ASLI ARSLAN

EMARE

SARMAŞIK

EPHESUS

"Seni bir yerden tanıyor muyum?" dedim, şüpheli bir tınıyla. "Sanki daha önce hayatıma girmiş gibisin." Kirpikleri, güzel yüzüne gölge düşürdü ve elmacık kemiklerini ortaya çıkararak nefesini tuttu. Bakışları, sanki yıllardır tanıdığım bir tapınaktı ve ben o harelere tutsaktım. Sustu, cevap vermedi. "Çenendeki iz," dedim, sonbahar rengi gözlerindeki derin kuyuları kazmaya çalışırken. "Nasıl oldu?" İrislerindeki yakıcı ton ateş aldı ve külleri dilinin üstünde yol alıyormuş gibi yutkundu. "O 'iz' değil." Bakışları donuklaştı. Gözlerinin içi; ışıksız bir oda, huzursuz bir cennet oldu. "Emare," dediğinde biçimli parmaklarını çenesindeki ize bastırdı. "Benim için armağan."

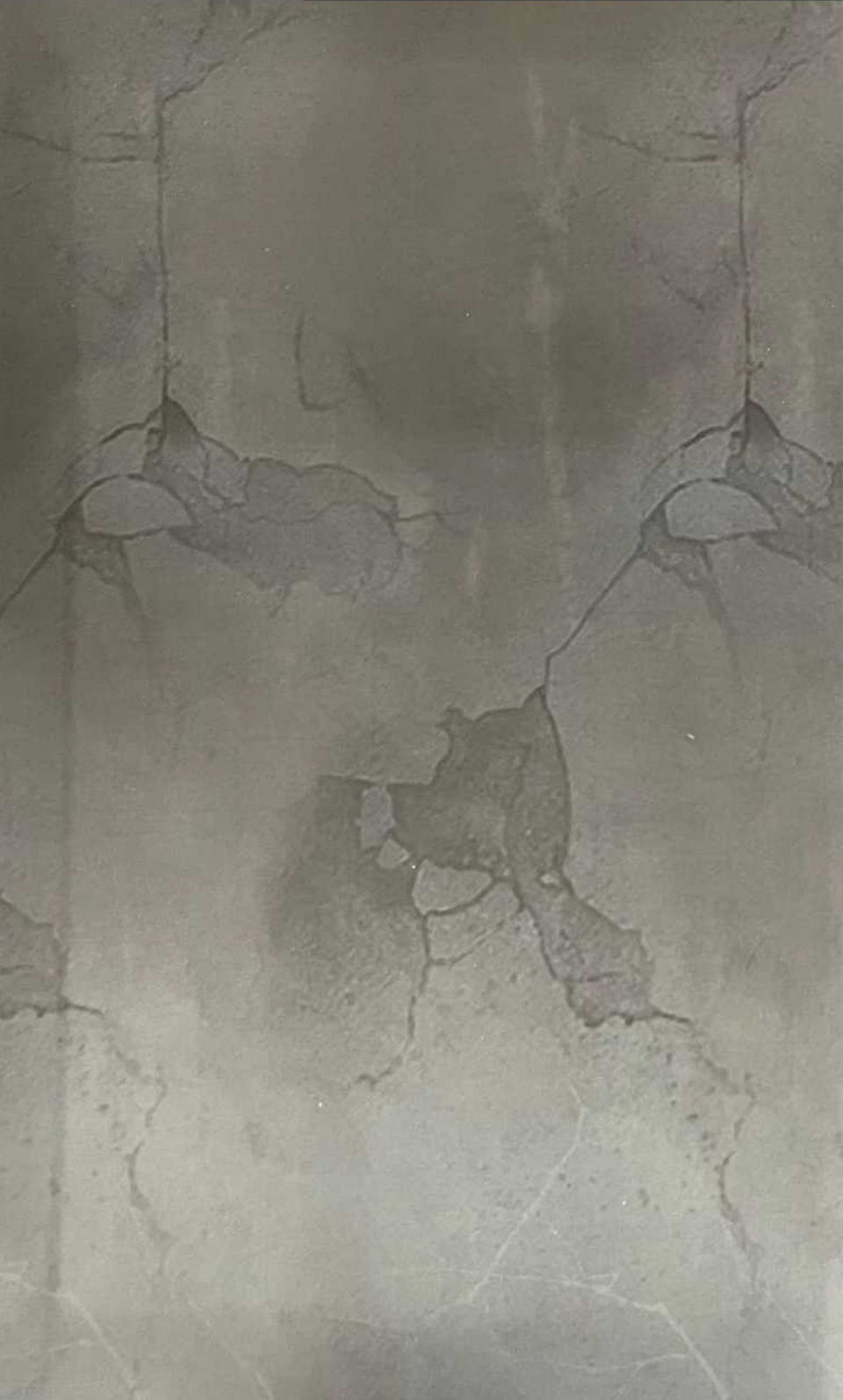
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

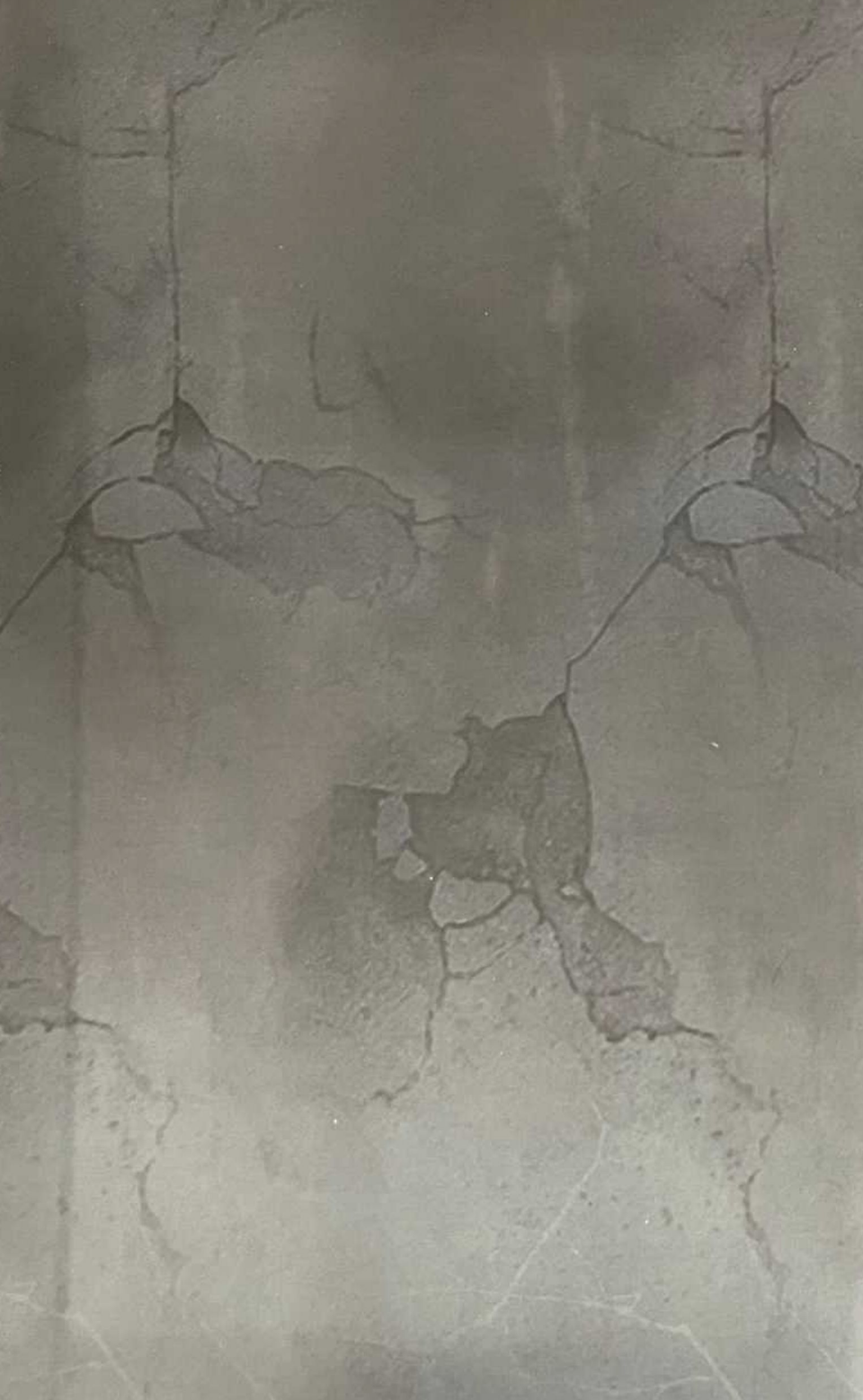
EMARE

SARMAŞIK

ASLI ARSLAN

EPHESUS

EMARE

SARMAŞIK

ASLI ARSLAN

EMARE
SARMAŞIK
Yazarı: Aslı Arslan

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Ece Uyar
İllüstratör: Onur Şahinoğlu
Kapak Düzenleme: Alla Özabat - Ebru Aydın
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

Basım yılı: 2020

ISBN: 978-605-7583-13-0

Yayınevi Sertifika No: 40169

© 2017, Aslı Arslan
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı : Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4
Zeytinburnu - İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

EMARE

SARMAŞIK

ASLI ARSLAN

EPHESUS

Zihnimdeki kaybolan çarşamba gecesine...

"Ben yeryüzünü kalbinin üzerine yaslamış ve bütün acısını, nefesini, öfkesini, hüznünü içinde barındırmış gökyüzüyüm.

Ben, gökyüzünün içinde barındırdığı renklerin en şeffafıyım.

Ben, gökyüzünün sesiyim, bulutların resmiyim, yağmurların avuç içleri, karların ayak izleriyim.

Geçmişim, gökyüzünün parçalanan mevsimlerinde saklı kalmış o kimsesizlik... Ve kimsesizlik benim için herkesin yüzüne dokunan yağmurlardan ibaret.

Ben, o yağmurların kimsesizliğinde gizli olan geçmişin, yüzlerinizde bıraktığı izleri yudum yudum damarlarımla içmiş küçük bir kız çocuğuyum.

Bulutlarım, kalbimin üzerine yasladığım yeryüzüne yağmurlarını bıraktığında ben, sadece kendimi izliyor, sadece kendime yağmurları yağdırıyordum.

Küçük bir kız çocuğuydum, avuçlarımı açmıştım; başımı pencereden dışarıya çıkarmıştım, avuçlarımın içine yağmurun taneleri çarpıyordu. Gülümsüyordum.

Yağmurları daha şiddetli yağdırdım, şiddeti arttıkça küçük avuçlarım acıdı fakat yağmurlardan kaçamadım.

Vazgeçmedim, yağmurları taşlara çevirdim, taşlar küçük avuçlarıma yağmaya başladı, parmaklarım kanadı, avuç içlerimde kader çizgilerim kanadı.

Direndim.

Vazgeçemedim, taşları ateşe dönüştürdüm, izlediğim kendim, avuç içlerine yağan ateşlere dehşetle baktı; direnmek istedi.

Ateşe dönüşen yağmur, ıslak avuç içlerimde söndü ama acısını azaltmadı; avuçlarımda ateşler küllere dönüştü.

Avuçlarımda emareler kaldı, ben o emareleri sadece yağmurlar yaptı sandım.

Kendi ateşimi kendim yağdırdığımı anlayamadım.

Geçmişim, gökyüzünün yaralanmış mevsimlerinde saklı kalmış o muhtaçlık... Ve muhtaçlık benim için herkesin bedenini soğutan karlardan ibaret.

Ben, o karların muhtaçlığında gizli olan geçmişin, bedeninizi ısıtan soğukluğunda geceler boyunca yatmış o kız çocuğuyum.

Bulutlarım, kalbimin üzerine yasladığım yeryüzüne karlarını bıraktığında ben, sadece kendimi izliyor, sadece kendime karları yağdırıyordum.

Küçük bir kız çocuğuydum, avuçlarımı sımsıkı kapatmıştım; çatıdan gökyüzünü izliyordum, avuçlarımın içindeki karlar eriyordu. Bedenim üşüyordu; kalbim avuçlarımın içindeydi, o yanıyor, eriyordu.

Karları daha şiddetli yağdırdım, şiddeti arttıkça bedenim daha fazla üşüdü, avuçlarımın içindeki kalbim daha fazla eridi.

Vazgeçmedim, karları neştere çevirdim, avucumun içindeki kalbimi eritmek istedim, kalbim erisin diye bedenimden vazgeçtim. Neşterler bedenimde yaralar açtı, o yaralarda su damlaları oluştu.

Direndim.

Vazgeçemedim; neşterleri, bıçaklara çevirdim, izlediğim kendim, eriyen kalbimin kanının parmaklarımın arasından akışını izledi, bedenime saplanan bıçaklardan sular akmaya başladı.

Bıçağa dönüşen karlar, bedenimde oyuklar açtı, her oyukta bir ceset yaşadı.

Bedenimde emareler kaldı, ben o emareleri sadece karlar yaptı sandım.

Kendi bıçaklarımı kendime yağdırdığımı anlayamadım.

Eriyen kalbimin anıları ise kan gibi aktığında hiçbir şey hatırlayamadım.

Defalarca karlar yağdı, defalarca yağmurlar yağdı; mevsimler değişti, her mevsim geçmişimdi; ben mevsimleri suçlarken gökyüzü olduğumu hiçbir zaman çözemedim.

Geçmişim yağmurlarda; benim geçmişim üzerinize yağan yağmurlarda.

Geçmişim, karlarda; benim geçmişim üzerinize yağan karlarda.

Ben yaratmıştım.

Ben yok etmiştim.

Şimdi ise tam zamanı.

Beni ellerimden bulutlara asın, sonra bırakın yağmurlar, karlar yağsın üzerime ve sadece izleyin."

MİNEL KARAER

1. ESİNTİ

Kalbimiz kıyametimiz midir?

Dünya bedenimizde parçalar halinde dağılırken depremler ellerimizi titretiyor, yangınlar boğazımızı yakıyor, hislerimiz sular altında kalıyor ve duygularımız heyelan misali yıkılıyordu. Bütün kötülükler birbirini devam ettirirken, deprem olan ellerimizde kaderimiz gülümsüyor, yangın çıkmış olan boğazımızda çiçekler yeşeriyor, sular altında kalan hislerimiz yeni hislerimizin tohumlarını ortaya çıkarıyor ve duygularımız heyelan misali yıkıldıkları yerde tekrardan doğruluyordu.

Dünya bedenimizdeydi, iyisiyle ve kötüsüyle bizimle beraber yaşıyordu; kalbimiz ise dünyamızın kıyametiydi fakat bizim kendi dünyamızda kıyamet, sadece bir kez olmuyordu. Kalbin kıyameti, ellerimiz titrerken kaderin kahkahalarının duyulması, yangında boğazımız yanarken çiçeklerin daima canlı kalması, sular altında kalan hislerimizin tohumlarında papatyalar yeşermesi ve heyelan misali yıkılan duygularımızın bile yıkılırken daima gücü elinde tutması demekti.

Kalbimiz, bizim dünyamızın bütün iyiliklerini ve kötülüklerini içinde barındıran fakat bir kıyameti anımsatarak her atışında bütün acıları ve güzellikleri hissettirmesi demekti.

Kalbim, kıyametimdi. Benim kıyametim, dünyanın iyilikleri ve güzellikleri; kötülükleri ve çirkinlikleriydi.

Sessizliğin geride bıraktığı adımlar, yüreğimden yükselen binlerce korku tohumuna leke bırakıyordu. Bir adım, başka bir adımın takip ettiği noktada tozlu yollarım, içimi dolduran öfkelerim ve kaçmak istediğim serzenişlerim; hep beraber toplanarak canımı yakıyordu, umursamıyordum.

Bir bedevi olmayı atlatalı uzun zaman olmuştu ve kendime acıdığım günlerin görüntüleri, silik hafızamda yer almıyordu. Bunlar ciddi bir hastanın, dile dökemediği cümleler değildi. Bunlar, bir şizofrenin güncesinde yer alan satırlar da değildi. Bunlar, turuncu saçlı, küçük

çılgın kızın öfkesini gizlediği bedeni ve akıtamadığı gözyaşlarıydı. Gözyaşları kararttı, siyahlaştı, sıvılaştı, mürekkebe dönüştü, beyaz sayfayı lekeledi ve dize dize acılarımı yazdı.

Kasvetli ve kötümser bir insan değildim. Her şeyin içinde bulduğum iyilikler, insanlardan kaçmak isteyişime başka bir sebepti. Çünkü her insanın özünde iyi biri olacağına inanıyor ama kimseye güvenmiyordum. Bildiğim ve duyduğum kadarıyla insanlara güvenmek, en büyük hataların başında geliyordu. Sırf yıkımı yaşamamak için, insanlardan kaçıyor ve kendi kabuğumda yer alıyordum.

Kabuğumun çatladığı zamanlar elbette oluyordu fakat daha da sertleştirecek etkenleri yine insanlar yaratıyordu.

Özellikle benim gibi, hayatının yarısından fazlasını -bilhassa çocukluğunu, hatta bebekliğini- birilerinden, bir şeylerden kaçarak geçiren başka birini hiç tanımamıştım.

Sabahın ışıklarının yüzüme vurmasını umursamadan yatağımda sağ tarafa doğru dönüp oyuncak köpeğime baktım ve gülümsedim. "Merhaba, Berry." Ensemden aşağı sıcak bir ter boşaldı ve çocukluğumun tek hatırası olan Berry'ye uzun uzun baktım.

Annemin sesi kulaklarımda çınlıyordu sanki. *'Bırak o aptal oyuncağı,'* diyordu, yüksek bir sesle. *'Kaçmamız gerek.'* Hayatım sanki bu iki kelimeden ibaretmiş gibi hissediyordum.

Neden? Kim için? Kimlerden? Sorular birbirini devam ettiriyordu, her zaman ve daima kendi içimde sormaktan çekinmiyordum.

Kendimi ve adımı bildiğimden beri, anne ve babam ile beraber sürekli kaçtığımız bir şeyler vardı. Hiçbir zaman onlara neyden ve kimden kaçtığımızı soracak cesareti bulamadım; belki de bulmak istemedim. Keza onlar da bu durumun arkasına sığınarak bana hiçbir zaman açıklama yapma gereği duymadılar. Merak etmediğimi düşünmelerini istiyordum; fakat bir insanın kendi benliğini bile merak etmemesi demek çok farklı bir boyuttu.

Bir sabah uyandım, annem yine bütün kolileri ve eşyaları hazırlamış; seri bir şekilde babamın valizini dolduruyordu. Küçüktüm, anlamsamakta güçlük çekecek kadar küçüktüm. Kapının eşiğinden annemi izlerken, sadece bir an için dönüp yüzüme bakmış, sonrasında ise hızlı bir şekilde hazırlanmamı söylemişti. Küçüklüğüm ilk kaçtığımız zamana dair tek anı sanki buymuş gibi geliyordu.

Çocuk aklımla kaçtığımız şeyin tam olarak bir hayaletten ibaret olduğunu düşünüyordum. Varlığını hissettirmeyen biri, nasıl olur da bu kadar korku salardı ki? Aslında kaçtığımız şeyden hiçbir zaman korkmamıştım fakat ailemin gözlerinde gördüğüm saf korku, dilime zincirler vurmama sebep olmuştu. Sebebi bu olmalı ki yaşamım boyunca beni korkutan şeyler hayaletler değil, insanlar olmuştu.

Dilime vurulan zincirlerin bütün anahtarları, annemin ve babamın gözlerinde saklı olan ve asla gösteremedikleri merhamette gizliydi. Anahtarlar içimi kanattığı zaman, yuttuğum cümleleri kusmak isterdim ve işte o zaman, çıkış kapısı bırakmayan bir içgüdü, bana sessizliğin koynuna sarılmamı ve huzuru tam olarak orada hak ettiğimi dile getirirdi.

Sessizliğin koynu sıcak ve huzurluydu fakat kaçamak yaşadığım hayatımın bir göstergesi olamayacak kadar da sakindi; ben böyle biri değildim. Benliğimi annemin ve babamın gözlerindeki merhamet için bırakacak kadar onları seviyordum, bir belirsizliğin doğurduğu başka bir detay daha bu kısımda gizliydi.

Aslında merhametli olan bendim, onlar değildi. Merhamet, şakaklarımı ovuşturacak ve migren ağrısına dönecek kadar boğazımı sıkıştırdığında bile sessizliğimi korudum ve onlar için o sıcak yuvaya gizlendim. Çocukluğumu onlar için bıraktım, kaçışlarımı ve heyecanlarımı dillerinden dökülen tek kelime için parçaladım ve paylaştıkları yerde ruhumu kestiklerini hiçbir zaman fark edemediler.

Babamın sesi çınladı kulaklarımda, Berry'ye daha sıkı sarıldım.

'Yabancı kimseyle konuşmamalısın' diyordu, annemden daha sakin bir sesle. Aslında her babanın kurabileceği bir cümleydi fakat bizim için aynı şey geçerli değildi, bunu hep biliyordum. Kucağında oturuyordum ve başım omzundaydı. Sebebini sormama fırsat vermeden eklemişti: *'Arkadaşlar yalancıdır kızım, arkadaşlarına güvenirsen, insanlara güvenirsen kendini bitirirsin.'*

Kalbim zihnimde yer etmiş kelimelerini bir türlü silemediği için, sürekli insanlardan kaçan tarafım daha baskın oldu. Babamı her zaman dinledim. Arkadaşlarım oldu; hiçbirine güvenmedim.

Koparılan bir geçmişin üzerimde bıraktığı etki, bünyeme fazla geliyordu. Ailemin doğası, onlar gittikten sonra bile bir rahatsızlık olarak üzerime yapışmıştı.

Çocukluğumuzda, geniş koridorlarda yürürken, sanki arkamızdan biri bizi takip ediyormuş gibi hissedip koşarız. Bu durumu her zaman doğal karşılamıştım, ta ki gerçek bir hisse dönüşene kadar. Sürekli takip edildiğimi hissediyordum, sürekli ensemde bir nefes, omzumda yabancı bir el varmış gibi kaçıyordum. Bazen duvarların içinde saklanan insanlar varmış gibi geliyordu; bazen ise o insanların adım seslerini duyuyordum. Gölge gibiydiler; daima silik kalacak olsalar da onları hiçbir zaman kabullenememiştim. Devamlı olmayan durum, zamanı ve yeri umursamadan, gece veya gündüz kapımı çalıyor, beni rahatsızlığın pençesine itiyorlardı.

Bazen olmaması gereken şekilde tuhaf sesler duyuyordum; bu sesler sanki duvarların içinde çalan bir melodinin ölümü anımsatması gibiydi; bazen ise güzel bir senfoni. Sanki hangisi olması gerektiğine zihnim karar veriyordu. Tuhaf, bir o kadar da bedenime eğreti duran bir rahatsızlıktı bu.

Benim bünyem, bir şekilde kaçmaya alışıktı ve tek bir alarmın gösterdiği noktada koşacak, arkasına bile bakmayacaktı. Kendimden kaçabilecek kadar gözü karaydım; gökyüzü ise benim için ulaşabileceğim en uzak noktaydı.

"Berry." Uzun kulağını çektim ve gülümsedim. "Belki cidden birileri tarafından takip ediliyorumdur." Yüzüme sanki anlamsız anlamsız baktı ve kaşlarını havaya kaldırdı. Berry'nin hayatımdaki yeri büyüktü. Sürekli değiştirdiğimiz şehirleri, okulumu, komşularımı hatta çocukluğumu bile kaybetmiştim. Berry dışında.

Onu kaybetmek demek, hatırlayacağım ailemi tamamen zihnimden silmek demekti. Oyuncak köpeğimi kaybetmek demek, sırlarımı ve defalarca açığa çıkarmaya çalıştığım o silik görüntüleri unutmak demekti. Berry'yi kaybetmek, çocukluğumu tamamen uçuruma itmek ve gözyaşlarımı anımsayamamak demekti. Berry, hepsini biliyordu ve tam da istediğim gibi cansız bir bünyeye, akılsız bir kafaya sahipti.

"Mine!" Amcamın sakin, bir o kadar da huzursuz sesi, kapının eşiğinden bana ulaştı. Kendi kendine homurdandı ve kapıya vurdu. "Uyanık mısın?"

"Evet, amca," diye seslendim, Berry'yi diğer tarafa yerleştirerek. Yataktan kalktım ve sıcaktan dolayı enseme yapışan saçları çektim.

Aylardan eylüldü fakat İstanbul'un sanki en sıcak olduğu zamanlar bu aydı. Ne kadar zaman geçerse geçsin, gördüğüm onca şehre

rağmen İstanbul'a direkt ısınabiliyordum fakat havasına alışabilmek oldukça zor gelmişti. Bu durumu unutmamı sağlayan şeylerin başında Kadıköy'de oturuyor olmam geliyordu. Doğduğum şehirdeydim; doğduğum semtteydim. Kendimi bazen ait olduğum yerde hissediyordum.

"Oyalanma," dedi Ferit amcam düz bir sesle. "Gitmen gereken bir Merkez var."

Derin bir nefes aldım ve cevap vermeyerek sessiz bir şekilde homurdana homurdana gardrobuma doğru ilerledim.

Yirmi yaşında bir kızın, üniversite sınavına hazırlanması veya okuması gerekirdi fakat bunlara yeterli görünmediğim için, ölü ruhların canlandırılmaya çalıştığı bir Merkez'e gidiyordum. Adı Anekdot Merkezi olan bu yerin, isminin anlamı gibi hayatımda da bir yeri varmış gibi hissediyordum. Merkez, on beş ve yirmi beş yaş arasındaki gençlerin psikolojik sorunlarıyla ilgileniyordu ve çoğunluğun asosyal olduğu insanlarla birlikte toplayarak sıcak bir ortam yaratmaya çalışıyorlardı. Hiçbir sorunu olmayan ya da ciddi bir sorunu olan birçok kişinin toplandığı bu yerde ilaç tedavisi ve diğer tedaviler için psikiyatristlerin odaları vardı fakat bunların dışında eğitmen psikologlar bazen grup, bazen bireysel konuşmalar yaparak rahatsız olduğunu düşündükleri gençleri iyileştirmek için çaba sarf ediyorlardı. Merkez'de fazla kişi yer almıyordu fakat daha kalabalık olsaydı, insanlar muhtemelen bu kadar rahatsızlık duymazlardı.

Hastalığını gizleyen ya da belli etmeyen birçok kişi vardı; bu kişiler, Anekdot Merkezi'ne muhtaçmış gibi davranırlardı fakat ilaç tedavisi için can attıkları ortadaydı. Yüz kişinin bile olmadığı bu Merkez'de ben, gruplar halinde olan eğitmen konuşmalarına katılıyor, asosyallik seviyemin kırılmalarını inceliyordum. Bireysel konuşmalarına katılanlar genelde hastalığı belirlenmiş ve ileri derecede olanlardı. İlaç tedavisi görüyorlardı ve Merkez'in yanına inşa edilen, neredeyse bitmek üzere olan akıl hastanesi için yerleri ayrılıyordu.

Amcamın geçen sene önüme sürekli bayılmalarımdan ve psikiyatriste gitmek istemediğimden dolayı getirdiği bu Merkez'i kabul etmemin tek sebebi, amcam ile karşılıklı anlaşmaya varmamızdı. Kendimi bildim bileli dans eden biriydim ve bu Merkez'e gitmeyi kabul etmeseydim, amcamın beni danstan alıkoyacağını biliyordum.

Her şey bir yana, ruhu ölmüş veya kaybolmuş insanların bulunduğu bir Merkez'de rahatsızlığımın düzeleceğine inanan bir amcamın olması ve gözlerimin içine baktığı zaman boşluğu fark etmemesi, içimde daha fazla kaçma isteği uyandırıyordu. Merkez'de beni uzaklaştıran bir şeyler vardı fakat bunun ne olduğunu öğrenmek isteyip istemediğimden hiçbir zaman emin olamıyordum.

Gardrobumdan siyah şortu ve üzerine giyeceğim oduncu gömleğini çıkararak yatağa attım ve aynaya doğru yürüdüm. Belime kadar gelen uzun ve dalgalı turuncu saçlarım, bir horozun ibiği gibi tepeme toplanmıştı. Toprak rengi gözlerim, gece gördüğüm kâbustan dolayı kızarmıştı ve bu kâbusun diğer etkisi de beyaz tenimde bıraktığı kızarıklıklardı. Çığlık çığlığa uyandığım kâbuslarda ellerim ve tırnaklarım ile yüzüme zarar veriyordum. Sol yanağımın elmacık kemiğinde belirgin bir kızarıklık vardı ve tırnak izine benziyordu.

Amcam ile yaşadığım iki yılın özeti, kâbuslarımı hiçbir şekilde duymuyor oluşuydu.

İçimde sürekli ağlayan bir Minel vardı ve amcamın sağır olmadığını, sadece beni önemsemediğini söylüyordu. O sesi dinlemedim, dinlemek istemedim. Ağlayan Minel'in düşündüklerinin canı cehennemeydi! Hem biliyordum ki, sesimi duyup odama gelirse, zarar verdiğim kişi kendim değil, amcam olurdu. Amaçsız ve amansız bir katile dönüşüyordum.

"Minel!" diye haykırdı amcam. "Çabuk ol!"

Kafamı iki yana sallayarak tarakla saçımı taradım ve o kabarık görüntüyü silmesi için neredeyse bütün gücümü verdim ama işe yaramadı. Sinirle dolgun olan saçlarımı yan tarafıma aldım ve örmeye başladım. Parmaklarımın ustaca hareket edişi ve hızı, annemin saçlarımı ördüğü zamanı hatırlamıyor olduğumdan ve kendi işimi kendim hallettiğimdendi. Öğreniyordum, öğrenecektim. Bir annenin kızına katabileceği her şeyi, tek başıma öğrenmeye ant içmiştim. İçtiğim ant, kezzap etkisi yaratarak içimi yaksa da umursamıyordum.

Yüzümde kalıcı bir makyaj gibi duran ve burnumun ucunda çoğalan çillerimden ötürü makyaja küskündüm, bu yüzden sadece dudaklarıma nemlendirici sürerek yataktaki kıyafetlere doğru ilerledim. Önüme gelen bir iki tutam saç, sanki fazlalıktı ve hararetimi arttırıyordu.

Üzerimdeki pijamalardan kurtulup siyah kot şortu ve gri oduncu gömleğini giyindim. Gözlerim, istemsizce çantamı aramak için etrafı

tararken, dağınık görüntü canımı sıktı ve olduğum yerde homurdanmaya başladım.

Odam pek de büyük sayılmazdı. Pencere kenarında yatağım, ayakucumun sağ tarafında da gardrobum vardı. Makyaj masası ise çaprazdı ve odamın geneli beyaz renge sahipti.

Beyazı severdim, beyazı benimserdim ve beyazı hayatımın odağına koyardım.

"Yeter!" diye haykırdı amcam bütün gücüyle. "Gel artık buraya!"

"Geliyorum!" diye inledim yatağın köşesindeki bale ayakkabılarımı itekleyerek. Çantamın kol tarafı yatağın altından bana baktığında gülümsedim ve bir çırpıda içini kontrol ettikten sonra sırtıma attım. Odadan çıkarken Berry'ye öpücük attım ve kapıyı kapatarak merdivenlere doğru koştum. Amcamın evi, ne çok büyük ne çok küçüktü. Amcam tekstil ile uğraşıyordu ve durumu iyiydi. Ev ise, durumuna rağmen ona fazla kalıyordu. Üst katta benim ve amcamın odası vardı. Küçük bir ardiye de çatı katındaydı. Aşağıda ise mutfak ve salon vardı.

Merdivenlerin son basamağından inerken, mutfağın aralık olan kapısından masada oturan amcamı görüyordum. Yüzü gergindi, kaşları çatıktı ve elindeki kahve fincanını izliyordu.

Amcam, hep gergindi. Bildiğim kadarıyla evlenmiş ve boşanmıştı fakat onun birilerine karşı duygusal bir şeyler hissetmesi bana tuhaf geliyordu. Görüştüğü bir kadın vardı ancak onunla da sanki sadece hayatında bir kadın olması için görüşüyormuş gibi geliyordu. İçine kapanık bir adamdı. Babamın aksine çok nadir gülümserdi ve gülümsediği bir insan olmazdı hiçbir zaman. Hayvanlara, bana gülümsediğinden daha çok gülümserdi mesela.

Hızlı adımlarla mutfaktan içeri girdim ve çantam kolumdan düşerken amcamın karşısındaki sandalyeyi çekerek, "Günaydın," diye mırıldandım. "Nasılsın bu sabah?"

Amcam, kahve fincanın yanında duran gazetesini okumayı sürdürürken, "İyi sayılır," diyerek karşılık verdi. "Merkez bugün açılıyordu, değil mi?" Yazın verdikleri bir aylık ara bitmişti. Amcamın sesindeki tını ise ciddiyetin her türlüsünü bünyeme aşılıyordu. Hiçbir zaman bana, beni sormamıştı.

"Evet," dedim net bir sesle. "Yeni sezon dizisi gibi heyecanlı hissediyorum." Yüzünde hiçbir oynama olmadı ve kahvesinden birkaç

yudum aldı. Yakışıklı bir adamdı. Kömür rengi saçlarında, kar taneleri gibi düşen beyazları vardı. Gözleri, koyu yeşildi ve babam gibi uzun boyluydu.

Masanın üzerindeki çaydanlıktan önümdeki fincana çayı doldurdum ve amcam ile göz göze gelmeden birkaç parça kahvaltılığı tabağıma yerleştirdim.

Sessizlik.

"Merkez'den çıkışta dansa gitmeyi düşünüyorum, haberin olsun."

Amcamın gözleri bir anlığına ördüğüm saçlarıma kaydı, ardından sırtını sandalyeye yaslayarak kollarını önünde bağladı. "İki gün önce oradaydın, çok sık gitmiyor musun?"

"Amca," dedim kaşlarım çatılırken. "Merkez'e gitmeyi kabul ettiğimde dans saatlerime karışmayacağını söylemiştin, şu an bunu yapman hiç hoş değil."

Amcam, başını aşağı yukarı salladı ve "Anlaşmayı iyi hatırla," dedi sanki bir çalışanıymışım gibi. "Sadece dans diye konuşmuştuk, sen benim önüme daha farklı şeylerle geliyorsun."

Bir an ne demek istediğini anlamadım ve "Ne gibi?" diye sordum.

"Yaklaşan dans yarışması ve senin bu yarışmaya katılmayı istemen gibi," diyerek karşılık verdi. "Çok göz önünde olacaksın, baban yaşasaydı bunu istemezdi ve ben de bunu istemiyorum."

Elimde tuttuğum çay fincanını yavaşça masanın üzerine yerleştirdim. Bir anlığına nefesim göğsümü itekledi ve boğuluyormuşum gibi oldum. Gözlerimin önünde bale ayakkabılarım, kulaklarımda kendimi verdiğim ritimli müzik canlandı. Dans, tutkularımdandı. Dans, benliğimin ortaya çıktığı tek zamandı.

Küçüklüğümden beri, sadece babamın gözetiminde bale yapıyordum. Dans hocam, evimize gelirdi ve babam bir an bile yanımızdan ayrılmazdı. Hiçbir gösteriye çıkmazdım, başka kimse beni izleyemezdi, bir nefes dahi yakınıma yaklaşamazdı. Bu yüzden, şu anda dans ettiğim yer sessiz ve kimsesizdi. Hocam, bir kadındı ve ikimiz dışında başka kimse olmaması için amcam neredeyse servet ödüyordu.

"Neden her zaman her şeyden kaçmak zorundayım?" diye sordum sakince. "Gururlanılması gereken her noktada kaçıyor, kaçtığım her zaman ise yalnız kalıyorum, farkında mısın?" Tabularımı ve ailemin bıraktığı lanet mirası silmek istiyordum. Başkalarının gözlerinin içine

bakarak dans etmek, kendimi aşmak istiyordum. İçimde büyüttüğüm korkularımı iyileştirmek, onları güzel bir duyguya çevirmek istiyordum. Aslında kimsesizliğin koynunda kıvranışımın artık ses getirmesini ve dansımdaki akislerin, başka ruhları da hissetmesini istiyordum.

"Minel," dedi ve sesindeki öfkeyi hissettim. "Bir şeyi öğrenmen gerekiyor; yirmi yaşında olman kendi yaşıtlarınla aynı hayatı süreceğin anlamına gelmiyor. Senin hayatın doğduğun an farklı çizildi bu yüzden ilerleyeceğin her yolu düşünmen gerekiyor; senin için düşünmek zorunda kalmak istemiyorum."

Görünmez olan ben miydim? Görünmeyen hislerim miydi? Görünmeyen, sürekli gülmek zorunda hissettiğim ama her dans edişimde ruhumun ağlamaları mıydı? Neden bir ruhun ölümünü hissetmenin tadını çıkarmamı istiyorlardı?

"Yeter," diye mırıldandım alt dudağımı dişledikten sonra. "Yirmi yaşında olmam, yirmi yaşında olduğumu gösterir; geriye kalan her şeyin ise canı cehenneme! Bana verilen hayatı, ben değil ailem istedi. Ailem ise yok oldu."

Amcam tereddütle nefes verdi ve "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Hayatımı," dedim karşılık olarak. "Hayatımı istediğim gibi yaşamayı. Bana bak amca; ben annesinin, bedeninden ayrılan o güzel başını gören küçük kız mıyım?"

Kaç yaşındaydım tam olarak hatırlamıyordum fakat okuldan dönüyordum ve üzerimde üniformalarım vardı. Gri eteğim ve beyaz gömleğim. Üzerime giymiş olduğum önlüğümün kravatını gevşetmiştim ve gömleğimin bir tarafı gri eteğimden dışarıya çıkmıştı. Beyaz bez ayakkabılarım zeminde ses çıkarıyordu. Evimizin dış kapısını açmış ve salonun kapısından içeriye doğru girdiğimde ilk başta toplanan eşyalarımızı görmüştüm, sadece bir kanepe duruyordu ve duvarlarda fotoğraflar vardı. Ardından birkaç adım daha attığımda parkenin üzerindeki kan izlerini, annemin yere düşen elini ve hemen sonra dağılan saçlarını ve koparılan damarından akan kanı görmüştüm.

Boynu açılmıştı, kafası gövdesinden ayrılmıştı, gözleri bana bakıyordu; dudakları korkuyla aralanmıştı fakat aslında tebessümü de gizliydi.

Annemin turuncu saçlarına artık kızıl kanın bulaştığını gördüğümde, olduğum yerde öylece kalmıştım ve titreyen ellerimi saçlarıma

geçirerek beni tutamayacak bacaklarımla dizlerimin üzerine öyle bir çökmüştüm ki sanki bu bir daha çökmeyeceğimin, çöktüğüm yerden ise bir daha kalkamayacağımın kanıtıydı.

Ellerim kucağıma doğru düşmüştü, annemin açık olan gözlerinden gözlerimi ayıramamıştım. İzlemiştim. Kalbimin attığını bile hissetmiyordum ama tamamen acıya battığımın da farkındaydım.

Dudaklarım aralanmıştı, bir şey söylemek istemiştim fakat söyleyememiştim; ağlamak istemiştim fakat ağlayamamıştım, çığlık atmak istemiştim ama boğazıma kadar kan ile dolmuştum.

"Bunun konu ile alakası yok," dedi amcam, dalgınlığımı fark ederek. "Anla artık, küçük kız değilsin ve o küçük kız olmadığın sürece hayatın da senin olmayacak."

Annemin ölümü kâbuslarıma konu oldu, kâbuslarıma film oldu; annemin güzel yüzünün çirkin kan izleri, kâbuslarımda çığlık buldu. Dualara inancım bitti, dilemeyi unuttum ve sadece kendimi kaybetmemek için direndim.

Sonra ne mi oldu?

Dakikalar geçtikçe orada durup annemi öylece izlemeye devam ettim ve sonra bana öğretilen tek şeyi yaptım: Kaçtım, koştum, yine koştum. Küçük evi, annemi, ruhumu, izlerimi, Berry'yi bile arkamda bırakarak koştum. Berry'nin emaneti olan çocukluğumun arkamdan seslenişini umursamadan koştum.

"Ben bir ölümden, bir ölüden kaçtım," dedim sesim titrerken. "Elimde kalan tek şey kendi ölümüm ve bundan hiçbir zaman kaçmayacağım. Sırf sen istiyorsun diye o lanet Merkez'e zaten gidiyorum. Ölümümden kaçmamı mı istiyorsun amca? Benim için dans zaten bir kaçış, onu elimden alamazsın. Eğer alırsan ölümün kucağına düşerim."

Sinirle sandalyeden kalktım ve yüzüne bakmadan asılı olan çantayı sırtlandım.

"Minel, yapma," dedi amcam kolumu tutarak. "Dans sana zarar verecek, göz önüne çıkmanı istemiyorum. Baban olsaydı, istemezdi."

Kolumu geriye doğru çekerek gözlerimi açtım ve üstten üstten bakarak, "Babam olsaydı?" diye sorguladım. "Babama ne oldu, amca?"

Zihnimin silinen bir kısmı varmış gibi geliyordu ki öyleydi, biliyordum. Bu silinen kısımda gizli olan detaylar, sanki gölgelerde, ensemdeki nefeste, duyduğum seslerde gizliydi. Bazen, bazı geceler

kâbuslarıma doğan görüntüler, sanki silik hafızamın bana oynadığı bir kumardı ve bunu atlatmamın tek çözümü, peşinde koştuğum geleceğimde gizliydi.

Babam ölmüş müydü? Babam gitmiş miydi? Hiçbirini bilmiyordum.

Babam, kaçmalara alışıktı.

Ferit amcam, cevap verme gereği duymadan sadece gözlerimin içine baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Sanki bir sırrı paylaşmak istiyordu ama önüne sunulan sebepler haklılık payı taşıdığı için vazgeçiyordu.

Daha fazla bakışmayı kaldıramayacağım için mutfaktan çıktım ve dış kapıya doğru yürüdüm.

"Minel!" diye seslendi arkamdan fakat gelmedi. Bu, sanki içini rahatlatmaya yönelik bir tavırdı ve kimsesizliğime tokat indiren bir darbeydi. Aslında kimsesizliğimi paylaşan kişiydi fakat tek kişilik dünyamda iki kişiye yer açamayacak kadar kimsesiz kalmak istiyordum zira amcam da o boşluğu hiçbir zaman dolduramayacaktı.

Kapıyı açarak dışarı çıktım ve kapatma gereği görmeden yürümeye başladım.

Merkez ile ev birbirine yakındı ve yürüyüş mesafesi olması, çoğu soğuk günlerde canımı sıksa bile şu an mutlu ediyordu.

Soğuğu sevmiyordum, sıcağı sevmiyordum. Mevsimim, sonbaharın yağmurlarında ve kuruyan yapraklarında gizliydi. Sonbahar, kaçmak istediğim bir aralıktı ve yaklaştığını havadaki serin rüzgârdan hissediyordum, dakikalar sonra ise güneş tepeye çıkacak, kavuracaktı.

Çantamın içinden kulaklığımı çıkardım ve telefonuma yerleştirerek, metal müziği son ses açtım. Amcamın cümlelerini eledim tek tek kafamdan ve ellerimi kot şortumun cebine koyarak hızlanmaya başladım.

Anekdot Merkezi'ne giden yol, ağaçlıktı ve insanlar bu yolu tercih etmek yerine ana caddeden yürürlerdi.

Onlar insandı, ben Minel'dim.

Onlar canlıydı, benim canımın kafasını gövdesinden ayırmışlardı.

Onlar ağlarlardı, ben ağladığım zamanları hatırlamamak için çabalardım.

Adımlarım daha fazla hızlandı, düşüncelerim serinledi, gözlerimdeki buğu kalktı. Odağım kalbim yerine beynim oldu, mantığı

kucakladım ve omuzlarımı dikleştirerek her yirmi yaşında kızın yaptığı gibi gülümsedim.

Yaklaşık on dakika sonra, Anekdot Merkezi'nin siyah demir kapıları görüş alanıma girdi ve yanımdan tek tük geçen insanlar kalabalıklaştı. Her yüzü az çok tanıyordum fakat insanlar, sanki benimle göz teması bile kurmak istemiyordu. Bunun sebebi ise onlardan uzak durmamdandı.

Anekdot Merkezi iki katlıydı: üst katında psikiyatristlerin odası vardı, alt katında ise eğitmen psikologlar yer alıyordu. Yerin altında da bir bölüm yer alıyordu ve oraya zemin kat diyorlardı fakat orada ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu çünkü gençler oraya giremiyordu. Merkez'in hemen yanında bir harabe vardı, aslında arazi gibi bir yerde olan Merkez'in ve o harabenin oraya neden akıl hastanesi inşa ettiklerini bir türlü anlayamıyordum; bitmek üzereydi. Katlarını çekmişlerdi.

Biri omzuma çarparak diğer arkadaşının arkasından koşmaya başladığında öne doğru kaydım ve kulağımdaki kulaklık, telefon ile beraber yere düştü. Ağzım açık, bana çarpan kişinin arkasından bakarken, o beni fark etmemişti ve gözden kaybolmuştu. Sinirle homurdanarak yere doğru eğildim fakat benden daha hızlı bir el, telefonu tutarak bana uzattı.

"Minel."

Barış'ın yüzü görüş alanıma girdiğinde hafifçe gülümsedim ve telefonu aldım. Geçen sene nadir konuştuğum insanlardan biriydi. Bana karşı gereğinden fazla ilgiliydi ve maalesef bu durum canımı sıkıyordu. Rahatsızlığının şizofreni olduğunu sürekli kendisi dile getiriyor, eğitmenleri ve doktorları ikna etmeye çalışıyordu fakat hiçbiri onay vermemişti. Sesler duyuyor, duyduğu seslerin görüntülerini açık bir şekilde bize anlatıyordu. Gördüğü görüntüleri ise anlattığında ürpermeme sebep oluyordu. Bazı zamanlar onu kendi kendine konuşurken buluyordum. Gerçekten bir rahatsızlığı olduğu bakışlarından bile belliydi fakat bunu hiçbir zaman gizlemeye bile çalışmıyordu.

"Barış," dedim, yavaşça omzuna vurarak. Bunu yaparken parmak uçlarıma kalkmak zorunda kalmıştım çünkü Barış uzundu ve benim boyum yaşıtlarıma göre oldukça kısaydı.

Hızlı bir şekilde belimden tutarak bana sarıldı ve "Ne haber?" diyerek kahkaha attı. Gösterdiği gereksiz yakınlığın verdiği etkiyle

ellerim havada kaldı fakat hemen sonra ben de kötü düşünmemem gerektiğini hissederek ona sarıldım.

"İyiyim, sen nasılsın?" Yavaşça geriye çekildim ve aramıza belirgin bir mesafe koydum. "Büge'yi gördün mü?"

Barış'ın kaşları çatıldı ve mavi gözleri kısıldı.

Çirkin bir çocuk değildi. Saçları altın rengiydi, dağınıktı ve gözleri mavinin açık bir tonuna sahipti. Daima göz altları mor olurdu ve aslında beyaz tenli olsa bile teni gitgide koyulaşıyordu, bunu fark edebiliyordum. Gözlerindeki damarlar ne zaman görsem kızarıktı. Dudakları, beni rahatsız edecek kadar renksizdi. Sakalları yoktu ki çıksaydı da sarı çıkardı. Bebeksi bir yüze sahipti fakat sanki kendi yüzüne darbeler indirecek birçok şey yapıyormuş gibi geliyordu. Ne olursa olsun çoğu kızın ona hayran olduğuna emindim.

"Evet," dedi bozulduğunu belli eden bir sesle. "Yemekhanede oturuyor."

Büge, Merkez'deki tek kız arkadaşımdı. Arkadaş demeye bin şahit isterdi çünkü geçen sene, büyük uğraşları sonucunda tanışmıştık ve kendisi beni ne kadar yakın bulsa da aynı samimiyeti ona gösteremiyordum. Arkadaş olmak benim için zordu. Birincisi güvenmek istemiyordum, ikincisi başkalarına kendimi anlatmaktan nefret ederdim. Diğer yandan, sürekli kaçtığım için ardımda bıraktığım şehirlerde de arkadaş olmamaya çalışmıştım çünkü diğer türlü bir tarafım buruk kalıyordu.

"Zayıflamışsın," dedi beni inceleyerek. Omuzlarımı silkerek dediğini duymazdan geldim ve tekrardan omzuna vurdum, diğer tarafa gitmek için hamle yaptığımda kolumu tutarak gülümsedi. "İyi misin?"

"Lanet Merkez'e gelecek bacaklarım ve insanları görecek gözlerim hâlâ var," dedim dramatik bir şekilde gözlerimi devirerek. "Ayrıca burada herkes ruhsuz ve bu yerden nefret ediyorum. Sence iyi miyim?"

Alt dudağını dişleyerek kafasını aşağı yukarı salladı ve kolumu bıraktı. "Yine mükemmelsin."

Samimi bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirerek Barış'a arkamı döndüm ve yemekhaneye doğru yürümeye başladım. Güneş gitgide tepeye tırmanıyordu ve sabah olmasına rağmen şimdiden yakmaya başlamıştı. Merkez normalde olduğundan daha kalabalıktı ve köşelerde sigarayı canlarını bırakarak içen insanları açık bir şekilde görüyordum.

Yemekhaneden içeri girdiğimde yoğun bir yemek kokusu burnuma doldu ve hemen köşede ruj süren Büge görüş alanıma girdi. Kût, siyah saçları vardı ve boyu benden epey bir uzundu. Giyinmeyi, süslenmeyi ve gezmeyi çok seven biriydi. Gözleri de saçları gibi koyu bir tona sahipti. Abartılı kıyafetlerin kızıydı ve dışarıdan bakıldığı zaman çoğu erkeğin ona bakarak ıslık çaldığına emindim. Bunların ötesinde ne kadar normal bir insan gibi görünse de en kötü rahatsızlık sanki onunkiymiş gibi geliyordu.

Büge, acılara tepkisizdi ve acıları tanıyamıyordu. Ağlamıyordu. Mutluluğu hissetmediğini söylüyordu. Hatta kardeşinin ölümünden sonra kendini öldürmek için defalarca bileğini kestiğini fakat acıyı hissetmediği için yeterli gelmediğini söylemişti. Yaşayan ölü gibiydi adeta, bileklerinde iz bırakan kesikler ise dikişlendiği yerden sanki ruhuna sızıyordu. Mutluluk onun için ölü bir çiçekti sanki. Duygulara kördü. Toplu olan eğitmen konuşmalarına katılsa da çoğunlukla psikiyatri doktorlarıyla bireysel vakit geçiriyordu ve ilaç tedavisi de görüyordu.

Hemen yan tarafına geldiğimde yanında oturan kızı gördüm ve Büge'nin gereksiz yere samimi olduğu bir arkadaşı olduğunu fark ettim.

"Kimse rahatsızlığını bilmiyormuş o adamın," dedi Büge yanındaki kıza, beni fark etmemişti. "Acaba neden geri Merkez'e dönüyor?"

Yanındaki kız ellerini çenesine yerleştirerek diş tellerini gösterip sırıttı. "Bilmiyorum ama eğitmenlerin bile onu beklediğini duydum. Fazlasıyla dikkat çekici biri olmalı."

Büge kıkırdayarak kırmızı rujunu alt dudağına sürmeye başladı. "Kaç sene önce bu Merkez'deymiş?"

"Bilmiyorum," dedi kız. "Aklımdan geçen yakışıklı adam olmadığına eminim ama."

Muhabbet, hoşlanmadığım derinliklere doğru giderken hafifçe öksürüp başımı eğerek Büge'ye baktım. "Minel!" diye şakıdı ve ayağa kalkarak kahkaha attı. "Merkez'i bırakacağını düşünmüştüm, buradasın!"

Kafamı aşağı yukarı sallayarak ona içtenlikle sarıldım ve saçından yükselen sigara, parfüm karışımı kokuyu içime çektim. "Maalesef hâlâ buradayım Büg."

Geriye doğru çekilerek yüzüme baktı ve yanağımdan öptü. "Kızım, şu an bir duygu hissetsem o da özlem olurdu herhalde."

Beni gülümseten tek insandı. Yanında huzurlu olduğumu veya kimsesiz olmadığımı bir anlığına hissediyordum. "Senin ruhun hislere kapalı değil, başlama lütfen." Cevap vermeyerek omuzlarını silkti.

Büge, sandalyeye otururken, yanında oturan dişi telli kıza başımla selam verdim ve karşısındaki sandalyeye otururak kollarımı önümde bağladım. "Neyden bahsediyordunuz siz?"

Büge ve kız bakıştı, ardından Büge derin bir nefes alarak başını sağa yatırdı. "Yeni bir rahatsız geliyormuş, seneler önce bu Merkez'deymiş ve ünü epey var sanırım. Neden döndüğünü kimse bilmiyor. İşin tuhaf tarafı, eğitmenler ve doktorlar da dâhil kimse rahatsızlığını bilmiyor."

Kaşlarımı havaya kaldırarak dudaklarımı büzdüm ve "Öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Genelde buraya gelen insanlar hastalığını belli eden bir şeyler yapar, eğitmenler çözüm yolu bularak o kişiyi sanki daha fazla bataklığa sürüklerdi. Masanın üzerindeki krakerden ağzıma attım.

"Evet," dedi yanındaki kız heyecanla. "Tuhaf ve gizemli bir adammış."

İlgimi çeken tek konu hastalığını belli etmiyor oluşuydu ve sonrasında gelen cümlelere başımı çevirerek adamın fiziksel özelliklerinin, karakterinin umurumda olmadığını belli etmeye çalıştım. Sonuçta, kendini bir tapınağa kilitlemiş biri gibiydi ve rahatsızlığını saklamayı kendine çözüm yolu olarak üretmişti. Her şey normaldi fakat gizemli bir rahatsızlığı devam ettirmek isteyen kişi, neden bu lanet Merkez'e gelmek isterdi ki?

"Barış'ı gördüm," dedim, lafı değiştirerek. "Sanırım sana selamı var." Burnumu kırıştırdım ve sarılmasını hatırlayarak gözlerimi devirdim.

Büge, yüksek bir kahkaha atarak "Sana sarıldı mı?" diye sordu. Düz ve boş bir şekilde gözlerinin içine bakarak kafamı aşağı yukarı salladım. Başka bir kahkahayı ortaya dökerek, "Sana âşık, eminim," dedi dalgayla. "Biliyorsun, değil mi?"

Aşk.

Bu terimin duyguları insanın bünyesine nasıl giriyordu, düşünemiyordum. Mesela, birine koşulsuz ve geri dönülemez şekilde bağlanmak, insanın kendi tercihi dışında olduğu zamanlarda, kaçıp gitme isteği doğururdu; kaçmak isteyeceği insan, yine âşık olduğu kişi olurdu.

Benim kaçtığım, dansti. Benim kaçtığım, müzikti. Benim kaçtığım, bale ayakkabılarımdı.

Dansa âşık, müziğe tutkuluydum. Sevişmek bu ikisinin ortaklaştığı ve beni sömürdüğü zamandı.

"Her neyse," dedi Büge, ayağa kalkarak. "Sigara içeceğim, gelin hadi."

Hızlı bir şekilde ayağa kalkarak Büge'nin peşinden ilerledim ve ayağına giymiş olduğu yüksek kırmızı topuklu ayakkabılara sırıttım. Çok tuhaf, bir o kadar da eğlenceli bir kızdı. Benim ayağıma giydiğim beyaz spor ayakkabılar ile yanında ufak kız çocuğu gibi kalıyordum. Halbuki hemen hemen aynı yaştaydık.

Terasa çıktığımızda Merkez daha fazla kalabalıklaşmıştı ve insanlar sanki daha fazla üzerime geliyordu. Halbuki yirmi ya da otuz kişi ancak vardı. Bu sene Merkez'den birçok kişinin ayrıldığını biliyordum. Havanın derecesi gitgide artıyordu ve ensem terden sırılsıklam olmuştu. Büge, serinlemek için bir elini kendine doğru sallarken, diğer eline sigarayı aldı ve bana doğru uzattı. Mesajı alır almaz, cebine yerleştirdiği çakmağı alarak sigarasının ucunu yaktım.

"Sağ ol ufaklık," dedi Büge, sigarayı ağzında sabit tutmaya çalışarak. Cevap vermedim, Büge'nin yanındaki kız, bir noktaya odaklanırken kızın adını o saniye merak etmiştim. Algıları dar, düşünceleri sadece bacak arasında yer alıyormuş gibiydi.

"Çok acıktım," diye inledim. "Sabah da hiçbir şey yiyemedim."

"Hiç sorma," dedi Büge derin bir nefesi sigarasından çekerken. "Sigarayı ekmeğin arasına koyup yiyecekmiş gibiyim şu anda." Kısık bir sesle kıkırdadığımda bir motosikletin sesi kıkırdamamın üzerine yüklendi.

Başımı ağır bir şekilde sesin geldiği yöne çevirdiğimde bizim olduğumuz tarafa doğru yaklaşan koyu gri bir yarış motosikleti gördüm, üzerindeki kişi ile beraber dişi telli kız düşüncelerimi onayladı ve inleyerek, "İşte geliyor!" dedi yüksek sesle. "Bu motosikletli adamın o olduğuna bahse varım."

"Salak," dedi Büge omuz silkerek. "Bir motosikletli herif için sana yemek paramı mı vereceğim?"

Koyu gri motosiklet, bir rüzgâr gibi arka tarafımızdan geçerek bizden elli metre ileriye park etmek için yavaşladı ve motosikletin

homurdanan sesi daha fazla yükseldi. Birkaç kişi motosiklete baktı ve bunun sebebi, Merkez'in içine herhangi bir aracın girmesinin yasak olmasıydı.

"Bu neyin havası?" dedim kendi kendime. "İçeriye araç girmesi yasak."

Motosiklet durdu ve üzerindeki kişinin sırtının bize dönük olduğunu fark ettim. Açık gri bir kazak giymişti, altında ise siyah pantolon vardı. Bu sıcakta kazak giymesinin sebebini kafamda anlamlandırmaya çoktan başlamıştım.

Adam, motosikletin motorunu kapattıktan sonra bir ayağını yere koydu ve kafasındaki kaskı çok yavaş hareketlerle çıkardı. Bunu yaparken sanki cümle âleme kendini göstermeye çalışıyordu ve beklenen kişinin kendisi olduğunun farkındaydı. Kaskı, kolunun altına alırken diğer eliyle zaten dağınık görünen açık kestane rengi saçlarını geriye doğru attı ve daha fazla dağıttı. Hızlı bir hareketle motosikletten indi, kazağının eteğini aşağı indirerek ayağındaki siyah botunu ipini bağlamak için arkasındaki kaldırıma dayadı ve eğilerek ayakkabısını bağlamaya başladı.

"Kalçalarının sıkılığını görüyor musunuz?" dedi Büge dalgayla. "*Götümü ye Anekdot* dermiş gibi durmuyor mu?" Kahkaha attım ve Büge'nin dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasından düşmek üzere olan küle baktım.

"Yüzünü merak ettim ama," dedi dişi telli kız. "Siz etmediniz mi?"

Gözlerimi devirdim ve tekrardan adama baktım.

Omuzları, bu açıdan oldukça geniş, sırtı ise gergin görünüyordu. Kürek kemikleri kazağından her an fırlayacakmış gibiydi ve kalçalarını saran pantolon, uzun bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Duruşunu dikleştirdi ve boynunu çıtlatarak gerindi. Boyu çok uzundu. Bir doksandan uzun olma ihtimali yüksekti ve bir altmış olan boyumla büyük ihtimal bacaklarının hizasına gelirdim.

Adam sanki bu zili bekliyormuş gibi onu izleyen, yanına gelen insanları görmezden gelerek bize doğru döndü ve bedenini tamamen döndürerek bir adım attı. Farkında olmadan nefesimi tutmuştum ve karşımdaki adama bakarken garip fısıltılar ve aşina olduğum sesler kulaklarıma doldu. Bu sadece içsel bir şeydi ve nedenini bir türlü anlayamamıştım. İnsanların adım seslerini duydum, gökyüzüne sanki

insanları asmışlardı; takip ediliyordum fakat sanki bu sefer takip eden insanlar sadece etrafımda yürüyorlardı.

Her şey ağır çekimde oluyordu ve bu anı yaşarken zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyordum.

İlk fark ettiğim adamın dağınıki, açık kestane rengi saçlarıydı. Kaşları düz ve kalındı. Yüzü kemikliydi ve elmacık kemikleri, her soluk alıp verişinde belirginleşiyordu. Dudakları, koyu bir renge sahipti fakat bu renk kiraz renginden daha çok kurumuş kan rengine benziyordu. Burnu kusursuzdu ve ön tarafı kalkıktı. Bize doğru yaklaştığında birkaç günlük sakallarının arasında çenesinden boynuna doğru uzayan izi fark ettim ve şaşkın bir şekilde nefes aldım. Adım sesleri azgınlaştı. Fısıldayışlar acı koktu, burnumun ucu sızladı. İzin devam ettiği yerin sonrasında dövme vardı ve boynunun açık yerinden belli oluyordu. Sol elinin tersine kadar dövme devam ediyordu, o kazağın altında binlerce dövme olduğunu düşündüm.

Bakışlarım tekrardan yüzüne tırmandığında boş bakan gözleri bir anlığına, sadece bir anlığına bana kaydı ve kurumuş yaprak sarısı gözleri odağıma girdi. Dipsiz bir boşluğun karanlığında aydınlanan ışık gibiydi. Gözlerini üzerimde bir saniye bile tutmadan geri çekti.

Bizim olduğumuz tarafa doğru yürürken, duyduğum adım sesleri ve fısıldayışlar sustu. Sanki gözlerinde gizli olan bir mesaj, adımlarımı ve seslerimi susturmuştu. Bu o kadar tuhaf bir durumdu ki... Yoktu, gitmişlerdi, sanki gözlerindeki görünmez bir baltayla ikiye ayrılmışlardı.

Adam, kimseye bir daha dönüp bakmadan -bana da bir daha bakmadan- yan tarafımızdan geçti ve dişlerini kenetleyerek yemekhanenin kapısını açtı. Yüzündeki sinir, ortamdan ve ilgiden hoşlanmadığını belli eden türdendi. Farkında olmadan başını çevirip arkasından baktım ve büyük bir nefes alarak elimi boğazıma sardım. Güzel bir adam mıydı, çirkin bir adam mıydı, bilemiyordum. Fiziksel özellikleri zerre umurumda değildi; tek hissettiğim hislerimdi ve bu hisler, adım seslerimi yok etmeme sebep olmuştu.

"Bu adamı tanıyorum," dedi Büge yüzüme bakarak. "Hep gittiğimiz bir bar var, hatta motosikletliler takılır genelde. Oraya çok sık geliyor. Bambaşka bir karizması yok muydu?"

"İşte bu!" dedi dişi telli kız. "Ben de nereden tanıyorum diyordum. Sadece uzaktan görmüştüm ama sürekli o barda takılıyor hatta

barın bodrum katında kendisine ait dövme stüdyosu var diye biliyorum. Çok farklı bir havası var, daha önce böylesini görmemiştim. Bu Merkez'de ne arıyor acaba?"

Alt dudağımı dişleyerek derin bir nefes aldım. "O kim?" diye sordum. Öğrenmek istediklerim hangi barda takıldığı ya da ne kadar uzaklıkta gördükleri değildi. Fizikî özelliklerinin ötesinde ruhunu merak etmeye başlamıştım çünkü hissettiğim çekimin adım seslerini kaçırması, tuhaf bir şekilde beni rahatlatmıştı. Büge'nin yanındaki kız, küçümseyen bakışlarını bana gönderirken, aynı ifadeyle ona baktım. Bir tepki beklediğimden değildi ama sorduğum sorunun saçma olan kısmını çözemeyecek kadar kafam dağılmıştı ve bunun sebebinin o çocuk olması can sıkıcı bir durumdu.

"Sadece uzaktan gördük, hiçbir sohbetimiz yok. Ne o?" dedi kız gülmemek için kendini zor tutarak. "Bacağı kadarsın, sakın bana büyük oynayacağını söyleme."

Bacağı kadar mıydım? Evet, sanırım o kadardım. Birincisi, çok uzundu. İkincisi, iriydi ve beni tek parmağıyla kaldıracak güce sahip gibiydi.

"Kendine gel," dedim dik dik bakarak. "Kafanın sadece o kısımları çalışıyor diye başkalarına da iftira atamazsın."

"Boş konuşmayı kes," dedi Büge, yanındaki kızın koluna vurarak. Bakışlarını bana çevirdi. "Adını bilmiyoruz, tek bildiğimiz daha önce Merkez'de olduğu ve rahatsızlığının bilinmemesiydi. Yüzünü görünce tanıdığını fark ettim ama bu kadar. Genelde o barda tek takılan tiplerden. Barın sahibi arkadaşı olmalı. Büyük ihtimal önceden Merkez'den atılmıştır."

Merakım başka bir konu üzerine yoğunlaşırken, aslında bildiğim bir şeyi soruyormuş gibi yüzümü buruşturdum. "Neden uzun kollu giyiniyor, çenesindeki izin sebebi ne?"

Büge ve kız birbirlerine baktıktan sonra omuzlarını silkerek sorumu yanıtsız bıraktılar ve bana çenemi kapatmamı bildiren bakışlarını gönderdiler. Büge, dile getirmese de sanırım yanındaki kız gibi düşünüyordu ve oynayacağım oyunu kafamda tarttığımı hayal ediyorum sanabilirdi. Hiçbir zaman hayaller âleminde yaşayan bir kız olmamıştım fakat onu gördüğüm zaman, zihnimde canlanan seslerin kaçmasının sebebini bir aptal gibi merak ediyordum fakat içimde başka bir taraf, peşine düşmemem gerektiğini dile getiriyordu. Sanki peşine

düştüğüm o iz veya adamın ardında saklı kalan karanlık, siyah bir aydınlığa kavuşacaktı ve pişmanlığı iliklerime kadar hissedecektim.

Omzumda bir el hissettim, ardından birisi saçlarımı karıştırdı. "Neyi bekliyorsunuz kızlar?"

Barış'ın heyecanlı çıkan sesiyle bakışlarımı ona çevirdim ve hâlâ tutmakta olduğum nefesimi dışarı vererek gülümsemeye çalıştım. Omzumda ve saçlarımda hissettiğim elleri, sinirlerimi alt üst ediyordu fakat şu an algılarımın gittiği yön motosiklete bakmak olurken, Barış'ı önemseyemedim.

"Hiç uğraşma," dedi Büge'nin yanındaki kız. "Minel, hayal âleminde."

Sinirle omuzlarımı silkerek Barış'ın geri çekilmesini sağladım. Bakışlarım, motosikletten ayrılarak kıza döndüğünde, yanaklarının sinirden dolayı kızardığına emindim. "Ne saçmalıyorsun?" Kaşlarımı çattım, ardından gerginliği fark eden Büge'ye bakışlarımı çevirdim. "Arkadaşına bir şeyler söyle Büge. Yoksa çok fena olacak ve hiç göstermediğim yüzümü gösterip kızı ayağının altına alacağım." Boş bir tehditti ama her zaman benimle uğraşanlara karşı ördüğüm duvar olmuş bir cümleydi; korkmalarına sebep oluyordu.

Kız kıkırdayarak "Başka bir şeyin altına girmek istiyor olmayasın?" dediğinde sinirle öne doğru atıldım fakat aynı anda Barış, kolumu kavrayarak yüzüme anlamsız anlamsız baktı.

Ortamı kaplayan gergin hava, ateş püsküren bakışlarımla birleştiğinde kızın gözleri irileşti, ardından Büge'nin omzuna vurarak bana bir çocuk gibi dil uzattı ve yanımızdan uzaklaştı.

"Ne tutuyorsun beni be?" dedim, Barış'a bakarak. Yüzü fazlasıyla şaşkındı ve gözlerimin içine ne olduğunu çözmek istiyormuş gibi bakıyordu.

"Ne oluyor?" dedi Büge'ye bakarak. Kafasını iki yana salladı, aynı anda kolumu kavrayan elini iterek Büge'ye ters ters baktım ve yemekhanenin kapısına doğru yürümeye başladım.

"Nereye?" diye seslendi Büge arkamdan.

"Altıma alacağım şeyin yanına," dedim, yapay bir tatlılıkla gülümseyerek. "Sıraya oturmaya."

"Hangi gruptasın?" dedi Barış, ben terastan, kapalı alana doğru yürürken. Cevap verme gereği görmeden adımlarımı hızlandırdım ve bakışlarımı istemsizce yemekhanenin iç tarafında gezdirdim.

Sanki yıllarımı verdiğim ve aşina olduğumu düşündüğüm, saniyelik gördüğüm izi, defalarca görmeyi dileyeceğim türdendi. Boyu, fiziği, karizması çok umurumda değildi. Umurumda olan izine gözlerim çarptığı zaman kulaklarıma dolan fısıldamalardı.

"Hey!" Barış koşarak yanıma geldi ve benimle birlikte yürümeye başladı. "Hangi gruptasın dedim?"

"C iki odası," dedim ağzımın içinde geveleyerek. Yemekhaneden dışarı çıktığımızda grupların olduğu odalara doğru yürüdük ve aramızdaki sessizlik can sıkıcı bir hal almaya başladığında bakışlarımı Barış'a çevirerek, "Sor," diye inledim. "Çatladın, sor."

"Konuyu biliyorum," dedi yüzünü ekşiterek. "Şu yeni gelen adammış. Senin hoşlanacağın bir tip değil."

İstemsizce kaşlarım havaya kalkarken adımlarım yavaşladı ve ilgisiz bir tınıyla, "Neden?" diye sordum. Sesimdeki tını, daha çok merak kokuyordu fakat Barış, oldukça dalgın göründüğü için sanırım bunu fark etmemişti.

"Fazla gizemli," dedi gülerek. "Sürekli uzun kollu giyiniyor. Mevsim umurunda değil. Bildiğim kadarıyla konuşmayı sevmeyen biri. Ayrıca yüzündeki iz bir yara değil, yanık," gözlerini kocaman açtı, "inanabiliyor musun? Yanmış."

Adımlarım bıçak gibi kesilirken, kabuslarımı dolduran ve en çok korktuğum şeye maruz kalması içimin kavlayan duvarlarına balyoz indirmişti. Kürek kemiğimin aşağı tarafında kalan yanık izini hatırlamıyordum ve Ferit Amcam bunun, peşimdeki adamlar tarafından yapıldığını söylemişti. Bazen bazı zamanlar geçse bile yangını hissediyordum ve o zaman etim defalarca katlanıyor, sanki bir daha yanıyormuş gibi iliklerimi kurutuyordu.

"İyi misin?" dedi Barış kaşlarını kaldırarak.

Kafamı ağır ağır aşağı yukarı sallayarak adımlarımı devam ettirdim ve C iki odasına kadar sessizliğimizi koruduk.

Zihnimin hatırlayamadığım detayları, sürekli karşıma çıkacak türden değildi fakat başka bir bedende gördüğüm yanık izi, fısıldamaları

tetiklemişti; işte o zaman koparılan zamanlarımı hissetmek için her şeyimi vereceğimi hissetmiştim.

Ciki odasından içeriye girdiğimizde on tane sıralı sandalyeyi daire şeklinde gördüm ve altı yedi kişinin çoktan yerine oturduğunu fark ettim. Rastgele bir tanesine oturduğumda Barış da hemen sağ tarafıma oturdu.

"Bakalım bu psikolog eğitmen benim hakkımda ne düşünecek?" dedi Barış gözlerini ovuşturarak. "Anlamıyorum, şizofren olmadığımı kabul edersem mi beni karantina altına alacaklar? Görüyorum işte ulan, birisi arkamda oturuyor işte."

Dirseğimi yasladığım sıranın kolundan çektim ve şakaklarını ovuştururken "Bir de öyle dene," diyerek dalgaya vurdum. "Ve emin ol hemen arkanda gerçekten birisi oturuyor."

Barış şaşkınlıkla arkasındaki boşluğa baktı ve hemen bana dönerek, "Ciddi misin?" diye sordu.

Kısık bir sesle gülerek "Hayır," diye karşılık verdim. "Sadece seni denedim."

İlk başta sinirlense de Barış da gülmeye başladı ve kafasını iki yana salladı fakat tam o sırada kapıdan içeriye o girdi ve görüş alanım hızlı bir şekilde daralırken bakışlarım direkt ona odaklandı.

"Yapma ama," dedi Barış. "Arkamda oturan çıplak kadını görmüyor olamazsın, değil mi?"

Barış'a ne kadar dikkatimi vermeye çalışsam da veremiyordum; adam hemen yan tarafımdan geçti ve en köşedeki boş sandalyeye yayvan bir şekilde oturdu. Direkt küçük pencereden dışarıya doğru bakmaya başladığında benimle göz teması kurmamaya dikkat ediyormuş gibiydi ya da bu aklımın bir oyunuydu.

Barış baktığım noktayı fark edince gözlerini devirerek, "Hadi ama," dedi. "Bu bizimle aynı grupta mı olacak?"

"Sessiz ol," dedim başımı önüme eğerek. "Duymasını istemeyiz." O an üzerimde Barış dışında bir çift göz hissettim ve bu hislerin zihnimin içinde yükselen o adım seslerinden olduğunu fark ettim. Başımı yavaşça eğdiğim yerden kaldırdığımda ve tam karşımdaki duvara baktığımda sanki duvarlarda belirgin delikler oluşmaya başladı ve o deliklerden beni izleyen gözlerin varlığıyla ellerim titredi.

Reçetesi olmayan bir rahatsızlığın, bir yanık iziyle daha fazla deşilmesi, sürekli ağrı kesiciye itilmeme sebep oluyordu. O an fark etmiştim aslında. Rahatsızlığı tam olarak anlaşılmayan sadece o değildi, ben de vardım. Rahatsızlığım bana bir şeylerin üzerine gitmem gerektiğini ve onları aşmak için çabalamamı mı söylüyordu? Pekâlâ, neden bunun daha ötesinde, daha hatırlayamadığım detayları en derinimde hissediyor, eksik parçaları toplamak için tekrar ona bakma isteğiyle dolup taşıyordum? Sanki bir yapboz oyununun içindeydim ve önemli bir noktanın birleşmesi için ekleyeceğim parça yırtılmıştı, yırtan yanık iziydi, gözleri ise bana sanki parçanın kaybolan parçasını gösteriyordu. İşte o zaman seslerin takip ettiği adam, fısıldamaları da yanında götürüyor, beni rahatlatıyordu.

"Ne kadar umurumda," dedi Barış. "Kendini bir şey sanıyor."

Titreyen ellerimi saklayarak yumruk yaptım ve duvarlardaki gözlere bakmamaya çalışıp "Başım ağrıdı," dedim lafı değiştirerek.

"Dışarı çıkmak ister misin?" Kafamı iki yana sallayarak önerisini reddettim. Kulağımda yükselen fısıldayışları dinlemeye çalıştım fakat anlamadığım bir dilde olduğunu fark ettiğimde ellerim daha fazla titremeye başladı. İç sesim, duvardaki gözlere bakmamam gerektiğini, tekrardan ona bakmam gerektiğini söylüyordu; hangisi daha kötüydü?

Beni geri çeken şey beynimin çalışmayan, unutan kısmıydı ve sanki itildiğim cehennemden daha huzursuz bir cehennemin hemen yan tarafımda oturduğunu dile getirmeye çalışıyordu. Tam duyamıyordum çünkü ateşin çatırdayan sesi, onun çenesini kesiyor, içimin alev almasına sebep oluyordu. Ne olursa olsun, tekrardan ona bakmak istiyordum. Sebebini kesinlikle bilmiyordum fakat bu durum bile canımı sıkmaya, kaşlarımı çatmama neden oluyordu.

Kolay kolay birilerinden etkilenen biri değildim, hiçbir zaman olmamıştım. Bu yaşıma kadar, hatırladığım kesitte kimseye karşı bir şeyler hissetmemiş, kimseyi tam anlamıyla benimsememiştim. Ellerimde başka bir el, vücudumda başka bir beden gezinmemişti. Dudaklarım hâlâ öpülmemişti, gözlerim ise bir başkasına bakmak için yanıp tutuşmamıştı. Şimdi ise zihnimin hatırlayamadığım kısmını deşmek, binlerce dosyayı önüme sermek istiyordum. Bedenim sızlıyordu.

'Acının üstüne gitmelisin,' derdi annem hep, anayasadan bir madde okuyormuş gibi. *'Acı seni bulursa sağ bırakmaz.'*

Öyle de olmuştu. Hayatı, babam yüzünden bir kaçış oyununa dönüşen annem, felsefesine devam edememiş, acısından kaçmıştı ve Zebaniler onu bulduğu yerde sağ bırakmamıştı. Alt dudağımı dişleyerek annemin güzel yüzünü hatırladım ve aynı saniye yavaşça başımı duvarda beni izleyen gözlerden ayırdım ve ona baktım.

Yanlış hissetmiştim.

Bana bakmıyordu. Bakışları elindeki kalemin üzerindeydi ve işaret parmağıyla, başparmağına sıkıştırdığı kalemi döndürüyordu. O kadar profesyonelce yapıyordu ki, bakışlarım bir anlığına ellerine kaydı ve uzun parmaklarını izledim. Sol elinin tersinde, anlamsız gibi görünen dövmesi devam ediyordu ve uzun kollu kazağı bileğine kadar örtülmüştü. Bakışlarım, tekrardan yüzüne kaydığında sanki bakışlarımın farkındaymış gibi dişlerini kenetledi ve elmacık kemikleri açığa çıktı, gözlerini bana çevirmedi, ona bakmama izni verdi.

Belki de doğru hissetmiştim.

Uzun kirpikleri, bu kadarcık mesafeden bile açıkça belli oluyordu, gözleri kısılmıştı. Dağınık olan açık renk saçlarından bir tutamı önüne düşmüştü ve diğer eli oturduğu sıranın arkasına uzanıyordu. Dudaklarında hâlâ o kan kırmızısı görüntü açıkça vardı, sanki bir vampirin emdiği kanı sonrasında silmemesi gibiydi. Gözleri daha fazla kısıldı, dişlerini daha çok bastırdı, adımın Minel olduğu kadar emin oldum, onu izlediğimi şu an biliyordu fakat karşılık vermiyordu.

Evet, doğru hissetmiştim.

Gözlerim anlık olarak çenesinden boynuna doğru ilerleyen, serçe parmak genişliğindeki yarık izine kaydığında kulağımdaki müzik sesi o güzel ezgisini kesti, adım sesleri çoğaldı, duvarların içinde gizli olan gözler sadece ve sadece bana odaklandı ve iç sesim tek bir şey mırıldandı: *Emare.*

Kaşlarım havaya kalkarken sanki siyah bir gölge onun tam arka tarafına geçti ve az önce rahatsızlık duymadığım fısıldamalar, bir inleme sesine, çığlığa dönüştü. Elinde tuttuğu kalemi sıranın üzerine sertçe koyarak arkasına daha fazla yasladı ve kollarını önünde bağlayarak pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Güneş ışığı, gözlerine vuruyordu ve kehribarı daha açık bir renge boyayarak kurumuş bir yaprağın o sarı rengini anımsatıyordu. Bir bacağı sıranın dışında, diğeri içerideydi, umursamaz görünüyordu, fazlasıyla umursamaz.

Arkasında olan gri gölge gitgide siyahlaşırken büyüdü ve sanki onu kafesledi. Çenesinde yer alan izin boynuna doğru devam eden ve dövme tarafından kesilen görüntüsünü bana göstermek ister gibi o tarafa doğru hareket ettiler ve fısıldayışlar sanki çığlıklarıma dönüştü, boğulduğumu hissettim, yandığını hissettim, nefesimin kesildiğini hissettim ve hızlı bir şekilde başımı çevirerek tekrar duvara baktım.

Dakikalardır nefesimi tutuyormuş gibi hissettiğimde büyük bir soluk alarak gözlerimi kapattım ve yutkundum. Boğazımda sert bir yumrunun varlığını hissediyordum ve bu yumru, onun kumral tenin-den damlayan ateşin izi gibiydi. İçimin acıdığını ve parçalandığını hissettim, sanki bu acıya alışık bir bünyeye sahip gibi titredim, ellerimi boynuma sararak alnımı sıraya dayadım.

Ensem terlemeye başlayınca gözlerimi aralayarak tekrardan nefes almaya çalıştım. Kulaklarımdaki fısıldayışlar susmuştu, gölgelere tekrardan bakacak cesaretim yoktu fakat terlememin sebebi büyük ihtimal ile rahatsızlıktan kaynaklanıyordu. Göğüs kafesime çarpan kalbimin canımı yakması ise, nefessiz kalmamdandı. Sanki kalbim, zihnimi zorlamamı diliyor gibiydi fakat bunu duymazlıktan geliyor, kendime lanet etmemek için bir daha ona bakmamaya karar veriyordum.

"Sen iyi değilsin," dedi Barış, elini sırtıma yerleştirerek. Yavaşça sıvazladı ve önüme gelen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Şu an, şu konumda, bana başka bir elin dokunması beni rahatsız ederken, kafamı geriye doğru çekerek iki yana salladım ve elime, yelpaze görevini vererek kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Yeni gelene baktıktan sonra böyle oldun," dedi Barış küskün bir tınıyla. "Bu kadar mı etkilendin?"

Sinirle başımı ona çevirdiğimde, sanki fısıldayışlar beni bir çift gözün izlediğini söyledi fakat umursamadım, dinlemek istemedim. "Ne saçmalıyorsun?" diye sordum öfkeli bir nefes alarak. "Öyle bir şey düşünmedim."

Öyle bir şey olmadığının farkında olacak kadar bilincim yerindeydi. Sadece hissettiğim yangının çekimi ve sanki onu bekleyen fısıldayan gölgelerin ortaya çıkması tuhafıma gidiyordu. Adım sesleri, ilk defa benim dışımda başka birinin çevresinde dolanıyordu.

"Kızardın." Barış, önüne dönerek elindeki kalemle oynamaya başladı. Elimin tersini yanağıma yasladığımda sıcak bir suyun altında

kalmışçasına kükreyen yanaklarımla elimi çektim ve alt dudağımı dişleyerek başımı Barış dışında her yere diktim. Ve onun dışında.

Yaklaşık olarak on beş dakikadır, Merkez'e yeni gelen psikolog eğitmenin bizi tanımak için gösterdiği çabayı izliyorduk. Otuz yaşlarında ve olduğundan daha yaşlı görünen bir kadındı. Üzerine giydiği bordo takım, balık etli görüntüsünü saklayamamıştı ve kızıl saçlarının gözü yoran bir havası vardı. Fazla ilgili davranmaya çalışıyordu ve bu durumda hepimizin daha fazla gerilmesine sebep oluyordu.

Sıra, Barış'a geldiğinde başımı ona çevirdim ve destek olurmuş gibi içten bir şekilde gülümsedim, dakikalardır tek kelime konuşmamıştık ve bana olan ilgisinin artık silinmesini istediğim türden bir arkadaşımdı. Gülümsememe karşılık vermeden hocanın gözlerinin içine bakarak "Barış Kula," diye mırıldandı. Hoca sevecen bir şekilde gülümseyerek dakikalardır özellikle yönelttiği soruları sormak için öne doğru bir adım attı ve Barış'ın sırasının önüne geldi.

"Evet, merhaba Barış. Ben Feyza Polen, bir süre bu grupla beraber olacağım gibi görünüyor."

"Anladık," dedi Barış, sıkıntıyla nefes alarak. "Benden önceki on kişiye de aynı şeyi söylediniz. Anlamadım ki, bize mi yürüyorsunuz?"

Odada olan birkaç kişi kahkaha attı, eğitmen bozuntuya vermeden gülümsedi ve sıranın önüne ellerine koyarak eğildi, ezberini bozmadı. "Sana birkaç şey sormak istiyorum."

Sıranın Barış'tan sonra bana geleceğini düşünürken, bir alev topu sanki midemin içine oturdu ve sıkıntı duvarlarım üzerime doğru yol aldı, bunu istemiyordum. Hiçbir zaman kendimi anlatmaktan hoşlanmamıştım ve şu anda bu kadar insanın içinde bir şeyleri dile getirmek, ölümden daha beterdi.

"Bana birkaç şey sorabilirsiniz." Barış, her zamanki sırıtışını takınarak eğitmene doğru eğildi. "İlk sorunun cevabını veriyorum: Olgun kadınlardan hoşlanmıyorum."

Odadan daha yüksek bir kahkaha sesi yükseldiğinde eskisi gibi eğlenmediğimi fark ederek avucumun içini çimdiklemeye başladım, sıkılıyordum. Ortamın ciddiyeti beni sıkıyordu ve sıranın bana gelmemesi için elimden geleni yapmak istiyordum.

"Komik Barış," dedi eğitmen odadaki diğerlerine ters ters bakarak. Duruşunu dikleştirdi. "Rahatsızlığının ilk olarak ne zaman fark

edildiğini ve anne babanı anlatmanı istiyorum. Ne iş yapıyorlar, kiminle kalıyorsun, kardeşin var mı? Bize kendini anlat."

Barış'ın yüzünü dalgalı bir ifade alırken, avucumun içini daha sert çimdikledim ve bir deve kuşu gibi kafamı kuma gömmek istedim. Bunlar, kalabalığın içinde vermek isteyeceğim cevaplardan değildi hatta bunlar bana kalabalıkta sorulmaması gerekenlerdi.

"Rahatsızlığım hakkında artık konuşmuyorum ve yeni bir politika izleyeceğim," dedi kaşlarını kaldırarak Barış. "Yanımda birilerinin olduğunu söylüyorum fakat siz bana inanmıyorsunuz." Derin bir nefes aldı. "Babam cerrah, annem genel müdür. Beni buraya göndermelerinin tek sebebi, gördüğüm halüsinasyonlar; gece kendi kendime konuşmalarımı duymuşlar. Başka bir şey?"

"Anlıyorum," dedi eğitmen. "Kaç yaşından beri bu halüsinasyonları görüyorsun?"

"Son bir senedir," dedi Barış kendinden emin bir şekilde. "Mesela az önce arkamda oturan çıplak kadın, şu an tam senin arkanda ve bana hareket çekiyor."

Eğitmen huzursuz bir şekilde arkasına baktı ve elini ensesine yerleştirdi. "Ailen ile aran nasıl?"

"Babam fazla otoriter biri," dedi Barış rahatsızlıkla. "Annem ise babamın otoritesinden dolayı bambaşka bir kadın haline geldi." Kaşları çatıldı. "Ve ben bunları neden grup dersinde anlatıyorum? Beni neden tekil bir şekilde almıyorsunuz?"

Psikolog eğitmen yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Henüz değil, ilk önce sizi tanımak istiyorum."

"Bu kadar yeterli," dedi Barış ve sırtını sıraya yasladı. "Diğerleri gibi her şeyi dökülmeyeceğim."

Kalbim acıyla kasılırken, alt dudağımı dişledim ve Barış'a bakarak ona destek olmaya çalıştım fakat onun gözleri son derece ifadesiz bakıyordu ve acısını kesinlikle göstermiyordu. Bir an, sadece bir an, Büge gibi olmak istedim ve insanların acıları da dâhil hiçbir acıyı kalbimde hissetmemeyi diledim fakat bu durum, Büge'nin kalpsiz anlarını hatırladığımda bünyemi terk etti ve tekrardan deve kuşu olmayı diledim. En uzun boyunlu ve kuma en iyi gömülen deve kuşu. Ben kesinlikle şu an bu olmalıydım, kaçışım yoktu. Sürekli kaçan Minel'in, sorulardan kaçışı yoktu.

"Anladım," diye mırıldandı eğitmen düz bir sesle. Bakışları bana döndüğünde gözlerini kıstı ve o yapay gülümsemesini takınarak kafasını aşağı yukarı salladı. Sıra bendeydi, odadakilerin gözleri üzerimdeydi, kulaklarım yanıyordu ve adı Feyza olan eğitmen, ilk defa ezberini yapmadan benden direkt bir cevap bekliyordu.

Az önce boğazımda hissettiğim yumru tekrardan can bulduğunda zamanın çok hızlı ilerlediğini hissettim ve ellerimi sıranın üzerine koyarak sol avuç içimi daha fazla çimdikledim. Dile getirmek istemeyeceğim cevapların, on kişinin önünde yerlere serilmesi, benliğimi kaybetmek demekti.

Odanın içinde sorgulayan uğuldamalar yükseldiğinde, yüzümün kızardığını ve ellerimin utançtan dolayı titrediğini fark ettim. "Evet," dedi eğitmen, başını bana doğru eğerek. Yüzüne bakamıyordum fakat hareketlendiğini hissediyordum. "Kendini anlatmanı bekliyoruz."

"Tuhaf."

Yükselen sesin geldiği yön, beni fazlasıyla şaşırtmıştı ve başımı çevirdiğimde onun elindeki kaleme bakarak düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırdığını fark ettim.

"Tuhaf olan nedir?" diye sordu psikolog eğitmen, büyük bir ilgiyle ona dönerek.

"İnsanları anlama yöntemin," dedi resmiyeti silerek ve saygıyı bir kenara bırakarak. "İnsanları tanıma taktiğin ve insanların üzerine inadına inadına gidişin. Tuhaf."

Bakışları asla önündeki kalemden ayrılmıyordu.

"Tuhaf değil," dedi odanın köşesindeki sarı saçlı kız ve onun yüzüne baktı. "Rahatsız edici çünkü hiçbirimiz bunu anlatmaya meraklı değiliz ama burada olmak zorundayız."

Kaldırdığı kaşlarını alayla aşağıya indirdi ve hiçbir şey söylemedi. Psikolog eğitmen omzunu silkti ve onu yanıtsız bırakacağını anladığımda tekrardan okların bana döndüğünü fark ettim. Herkes beni bekliyordu ve bu durum canımı sıkan başka bir detaydı, gözlerimden okunmuyor muydu?

Gözlerimi kapatıp açtım ve titreyen bir sesle, "Minel," diye mırıldandım. "Minel Karaer." Sustum. Başka bir yanıt vermek istemediğim için sustum. Beni pas geçmesini, girdiğim durumun beni yerin dibine yerleştirdiğini görmesi için eğitmeni bekledim.

"Evet," dedi ve insanların beni yanıltmayacağını belli etti. "Rahatsızlığın tam olarak nedir ve nasıl ortaya çıktı? Anne ve baban ile aran nasıl? Kiminle yaşıyorsun?"

Avucumun içini daha fazla çimdikledim ve ağzımdan büyük bir nefes alarak kafamı aşağı yukarı salladım, cevap vermek istemiyordum. Ellerim daha fazla titremeye, yanaklarım daha fazla kızarmaya başlamıştı. Odada derin bir sessizlik vardı.

"Bir şeyi kaçırıyorsun," dedi ve eğitmen bu sefer ona dönüp bakmadı. Sesi oldukça keskindi. "Burada oturan insanların sadece rahatsızlığı var ve aptal değiller, bu yüzden kiminle yaşıyorsun diye sorduğun sorudan ailesiyle sorunları olduğunu anlayabiliyoruz."

Psikolog eğitmenin kaşları çatıldı ve ona dönüp bakmadan, "Konuşmak için herkes sırasını beklesin ve izin alsın," diyerek karşı çıktı. "Sizlerin zekâsını ölçmek için burada değiliz."

"Ne için buradasın?" dedi fakat hiçbir şekilde göz teması kurmuyordu ve elindeki kalemden bakışlarını ayırmıyordu.

Psikolog eğitmen onu yanıtsız bırakarak, "Minel," dedi başını eğerek. "İyi misin?"

Midem bulanıyordu. İnsanların bu hallerinden, acıyı körüklemelerinden midem bulanıyordu ve şu an girdiğim ruh hali, bir daha asla girmek istemeyeceğim bir ruh haliydi. Tekrardan ona baktım ve yüzündeki ifade sanki sesime güç olmasını sağladı. İki elimi de yumruk yaparak güçlü durmaya çalıştım fakat ellerim titrediği için boşa çabalıyordum, güçsüzlüğüm sesimden fark edilmese bile beden dilinden ortaya çıkıyordu.

"Annem," dedim, sustum. Boğazım yandı, sıcak, kızgın bir yağ tabakası aktı ve soluk borumu tıkadı. Başımı önüme eğerek kafamı iki yana salladım. "Annem öldü."

Ağır bir sessizlik odanın içini doldururken, gözlerimi sıkıca yumdum ve alt dudağımı dişledim.

"Nasıl?" diye sordu psikolog eğitmen yaramın üzerine tuz bile değil, kezzap dökerek.

"Kız konuşamıyor," dedi Barış kaşlarını çatarak. "Fazla üzerine gitmiyor musunuz?"

Psikolog eğitmen kısa bir an düşündü ve "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Seninle sonra konuşsak daha iyi olur, özel bir yerde."

Bakışlarından tek bir ifade geçti, bu ifade içinde acıma duygusunu barındırıyordu ve o an, kendime karşı öyle bir öfke hissettim ki güçsüzlük bile gücü alt edebilecek kadar kalbimi sıkıştırdı. Duymazdan gelerek başladığım işi bitirmek istedim. Annemin cümlesini desteklemek istedim.

'Acının üstüne gitmelisin, acı seni bulursa sağ bırakmaz.'

İnsanların bu kör, kendilerinden başka hiçbir şeyi görmeyen hallerinin üzerine gitmeliydim, acıyı körüklemeliydim, korkusuzca dile getirmeliydim, insanların acıma kezzap dökmesine izin vermeliydim ki her defasında sarsılmamalıydım, yanmamalıydım.

İnsanların bana acımasına neden olmamalıydım.

"Annem öldü," dedim daha düz, daha net bir sesle. Gözlerimi açtım ve eğitmenin gözlerinin içine baktım. "Babama ise ne olduğunu hatırlamıyorum."

Eğitmen, açık renk kaşlarını havaya kaldırarak, "Nasıl hatırlamıyorsun?" dedi beklediğim soruyu sorarak.

Sol avuç içimi sıraya yaslayarak neredeyse sırayı titreten elimi bastırdım. Barış, fark etmiş olacak ki sağ eliyle elimi tuttu ve destek olurmuş gibi sıktı.

"Hayatımın bir dönemini hatırlamıyorum," dedim yüksek bir sesle. "Yani ben..." Yüksek bir ses lafı ağzıma tıktı.

"Yeter!"

Onun kendinden emin sesiydi.

"Yeter!" diye tekrar etti yüzüme bakmayarak. Odağında psikolog eğitmen vardı ve iki elinde tuttuğu kurşun kalemi çeviriyordu fakat bu sefer gözleri kalemin üzerinde değildi. "İnsanlar acılarını, anılarını, rahatsızlıklarını anlatmaktan hoşlanmaz."

Sesi sertti, erkeksiydi ve biraz da aksanı vardı. Bütün odanın bakışları, sakinliğini daima koruyan ona doğru döndü ve kulaklarıma birkaç uğultu doldu. Çenesi gerildi, izi daha fazla açığa çıktı ve boynundaki birkaç damar bana göz kırptı. Elinde tuttuğu kalemi daha fazla kavradı ve yaprak sarısı harelerini bir an bile eğitmenin üzerinden çekmedi.

"Bu yardımcı olma yöntemi," dedi eğitmen yutkunarak. Sesi, az önce benim sesimin olduğu kısıklıktaydı ve olduğu yerden hareket

etmediğine emindim. "İnsanlar kendilerini daha iyi hisseder. Neden sürekli engellemeye çalışıyorsun?"

Onun boşluğu anımsatan gözleri, çok kısa bir an bana kaydı fakat saniye bile sürmeden geri, eğitmene çevirerek kafasını aşağı yukarı salladı. "Yardımcı olma yöntemi?" Tınısı, komik bir soruyu yöneltiyor gibiydi fakat bakışları da yüzü gibi düz, dalgasız bir okyanustu.

"Evet," dedi eğitmen sadece.

"İnsanlar, acılarını defalarca dile getirmekten hoşlanmaz," dedi keskin bir sesle. "Ve yine o, acısını zerre hissetmediğiniz insanlara bu şekilde yardımcı olamazsınız."

Ben girdiğim bu durumdan kaçmamıştım fakat sanki onun tarafından kaçırılmıştım. Beni kurtarmıştı. Yüzümde sevecen bir gülümseme oluşurken, kurumuş yaprak sarısı rengi gözleri bana döndü ve ilk defa tam anlamıyla gözlerimin içine baktı. Gözleri, yakından görmek isteyeceğim kadar güzeldi ve bakışları güven aşılıyordu. Boş bakıyordu, düz bakıyordu, karanlık bakıyordu fakat sanki irislerine yayılan aydınlık, çenesindeki izde gizliydi, bunu hissediyordum. Gülümseyişime odaklandı ve tek kaşını havaya kaldırdı, heykel gibi hareketsiz durdu.

"İnsanlar," dedi gözlerimin içine bakarak. "İz bırakan şeyleri hatırlamak istemez."

Bakışları, en sevdiğim mevsim olan sonbahara benziyordu. Kuru yaprakların ve yağmurun kokusunu alıyordum ve ne üşütüyordu ne sıcağı hissettiriyordu. Gözlerini gözlerimin üzerinden çekti ve elinde tuttuğu kalemi ikiye ayırarak kırdı.

"Her neyse," diye mırıldandı umursamaz bir tavırla. "Sıra bana gelmiş sayıyorum."

Psikolog eğitmen ona döndü, gerildiği açık bir şekilde belli oluyordu. Kollarını önünde bağladı ve bakışlarım dizlerine kaydığında titrediğini fark ettim. Öfkeden ya da başka bir şeyden mi, bilemiyordum fakat psikolog gözetmenin dizleri titriyordu ve bu kendimizi kimlerin eline bıraktığımızı sorgulamamıza neden oluyordu.

"Kendini tanıtmanı bekliyorum," dedi ve o saniye dişlerini kenetleyen eğitmene şaşkınlıkla baktım.

O ise amacına ulaşmışçasına, "Adım Korel," dedi ve çenesini dikleştirdi. "Soyadım Erezli. Şu an bu tanıtım konuşmasının da insanların

üzerine gidilmesinin de nedeninin ben olduğumu biliyorum. Yorulmayın, söyleyeyim. Beni asla çözemeyeceksiniz."

Eğitmen bir ayağını sertçe yere çarpmaya başladığında tırnaklarını kollarına geçirdiğini görebiliyordum. Neydi bu nefretin sebebi? Ondan nefret ediyor gibiydi.

"Öyle bir şey yok," dedi psikolog eğitmen. "Sanırım hayatı kendine odaklı yaşayan birisin."

"Falan filan," dedi omuzlarını silkerek umursamaz bir tavırla. "Benim dile getirdiklerim dışında hiçbir şey öğrenemeyeceksiniz ama istersen adının anlamını taşıdığını söyleyerek sana benim hakkımda büyük bir harita verebilirim."

Eğitmen alayla gülümsedi ve "Neymiş adının anlamı?" diye sordu.

Bir daha bana bakmadan ayağa kalktı ve öne doğru birkaç adım attı; kendinden emin adımları vardı. Eğitmenin hemen karşısına geçtiğinde çaprazımda duruyordu. Kadının gözlerinin içine baktı ve kafasını aşağı yukarı sallayarak işaret parmağını çenesindeki ize sürttü; kürek kemiklerim acıdı, kalbim kıyamete gebe kaldı.

"Benim adım Korel," dedi vezinsiz bir sesle. "Adının anlamını taşımak için, cehennem ateşini içmiş kişiyim."

2. RÜZGÂR

Kelimelerin arkasından süregelen kavisli bir yol vardı ve o yolun ardına peşi sıra takılırken, canımı yakan her şeyin bana vereceği karşılık açık bir şekilde ortadaydı. Cümleler, kelimeler hatta duraksamak için aralara konulan virgüller bile insanın içinde kademsiz duyguların oluşmasına sebep olabilir miydi? Kademsiz her duygunun adı, geçmişten gelen bir çığlığın içinde toparlanabilir ve öne sunulan detaylar, inceleme fırsatı vermeden insanı yaralayabilir miydi?

Korel Erezli'nin kurduğu cümlenin her detayı zihnimin içinde dönmeye başlamıştı. Adının anlamını taşımak için cehennem ateşini içtiğini söylüyordu ve bu, aslında yandığının ve yaktığının kanıtıydı.

Bir cümle, cümlenin içinde sıralı olan karanlık harfler ve harfleri süsleyen o kinli tını... Beni zedeleyen toprakların ardındaki harfler miydi, yoksa içimdeki yaranın kabuğunun gitgide kalktığını ve sertliğin kaburgalarıma battığını hissetmem miydi?

Uğultular, adım sesleri, zihnimin içindeki gölgeler, hatta sisler bile yok olmuş ve tek bir cümlenin içimde oluşturduğu karanlığa doğru ilerlemişlerdi. Bir elim farkında olmadan boğazıma doğru giderken, işaret parmağıma nabzımın atışı çarptı. O an bu nabızdan bile nefret etmemi sağlayan bir şey oldu. Eğitmenin gözlerinin içine bakan Korel, tiksintiyle burnunu kırıştırıp bana döndü. Kehribar rengi gözlerindeki sonbahar, kurumuş yaprakları ezip toz haline getirdikten sonra sanki boğazıma dizmişti. Nefes alamadığımı hissediyordum. Artık duvarlar hiç olmadığı kadar üstüme geliyor gibiydi.

Çenesinden aşağı doğru ilerleyen yanık izi seğirmeden dolayı belirginleşti ve parmakları izin üstüne baskı uyguladı. Gözleri beni izlemeye devam ederken, parmakları sanki yanık izini işaret ediyor, tek bir cümlenin açıklamasını yapıyordu. Uzun kirpikleri ok gibiydi ve kısık baktığı için sanki bütün zehirli oklar gözlerime temas ediyordu.

Parmaklarım, boğazını daha sıkı kavrarken, odadan ufacık bir ses çıkmıyor, bütün bakışlar Korel'in üzerinde geziniyordu. Ona bakmamayı, gözlerimi gözlerinden çevirmeyi düşünebiliyordum fakat o kadar keskin bir hisle bakıyordu ki toprak rengi gözlerim ondan ayrılmadı ve yutkundum.

Psikolog eğitmen de çenesini dikleştirdi ve aynı şekilde Korel'e bakarken, "Zaman doldu," diye fısıldadı. Korel, bende olan bakışlarını ayırarak yeniden eğitmene baktığında dudaklarında alaylı bir tebessüm göründü ve "Süre bitti," diye mırıldandı. İkisinin de gözlerinde anlamını veremediğim bir bakışma geçiyordu.

Sesi o kadar kısık, o kadar düzdü ki, doğru anlayabildiğimi sorgulamak için dönüp Barış'a baktım. Tuhaf olan diğer kısım ise Barış'ın Korel'e değil bana bakıyor oluşuydu.

Korel, eğitmenin yanından geçti. Duraksamadı ve kapıya yürürken ellerini yumruk yaptığını açık bir şekilde gördüğümde parmaklarım boğazını daha fazla sıktı, yaprağın tozlu parçalarını kusmak istiyordum.

Eğitmen, hafif bir şekilde boğazını temizleyerek vücudunu bize çevirdi ve boşlukta olan gözlerini Korel'in boş sırasına dikti. Odadaki hipnoz havası yavaş yavaş silindi ve Korel'in bıraktığı yıkımın ardından geriye kalanlar uğultular değil fısıltılar olmuştu.

Ellerim bu sefer sıranın kenarlarına tutunurken eğitmen, "Çıkabilirsiniz," diye mırıldandı ve burnunun üzerinde olan gözlüğünü arkaya itekleyerek kırmızı bir yüzle dışarıya doğru ilerledi, arkasından bakarken, kapıda sanki hâlâ gölgesini bırakmış olan Korel'e bakıyordum.

"İyi misin?" diye bir ses duydum kulağımın dibinden ve olduğum yerden sıçrarken, bakışlarımı Barış'a doğru çevirdim. Bana doğru eğilmişti ve kirpiklerinin arasından, meraklı bir ifadeyle bana bakıyordu. Gözünün altındaki morluklar daha fazla belirginleşmişti. Kaşlarını çattı, ardından sırayı sıkı sıkıya kavrayan elime gözü kaydı, o saniye tırnaklarının sert zeminde yaptığı baskının canımı acıtmasına nasıl müsaade ettiğimi düşünerek hızlıca çektim.

Bir şeyler ters gidiyordu ve suyun aktığı yöne doğru sürüklenmek yerine, tersine kulaç atıyordum. İçimin, beynimin kabullenemediği bir açıklık vardı fakat zihnimi asıl zorlayan kalbimden yükselen seslerdi ve açık olan yarık izi, binlerce sesi hem bastırıyor hem yükseltiyordu. Hatırlamadığım bir şeyler, beynimi zorluyor, zorlandığım

yerde peşine düşmem için beni iteklıyordu. Benliğim ise, kendini durdurarak bir şeylerin peşinden ilerlemiyor ve terse kulaç atmaya devam ediyordu. Neyden kaçtığını bilmeyen bir bedeviydim ve kaçış noktalarım, gerçeklerin yattığı mezarın altındaydı. Topraktaki binlerce böcek, beynimin içindekileri yemiş olsa da geriye kalan kemikleri, kalbime gönderdiğim zaman otopsi raporunda bütün her şey kalbimle, beynimle, mantığımla ve benliğimle dile gelecekti.

"Ben," diye mırıldandım, ardından sertçe yutkunarak ayağa kalktım. "Kusura bakma Barış, lavaboya gitsem iyi olacak."

Bir cevap vermesini beklemeden, sarsak adımlarla açık olan kapıya doğru koşturdum ve arkamdan bakan hiçbir gözü umursamadım, nefes alamıyordum ve birazcık oksijene ihtiyacım vardı.

Uzun koridorda hızlı adımlarla ilerlerken, kulaklarım hiçbir sesi duymuyordu ve başımı yerden kaldıramıyordum. Bu lanet Merkez'in, lanet insanların ve tek bir kişinin beni daha fazla zorlayacağını şimdi net bir şekilde hissediyordum ve hislerimde hiç yanılmıyor oluşum şu an için övüneceğim bir şey değildi. Gözlerim, meraklı bir şekilde yukarıya kalkarken, bakışlarım onu aramaya başladı ve tek tek koridordaki her insanın yüzüne baktım, yoktu.

İyileşmek adına hiç çaba göstermeyecek bir insan, neden böyle lanet bir Merkez'e gelirdi, anlam veremiyordum. Ayrıca kurduğu cümleleri, binlerce insan da dile getirebilirdi fakat o söylediği zaman, sanki gözlerinden o gerçeklik açığa çıkmıştı ve sonbaharı anımsatan gözlerinde şimşeklerin çaktığını görmüştüm.

Cehennem ateşini içmiş miydi? Bunu sebepsiz yere merak ediyor ve içimdeki o meraklı duygularla sormak istiyordum. Diğer yandan ona teşekkür borçlu olduğumu hissediyordum çünkü beni yaşayacağım büyük bir yıkımdan kurtarmış ve acılarımı dile getirmeme izin vermemişti. Farkında olmadan yapmış olması bile bir şeyler uğruna teşekkür etmem için sebepti.

Arkadan bir el, kolumu kavrarken, dudaklarımdan yüksek bir çığlık koptu ve koridorun sonundaki gözlerin hepsi bana döndü.

"Bağırmasana kızım," dedi Büge, ardından önüme geçerek kaşlarını çattı. "Korkutmak için yapmamıştım.

Nefes nefese yüzüne bakarken, dudaklarım aralandı ve "Sessiz sessiz gelme," diye Büge'yi azarladım. Ensem korkudan terlemeye başlamıştı ve saç köklerimin sanki dikeldiğini hissediyordum.

Büge anlamsız anlamsız yüzüme baktıktan sonra, sağ elinin tersini alnıma yasladı ve yüzünü buruşturdu. "İyi misin sen? Gelirken Barış'ı gördüm, seni arıyordu. İyi görünmediğini söyledi."

Gözlerimi ağır ağır ağır devirerek "İyiyim," diye mırıldandım. Koyu renk gözlerinden kaçınıyordum çünkü cevabı gözlerinden net okunan bir insandım ve derine gömülmek isteyen bir insan, gözlerimden kaçınırdı.

Büge, baktığım tarafa doğru başını eğdi ve alt dudağını büzerek, "Öyle mi?" diye çocuk gibi fısıldadı. "O halde benim hava almaya ihtiyacım var, sen de gel."

"Pekâlâ," diye mırıldandım koluma girmesine izin vererek. Çıkışa doğru beraber yürüdük ve sessizliği bozmak adına hiçbir çabaya girmedi.

Merkez'in kafe tarzı kantinine girdiğimizde, Büge önümüzdeki iki çocuğu kaba bir şekilde itekleyerek "Danalara bak," diye homurdandı ve başını bana çevirerek kafasını iki yana salladı. "Kahve alacağım, sonra terasa çıkalım, olur mu?" Kafamı sallayarak Büge'yi onayladım ve büyük bir çaba sarf ederek büyük kantinde, sandalyelerde oturan insanlara bakmamaya çalıştım.

"Kızım, ne bakıyorsun öyle?" dedi Büge kıkırdayarak. "Sen de mi kahve istiyorsun?"

"Hayır," diye kekeledim önüme gelen bir tutam saçı arkaya itekleyerek. Bir an ne yapacağımı şaşırarak, terasa çıkan kapıya doğru bir iki adım attım ve kantinin önündeki uzun sıraya bakarak dışarıda tek başıma ne kadar süre geçireceğimi hesaplamaya çalıştım.

"Çık sen dışarı," dedi Büge, önündeki çocuğa kötü bakışlar atarak. "Ben bir kahve alıp hemen geleceğim ufaklık."

Çaresiz bir şekilde cevap vermeden arkamı döndüm ve ellerimi kot şortumun cebine yerleştirerek çıkış kapısına doğru yürümeye başladım. Göğüs kafesime oturan sıcak sıvının, içimin her titreyişinde döküleceğini biliyordum ve sıcaklık, doğrularımı da yakacak gibiydi. Bu yüzden korkusuzluğun en derin maskesini yüzüme yerleştirmek

ister gibi duruşumu dikleştirdim ve insanlara bakmadan terasa çıkan kapıyı açtım.

Hava ılıktı fakat ürperdiğimi hissediyordum. Kantinin dışındaki masalara göz gezdirdim ve o saniye Korel'in sandalyelerden birinde yayvan bir şekilde oturduğunu gördüm. Önündeki kâğıtlara bir şeyler yazıyor ya da çiziyordu, tam olarak emin değildim fakat ben onun yanındaki sandalyeye doğru yaklaştığımda elinde tuttuğu kalemin hareket etmesi duraksadı ve kolunu kâğıdın üzerine koyarak aşağıdan, kirpiklerinin arasından bana baktı. Dudaklarının arasında tuttuğu sigarasını o anda gördüm. Bakışlarını ilk ayıran ben olurken, yan tarafında duran masaya oturdum ve aramızdaki birkaç adımlık mesafeye rağmen sigarasını içine çekerken çıkardığı nefes sesini duydum.

Düz bir şekilde karşıma bakarken bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu biliyordum; bunu hissetmek hiçbir şekilde zor değildi. Sanki zihnimin içinde melodilerin en yücesi çalmaya başladı ve ben de inat etmeyi bırakarak başımı ona doğru çevirdim. Dudaklarıma istemsiz bir şekilde gülümseme kondurduğumda Korel'in kaşları çatıldı ve kalın dudaklarındaki sigarayı uzaklaştırarak dumanı havaya doğru üfledi; duman, kulaklarımdaki güzel ezginin kemanına çarptı, binlerce güzel ses şarkı söylemeye başladı, daha geniş gülümsedim.

Tutkularımdan biri olan dansın vazgeçilmez şehveti müzik, Korel'in sigarası ile birleştiği zaman, harika bir senfoni ortaya çıkıyordu ve bu muhteşem ezginin kıvrımlarında kendini kaybedecek kadar dans edebileceğimi, gözlerim ile beraber piyanonun, kemanın sesinde kör olacağımı biliyordum.

İçimde tarifi olmayan bir huzur vardı ve bu huzurun adının ne olduğunu kesinlikle bilmiyordum. Gereksiz bir aşk romanının içindeki o aptal, saf kız değildim ve bu, ilk görüşte hissettiğim saçma sapan bir duygu değildi. Bu tuhaf bir huzurdu. Adını koyamasam da okyanusun dibinde nefes aldığımı hissettiren ve ölümden kurtaran bir huzurdu. Korel'e baktığım zamanlar ezgilerin en güzeli, bütün enstrümanların en şefkatlisi kulaklarımda yükselmeye başlamıştı ve dansın şehveti kanımı alevlendiriyordu. Bunun tek açıklaması, ölümden kurtaran huzurdu.

Belki de her şey tamamen zihnimin oyunuydu ve şarkılar Korel'i görünce seslerini duyursunlar istemiştim.

Dövme ile kaplı olan elinde sigara vardı ve uzun parmaklarında işkence gibi duruyordu.

Boş bakan gözleri, boşluktan çırpınarak kurtuldu. İlk başta ne olduğunu anlayamasam da sonradan gerçekten bana baktığını fark edip yutkundum. Bu sefer bakışları boş değildi, gerçekten beni görüyormuş gibiydi.

Odadaki keskin nefreti hissettiren bakışları yoktu ve yüzü oldukça ifadesizdi. Bakışları, kucağıma düşen ellerime kaydı ve sigarayı tekrardan dudaklarına yerleştirdi, çektiği büyük nefes ile beraber omuzları kalktı ve gözleri yeniden gözlerime tırmandığında kulaklarımdaki o muhteşem ezgi, daha da güzelleşti, keman ve piyano birleşti.

"Merhaba," dedim ve bunun planını bile yapmadığımı kelime ağzımdan çıkarken fark etmiştim. Konuşmayı bile düşünmezken attığım adımın farkındaydım.

Gözleri donuklaştı, gözleri dudaklarımdaki gülümsemeye indi. Sigarayı yavaşça uzaklaştırarak gülümseyişime bakmaya devam etti. Bir karşılık bekledim ve daha içten gülümserken, gözleri gözlerime tırmandı, düz bir şekilde yüzüme baktı. Yüzü o kadar ciddi, bakışları o kadar sertti ki, gülümseyişim soldu ve yarım yamalak kalırken, "Teşekkürler," diyerek dudaklarımı oynattım. "Beni bir nevi kurtardın."

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, bir aptal gibi göründüğümün de farkındaydım ve sonrasında pişman olacağımı daha şimdiden hissediyordum.

Kaşları çatıldı ve o öfke kokan bakışları tekrar yerli yerine ulaştı. Kulaklarımdaki ezgi sustu, piyanonun tuşlarını küller yaktı, kemanın yaylarını duman parçaladı. Geriye çatlama sesleri kaldı ve o güzel şarkı sanki çığlık atmaya başladı. Kulaklarımda yükselen seslerden nefret ederek yüzümü buruşturdum.

Korel, elindeki sigarayı yere atarak siyah botuyla söndürdü ve bunu yaparken o bakışlarını üzerimden çekmedi, bir insan bu kadar nefret ederek bakamazdı. Sanki onu öldürmüştüm. Sanki leş kokan kendi cesedinin başında ruhu bekliyordu ve sorumlusu bendim.

Sigarayı ayağının altında ezdiğinde sanki gülümsediğim dudaklarıma kezzap döküldü ve ezilen ben oldum, ıması sanki buydu.

"Seni kurtardığımın farkında değildim," dedi sakin bir sesle. "Farkında olsaydım da bir şey değişmezdi çünkü ben kendimi kurtardım."

Ağır ağır başımı aşağı yukarı salladım. "Farkındaydın ya da değildin. Ben teşekkür etmek istedim."

Korel, başını salladı ve umursamaz bir şekilde omzunu silkti. Bir cevap vermesini beklemediğimi fark ettim.

"Hey!" Yanımdaki sandalyenin çekilmesiyle tuttuğum nefesimi dışarı bıraktım ve gözlerim Barış'a döndü. Dişlerini göstererek sırıtıyordu. Bir elini omzuma yerleştirerek diğer elini çeneme koydu ve başımı ona çevirmeme neden oldu. "İyi misin, güzellik?"

Göz ucuyla Korel'in olduğu yere baktım ve sandalyeyi itekleyip ayağa kalktığını gördüm. Bana ya da Barış'a bakmıyordu. Önündeki masaya dağıttığı kâğıtları hızlı bir şekilde toplarken kaşları çatıktı. Defterin içine kâğıtları koydu, defteri rulo yaptı ve ayağıyla sandalyeyi itekleyerek ilerideki motosikletine doğru yürümeye başladı. Sert bir şekilde, motosikletin arka tarafında kalan kaskı kavrayarak başına geçirdi ve motosikletine bindi. Yan tarafında kalan kızların bakışları ona dönerken, motorunu çalıştırdı ve büyük bir homurtu çıkararak gazı alevlendirdi. İki ayağını motosikletin kenarına koyarken başını kaldırdı ve kaskın ön tarafını hızlı bir şekilde kapatarak motoru hareket ettirdi. Terastaki birden fazla göz ona doğru dönerken, o kadar hızlı bir hareketle yan tarafımdan geçti ki, rüzgârın attığı tokat ile dudaklarım aralandı ve Barış'ın çenemdeki eli düştü.

Başka başka soruların içime dizildiği anlardan birindeydim. Aslında tek bir soru, başka soruları da yaratıyordu: Bana neden benden nefret ediyormuş gibi bakıyordu? Bir tarafım, düz ve ifadesiz yüzünü hatırladığım zaman, yapısının böyle olduğunu söylüyor ve dünya ile bir barış antlaşmasını imzalamadığını dile getiriyordu. Diğer tarafım, herkese düz ve ifadesiz bakan yüzünün bana döndüğü zamanlar, sonbaharına şimşek çaktıran o nefretin sebebini merak ediyordu. Belki de onun cehenneminde sonbaharını mahveden ateşi vardı? Belki de onun sonbaharını insanlar yakmıştı ve o da acıyı daha fazla, ateşi daha fazla hissetmemek için ateşi içmeye karar vermişti.

"Minel," diye mırıldandı Barış, ben motosikletin boşluğuna doğru bakarken. Omzumdaki elini sıkılaştırdı ve gözlerimi ona çevirdiğimde kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. Bir an, omuzlarımı silkerek elinin düşmesine sebep olmaya çalıştım fakat o kadar sıkı kavrıyordu ki parmakları, iz bile bırakabilirdi.

Pişmanlığı tatmayı bekledim fakat ufak bir pişmanlık bile hissetmiyordum. Tek duygu, şaşkınlık ve karşılıksız kalan gülümseyişimin dudaklarımda bıraktığı acıydı. Aslında içten içe, ondan bir tepki beklemediğimi biliyordum.

"Gençler," dedi Büge masaya yaklaşarak. Bakışları benimle buluştuğunda gözleri şaşkınlıkla aralanarak, "Minel!" diye mırıldandı. "Minik kuş sana ne oldu? Bembeyaz olmuşsun." Elindeki kahveyi, önündeki plastik mavi masaya yerleştirerek dizlerinin üzerine çöktü ve kucağıma düşen ellerimi avuçladı. Gözleri hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu. Tek kaşını kaldırarak Barış'a baktı ve kafasını iki yana salladı.

Büge, ne kadar *ruhunun duygulara kapalı olduğunu* söylüyor olursa olsun, gözlerindeki endişeden bunu açık bir şekilde görebiliyordum, ruhu hâlâ canlıydı.

"Yok bir şey," diye mırıldanacağım sırada Barış, elini omzumdan çekerek dalga geçer gibi güldü ve kafasını iki yana sallayarak, "Şu yeni gelen motosikletli adam," diye homurdandı. "Minel, o yaralı yüze gülümsedi fakat karşılığını alamadı." Bakışlarını sinirle ona dönerken, kelimelerini törpülemeden, gözlerimin içine bakarak devam ettirdi: "Nasıl sularda yüzdüğünü bilmiyor sanırım."

Büge'nin altında kalan ellerimi yumruk yaparak dişlerimi kenetledim ve Barış'ın mavi gözlerinin içine nefretle baktım. Ben dalgalarla boğuşurken kimse fark etmiyordu fakat karşılıksız kalan bir gülümseyişimi kıyıya vururken görüyorlardı.

"Barış, kapa çeneni," diye hırladım, dişlerimin arasından. "Benim yüzdüğüm suların derin olup olmadığı kimseyi ilgilendirmiyor."

Büge'nin ellerime yaptığı baskıyı hissedebiliyordum fakat Barış'ın gözlerinden gözlerimi çeviremiyordum.

Her şeyin sorumlusu olarak düşündüğüm birinin sırtına mı geçirecektim bıçağı? Şu an yaptığımın sebebi açıkça ortadaydı, kaçmak istemiyordum. İçimdeki siniri ve karşılıksız gülümseyişimi dışarı püskürtemezsem dudaklarımda o acı kalacak ve dilimin her temas ettiği yerde içimi yakacaktı.

"Çok derin," diye dalga geçermiş gibi gülümsedi Barış gözlerini devirerek. "Klasik gizemli adama çekilen bir kız mısın Minel? Bu kadar basit ve sığ olamazsın."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, hiçbir şey söylemedim ve "Hah!" diyerek inledim. Soğuk bir kahkaha atarak bakışlarımı şaşkınlıkla bize bakan Büge'ye çevirdim ve "Duydun mu?" diye sordum. "Bu kadar basit olamazmışım." Ellerimi, Büge'nin ellerinden kurtararak önüme gelen örgüyü sertçe arkaya gönderdim.

"Sakin ol," diye dingin bir tonla uyardı beni Büge. Bakışları Barış'a doğru dönerken, kaşlarını çattı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Barış başını diğer tarafa doğru çevirirken, "Olmuyorum," diye tısladım. "Senin ağzından çıkanı kulağın duymuyor mu, Barış? Benimle nasıl böyle konuşabilirsin?" Sinirle ayağa kalkmaya çalıştığımda Büge, ellerini dizlerime yerleştirerek beni yerime geri oturttu.

"Minik kuş," dedi Büge, dizimi sıkarak. "Barış'ı biliyorsun, saçmalıyor. Ne oldu, anlat bana."

Barış, bir cevap vermek yerine hâlâ diğer tarafa bakıyordu ve eli çenesinde geziniyordu.

"Anlatacak bir şey yok." Bakışlarım Büge'ye dönerken, sinirim hâlâ tazeydi. "Beni istediğiniz gibi görebilirsiniz, umurumda değil. Ben kendimi biliyorum."

Barış, iğrenç bir kahkaha attı ve kollarını önünde bağlayarak "Öyle mi, Minel Karaer?" diye iğneleyeci bir tonla adeta kükredi. "O yaralı yüze neden gülümsediğini açıkla o halde bize."

Yan tarafımızdaki masada oturan insanların bakışları bize doğru dönerken, Büge de duruşunu dikleştirerek, "Barış!" diye sessiz bir tınıyla uyardı. "Çeneni kapat, sesin yüksek çıkıyor. Ayrıca o herif Minel'in sürekli gittiği dans kursunun yanındaki bardan çıkmıyor. Eminim birbirlerini tanımışlardır."

"Ne?" dedim Büge'ye dönerek. "Hangi bar?"

Büge, kirpiklerini kırpıştırdı ve "Senin dans kursunun hemen yanındaki," diyerek dudaklarını ısırdı. "Geçen gün bahsetmiştik. Sürekli o bara giderim, biliyorsun, hatta bir keresinde seninle de gitmiştik, hatırlasana."

Kaşlarımı çattım ve düşünmeye çalıştım fakat tam olarak anımsayamıyordum. "Hatırlamıyorum, beni o kadar çok bara götürmeye çalıştın ki Büge."

"Hey," dedi Büge ve başını omzuna indirdi. "O barı unutmak imkânsız, bodrum katında dövme atölyesi olmasını çok tuhaf bulmuştuk. Adı Korel Erezli, değil mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım ve onu dinlemeyi sürdürdüm.

"Bodrum katındaki dövme atölyesi ona ait. Az önce yanımızda olan arkadaşım söyledi, adını bulmak zor olmamış, artı olarak tasarımla ilgileniyormuş. Bunlar teknik bilgiler, aile bilgilerine henüz inemedim." Alayla güldü. "Her şeyden çok uzakta olduğun için fark edemiyorsun ama bazı şeyler göz önündedir."

"Hatırlamıyorum," dedim ve Barış'a ters bir şekilde baktım. "Ve onu o bardan tanımıyorum."

Avucumun acıdığını hissettiğimde ellerimi birbirine çarparak gülümsedim ve ayağa kalkarak çantamı sırtıma geçirdim. Büge, tam ağzını açacağı saniye, elimi kaldırarak onu susturdum ve işaret parmağımı Barış'a uzatarak "Kimseye kendimi kanıtlamak zorunda değilim," diye mırıldandım. "Basit mi görüyorsun? Umurumda değil. Çünkü ben neyi, neden yaptığımı biliyorum."

Dizlerimin sinirden titrediğini, ellerimin karıncalandığını bir iki saniye içerisinde hissettiğimde beni izleyen iki çift gözden bakışlarımı ayırdım ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Arkamdan yaklaşan adım sesini ve Büge'nin nefesinin varlığını sırtımda açık bir şekilde seçebiliyordum.

"Minel," Güzel bir mırıldanışla seslendi, sesi sakinlik vermeye çalışıyordu. "Bekle kuş, ben de geleyim."

Geriye doğru yürüyerek hızlı bir şekilde Büge'ye döndüm. "Lütfen," diye soludum, işaret parmağımı kaldırarak. "Allah aşkına beni yalnız bırak, şimdi değil."

Büge, kaşlarını kaldırarak adımlarını sertçe durdurdu ve alt dudağını dişledi, beni az çok tanıyordu, belki de tanıdığını sanıyordu, bilemiyordum. Tek emin olduğum, şu an arkamdan gelmesi ve beni yalnız bırakmamaya çalışması hiçbir iyi sonucu eline vermeyecekti, arkadaşlığımızı zedeleyen bir durum olabilirdi.

Yirmi yaşındaki her kız gibi olmadığımı biliyordum çünkü kötü olduğum zamanlar veya içime akıttığım gözyaşlarım volkanımı tetiklediği dakikalar, bir omuza, sıcak bir göğse koşmak yerine kesinlikle yalnızlığı tercih ediyordum.

Büge, kafasını aşağı yukarı salladığında arkasından bize doğru bakan Barış'ı umursamadan "Teşekkür ederim," diye dudaklarımı oynattım ve koşar adımlarla Merkez'in çıkışına doğru ilerledim.

Bir bulutun üzerinde yükselişim, güvercinin tüylerinin dökülüşü ve süzülerek aşağı inerken, bir candan kalbin kopuşu...

Hislerime tercüman olan parmaklarım havaya doğru kalkarken, gözlerimi kapattım ve bedenimi viyolonselin sesine teslim etmeyi arzuladım. Parmaklarım, yükselen güvercinin tüyünü kavradı sanki ve tırnaklarımın arasında kanı hissettim, yangın ateşi gibiydi.

Yüzümde ağır ve sessiz bir gülümseyiş oluşurken, havada olan parmaklarımdan kayarak yüzüme inen tüy, başımı sağ tarafa doğru eğmeme ve saçlarımı geriye atarak savurmama sebep oldu, saç tellerimi o tüy sertleştirdi ve her savuruşumda kan damlaları, kapalı olan gözlerimin göremediği karşımdaki aynaya çarptı, yankısı hoşuma gitti ve keman sesi gitgide yükseldiğinde ayak parmaklarımın ucuna kalkarak hızlı bir şekilde kendi çevremde döndüm.

Beyaz tüy, griye doğru dönerken, saçlarımda ve parmaklarımda kanın kızıllığı vardı sanki. Tüy düşmek istedi, kaçmak istedi fakat sağ elimi uzatarak geriye doğru ağır ağır kaçtım ve onu yangın alevini andıran avuçlarımın içine aldım, tüyün ıslaklığını hisseder gibi oldum ve keskinliği avuç içlerimi acıttı.

Canım yandı, yükselen kuş alçaldı, ona ait olan şeyi almak istedi. Avuç içlerimi sıkı sıkı kapattım, kollarımı karnıma sararak geriye doğru ardı ardına iki adım attım ve başımı önüme eğerek saçlarımın öne dökülmesine sebep oldum; kaçtığım, saçlarımdan damlayan kandı.

Avuç içimi kesen ve her yeri kan gölüne çeviren bu tüye bu kadar mı muhtaçtım? Acıyı, güzel hissediyor olmam daha fazla gülümsetirken, ellerimi hızlı bir şekilde havaya kaldırdım ve parmaklarımın ucunda yükselerek havalandım; kuş, parmaklarıma çarptı, daha yumuşaktı, daha zarifti.

Daha fazla yükseldim, kemanın sesi piyano ile buluştu. Tüy süzülerek aşağı inerken, ilk önce gözlerime çarptı, kan aktı, sonra dudaklarımı kesti, parçalandı. Ardından göğsümdeki o boşluktan içeriye girdi ve kalbimin üzerine yerleşirken, havada süzülen kuş, daha fazla alçaldı.

Kalbim kesildi, kan revan içinde kaldım, canım yandı ve son bir kere yükselerek dizlerimin üzerine çöktüm. O naif tüy, binlerce hançer oldu, içimi parçaladı. Dizlerimin üzerinde geriye doğru gittim ve başımı kaldırarak kapalı gözlerimin arasından havada uçuşan kuşa baktım. Düşüyordu, o da düşüyordu.

Daha hızlı geriye doğru gittim ve saçımı savurarak kan damlalarını her yere bulaştırdım, herkesin lekesi olsun istedim. Gücüm tükendi, içim daha fazla parçalandı, dudaklarım acıdı, gözlerim kanadı fakat gülümsedim.

Beyaz güvercin, gözlerimin önüne düştüğünde can çekişiyordu ve tek bir parçası için tutuşuyordu. O tek parça içimi kavursa dahi ona vermedim, beyaz güvercinin ölümüne razı oldum. Sağ elimi, zarif bir hareketle öne doğru uzattığımda başımı dirseğimin hizasına getirdim ve kirpiklerimin arasından güvercine baktım, ölümüne saniyeler vardı, dudaklarım aralandı.

İşte o zaman içimden tanımlayamadığım kendi küçük Minel'imin sesi yükseldi. Yanakları kızarmış, yorulmuş, annesine muhtaç küçük Minel, avuç içlerine tüy yerine ölmek üzere olan güvercini aldı ve sadece ona odaklandı.

Anladım, kavradım: Tüy, gözyaşlarımdı, ölen güvercin annesiz büyütemediğim küçük Minel'di ve ben yalnızdım.

Müziğin sesi kesilirken, ağır bir şekilde yutkundum ve nefes nefese, olduğum yerden hareket etmedim; saatlerdir ettiğim dansın haddi hesabı yoktu ve hâlâ kaçabildiğimi sanmıyordum.

"Tebrik ederim," dedi dans hocam, gülümsediğini hissettim. "Bu şarkı senin için yazılmış olmalı, duyguları harika verdin."

Gözlerimi aralayarak nefes nefese kalmış bir halde saçlarımın arasından, Hülya Hocaya baktım, samimi bir gülümseyişle bana bakıyordu ve bakışları sıcaktı. Müziğin etkisi altına girdiğimi düşünmesi beni rahatlatırken, içine girdiğim durumdan çıktım ve önümdeki beyaz güvercin cesedini görmezden gelerek doğruldum. Bale ayakkabılarım canımı acıtmaya başlamıştı ve üzerimdeki siyah atlet su içindeydi, fazla terlemiştim. Taytım ise, kıvrımlarımı açığa çıkarıyordu.

Dans hocam benden bir cevap alamayınca elinde tuttuğu suyu bana doğru uzattı. "Yarışmaya doğru harika gidiyorsun, Minel." Plastik su şişesini elinden alarak hızlı bir şekilde kapağını açtım ve içimin

yangınını söndürmek istermiş gibi kana kana içtim. Yarısına kadar içtiğim suyu aşağı doğru indirirken elimin tersiyle ağzımı silerek, "Hocam yapmayın," diye homurdandım. "Hiç şansım olmadığını biliyorsunuz, çift olarak gelenlerin arasında çok sıntacağım."

Yüzümü buruşturdum ve elimdeki şişeyi sakin bir şekilde diğer tarafa attım. Yarışmaya katılacak çoğu kişi, bir erkek, bir kız olarak gelecekti ve tek başıma yaptığım dansı, onlar tutkuyla birleştirerek daha fazla ağırlık katacaklardı. Yarışmanın konusu ise, tutkunun ve arzunun dışa vuruşuydu; benim yaptığım ise sadece acılarımı ortaya dökmekti, tutku ve arzudan anladığım yoktu

"Kendine karşı böyle davranmamalısın," dedi Hülya Hoca, kaşlarını çatarak. "Tek başına da iki duyguyu ortaya dökebilirsin, hem amcanı ikna etmeye çalışacağım bir eş için."

Hızlı bir şekilde başımı Hülya Hocaya doğru çevirerek, "Hayır!" diyerek adeta cırladım. "Kimseyi istemiyorum, tek başıma yapabilirim." Kaşlarım benden izinsiz bir şekilde çatılırken, "Utangaç biri olduğumu biliyorsunuz," diyerek homurdandım.

Evet, dans estetik bir işti fakat benim için duyguların dökülüşüydü ve müziğin bir yansımasıydı.

Hülya Hoca bana karşı kafasını iki yana sallarken, umursamayarak omuzlarımı silktim ve sağ tarafımda duran siyah ceketimi üzerime geçirdim. "Bence bugünlük bu kadar yeter."

Merkez'den çıktıktan sonra, eve uğrayarak eşyalarımı almış ve kendimi direkt salona atmıştım. Salon, klasik bir bale salonu gibiydi. Tavan da dâhil, her yer aynalar ile çevriliydi ve yerler açık kahverengide parkelere sahipti. Tavandan asma avize, eski Osmanlı kültürünü anımsatıyordu ve elmas rengiydi.

Hülya hoca bana bakmaya devam ederken, üzerimi değiştirme ve duş alma fırsatını kendime vermeden, dağılan saçlarımı tepemde topladım, ensem terlemişti ve dışarının soğuğu göz önüne alınırsa üşüyecektim.

Hülya Hocaya ufak bir el hareketi yaparak siyah deri çantamı sırtıma geçirdim ve çıkış kapısını doğru hızlı adımlarla yürüyerek arkamdan beni takip eden gözlerden uzaklaşmaya çalıştım.

Bacaklarım sızlıyordu ve hâlâ içimin yandığını hissediyordum, üstüne üstlük kapıyı açtığım saniye dışarıdan esen buz gibi rüzgârın tokadı, titrememe ve kollarımı kendime dolamama sebep olmuştu.

Dans ettiğim salon, amcamın evine çok da uzak olmayan bir ara sokaktaydı. Her seferinde taksiyle gidip, taksiyle gelsem de ara sokaktan, ana caddeye çıkışım neredeyse on dakikamı alıyordu. Kapının önünde dikilmeyi bırakarak üzerimdeki siyah ceketi sarıldım ve kollarımı önümde bağlayarak yürümeye başladım.

Başım dans atölyesinin karşı yolunda kalan bara döndüğünde kapının önündeki kalabalığı ve motosikletleri gördüm. Dışarıdan ufak bir yer gibi görünse de aslında büyük bir yer olabileceğini tahmin etmek zor değildi çünkü yeni yeni fark ediyordum ki neredeyse bütün motosikletlilerin uğrak yeri haline gelmişti.

Sokakta kimse yoktu ve sessizliği tek bozan şey, benim adım seslerimdi. Ayağımdaki spor ayakkabıların asfalt zeminde bıraktığı ses, caddeden gelen araba seslerini bastırıyordu. Taksileri görmezden gelerek yoldan karşıya geçtim ve bara doğru yürümeye başladım; bara girmeyecektim fakat en azından yakından bakmak istediğimi fark ediyordum. Barın olduğu sokağın köşebaşında durdum ve saklanma ihtiyacı hissederek kapının önündeki insanlara baktım. Herkes kendi halinde gibi görünüyordu, sevgililerinin omuzlarına ellerini atmış birkaç adam vardı ve kahkahayla gülüyorlardı. Korel'e benzer kimse yoktu; saat ne kadar geç olmuştu bilemiyordum ama sarhoş oldukları belliydi.

Çantamın içindeki telefon çalmaya başladığında amcam aklıma geldi ve telefonu çıkardım. Yutkunarak ekranı kaydırdım ve kulağıma doğru götürdüm. Bir yanıt vermeme fırsat vermeden amcamın, "Neredesin sen?" diye hırlaması bir oldu. "Saatin kaç olduğunun farkında mısın? Defalarca aradım!"

Saat gece on ikiyi geçiyordu ve ben neredeyse yedi saattir dans ediyordum; ruhumun ve bedenimin yorgunluğunun sebebi açıkça ortadaydı.

"Danstaydım," dedim sakin bir sesle. "Bunu tahmin ettiğini hatta bildiğini anlayabiliyorum amca. Dans hocamı aradın, değil mi?"

Sinirle dişlerini sıktığını hissettiğimde telefondan şarjının bittiğine dair ses yükseldi ve yüzümü buruşturdum.

"Umurumda değil," diye homurdandı amcam. "Hemen seni almaya geliyorum, yerini söyle."

Gözlerimi devirerek, "Amca," diye söylendim. "Ben geliyorum ve şarjım bitiyor. Birazdan eve geldiğimde beni köfte yapıp pişirirsin, olur mu?"

Kendi kendine bir şeyler söylendiğini ve elindekini -belki de kumandayı- fırlattığını duyduğumda telefonu kapatarak cebime koydum ve bara bir süre daha baktıktan sonra saçmaladığını fark ederek köşebaşından ara sokaktaki taksi durağına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Birkaç dakika sonra karanlık ve sessiz ara sokakta adım sesleri duymaya başladım ve şimdi bunu duymanın hiçbir şekilde hoşuma gitmeyeceğini öfkeyle nefes vererek dışarı attım. "Şimdi değil," dedim dişlerimi sıkarak. Arkamda beni takip eden birilerinin varlığını hissediyordum. Bu düşünceyi silmek adına kısık bir sesle şarkı söylemeye başladım ve her şeyin bir kurmacadan dolayı şekil aldığını kendime hatırlattım.

Ara sokağın ucundaki taksi durağını gördüğümde başım, yorgunluktan olsa gerek, dönmeye başlamıştı. Arkamda ise hâlâ adım seslerini duyuyordum. "Yanlış alarm, yanlış alarm, yanlış alarm," demeye başladım kısık bir sesle ve o anda biri, "Hey!" diye seslendi.

Sağ taraftaki karanlık sokağa çıkan yerden bir adam belirdi. Adımlarımın hızı yavaşlarken, adam elinde tuttuğu gazeteye sarılmış bira kutusunu diğer tarafa doğru attı ve sarsak adımlarla bana doğru ilerledi, üzerinde eskimiş bir kot pantolon vardı ve kafasındaki beyzbol şapkası yüzünü kapatmıştı. Amcamın yaşlarında gibi görünüyordu.

"Evet?" diye mırıldandım, küçük adımlar atarak. Bir yandan gözlerim hâlâ karşımdaki ana caddedeydi ve koşma hızımı hesaplıyordum, sarhoş olduğunu varsayarsak ondan hızlıydım fakat sızlayan ayaklarım beni zorlayacakmış gibi duruyordu, kötü düşünmemeye çalıştım.

"Tek misin?" diye sordu adam ve şapkanın önünü kaldırarak bana doğru birkaç büyük adım attı. Üst dudağının yukarıya kıvrılışı iğrenç bir tadı boğazıma dizerken "Hımm," diye soludu. "Ufak, genç bir kız demek..."

Yutkundum. Adamın gözleri gölge gibi duruyordu fakat sesindeki tınıdan seçebildiğim en ince şey, kötü bir şeylerin dile geldiğiydi.

"Ben gitsem iyi olacak," diye mırıldandım. Geriye doğru hızla adımlarla gidip tam koşacağım sırada bir bedene çarptım ve dudaklarımdan çığlık döküldü.

Çarptığım adam kahkaha atarken, beyzbol şapkalı adam da bana doğru yürümeye başladı. İkisinin de boyu çok uzun değildi fakat çarptığım adam daha genç, daha iriydi.

"Dakikalardır seni dinliyoruz ufak kız," dedi adam, gözlerini kısarak. Başımı çevirdiğimde iğrenç içki kokan nefesi yüzümü yaladı. "Sesin güzelmiş."

Adam ile aramda bir adımlık mesafe vardı ve bakışlarındaki sapkınlık kanımı donduruyordu. "Yapma ama," diye yapay bir tınıyla homurdandı beyzbol şapkalı yaşlı adam. "Güzel avımızla oynamamalısın, dakikalardır onu bekliyorum."

Dakikalardır takip edilme hissinin sebebi bu adamlar mıydı? Peki, ben neden başka bir şeymiş gibi hissediyordum? Sanki başka ferah bir nefesin huzurunu ilmek ilmek içime işliyordum.

İlk başta aklım çok yavaş çalışırken, "Hayır," diye sessizce kendi kendime söylendim ve bakışlarım genç adama dönmeden caddeye koşmaya başladım. Ayaklarım yanıyordu, boğazım acıyordu ve başımın döndüğünü hissediyordum.

Arkamdan kahkaha sesleri yükselirken dengemi kaybettim ve tam düşeceğim sırada belimden iğrenç bir el yakaladı. Adam, göğsümün altından sıkı sıkı tutarken beni havaya kaldırdı, sanki dünyanın en hafif eşyasını taşıyormuş gibiydi.

Korku içinde çığlık atarak, "Bırak!" diye bağırdım. Tekmelerim havada sallanırken, tırnaklarımı adamın göğsümün altındaki eline geçiriyor, kendi kendime çırpınıyordum. Beyzbol şapkalı adam sakin bir şekilde bekledi ve gülmeye devam etti.

Adam, iki kolunu birden sardığında tekmelerimden birini adamın sertçe erkekliğine geçirdim ve "İmdat!" diye haykırdım. Adamın beni saran kolları sertleşirken adımları durdu ve dudaklarından dökülen inlemeyle beraber beni diğer tarafa doğru fırlattı.

Yüzüstü yuvarlanarak beyzbol şapkalı adamın önüne düştüğümde, taytımın yırtıldığını ve kanın aktığını hissediyordum, saçlarım ise yeri süpürüyordu. Can acısıyla dişlerimi birbirine bastırdığımda başımı kaldırarak beyzbol şapkalı adamın yüzüne baktım. Üstten üstten bana

bakıyordu ve dudaklarındaki iğrenç gülümseyiş silinmemişti. Genç adam ise çoktan bana doğru yürümeye başlamıştı ve eli hâlâ erkekliğindeydi. "Oyun bitti," diye hırladı acı içinde. "Şimdi vurduğun yerin acısını onu sana sokarak çıkaracağım, küçük kaltak."

Korkunun koynunda sarsıldığımı ve alevlerin beni çepeçevre sardığını hissettim. Başım, bozuk bir saat gibi dönmeye başladığında beyzbol şapkalı adam, ense kökümdeki saçlarımdan kavrayıp beni yukarı doğru kaldırdı. Dişlerimi kenetledim ve o kadar sıktım ki, çene kemiğimden ses geldiğini hissettim. Gözlerimi sıkıca kapatırken son bir güçle çırpınmaya çalıştım fakat arka tarafımda kalan adamın eli uzanıp ceketimin fermuarına gittiğinde nefesimi tuttum ve acı içinde, "İmdat!" diye haykırdım. Gözyaşlarım içimi taşırdı, nefesimi kesti, başımı döndürdü. Gözlerimi yavaşça araladığımda ileriden üç kişinin bizim bulunduğumuz yere doğru geldiğini gördüm, yüzüme ışık vuruyordu ve kulaklarımda sanki sesini daha önce hiç duymadığım bir adamın fısıldayışı can buldu.

"Yapabilirsin!"

Tek kelime.

Ruhum, bedenimden uzaklaşıyor gibi olduğunda adam fermuarımı tamamen açtı ve dehşet, bir daire oluşturarak çevremi sardı. Kendimi kaybedeceğimi, her şeyin tükendiğini, sonun başlangıcının geldiğini düşünürken bir motosikletin homurdanan sesi kulaklarıma doldu ve bir an içime doğan bir hisle gözlerimi tamamen açtım.

Vuran ışık motosikletin ışığıydı.

Takip edildiğimi şimdi daha net hissediyordum, tüm hücrelerime kadar biliyordum fakat bu, benliğimi elimden almaya çalışan adamlar yüzünden değildi. Bir takipçiye ait olmanın verdiği haz, kanımda canlı bir şekilde varlığını gösterdi ve çırpınmaya devam ettim. Adamların bakışları motosiklet sesinin yükseldiği tarafa doğru döndüğünde beyzbol şapkalı adamın çıktığı sokaktan, koyu gri bir yarış motoru açığa çıktı ve son bir güçle, "Yardım edin!" diye haykırdım. Arkamdan ceketimi çıkarmaya çalışan el, dudaklarıma kaydı ve beni susturdu. Motosikletin hemen arkasındaki iki kişi bizim olduğumuz tarafa doğru koşuyordu.

Motosiklet son hızla bize doğru gelirken, bacaklarımı çırpmaya ve karşımdaki adama tekmeler savurmaya başladım, beyzbol şapkalı adamın ise bakışları koyu gri motosikletin üzerindeydi ve gözleri

kesilmişti. Adamın iğrenç eli ağzımı kapatırken, şapkalı adam geriye doğru bir adım attı ve her şey bir anda oldu. Koyu gri motosiklet, karşımdaki adamın arka tarafından geçerken, kuvvetli bir el, adamın boynunu tuttu ve kendisiyle beraber sürükledi, motor tek el kuvvetinden sarsılırken, adamın beyzbol şapkası yere düştü ve bacakları tekerleklerin altında kaldığı süre boyunca sürüklendi.

Yüksek ve acılı çığlığıyla beraber gözlerim açılırken, arkamdaki el benden ve bedenimden uzaklaştı, dizlerimin üzerine yere düşerken sürüklenen adamın boynunu o kuvvetli el bıraktı ve motosikleti durdurdu. Adamın bacakları tekerleklerin altında duruyordu ve bayılmıştı. Gözlerim belden aşağısına kaydığı zaman o kanlı görüntüyle beraber nefretle soludum. Dizlerimin üzerinden arkamdaki adama doğru baktım, bakışları benimkilerle buluştu ve geriye doğru adımlayarak yerde kanlar içinde olan arkadaşına gözleri kaydı.

Motosikletin üzerindeki adam, sırtı bana dönük bir şekilde motorundan indi ve tamamen kilidi kapatmadan kafasında kask olacak şekilde başını bize çevirdi. Bize doğru koşan iki kişi de hızlanmıştı ve kulaklarım binlerce sesi işitiyordu fakat algılarımın tek çözebildiği şey, kaskın ardından benimle kesişen gözlerdi.

Uzun birkaç adım attığında arkamdaki adam geriye doğru daha hızlı adımladı. Koyu gri motosikletin sahibi yavaşça başından kaskı çıkarırken, seslerin hepsi onun çevresinde dönmeye başladı ve kulaklarımda çınlayan o adamın sesini bir daha duymadım.

Siyah kaskı çıkarttığında adımları kesilmedi, sağ eliyle önüne gelen birkaç tutam saçı geriye doğru attı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, "Ah!" diye inledim. Bakışları, saniyenin onda biri kadar bana döndü, ardından bir tepki vermeden kalın kaşlarını çattı ve arkamda kalan adama doğru ilerledi.

Korel Erezli tam karşımdaydı.

Bedenindeki güç, ellerindeki kuvvet, gözlerindeki hissiz ifadesiyle buradaydı ve ben dakikalardır hissettiğim takip ediliyorum duygusunu şimdi ait olan insana vermişim gibi hissediyordum.

"Bak," dedi arkamdaki adam, korkak bir tınıyla. "Gideceğim ve bir sorun çıkmayacak, tamam mı?"

Girdiğim durumun içinde nefes alamayacakmış gibi hissediyordum. Az önce yaşadığım korku kaybolmuştu, hâlâ yerde oturuyor

hatta dizlerim titriyor, kanıyor olsa bile, mükemmel bir sıcaklığı hissediyordum. Güven duygusunun verdiği rahatlığı çözemiyordum fakat tuttuğum nefesimi dışarıya doğru verirken, bu sefer soluduğum havada korkuya yer yoktu.

"Kalk," dedi Korel, adamdan bakışlarını ayırmayarak. Bana söylediğini anlamam uzun sürürken çenesi kasıldı ve ellerini yumruk yaptı. "Ayağa kalk."

Ayağa kalkmak ve tamamen dik durmak için ilk defa bir kuvvet bekliyordum fakat Korel, bunu karşılayacak bir insan değildi, şu an için böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Avuç içlerimi yere doğru sabitleyerek zorlukla ayağa kalktım ve ceketimle beraber önümü kapattım, atletim aşağı kaymıştı ve sütyenim görünüyordu. Taytımın ise diz tarafları parçalanmış ve kana bulanmıştı.

Adama doğru bir adım atarken, kaskı sağ elinde tutarak, "Motosiklete yürü," dedi sonbahar gözlerini kısarak. Adamın tam gözlerinin içine bakıyordu ve dişlerinin arasından konuşuyor olması, yüzündeki bütün kemiklerin hareket etmesine sebep oluyordu.

Ben motosiklete doğru bir adım attığım saniye, arkamda kalan adam kaçmak için hamle yaptı fakat Korel, "Orada kal!" diye hırladı dişlerinin arasından. "Şu an kaçacak olursan seni yine bulabileceğimi biliyorsun."

En son yerini almış olan nefret ile beraber, kulaklarımdaki o tuhaf, anlamlandıramadığım sesler sustu ve bir tek onun o erkeksi, sert sesi bana nüfuz etti.

"Korel," dedi adam ve şaşkınlıkla gözlerim irileşti. Onu tanıyordu. "Katil değilsin," diyerek fısıldadı korkakça. Ellerinin ve dizlerinin titrediğini görebiliyordum. "Bırak gideyim."

İki tane daha adam yanımıza geldiğinde Korel onları eliyle durdurdu ve arkadaşları olduğunu fark ettim. Yüzlerini karanlıktan dolayı seçemiyordum ama dehşeti onlar da hissediyor gibiydi.

Siyah pantolonunun kavradığı bacakları, kuvvetiyle beraber adama doğru ilerken, geriye doğru adımlayarak bakışlarımı üzerinde gezdirdim, benim de dizlerim titriyordu. Midem bulanıyordu ve başım dönerken hızlı hareket edişi gitgide dengemi sarsıyordu.

Korel kafasını aşağı yukarı sallayarak, "Katil değilim," diyerek tiksintiyle soludu. Karşısındaki genç adamın yüzünün rahatladığını

gördüğümde Korel, burnunu kırıştırarak, "Fakat canı olabilirim," diyerek alaylı bir ünüyle kendini gösterdi.

"Hayır," dedi adam. "Yapma, bir anlaşmamız var, biliyorsun."

"Falan filan," dedi ve kaşlarını kaldırdı. "Anlaşma maddesini iyi hatırla, barın yakınında dolanmayacaktınız."

Bir elim karnıma doğru sarılırken, dizlerimin üzerine çökmemek için çabaladım ve tökezleyen ayaklarım ile beraber geri geri motosiklete doğru yürüdüm. Başımı döndürmek istemiyordum çünkü karşılaşacağım tablonun midemi daha fazla bulandıracağını ve beyzbol şapkalı adamın parçalanan bacaklarının kâbuslarıma doğacağını biliyordum.

Adam, duvara doğru sokuldu, Korel ise adamın tam karşısına geçerek üstten üstten ona baktı. Korel, daha uzundu ve avuçlarında taşıdığı gücü buradan bile görebiliyordum.

"Bir şey yapmıyorduk," diyerek adam açıklama yapmaya başladı. "Sadece şarkı söylüyordu ve dinlemek istedik, ardından ise..." Korel, elinde tuttuğu kask ile hiç ummadığım bir anda adamın yüzüne vurduğunda şaşkınlıkla çığlık atıp elimle ağzımı kapattım. Kaskın çıkardığı kırılma sesiyle aynı anda adam da eliyle burnunu kapattı ve acı içinde inledi.

"Üçlemeleri severim bilirsin." Derin bir nefes aldı. "Birincisi," dedi Korel, diğer elinin işaret parmağını kaldırarak. "Sana konuş demedim." Kaskı bu sefer adamın ense köküne sertçe indirdi ve başka bir çatlama sesinin duyulmasına sebep oldu. Avuçlarında taşıdığı güç ile kaskın birleşiminin nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemiyordum.

Adam, tiz bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktüğünde Korel, hiçbir şekilde duruşunu bozmadı ve kaşlarını havaya kaldırarak üzerindeki siyah ceketin cebinden peçete çıkardı. Oldukça ciddi bir ifadeyle, kaskı vurduğu yerdeki kan lekelerini silerken, "İkincisi," diye mırıldandı, adamın yere düşüşüne aldırmadan. "Kaskımı kirlettiğin için, senin kafatasını ezeceğim."

İki elimle ağzımı kapatırken, gözlerim iri bir şekilde açıldı ve nefesimi tutarak Korel'in yüzündeki o ifadesizliğe baktım.

Yerde kıvranan adam tamamen uzandığında bir eli ensesinde, bir eli burnundaydı ve oluk oluk kan akıyordu.

"Yalvarırım," dedi yerdeki adam. "Bir daha buraya adım atmayacağız, sadece geçiyorduk."

"Üçüncüsü," dedi Korel alayla. "Kaskımın temizliğine senin kafatasından daha fazla önem veriyorum."

"Hayır!" diye bağırdı adam.

Korel, yüzünü buruşturarak elindeki peçeteyi diğer tarafa doğru fırlattı. "Geçmiyor, kafatasını sökmezsem rahatlayamam." Yüzündeki ifadesizlik silindi, çenesi kasıldı ve ağır, siyah botuyla adamın karnına ağır bir tekme attı, ikinci tekmeyi ise erkekliğine indirdiğinde adamın çığlıklarını duymamak için ellerimi kulaklarıma bastırdım.

Durmadı, Korel umursamadı, adamı bir ayağıyla itekleyerek tamamen sırtüstü yatmasını sağladı ve tam bacak arasına ağır bir tekme indirdi. Adamın çığlıkları ağlamaya dönüşürken elleriyle kendini korumaya çalıştı fakat Korel, bu sefer diğer ayağıyla adamın kafasına vurdu.

"Silahım yok," dedi düz bir sesle, sanki bir filmden alıntı yapıyormuş gibi. "Bıçağım da yok. Beni alt edebilir misin?"

Sol ayağını adamın tam erkekliğine bastırarak ezmeye başladığında, bakmak istemediğim için arka tarafıma döndüm ve ellerim kulaklarımda olacak şekilde, "Hayır," diye fısıldadım kısık bir sesle.

Sonradan gelen iki kişi sadece izliyordu ve başka hiçbir şey yapmıyorlardı.

Motosikletin diğer tarafında kalan adamın dizden aşağısı parçalanmış gibi görünüyordu ve kanlar içindeydi, kolları ise sürtünmeden dolayı aşınmıştı ve derisinin altındaki kemiği görebiliyordum.

Mide bulantısı baş dönmesiyle birleşti ve Korel ile beraber gelen iki adam olduğum tarafa doğru birkaç adım attılar. Sanki bu hamle zihnime tekme atarken, art arda sesler duymaya başladım. O kadar çoklardı ki yetişemiyordum ve hepsi çevremde dönüyor, bir şeyler dile getirmeye çalışıyorlardı. Kapatmaya zorladığım kulaklarımın ardında ise, arkamdaki adamın ağlayışı, haykırışı ve inlemesi vardı. Kulaklarımı kapatmak mümkündü fakat zihnimi kapatmak imkânsızdı.

Kulaklarımdaki ellerim yüzüme doğru inerken, yanaklarımı tırnakladım ve "Hayır!" diye seslendim yüksek bir sesle. Sesler hızlandı, çevremde daire çizdiler ve birbirlerine karışarak daha fazla büyüdüler.

Olduğum yerde onların hızıyla dönmeye başladığımda beynimin zorlanan bir tarafı, silik görüntüleri aşındırarak beni zorladı ve acı içinde yüksek bir sesle haykırmama sebep oldu.

"Hayır!" diyerek bütün gücümle bağırdığımda, bakışlarım Korel'e çarptı ve onun da hissiz hareleri bana doğru döndü. Yüzünü net göremiyordum, gözlerim buğuluydu ve sis tabakasını andıran bir bulutun üzerindeydim.

Yüzümdeki ellerim boynuma doğru inerken, gözlerimin kaydığını hissettim. "Yeter." Dudaklarım bir yalvarışı dile getiriyormuş gibi hareket etti ve çenem titredi.

Korel'in kaşları sanki şaşkınlıkla çatılırken, adamın olduğu taraftan bana doğru bir adım attı ve gözlerimin içine baktı. Gözlerimiz tam olarak buluştuğunda zihnimdeki sesler duraksadı. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda yıldızların arasında süzülen sahipsiz açık renk gölgeler, giderken beynimin aşınan görüntülerini kanattı ve o tabloyu görmemem için, üzerine binlerce zehir döktü. Güzel bir tablonun, sanki ellerimle çizdiğim bir resmin; hatta içten bir gülümseyişin yer aldığı fotoğrafın parçalanışı, boğazımda yumru oluşmasına sebep oldu.

Korel, bana doğru birkaç sağlam adım daha attığında yüzümü nefes nefese ona doğru çevirdim ve zorlukla açık tuttuğum gözlerimin arasından, "Gittiler," diye seslendim, acıyan boğazımla. Yüzü ifadesizleşti fakat gözleri bambaşka bir duyguyla beni izledi. Kafamı aşağı yukarı salladım. "Sesleri kesildi. Ama yine gelecekler."

Gri gölgeler, acısını çıkarmak istermiş gibi, simsiyah bir şekilde geri geleceklerdi ve o zaman, yumrunun bıraktığı tablodaki gülümseyiş, canlı olduğunda bile sönecekti. Uğultuları peşimi bırakmayacaktı, yıldızlar da rahat edemeyeceklerdi ve kendi hayatımda oluşturduğum gökyüzümü siyaha boyayacaklardı.

Kana bulayan ise o sesler, fısıldayışlar, çığlıklar olacaktı.

Korel, tam karşıma gelirken, yutkunduğunu titreyerek aşağı doğru inen âdem elmasından anladım ve gözleri kısıldı. Dizlerimin beni daha fazla taşıyamayacağını anladığımda, "Yardım et," dedim sanki geçmişimden yükselen bir sesle. Bir elim alnıma doğru kayarken gözlerim karanlığa doğru yuvarlandı ve kendimi boşluğa doğru bırakacağım saniye, bir çift güçlü kolun beni kavradığını hissettim.

Son anımsadığım şey ise "Dejavu," diye fısıldayışı oldu.

3. FIRTINA

Geniş bir havuzun içinde kurtuluş aramak için yüzdüğümü hissediyordum. Her bir kulacımda parmaklarıma dolanan ipler, yüzüme vuran zehirler, gözlerimi açtığım zaman harelerimi yakan kezzap, kurtuluşumdan vazgeçmemi istiyor gibiydi.

İçine düştüğüm havuz, kan kokuyordu fakat gözlerimin seçtiği kadarıyla bir damla kan yoktu; kan kokusu, zihnimin parçalara ayrılan geçmişinden geliyordu, emin olduğum tek nokta buydu.

Bazı geceler, şiddetli bir baş ağrısı ile uyanıyor, sanki zihnimin içine yediğim darbelerle kan kusmak istiyordum; şimdi ise aynı ağrının daha aciz olanı, ellerimi bile uyuşturuyordu.

Parmaklarıma dolanan ipler, bana bir şeyleri anımsatmak istiyordu fakat zihnim, gözlerimi o zehirli kezzap ile yakarak beni kör ediyordu, geçmiş ise beni yok ederek intikam alıyordu.

Yavaş yavaş yok oluyordum ve hâlâ kulaç atıyor oluşumun tek sebebi, direnmek, sonuna kadar yaşamak istememdi. Zorladığım her düğümde kendimde katıldığım bir körlüğe yerleşiyordum ve başka bir düğümü de silik hafızamla ben ekliyordum.

Gözlerimi son bir kere açmak istediğimde sanki kezzap, harelerime bütün iğnelerini gönderdi ve ben, ruhumun inlemesine kulak asmayarak yüzmeye devam ettim.

"Hey," diye bir ses duydum havuzun içinden. Derinlerden geliyor gibiydi ve bir erkek sesiydi fakat o kadar silikti ki beni defalarca kandıran zihnimin bir oyunu olabileceğini düşündüm ve ellerimi yok etmeyi umursamadan, ipleri göz ardı ederek yüzmeye devam ettim. O saniye, sanki ipler biri tarafından çekildi ve daha güçlü bir ses duydum: "Beni duy."

Ses yaklaşıyordu, sesin içinde sakladığı nefes, yüzümde dans ediyor gibiydi fakat ben hâlâ acıyı tatmak istermiş gibi, kana susamışçasına

yüzüyordum. Zehir başımı o kadar çok ağrıtıyordu ki, kulaklarım iflasa uğramış gibi uğuldamaya başlamıştı.

Yok olan ellerime dolanan hayali ipler sanki o sesin sahibi tarafından bir daha çekildi ve bana nefes olmak istermiş gibi, tutsak kaldığım havuzdan çıkarmak istedi. "Gözlerini aç. Beni duyuyor musun?"

İnadımın neye sebebiyet vereceğini bilmiyordum ve ne için bu kadar direndiğimi de bilmiyordum. İşlevsiz kalbime söz vermeyecek kadar kana bulanmıştım ve zihnimin kölesi haline gelmiştim, bu yüzdendir ki iplerden kurtulmak istediğim için yüzüyordum.

Soğuk bir elin alnıma değdiğini hissettiğimde kalbim ilk defa dizginleri eline aldı ve güçsüz bedenimi durdurarak havuzun içinde öylece kalmama sebep oldu. Ne batıyor ne çıkıyordum. Fizik kurallarına aykırı gelebilecek kadar baskın bir yapım vardı ya da içine düştüğüm havuz, beni tamamen dibe çekmek için uğraşan bir karabasandı.

Soğuk avuç içi alnıma dayalı şekilde durduğunda yüzmeyi bıraktığım için bileklerime bağlı olan iplerin beni yukarıya doğru çektiğini hissettim. Kurtuluş muydu? Madem o ipler kurtuluşumdu, neden acıyı özgürleştirip içinde bulanmaya göz yumuyordum? Sorularım kendime değildi, sorularımın yönü bile yoktu. Suçlayacağım biri bile yoktu, neyin içinde olduğunu bilmeyen bir mahkûmdum. O el, alnıma dayalı iken, gitgide derinlerden yukarıya doğru çekildiğimi hissetmeye ve basıncın yok olduğunu fark etmeye başladım, bedenim sanki tepki vermeye başlamıştı.

"Hadi ama," dedi daha yakından gelen o erkek sesi; aksanlıydı, gırtlaktan ve bir o kadar da sert. Artık derinden değil, havuzun dışından geldiğini hissediyordum. Soluğumu basınçtan dolayı kaybettiğimi şimdi fark ediyordum. Dudaklarımın aralandığını hissettiğimde el, baskısını arttırdı ve "Turuncu," diye fısıldadı. "Aç şu gözünü."

Yok olan bileklerime dolanan o iplerin sahibi beni sanki o kadar hızlı yukarı çekti ki, bir anda nefesime sanki en taze nefes eklendi ve zehirli havuzdan kurtulduğumu fark ettim. Gözlerim, korkusuz bir şekilde aralanırken, iğnelerin varlığını loş bir ışık almıştı. Kısık bakan gözlerim kamaşırken alnımdaki serin el bir anda uzaklaştı ve bakışlarım hafifçe sağa doğru kaydığında onu gördüm.

Korel Erezli.

Hemen yan tarafımda oturuyordu ve taksi diye düşündüğüm bir arabanın arka koltuğundaydık. Arabanın içini aydınlatan sarı, loş ışık, direkt onun yüzüne vuruyordu ve bakışları, beni hedef alıyordu. Kehribarın en koyu tonuna dönen gözleri mevsimsizdi bu kez. Uzun kirpikleri, üstten vuran ışıktan dolayı yanaklarına gölge düşürmüştü ve dudakları düz bir çizgi halindeydi. Çenesindeki yarık izi ise gölge tarafta kalmıştı.

Konuşmak için dudaklarımı araladığımda boğazımda sert bir yumru hissettim ve öksürmeye başladım, bunu fark eden Korel, arabayı süren adama doğru dönerek, "Su," diye mırıldandı. Daha şiddetli öksürmeye başladığımda bir elimle dudaklarımı kapattım ve öne doğru eğilerek dikiz aynasından taksiyi süren adamla göz göze geldim.

Adam, sanki bir çıkmazın içindeymiş gibi yardım dilenen gözlerle bana bakıyordu ve bir şeylerden korktuğu açıkça ortadaydı. Ona rahat hissetmesi gerektiğini belli edecek bir bakış atmak istiyordum fakat maalesef boğazımda yer almış olan yumru daha fazla büyüyerek buna engel oluyordu.

"Ne bakıyorsun?" dedi Korel, kaşlarını çatarak. Bakışları adamın profilindeydi. Bir eli, oturduğum koltuğun arka tarafına dolanmıştı ve yan duruyordu, diğer eli ise kirli sakallarında dolanıyordu.

Korel'in kaşları daha fazla çatılınca adam üzerimde olan bakışlarını Korel'e yönlendirdi ve yüzü daha geniş bir korkuyla kaplanırken, hızlı bir şekilde torpido gözünü açtı. Korel, bakışlarının onun üzerinde gezindiğinin farkındaydı fakat bunu görmezden gelmeyi tercih ediyor gibiydi.

Sürücü koltuğundaki adam, pet şişeyi bana doğru uzattığında Korel, sert bir şekilde adamın elinden şişeyi aldı ve arka tarafımda olan elini çekerek şişeyi tek seferde açtı, adamın profilinden bakışlarını ayırdığında boş gözlerle yüzüme baktı ve şişeyi uzatarak, "İç," diye emir verdi.

Öksürerek başımı sağa doğru yatırdım ve ciddi olup olmadığını sorgular gibi yüzüne baktım, o ise gözlerime bakmayı es geçerek boş gözlerle yüzümü tavaf ediyordu, yüzü adamdan bana döndüğünde sakinliğe kavuşmuştu fakat kaşları hâlâ çatıktı.

Titreyen elimle şişeyi parmaklarımın arasına aldığımda o da elini çekmedi fakat benimle temas etmemeye dikkat ediyor gibiydi. Şiddetli öksürük krizini kesmek istermiş gibi şişeyi havaya kaldırdığında ona

uydum ve suyu dudaklarıma yaklaştırdım. Birkaç yudum içeceğimi düşünürken, sanki çölde kalmışım gibi yudum yudum ılık suyu içtim, Korel'in eli ise hâlâ şişeyi tutuyordu, sebebi ise büyük ihtimal titreyen elimdi. Boğazımda yer alan yumru yumuşamaya başladığında kana kana içtiğim suyu dudaklarımdan uzaklaştırdım ve kısık bir sesle öksürerek şişeyi Korel'e verdim. "Teşekkür ederim."

Cevap vermedi, elindeki şişeye baktı ve yarısına kadar içtiğim suya kaşlarını kaldırarak baktıktan sonra, "Biraz daha iç istersen," diye öneride bulundu. Bakışları benimle temasa girmiyordu fakat kaşlarının çatıklığında, o iki kaşının ortasında eğreti duran kaviste sıkıştığını hissediyordum.

"Hayır," dedim ve ardından, bana doğru bakan şoförle göz göze gelerek boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Adam orta yaşlardaydı ve evine ekmek götürmek için bu iş uğruna çalışıyor gibiydi, başının belaya girmesinden korktuğu kesindi. Korel'in bana bir şey yapmış olabileceğinden korkuyordu.

Yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştirdiğimde Korel'in gözleri yüzüme, ardından dudaklarımdaki o tebessüme kaydı ve kaşlarını daha fazla çatarak sırtını koltuğa yasladı, aramıza koyduğu belirgin mesafe, soğuk bir rüzgârın esmesine sebep olmuştu.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, derin bir nefes aldım ve burnuma dolan erkeksi kokuyla beraber üzerime baktım. Üzerimde Korel'e ait olan deri ceket vardı ve neredeyse dizlerimi bile kapatıyordu; onun iri cüssesi ve uzun boyuna yakışan ceket, bende o kadar bol durmuştu ki bir an ne giydiğimi düşünmek zorunda kalmıştım. Deri ceketinin boyun tarafından burnuma dolan kokuyla beraber gözlerimi kapattım ve tekrardan derin bir iç çektiğimde bu kokuya isim vermeye çalıştım.

İlk başta sigara kokusunu almıştım fakat bir kere daha koklaдığımda yanık toprak kokusu o kadar gizemli geliyordu ki, göz kapaklarıma tuhaf bir düşünce doğdu.

Yağan yağmur su olarak değil, ateş olarak toprak ile buluşuyordu ve yakmaya çalışıyordu, yarısı kül yarısı canlı olan toprakta ise bütün o bitkilerin kokusu gizlenmişti.

Korel Erezli, yakmak için yağan yağmurun kül edemediği toprak gibi kokuyordu.

Korel Erezli, kabullenilmeyecek bir şekilde kül kokuyordu.

Metal bir ses duyduğumda bakışlarım Korel'e doğru döndü ve elindeki koyu gri, zippo çakmak ile sigarasının ucunu tutuşturduğunu gördüm, gözlerini kısmıştı ve bir eliyle siper almıştı.

"Beyefendi," dedi şoför homurdanarak. "Arabanın içinde sigara içmek..."

"Yani?" dedi Korel, dudaklarının arasına sıkışmış olan sigara ile beraber. Kaşları tek bir çizgi halini almıştı, anlık olarak şoför ile göz göze geldiğimizde özür dileyen bakışlarımı adama gönderdim. Korel'in umursamaz tavrı, ucunu ateşlediği sigaradan açık bir şekilde okunuyordu. Büyük bir nefesi içine çekerek yan tarafındaki pencereyi açtı ve içeriye soğuk havanın dolmasına sebep oldu.

Yutkundum. Yüzünde ürkütücü bir ifade vardı. Üzerine giymiş olduğu koyu gri kazak onu ısıtamazdı ve az önce alnıma değen avuç içi, soğuk bir bedene sahip olduğunu gösteriyordu. Kusursuz burnundan aldığı sık nefesleri duyabiliyordum ve çenesindeki yanık izi, sol tarafında olduğu için görünmüyordu.

"Bana ne oldu?" dedim, şoförün duymamasını umarak. Ellerimi deri ceketinden açığa çıkardım ve dağılan saçlarımı geriye atarak onu inceledim, bir cevap vermek yerine sigarasından daha uzun bir nefes çekti ve dışarıya doğru üfleyerek sigara tuttuğu elinin baş parmağını şakağına dayadı. "O adamlara ne oldu? Saat kaç?"

"Ne tarafa gideceğim?" dedi şoför pişman bir sesle. O saniye nereye gittiğimi merak ederek etrafıma baktım, evime doğru giden patika yoldaydık.

"Düz devam et."

Bakışlarım tekrar Korel'e döndü ve kaşlarımı çatarak, "Evimi nereden biliyorsun?" diye sordum.

Bir an dudakları yukarıya doğru kıvrılır gibi oldu fakat bu o kadar kısa sürdü ki, şaşkınlık bedenime uğramadan geldiği yere tekrardan geri dönüş yaptı. Gözlerini kapattı, başparmağıyla şakağını ovaladı. Bir cevap beklediğimin farkına varmış olacak ki "Merkez'e yakın oturduğunu düşündüm," diye umursamaz bir tınıyla cevap verdi. "Yanlış yolda mıyız?"

Kuruyan dudağını ıslatarak, "Hayır," diye mırıldandım. "Doğru yoldayız." Kafasını bir kere aşağı yukarı salladı ve gözlerini aralayarak

sigarasından bir nefes daha çekti, sigaranın ucundaki turuncu soluk ışık canlandı, ardından normal haline döndü.

Az önce yaşananlar gözlerimin önünden geçiyordu. Gözünü kırpmamıştı, her şeyin üzerine yemin edebilirdim, gözünü bir an bile kırpmamıştı ve o adamı motosikletin arkasında resmen sürüklemişti. Adamın bacaklarının parçalandığını kendi gözlerimle görmüştüm. Diğer adama ise bütün soğukkanlı ifadesiyle azap çektirecek vuruşlarını yapmıştı, sonrası ise silikti.

Bir kelime duyduğumu biliyordum fakat şu an bunu maalesef hatırlayamıyordum ve Korel'e sormaya cesaret edecek bir tarafım yoktu, ondan korkmamıştım fakat cevapsız bırakılacağını biliyordum. O fazla soğukkanlıydı, her an böyle olduğunu düşünüyordum fakat soğukkanlı olmak bile bir tepki olduğu için ona yakıştıramıyordum, ifadesizlik maskesini seven bir adamın, gözünü kırpmadan birçok insana zarar verebileceğine emindim. Hissettiğim başka bir duygu ise, takip ediliyormuşum hissinin, Korel geldiği zaman anında yok olmasıydı. Onun tarafından takip edildiğime neredeyse yüzde yüz emindim ve bu bile birçok soru işaretinin aklımda oluşmasına sebep oluyordu. Ödül rekorları kıracak bir filmin içerisinde yer almadığımız gibi, dünyanın en iyi kalpli insanı da değildim. Bu gece, o karanlık sokakta beni kurtaran adamın tesadüf eseri karşıma çıkmadığını biliyordum, diğer sebepler umurumda değildi.

Tesadüflere ve kadere inanmayan bir kızın, mucizeye sırtını dayamasını kimse benden bekleyemezdi.

"Sağ taraftan," dedim, pencereden dışarıya bakarak. Evime ulaşmama birkaç dakika kalmıştı ve Korel'in bakışları tekrardan üzerime düşmemişti, bu durum ise kendime kızacak düzeyde merak etmeme sebep oluyordu.

Gözlerim dizlerime doğru indiğinde acı içinde homurdandım ve elimi kurumuş olan kana bastırdım, dizlerim neredeyse parçalanmıştı. Dirseklerimde de aynı acıyı hissediyordum ve o adamlardan birinin saçımda yaptığı baskı şimdi daha net bir şekilde sızlıyordu.

Evimi uzaktan gördüğümde amcamın sinirli yüzü gözlerimde, yüksek sesi kulaklarımda canlandı; yüzümü buruştururken, bir elimle dizimdeki kurumuş kanda elimi gezdiriyordum.

"Canın mı acıyor?" diye sordu Korel. Gözlerimi ona çevirdiğimde kanla kaplı olan dizlerime baktığını fark ettim. Elinde tuttuğu sigarayı

çoktan atmıştı fakat pencereyi kapatmamıştı ve bedenimin buz kesmesine sebep olmuştu.

"Çok değil." Kafamı iki yana salladım ve taksi evimin birkaç metre uzağına geldiğinde, "Durur musunuz?" diye seslendim. "Geldik."

Şoför, yumuşak bir fren darbesiyle arabayı durdurduğunda Korel, cebinden parayı çıkardı ve adama uzattıktan sonra bir şey söylemeden taksiden indi. Öylece kalırken, orta yaşlı adam da bana bakıyordu ve yüzünde hâlâ şüpheli bir ifade vardı.

"Kusura bakmayın," dedim, sevecen bir tınıyla. "Teşekkür ederim."

Kapıyı açarak taksiden indim ve Korel'in arkası dönük bir şekilde evime baktığını gördüm, salonun ışığı yanıyordu ve bu demek oluyordu ki eve girdiğim zaman amcam ile büyük bir tartışma yaşayacaktım.

Korel'in arkası dönük olduğu için ceketin boyun tarafını tekrardan kokladım ve kül, erkeksi kokusunu içime çekerek fermuarı aşağı doğru indirdim. "Ceket için teşekkür ederim."

Hemen yanına yaklaştım ve yandan ona baktım, gözlerini kısmış eve doğru bakıyordu. Boyu oldukça uzundu ve yüzünü tam anlamıyla görebilmek için başımı kaldırmam gerekiyordu. Fermuarı tamamen açtığımda "Kalsın," diyerek soludu ve gözlerini daha fazla kıstı. Çenesiyle evi işaret etti. "Üzerine giymiş olduğun kıyafetler yırtıldı, evdekine hesap vermek zorunda kalmana gerek yok."

Elim fermuarda kalırken "Bu şekilde de hesap vermek zorunda kalacağım," diye mırıldandım tiz bir sesle. "Üzerimde bir erkek ceketi var ve çuval gibi duruyor."

Göz ucuyla bana baktıktan sonra kafasını iki yana salladı ve bedenini bana döndürerek baştan aşağı süzdü, bakışları bacaklarımdan başlayıp yukarıya doğru tırmanırken yüzünde sanki alaylı bir ifade oluşmuştu. Ceketin görünümünden dolayı dalga geçeceğini düşünüyordum fakat o, bir şey söylemek yerine omuzlarını silkti.

Haklılık payı vardı, üzerimdeki yırtılmış olan kıyafetlerle eve gidecek olmam şimdiki halimden daha fazla dikkat çekecekti ve bu cekete herhangi bir yalan uydurabilecekken, kıyafetlerimin yırtılmış olmasına uyduracağım her yalan, amcamı öfkelendirecek belki de endişelendirecekti. "Sanırım haklısın," dedim ve fermuarı tekrardan yukarıya doğru çektim, direkt gözlerinin içine bakamıyordum çünkü vereceği her tepki benim için kriz etkisi yaratıyordu. Ayağımla yerde küçük

daireler çizmeye başladığımda bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum, kollarım iki yana sarkmıştı ve ellerim görünmüyordu.

"Kötü görünüyorsun." Tınısı o kadar düzdü ki bunu öylesine söylediğini düşünüyordum, bakışlarımı yerden hafifçe kaldırdığımda yüzüme ve saçlarıma baktığını gördüm. Ceketin uzunluğundan dolayı dizlerim görünmüyordu. Yutkunarak çenesindeki ize baktım, dövmesi, boynundan devam ediyordu fakat iz, açık bir şekilde ortadaydı. Bakışlarımın yönünü anlamış olacak ki, o nefret kokan gözleri tekrardan geri döndü ve kaşlarını çattı. "Burada beni süzerek daha fazla zaman kaybediyorsun, evine gitmen gerekiyor."

Yanmak. Korel Erezli yanmıştı; çenesindeki iz, bunu açık bir şekilde kanıtlıyordu ve yüzü, acının izlerini taşıyordu. Gözlerini kısarak bana dikkatli bir şekilde baktı ardından bir tepki vermeyerek ellerini cebine yerleştirdi ve diğer tarafa gitmek için arkasını döndü, gidiyordu. Bir an şaşkınlıkla öylece kalırken, dudaklarım aralandı ve gergin sırtına bakakaldım.

Geldiğimiz yola doğru yürümeye başladığında yönünü kaybetmiş bir gezgin gibi adım atıp atmamak arasında kaldım. İçimdeki o tanıyamadığım ve Korel'i gördüğümden beri açığa çıkan dürtü, omuzlarını sarstığında birkaç adım attım ve "Dur!" diye seslendim. Adımları bıçak gibi kesildi, öylece durdu, sırtı hâlâ bana dönüktü. Birkaç adım daha attım ve arka tarafına geçerek "Bir şey soracağım," diye mırıldandım.

Omzunun üstünden bana doğru baktı ve kaşlarını kaldırarak sorumu beklediğini açıkça belli etti. Ceketin kollarını biraz daha çekiştirdim ve rahatsız bir şekilde "O adamlara ne oldu?" diye sordum. Soracağım soru başkaydı fakat şu an içimdeki dürtü diğer soru için hazırlık yapmamı söylüyordu.

Bedenini bana doğru döndürdü ve kollarını önünde bağladı, bakışları karanlığa doğru yol alırken sonbahar diye tanımladığım gözlerinde kasırgalar oluştu ve sanki simsiyah bir boşluğun içine doğru yuvarlandım.

Nefreti hissedilir derecedeydi ve gözlerindeki öfkeli kasırgadan üşümeye başlamıştım, çenesi seğirdi ve üst dudağı tuhaf bir ifadeyle yukarıya doğru kıvrıldı. "Evine gitmen gerekiyor."

Sesi, bir katili anımsatıyordu ve yüzündeki o ifade, yukarıya doğru kıvrılan dudakları, bir caninin en gerçekçi maskesiydi. "Onlara

ne yaptın?" Yüzü sanki daha fazla kararmış, gözleri daha fazla perçinlenmiş, dudakları ölümün gülümsemesini anımsattı. "Polisi aradın mı?"

İlk başta kaşlarını kaldırdı ardından yüzünü buruşturarak kendi kendine homurdandı ve kafasını iki yana salladı. "Ne?" Beni tekrardan baştan aşağı süzdü ve diğer tarafı işaret etti. "Evine git, Turuncu, saçmalıyorsun."

Turuncu. Bu sefer yüzünü buruşturma sırası bendeydi. "Turuncu mu?" Bir elimi saçlarıma geçirdim ve anlamaz gözlerle bakarak başımı kaşıdım.

Söylediğimi duymazdan gelerek çenesiyle tekrardan evi işaret etti ve gitmem için emir verir gibi yüzüme baktı. "O adamlara ne olduğunu merak ediyorum," dedim, ben de onu görmezden gelerek. "O adamın," gözlerimi kapattım ve ellerimle yüzümü örttüm, "o adamın bacakları neredeyse parçalanmıştı. Diğer adamın ise," sustum. Gözlerimi açarak yüzüne baktım, söylediklerim umurunda değilmiş gibiydi ve ikinci adamın kafasına kaskla vururken yüzünde oluşan o ifadesizlik yerli yerindeydi. "Bana söyler misin? Onlara ne olacak?"

"Kurcalamaya devam ettiğin konu, seni bambaşka yerlere götürecek." Biraz daha yaklaştı ve aramızda bir adım kalacak şekilde durdu, başımı kaldırıp bakmak zorunda kalırken, Korel de üstten üstten bana bakıyordu. "Bazı şeyler hak edilir, bazı insanlara hak ettiği verilir."

Öylece gözlerinin içine baktım. Korel ise nadir zamanlarda gözlerimin içine bakıyordu. Çenesindeki yanık izini ilk defa bu kadar yakından görüyordum fakat şimdi incelemenin sırası olmadığını biliyordum çünkü rahatsız edici olurdu. Söylediklerine cevap vermek istedim fakat o kadar keskin bakıyordu ki dudaklarımın dikildiğini hissettim. Kirpikleri, gür ve uzundu, kıvrık değil, ok gibiydi.

"Oraya nasıl geldin?" dedim asıl soruyu yönlendirerek. "Orası kuytu köşede kalmış bir sokaktı ve karşılaşma ihtimalimiz çok azdı."

Sol eliyle sakallarını kavradı ve bakışlarını benden kaçırarak arka tarafıma baktı. "Sürekli oralarda takılırım ve o adamları zaten tanıyordum, benim bulunduğum yere girmeleri yasaktı. Tesadüf bu ya, aslında onları ararken sen de karşımıza çıktın."

Kaşlarımı havaya kaldırdım ve alaylı gözlerle yüzüne baktım, Korel bana bakmak yerine, arka tarafımda kalan patika yola odaklıydı. Beni hiçbir kuvvet, hiçbir güç hatta hiçbir yalan, tesadüf olduğuna

inandıramazdı. "Hayır," dedim, kaşlarımı çatarak. "O kadar aptal değilim, böyle bir tesadüf sadece mucize olur."

Sonbaharı anımsatan harelerini bana çevirdi ve sakin bir sesle "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Tesadüf değil ise nasıl karşılaştık?"

"Bilmiyorum," dedim yalana başvurarak. "Tek bildiğim sana inanmıyor olduğum. Mucizelere inanan biri ise hiçbir zaman olmadım."

"Doğru söylüyorsun," dedi karşılık olarak. "Mucize, inancı yok olmuş olan insanlarda trajikomik bir espriden ibarettir ve ben mucize olacak biri değilim."

"Hah," diye bir ses döküldü dudaklarımdan. "İnancımın sorgusunu yapmıyoruz. Ne demek istediğimi çok iyi anladığını düşünüyorum. O adamları tanıyor olman, tesadüf eseri karşıma çıktığını göstermez. Bu imkânsız."

Yüzüm göğsünün biraz aşağısına denk geliyordu ve aramızdaki yarım adımlık mesafeden dolayı, bana bakmak için başını eğmesi gerekiyordu. Başını biraz daha eğdi, gözlerini kıstı ve "Turuncu," diye kısık bir sesle soludu. "İmkânsıza inandığın kadar tesadüflere ve mucizelere de inan, seni soru işaretlerinden kurtarır."

Üşüdüm, yüzüme vuran nefesinin arkasında sanki üşüdüm ve titrediğimi hissettim. Bakışları sanki bambaşka bir konudan bahsediyor gibiydi fakat ifadesizliği bu düşüncemi alt ediyordu. Gözüm, anlık olarak yanık izine kaydı fakat fazla oyalanmadan tekrardan gözlerinin içine baktım.

"İnanmayacağım."

Sesim net ve otoriterdi.

Bir şeyler vardı, bunu tarif edemiyordum fakat yıllardır onu tanıyormuşum gibi hissettiren bir şeyler vardı ve Korel'in orada olacağına emin gibiydim, Korel'in beni kurtaracağına emin gibiydim. Bu düşünceyi, birkaç gün önce öylesine gördüğüm bir adam için hissediyor olmam kendimi ruh hastası ilan etmeme sebep olabilirdi fakat güvendiğim bir şeyler vardı.

Güvendiklerim ise sanki Korel'in iki dudağının arasında gizliydi: Korel'in gözlerine uğrayan nefrette, çenesindeki yanık izinde belki de dövmelerinde gizliydi. Korel'in bedeninde kelimelerinde satır aralarına uğrayan her ruh belirtisinde bir şeyler gizliydi ve arkasına düşmemi

isteyen sorumsuz bir dürtüm, kafayı yediğimi hissettiren ise kayıp olan zihnimdi.

Korel, gözlerini daha fazla kıstı ve dudaklarını ıslattı. "Emin ol," dedi net bir sesle. "Geceleri Turuncu saçlı kızları koruyan mucizelerle dolu bir adam hiçbir zaman olmadım ve olsam bile bana minnet beslemen gerekirdi, sorguya çekmen değil."

Yaptığım nankörlük müydü? Belki de öyleydi.

"Yaptığının küçük bir şey olduğunu söylemedim."

Kaşlarını çattı ve kafasını iki yana sallayarak "O karanlık sokakta adamlar seni sıkıştırdı," diye hatırlatmada bulundu. "Neredeyse hayatını alt üst edecek bir şey yapacaklardı, sana dokunacaklardı. Bu birkaç saat önce oldu ve sen, şimdi benim karşıma geçerek orada nasıl bulunduğumu soruyorsun."

Bana bir aptalmışım gibi baktı, bakışlarının altında un ufak olurken, gözlerimi göğüs kafesine indirdim ve haklılık payını düşünerek korkuyla titrek bir nefes aldım.

"Teşekkür etmemi mi istiyorsun? "

İşaret parmağını havaya kaldırarak beni susturdu. "Evine git, Turuncu." Geriye doğru bir adım attı ve bakışlarını benden ayırarak karanlık caddeye doğru baktı.

"Benim bir adım var," dedim, yüzümü buruşturarak. "Minel."

Başını umursamaz bir tavırla sallayarak "Falan filan," diye söylendi. Bakışlarını bana çevirdi ve son bir kere gözlerimin içine baktı. "İyi geceler, Turuncu."

Dudaklarımı cevap vermek için araladığımda arkasını döndü ve karanlık yola doğru yürümeye başladı, duruşu oldukça dikti ve güçlü bacaklarının attığı her adım birbirini takip ederken bir insanın kendine güvenerek nasıl yürüdüğünü görebiliyordum. Çok geriden gelen bir melodi, güzel bir ritim kulaklarımda can buldu ve yüzümde afallamış bir tebessüm oluştu. "İyi geceler," diye fısıldadım, Korel karanlığa karışırken.

Bir süre gittiği yolun arkasından bakakaldım ve soğuk titretene kadar öylece bekledim, neyi beklediğimi tam olarak bilmiyordum fakat sanki adım izlerini tek tek sayıyormuş gibiydim. Kafamı kurcalaması gereken şeyin amcama ne söyleyeceğimi düşünmek olmalıydı. Derin bir nefes alarak ceketin yaka tarafını burnuma yaklaştırdım ve

eve doğru yürümeye başladım. Kül koku, avuçlarının içinde beni hapsederken kaşlarımı havaya kaldırdım ve bu kokuda beni tam olarak neyin rahatsız ettiğini düşündüm, cevapsız bir başka soru daha vardı.

Evin kapısının önüne geldiğimde refleks olarak elim sırtıma gitti ve çantamı o sokakta düşürdüğümü fark edince inleyerek elimle yüzümü kapattım. Telefonum da yırtılan ceketim ile beraber o sokakta kalmış olmalıydı ve ben bunun hesabını amcama ne şekilde verebileceğimi henüz bilmiyordum. Ağırlığımı tek ayağımın üzerine verirken, titreyen elim zile doğru gitti, ince tiz ses evin içini doldurdu ve ceketin fermuarını biraz daha yukarıya çektim. Saniyeleri içimde sıralarken, şiddetli adım sesleri kulaklarımda can buldu ve amcamın sanki zihnimin içinde yürüdüğünü hissettim. Dehşetle yutkundum, tam beş saniye sonra kapı açıldı ve amcam gür bir sesle "Neredesin sen?" diye bağırdı.

Sesi, arkamdaki boş caddede yankılanırken dudaklarım aralandı fakat amcam bir cevap vermemi beklemeden kolumu kavrayarak beni içeriye soktu ve kapıyı sertçe kapatarak yüzüme baktı. Kaşları çatıktı ve sinirden gözleri kıpkırmızı olmuştu, dudaklarında yok olan renk, kaç kutu bira bitirdiğini sorgulama hakkını bana veriyordu.

"Amca," diye mırıldandım, kısık bir sesle. Ceketin içinde kaybolan ellerimi açığa çıkardım ve parmaklarımla oynamaya başladım.

"Neredesin sen, Minel?" Daha yüksek bir sesle bağırdı. "Bu saate kadar dışarıda olmaman gerektiğini bilmiyor musun? O telefonun nerede ve nasıl kapanıyor?"

Boş gözlerle yüzüne baktım ve yalan söylemek yerine cevapsız kalmayı yeğledim, amcam ise hırlayarak nefes alıyordu ve her an beni kızgın yağın içine atacakmış gibiydi. Sorularının havada kaldığını fark edince sert bir şekilde kolumu kavradı ve salona doğru çekiştirirken "Amca, bırak," diye söylendim. Sakin olmamın sebebinin saatler önce o sokakta yaşadıklarımdan mı yoksa Korel'in kademsiz sakinliğinden miydi, bilmiyordum.

Sertçe salondaki üçlü koltuğa attı ve tam karşıma geçti. "Sana nerede olduğunu soruyorum, Minel!"

Afallamış bir şekilde yüzüne bakarak "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Sorumluluklarının farkında olan bir kızdım ve eve geç geldiğim nadir görülürdü fakat bu kadar geç geldiğim ilk defa olmuştu.

"Danstaydım," dedim, kaşlarımı çatarak. "Ve şarjım bitti, bunu sana söyledim."

Amcam, alay edermiş gibi homurdandı ve ellerini saçlarına geçirerek "Saat gecenin iki buçuğu," diye inledi. "Seni aradığımda on ikiydi!" Saçından birkaç tutamı çekiştirerek "Hocanı aradım, çıktığını söyledi," dedi. "Bana ne yaptığını söyle yoksa," duraksadı, bakışları üzerime doğru kaydı ve cekete dikkatli bir şekilde bakarak gözlerini açtı. "Bu ceket kimin?"

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve yutkunarak arka tarafında açık olan televizyona odaklandım, belgesel açıktı ve amcamın saatlerdir izlemediğine adım gibi emindim. Saniyeler birbirini kovalarken amcamın derinleşen nefeslerini hissedebiliyordum. Saniye, dakikaya kucak açtığında üzerime doğru eğildi ve çenemi sert bir şekilde kavrayarak yüzümü zorla kendine çevirdi. "Bu ceket kimin? Bana cevap ver!"

Çenemi tutuşundaki sıkılık canımı yakarken "Bırak," diye inledim, boğuk bir sesle. Ardından tepki vermesini beklemeden, elimi bileğine sardım ve olduğundan daha fazla gücümü vererek elini çekmesine sebep oldum.

"Bir daha sormayacağım," dedi ölümcül bir sesle. "Ya bana bu ceketin kimin olduğunu söylersin," gözlerini kıstı, bir süre yüzüme baktı. "Ya da söylersin."

Elimin içini cimciklemeye başladığımı acısı çıkınca fark ettim. Amcamın gözlerinden bana doğru yol alan lavlar, sinirlerimi tetiklerken "Ne yaparsın?" diye sordum. Zaman kazanmaya çalıştığımı fark etmemesi için bir elimi çeneme yerleştirdim ve yüzümü buruşturdum.

"Bu saate kadar kiminleydin ve neredeydin?" dedi dişlerinin arasından. "Bu erkek ceketi kime ait?"

Yalan söylememeyi sadece bir anlık düşündüm fakat bunun sonuçları, yalan söylediğimden daha fena patlardı ve dansa, tutkularıma arkamı dönmek zorunda kalırdım, diğer yandan Korel'e ait olduğunu söylesem bile hiçbir şeyden kurtulamayacaktım, arkasına daha fazla düşecekti.

"Barış'ın," dedim, kekeleyerek. Ses tonumu düzelttim ve yüzüme dürüstlük maskesini yerleştirerek yüzüne baktım. "Danstan çıktıktan sonra Barış ile karşılaştık ve acıkmış olduğum için bir yerlere oturup yemek yedik. Üşüdüğüm için de ceketini bana verdi."

Bir çırpıda söylediğim yalan beni bile şaşkınlığa uğratırken, amcam düz bir şekilde yüzüme bakmaya devam etti ve gözlerimden doğruluk testini geçirdi. Merkez'deki arkadaşlarımın hepsini tanıyordu, amcam hayatıma giren kim olursa olsun hepsini tanımak zorundaydı çünkü bana karşı koyduğu kurallardan birisi de buydu. Barış'ı da tanıyordu, sevdiği söylenemezdi fakat özel olarak nefretini dile getirmemişti. Asıl gerçek ise amcamın kimseyi sevmiyor oluşuydu.

"Barış ile?" dedi kaşlarını havaya kaldırarak. İnanmadığını belli eden ifade yüzüne yerleşirken kollarını önünde bağladı ve omuzlarını kaldırarak büyük bir nefes aldı. "Sen beni aptal mı sanıyorsun?" Kafasını iki yana salladı. "Diyelim ki öyle, senin bu saatte evde olman gerektiğini bilmen lazım ayrıca telefonun nerede, çantan nerede? Ne haltlar dönüyor?"

Gözlerim amcamın kızarmış gözlerinden ayrılırken, masanın üzerindeki boş bira kutularına bakışlarım takıldı ve gözlerimi devirdim. Beni bu kadar umursayan bir insanın, şefkatin güzel tadını bana hiçbir şekilde tattırmıyor oluşu da inançlarımı köreltiyordu.

"Ben yirmi yaşındayım," diye mırıldandım, bakışlarımı ona çevirerek. "İstediğimi yapma hakkına sahibim ve seni de inandırmak zorunda değilim. Telefonum kapalı olduğu için üzgünüm, bir dahaki sefere şarjım olacaktır. Çantamı takside unuttum, Barış yarın getirir."

Koltuktan sakin bir şekilde kalktım, amcamın hemen yanından geçmek için hamle yaptığımda bu sefer diğer kolumu tuttu ve "Ne?" diye soludu. "Bir dahaki sefer mi? Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" Kolumu tutuşu sıkılaştı. "Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak çünkü o dans kursuna bir daha gitmeyeceksin!"

Damarlarımdaki kanda dolaşan sakinlik, bir anda buz kesti ve zehirli bir neşterin boğazımdan aşağı doğru hareket ettiğini hissettim. "Yeter!" Kolumu tutan elini itekleyerek geriye doğru gittim. "Yeter! Beni her tartışmada dans kursuyla tehdit etmekten vazgeç artık! İyi misin, diye sordun mu amca? Hayır! Çünkü hangi erkekle olduğum, nasıl olduğumdan daha önemli, değil mi?" Acı içinde gülümsedim. "Ne istiyorsun? Kuklan olmamı mı?"

Çatık kaşlarının arasındaki çizginin ve gergin bakan gözlerinin bir anlık silindiğini görür gibi oldum, bu neşteri yok etmek için bir ümit olurken, ayrı ifadesi tekrardan yüzüne yerleşti. Gözleri, yüzümden

vücuduma doğru kaydı ve baştan aşağı süzdükten sonra "İyi misin?" diye sordu.

Yüzüne ciddiyetle bakarak dalga geçip geçmediğine odaklandım fakat o kadar düz, o kadar yalın bakıyordu ki, herhangi bir dalga belirtisine rastlamadım. Dudaklarımdan mutluluktan uzak bir kahkaha döküldü ve "Hadi oradan!" diye homurdandım. Neşterin acısı artar gibi oldu ve önemsenmeyişimin en aciz hali, tam karşımda bana boş gözlerle baktı. "Lanet olsun, amca. Bu kadar olamazsın."

Hayal kırıklığı yaşamaya doyumsuz bir bünyem vardı ve her seferinde daha kötüsünü yaşasam bile tırnaklarıma resmen acıyı kazıyordu.

"Buraya gel," diye seslendi amcam, ben arkamı dönmüş merdivenlere doğru yürürken. Peşimden gelmiyordu fakat sesi kesindi. "Konuşmamız henüz bitmedi, bana bu saate kadar ne yaptığını söyleyeceksin, yalanlarını dinlemeyeceğim."

Merdivenin ilk basamağına adım attığımda başımı çevirip yüzüne baktım. "Biliyor musun, amca? Sarılırım nefretinin sebebini biliyorum." Derin bir nefes aldım ve ellerimi iki yana açarak çenemle kendimi işaret ettim. "Ama üzgünüm, bugün de yaşıyorum ve benden kurtulamadın." Diğer basamağa adım atıp yukarı çıkacağım sırada "Ha, bu arada," diyerek duraksadım. "Sana hesap vermeyeceğim, inanmak istemiyorsan inanmayabilirsin."

Kin, adımlarıma güç verirken, merdivenleri tırmandım ve amcamın arkamdan "Minel!" diye haykırmasını umursamadan daha fazla hızlandım. "Minel! Buraya gel!"

Annemin ve babamın hayatta olduğunu düşündüğüm zamanlar, nasıl bir tat vereceğini ayırt edemiyordum. Bu gece, eve geç gelişimde annemi gözleri yaşlı, beni merak ediyor bir şekilde belki bulabilirdim fakat babamı, amcamın başka bir şeklinde karşımda görürdüm. Birbirlerine benziyorlardı, ikisinin de aklında oluşturdukları kuralları, tabuları ve koşulları vardı, kendileri de dâhil olmak üzere bu kumkumanın içerisinde kaybolmuşlardı. Bir insanın, karşısındaki kişiden önce kendi kurallarını önemsemesi en büyük bencillikti ve ben o kurallara kendi isteğim dışında her uyduğumda bir başkasının bencillik bıçağı boynuma saplanıyordu.

Bacaklarımı karnıma doğru çekerken, dizlerimdeki yaralar canımı daha fazla yaktı ve dudaklarımdan acılı bir inleme döküldü. Sıcak bir duş, gerilen bedenime iyi gelmişti ve o lanet adamların kalıntılarını

temizlediğini hissetmiştim fakat aynı şeyi dizlerim için söyleyemezdim. Suyun değdiği her nokta sızlamıştı ve kurumuş olan kanı temizlemek adına büyük bir çaba sarf etmiştim.

Hâlâ nemli olan saçlarımı kurutma ihtiyacı hissetmeden yatağın diğer tarafına doğru attım ve gözlerimi kapatmadan önce, hemen karşımdaki koltukta yer alan deri ceket gözlerimi diktim. Penceremden içeriye doğru sızan ışıkta ceketi seçebiliyordum ve sanki odanın her yerinde misk bir kül kokusunun dolandığını hissediyordum. O sokaktan nasıl ayrıldığımızı, bana ceketi nasıl giydirdiğini ise hatırlamıyordum.

Beni taşımış mıydı? Zihnimi bayılmadan önce söylediği kelimeye odaklamaya zorladım fakat kocaman bir boşluktan başka hiçbir şey yoktu, zihnim beni yanıltmıyordu. Hâlbuki kelimeler onun dudaklarından çıkıp, kulaklarımda can bulduğunda ona cevap verme ihtiyacı hissetmiştim, işin tuhaf tarafı, vereceğim cevabı da şu an hatırlamıyordum.

Hayatı boyunca her şeyden kaçmış olan bir kız olarak, Korel'in orada nasıl bulunduğunun peşine düşüyor olmam bir anlık beni de şaşırttı ve yüzümü buruşturdum. Sahi, niye peşine düşüyordum bir şeylerin? Korel haklıydı. Eğer bu gece o sokakta olmasaydı, hayatımdan izi silinmeyecek olaylar yaşayacaktım ve belki de bu hayatın bana son zehri olacaktı.

Tezat olan, içimdeki bir sesin peşine düşmem gerektiğini söylemesiydi ve bu hisse, kendime güvenmediğim kadar çok güveniyordum: Korel Erezli, bu gece, o sokağa tesadüf eseri gelmemişti.

Kanıtlayacağım bir dosyam, arkasına düşeceğim bir ipucum bile yoktu, bu sadece histen ibaret olan bir detaydı ve ben buna tamamen inanıyor, peşini bırakmak istemiyordum. İlk defa tezatlığın tadına varmak, kaçmak yerine, peşine düşmeyi seçmek istedim.

Uykuya dalmadan önce, son düşündüğüm şey ise, Korel sayesinde ilk defa kaçmayacağım ve sonbaharı anımsatan altın sarısı gözlerindeki gizli detayları çözmek için her şeyin peşine düşeceğim oldu. Çünkü bir şeyler vardı, o gözlerde daha önce kaçmama sebep olan bir şeyler vardı ve ben bunu bu gece hissettiğim somut korku kadar net hissediyordum.

Korel Erezli'de kaçmama sebep olan bir karanlık vardı ve doğduğundan beri kaçmaya, saklanmaya alışık olan o küçük kızdım, bu

gece ise, ilk defa karanlığa saklanmak yerine, aydınlığı ortaya çıkarmak için yemin ettim ve küçük kızı susturdum.

Üzerimdeki koyu mavi tişörtün etek tarafını aşağı doğru indirirken bakışlarım, aynadaki görüntümde geziniyordu. Gece oldukça geç bir saatte uyumuştum ve gözaltımdaki mor halkalar bunu kanıtlıyordu. Geniş bir şekilde esnedim ve kurutmadığım için kabaran saçlarımı yarım bir şekilde toplayarak yerdeki ayakkabılarıma doğru eğildim.

"Minel." Kapının gerisinden gelen amcamın sesiyle tek kaşım havaya kalkarken, ses çıkarmadım ve siyah pantolonumun altına giydiğim siyah spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamaya devam ettim.

"Kahvaltı yapacağız," dedi kapıya bir kere vurarak. "Hazır mısın?"

Odaya son bir kere göz gezdirerek sokakta unuttuğum sırt çantamı ve telefonumu anımsadım, dudaklarımdan kısık bir homurtu döküldü. Yanıma hiçbir şey almamayı tercih ederek son bir kere aynaya baktım. Yüzümdeki yorgunluk, açık bir kitap gibi okunuyordu ve Merkez'e gittiğim zaman Büge'nin defalarca soru soracağını biliyordum.

Odamın kapısını açtığımda kapıyı çalmak üzere olan amcamın eli havada kaldı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Hazır mısın?" Sadece kafamı aşağı yukarı salladım ve yanından geçerek merdivenlere doğru yürüdüm. "Kahvaltı edeceğiz." Arkamdan yürüdüğünü hissediyordum. "Hem dün yarım kalan mevzumuzu konuşuruz."

Omuzlarımı silkerek merdivenlerden hızlı bir şekilde aşağı indim ve mutfağa bile dönüp bakmadan dış kapıya doğru ilerledim.

"Minel," diye seslendi amcam bıkkın bir sesle. "Buraya gel, henüz gidemezsin."

Dış kapıyı açarak, "Gittim bile," dedim ve omzumun üstünden Ferit amcama baktım. "Merkez'de bir şeyler atıştırırım, konuşacak başka bir şey yok."

Bir tepki vermesini ya da önüme geçerek beni durdurmasını bekledim fakat sessizlikten başka hiçbir karşılık vermedi, sırtımdaki gözlerini hissedebiliyordum. Dış kapıyı tamamen açtım ve dışarıya çıkarak amcamın yüzüne bakmadan kapıyı sertçe örttüm. Görüntüsünü tahmin edebiliyordum fakat defalarca görmek isteyeceğim bir tablo olmadığı için bakma ihtiyacı hissetmemiştim.

Hava düne göre fazla sıcak değildi, Merkez'e yürüyerek gitmek her zaman beni mutlu etse de bugün eksik hissediyordum çünkü kulaklığım yanımda değildi, cüzdanım bile yoktu. Bütün eşyalarım çantamın içinde kaybolmuştu ve amcamdan para isteyemezdim, çoğunlukla ondan para almazdım. Anne ve babamın banka hesabında bana bıraktıkları çok da yüklü olmayan bir miktar para vardı ve kendi ihtiyaçlarımı oradan gidermeyi seviyordum.

"Minel."

Arkamdan gelen ses ile beraber başımı çevirdiğimde Barış'ın bana doğru geldiğini gördüm. Üzerinde beyaz bir tişört altında koyu renk bir kot pantolon vardı. Elini saçlarına geçirdi ve sevecen bir ifadeyle gülümsedi. Düz düz yüzüne baktıktan sonra beklemeden yürümeye devam ettim ve Barış'ı arkamda bıraktım.

"Beklesene kızım," dedi, adımlarını hızlandırdığını fark edebiliyordum. Omzumun üzerinden arkama baktım ve kaşlarımı çattım. "Seni evden almaya geliyordum fakat çıktığını gördüm."

"Neden geliyorsun?" diye sordum umursamaz bir sesle.

Dizimi büktükçe yara pantolona sürtüyordu ve bu da canımı daha fazla yakıyordu.

Barış hemen yanıma geldi ve başını sağa yatırarak "Benimle konuşmuyor musun?" diye sordu. Sesinde pişmanlık, biraz da dalga belirtisi sezdim. Uzaktan Merkez'i görebiliyordum ve oraya gidene kadar sessizliğim ikimizin de canını sıkardı.

"Minel," dedi, ardından durdu. "Bir bakar mısın?"

"Ne istiyorsun?" dedim, bıçak gibi kesilerek. "Merkez'e geç kalmak falan mı?"

Kaşlarını alayla havaya kaldırdı. "Hadi ama, bana Merkez'i taktığını söyleme." Önüme geçti ve elini yumruk yaparak hafifçe omzuma vurdu. "Dün söylediklerim yüzünden bana kırgın mısın?"

Bakışlarımı gözlerinden çekerek Merkez'e doğru baktım ve "Hayır," diye kesin bir dille cevap verdim, parmaklarım ben farkında olmadan birbirine geçerken Barış'ın beni izlediğini biliyordum.

Tekrardan omzuma vurdu. "Gözlerini kaçırma benden, kırıldın biliyorum." Kaşlarım çatıldı fakat yine de yüzüne bakmadım. "Bak, haklısın. Ağır konuştuğumun farkındayım fakat o yaralı yüze..."

Sol elimi havaya kaldırarak onu susturdum ve "Kırılmadım," diyerek gülümsemeye çalıştım. "Sabah hiçbir şey yemedim ve çok açım. Biraz daha burada durmaya devam edersek bayılacağım."

Kahkaha attı.

Barış, çok çabuk gülebilen ve pozitif enerjisi olan bir insandı. Ona kırgınlıktan daha öte duygular besliyordum fakat dün yaşadıklarımdan, amcam ile yaptığım tartışmadan sonra başka bir olayı, başka cümleleri kaldırabilecek durumda değildim.

"Pekâlâ," dedi ve başıyla Merkez'i gösterdi. "Gidelim de şu aç kızın karnını doyuralım."

Merkez'in kapısının önüne geldiğimizde düne göre daha az kalabalıktı, bunun sebebi ise büyük ihtimal Merkez'e erken bir vakitte gelmiş olmamızdandı.

"Merhaba," diye mırıldandım bıkkınlıkla. "Bugün de günaydın."

Barış'ın da homurdandığını duyar gibi oldum fakat aldırış etmeden yemekhaneye doğru yürümeye başladım, gözlerim ben farkında olmadan etrafı tararken, aslında asıl aradığım kişinin kim olduğunu az çok biliyordum. Park edilen iki üç tane motosiklet vardı fakat bunların hiçbirinin arasında onun koyu gri, kendisi gibi güçlü motosikleti yoktu. Yüzüm soğuk bir hâl alırken, Barış yemekhanenin kapısını açtı ve geçmem için yol verdi.

"Tost yaptırayım sana, otursana sen." Boş masayı ve sandalyeleri gösterdi. "Hemen geliyorum." Arkasını dönüp kalabalık olmayan sıraya doğru yürürken, ağzım açık bir şekilde baktım. Normalde kendi tostumu kendim alabileceğimi söylerdim fakat şu an cebimde beş kuruş para yoktu ve açlıktan midem ağrımaya başlamıştı.

Boş olan sandalyeye yerleştim ve tost sırasında olan Barış'tan bakışlarımı ayırarak yemekhanenin içini taradım. Ona dair hiçbir şey yoktu. Bakışlarım yemekhanenin arka masalarında oturan bir çocuğa odaklanırken, çocuk da bana baktı ve dudaklarını oynatarak parmaklarını ısırmaya başladı, o kadar seri bir şekilde yapıyordu ki gözlerimi ondan ayıramamıştım.

Barış, masanın üzerine sıcak tostu bıraktı ve yanına da meyve suyunu koydu. Yanımdaki sandalyeyi çekip otururken bakışlarımın izlediği yolu takip etti ve o da arka tarafta kalan çocuğa baktı.

"Ne yapıyor be bu?" Barış'ın yüzünü buruşturduğunu hissettim.

"Ne mi yapıyor?" Sıcak tostu kâğıdıyla beraber elime aldım ve hoş kokusunu içime çekerek gülümsedim. "Bu Merkez'deki çocuklar ne yaparsa, onu yapıyor."

Barış, yine kahkaha attı ve meyve suyumun kapağını açarak önüme koydu. "O kadar da değil. Babamlar bugün de beni gönderirken zekâmı ölçüyormuş gibi bana baktılar."

Kafamı aşağı yukarı salladım ve tosttan bir ısırık alarak ağır ağır çiğnemeye başladım. O sırada çocuk, parmaklarını ısırma işlemini bırakarak tırnaklarını önündeki masaya sürtmeye başladı. Kendinden geçtiği ve hipnoz olduğu belliydi, rahatsızlığını bir anlığına düşünsem de hemen bundan vazgeçtim çünkü bu Merkez'deki herkesin rahatsızlığını düşünmeye kalkacak olursam ömrüm yetmezdi.

"Böyle olanları gördükçe bu Merkez'in beni hak etmediğini düşünüyorum," dedi Barış iç çekerek. "Benim arkadaşlarım da tam olarak öyle düşünüyor zaten." Bakışlarımı ona çevirdiğimde iki yanındaki boşluğu işaret etti ve göz kırptı.

Hayali arkadaşları.

"Ah," diye mırıldandım, portakal suyumdan içerken. "Senin şu arkadaşların benim bu merkezde olmayı hak ettiğimi düşünüyor mu?"

Bakışları bir anlığına derinleşti ve yüzündeki gülümseme soluk renginden kurtularak canlı bir renge boyandı. "Sen bu Merkez'i hak edecek son kişi bile değilsin." Yüzünü ciddiyet kaplarken, hızla tostu çiğnemeye ara verdim ve yüzüne baktım. "Yani," dedi, yutkundu ve aptal gibi gülümsedi. "Arkadaşlarım öyle söylüyor."

Lafı değiştirmek istermiş gibi, "Söylesene," diye mırıldandım. "Babanlar neden seni normal bir doktora göndermek yerine bu Merkez'e gönderdi?"

Barış, kaşlarını kaldırdı ve "Seni neden gönderdiler?" diye sordu.

Bir anlığına duraksadım ve "Çektiğim bıçağı bana doğrultmuşsun gibi oldu ama bu," diye ona takıldım. "İlk ben sordum."

Barış, ilk başta cevap verip vermemek arasında kaldı fakat ardından, "Asosyal biriyim," diye yanıt verdi. "Bana göre burası daha iyi olacaktı ve arkadaşlar edinecektim. Çalışan birçok psikiyatristi tanıdığını söylüyor ve şizofreni hastası olmadığım konusunda kararlı."

Bakışlarımı ondan kaçırarak, "Hım," diyerek konuyu alaya almak istedim. "Bunu bir de arkadaşlarına sormaları gerekiyordu."

Barış'ın yüzündeki gerginlik uzaklaştı ve "Hiç sorma," diye karşılık verdi. "Ben asosyalim ama çıplak kadınlar hep çevremde dans ediyor, muamma."

Kısık bir sesle kıkırdadım ve tostumdan büyük bir ısırık daha alarak aç olan midemi doyurmaya çalıştım. Ağır ağır tostun tadına varırken bakışlarım tekrardan yemekhanenin içinde dolandı.

O sırada yemekhanenin büyük kapısında beklediğim ve umduğum yüzü görmem ile beraber, Korel'in bakışları direkt benimle buluştu ve ardından yanımda oturan Barış'a kaydı. Bir anda onu görmemden dolayı boğazıma ekmek takılırken, bakışlarım ondan ayrılamadı.

Korel'in üzerinde askerî yeşil bir kazak, altında siyah bir pantolon vardı. Yine uzun kollu giyinmişti ve onun da gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu, kumral saçları daha fazla dağılmıştı, gözlerinin feri yoktu. Duruşunu dikleştirdi, bakışlarını bana döndürdü ve yürümeye başladı.

Gözlerim, elinde tuttuğu çantama kaydığında şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve o dakika gerçekten nefes almak için boşta olan elimi boynuma sardım. Korel, bizim masaya doğru yaklaşırken ne yapacağımı bilmiyordum. Sonunda bizim masanın önüne geldiğinde Barış'ın yüzüne boş gözlerle baktı ve kaşlarını çattı; iki kaşının ortasında oluşan, bir harfi anımsatan kıvraklığı elimle düzeltme ihtiyacı hissettim, bu ihtiyaç için ise elimi daha fazla boynuma sardım, nefes alamıyordum.

Korel, elinde tuttuğu sırt çantamı sert bir şekilde masanın üzerine koydu, Barış'ta olan bakışlarını bana çevirdi. Onun sonbaharıyla kesişen gözlerim parçalanmış gibi hissettim çünkü fersiz bakan gözlerinde gri gölgelerin ışığı vardı, gitgide sönüyordu fakat Korel'i bırakmıyorlardı.

"Ne oluyor?" dedi Barış, bakışlarını bana çevirerek. Korel, saniyenin onda biri kadar Barış'ın yüzüne baktıktan sonra fazla oyalanmadan bana baktı. "Minel," dedi Barış bana doğru eğilerek. Yüzündeki renk gitmişti ve oldukça şaşkın bakıyordu. "Bembeyaz oldun, iyi misin?"

Cümlesi son nokta olurken, birden öksürmeye başladım ve elimdeki tostu masaya koydum. Dakikalardır nefesimi bilmeden tuttuğumu yeni fark edebiliyordum ve bu bile daha fazla öksürmeme sebep oluyordu. "Korel," dedim, öksürüğümün arasından.

Barış'ın kaşları daha fazla çatılırken, Korel umursamaz bir tavırla elini saçlarına geçirdi ve daha fazla dağılmalarına neden oldu. "Telefonunu çantanın içine koydum Turuncu."

Barış kendi ağzının içinde bir şeyler geveleyerek, "Turuncu mu?" diye sordu. Bakışları Korel'e döndü fakat Korel direkt bana bakıyordu, çenesindeki yanık izi sanki bugün pembeye dönmüştü ve daha belirgin bir hal almıştı.

Son bir kere daha öksürerek portakal suyundan birkaç yudum aldım ve kekeleyerek, "Anladım," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Korel'in kemikli yüzündeki elmacık kemikleri belirginleşti ve tek kaşı havaya doğru kalktı. Ellerini masaya yasladı ve Barış'ı tamamen görmezden gelerek hafif bir şekilde bana doğru eğildi.

"Teşekkür ederim?" Sorgular cinsten yüzüme baktı ve gözleriyle gözlerimi istila ederken, dün gece yaşadıklarımızı sanki ikinci defa bana yaşattı. "Teşekkür ederim mi dedin sen?" Bir an gülümseyecek sandım fakat o, boş bir ifadeyle dudaklarını yukarıya kıvırarak portakal suyunu tam önüme koydu ve "Güzel," diye mırıldandı. "Afiyet olsun, Turuncu."

Ondan gelen kül kokusu tam burnuma doldu ve gözlerindeki imanın sebebini anladığımda alt dudağımı dişledim. Gözleri çok kısa bir an dudaklarıma kaydı fakat çok durmadan duruşunu dikleştirdi ve ellerini birbirine vurarak silkelemeye başladı. Üzerimde olan bakışları Barış'a doğru kaydı, dudakları aralandı, alaylı ve küçümseyici bir ifadeyle baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve yemekhanenin diğer çıkış kapısına doğru yürüdü.

Gözlerim odağının peşine takılan bir kurt gibi arkasından bakarken, yüzümdeki afallamış ifadenin okunduğunun farkındaydım. Ona teşekkür ediyor oluşum tuhaf bir şekilde garibine gitmişti, bunun sebebi de aramızda esen dün gecenin soğuk rüzgârıydı. Korel Erezli'yi anlayabilmek adına bir çabanın içerisine giriyordum. Aklıma gelen diğer soru ise şuydu: Çantam dün takside neden yanında değildi?

"Neler oluyor?" dedi Barış, ardından üzerime doğru eğildi. Gözlerim hâlâ yemekhanenin çıkış kapısında takılı kalırken, "Gitti," diye homurdandı. "Bu çantanın onda ne işi var, Minel?"

"Gençler!" Büge'nin kıvrak sesi yemekhanenin içini doldururken, başımı kaldırdım ve Korel'in çıktığı kapıdan Büge'nin girdiğini

gördüm. Yanımıza hızlı adımlarla yaklaşırken, yüzünde her zamanki eğlenceli ifadesi vardı ve oldukça mutlu görünüyordu. "Nasılsınız bakalım?" Barış'ın yanağından makas alarak homurdanmasına karşı sırıttı. Yüzü bana döndüğünde gözleri irileşti. "Hey! Senin bu halin ne?"

Masayı sessizlik kaplarken, bir anlığına Barış ile göz göze geldik ve kaşlarının çatık bir şekilde bana baktığını gördüm. Büge, üzerine giymiş olduğu siyah, göğüs dekoltesi açık olan tişörtünü aşağı doğru indirdi. "Neler oluyor? Dilinizi mi yuttunuz?"

"İyidir," dedi Barış, bana bakmayı sürdürerek. "Yardımsever insanları izleyip duruyoruz."

Gözlerimi devirerek son bir kere portakal suyundan birkaç yudum aldım ve masanın üzerine sert bir şekilde koyarak "Ben gruba gidiyorum," diye mırıldandım. Az önce Korel'in bana geri verdiği sırt çantasına doğru uzanırken, Büge benden önce davrandı ve sırt çantasını eline alarak kafasını iki yana salladı.

"Ne?" dedim, yüzümü buruşturarak. "Gitmem gerekiyor."

"Hayır," dedi Büge. "Neler oluyor size? Her sabah prenses gibi uyanıyorum, sonra sizi görüyorum ve cadıya dönüşüyorum. Barış, sen Minel ile beraber değil misin gruplarda?"

Söylediğine başka bir zaman diliminde belki gülebilirdim fakat şu an bunu yapabilecek kafayı bile kendimde bulamıyordum. Korel'in gözlerinin içinde yer almış olan nefret tohumları, onu gördüğümden beri beni himayesi altına almıştı.

"Bugün girmeyeceğim," dedi sert bir sesle Barış.

Kendi kendime homurdanarak Büge'nin elinde tuttuğu sırt çantamı çektim ve ayağa kalktım. "Gerçekten gitmem gerekiyor." Barış ile bir defa daha göz göze gelmeden çıkış kapısına doğru yürümeye başladım fakat aynı anda Büge'nin beni kolumdan çektiğini hissettim.

"Kızım, cidden sinirleniyorum artık. Neler oluyor?" Kaşlarını çattı ve kolumdan sürükleyerek beni yemekhaneden çıkarmaya çalıştı, bu istediğim bir şey olduğu için karşı koymadan ona ayak uydurdum ve peşinden ilerledim.

Grupların olduğu odaların bulunduğu yer gitgide kalabalıklaşmıştı.

"Şimdi," dedi Büge adımlarını yavaşlattığında. Tam karşıma geçti ve ellerini omuzlarıma yerleştirerek yüzüme tuhaf bir ifadeyle baktı,

ayaklarına giymiş olduğu topukludan dolayı benden daha fazla uzun olmuştu. "Neler olduğunu söyle bana, seni dinliyorum."

Bakışlarımı ondan kaçırarak ellerimle oynamaya başladım. "Bir şey yok." Başını eğdi ve kaşlarını çatarak yüzüme inanmadığını belli eden bir ifadeyle baktı. "Gerçekten bir şey yok," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Sadece Barış'ın bazı hareketleri sinirlerimi bozmaya başladı."

Büge, "Öyle mi?" dedikten sonra gözlerini devirdi. "Hadi ama ufaklık, Barış hep böyleydi. Başka bir şey var, bana güvenmiyor musun?"

Güven.

Bu kelimenin anlamının benim için ne olduğunu bilseydi kullanmayacağını biliyordum. İnsanlara karşı içimde oluşan güven duygusunu sömüren bir kan emici içimde yaşıyordu ve kendimi bazı şeyler için ne kadar zorlarsam zorlayayım insanlara karşı inancım tükenmişti.

İçimdeki o lanet dürtü, ilk defa iyimser bir tonla bana bir defalığına mahsus yirmi yaşında bir kız gibi davranmamı söyledi ve Büge'nin gözlerindeki samimiyet ise bunu destekledi, güvenmek adı altında yapacağım bir şey yoktu fakat gerçekten açık bir şekilde fikir almaya ihtiyacım vardı.

"Sadece," diye mırıldandım ve bakışlarımı ellerime indirerek alt dudağımı yaladım. Cümleye nasıl başlayacağımı bilemediğim için birkaç saniye oyalanırken, Büge, sessiz ve sakin bir şekilde ne diyeceğimi bekliyordu. Bakışlarımı ellerimden uzaklaştırdım ve Büge ile göz teması kurdum. "Korel'in nefret dolu bakışlarına hiç denk geldin mi?"

Büge, kaşlarını çatarak düşünüyormuş gibi davrandı. "Korel?" Gözlerini havaya kaldırdı ardından dudaklarını aralayarak yüzüme baktı. "Şu motosikletli, gizemli adamı mı söylüyorsun?"

Kafamı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım ve vereceği cevabı merakla bekledim, Büge oldukça iyi bir gözlemciydi ve gözünden hiçbir şey kaçmayacağını biliyordum. Bir süre yüzüme baktı, neden sorduğumu merak ettiğini biliyordum fakat bunu eşelememesi gerektiğini anlayabileceğinden emindim.

"Onu sadece uzaktan görüyordum," dedi kendi kendiyle konuşuyormuş gibi. "Çok dikkat etmedim fakat gördüğüm zamanlarda da göz göze hiç gelmedik. Yani bilemiyorum, o..." alt dudağını dişledi, "fazla umursamaz görünüyor. Nefret edermiş gibi bakmaya bile üşenir. Ayrıca," kaşlarını çattı, "sana nefret edermiş gibi mi bakıyor?"

Yutkundum, ardından aceleci bir şekilde, "Hayır," diyerek cevapladım. "Sadece, bilemiyorum. Rahatsızlığını merak ediyorum, ondan olabilir."

"Sen," dedi şaşkın bir tınıyla. Gözleri irileşti, bakışları daha fazla şaşkınlığa büründü. "Sen birinin rahatsızlığını mı merak ediyorsun? Hem de bu nefret ettiğin Merkez'de?"

Merkez içerisinde kimsenin rahatsızlığıyla ilgilenmemiştim ve bu konu hakkında tek bir yorum bile yapmamıştım, kendi rahatsızlığımı gizleme eğiliminde olan birisi değildim fakat fazla dallanıp budaklandırmaya gerek olmadığı görüşündeydim.

"Sanırım." Tek bir cevapla bütün soruları sığdırırken, Büge, daha anlaşılmaz bakmaya başladı ve yüzümdeki samimiyeti ölçmeye çalıştı.

"O adamın," diye mırıldandı, iç çekti. "Bir kıza nefret ederek bile bakacağını düşünmüyorum. Böyle bir şeyi sana yaptıysa bile yanlış anlamışsındır, o bu Merkez'e fazla ufaklık."

Gözlerinden geçen ifade, sinirlerimi bozarken, omuzlarımı silktim ve ellerinin düşmesine sebep oldum. "Aklından geçeni biliyorum, Büge. Öyle bir şey düşünmüyorum, bana özel bir nefret değil."

Tam olarak bana özel bir nefret olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum, Büge'nin ise düşüncesiyle tamamen örtüşüyordu. Dışarıdan çoğu insanın görebileceği gibi umursamazdı fakat ben gözlerindeki volkan patlamalarına şahit olduğuma bizzat emindim, ayrıca o ortaya çıkınca belirginleşen adım seslerinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Sakin ol," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Ben sadece zamanını boşa harcama diye söylüyorum, o adam fazla derin, fazla gizemli."

Zamanımı nasıl ve neye göre harcamam gerektiğine uyumadan önce karar vermiştim ve tam olarak bunun arkasından ilerleyeceğime emindim. Büge'ye hiçbir şey söylemeden kafamı salladım ve selam verdikten sonra odalara doğru ilerledim.

Odadan içeriye girdiğimde herkesin yerinde oturduğunu gördüm, küçük adımlarla ilerlerken, beyaz sıralara göz gezdirdim ve Korel'in boş olan sıranın hemen yanında oturduğunu gördüm. Elinde tuttuğu kâğıt parçasıyla oynarken, kirpiklerinin arasından göz ucuyla kapıya doğru baktı ve beni gördüğünde hiçbir tepki vermeden kâğıda bakmayı sürdürdü.

Yavaş adımlarla içeriye girdim ve boş sıraya doğru ilerledim. Odanın içinde çok fazla ses yoktu hatta kendi nefes sesimi duyabiliyordum; Korel'e bakmayı es geçerek yanındaki boş sıraya oturdum ve daire şeklinde oturan insanların tek tek yüzlerine bakmaya başladım. Herkes kendi halinde bir şeylerle ilgilenirken sırtıma attığım çantanın içinden telefonumu çıkardım ve düğmesine bastığımda şarjının tam bir şekilde durduğunu fark ettim.

"Şarj ettim," diye mırıldandığını duydum ve başımı çevirdiğimde elimde tuttuğum telefona baktığını gördüm. "Telefonunun kapalı olması dikkat çekermiş gibi geldi."

"Sorun yok," dedim hızlıca. "Dün bir şekilde toparladım. Neden takside çantamı vermedin?"

Omuzlarını silkti. "Sonradan bulduk."

Başımı aşağı yukarı salladım ve ekran kilidini tekrardan kapattığımda odadan içeriye giren psikolog eğitmeni gördüm; dün gelen kadındı. Odadaki herkesle göz göze gelirken Korel'in oturduğu yeri pas geçti ve yüzüne yapay bir tebessüm kondurarak bir sandalye çekti ve hemen karşımıza oturdu. "Bugün nasılsınız?"

Odanın içinden birkaç ses yükseldi fakat ne Korel ne ben bir tepki bile vermemiştik.

Gelişigüzel bir şekilde odanın içindeki birkaç kişiyle sohbet etmeye başladı ve bu sohbet, genelde kendini tamamen açan ve bütün sırlarını ortaya döken insanlar üzerinden oluyordu. Konu kendini tanıtma kısmına geldiği zamanlar daima geri planda duran ve ne dediğini hiçbir zaman bilemeyen birisi olduğum için hiçbir konuşmaya dâhil olmuyordum ve neredeyse dinlemiyordum, bazen gözüm yanımda oturan Korel'in elinde oynadığı ufak kâğıt parçasına kayıyordu fakat ne yazdığını tam anlamıyla okuyamıyordum.

Eğitmen psikolog boğazını temizledi ve "Çoğunuz kendinizi tanıtmak konusunda yetersizsiniz," diyerek özellikle Korel'in yüzüne baktı; Korel ise onunla göz teması kurmuyordu. "Bu yüzden kâğıtlara düşüncelerinizi dökebileceğinizi düşündüm ve sizin için kâğıtlar, kalemler getirdim." Kucağında tuttuğu kâğıtları ve kalemleri eline aldı, bize doğru salladı. "Şimdi hepinize bunlardan bir tane vereceğim ve kendinizi tanıtmanızı ve geçmişinizi, şimdinizi, geleceğinizi yazmanızı isteyeceğim fakat bu çok farklı bir şekilde olacak."

Korel'in derin bir nefes alarak alayla soluduğunu duydum.

Psikolog eğitmen bunu duysa da duymazdan geldi. "Hepinizin zihninin içinde yeni bir dünya yaratmasını istiyorum, bu dünyada her şey olabilir ve kendinizi dünyanın bir parçası olarak tanıtacaksınız. İster bir karınca olun ister bir kaplan ister bir ejderha, ister bir böcek, ister hayali bir kahraman, ister bir eşya, ister bir duvar, isterseniz soyut olan her şey... Fark etmez, tek istediğim kendinizi nasıl gördüğünüz ve nasıl tanımladığınız. Geçmişinizin nerede olduğu, şimdinizi nasıl gördüğünüz ve geleceğinizi nasıl istediğinizi okumak. Kendinizi küçümseyin ya da kendinizi yüceltin, önemli olan benim anladıklarım olacaktır. En çok geçmişi merak ediyorum. Hayal gücünüzün sınırlarını zorlayın, ben sizin elinizden zamanlarınızı ve o zamanlardaki sizleri okumak istiyorum."

Ayağa kalktı ve elinde tuttuğu kâğıtları hepimizin önüne koymaya başladı; Korel'e geldiğinde hızlıca ve sertçe kâğıdı önüne koyarak kalemi de uzattı. Korel, kalemi alırken eğitmenin yüzüne baktı ve kaşlarını alayla kaldırdı. Küçük kâğıt parçasını eğitmene doğru uzattığında "Bildiğim numaralar," diyerek fısıldadı. "Benim verebileceğim tek kâğıt bu."

Eğitmen sertçe Korel'in elinden kâğıdı aldığında başımı çevirerek "O kâğıtta ne yazıyordu?" diye sordum. "Ne yapacağını nereden biliyordun?"

Korel, başını dramatik bir şekilde iki yana salladı ve "Bu Merkez hakkında bilmediğim tek bir şey yok," diye karşılık verdi. "Kâğıtta ise bu eğitmenin rahatsızlığı yazıyor."

Kaşlarım havaya doğru kalktı ve "Nereden," diye mırıldandığım sırada kelimeyi yuttum. "Neden yaptın?"

Korel, başını yavaşça bana çevirdi ve düz bir şekilde baktıktan sonra "O neden yapıyor?" diye sordu. "Bazen insanlara ayna olman gerekir, eğer olmazsan boş camdan dışarıya bakarlar. Ben sonradan kırılacak bir ayna olmayı bile kabul ediyorum."

Bakışlarım kısıldı ve eğitmenin ellerini birbirine çarpmasıyla beraber olduğum yerde irkilerek önümdeki kâğıda doğru döndüm. Parmaklarım kurşun kaleme uzandığı sırada aynı şekilde Korel'in de elinin kurşun kaleme doğru uzandığını gördüm ve onun da bir şeyler yazacağını gördüğümde daha fazla şaşırdım.

İlk başta boş kâğıtla bakıştım, ardından parmaklarımı birbirine geçirerek diğer insanlara baktım. Bir şeyler yazmaya başlamışlardı bile ve insanların yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Göz ucuyla Korel'e de baktığımda sol elinde tuttuğu kalemle kâğıda bir şeyler yazdığını gördüm fakat kâğıdın üzerine öyle bir eğilmişti ki yazdıklarını okuyabilmek imkânsızdı.

Kalemi elime aldım, derin bir nefes bıraktım ve gözlerimi sıkıca yumdum.

Gözlerimi kapattığım yerde kendimi hissettim, parmaklarımdaki yağmurlar yanmaya başlar gibi oldu ve gözlerimi araladığımda elimde tuttuğum kalem, kâğıtta ilk darbesini yaptı ve gerisi öyle bir aktı ki kendimi hâlâ gözlerimi kapattığım yerde gibi hissediyordum.

Gözlerim geçmişimdeydi.

Eğitmenin tekrardan ellerini birbirine çarpmasıyla bir süredir önümde yazdığım kâğıda baktığımı bile fark etmiyordum; benimle aynı şekilde olan başka birisi daha vardı ve o kişi Korel Erezli'den başka kimse değildi.

Eğitmen yavaş yavaş kâğıtları insanlardan toplamaya başladı ve bir anlığına Korel ile göz göze geldiğimizde ikimizin de aklından aynı şeyin geçtiğini fark ettim. Eğitmen, Korel'in önüne geldiğinde kâğıdı çekmek için hamle yaptı fakat Korel kâğıdı sertçe elinden aldı ve "Sana verdiğim kâğıt yeterliydi," diyerek karşı çıktı. "Daha fazlasını istersen, daha fazlasını deşerim." Eğitmenin kaşları çatılırken yutkundu ve kâğıdı bırakıp dişlerini kenetledi. Korel, kâğıdı katlayıp cebine koydu ve tekrardan bana bakmadan ayağa kalkarak odadan çıkmak için yürümeye başladı.

Eğitmen Korel'in arkasından bakmadan bana doğru eğildiğinde ilk önce Korel'in arkasından baktım, ardından benim de yapmak istediğimin bu olduğunu fark ederek hiçbir şey söylemeden kâğıdı elimde tutarak ayağa kalktım ve hızlı bir şekilde odadan dışarıya çıktım, yürürken kâğıdı çantamın içine attım.

Benden birkaç adım önde yürüyordu. Merkez'in içindeki sıcaklık tişörtüme rağmen beni terletirken, onun kazak ile nasıl dolaştığını sorgulamaya başladım. Bu düşündüğüm şey ise onca şeyin arasında öncülük etmemesi gereken bir şeydi.

Dizginleyemeyeceğim bir akılsızlık yaptım ve "Hey!" diye seslenerek adımlarımı ona yetişmek için hızlandırdım. Durmadı fakat uzun bacaklarının aştığı yolları yarıladığını ve yavaşladığını hissettim. Tam yanına yaklaştığımda bir anda durdu. Bu tepkisiyle beraber, alnım sert sırtına çırptı ve inlemeyle karışık bir ses çıkararak geriye doğru kaçtım.

Bedenini bana doğru çevirdiğini hissettim, bir eli ensesine doğru giderken, yüzünde ilk defa samimiyet dolu alaycı bir ifade geçti ve yüzüme baktı. Bir elimle alnımı ovalarken, vücudundan bana doğru esen kül kokusu sanki başımı döndürmüştü. "Birden ne duruyorsun öyle?" Yüzümü buruşturdum. "Duvara çarpmış gibi oldum."

Sonbahar rengi gözlerindeki alaylı ifade silinmedi ve hafif bir şekilde alt dudağını dişleyerek yüzüme bakmaya devam etti, gülmüyordu fakat şu an içten içe benimle dalga geçtiğini hissedebiliyordum. Bir cevap vermeyeceğini anladığımda "Her neyse," diye homurdandım. Elimi alnımdan çektim ve önüne geçtim. "Seninle konuşabilir miyiz?"

"Kâğıdı neden vermediğimi mi soracaksın?" dedi net bir sesle.

"Hayır," dedim tereddüt etmeden. "Neden yaptığını anlayabiliyorum çünkü aynı şeyi ben de yaptım. Konuşacağım başka şeyler var."

"Falan filan," dedi omzunu indirip kaldırarak ve bana arkasını dönerek. "Ne konuşacağını ve ne soracağını az çok biliyorum." Sonra hiçbir şey olmamış gibi yürümeye başladı ve beni arkasında bıraktı.

"Bekler misin?" dedim arkasından yürürken. Onun uzun bacakları adım atıyor olabilirdi fakat ben resmen koşuyordum. "Bana vermen gereken yanıtlar var."

Omzunun üstünden bana baktığını fark ettim ve kafasını iki yana sallamaya devam ederken, kantinden içeriye girdi. Kahve makinesine doğru ilerledi ve sonunda durduğunda neredeyse tekrardan sırtına çarpacaktım. Cebinden bozuk parayı çıkardı ve makineye attı. Seçeneklerden en acı olan kahveyi seçmesi, kaşlarımı çatmama sebep oldu. Ben genelde sütlü kahveyi tercih ederdim.

Karton bardağa kahveyi doldurdu ve şeker kutusuna dokunmadan boş masaya doğru ilerledi, duraksamadan peşinden ilerledim. Sırtını rahat bir şekilde yaslarken, bir ayak bileğini diğer bacağının dizine yasladı ve elinde tuttuğu kahveden birkaç yudum aldı.

"Yapabilir miyim?" dedim, gözlerinin içine bakarak. Boşlukta olan bakışlarını bana çevirdi ve dudaklarına dayalı olan karton bardağı çekerek diliyle hafifçe dudağını yaladı. Gözlerimi devirerek cevap vermeyeceğini anladığıma emin oldum ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Sırtımda asılı duran çantayı, masaya sert bir şekilde koydum. "Kaba adamsın."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Ne istiyorsan hemen söyle Turuncu." Yüzünde yine o umursamazlık maskesi asılıydı ve oldukça rahat görünüyordu.

Onda olan bakışlarımı çekip kantinin içine göz gezdirdim ve tam karşı masadan bize doğru bakan Barış ile göz göze geldim. Kaşları çatılmıştı, dudakları aralıktı ve şaşkınlığı açık bir şekilde ortadaydı. Hemen onda olan bakışlarımı Korel'e geri çevirdim ve çenesindeki ize bakarak derin bir nefes aldım. "Ben teşekkür etmek istiyorum. Dün, şaşkınlıktan olsa gerek sana samimi bir şekilde teşekkür edemedim."

Bardaktan büyük bir yudum aldı ve gözlerini gözlerimden çekmeden acı kahveyi içti. Âdem elması kavisler çizerek hareket ettiğinde bakışlarım boynuna doğru devam eden dövmelerine takıldı, elinin tersinde de buna benzer dövmeler vardı. Bardağı yavaşça masanın üzerine koydu ve omuzlarını hafifçe silkti. "Tamam."

Düz bir şekilde yüzüne bakmaya devam ettim ve bakışlarım tekrar çenesindeki o ize kaydı. İz, kusursuz boynuna doğru devam ediyordu fakat dövmelerden dolayı silik görünüyordu. Kaşlarını çattığını hissettim, burnundan büyük bir nefes verdi. "Başka bir şey yoksa kalkabilirsin."

Ellerimle oynamaya başladım, onun da bakışlarının ellerime, hareketlerime doğru kaydığını hissettim. "Aslına bakarsan iki gün içinde sana çok teşekkür ettiğimi fark ettim." Önüme gelen saçımı kulağımın arkasına itekledim masanın üstüne bakarak konuşmaya devam ettim. "Eğitmenin sorgusundan beni kurtarmıştın. Bilmiyorum, benim için büyük bir şeydi." Bakışlarımı sonbaharı anımsatan gözlerine çevirdim ve samimi bir şekilde gülümsedim. "Gerçekten çok teşekkür ederim."

Gözleri, gülümsememde oyalandı. Elinde tuttuğu bardağın kenarlarıyla oynuyordu. Bir süre öylece baktı; hissiz ve ifadesizdi, nefret yoktu. Gözlerim, istemsiz tekrardan yanık izine kaydığında yutkunduğunu ve burnunu kırıştırdığını hissettim, gözlerindeki o güzel ifade silindi ve kara kışta kalmışım gibi titrediğimi fark ettim. Nefretin

açık tonu, sesine yansırken "Önemi yok," diye yanıtladı beni. "Dediğim gibi, orada seni kurtarmak gibi bir amacım yoktu. Diğer konu hakkında ise konuşmak istemiyorum."

Hayatımın hiçbir zamanında hislerimi gurur gibi bir duygunun üzerine yıkmamıştım veyahut onun arkasına saklanmamıştım fakat şu an, en net hissettiğim şey gururdu. Gözlerindeki nefret, gururuma çentik atmama sebep oldu.

"Hissediyorum." Yutkundum, masanın üzerinden ona doğru eğildim ve avuç içlerimi masaya yasladım. Kafasını iki yana salladı. Kalın kaşları düz bir çizgi halini almıştı. "Bu sana komik gelebilir," dedim sessiz bir şekilde. "Ya da yapın gereği umursamayabilirsin. Fakat gözlerinin içinde bana karşı bir nefret var, kimseye böyle bakmıyorsun."

Sonbahar rengi gözlerinin kenarından, gözbebeğine ulaşan siyah sislerin daha fazla genişlediğini gördüm, bakışları derinleşti ve ok gibi olan kirpikleri birleşmeye çalıştı. Gözlerini kısması, ona daha fazla gizem kazandırırken, dizinde yer alan ayağını indirdi ve masanın üzerinden o da bana doğru eğildi. Önüne düşen birkaç tutam saça gözlerim kaydı, iki kaşının ortasında yine o çizgi oluşmuştu, işaret parmağımın sızladığını hissettim.

"Sana," dedi, gözlerini daha fazla kıstı. "Nefret edermiş gibi baktığımı mı düşünüyorsun?" Başımı aşağı yukarı salladım. Dudakları aralandı ve eliyle çenesini sıvazladı, yanık izinin olduğu yere başparmağını bastırırken, sonbahar rengi gözleri sanki siyahlaştı.

"Şu an gibi," dedim yutkunarak. "Sanki benden nefret ediyormuş gibi bakıyorsun. Bu ilk gördüğüm andan beri böyle."

Çenesinde yer alan kirli sakalıyla oynamaya başladı. "Hayalperest misin?" Gözlerindeki siyahlığı kovdu, yüzündeki nefret bir anda silindi ve geriye doğru giderek sırtını sandalyeye yasladı. "Yani rahatsızlığın bu mu?"

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve yüzüne tuhaf bir şekilde baktım. Bir saniye içerisinde başka bir adam iken, bir saniye sonra başka biri olmuştu. "Ne?" diye tek bir solukla cevap verdim. "Hayalperest falan değilim."

Bana fazlasıyla tanıdık olan bir ifadeyle baktı ve başını sol omzuna doğru yatırarak üst dudağını alt dudağına gizledi. "Turuncu, ne istiyorsun?"

Bakışlarımı masanın üzerine çevirdim. Beni izlediğini ve bakışlarının üzerimde gezindiğine emindim. "Senin gibi birine borçlu kalmak istemiyorum," dedim, tok bir sesle. "Teşekkürümü geri alıyorum, borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Masanın üzerinde duran karton bardağı sert bir şekilde aldı ve sıcak olmasına aldırış etmeden kafasına dikti, ardından son yudumunu içip bardağı aşağı doğru indirdi. Gözlerim uzun parmaklarını izlerken o, bardağı ezdi ve geniş avuç içinde yok ederek masanın üzerine fırlattı. Ben daha ne olduğuna anlam veremezken, ayağa kalktı ve oturduğu sandalyeyi sert bir şekilde itekledi.

"Borç mu?"

Bakışlarımı yüzüne çevirdim ve oturmaya devam ederken alttan alttan ona baktım. "Evet, borç. Bunu nasıl ödeyebilirim?"

Bir cevap verme gereği duymadan yürümeye başladı, duraksamadan ayağa kalktım ve önüne geçerek ellerimi havaya kaldırdım. "Kendimi kötü hissetmeye başladım. Bu borcu ödemeliymişim gibi hissediyorum."

Yüzüme boş bir şekilde baktığında bacaklarımın titrediğini hissettim ve soğuk bir fısıltı kulağıma doğru seslendi, aşağıdan yukarıya doğru yükselen açık gri bir gölge aramızda gezinirken, fısıltının sesi gitgide yükseldi ve yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. Korel, dudaklarını hareket ettirerek bir şeyler söyledi fakat onu duyamadım ve yüzümü daha fazla buruşturdum, kulağımdaki fısıltının ne dediğini anlayamıyordum, anladığım bir dil değildi. Farkında olmadan bir elimi alnıma bastırırken, Korel'in gözleri yüzümde geziniyordu.

"Korel," dedim, yutkunarak. İlk defa adıyla telaffuz ettiğimden olsa gerek dudakları aralandı ve anlayamadığım bir ifadeyle bana baktı. Sesim, sanki başka bir sesle karışırken "Bir şeyler var," diye fısıldadım. "Sende bir şeyler var."

Başıma şiddetli bir ağrı girdi, kulağımdaki fısıldayış, sessiz çığlıklara dönüştü. Yaslanma ihtiyacı hissettiğimde elimi havaya doğru kaldırdım fakat Korel, boş bakmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Saniyeler birbirini takip ederken yutkunmaya çalıştım fakat boğazımdaki yumrunun şiştiğini hissediyordum.

"Bende ne var?" dediğini duydum Korel'in. Sesi, sanki kulağımdaki fısıldayışlara hançeri geçirirken, kaçmak için bir delik aradı ve

nefesimi kesen o sıkılıktan beni çıkardı. Tekrardan yutkunmaya çalıştığımda daha rahat bir şekilde nefes alıyordum ve yumrunun varlığı uzak gibiydi. Birkaç dakika süren bu durum, Korel'in sesiyle son bulmuştu ve kimse farkına bile varmamıştı. Onun farkına varıp varmadığını bilmiyordum fakat gözlerinde sorgulayan bir ifade vardı.

"Bir şeyler var," dedim, kısık, titrek bir sesle. "Dün gece, mucize ya da tesadüf eseri orada olmadığına adımın Minel olduğu kadar eminim. Başka bir şeyler var, daha gizli."

"Tesadüftü," dedi hızlı bir şekilde. Aramızdaki boy farkı o kadar fazlaydı ki boynumun acıdığını hissediyordum. Başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun kemerini sıktı. "Ve ben seni inandırmaya çalışmayacağım."

Başımı iki yana salladım. "İnanmayacağım ve peşini bırakmayacağım. Çünkü bu imkânsız. Başka bir şeyler var, buna eminim."

Dalga geçen bir ifadeyle yüzüme baktı fakat gözlerinde daha başka bir şey vardı, daha önce tanımlayabildiğim fakat şu an adını koyamadığım bir şey gibiydi. "O halde," dedi üzerime doğru eğilerek. "Benim bir mucize olmadığımı da bilmen gerekiyor? Bu sana nasıl hissettiriyor? Tesadüftü, ötesi yok. İzlediğin filmlerin fazla etkisinde kalmış gibisin."

Yüzümü buruşturdum ve ellerimi iki yana açarak gülümsedim. "Buradan bakınca tesadüflere inanan bir adam gibi görünmüyorsun, şimdi benden bir tesadüfe inanmamı mı bekliyorsun?"

Bir adım attı ve siyah botunun ayakkabıma değmesine sebep oldu, yanında daha ufak görünmeme sebep olan bu hareketi, başımı kaldırmama sebep olurken, fırtınalı bakan gözleri, kurumuş yapraklarını süpürmüştü ve siyah sisler yeniden gözlerine ulaşmıştı.

"Mucizelere ve tesadüflere inanan biri değildim, her şey imkânsızdı," dedi kısık, fısıltılı bir sesle. Bu fısıltı fazlasıyla tanıdık geldi. "Ta ki tesadüfler ve mucizeler bana her şeyimi kaybettirene kadar." Gözleri donuklaştı, baştan aşağı beni istila etti. "Mucizeler güzeldir fakat her zaman değil."

"Her şeyini kaybetmek?" dedim, sorgulayan bir sesle. "Ne demek istiyorsun?"

Bana doğru biraz daha eğildi, gözlerinden senelerimi vereceğim yine o tanıdık ifade geçti ve nefesimi tuttum. Başparmağını yeniden

yanık izine bastırdığında bu sefer öylesine değildi, açıkça bana gösteriyordu.

"Bu yanık izi hayatımdaki en güzel ve en kötü mucizenin ödülü Turuncu." Bakışları derinleşti, gözlerini kıstı. "Ve bir mucize bana zaten en büyük borcunu bıraktı, imkânsız ise sadece burada işleve giriyor." Başparmağını daha fazla bastırdı ve dişlerini kenetledi. "Bu borcu ödemek imkânsız," dedi yanık izini göstererek. "Geriye kalan her şey ise lanet bir tesadüf."

4. KASIRGA

Sonbaharın, insanın içini ürperten ılık ve iç ısıtan rüzgârını, kemiklerimin titreyen zemininde hissediyordum. Kesinlikle soğuk bir esinti değildi ve ılık rüzgârın yüzümdeki her hücreye çarptığını gözlerimle değil, tenimle keşfediyordum.

Ilık esinti, ilk önce gözlerime çarptı ve kirpiklerimi kırpıştırmama sebep oldu, o kadar derin bir esintiydi ki gözbebeğimin bu rüzgârı içine hapsetmek istediğini bir an bile rüzgârından ayırmayışından fark edebiliyordum. İç ısıtan esinti şiddetini arttırdı ve daha fazla harelerime sızdı, bakışlarım bu şiddeti kucaklarken, dudaklarım aralandı ve şaşkın bir nefesi dışarıya bıraktım. Rüzgâr daha fazla ısındı, şiddeti daha fazla arttı ve gözlerimden uzaklaşırken, yüzümdeki her noktayı tek tek isabet aldı. Dizlerimin titrediğini hissedebiliyordum ve yüzümde bu kadar sıcak bir esinti gezerken neden bedenimin üşüdüğünü çözemiyordum.

Yakacak kadar ısınan rüzgâr daha da aralanan dudaklarıma çarptı ve o saniye sıcaktan kavrulduklarını hissettim. Rüzgâr sert vuruşlarıyla dudaklarımı eritti, daha fazla aralanmalarına neden oldu. Dudaklarım, sıcağı tam içine hapsetmek istedi.

Yutkundum.

Kulaklarım, sesleri işitemeyecek duruma gelmişti ve onun cümlelerinin altında dolanan her ima için şu an merakımı arka plana atıyordum.

Gözlerim ve dudaklarım kor gibi yanıyordu.

Kor gibi.

Korel Erezli'nin sonbaharı anımsatan gözlerinden esen sıcak rüzgâr, her hücremi kor gibi yakıyordu. Cehennem ateşini içmiş, her yudumu kendi bünyesine hapsetmişti ve evet, dudaklarım alev topunun içine düşmüş gibiydi. Sebebi, bakışlarıydı. Daha ilerisini düşünmek hiçbir maddeye sığdırılamazdı.

Bakışları gözlerime tekrar tırmandığında, saniye bile sürmeyen bir sürede o sıcaklık tamamen soğudu ve mevsimin kışına ulaştım. Korel'in bakışları artık sonbaharın o kavurucu esintisini hissettirmiyordu, gözlerinin üzerine kaplanan siyah örtü, belki de birkaç saniyelik o altın rengi harelerinden kalkmıştı ve bana kor gibi yandığını hissettirmişti.

Şimdi ise gözlerime kar fırtınası çarpıyordu ve beni donduruyordu.

Dudaklarıma ise ne soğuk ne sıcak; rüzgâr bir daha uğramadı.

"Anladın mı?" dedi kaşlarını havaya kaldırarak. Gırtlaktan yükselen aksanlı sesiyle beraber bir daha yutkundum ve gözlerimi kaçırarak hâlâ titremekte olan dizlerime içten bir şekilde, en iddialı küfürlerimi sıraladım.

Korel, bakışlarında mevsim yaşatıyordu ve esintisi geçmişimin sıcaklığını barındırıyor gibiydi.

"Sana diyorum." Yakın olan mesafemizi açmak adına geriye doğru bir adım attı ve kollarını önünde bağladı. "Turuncu kafan beni anladı mı?"

Kaşlarım kızgınlıkla çatılırken, ben de kollarımı önümde bağladım ve "Turuncu kafa mı?" diye soludum. Gözlerimi alayla devirmek istedim fakat fazla gergin olduğum için ufak bir şekilde kıkırdamama sebep oldu. "Gerçekten klasik bir şekilde 'turuncu kafa' mı dedin sen?"

"Klişe şeyleri sevmem aslında," dedi Korel, gözlerini bir kartal gibi kısarak. Düşüncemi destekler şekilde bir cümle kurması tek kaşımı havaya kaldırmama sebep oldu. Önünde bağladığı kollarını açtı ve kemikli yüzüne çok yakışan koyu kahverengi kirli sakallarına parmaklarını geçirdi. Çenesini hafifçe sıvazlarken, baştan aşağı beni süzdü. Ayakkabılarımdan başlayıp yavaş yavaş yukarı çıkarken, rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Ne bakıyorsun?" Zaten çatık olan kaşlarımı daha fazla çattım ve başımı sağa yatırarak vücudumda gezen bakışlarına odaklandım. Gözleri karnımdan yukarı tırmanırken, rahatsız edici bir şekilde göğüslerime baktı ve kaşlarını havaya kaldırdı. Evet, yaşıtlarıma göre küçük göğüslerim vardı fakat bundan hiçbir zaman rahatsızlık duymamıştım.

"Küçük," dedi göğüslerime bakmaya devam ederken. Utanç yanaklarıma kan akışını gönderirken, ağzımı bir şey söylemek için açtım fakat kelimelerimin hepsi sanki utancın etkisiyle yarımıştı. Kollarımı

hızlı bir şekilde önümde bağlayıp göğüslerimi kapatmaya çalıştığımda bakışları çoktan yüzüme tırmanmıştı. "Küçük," diye mırıldandı bir daha. "Küçük bir çocuk gibisin."

"Hah!" diye bir ses dudaklarımın arasından dışarıya çıkarken kollarımı fazlasıyla sıkı bağladım ve kafamı iki yana salladım. "Sensin küçük bir," duraksadım, baştan aşağı onu süzdüm ve saçmalamayı bırakmak adına güldüm. "Hah! Bu ne şimdi? Benimle dalga geçeceksin ve borç ödenecek mi?"

Sakalında duraksayan parmaklarını çenesine doğru indirdi ve yanık izinin üzerinden hafifçe sakallarını kaşıdı, gürültülü kantine rağmen, kulaklarıma dolan sakalının hışırtılı sesi ile tiksinmeyi bekledim fakat bünyemde hiçbir kötü etkisi yoktu. Üst dudağına göre daha dolgun olan alt dudağını hızlı bir şekilde yaladı ve o kan kırmızısı rengin parlamasına sebep oldu.

"Küçük bir çocuğa göre bana fazla dikleniyorsun," dedi ifadesiz bir sesle. "Aslında tam olarak kastettiğim buydu. Lafımın üzerine laf sevmem." Bakışlarım sol elinin tersindeki dövmelere odaklandığında gözlerimin hizasını anlamış olacak ki, elini çabucak çenesinden çekti.

"Diklenmek mi?" diye sordum büyük bir şaşkınlıkla. "Sana gerçekten içten bir şekilde teşekkür etmek istedim fakat sen buna bile izin vermedin." Tekrardan o sokakta nasıl yer aldığını sormak için derin bir nefesi ciğerlerime topladığımda bunu hissetmiş gibi tek kaşını tehditkâr bir ifadeyle havaya kaldırdı. "Her neyse," dedim, tehdidi fark edip görmezden gelerek. "Borcumu nasıl ödemem gerektiğini söyler misin?"

Korel, sıkılmış bir şekilde yüzünü buruşturdu ve kafasını diğer tarafa çevirerek "Bastıbacak," diyerek kendi kendine söylendi. "Borç yok."

Baktığı yöndeki kızların bakışlarının onu izlediğini fark ettiğimde "Hey!" diye seslendim. "Sen bana kısa mı demek istedin?" İçimde karnını tutarak gülen birileri vardı ve bana bacağı kadar olduğumu dile getiriyorlardı. Korel'in boyunun bir doksan üzeri olduğuna emindim.

Korel, dediğimi duymazdan gelerek bakışlarını bana doğru çevirdi. O sırada, Korel'in arka tarafından bize doğru yaklaşan Barış ve Büge'yi gördüm. Büge'nin bakışları, şaşkınlıkla açılırken, Barış oldukça düz bir ifadeyle bize bakıyordu; biz konuşmaya başladığımızdan beri izlediğine emindim. Küçük adımlarla bize doğru yaklaşırlarken,

Büge'nin bakışları, Korel'in sırtına odaklandı ve dudakları daha fazla şaşkınlıkla aralandı.

Nasıl göründüğüm, ne yaptığım, ne için çabaladığım hakkında ufacık bir fikrim yoktu fakat gözlerimi takip eden Korel, Büge ve Barış ile göz göze geldiğinde yüzünü buruşturduğunu net bir şekilde görebiliyordum. Üst dudağı alaycı bir ifadeyle yukarıya doğru kıvrıldı ve dilini dişine değdirerek hafif bir 'tık' sesi çıkardı, Korel'in gözleri Barış'ın yüzüne odaklandığında olduğundan daha uzun bir süre ona baktı ve tekrardan aynı sesi çıkararak tek kaşını havaya kaldırdı.

Tanıdığım Büge, hiçbir çekincesi olmadan, direkt konuşmanın içine dalardı ve izin bile istemezdi. Fakat Korel'in yaydığı negatif dumandan olsa gerek, Büge bile duraksamıştı ve gözlerimin içine büyük bir şaşkınlıkla bakmayı tercih etmişti. Barış ise kısık bir sesle, Korel'in bakışlarına oldukça pasif bir şekilde karşılık vererek Büge'ye bir şeyler mırıldanıyordu.

Büge birkaç küçük adım daha attığında, Korel de hareketlendi ve başını bana çevirerek "Her neyse," diye umursamaz bir sesle konuşmayı sonlandırdığını belli etti. Yüzündeki o alaylı ifadenin yerine düz bir ifade yerleşti. Kalın kaşlarını sürekli çattığından olsa gerek iki kaşının ortasında belirgin bir çizgi vardı. "Sevmediğim bir ortam oluşacak gibi görünüyor."

Bir adım atarak yanımdan geçmek için hamle yaptığında, "Konu burada kapanmadı," diye kısık bir sesle konuştum. Çok az bir mesafe ile çaprazımdaydı ve hemen arka tarafımda kalan kapıdan dışarı çıkacaktı. Attığı tek bir adım, diğer adımı takip etmeden durdu.

"Borç," dedi başını biraz eğerek ve üzerine bastırarak. "Yok." Bir adım daha attı ve tam omuz hizamda durdu. Bakışlarım, Korel'den ayrılırken, tam karşımda bize doğru şaşkınlıkla bakan arkadaşlarıma odaklandı. Korel tam yanımdaydı ve Büge ile Barış'a sırtı dönük bir şekilde omzunun üzerinden bana bakıyordu.

"Var," dedim, Büge'nin gözlerinin içine bakarak, Korel'e bakamıyordum çünkü yine o ılık esintiyi hissedeceğimi düşünüyordum. Yutkundum ve dudaklarımı yavaşça ıslattım. Gözlerinin profilimde gezdiğine emindim.

"Borç klişedir," dedi sonunda büyük bir nefes alarak ve kısık bir sesle, yavaşça eğildi. "Ve klişeleri sevmediğimi söyledim." Duraksadı, biraz daha eğildi, dudaklarından esen sıcak nefes saçlarımın arasından

kulağıma erişirken, nefesimi tuttum ve bize iri gözlerle bakan Büge'ye bakarken yükseldiğimi hissettim, sanki parmak uçlarımda değil de ayaklarımın beton zeminden kalktığını hissettim. Kurumuş yaprak rengi gözleri, yandan beni izlerken, dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı ve nefesini vererek "Turuncu," diye fısıldadı. "Turuncu cüce."

Sıcak nefesinin yüzümün sağ tarafında hissettiğimde bünyem alışık olmadığım bir tepkiyle beraber gerildi ve saniyenin onda biri kadar bir sürede zihnimin içindeki defterden rastgele bir sayfa açıldı. Sayfanın başlığında yer alan Korel'in yüzünü incelemek istediğimde sanki defter ağır bir şekilde düştü ve şiddetli bir ağrıyı şakağımdan, ense köküme doğru hissettim.

Alt dudağımı ısırarak "Turuncu kafa?" diye sorgular cinsten mırıldandım. Sesim çatallı çıkıyordu ve boğazım kurumuştu.

Korel, duruşunu dikleştirdi ve sıcaklığı uzaklaştı, kokusu için ise bu mümkün değildi, erkeksi sert koku burnumun direğinden genzime doğru kayıyordu. "Söylemiştim," dedi, kaşlarını kaldırdığını hissettim, yüzüne bakamıyordum gözlerim Büge'nin üzerindeydi fakat onu da göremiyordum, tuhaftı. "Klişelerden hoşlanmam."

Bir kere daha arka tarafta kalan arkadaşlarımın yüzüne baktı ve hiçbir tepki vermeden, bir daha yüzüme de bakmadan yanımdan geçti. Adımlarının bıraktığı etkili esinti kokusunu daha fazla hissetmeme sebep olurken, yüzümü buruşturdum ve nefesimi tutmak istedim.

Dizlerim titriyordu. Yüzümün bir tarafının ateş gibi yandığını hissediyordum ve bakışlarından kavrulan dudaklarım dişlerimin arasındaydı. Büge'nin şaşkın bakışları, bir süre öylece yüzüme odaklanırken, yan tarafımdaki sarışın kızın sesli bir şekilde bana bir şeylerin lafını vurduğunu duyabiliyordum, ne dediği ise umurumda değildi.

Barış, alayla kafasını iki yana salladı ve yanıma gelmeye bile tenezzül etmeden Büge'nin omzuna bir kere dokunarak çıkış kapısına doğru yürüdü. O saniyeler içerisinde tuttuğum nefesimi dışarı bıraktım. Büge, yüzündeki şaşkınlığı ve dudaklarındaki o 'Ne oluyor?' gülümsemesini silmeden yanıma doğru yaklaştı ve elini havaya kaldırarak, "Seni küçük," diye seslendi. Etrafına baktı, bana öldürecekmiş gibi bakan kız grubunu gördüğünde, yanıma kadar yürüdü ve sevimli bir şekilde gülümsedi, tam yanıma geldiğinde ise "sıçan," diye fısıldadı. "Hadi amal Seni küçük sıçan. Neler oluyor?" Ayağına giymiş olduğu topuklularından dolayı ona başımı kaldırarak bakmak

zorunda kaldım fakat az öncenin etkisi yoktu, Korel'e bakarken çoğu zaman boynumun ağrıyacağını düşünüyordum.

"Büge," dedim kekeleyerek ve boğazımı temizledim. Hiçbir şey yokmuş gibi ve çok nadir yaptığım bir hareketle beraber boynuna aniden sarıldım. "Nasılsın? Nasıl gidiyor?"

Büge'nin elleri havada asılı kalırken, nefesini tuttu. Endişem, titreyen dizlerimle beraber her şeyi açığa çıkarmamdı ve yüzümün kızardığına adım gibi emindim. Bunu hem herkesten hem de Büge'den gizlemek adına başımı boynuna yerleştirdim ve az önceye göre Büge'den gelen yoğun parfüm kokusuyla yüzümü buruşturdum.

"Minel kafalı," dedi kızgın bir sesle ve o da belime sarılarak bana karşılık verdi. "Ne işler karıştırıyorsun sen, o..." duraksadı, iç çekti, "o motosikletli herifle?"

Dediğini duymazdan gelerek parmaklarımın ucunda biraz daha yükseldim ve küt saçlarının arkasına gizlenerek "Hım," diye mırıldandım. "Bugün senin grup dersin yok muydu?"

Büge, haftanın sadece bir günü grup dersine katılıyordu; sebebi büyük ihtimal insanlarla etkileşim içinde olması gerektiğindendi.

Büge kıkırdadı ve aynı hızla omuzları da kalkıp indi. "Var da konuyla ilgisi?" Sustu, bir daha kıkırdadı ve belimden sırtıma kadar sıvazladı. "Gizlenmek istediğini yeri anlıyorum fakat yüzünün ateşinden boynum alev alacak, bil diye söylüyorum."

Öylece kalırken, sıkıca sardığım kollarım gevşedi ve başımı geriye doğru çekerek yüzüne baktım. Koyu bakışları yüzüme odaklanırken, sesli bir şekilde kahkaha attı ve eliyle burnumu sıkarak kendine doğru çekti. "Domates!"

"Yapmasana!" dedim, burnumu sıktığı için çıkan tuhaf sesimle.

"Hey!" dedi yan tarafımıza oturan kalabalık kız grubunun içindeki sarışın olanı. "Grup dersine gelmiyor musun? Belki hislerini canlandırabiliriz."

Arkadaşları Büge'ye söylediği laftan dolayı kıkırdamaya başladığında kaşlarım çatıldı ve Büge'nin yüzüne baktım. O ise umursamaz bir şekilde tebessüm ederek bakışlarını kızın üzerinden çekti. Az önce Korel'e baktığını gördüğüm kızdı.

"Ne bu?" dedim öfkeyle. "Seninle nasıl bu şekilde konuşabilirler?"

"Benimle uğraşabilecekleri tek konu bu," dedi Büge omuzlarını silkerek. "Birkaç kere aynı grupta denk gelmiştik ve onlara neden battığımı hiç anlayamıyorum ama sınırlarımı zorladıkları kesin."

Tekrar öfkeyle kızların yüzüne doğru baktığımda sarışın olan kız, grubun başını çekiyormuş gibi duruyordu, geriye kalanlar ise onun yandaşıydı.

"Sen," dedi sarışın kız bu sefer bana bakarak. "O adamı nereden tanıyorsun?" Bakışlarından hem merak hem korku geçer gibi oldu. Kastettiği kişi Korel'di.

Bir cevap vermek için dudaklarım aralandığında Büge, "Boş ver," diyerek çenemi kavradı ve yüzümü yüzüne doğru çevirdi. "Benimle grup dersine girsene, şunlara belki orada hadlerini bildiririm."

"Elbette," dedim ve kızların bulunduğu kalabalığa arkamı dönerek yemekhanenin çıkış kapısına doğru yürümeye başladık. "Hadlerini bildirdiğini görmek isterim aslında. Yine dışarıda mı olacak?"

Büge'nin grup dersleri genelde dışarıda olurdu ve sebebini ilk başlarda anlamasam da sonrasında kavrayabilmiştim; büyük ihtimalle Büge'den daha ağır olan vakaların zihinlerini temiz havayla açmak istedikleri içindi.

"Evet," dediğinde çoktan yemekhaneden dışarıya çıkmıştık ve uzakta, ağacın altında oturan birkaç kişinin grup dersi için beklediğini fark etmiştik.

"Büge," dedim tedirginlikle. "Annen senin hakkında ne düşünüyor? Bunu defalarca söyleyeceğim fakat o hastaneye yatmanı istemiyorum."

Büge, gülümsedi ve bir kez daha aslında gerçekten acıları hissettiğine kefil oldum.

"Annem bunu istiyor, ben de hisleri istiyorum artık ufaklık. Eve giderken bile kontrollü olarak gidiyorum, Merkez'e bağlı akıl hastanesi açılır açılmaz beni oraya alacaklar. Hem ne farkı var ki? Evde daha kötüyüm, emin olabilirsin."

Mutsuz bir şekilde dudaklarım büküldü. "Annenin de tedavi olması gerekiyor, bunu biliyorsun değil mi?" İlk defa dile getiriyordum. "Onu hiçbir zaman görmedim ama anlattığın kadarıyla alkole olan bağlılığı ileri seviyede."

"Öyle," dedi ve sessizliğini korudu.

Büge, acılarını hissetmediğini ya da adlandıramadığını mı düşündüğünden bilemiyordum fakat üzüntü oluşturan konular hakkında konuşmayı pek fazla sevmezdi; bu durumda onu asla suçlayamazdım ve üstüne de gidemezdim. Tek bildiğim o hastaneye yatmak istemediğiydi.

Ağacın altına geldiğimizde yerde oturan birkaç kişinin yanına bizde oturduk ve arkamızdan gelen sarışın kızı ve tayfasını görmezden gelmeye çalıştım. Şu an burada bulunan herkes bireysel olarak psikiyatristler ile görüşüyorlardı fakat yerde oturan iki erkek, üç kızın yüzüne baktığım zaman sanki buna ihtiyaçları yokmuş gibi duruyorlardı. Bakışları elbette tuhaftı fakat sadece bundan ibaretti.

Hava serin gibiydi ve çimler nemliydi fakat bir ağacın altına oturmak ayrı bir zevk vermişti.

"Keşke biz de dışarıda yapsak grupları," dedim iç çekerek. "Gerçekten iyi hissettiriyor."

Büge, bana bakmak yerine hemen karşı tarafımıza oturan sarışın kıza bakmaya başlamıştı, ne zaman oturduklarını bile anlamamıştım ve Büge'nin kaşlarını çatık görmüştüm; kızlara baktığımda ise bana bakarak bir şeyler fısıldadıklarını fark ettim.

"Senin hakkında konuşuyorlar," dedi Büge ve kaşları daha fazla çatıldı. "Şu sarışın olan kız sabrımı zorluyor ve onu zaafından vurmama çok az kaldı."

Başımı ona çevirip açıklama yapmasını bekledim fakat sarışın olan kız "Hissizin yanındaki," diyerek bana seslendi. "O adamı nereden tanıyorsun?"

Yanıt vereceğim sırada Büge kolumu tuttu ve "Sana ne?" diyerek beni savunmaya geçti. "Fazla sabrımı zorluyorsun, bu seni son uyarışım olacak."

Sarışın olan kız Büge'yi görmezden geldi ve bana bakarak, "Bir soru sordum," dedi tehditle. "Onu nereden tanıyorsun?"

Bir an boş bulundum ve aynı şekilde, "Sana ne?" dedim kızın yüzüne bakarak.

Dört kızlardı ve kendi aralarında bir uğultu yükseldi fakat sarışın kız buna katılmak yerine bir bana bir Büge'ye bakarak sevimsiz bir şekilde gülümsedi. Gözleri koyu yeşildi ve saçları omzundan beline doğru dalgalı bir şekilde iniyordu, yapay bir sarışındı. Yüzüne

ağır bir makyaj yapmıştı fakat yaşı büyük görünüyordu ve çirkin bir kız değildi.

"Seneler önce bu kız da Merkez'deymiş," dedi Büge sadece dudaklarını oynatarak ve kızların duymayacağı şekilde. "Motosikletliyi oradan tanıyor olabilir."

Bir an için kız dikkatimi daha fazla çekti ve bakışlarımdaki sert ifadeyi düzelterek bakışlarımı kaçırdım. Daha önce bu Merkez'de olması ve bireysel olarak psikiyatristlerle görüşmesi onunla daha fazla uğraşmak istemediğimi bana hissettirdi. Hayatımın hiçbir döneminde korkak olmamıştım, gerektiği zaman kendimi savunabileceğimi biliyordum fakat şu anki durumda savunulacak hiçbir şey yoktu. Kızların bana karşı olan küçümseyici tavırlarının tek sebebi Korel Erezli'ydi.

"Boyuna göre fazla cesursun," dedi sarışın kız bana bakarak. "Seninle uğraşmak bile istemem, özellikle yanında bu hissiz varken."

"Yeter," dedi Büge sert bir şekilde. "Çeneni kapat ve işine bak, yoksa..."

"Yoksa?" dedi sarışın kız her an kavgaya hazır bir sesle. Oturduğu yerden ayağa kalktı ve üstten üstten bize bakmaya başladı.

"Yoksa," Büge bana döndü, geniş bir şekilde gülümsedi ve tekrar kızın yüzüne bakarken o da ayağa kalktı. "O güzel zaaflarının üzerine öyle bir giderim ki, kendini kaybedersin."

Kızın arkadaşlarının uğultuları sert bir şekilde kesilirken, onlar da ayağa kalktı ve işlerin daha fazla karışacağını o an anladım. Büge'nin yüzünde öyle bir alay vardı ki, uzaktan gören birisi bu ortamda eğlenceli bir muhabbet döndüğünü düşünebilirdi. Sarışın kızın yüzü değişirken, kaşları çatıldı ve kulakları kızardı. Bir şey söylemek için kırmızı rujlu dudağını araladı fakat sonra bir süre açık kalacak şekilde boş boş bakarak geri kapattı.

"Ne oldu?" dedi Büge, hafifçe yüzüne eğilerek. "Hoşuna gitmedi mi? Kıyamam."

"Büge," dedim, kısık bir sesle ve ben de ayağa kalktım. Kolundan çekiştirdim. "Hadi gidelim, tamam."

"Bana bak," dedi sarışın kız Büge'ye bakarak. Ardından bakışlarını bana çevirdi ve yine yüzüne o küçümseyici ifadeyi yerleştirdi. "Beni sinirlendirmek istemezsiniz."

Büge, kendini tutamayarak yüksek bir kahkaha attı, ağacın altındaki diğer insanların ise çoktan dikkatini çekmiştik. Bakışlar sadece bizim üzerimizdeydi.

"Seni sinirlendirmeyeceğim ki," dedi Büge masum bir tınıyla ve o sırada kıza doğru biraz daha yaklaştı ve ben de onunla aynı hizada ilerledim. "Sadece birazcık zaaflarınla oynayacağım o kadar. Dur bakalım, neydi? Korkuların seni ne hale getiriyordu? Pişmanlıkların? Geçmişin?"

Sarışın kızın yüzü renkten renge girdi. Yan tarafta kalan bir erkek grubu elleri ceplerinde bizim olduğumuz tarafı izliyorlardı.

"Gök," dedi arka tarafta kalan kızıl saçlı kız. "Göksel." Sarışın kıza sesleniyordu fakat kız tek bir adım dahi atmıyor, bakışlarını üzerimizden çekmiyordu. Arkadaş grubu oldukça endişeli görünüyordu ve sebebini anlayamıyordum. Zaafları neydi? Kızıl saçlı kız bana ters bir bakış atarak arkadaşının koluna girdi. "İyi misin, Göksel?"

"Daha önce denk gelmiştim," dedi umursamaz bir sesle Büge. "Bir kelime senin hem geçmişin hem pişmanlığın hem korkuların öyle değil mi? Derin bir nefes aldı ve "Pirana," diye soludu. "Bu kelime seni mahvediyor değil mi? Çok tuhaf."

"Yapma," dedi sarışın olan kız. "Öyle bir şey yok."

"Öyle mi?" dedi Büge ve kızın üzerine doğru yürüyüp omzundan bir kere itekledi. "Senin rahatsızlığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Siz bana hissiz diye bağırırken, ben sizin hislerinizi öğreniyorum." Bir daha omzundan itekledi ve kız dengesini kaybeder gibi oldu, arkadaşı onu tuttu. "İyi dinle şimdi." Kızın kolunu kavradı ve sertçe çevirdi, o sırada kızın parmaklarının olmadığını ve elinin bir yumruk gibi durduğunu fark ettim. "Pirana," dedi Büge sertçe. "Pirana. Pirana..." Kelimeyi defalarca tekrar ederken sarışın kızın gözlerinin dolduğunu görür gibi oldum bir an. "Ah, şuna da bakın. Güzel balıklardan neden korkuyorsun?"

"Sus," dedi kız fakat Büge, kızın kolunu daha fazla çevirdi.

"Neden?" dedi alayla ve sertçe kızı itekledi. "Piranalar sana ne yaptı? Anlatmak ister misin?"

O saniye bir şeylerin ters gittiğini anladım ve endişe yavaş yavaş bünyeme uğramaya başladı, Büge ise hız kesmeden aynı kelimeyi söylemeye devam ediyordu. Göksel'in gözlerinin gitgide kaydığını

ve yüzündeki utanç kızarıklığının, beyaz bir tona karıştığını gördüm. Titrediğini ise, arkadaşının tutmasıyla anladım.

"Hiçbir şey," dedi kız kısık bir sesle. "Onlar yoklar."

"Onlar varlar," dedi Büge, daha fazla üzerine giderek. "Onlar hiçbir zaman yok olmadılar, hep var olacaklar ve maalesef seni kıskıvrak yakalayacaklar. Belki de piranaları ben sana getireceğim?"

"Büge," diye seslendim kısık bir sesle. Kızıl saçlı kızın endişesi gözlerinden açık bir şekilde okunurken, Büge'ye ters bir şekilde baktı. Duraksamadan Büge'nin koluna girdim ve çekiştirdim. "Tamam, yeter bu kadar. Gidelim."

"Hayır," dedi Büge, net bir sesle. "Bugüne kadar hep zaaflarıma oynadılar, hep beni oyunlarına dâhil etmeye çalıştılar ve bu sefer, ben o oyuna dâhil oluyorum." Göksel'in gözleri titrer gibi oldu ve boynundaki damarlar açığa çıktı, yutkunamıyormuş gibi kafasını ileriye doğru uzatıp geri çekti.

"Arkadaşını sustur!" dedi kızıl saçlı kız bana bakarak. Açık bir şekilde kriz ya da atak geçiriyor olabilirdi, sanki ben ve diğerlerinden başka gören kimse yoktu.

Büge, kısık bir sesle kahkaha attı, kızın yüzüne doğru elini salladı ve parmağını şaklatarak "Geldik!" diye seslendi. "Bana cevap ver. Sonuna kadar hissizliğimi sana göstereceğim."

"Yeter," diyerek Büge'yi kolundan sertçe çektim ve kulağına doğru eğildim. "Uzatma, o kötü durumda ve onların yaptıklarını yapmak zorunda değilsin."

Merkez'deki bütün insanların bir rahatsızlığı vardı. Kimisininki küçüktü ve kayda değer değildi. Fakat kimisininki de oldukça büyüktü ve ölüme kadar götürebilirdi. Şu an ise, tam karşımızda boş gözlerle bakan ve damarları patlayacakmış gibi duran kızın, nasıl bir problemi olduğunu bilmiyordum.

"Bana," dedi Göksel, kısık ve acılı bir sesle. Sanki boğazından bir ateşin geçtiğini hisseder gibi oldum. "O kelimeyi söyleme. Bana onun cümlelerini kurma." Gözleri kayar gibi oldu ve elini havaya doğru kaldırdı. Bu parmaklarının olmadığı eliydi, dikiş izleri belirgindi.

Büge'nin yüzünde gram duygu oynamazken, elleri ceplerinde bizi izleyen erkek grubundan kahkaha sesleri duydum. Göksel'in gözleri

kayarken, kızıl saçlı kız adını seslenerek belini tuttu ve havada duran elini aşağı doğru indirdi.

"Ne bu şimdi?" dedi Büge, ruhsuz bir sesle. "Bir gösteri mi? Bu oyunu ben yönetiyorum ve senin eline ne olduğuyla değil, senin zaaflarınla ilgileniyorum. Ne oldu? Zor mu geldi? Piranalar açlığını senin elinle mi giderdiler?"

"Sus." Tek bir kelimeyle beraber Büge'nin kolunu daha sert sıktım ve Göksel'e doğru bir adım attım fakat arkadaş grubundan en uzun olan önüme geçti ve eliyle omzumdan sertçe itekleyerek beni geriye püskürttü, bu ise son nokta oldu.

Göksel'in ayaklarının altından yer kayarken kızıl saçlı kız yüksek bir çığlık attı ve ağacın dallarına konan kuşlar uçmaya başladı. Dizlerinin üzerine düşen Göksel'in kısık bakan gözleri irileşti ve genizden, sert hırıltılar çıkararak başını iki yana sallamaya başladı. Arkadaşları başını tutmaya çalışırken, çenesini kavrıyorlar, kendi kendilerine bir şeyler söylüyorlardı. Öne doğru düşmesini engelleyen şey, onu tutan arkadaşlarıydı.

Ruhsuz bir şekilde bakan Büge, "Bu kadar," diye fısıldadı. "Bazı şeyler tek kelimeden ibarettir. Umarım ölmezsin ve bu Merkez'den atılmama sebep olmazsın." İrileşen gözlerim ve şaşkınlıkla açılan dudaklarımla birlikte hızlı bir şekilde Büge'nin yüzüne baktım. Yüzünde hâlâ gram duygu değişimi yoktu ve sadece kendisi için endişeleniyordu. Cevap vermek yerine, Büge'nin kolunu tutan elimi iğrenerek bıraktım ve öne çıkarak Göksel'in titreyen bacaklarına, kollarına, başına baktım.

"Kriz," dedi kızıl saçlı kız kısık bir sesle. "Artık daha sık olmaya başladı. İlaçları çantanın içinde olmalı." Göksel'in çantasını resmen çimlere döktüler ve dağıtarak ilaç aramaya başladılar, çevredeki birçok kişi Büge gibi düz bir ifadeyle izliyordu.

"Farkındayım," dedi beni itekleyen uzun boylu kız. "Burada yok." Elinde tuttuğu çantayı yere fırlattı ve yere otururak Göksel'i dengede tutmaya yardım etti. Gözleri tamamen kaydığında ve sadece gözünün beyazı göründüğünde bedenindeki güç uzaklaşmıştı. Ağzının kenarından tükürüğü akarak çenesine doğru indi ve başı sağa doğru düştü.

"Göksel!" diye inledi kızıl saçlı kız. "Lanet olsun, şu ilaçları bulun!" İki kız tekrardan çantanın içine baktılar fakat hiçbir şey bulamadılar.

"Kız ölüyor!" dedi yan tarafta kalan, kel ve esmer bir adam. "Buyurun ceset kokusuna."

"Kız güzelmiş," dedi ağacından altında oturan esmer adam. Yanındakiler kıkırdadı.

Ruhumun çekildiğini ve nasıl bir Merkez'de kendimi iyileştirmeye çalıştığımı o saniye tam anlamıyla fark ettim. Bu Merkez'deki birçok insanın ruh sağlığı yerinde değildi ve bir ölümün bile dalgasını geçebilecek kadar taştan yüreğe sahiptiler. En kötüsü ise tam yanımda duran ve arkadaşım dediğimin insanın ruhsuz gibi kendini düşünüyor olmasıydı.

"Minel," diyerek kısık bir sesle seslendi bana Büge. "Gidelim, başıma belâ alamam."

Gözlerimi sinirle kapattım ve bir süre öylece durdum, vicdanımın sesini gümbürdeyen kalbimden duyabiliyordum. Tekrardan gözlerimi araladığımda "Revir," diyerek kızıl saçlı kızın kolunu tuttum. "Revire götürelim."

Göksel'in gözleri ağır bir şekilde kapandı ve kolu son bir kere titredi, başı tamamen arkadaşının omzuna düştüğünde yüzü kireç gibiydi, dudaklarının ise rujuna rağmen morardığını görebiliyordum. Büge, omzuma dokunduğunda, omzumu silktim ve Göksel'in düştüğü yere doğru çökerek elimi yüzüne koymak için uzandım.

"Sakın," dedi kızıl saçlı kız dişlerini sıkarak. Ardından "Selin," diye seslenerek, dolan gözlerini kapattı ve yutkunarak geri açtı. "Bana yardım edin, revire götürelim."

Diğer kızlar ve adının Selin olduğunu anladığım uzun boylu kız Göksel'i taşımak için ona sarılırken, çevrede olan bir kişi bile yardım etmek için bir girişimde bulunmuyordu. İki kız Göksel'in kolunun altına girerken, yavaşça ayağa kalkmaya çalıştılar.

"Minel," dedi Büge, ifadesiz bir sesle. "Gidiyorum ben, bana bak."

Göksel'i tamamen ayağa kaldırdıklarında Selin, "Revir nerede?" diyerek nefes nefese sordu. Yutkundum, boğazımdan aşağı doğru vicdanımın duvarlarından aşınan kabuklar döküldü. "Biliyorum ben," dedim, bir daha yutkunarak ve aceleyle. "Üst katta, psikiyatristlerin odasının ilerisinde. Onun özel doktoru yok mu?"

"Şu an yok," dedi kız sertçe. "Haftada iki gün geliyor sadece."

Duraksadım, derin bir nefes aldım. "Ben önden gidip haber vereyim revire, siz arkamdan gelin o halde."

Kızıl saçlı kız başta olmak üzere, diğer üç kız da şaşkınlıkla yüzüme baktı ve gözlerini irileştirdiler. Anlayabiliyordum. Bu Merkez sınırları içerisinde kimsenin kimseye hiçbir şekilde bir yardımı olmazdı, üstüne üstlük acının üzerine kirli ayaklarıyla basarlar ve insanı daha fazla cehenneme sürüklerlerdi.

"Ne yapıyorsun?" dedi Büge şaşkınlıkla. Dediğini duymazdan gelerek başımı dakikalar sonra ilk defa ona doğru çevirdim ve çenemle yolun olduğu yeri göstererek "Sen git," diye mırıldandım. "Kurtar kendini." Ardından herhangi bir cevap bekleme zahmetine girmeden hatta kimsenin yüzüne bakmadan koşarak çimenlik alandan uzaklaştım ve insanların fısıldamasına kulaklarımı kapattım.

Yağmurun atıştırdığını fark ettim ve hızımı kesmeden, ıslak beton zemine sert vuruşlar yaparak otuz metre ilerideki binaya doğru ilerledim. Başımı çevirip geriye doğru baktığımda arkadaşlarının Göksel'i arkamdan yavaşça getirdiklerini gördüm.

"Siz ağacın altında bekleyin!" diye seslendim, koşar adım geri geri giderken. "Yağmur yağıyor, doktoru göndereceğim!"

Koşar adımlarla binaya doğru ilerledim ve beton zemindeki yağmur sularının pantolonumu boydan boya ıslatmasını umursamadım. Binanın kapısını açacağım saniye arkamdaki kızlardan bir tanesi "Acele et," diye seslendi. "Zaman azalıyor." Neyin zamanının azaldığını asla öğrenmek istemiyordum çünkü öğreneceğim şeyin canımı fazlasıyla sıkacağını biliyordum.

Binadan içeri girdiğim saniye dışarıdaki eylül soğuğundan arınmıştım ve binadaki sıcaklık yüzüme çarpmıştı. Az yağan yağmura rağmen kirpiklerim ve saçlarım ıslanmıştı, bir elimle saçlarımı sol omzuma aldım ve büyük, sessiz koridorda çamur izleri bırakarak yürüdüm. Merdivenleri bütün gücümle hızlı hızlı çıktım. Birkaç oda sonra revirin kapısının önüne geldiğimde tabelada yazan Gürkan Birgöz ismiyle karşı karşıya geldim. Nöbetçi doktor olup olmadığını bilmiyordum fakat herhangi bir durumda diğer psikiyatristler yerine revire gelinirdi ve ben de bu yolu seçmiştim fakat revirdeki doktorun kadın olduğuna emindim, değişmişti. Gürkan Birgöz yeni gelmiş olmalıydı.

Kapı yarısına kadar açıktı ve içeriden ses geliyordu. Tam, elim kapının koluna gittiği saniye kalın, aksanlı bir sesin homurdanışını duydum.

"Hayatı dar edeceğim Gürkan." Sesi direkt tanıdım ve elim kapının kolunda asılı kaldı, başımı biraz yana kaydırdım ve revirden içeriye baktım.

Korel Erezli, doktor masasının karşısındaki ikili siyah koltuklardan birinde oturuyordu ve bacaklarını önündeki küçük, camdan masaya doğru uzatmıştı. Yüzü, kapıya doğru dönüktü ve bir dirseği doktor masasının üzerinde ensesindeki saçlarla uğraşıyordu. Siyah botlarının tabanına gözlerim kayarken, ayaklarını çapraz birleştirdiğini fark ettim. Soluğum kesikleşti ve karnımın içinde bir yanma hissettim. Başını kapıya doğru çevirdiği saniye beni görebilirdi.

"Edeceksin, edeceksin de nasıl?" dedi karşısında oturan beyaz önlüklü adam. "Hem yarışları unutma, orada her şey kötü. Bardaki dövme işiyle bile ilgilenmiyorsun, her şey keyfine göre. Adamların istedikleri dövmeler yerine kendi istediklerini yapıyorsun. Bir gün beğenmeyen biri çıkarsa ne yapacaksın? Para kazanman gerekiyor, benim kredi kartlarımı çalarak olmaz bu işler."

Gürkan, yani doktor olduğunu düşündüğüm beyaz önlüklü adama başımı çevirdiğimde şaşkınlık içerisinde kaşlarımı kaldırdım. Merkez'deki doktorların aksine oldukça gençti. Koyu kahverengi saçları kıvırcık fakat kısaydı, sandalyesinde oturduğu için yandan görüyordum fakat Korel'in arka tarafında kalan pencereden vuran mavi ışık tam olarak gözlerine çarpıyordu, koyu renk gözleri vardı. Burnu kemerliydi ve kusurluydu. Dudakları ise inceydi. Yaşının otuz üstü olmadığına yemin edebilirdim. Beyaz önlüğüyle oldukça ciddi görünüyordu.

"Evet," dedi Korel, ensesindeki elini yüzüne doğru indirdi ve parmaklarıyla şakaklarını ovaladı. "Kredi kartlarının zevki daha başka. Hem nasıl olduğuna değil, sonuca bak sen." Gürkan derin bir nefes alarak önündeki kâğıtlara odaklandı ve kaşlarını havaya kaldırdı. "Birader," dedi Korel muzip bir sesle. "Korktun mu sen?"

Gürkan'ın yüzü ilk başta ifadesiz kalmaya devam etti fakat birkaç saniye sonra genişçe sırıttı ve masanın üzerinde olan elini meşe ağacından yapılmış masaya iki kere vurdu. "Tık tık, Korel Erezli." Göz kırptı. "Korkak olsaydık, seninle bu yola çıkmazdık. Kredi kartlarımı çalmak yerine istesen zaten veririm."

"O halde?" dedi Korel, alayla. "Elin adamı bana Şeytan çiz, üzerine eski sevgilimin adını yaz diyerek geliyor, ben o kadar zevksiz miyim? Sanat bu sanat! Elbette kendi istediğimi yapacağım, istediğim şekilde olmayacaksa para da kazanmam."

"O da çok kötüymüş be," dedi Gürkan tiksinerek. "Yarışlar ne zamandı?"

Muhabbetin devamını daha fazla dinlemek isteyen bir tarafım vardı fakat dışarıda bekleyen enkaz için şu an vicdanım daha ağır basıyordu, hem diğer yandan konuştuklarından herhangi bir şey anlamıyordum ve ne yarışından bahsettiklerini bilmiyordum. At yarışı, diye mırıldandı içimdeki espri yeteneği yüksek tarafım, ben ise gözlerimi devirerek kapının kolunu daha fazla sıkı tuttum ve Korel'in yüzüne bakarak kapıyı araladım.

Yağlanmayan kapıdan çıkan ses ile beraber, Korel'in gözleri hızlıca kapıya doğru döndü ve beni gördüğü saniye yüzünde oluşan o muzip, alaycı ifade yok oldu. Kaşları ilk başta şaşkınlıkla havaya kalktı ve şakaklarını ovalayan eli duraksadı.

Boğazımı temizledim ve alt dudağımı yalayarak masanın diğer tarafına baktım. "Doktor," yutkundum, "Doktor bey ile görüşecektim."

Gürkan'ın yuvarlak fakat çekici bir yüzü vardı, gözleri koyu kahverengiydi. Bakışları, Korel'e kaydı ve ağzını açtı. Saniyenin onda biri kadar bir süre bakıştılar fakat bu o kadar kısa sürdü ki, hiçbir şey anlayamadım. Gürkan, sevecen bir ifadeyle gülümsedi ve ayağa kalktı. "Sorun nedir?"

Korel, bacaklarını uzatmış olduğu masadan indirdi ve ellerini önünde birleştirerek beni baştan aşağı süzdü, bu bakışı az önceki kantindeki bakışına benzemiyordu; daha çok, meraklı bir bakıştı. Aynı şekilde doktor da beni baştan aşağı süzdüğünde öylece kaldım. Bana mı bir şey olduğunu düşünüyorlardı? Bakışlarım, Korel'in yüzündeki gerginliğe takılı kaldı.

"Hey," dedi doktor elini önümde sallayarak. "Sorun nedir?"

"Ha," dedim, Korel'in yüzüne bakmaya devam ederek. "Şey oldu..."

Korel'in kaşları daha fazla çatıldı ve alnındaki çizgiler belirginleşti. Saçları oldukça dağınık görünüyordu. Kan rengi dudaklarına daha fazla renk gelmişti ve yüzünün bir tarafı odanın karanlığının olduğu tarafta kalıyordu.

"Evet?" dedi doktor endişeli bir şekilde adım atarak. Eğilip yüzüme baktı. "İyi misin? Neyin var?" O saniye Korel oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve kaşları daha fazla çatıldı. Gürkan, başını Korel'e doğru çevirdi ve kafasını iki yana salladı. "Oturmak ister misin? Beni duyuyor musun?"

Ah. Evet, kendim için geldiğimi sanıyorlardı. Gözlerim zorlukla Korel'in yüzünden ayrıldığında yakınımda duran Doktor Gürkan'a baktım ve kaşlarımı kaldırıp indirdim.

"Şey, ben değil," derin bir nefes aldım. "Ben iyiyim."

Doktor Gürkan'ın kaşları çatılırken, Korel'in rahatladığını hissederi gibi oldum çünkü duruşu rahat bir hâle büründü ve sırtını koltuğa yaslayarak bir ayağının bileğini, diğer bacağının dizine koydu. Gürkan'ın boyu elbette benden uzundu fakat Korel kadar değildi; Korel bir doksan ise, Gürkan bir seksen üç, bir seksen dört civarıydı.

"Kim?" dedi doktor daha fazla kaşlarını çatarak.

"Dışarıda, bahçede." Büyük bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. "Bir kız atak geçirdi ve sanırım bayıldı, titredi, nefes zor alıyor gibiydi, sonrasında..."

"Tamam," dedi ciddi bir sesle. "Gidelim de ben göreyim."

Yüzü aniden ciddileşmişti ve karşımda gerçekten Hipokrat yeminini etmiş bir adam olarak belirmişti. Başka hiçbir şey söylemedi ve hemen yanımdan geçerek dışarı çıktı.

Ayakta öylece kalırken, Korel ile tekrar göz göze geldik ve bütün iklimleri bedenimin her noktasında hissettim. Boşluğun içinde yuvarlanan kuru yaprak rengi gözleriyle ve düz bir suratla öylece yüzüme baktı. Yerinden kalkacakmış gibi görünmüyordu, ağzımı bir şey söylemek için açtım ve tek ayağımın üzerinde durarak ne diyeceğimi düşündüm, sesim boşluğa düşmüştü. Yeniden dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi hızlı bir şekilde onun sorgulayan ve sanki nefret edermiş gibi bakan gözlerinden ayırarak revirden fevrî bir şekilde dışarı çıktım. Büyük koridoru ve merdivenleri koşarak geçtim, dışarıya açılan kapıdan çıkarak Göksel'in olduğu tarafa doğru bakındım, görünürlerde yoklardı.

Beynimdeki düşüncelerin arasındaki seslere kulak vermemeye çalışsam da duyduklarım, beynime kazınmıştı. Adının Gürkan olduğunu

bildiğim doktor bu Merkez'e yeni geliyor olmalıydı çünkü daha önce görmemiştim ve anladığım kadarıyla Korel'in arkadaşıydı.

Başımı kantinin ön tarafına doğru çevirdiğimde şemsiyenin altında onları gördüm. Göksel'i bir sandalyeye oturtmuşlardı ve arkadaşları çevresindeydi, doktor ise üzerine doğru eğilmişti. Gitmekle gitmemek arasında kararsız kalırken, doktor diğer kızlara dönüp bir şeyler söyledi ve kızıl saçlı kızın omzuna dokundu, fazla merhametli biri gibi görünüyordu. Kızıl saçlı kız hızlı bir şekilde kafasını sağladı ve gözlerinden damlayan yaşları elinin tersiyle sildi.

Gitmeye karar verdim ve adım attığım saniye doktor, Göksel'i bir eli bacaklarının altında bir eli belinde olacak şekilde kucağına aldı ve olduğum tarafa doğru yürüdü, arkadaşları da tam arkasından geliyordu. Büyük ihtimalle kendi odasında bakmak istiyordu, bu da durumun gerçekten ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Kapıyı aç," dedi doktor bana doğru yaklaşırken. "Çabuk." Durmaksamadan çıktığım kapıya koştum ve açarak onların geçmesini bekledim. İlk önce Göksel ve doktor geçti, fazla kalıplı olmasa bile Göksel'i kolaylıkla taşıyabilmişti ve neredeyse koşar adım ilerliyordu. Arkadaşlarının geçmesi için kapı açık beklerken, hepsi bana ters bakış atarak binadan içeri girdi. Sonuncu kız da nefret ettiğini belli eden bakışlarını atıp geçtiğinde, derin bir nefes alarak ben de peşlerinden ilerledim.

Doktor, revirden içeri girdi ve hızlı bir şekilde Göksel'i bacağıyla tutarak sağ tarafta kalan başka bir kapıyı açtı. Koşar adım, aralık olan kapıdan gördüğümüz beyaz perdeyi açtı ve Göksel'i beyaz, deri sedyeye yatırdı. Gözüm, Korel'in az önce oturduğu yere kaydığında yerinde yeller estiğini gördüm, gitmişti.

"Lütfen lütfen lütfen," kızıl saçlı kız ellerini birleştirerek çenesine yasladı, "Lütfen bir şey olmasın."

Canının yandığını hissettim ve yüzümü buruşturarak odaya daha fazla girmemeyi tercih ettim, bir omzumu revirin kapısına yaslarken, başımı da sağa düşürdüm ve aralık olan kapıdan içeriye baktım. Kapı aralık olsa da kimse girmek istemiyor gibiydi. Doktor, hızlı bir şekilde perdeyi çektiğinde görünen tek şey Göksel'in çıplak ayaklarıydı, ayakkabılarını çıkarmışlardı.

Büyük bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve iyi olmasını derinden bir şekilde istedim. Şu an için ihtiyacım olan, iç rahatlatıcı bir haber almaktı. Gözlerimi yavaşça araladığımda uzun boylu kızın dikkatli

bir şekilde beni incelediğini gördüm, kaşları çatıktı. Bakışlarımı hızlı bir şekilde ondan kaçırarak boş duvara çevirdim ve neden hâlâ bu odanın içinde beklediğimi sorguladım.

"Bugün bir geçsin, sana neler yapacağımı biliyorum ben." Dişlerini sıkarak konuşan uzun boylu kıza başımı çevirdim ve kinini kusması için öylece bekledim, gözlerinden akan nefretin ışığında kör olabileceğimi hissedebiliyordum fakat şu an tam olarak ceza istediğimi fark ediyordum. İstedikleri cümleleri bana söyleyebilirlerdi, Büge'nin o şekilde davranmasına sebep olan bendim.

"Selin," dedi kızıl saçlı kız kaşlarını kaldırarak. Sesinin ayarını düşürdü ve başıyla doktorun Göksel ile girdiği odayı gösterdi. "Şimdi zamanı değil, çeneni kapat."

"Azra!" dedi kısık bir sesle fakat inleyerek, sesinin titrediğini hissettim. "Bu kızlar yüzünden neler olduğunu görmüyor musun?" Başını bana çevirdi ve kaşlarını daha fazla çattı. "Senin o yanındaki kara şeytan nerede? Kaçtı, değil mi?"

Suskunluğumu korudum ve öylece gözlerinin içine baktım, diğer iki kız sessiz bir şekilde fakat aynı bakışlarla beni izliyorlardı. Hepsinin boyu benden uzundu ve kilo açısından hepsinin yanında çelimsiz kalıyordum. Beni hiçbir zaman rahatsız etmeyen bu durum, şu an etmişti. Güçsüz göründüğümü biliyordum ama kimse delirdiğim zaman nasıl bir insana dönüşeceğimi henüz görmemişti.

"Şimdi değil," dedi Azra net bir sesle. Bakışlarını bana çevirdi ve saniyelik bakarak yüzünü ekşitti. "Burada ona en çok zarar vermeyi isteyen kişi benim, ama şimdi değil." Arkadaşlarına baktı. "Duydunuz mu?"

Hiçbirinden bir ses gelmedi fakat bakışlarını üzerimden çektiler ve hepsi boşluğa odaklandı. Hasta odasından gelen bir ses yoktu, bakışlarım Göksel'in görünen çıplak ayaklarındaydı fakat bir hareketlenme mevcut değildi. Saniyeler, dakikaları kovalarken, arkadaşları revirin içinde volta atmaya ve kendi kendilerine homurdanmaya başladılar. On ya da on beş dakika sonra hasta odasında belirgin bir hareketlenme oldu ve Doktor Gürkan perdenin arkasından çıkarak bizim yanımıza doğru geldi. Arkadaşları hareketlenirken, ben de yerimde duramadım ve dayandığım kapıdan ayrılarak bir iki adım attım.

"Sakin olun," dedi Gürkan, çıktığı hasta odasının kapısını kapatırken. "Rahatsızlığını bilen birisi söyleyebilir mi? Şu an doktoruna

ulaşmaya çalışarak zaman kaybedemem." Tek tek kızlarının gözünün içine baktı, beni es geçti.

"Konversiyon Bozukluğu var," dedi Azra. "Çok ileri seviyede ve şu sıralar çok fazla bayılmaya başladı. Korkuları," yüzüme baktı, "tetiklendiği zamanlar daha fazla görülüyor. Bazen hiçbir şey yokken oluyor ama bugün çok kötü oldu."

"Tahmin etmiştim," dedi Doktor Gürkan net bir sesle. "Başka bir rahatsızlığı var mı? Kullandığı ilaçlar var mı?"

Kızlar birbirlerine baktılar ve sessiz kalmayı tercih ettiler. Kaşlarını çatılırken neden dürüst davranmadıklarını içimden sorgulamaya başladım. "Bilmiyor musunuz?" dedi doktor gür kaşlarını kaldırarak fakat inanmayan gözlerle. "Eğer bir bilginiz varsa şu an söyleyin."

Kızlar tekrardan birbirine baktı ve yine susmayı tercih ettiler.

Ortamı kaplayan ağır kasvetli havadan dolayı olsa gerek ben de gerilmiştim ve dilimin ucuna damlayan dürüstlük damlalarını yutmak için elimden geleni yapıyordum.

"Pekâlâ," dedi kollarını önünde bağlayarak, "Bayılmadan önce ne olduğunu bana kim anlatacak?" Tek tek kızların gözünün içine baktı, ardından bakışları bana kaydı ve otoriter bir ifadeyle gözlerini açtı. "Minel." Tek kaşını kaldırdı. "Sen anlatmak ister misin?"

Okların bana dönmesinden ötürü olsa gerek duraksadım ve "Ben," diye mırıldandım, arkadaşları bana döndüğünde o kadar ezici bakıyorlardı ki, ayak tabanlarını başımın üzerinde hissettim. Geriye doğru bir adım attım ve alt dudağımı yaladım.

"Bir kavga oldu," dedi Azra, kaşlarını çatarak ve bana bakarak. "Bu kız ve arkadaşı Göksel'in korkularının üzerine gittiler. Sonrasında olan oldu."

Sabrımın çizgisine sesiyle basan Azra'ya ters bir bakış atarak "Tam olarak öyle değil," diyerek homurdandım. "Senin arkadaşın üzerime geldi ve ne olduysa o kelimeden sonra oldu."

Kızların hepsi birden bana ölümcül bir bakış atarken, duruşumu dikleştirdim ve doktorun gözünün içine bakarak kafamı iki yana salladım. "Evet, hatalı ve suçlu olduğumun farkındayım fakat tek taraflı olan bir şey değildi. Söylenen kelime piranaydı, büyük bir korkusu varmış gibi görünüyordu."

"Piranalardan korkusu geçmişinde yaşadığı bir şeyden mi geliyor?" dedi doktor, duruşunu hiç bozmadan. Gözlerim kızlara kayarken, hepsinin bakışlarında bilinmezlik geçti fakat Azra sanki bir şeyleri biliyordu, bakışlarını kaçırdı ve soruyu duymazdan geldi. "Bakın, ben psikiyatrist değilim sadece acil müdahale eden doktorum ve bana yardımcı olmazsanız yardım edemem."

"Psikiyatristini arayabiliriz o halde," dedi Azra üstünlük göstererek.

Doktor Gürkan duymazdan gelerek "Minel?" dedi. "O kelimeye karşı olan korkusunu nereden biliyordunuz?"

Bir adım öne gittim ve eğilip fısıldayarak "Ben bilmiyordum," diye karşılık verdim. "Arkadaşımın bildiği bir şeydi." Sustum ve kaşlarımı çatarak şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açtım. "Siz benim adımı nereden biliyorsunuz?"

Tam o saniye hasta odasından bir inleme sesi yükseldi ve herkesin bakışları o yöne doğru kaydı, doktor başta olmak üzere herkes odaya koşturdu ve perdeyi açarak Göksel'e baktılar. Gördüğüm ilk şey, yan çıplak yatan ve göğsünden karnına kadar dikiş izi olan bir kadın bedeniydi, dikiş izi kadınlığına kadar uzanıyordu ve altındaki pantolonun düğmesi açıktı. Ellerimle ağzımı kapatırken odaya girmeye cesaret edemedim ve şaşkınlık içerisinde biraz geride Göksel'in inleyerek ağlamasına şahit oldum.

Tam olarak neye bulaştığımı anlıyordum. Bir yaraya tuz basılırdı, bir yaraya bıçak tekrardan saplanırdı fakat bir yaraya asit dökmek caniliğe girerdi. Biz, bu kızın yarasına asit dökmüştük.

"Hayır!" diye haykırdı, Göksel çırpınarak. "Piranalar! Ellerimdeler. Kurtarın! Her yer karanlık, göremiyorum!" Doktor, Göksel'i yerine sabitlemeye çalışırken, arkadaşları tutmaya başladı ve bir şeyler söyledi, uzaktan izlediğim görüntü, bizim yüzümüzden olmuştu. Boğazıma büyük bir kılçık takılıyormuş gibi, yutkunmakta zorlandım.

"Tutun!" diye bağırdı doktor. "Görme kaybı geçici olarak olabilir, sakinleştirici iğne vuracağım."

Arkadaşları Göksel'i yerine sabitlemeye çalışırken, kızıl saçlı kızın anlık olarak başını çevirip bana baktığını fark ettim ve o saniye her şeyin koptuğu zaman oldu. Bakışlarından bana doğru hızla gelen kurşunla beraber geriye doğru, elim ağzımda adım attım fakat adının Azra

olduğunu öğrendiğim kızıl, kısa saçlı kız, Göksel'i tutmayı bırakarak odadan dışarı çıktı ve dolan gözleriyle beraber yarıma koşarak geldi.

Sert bir hareketle kolumu kavradığında dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim ve ayakta duracak kuvveti kendimde bulamadım. Hızını kesmedi ve kolumdan tutarak beni resmen dışarıya doğru sürükledi, dilimin üzerinde paslı bir kilidin dolaştığını o an hissettim.

Beni revirden dışarı çıkardığında tam karşımızdaki pencereye doğru itekledi ve belimin sert bir şekilde pencerenin pervazına çarpmasına sebep oldu. Dengem şaşarken dizlerimin üzerine düşeceğimi sandım fakat kız aynı hızla yakalarımdan tuttu ve beni geriye doğru itekleyerek başımın pencereden dışarıya çıkmasına sebep oldu.

"Onu ne hale getirdin!" diye adeta haykırdı. "O benim kardeşim! Onun neler yaşadığını biliyor musun sen?"

Yakamdan bir kere daha tuttu ve daha sert bir şekilde pervaza çarptı, bel boşluğumda hissettiğim şiddetli sızıyla beraber inledim ve çırpınmaya çalıştım fakat gücüm sanki ellerimden koparılmış gibiydi. Başım geriye doğru daha fazla gittiğinde sırtımın bir tarafı da pencerenin dışındaydı. Revir ikinci katta olmasına rağmen, bu pencerenin aşağı tarafı bodrum katına doğru inen merdivenlere bakıyordu ve metrelerce yukarıda kalıyordum.

"Bırak!" diye haykırdım ve tekme atmaya çalıştım fakat faydasızdı, Azra, tırnaklarını boynuma geçirirken, bir yandan da çenemi tuttu ve beni resmen pencereden aşağı düşmem için sarkıttı. Sesim, pencerenin dışında yankılandı.

"Hayır!" Kafam geriye düştü ve karşımdaki duvarı tersten gördüm, saçlarım aşağı doğru sarkıyordu ve hemen aşağı tarafta kalan siyah, demir merdivenleri görüyordum.

"Seni mahvedeceğim," dedi buz gibi bir sesle. "Onun zaaflarının üzerine gittiğiniz için önce seni, sonra o arkadaşını mahvedeceğim." Ayağıma bastı ve acı içinde çığlık atmama sebep oldu.

Kafamı iki yana salladım, boğazıma ve çeneme bastırılan tırnakları yüzümün her yerinde hissettim, bedeniyle bedenimin üzerine abanmıştı. "Bırak!" diyerek çırpındım ve tekme atmaya çalıştım fakat nefes almakta zorlanıyordum, boğazımdaki elleri gitgide sıkılaştı.

"İmdat!"

Tiz bir sesle, nefesimin sonunu harcayarak çığlık attım. "Yardım edin!"

Azra boğazıma daha fazla baskı uyguladığında nefesimi tamamen kesmek istediğini anladım ve bedenim pencereden daha fazla dışarı çıktı, ayaklarımın yerle teması kesildi. "O bunu hak etmedi!" dedi kız ağlayarak. "O hayatını zaten çoktan kaybetmişti, yaşatmaya çalıştığı ruhuna dokunamazsınız."

Kendini kaybetmişti ve avuçlarının içinde atan nabzın bir insana ait olduğunun bile farkında değildi, gözlerim aşağı doğru kaydığında merdivenlerden basamak basamak düşerken, kemiklerimin çatlayışının sesini duyacağımı anlamıştım. Gözlerimi açmakta zorlandım ve "Lütfen," diye fısıldadım. "Ben bir şey yapmadım, lütfen." Ayaklarım yerle daha fazla temasını kesti ve soluğumun son hedefine de bastırarak beni daha fazla sarkıttı.

Kulaklarım çınlamaya başladı, kan akışımın ters yönden devam ettiğini hissettim ve gücü tükenen ellerim kızı tuttuğum kazağından düştü. Kötü bir şey yapmıştım, belki de hayatım boyunca farkında olmadan yaptığım en kötü şeydi ve sonucu birkaç kemikle veyahut boğazımı biraz daha sıkmaya devam ederse nefesimin kesilmesiyle ödeyecektim.

"Hey!" diye duyduğum sesle beraber gücün bedenime geri ulaştığını hissettim ve düşen ellerime tekrardan kuvvet geldi, kızı itekleme ye çalıştım, ayaklarımla tekme atmaya çalıştım, olduğum yerde çırpındım. Koridordan yükselen bir koşma sesiyle beraber, "Neler oluyor orada?" diye bağırdı.

Birkaç saniye sonra bir çığlık sesiyle beraber üzerimdeki ağırlığın tamamen uzaklaştığını fark ettim fakat o saniye, beni tutan şeyin, boğazıma sarılan eller olduğunu anlayabildim. Bedenimi doğrultacak kuvveti kendimde bulamazken, bedenim pencereden dışarıya doğru kaymaya başladı.

"Hayır!" diye hırladım. "Bana yardım edin!"

Soğuk, güçlü bir el beni belimden yakaladı ve tek seferde pencere kenarından çekti. Başım sert bir omuza çarparken, ayaklarım hâlâ havadaydı ve ellerim hızlı bir şekilde buz gibi bir boyuna sarıldı. Kararan gözlerimi birkaç defa kırpıştırdığımda tam karşımda Korel Erezli'yi gördüm. Beni tek koluyla belimden yakalamıştı ve sağ tarafında kalıyordum, ellerim boynuna sarılıydı ve bacaklarım aşağı

doğru sarkmıştı, ayaklarım yere değmiyordu. Başım omzunun hizasındaydı, yüzünü ilk defa bu kadar yakından, ilk defa bu kadar net görebiliyordum ve ben o saniye, kısa olan boyumdan ilk defa bu kadar fazla nefret ettim. Korel Erezli'yi bu kadar yakından göremeyişime sebep olan boyumdan nefret ettim.

Kan rengi dudakları aralıklıydı ve nefesini tutuyor gibiydi. Kalın kaşları çatıldığı için, yine alnı ve kaşlarının ortası kırışmıştı. Kemikli yüzünde elmacık kemikleri belirginleşmişti. Kirpikleri yakından daha gürdü ve simsiyahtı, gür kirpiklerinin arkasında gizli olan sonbahar harelerine bakarken başımın döndüğünü hissettim. Gözlerindeki altın renkteki yanıklardan bana doğru esen sıcak rüzgârdı.

Nefes nefese yüzüne bakarken, onun da gözleri yüzümün her yerinde gezindi ve alt dudağını yalayarak gözlerimin içine yeniden baktı. Bunlar birkaç saniye içerisinde olurken, bakışlarının çenesindeki yanık izine kaymaması için fazla bir mücadele vermeme gerek yoktu çünkü gözlerinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"İn," dedi kısık bir sesle. Sesinin oktavlarına vuran o hırçın darbeler, beni gömüldüğüm, tutsak kaldığım geçmişime odakladı ve ne dediğini anlamadım, dudakları hareket edince dışarıya taşan iki harfi kavramamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Yanında ufacık ve çelimsiz kaldığımı biliyordum fakat beni tek parmağıyla bile kaldırabilecek güce sahip olduğunu yeni yeni fark edebiliyordum. Belimden içeriye doğru kıvrılan ve karnımın üstünde sıkı bir şekilde duran eli, parmaklarının baskısıyla beraber karnımın akışına sebep oluyordu. "İn," dedi bu sefer kesin ve net bir sesle. "Kucağımdan in."

Kendimi bir ağaca tırmanan kedi gibi hissetmeme sebep olan bu emri, zamanın kavramlarına ulaşmama sebep oldu ve sessizliği ağırlayan, inat eden tarafımı gözden çıkararak yutkundum. Ağır hareketlerle kafamı aşağı yukarı salladım ve boynuna sarılı olan kollarımı gevşettim, Korel ise belime sarılı olan kolunu asla gevşetmiyordu.

"Beni," dedim, tek solukta, "Çok sıkı tutuyorsun."

İlk başta ne dediğimi anlayamadı fakat gözlerim belime sarılı olan koluna doğru indiğinde anlık olarak tuttuğu nefesini dışarıya doğru bıraktı ve o saniye yüzümde nefesinin hoşluğu, sigaranın acı tadı dalgalandı, sigara kokusu belki de ilk defa midemi bulandırmadı.

Ellerim saniye bile sürmeyecek bir zamanda boynundan omuzlarına doğru indi ve boynundaki soğukluğa zıt olarak, omuzlarındaki sıcaklığı hissettim. Korel ise hâlâ başka yere bakarken, dokunuşumdan rahatsız olmuş gibi omzunu çekti ve beni tamamen yere indirdi.

Başka bir ses kulağıma dolduğunda az önce yaşadıklarımın gerçekliği beni alt etti ve ilk önce sarkıtıldığım pencereye, ardından etrafıma baktım. Korel'in yan tarafında kaldığım için başımı eğdim ve yere düşmüş olan kızı gördüm. Kızıl saçları önüne doğru gelmişti ve duvarın dibindeydi, daha çok oraya oturmuş gibi değil, fırlatılmış gibiydi. Elleri yere sabitli bir şekilde dururken saçlarının arasından bana ve Korel'e bakıyordu fakat bakışında daha gizemli bir şeylerin mesajı var gibiydi.

Korel, duruşunu düzeltti ve burnundan sert, hırıltılı bir nefes aldıktan sonra kıza doğru büyük iki adım attı. "Sen," dedi dişlerinin arasından. Çenesi seğiriyordu. "Sen kendini ne sanıyorsun?" Sesi kısık çıkıyordu fakat bu kısıklık ve sakinlik bana o geceyi anımsatmıştı.

"Göksel içeride acı çekiyor, onun zaaflarına oynadılar." Korel'in gözlerinin içine nefretle baktı, nefretinin sebebi başka bir şey olmalıydı. Korel bir adım daha attı ve kıza tam olarak üstten baktı, şu an Korel'in arkasında kaldığım için yüzünü göremiyordum fakat kız, gözlerini bile kırpmadan Korel'i izliyordu.

"Zaaflarını açıkça ortaya seren herkesin, zaaflarıyla oynarlar." Saniye bile sürmeden Korel, tek seferde kızın kolunu kavradı ve onu sert bir şekilde yukarı çekerek ayağa kaldırdı, ardından sırtını duvara çarptı.

Azra acı içinde inlerken, Korel fısıldayarak tek bir cümlelik bir şey söyledi. Ne dediğini anlayamadım fakat kızın bakışlarındaki düz ifade değişti ve dehşet içinde Korel'e bakarak "Bırak!" diye haykırdı.

Şaşkınlıkla beraber dudaklarım aralandı ve olduğum yerde hareket etmeden öylece Korel'in gergin sırtına ve kızın yarısı görünen yüzüne baktım.

"Beni anladın mı?" dedi Korel, yine kısık bir sesle fakat bu seferki az önceki gibi fısıldayış değildi. "Bir daha söylememi ister misin? Göksel'in geçmişini bir daha önüne sermemi ister misin?"

Kız kafasını iki yana salladı ve Korel'i itekledi. Korel etkilenmedi fakat geriye doğru kafasını aşağı yukarı sallayarak çekildi ve kızın geçmesi için yer açtı. O saniye kız ile bakışlarımız birleşti, sarsıldığımı

hissettim. Bir saniye bile duraksamadan revire değil de çıkış kapısına doğru koştu ve arkasına dönüp bakmadı.

"Ona ne söyledin?"

Korel arkası dönük bir şekilde dururken, büyük bir nefes aldım ve elimi boynuma sararak acı içinde içimi çektim, kızın parmaklarının dolandığı yerler kabarmış gibiydi. Tırnak darbelerinin ise kan toplamasına sebep olduğunu biliyordum.

Korel, omzunun üzerinden bana baktı ve bakışları boynuma doğru kaydı, üst dudağı kıvrıldı fakat bu gülümseyişin kıvrılışı değildi. Sol elini çenesine yerleştirdi, boynunu iki tarafa çıtlatarak başını tekrardan çevirdi ve revire doğru bakarak, "Gürkan!" diyerek seslendi. Gözlerimi devirdim, az önceki haykırışları duymayan kişilerin Korel'in kalın ve gür sesini duyabileceğine inanmıyordum. Beklemedi, revire doğru ilerledi ve kafasını aşağı sarkıtarak, "Gürkan!" diyerek bir daha bağırdı.

Hasta odasındaki Göksel'in yüksek çıkan sesinden geriye kalan ağlayışları yeni duyuyordum. Acılı ve sancılı bir ağlayıştı ve lanet olsun ki hâlâ vicdanımın titrediğini hissedebiliyordum.

Birkaç dakika sonra, "Sikeyim," diye homurdandı Korel ve başını bana çevirerek "Buraya gel," diyerek homurdandı. Emrine saniyesinde uydum ve bir elimle boynumu tutmaya devam ederken yanına doğru ilerledim. Yürürken sırtımda şiddetli bir acı hissediyordum.

Revirden içeriye girdi ve bende arkasından onu takip ederek peşinden ilerledim, içimde güdümsüz bir istekle sürekli onun arkasına saklanmam gerektiğini hissediyordum, bu içimden gelen bir dürtüydü ve tuhaf bir şekilde beni şaşırtıyordu.

Hasta odasına doğru ilerledi ve kapanan kapıyı açtı, görüş alanımı ise tamamen kapattı.

"Buraya gel," dedi. "Dışarıdayım."

Ne Gürkan'ı ne diğer kızları ne de Göksel'i görebilmiştim, tek fark ettiğim Korel, içeri girdiği saniye Göksel'in sesinin kesilmesi ve hissedilebilir bir buz kütlesinin üzerime doğru yayıldığıydı. Gürkan, hasta odasından çıktı ve kapıyı hemen kapatarak Korel'e tek kaşı havada baktı. Korel, kafa hareketiyle Gürkan'ı dışarı çağırdı ve bana doğru dönerek yürümeye başladı.

Revirden üçümüz de dışarı çıktığımızda Korel bir daha boynunu çıtlattı ve gözlerini bir kere sıkıp bırakarak, "Kulağına sik mi girdi?"

diye sordu edepsiz bir sokak ağzıyla. "Adam öldürülse duymayacak, kulaklarına bakmaya ne dersin?"

Gürkan bana doğru döndü, baktı ve tekrardan tek kaşını kaldırarak kafasını neler oluyor manasında iki yana salladı, bir tepki vermeden bakışlarımı kaçırdım. "Göksel," dedi Gürkan, düz bir sesle ve Korel'in tam gözlerinin içine baktı. "Hastaya bakıyordum, kriz geçirdi."

Aralarında sözsüz bir konuşma geçti ve ortaya hayali cümlelerden oluşan bir defter döküldü. O saniye, tuhaf bir şekilde Korel'in Göksel ile aralarında neler geçebileceğini düşündüm. Korel'in onu ve Azra'yı tanıdığı açık bir şekilde ortadaydı.

Korel bana doğru baktı ve beklemediğim bir anda, boynumda asılı kalan elimi aşağı doğru indirerek, soğuk olan avuç içlerini hissetmeme neden oldu. "Boynu için merhem mi sürmek gerekiyor?" Duraksadı ve boynuma dikkatli bir şekilde baktı, geçen gecenin de izleri duruyordu, kulaklarımda o gece giderken bir şeyler sürmem gerektiğini söyleyen sesi çınladı.

Elimi çoktan bırakmış olsa da avuç içinin soğukluğunu hâlâ hissediyordum, gözlerim kocaman açıldı.

Doktor boynuma bir kere bile bakmadan, "Birader," diyerek kısık bir sesle uyarıcı bir tonda konuştu. "İçeride hastam var, büyük bir kriz geçirdi ve şu an..."

"Sana bir şey sordum," dedi kirpiklerinin arasından bakarak. "Sokarım krize, bak şuna ve hangi merhemin alınması gerektiğini söyle."

"Hayır," diye mırıldandım hızlı bir şekilde. "Yok, gerek yok." Korel'e başımı çevirdim. "Ben halledebilirim."

Gürkan ağzından büyük bir nefes aldı ve gözlerini yavaşça açıp kapatarak bana doğru döndü. Boyu benden uzun olduğu için üzerime doğru eğildi ve çenemi kavrayarak hafifçe yukarı kaldırdı, diğer eli boynumdaki izlere hafifçe dokunduğunda yine acı içinde bir nefes aldım ve dişlerimi sıktım.

"Gürkan," dedi Korel, sert bir sesle. Gürkan, başını çevirdi ve Korel'in yüzüne baktı. Bugün gümüşü daha fazla barındıran gözleri, Gürkan'ın çenemdeki ve boynumdaki eline odaklandı, ardından başını çevirerek kafasını iki yana salladı ve "Yok bir şey," diyerek homurdandı. "Ben dışarıdayım."

Korel sinirle çıkış kapısına doğru yürürken ne Gürkan ne de ben tek kelime ettik.

Doktor Gürkan oldukça dikkatli bir şekilde boynumu inceledi ve parmaklarını kabaran yerlerin üzerinde gezdirdi, yaklaşık bir dakika sonra ise koyu gözlerini gözlerime çevirdi ve duruşunu dikleştirerek elini çenemden çekti. Bilmediğim bir merhemin ismini söyleyerek gözlerini kıstı. "Bu merhemi sürersen kızarıklıkları yok edecektir, belirgin bir iz kalmayacaktır."

Başımı aşağı yukarı salladım ve dediği merhemi umursamayarak, "Göksel nasıl?" diye sordum. "İyi olacak, değil mi?"

"Sence?" dedi Doktor Gürkan hızlı bir şekilde. "Büyük bir krizi atlattı sayılır Minel."

Ani bir şekilde başımı şiddetli bir ağrı girdi ve sanki daha önce bu anı yaşamışım gibi anlık olarak gözümün önünden birkaç sahne geçti. Gözlerimi kapatarak yüzümü buruşturdum ve avuç içlerimi şakaklarıma bastırarak "Hey," diye homurdandım. Sahneler yok oldu, kulaklarımda duyduğum şiddetli çınlama uzaklaştı. Gözlerimi açtım ve doktorun yüzünü odaklandım. "Benim adımı nereden biliyorsunuz?"

Gürkan yutkundu ve âdem elması aşağı doğru hareket etti. "Minel," dedi gözlerini kısarak. "Minel Karaer olması gerek, değil mi?" Düz bir ifadeyle yüzüne baktım ve bir tepki vermedim. "Buraya geldiğimde çoğu öğrencinin dosyasını araştırdım ve onların içinde sen de vardın, aklımda kalmış olmalı." Gülümsedi fakat hiç içten bir gülümseme değildi. "Psikoloji dalım olmasa da meraklı bir insanım."

İnandırıcı olmaya mı çalışıyordu yoksa doğruyu mu söylüyordu, ayırt edemedim. Bir yandan beni nereden tanıyabileceğini kestiremiyordum, diğer yandan yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. "Anladım," dedim, derin bir nefes alarak ve ben de onun gibi samimiyetsiz bir şekilde gülümsedim. "Sanırım siz," dış kapıya doğru baktım, "Korel ile arkadaşsınız, değil mi?" Masum bir şekilde gözlerimi açtım.

Gürkan'ın gerildiğini hissettim, kaşlarını çattı, ağzını açarak dilini döndürdü, ardından tekrardan gülümsedi ve "Bak," diyerek homurdandı. "Şu anda suçlusun, bir kızın kriz geçirmesine sebep oldun ve sen bir doktoru mu sorguluyorsun?"

Elindeki bıçakları bana yöneltmiş olması ve sorumdan kaçması beni şaşırtmamıştı. "Suçumun farkındayım," dedim. "Ve kaçmıyorum

farkındaysanız." İki elimi birden havaya kaldırdım ve büyük bir nefes aldım. "Her neyse," geriye doğru bir iki adım attım, "merhem için teşekkürler fakat almayacağım."

Çıkış kapısına doğru yürürken, doktorun sırtımdaki bakışlarını hissedebiliyordum. Aslında ona karşı herhangi bir nefret hissetmemiştim, hatta gördüğüm ilk saniye içimin ısındığını bile söyleyebilirdim fakat aynı şeyi onun için söyleyemezdim, sanki benden nefret etmesi için bir sebebi varmış gibiydi.

Binadan dışarıya çıktığım saniye, kısık gözlerle etrafa baktım. Korel, az ilerideki duvarın önündeydi. Bir ayağını ve sırtını duvara yaslamıştı, oldukça hareketsiz görünüyordu ve dudaklarında bir dal sigara vardı.

Dışarısı kalabalık değildi, beklemeden ve düşünmeden Korel'in yanına doğru ilerledim. Korel de hissetmiş olacak ki başını direkt geldiğim tarafa çevirdi ve çenesini kaldırarak bana baktı. Duman yukarıya doğru kıvrılırken, Korel gözlerini kıstı.

"Çok sigara içiyorsun," dedim yüksek bir sesle yanına yaklaştığımda. "Ciğerin iyi mi?"

Korel, duraksadı ve gözlerini daha fazla kısarak kan rengi dudaklarındaki sigarayı parmaklarının arasında tuttu, derin bir nefesi içine çekerken, ucunda uzayan kül yere düştü. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı ve içine çektiği dumanı başını biraz kaldırarak havaya doğru üfledi, yutkundu, kazağının üzerinden köprücük kemiklerinin belirginleştiğini gördüm ve âdem elması yavaşça hareket etti. "Dejavu."

Başımı yukarı kaldırmadan, sadece gözlerimle aşağıdan aşağıdan ona baktım ve alt dudağımı yalayarak "Anlamadım," diye mırıldandım. Başını kaldırdığı için olsa gerek, çenesindeki yarık izinin dövmelerle gizlendiği boynunu açık bir şekilde gördüm. Serçe parmak genişliğindeki yarık izi boynundan, nabzının olduğu yere kadar ilerliyordu.

"Boş ver," dedi Korel, soğuk bir sesle. "Anlama da zaten."

Anlamlandıramadığım konuşma uzamasın diye bakışlarımı ondan kaçırdım ve ellerimle oynamaya başladım. "Ben, teşekkür ederim." Utandığım zamanlar yaptığım gibi ayağımla yere harfler çizmeye başladım. "Yine, yeni, yeniden. Teşekkür ederim. Beni kurtardın." Korel'in bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum, ona bakmak yerine yere harfler çizmeye devam ettim.

"Yine, yeni, yeniden," dedi Korel dediğimi tekrar ederek. "Pembe dizi tadında bir lisede değilsin, Turuncu Cüce." Sigarasını tekrardan dudaklarına yerleştirdiğini hissettim fakat bu sefer daha az dumanı içine çekti. "Bu Merkez'i fazla hafife alıyorsun ve genel olarak yaşadıklarını da hafife alıyor gibisin. Bana artık teşekkür de etme, sıktı bu durum."

Başka bir harfi yere çizerken, ona söyleyemediğim kelimeyi tamamlamak adına hızımı arttırdım. "Merkez'i hafife almıyorum ama ne olduğunun da farkındayım, eğer farkında olmasaydım, az önce yaşadıklarımı çok abartırdım." Son harfi çizdim ve dudaklarım yukarıya doğru kıvrılırken başımı kaldırıp onun yüzüne baktım. "Ve sana daha fazla borçlandım, önemli olan da bu."

"Sürekli borç deyip durman da sıktı aslında." Korel'in bakışlarında alay vardı. "Kendini umursamıyor musun sen? Belaları çekiyorsun diyeceğim ama belaya koşarak giden de sensin."

Kafamı iki yana salladım ve "Küçüklüğümden beri bu böyle," diye söylendim. "Zararlı olan her şeye koşardım, sonrasında başıma ne gelirse gelsin, bunu hak ettiğimi düşünürdüm. Bence bazı şeyleri hak ettiğimizi düşünmek, acıları hafifletebilir."

"Kişiye göre değişir," dedi Korel düz bir sesle. "Kötüyü hak ettiğini düşünecek kadar ne yaşamış olabilirsin sen? İyiyi ise hiçbir zaman hak etmediğini düşünürsün, öyle değil mi?"

Kaşlarımı çattım ve Korel'e dik bir şekilde bakarak, "Beni tanıyor musun?" diye sordum ve ardından hızlı bir şekilde devam ettim. "Belki de yaşamışımdır, bunu sen bilemezsin. Benim merak ettiğim başka bir şey var aslında."

Korel diğer konuyu uzatmadan, "Nedir?" diye sordu.

"Azra'ya ne söyledin?" diye sordum. "Onları tanıdığın belli ama ne söylediğini çok merak ediyorum çünkü ne yaparsa yapsın, acısını anlayabiliyorum, bir sorumlu bulmak zorundaydı, o bendim ve canını yakmak istedi."

Korel kafasını iki yana sallayarak, "Bu yüzden hak ettiğini düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Bir noktada doğru söylüyorsun, bazı şeyler hak edilir fakat hak ettiğimiz şeyler için savaşmayacağımız anlamına gelmez. Orada, o kız senin boğazını sıkarken savaşmıyordun."

"Savaştım," dedim karşı çıkarak. "Ama gücüm yetmedi."

"Belki de gücünün yetmesini istemedin," dedi sert bir dille. "Kendine çok kolay bir yol bulmuşsun ama daha zor olanı ne biliyor musun? Hak ettiklerinle bile savaşmak."

Bir süre yüzüne baktıktan sonra "Ona ne söylediğini benimle paylaşmayacaksın, değil mi?" diye sordum. "Konu benim hak etmişliklerim değil çünkü."

Korel gözlerini kıstı, bitmek üzere olan sigarasını baş ve işaret parmağının arasına almadan önce boynuma bakarak, "Acıyor mu?" diye sordu. Lafı değiştirmek istediği açık bir şekilde ortadaydı.

Acısa bile kafamı iki yana hızlı bir şekilde salladım. Sigaradaki son dumanı içine derin bir şekilde çekti ve gözlerini bir saniyelik de olsa kapattı, uzun kirpikleri elmacık kemiklerine gölge düşürdü. Gözlerini tekrardan açtığında yüzüme doğru yaklaştı ve aynı anda dumanı boynuma doğru üfledi. Sıcak nefesiyle beraber dumanı, boynumun acıyan yerlerinde hissettim ve merhemin en zararlısı bünyeme işledi.

"Acımıyor." Yutkundum ve yakınımda duran saçlarının yumuşak dokusunu dokunmadan bile fark edebildim. "Acı," büyük bir nefes aldım, "acımıyor." Kendimi toplamak adına "Az önce dejavu derken ne demek istedin peki?" diye sordum. "Bu soruyu da mı yanıtsız bırakacaksın?"

Yüzü boynuma yakınken gözlerimin içine baktı ve üst dudağı yukarıya doğru kıvrıldı. Duruşunu dikleştirdi, kurumuş yaprak rengi gözlerini tümden alay kaplarken, parmaklarında duran sigarayı, az önce kelime yazdığım yere attı ve siyah botuyla ezerek "Sana başka bir dejavu daha söyleyeyim mi?" diye mırıldandı. Ayağının tabanını kelime yazdığım yere sürttü ve bakışları, bakışlarımla buluştu.

"Yere ne yazdığını biliyorum Turuncu."

5. GİRDAP

Kaçışların yumuşak zeminde bıraktığı adım izleri, takip edildiğimiz insanlar tarafından bir pusula olmuyor muydu?

Her kaçış, arkasında başka bir adımı bırakıyordu. En kusursuz kaçış, zihnin içinde gerçekleştirdiğimiz kaçıştı ve bu kaçışlar, kendi zihnimizden başka hiçbir zihinde adım izi bırakmazdı.

Bir noktada zihnimin solgun taraflarında kaçtığım birilerinin, bir şeylerin, varlıkların belki de tek bir kişinin olduğunu biliyordum fakat bu kusursuz kaçış, beynimin içindeki etten duvarlardan damlayan kanların beni boğmasına engel değildi. Her damlayan kan, damarlarımı tıkıyordu ve tıkanan damarlar, adımlarımı yavaşlatıyordu.

Kanıyordu.

Zihnimin içindeki geçmişimin pandomiması kanıyordu, sebeplerin sebepsizliği ise o adımların bıraktıkları boşluklara zehri döküyordu.

İlkbahar sabahını anımsar gibi oldum.

Babamın kucağında oturuyordum ve havuzun kenarındaydık. Havuzu henüz doldurmamıştık ve havuzun dibindeki su yeşile dönmüş, havuzun üzeri ölmüş canlılar ile dolmuştu. Annem mutfaktan İngiliz aksanlı bir kadının şarkısıyla hem dans ediyor hem kahvaltı hazırlıyordu. Babam ise saçlarımı okşayarak elindeki kitaptan bana defalarca dinlediğim masalı anlatıyordu.

"Baba," diye homurdanmıştım. "Bu masaldan çok sıkıldım, anlatma artık."

Babam güldü ve başımın tepesine serin, huzur veren bir öpücük kondurduktan sonra "Benim güzel kızım," diye mırıldandı. "Her seferinde dinlemediğini bildiğim için aynı masalı anlatıyorum sana."

Şımarık bir kız gibi kollarımı önümde bağlayıp "Ben korku hikâyelerini seviyorum," diye inledim.

O zamanlar İzmir'de yaşıyorduk ve mevsim ilkbahar olmasına rağmen, hava terletiyordu. Üzerime giydiğim karpuz desenli elbisemin

dantel kısımlarıyla oynamaya başlamıştım ve babamın omzuna yattığım yerden başımı kaldırıp yüzüne bakmıştım. "Beni korkutabilir misin babacığım?"

Babamın gözlerinin içinin bulutlandığını o yaşıma rağmen fark etmiştim. Önüme gelen saçı kulağımın arkasına sıkıştırıp alnımdan öpmüştü. O kadar sıcak, o kadar şefkatliydi ki, babamın kokusunda hissettiğim meleklerin kokusuymuş gibi gelirdi.

"Minel'im," dedi soluk bir sesle. "Cennetimin inci tanesi. Korkmuyor musun zaten?"

Dudağımı büzüştürmüştüm. "Neden korkacakmışım ki?"

"Kaçıyoruz," demişti ilk defa o zaman. Benimle en net konuştuğu zaman o zamandı.

"Bu kaçışlar seni korkutmuyor mu?"

Ufaktım. Oldukça ufaktım ve onun ne demek istediğini anlayamamıştım. Annem içeriden başka bir şarkıya geçtiğinde kafamı sallayarak şarkıya eşlik ettim ve babama gülümsedim.

"Sürekli yeni yerler görmek, kaçmak mı demek?"

Babam, ilk defa o zaman bana acıyarak baktı. İlk defa o zaman perdelerini kaldırarak bu kadar net baktı. "Hayır," dedi net bir sesle. Başka diyecek hiçbir şeyi yokmuş gibi duraksadı ve bakışlarını kirli havuza doğru çevirdi.

Babamın saçlarının kırlaşmaya başladığı zamanlardı. Yaşım hâlâ tek haneli olmasına rağmen, saçlarına rüzgâr değdiği zaman hissettiğim ona özgü şampuan kokusunu bu yaşımda bile hatırlayabiliyordum. Küçük ellerimi babamın yüzüne koymuştum ve gülümsemiştim.

"Kaçmak ne demek? Neyden kaçılır babacığım?"

O zamanlar sorularımın, babamın kalbine indirdiğim balta darbesi olduğunu bilmiyordum. Bilgisizdim, küçüktüm ve sürekli taşınmalarımızı eğlence haline getirecek kadar toydum. Yeni şehirler demek, yeni yerler demekti. Yeni ev. Yeni oda. Yeni renkler.

"Her şeyden kaçılır Minel'im," demişti babam acılı bir sesle. "Bazen birilerinden, bazen bir nesneden, bazen bir eşyadan," duraksamıştı ve derin bir nefes almıştı, "bazen ise bir çocuğun geleceğinden."

O yaşımda o toy halimle babama dönüp "Ya kaçtığımız kendimizsek?" diye sormuştum ve babamın dehşet içinde dönüp bana baktığını net bir şekilde hatırlıyorum. Gözleri buğulanır gibi olmuştu.

Ya kaçtığımız kendimizsek?

Babamın bakışları benden uzaklaşıp, kirli suya sahip olan havuza doğru dönerken gözlerine satır satır yazılan kelimeleri, çocuk halimle okuyamıyordum. Babamın omzunun üzerinden mutfağa doğru baktığımda müzik sesi susmuştu ve annem pencereye omzunu yaslamış, bir eli dudaklarının üzerinde bizi dinliyordu.

Anlamlandıramamıştım.

Babamın bakışları yeniden bana döndüğünde, gözlerinin içindeki damarların kırmızı rengine döndüğünü ve yüzünün renginin attığını görmüştüm. Bir anda, beni alnımdan öpmüştü; gözlerimden, yanaklarımdan, burnumdan, başımın üstünden, saçlarımdan...

Babamın kucağında anlık bir oyuna çevirdim ve kıkırdayarak ondan kaçmaya başladım.

"Beni korkutamadın babacığım, korkmuyorum!" Çırpınışlarım ve kıkırdayışlarım geniş bahçemizin içini doldururken tepemizdeki ağaçtan kuşlar uçuşmaya başladı ve sadece benim sesim yankılandı.

"Cennetteki inci tanem," dedi babam, sesindeki tını ateşlerin içinde cayır cayır yanıyordu. "Korkmalısın. Korku sana gerçeği hissettirir benim güzel kızım. Korkmalısın."

Gülüşümün arasında küçük ellerimi babamın yüzüne yerleştirmiştim ve "Canım babam," diyerek kıkırdamıştım. "Sen varken ben hiçbir şeyden korkmam ki."

Babam başını iki yana salladı ve annemin hıçkırdığını duyar gibi olmuştum. Babamın omzunun üzerinden mutfak kapısına doğru baktığımda annem yerinde değildi ve o İngiliz aksanlı kadın artık şarkı söylemiyor, kuşlar uçuşmuyordu.

"Korkacaksın," demişti babam. Bu tek kelimeyi o kadar kesin, o kadar kadere meydan okuyarak söylemişti ki, içimin titrediğini anımsıyor gibi oluyordum ama babamın kollarında olduğum için bunu hissetmemiştim.

Babam, gözlerimin içine bakarak elini pantolonunun cebine attı ve "Sana bir hediye aldım," diye fısıldadı. Sevinçle ellerimi birbirine çarparken, babamın kucağında nasıl heyecanlandığını unutmak mümkün değildi. Cebinden çıkardığı ve hayatımda daha önce görmediğim gümüş renkteki eşyayı bana doğru uzattı. İlk başta hayal kırıklığına uğramıştım ve yüzümü buruşturmuştum fakat babamın küçük elimi

tutup o eşyayı avucumun içine bırakışını ve parmaklarımı üzerine nasıl kapattığını unutamazdım. Ağırdı, soğuktu.

"Bu ne?" diye sormuştum tutmakta zorlanarak. Parmaklarım kavrarken bir yandan da ne olduğunu çözmeye çalışıyordum.

"Mızıka, güzel kızım," dedi gülümseyerek. Gülüşü, bir babanın solgun ve ölü cesedi kadar soğuktu.

"Çikolataya benziyor."

Babam kısık bir kahkaha attı ve elimden mızıkayı alarak iki eliyle tuttu.

Mızıkayı dudağına yaklaştırırken göz kırptı. Derin bir nefes aldı ve nefesini mızıkaya doğru verdiğinde tiz bir ses o çikolataya benzeyen eşyadan yükseldi ve olduğum yerden sıçradım. Babam hızını kesmedi, dudaklarını mızıkada nefesiyle beraber gezdirdi ve birkaç saniye içerisinde hoş bir ezginin kulaklarımda can bulmasına sebep oldu.

Kuşlar ağaçlara kondu, rüzgâr durdu, güneş yakmadı, havuz kirini gizledi. Geniş bahçemizi o kadar güzel bir ezgi kapladı ki, başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gökyüzü ve bulutlar, mızıkayla dans ediyor gibiydi.

Babam son nefesini verdiğinde bir dakikadan kısa bir süre çalmıştı. İlk başta öylece bakmış sonrasında ise alkışlamıştım.

"Mızıka!" Olduğum yerde zıpladım. "Mızıkamı istiyorum. Benim o!"

Babam kafasını aşağı yukarı sallayıp mızıkayı bana doğru uzattı ve tekrardan avucumun içine yerleştirdi.

"Benimdi bu," dedi. "Ve artık senin güzel kızım."

"Bana çalmayı öğreteceksin, değil mi?" dedim heyecanla ve mızıkayı çalmak için dudaklarıma doğru yaklaştırdım fakat babam buna engel olup elimi tuttu.

"Canım!" diye seslendi annem içeriden. Sesi kısık ve heyecansız geliyordu. "Kahvaltı hazır."

Kaşlarımı çattım. "Şimdi değil," dedi babam yüzümü ellerinin arasına alarak. "Şimdi nefesin yetmez bunu çalmaya."

Mızıkama baktım. Koyu gümüş rengiydi ve üzerinde bir şeyler yazıyordu. O zamanlar okuma yazma bilmediğim için anlayamamıştım fakat babam için özel olduğunu biliyordum.

"Şimdi değilse ne zaman?" diye sordum heyecanla. "Sen öğreteceksin, değil mi?"

İkinci defa sorduğum bu sorudan sonra, babam gözlerimin içine üçüncüyü sormamam için yalvarıyormuş gibi baktı. Küçük bir kız evlat bunu fark edebilir miydi? Babamın gözlerinin içine baktığım zaman her şeyi fark edebiliyordum.

Fark ettiğimi sanıyordum. Fark etmediğimi, her şey bittiğinde anlamıştım.

"Büyüyeceksin," dedi uzaktan gelen yabancı bir sesle. "Ve korkuyu hissedeceksin." Alnımdan öptü ve gözlerini kapattı. "İşte o zamanlar bu nuzkayı çalacak, korkularının kaçmasına sebep olacaksın. Sen çaldıkça korktukların senden kaçacak, sen kendinden değil."

"Ama," diye mırıldandığımda elini belime sardı ve oturduğumuz banktan ayağa kalktı.

"Söz ver, inci tanem," dedi yalvarır gibi. "Sadece korktuğun zamanlar çalacaksın. Söz ver."

İlk defa o kadar dolu, ilk defa o kadar yalvarır gibi bakıyordu. Hissetmiştim. Bana muzika çalmayı öğretmeyecekti, ben kendim öğrenecektim. İnat etmek istedim, şımarıklık yapmak ve babama o an öğretmesi için yalvarmak istedim. Ama bakışlarımızın arasındaki ip gerildi ve babamla aramızdaki bağa öyle bir düğüm attı ki "Söz," diye mırıldandım. "Sadece korktuğum zamanlar çalacağım."

Şu an o bahçeye benzer bir bahçenin içindeydim. Bir salıncakta oturuyordum. Gündüz değil geceydi. Mevsim ilkbahar değil, sonbahardı. Gökyüzünde güneş değil, yıldızlar vardı ve oldukça karanlıktı. Havuz yoktu. Kuşlar kanat çırpmıyor, sessizlik daha fazla sessizlikle sevişiyordu. Mızıkanın sesi, gecenin bağrını yırtıyor, korkularımın kaçmasına sebep oluyordu.

"Ya kaçtığımız kendimizsek?"

Kendimden mi kaçıyordum? Zihnimin içindeki o dağları deviren, denizleri taşıran, ateşleri alevlendiren ve buzları çığlara dönüştüren sadece kendim miydim? Adımlarımın arkamda bıraktığı kusursuz boşluklara zehri yerleştiren ben miydim? Korkularımın sebebi, kendimden korkmam mıydı?

Korkuyordum. Neyden, kimden, neden ya da ne şekilde korktuğumu bilmiyordum. Sadece korkuyordum. Babam haklıydı. Büyümüştüm, korkuyu hissetmeye başlamıştım.

Bir süre mızıkaya elimi sürmesem de zamanla o çikolataya benzeyen eşyayla barışmayı da öğrendim. Dudaklarım mızıkada dans ederken, gecenin kör yarısını şenlendiren ya da hüzünlendiren sadece benim mızıkamın sesiydi. Korkularımı bastırmak için daha fazla veriyordum nefesimi mızıkaya ve daha fazla yükleniyordum kendime.

Kaçtığım kendimsem, gittiğim kimdi? Gittiğim kendimsem, yine kaçmayacak mıydım? Kendimden kaçışlarım korkularımdan geliyorsa, yine kendimi saplamaz mıydım bıçağı?

Bilmiyordum. Belirsizliğimi iyileştirecek tek şey dudaklarımda dans eden mızıka ve ortaya çıkan eşsiz melodiydi. Açıklama ise, mızıkanın üzerine yazılan tek bir cümleydi:

"Ortaya çıkan her ezgi, çalınan bir hayatın ölüsünün anısına."

"Minel."

Gözlerimi açtım ve sesin geldiği yöne doğru baktım. Amcam, kapının önünde durmuş ve kollarını önünde bağlamış bana bakıyordu.

"Yeter bu kadar. İçeri gel."

Mızıkamı dudaklarımdan uzaklaştırdım ve kesilen ezgi, bir ölünün anısına çiçekler ekti.

"Saat kaç?" diye sordum, yorgun bir sesle. Merkez'den geldiğimden beri bahçede oturuyordum ve havanın gitgide soğuduğunu yeni fark edebiliyordum.

Amcam kolundaki saate baktı ve kaşlarını çattı. "Gecenin iki buçuğu oldu. İçeri. Çabuk."

Salıncakta oturduğum için ayaklarım yere basmıyordu. Amcamda olan bakışlarımı ayaklarıma doğru indirdim ve koyu mor, bez ayakkabılarıma baktım. Elimde tuttuğum mızıka avucumun içini acıtıyor gibiydi.

"Minel!" dedi Ferit amcam gür bir sesle. "Bir daha söylemeyeceğim, içeri. Odana."

Bakışlarımı ayaklarımdan çektim ve oturduğum salıncaktan zıplayarak zemine atladım. Üzerimde kısa bir şort, amcamın siyah hırkası vardı. Hırka neredeyse dizlerime kadar uzanıyordu.

Elimde tuttuğum mızıkayı üzerimdeki ceketin bol koluna sakladım ve evin kapısına doğru yürüdüm. Evet, hayatımdaki herkes mızıka çaldığımı biliyordu fakat mızıkanın gümüş zemininde ne yazdığı

sanırım sadece ben ve babam biliyorduk. Belki annem? Bu konu hakkında kesin bir bilgim yoktu.

Amcamın yüzüne bakmadan açık olan kapıdan içeriye girdim ve direkt merdivenlere yönelerek onunla yüz yüze gelmemeye çalıştım. Geçen gün yaşadığımız olaydan dolayı hâlâ ona karşı sinirliydim, diğer yandan aramızda geçecek konuşmayı ertelemeye çalışıyordum. Arkamdan sinirli, derin bir nefes aldığını duysam da duymazdan geldim ve adımlarımı hızlandırarak odamdan içeriye girdim.

Odamın penceresi açıktı ve içerisi oldukça soğuktu, evin içine girdiğim zaman bacaklarımın da soğuktan buz tuttuğunu hissetmiştim. Olduğum yerden hareket ederek yatağıma doğru giderken, telefonumun ışığının yanıp söndüğünü gördüm ve kafamın içinde saati düşünerek kaşlarımı çattım.

Masamın üzerinde duran telefonuma doğru ilerlerken, sırt çantama doğru gözüm kaydı ve aklımda canlanan o keskin yüz ile beraber telefonu elime aldım.

Gelen mesajlardan üç tanesi Büge'ye aitti ve beni yarı yolda bıraktığının farkında olduğunu ama hatalı olmadığını düşündüğünü söylüyordu. Gözlerimi devirdim ve gelen diğer mesaja baktığımda kaşlarımı çattım; Büge'nin düşünceleri değişkenlik gösterecekti.

"Yarın seni evden almaya geleceğim. Babamın arabasını çalma ihtimalim yüksek, hazır ol, hız sınırlarını zorlayacağız... Şaka şaka. Seninle konuşacaklarım var."

Barış.

Barış ile bir dönem boyunca hiçbir sorun yaşamasam da son zamanlardaki tavırları canımı sıkıyordu ve asıl sebebini hissedebiliyordum. "Yaralı yüz" diye bahsettiği kişiyle nasıl bir alıp veremediği olabilirdi ki? Bana karşı bir şey mi hissediyordu? Bu ihtimaller arasında en gerçekçisiydi fakat tavırlarının Korel'den sonra neden bu kadar çok değiştiğini yine de anlamıyordum. Korel'den beni neden kıskanıyordu ki?

Korel.

Onu düşünmemeye çalışacaktım.

Elimdeki telefonu masanın üzerine bırakıp açık olan pencereye doğru ilerledim ve perdeyi uçuşturan rüzgâra dikkatli bir şekilde

baktım, rüzgârın bıraktığı her dansı bu kadar sevmemin sebebi var mıydı acaba? Bunu sorgulamak şu an zihnimi meşgul edebilir miydi?

Ellerimi penceremin pervazına yasladım ve patika yola doğru bakan odamın manzarasının, ağaçlarla süslü portresini izlemeye başladım. Onu düşünmemeye çalışacaktım. Onu düşünmemeye çalışmak, onu düşünmeme daha çok sebep oluyordu, bunu fark etmek zor değildi fakat beynimin içinde birkaç günde bu kadar iz bırakması ve izlerinin üzerinden her gün biraz daha keskin bir bıçakla gezmesi benim açımdan iyi bir şey değildi.

Onu en son öğlen görmüştüm. Yere yazdığımı bildiğini söyledikten sonra –buna inanmıyordum- gözlerimin içine bile bakmadan arkasını dönüp gitmişti, geride bıraktığının ne olduğunu bile umursamamıştı.

Sonbaharın ılık esintisini anımsatan kurumuş yaprak rengi gözleriyle sonbaharda tanışmıştım.

Bu düşünce ürpermeme sebep olurken, ellerimi kollarıma sardım ve gözlerimi yavaşça kapatıp, ağrıyan başımı unutmaya çalıştım. Büyük ihtimalle soğuktan dolayı ağrıyordu, düşünmemek için kendimi zorlamalarımdan olduğuna inanmamaya çalışıyordum.

Dışarıdan gelen çarpma sesinden sonra gözlerimi açıp patika yola doğru baktım. Büyük meşe ağacının arkasına saklanan gölgeyle beraber yere sert bir şey düştü fakat gölge duraksamadı.

"Hey!" diye seslendim. Başımı pencereden sarkıtırken, içimde ufacık bir korku bile hissetmiyordum; köpek havlıyordu. Gölgenin adımları bir anlığına durdu ve pencereme doğru baktı. Gölgenin bir kadına mı erkeğe mi ait olduğunu bile anımsayamıyordum ama benim gölgelerimden değildi, bundan emindim.

"Kim var orada?"

Saniyenin yarısı kadar bile durmadan koşmaya başladı, ayaklarının zeminde bıraktığı hışırtılı sesler, güçlü ve oldukça hızlı koştuğunu gösteriyordu. Kaşlarım çatıldı. Bir sarhoşun takılacağı bir ormanlık değildi, merkeze uzaktı. Yürüyüş yapmak için oldukça geç bir saatti ve benden başkası bu ormanda yürüyüş yapmaya cesaret edemezdi.

Koşan ayak sesleri yok olduğunda daha fazla başımı ağrıtıp düşünmemek adına pencerenin yanından çekildim ve yatağa doğru ilerledim. Gecenin gökyüzünde yaptığı dansın veda etmesine saatler

kalmıştı ve bugünlerde gündüze daha fazla ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Yatağa uzandığımda bakışlarım sandalyede duran Korel'in deri ceketine takıldı. Geri vermemiştim ve ne şekilde vereceğim hakkında bir fikrim yoktu, kokusunu tekrardan almak istemediğim için ne sandalyeye yaklaşmıştım ne ceketi elime almıştım ama yanından geçerken hissettiğim kül kokusu burnuma doluyordu.

Gözlerim bedenimin değil, ruhumun hissettiği yorgunlukla beraber kapanırken, göz kapaklarıma çizilen yüz, bir yanık izini barındırıyordu ve beynimin içinde kasırgalar oluşmasına, kürek kemiğimin sızlamasına sebep oluyordu.

Kâbuslarla dolu ve sürekli uyandığım bir gecenin ardından gözlerimi yüzüme vuran güneş ışığıyla açtığımda, göz kapaklarım geri kapanmak için direniyordu ve bedenimin uykuya karşı olan ihtiyacını net bir şekilde hissediyordum. Tek gözümü hafifçe aralayarak pencereden giren güneş ışığına baktığımda asıl uyanma sebebimin, güneş ışığı değil de o kalın ses olduğunu anladım.

"Minel! Bir daha seslenmeyeceğim! Geç kalacaksın!"

Amcamın kalın, oktavı gitgide yükselen sesiyle beraber gözlerimi açtım ve yatağımın üzerinde oturarak saçlarımı karıştırdım.

"Minel! Odana gireceğim."

"Lanet olsun, uyandım!"

Sessizlik oluştu, ardından amcamın odamın yanındaki adım sesleri uzaklaştı. Bakışlarım duvardaki saate odaklanırken, gözlerim kocaman açıldı ve on beş dakika içinde hazırlanmam gerektiğini fark ettim. "O kadar kâbus iyi geldi mi Minel?" diye kendime kızdıktan sonra yataktan seri bir şekilde kalktım ve ilk önce banyoya girdim. Ilık bir duşun ardından saçlarımı tamamen kurutmadan bir yandan saçlarımı örerek dolabı açtım ve elime ne geçtiyse üzerime geçirdim.

Odadan çıkacağım sırada bakışlarım sandalyenin üzerinde duran deri ceket odaklandı ve aynı anda aşağıdan yükselen zilin sesini duydum. İki tarafa da bakışlarım kayarken, amcamın kapıyı açma sesi ve benim deri ceketi kaptığım gibi odadan çıkmam bir oldu.

Ceketini ona vermemin zamanı gelmişti. Bir şekilde belki tekrardan teşekkür edebileceğimi düşünüyordum -ki bundan hoşlanmadığının

farkındaydım- ona borcumu ödemem gerekiyordu fakat ne şekilde ödeyeceğim hakkında ufacık bir fikrim yoktu.

Merdivenleri hızlı bir şekilde inerken amcamın düz ve keskin sesini duydum.

"Barış?"

Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken yüzümü buruşturdum ve içimden sessiz bir küfür ederek Barış'ın beni almaya geleceğini unuttuğumu fark ettim.

"Minel'in amcası amca?"

Olduğum yerde duraksamak yerine avucumla alnıma sert bir tokat geçirdim ve merdivenleri hızlı hızlı inmeye başladım. Odağıma Barış'ın sıntan suratı girdiğinde amcamın arkası dönüktü ve iki elini arkada birleştirmiş, öylece Barış'a bakıyordu.

Elimde tuttuğum deri ceketi sıkıca tuttuktan sonra "Barış!" diye seslendim ve ses tonumu oldukça sıradan ve düz tuttum. "Seni bekliyordum."

Amcam omzunun arkasından bana baktı ve baştan aşağı süzdükten sonra kaşlarını çattı. Bakışlarındaki ifade davetsiz misafirden hiç hoşlanmadığını gösteren bir ifadeydi ve oldukça rahatsız görünüyordu.

"Amca," dedim başımı hafifçe öne eğip ona selam vererek. "Uyuyakaldığım için Merkez'e geç kalacaktım, Barış'ı arayıp beni götürmesini rica ettim. Kırmadı."

Bakışlarım Barış'la buluştuğunda yüzündeki ifade hiçbir şey anlamıyormuş gibi ve yalanımı ortaya çıkarmaması için ona oldukça soğuk bir şekilde gülümsedim ve yanına doğru gittim.

"Ben bırakırdım," dedi amcam tok bir sesle. "Başkalarını çağırmana gerek yoktu."

Amcam hep böyleydi. Oldukça kabaydı ve beni düşüreceği durum hiçbir şekilde umurunda olmazdı, artık onu sorgulamayı ya da alınmayı bırakmıştım çünkü kabulleneli epey uzun zaman oluyordu.

"İşlerin yoğun," dedim yanından geçip Barış'a doğru ilerleyerek. Barış'ın bakışlarında olan aptal ifadeyle beraber gözlerimi devirdim ve "Hoş geldin," diye mırıldandım. "Seni buraya kadar yorduğum için üzgünüm ama geç kalmak istemedim."

Barış anlamsız anlamsız yüzüme bakarken, yüzüne resmen yalvarır gibi baktım ve tek kaşımı havaya kaldırdım.

İlk başta yüzünü buruşturdu fakat ardından gülümseyerek "Ha," diye kekeledi. "Yok, sıkıntı yok. Ben," saçlarını karıştırdı, "bu taraftan geçiyordum zaten."

Gülümsedim. Oldukça içten bir şekilde gülümsedim ve karşılığını aldığımda amcama dönerek "Ben gidiyorum," dedim.

O saniye amcanın bakışlarının yüzümde değil, elimde tuttuğum deri ceketle olduğunun farkındaydım ve aynı anda Barış'a başımı çevirdiğimde üzerine deri ceket giymiş olduğunu gördüm.

Yutkundum ve kapıdan çıkmak için hamle yaptığımda, "Barış," diye seslendi amcam kuşkulu bir ses tonuyla. "Minel'den sana ait olan ceketi mi istedin?"

Barış'ın yüzüne bakarak soluğum kesildiğinde Barış duraksamadan "Ha?" diye bir ses çıkardı dudaklarından. "Ne ceketi?"

Yalan, dibi görünmeyen bir okyanustu ve en derine yüzerken, amcam beni oltanın ucundaki yem ile kıskıvrak yakalayacaktı. Gözlerimi kapattım ve içimden birkaç saniye saydıktan sonra geri açarak "Ceketin," diye fısıldadım kısık bir sesle. Barış'ın çakır rengi gözlerine odaklandım ve elimdeki deri ceketi ona uzatırken resmen bu sefer hem bedenen hem ruhen ona yalvarıyordum. "Geçen gece üşüdüğüm için verdiğin ceket. Unutmadan vereyim dedim." Elimde tuttuğum deri ceketi ona doğru uzattım.

Barış donuk bakışlarla bir bana bir elimdeki cekete bakarken, bu sefer yalan söylediğimi direkt anlamıştı ve kaşları çatılmıştı. Cekete bakışları keskinleşirken, kaşları daha fazla çatıldı ve o saniye yalanıma ortak olmayacağını hisseder gibi oldum. Amcam kollarını önünde bağlarken, oltayı ve ucundaki yemi görebiliyordum, bilinçsizce Barış'ın beni itmesiyle yeme doğru yüzdüğümü ise Barış'ın yüzü daha fazla keskinleştiğinde hissediyordum.

"Ceket," dedi Barış, düz bir sesle. "Üşüdüğün için." Kendi kendine yaptığı tekrarlarla beraber, cekette olan bakışlarını bana çevirdi ve sert bir şekilde elimden ceketi aldıktan sonra "İyi yapmışsın," diye mırıldandı, ses tonu küfür ediyor gibiydi. "Bu ceketi kuru temizlemeye vereceğim." Derin bir nefes alırken, Barış, elinde ceketi sıkıca tuttu ve amcama sadece başıyla selam vererek "Seni arabada bekliyorum," diye kısık bir sesle adeta bıçağı saplayarak arabaya doğru yürüdü.

Birkaç saniyeyi kendime ayırdıktan sonra amcamın yüzüne bakmadan Barış'ın arkasından ilerlemek adına adım attım fakat amcam sert bir şekilde kolumu kavradı ve yüzümü ona doğru çevirdim.

"Barış," dedi soluk bir tınıyla. "Üzerindeki deri ceketin kuru temizleme ürünü olmadığının farkında mı?" Yem yoktu, olta yoktu. Beni derinden tutup yukarıya doğru çeken amcamın zekâsı ve gerçekleri vardı. "Ve sen," dedi kolumu daha sıkı kavrayarak. "Geç kalmayı zerre umursamadığını bilmiyorum mu sanıyorsun?"

Kolumu ondan kurtarmaya çalıştım ve Barış'a doğru baktım, sürücü koltuğuna oturmuştu ve amcam ile beni izliyordu. "Amca," dedim, dişlerimin arasından. "Beni rezil ediyorsun ve lütfen elini çeker misin? Canım yanıyor." Olduğum yerde kendimi geri çektiğimde amcam direnmedi ve kolumu bırakarak yüzüme adeta büyük bir nefretle baktı. O bakışlara maruz kalmamak adına kolumu tutarak ona arkamı döndüm ve Barış'ın bej rengi arabasına doğru ilerledim.

Adımlarım sarsaktı ve içimde kaynar kazanlara taş çıkaracak bir alev vardı, sebebi yalan mıydı, doğrular mıydı, bilmiyordum ama amcamın gözlerindeki nefretin gitgide daha fazla keskinleştiğini ve irislerine yayılırken canımı daha fazla yakabileceğini hissediyordum.

Yolcu koltuğunun kapısını açtım ve kendimi koltuğa atarak hızlı bir şekilde emniyet kemerimi bağladım. Barış ise kontağı çevirerek yüzüme bakmadı ve arabayı hareket ettirerek amcamın evinden uzaklaştı, kapının önünde duran amcam ise büyük bir nefretle bakıyordu. Bunu, dikiz aynasından bile görebiliyordum.

Merkez'in yoluna yaklaştığımızda arabanın içinde yaklaşık beş dakikadır büyük bir sessizlik vardı. Söz sırasının bende olduğunu biliyordum fakat bir teşekkürün yetersiz kalacağının da farkındaydım. "Barış..." dedim, soluk bir sesle fakat Barış hızlı bir şekilde vitesi ileriye attı ve kaşlarını çattı.

"İki yalan." Arabanın hızını arttırıyordu. "Birinciyi anlıyorum, beni görmek amcanı rahatsız etti ve hem beni hem kendini kurtarmak istedin." Hızlı bir şekilde arka koltukta duran derin ceketi aldı ve üzerime atarak, "Peki ya bu?" diye sordu. "Kimin ceketi için yalan söylediğimi benimle paylaşacak mısın?"

Barış, yalanı ya da yalan söylemeyi umursayacak biri değildi, bunu net bir şekilde biliyordum. Yüzüne baktım ve sadece, "Teşekkür ederim," diyerek onu yanıtladım. Açıklama yapmak istemiyordum,

yaptığı büyük bir şeydi fakat olmadığı bir insan gibi davranmasının tek bir açıklaması vardı.

"Onun, değil mi?" diye sordu Barış. "O yaralı yüzün bu deri ceket."

"Ona böyle deme." Savunmama benim bile kaşlarım kalkarken, parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve gözlerimi kapattım. "Bak, gerçekten benim için yaptığın büyük bir şeydi, teşekkür ederim fakat abartmıyor musun? Sen yalan söylemeyi umursayacak bir adam değilsin."

"O yaralı yüz için," dedi sinirli bir tınıyla. "Tanımadığım mazoşist tipli bir adam için yalan söyledim. Bunu umursarım işte." Kaşlarını çattı ve ters bir şekilde cekete baktı. "Bu ceketin sende ne işi var?"

Açıklayamazdım. O geceyi detaylarıyla açıklamak demek, Korel'in nasıl bir adam olduğunu açık etmek olurdu ve Barış bunu anlatacağım son insan bile değildi. Yalan uydurmam gerekiyordu fakat o okyanusta yüzerken çoktan boğulmuş ve yolumu kaybetmiştim, kafam şu anda yalana çalışmıyordu.

Başımı yanımdaki pencereye doğru çevirdiğimde Barış, "Söylemiyor musun?" diye sordu. "Sana kötü bir şey mi yaptı?" Kafamı hızlı bir şekilde iki yana salladım ve bir elimle ağzımı kapattım. "Sana kötü bir şey yaptı."

"Hayır," dedim net bir sesle. "Bana kötü bir şey yapmadı." Barış inanmadı.

"Eğer söylemeyeceksen amcan ile bu konuyu konuşurum ve ikimiz beraber bu ceketin sende nasıl durduğunu çözebiliriz." Kafam hızlı bir şekilde ona dönerken Barış'ın bakışları da benim üzerimdeydi.

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

Yalana ortak olmak, yalanın ortaya çıkmasına zemin hazırlamaktı. Sinir saç uçlarımdan yakalayıp beni eklemlerime kadar titretirken, "Sen beni..." deyip dişlerimi sıktım ve tam yumruklarımı sıktığım saniye Barış'ın camından arabanın içine doğru eğilen birini gördüm. Barış'ın penceresi açıktı ve kasklı, koyu gri motosikletin üzerindeki Korel'den başkası değildi.

Sustum ve bakışlarım Korel'in üzerinde donakalırken, Korel motosikletin gazını körükledi ve Barış'ı sollayarak tam önümüze doğru sürdü. Cadde çok kalabalık değildi ve Merkez'e varmak üzereydik.

Boğazımın üzerindeki ateş sönmüştü ve bunun sebebi Korel'i görmemdi. Kendime hayret ederken Barış'ın homurdandığını ve bir küfür savurduğunu duydum.

Görmüştü.

Hemen önümüzdeydi. Elleri motosikleti kavrarken öne doğru eğilmişti ve kalçası hafif kalktı. Düz bir yol izlemek yerine sol sağ yaparak arabaların arasında ilerliyordu ve cadde kalabalık olmasa da yaptığı oldukça tehlikeli görünüyordu.

Merkez göründüğünde derin bir nefes aldım ve kucağımda duran deri ceketi sıkıca kavradım. Barış herhangi bir şey söylemiyordu fakat direksiyonu sıkıca kavrayan ellerinden sinirli olduğunu anlayabiliyordum. Önümüzde ilerleyen Korel motosikletini yavaşlattı ve Barış tam sol tarafa döneceği sırada onu öyle bir solladı ki, Barış bir an direksiyonun hâkimiyetini kuramadı ve olduğu yerde sesli bir küfür savurarak geniş bir viraj aldı. Bedenim öne doğru giderken, hemen benim camının yanından Korel'in bana doğru keskinleşen bakışını gördüm.

Barış direksiyonun hâkimiyetini kurduğunda sert bir şekilde komaya bastı ve bunu art arda sıralayarak "Göt herif!" diye bağırdı. Eğildiğim yerden dikiz aynasından Korel'e baktığımda çok uzakta değildi ve hemen arabanın arka tarafındaydı, bana baktığına yemin bile edebilirdim.

"İyi misin?" diye sordu Barış bana doğru dönerek. Yüzünde endişe ve öfke vardı. "Minel iyi misin?"

İyiydim, herhangi bir şey olmamıştı fakat Korel'in yaptığı anlamsız hareketin şaşkınlığı içerisindeydim.

"Evet," diye mırıldandım dikiz aynasından Korel'e bakmaya devam ederek. Biraz daha geride kalmıştı fakat vahşi bir hayvan gibi bakışları arabadan uzaklaşmıyordu, kaskının ardındaki gözlerini hissedebiliyordum.

"Şerefsiz, göt herif," dedi Barış dişlerini sıkarak ve Merkez'in otoparkına doğru giriş yaptı. Erken mi, geç mi geldiğimizi bilmiyordum fakat lanet bir sabaha uyandığımın farkındaydım. "Eminsin, değil mi? İyisin?" Sadece kafamı salladım ve emniyet kemerimi yavaşça açtım, ellerim titriyordu fakat korkudan değildi bundan emindim.

Barış arabayı park ettiğinde derin bir nefes aldım ve kapıyı açarak kendimi dışarı attım, diğer günlere nazaran daha serin bir hava

vardı, neredeyse yağmur yağacakmış gibi duruyordu. Barış da sürücü koltuğundan indiğinde arka taraftan gelen motosiklet sesini duydum ve gökyüzüne bakarak alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, gökyüzü karmaşıktı, renkler birbirine girmişti. Kafamın içi, gökyüzüne yansımıştı.

Bakışlarımı Korel'e doğru çevirdiğimde bizim olduğumuz yere doğru motosikleti sürdüğünü fark ettim ve kaşlarım havaya kalktı. Sürücü koltuğunun yan tarafında duran Barış'ın kaşları çatıldı ve Korel'e gözlerini kısarak baktı. Korel, motosikleti Barış'ın olduğu yere doğru hafifçe sürdü ve arabanın yan tarafına geldiğinde sağ elini motosikletinin direksiyonundan çekti, eli arabanın üzerinde baskı yaparken, keskin olan bıçağı gördüm ve dudaklarım aralandı. Yavaş giden motosiklet Barış'ın üzerine giderken, Barış bir anda geri çekildi ve Korel arabanın yanından geçerek sağ eli, elindeki bıçakla beraber havada hemen önümüzde durdu.

"Hey!" dedi Barış yüksek bir sesle bağırarak. Hızlı bir şekilde arabanın sol tarafına, Korel'in bıçağı sürttüğe yere doğru ilerlediğinde ben de onunla beraber hareket ettim. "Lan!" dedi Barış kafasını iki yana sallayarak. Onun yanına gidip baktığı yere baktığımda arabanın sol tarafını derin ve kalın bir şekilde elindeki bıçakla çizdiğini gördüm.

"Lan, sen n'aptın?"

Elimde sıkıca tuttuğum deri ceket terleyen avuç içlerimi benimle paylaşıyordu. Korel, elinde tuttuğu bıçağı bırakmadan kafasındaki kaskı çıkardı ve motosikletinden inerek kaskı kolunun altına aldı, bakışları ve bedeni bize doğru dönerken, üzerine giydiği askeri yeşil uzun kollu kazak yukarıya doğru sıyrılmıştı ve karnının az bir kısmı görünüyordu. Görünen kısmında bile teni yerine dövmeler vardı. Simsiyah, koyu, renksiz ve şekillerini çözemediğim türdendi. Üzerini düzeltti ve bana bakmadan Barış'a doğru ilerledi.

Gözlerinin altı mosmordu ve beyaz olan kısımlar çoktan kırmızı ile renk değiştirmişti. Dudaklarında o kan kırmızısı ton yoktu ve rengini kaybetmişti. Kaşları çatık, sonbaharı anımsatan bakışları sabitti. Saçları daha fazla dağılmıştı. Barış'ın bir adım uzağında durduğunda oldukça yavaş ve bana işkence çektirecek derecede boynunu çıtlattı ve bunu yaparken tek kaşını kaldırdı. Gerginliğin hissedildiği bir rüzgâr olsaydı eğer, şu an kasırgaların arasındaydık. Soluksuz bir

şekilde Barış'ın gerisinde duruyordum, Korel'in gözleri ise hiçbir şekilde benimle kesişmiyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Barış yüksek bir sesle.

İçimden bir ses Barış'ın sınırları hiçbir şekilde zorlamaması gerektiğini yoksa işlerin çok kötü bir hal alacağını söylüyordu.

Korel, elinde tuttuğu bıçağı havaya doğru kaldırdı ve parlak yüzeyine gözlerini kısarak baktı. "Bir," dedi genizden gelen bir sesle. "Bana sesini yükseltmeden konuşacaksın." Bıçağı yüzüne doğru yaklaştırırken "İki," dedi ve bıçağına kaşlarını çatarak baktı. "Benim keskin duyan kulaklarım için bir daha kornaya basmayacaksın." Bıçağı havada tutarak Barış ile arasına aldı ve tek gözünü kısarak "Üç," diye mırıldandı oldukça rahat bir tınıyla. Bakışları Barış'ın yüzüne odaklandı, bıçak Barış'ı hedef alıyormuş gibi tam yüzünün karşısında durdu. "Bir daha bana küfür edecek olursan, zarar gören araban değil, dilin olur çocuk."

Yutkunmakta zorlanır gibi oldum ve Barış'ın arka tarafından çıkarak kendimi ön plana atmaya çalıştım fakat Korel'in bakışları hiçbir şekilde bana çarpmıyordu, çarpmamasının yanı sıra Barış'tan başka hiçbir şeyle göz teması kurmuyordu. Soğuk gözlerinde kışı hissettiriyor, renginde sonbaharı anımsatıyordu. Yaklaştıkça kokusu burnuma doldu ve gözlerimi kısa bir süre açıp kapatarak anımsadığım kokuyu sanki daha önce almışım gibi hissettim.

Bakışlarım Barış'a doğru dönerken, yüzünün renginin attığını fark ettim. Kaşları çatıktı, duruşu dikti fakat o da farkındaydı ki, Korel'in karşısında hiçbir şansı yoktu ve hiçbir şekilde ona meydan okuyamazdı.

"Duydun mu?" dedi Korel tok bir sesle. "Ben üçlemeleri severim ama dördüncüye fırsat vermem." Bıçağın keskin olmayan yüzeyini Barış'ın yüzüne doğru yaklaştırırken, istemsizce atağa geçtim ve ikisinin arasına girerek kafamı iki yana salladım. O saniye Barış geriye doğru çekildi ve Korel'in bakışları bana doğru döndü.

Gözleri, gözlerimin her zerresinde adım izlerini bırakırken, onunla belki de dakikalarca, saatlerce bakışabilirmişim gibi hissettim. Bu tutkulu bir istekten daha çok, defalarca okuduğum kitabı tekrar okuma isteği gibi bir şeydi.

Korel, başını sağ omzuna doğru yatırdı ve yüzümü inceledikten sonra kafasını iki yana sallayarak dudaklarından dalga geçermiş

gibi bir nefes verdi, soğuk, buz gibi bir ifadeyle ufak bir tebessümü bana bahşetti.

"Sen ne dediğini sanıyorsun?" dedi Barış kısık bir sesle.

Korktuğu ya da çekindiği o kadar belliydi ki, ben bile bir an gözlerimi devirme ihtiyacı hissetmiştim.

Bu adamda bir şeyler vardı. Konuşmasa, elinde bıçağı olmasa bile insanları kendinden uzaklaştıracak bir güdü aşılıyordu.

Korel, kaşlarını kaldırarak bana bakmaya devam etti. Bakışları, yüzümden boynuma doğru indiğinde yüzündeki tebessüm silindi ve gözlerini kıstı.

"Toz ol."

Bana söylemediğini çok iyi biliyordum. Sanki rüzgâr bile dans ettiği yerde duraksamıştı ve nefes sesimden başka bir ses duyamıyordum. Zihnimin içinde çark gibi dönen o aforizmada yine o eşsiz ezginin notaları dolandı ve parmaklarım sızlıyormuş gibi hissettim.

Barış bir cevap vermek yerine, "Minel," diye dişlerini sıkarak bana seslendi.

"Toz ol, dedim."

Korel ile aramızdaki boy farkı aşılamayacak kadar fazlaydı ve başım göğüs kafesinin aşağısına denk geliyordu. Birkaç dakika daha ona bakmaya devam edersem boynumun ağrıyacağını düşünüyordum.

"Minel, gelmiyor musun?"

Korel, dişlerini sıktı ve bende olan bakışlarını Barış'a doğru çevirirken, gözlerine inen simsiyah perdeyi gerçekten görür gibi oldum. "Üçüncü söyleyişim, dört olmaz. Toz ol."

Omzumun üzerinden Barış'a baktım ve kafamı iki yana sallayarak gitmesini istediğimi belli ettim. Onu kırmak istemiyordum fakat şu an işleri kızıştıracağı bir durumda değildi. Yine de elimde tuttuğum deri ceketi havaya doğru kaldırdım ve sanki sırf bu yüzden kalmak istiyormuş gibi gösterdim.

Ezginin notaları zihnimde her tarafa yayılırken kimse benden mantık çerçevesi içerisinde düşünmemi bekleyemezdi.

Barış gözlerimin tam içine öfkeyle baktıktan sonra, hiçbir şey söylemeden ağzından bir hırıltı çıkardı ve arkasını dönerek, yumrukları sıkı bir şekilde yürümeye başladı. Onun için üzülmüştüm.

Bakışlarım yeniden Korel'e doğru döndüğünde kurumuş yaprak sarısı gözleri üzerimdeydi, boynuma odaklanmıştı. Neden bu kadar yorgun görünüyordu bilmiyorum ama bir saat de olsa uykuya ihtiyacı olduğu çok belliydi.

"Çok yorgun görünüyorsun."

Kurduğum cümleye kaşlarımı çattım. Gerçekten, o kadar olayın üzerine bunu mu söylüyordum? Az önce arkadaşımın arabasını çizmiş, tehdit etmişti. Neden bunu yapması gayet normal geliyordu? Kendimi alışık gibi hissediyordum.

"Boynun," diye mırıldandı.

Sesi az önceki gibi değildi ve gözlerindeki kış uzaklaşmış gibiydi. Kaşları çatıldı ve yüzünü belli belirsiz buruşturdu. Bıçağı tuttuğu elini farkında olmadan boynuma doğru yaklaştırdığında içgüdüsel olarak geriye doğru kaçtım ve Korel eli havada öylece kaldı.

Aramızda sessiz bir bakışma geçerken, Korel'in gözlerinin içine yerleşen ifade, zihnimdeki ezgiye kırbacı indirdi ve olduğum yerde sarsıldığımı hissettim. Sanki korkmam, geriye doğru kaçmam onu sinirlendirmek yerine, dehşete düşürmüştü. Elinde tuttuğu keskin, koyu gri bıçağı içeri doğru katladı ve kotunun cebine yerleştirdi. Bunu yaparken bakışları yerdeydi ve yüzünü saklıyor gibiydi.

"Boynun daha kötü görünüyor. Merhemi almadın mı?"

Almayacağımı zaten biliyordum ama bunu hatırlaması ve özellikle dikkat etmesi beni şaşırtmıştı. "Hayır." Çenesindeki yarık izine gözlerim kayarken, Korel hâlâ bana bakmıyordu. "Yorgun görünüyorsun, uyumadın mı?"

Sorduğum soruya bir cevap vermek yerine "Boynuna merhem sür," diye emir verdi.

Dert ettiği bu muydu? Bugün aynaya adamakıllı bakmamıştım ve boynumun nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elim boynumda gezindiğinde, morluğun olduğu yerin acıdığını ve kabardığını parmak uçlarımda hissettim. Yüzüm buruşurken, dudaklarımdan hafif bir acılı ses çıktı ve Korel'in bakışları hızlı bir şekilde bana döndü.

"İlaçların hiçbir türlüsünü sevmiyorum." Parmağımı biraz daha boynuma bastırdım. "Merhem bile olsa."

Sorgulamasını bekledim çünkü çoğu insan duyduğu saniye, yapay bir edayla sebebini sorardı ve peşine düşerdi. Korel ise sormak

yerine, beklemediğim bir anda boynuma yerleşmiş olan elimin bileğini tuttu ve boynumdan uzaklaştırdı. Avuç içlerinin sıcaklığı, tenimle temasa geçtiğinde ürperdiğimi hissettim.

"Süreceksin." İnatlaşmak, Korel ile aramızda anlaşma gibiydi fakat bu sefer onunla geçirdiğim zamanı bununla harcamayacaktım.

Bileğimi tutan elini çoktan çekmişti fakat sıcaklığını hâlâ hissediyordum. Gözüm eline doğru kaydığında bilekliğini gördüm. Siyah, deri bir bileklikti ve ucunda bir madeni para büyüklüğünde içi dolu halka vardı. Sanki içi açılıyordu ve bu bileklik oldukça tanıdık gelmişti. Kafamın içinde susan ezginin yerine sessiz fısıldayışlar geldi ve bir ses kıkırdayarak gülmeye başladı. Gözlerimin titrediğini hissettim ve bu bilekliğe bakmak beni anlamsız bir şekilde, başımı ağrıtacak kadar rahatsız hissettirdi. Bilekliğine baktığımı fark eden Korel, hızlı bir şekilde kollarını önünde bağladı ve duruşunu dikleştirerek üstten üstten bana baktı.

"Dediğimi duydun mu turuncu cüce?"

Fısıldayışların tonu değişiyordu ve aksanlı bir erkek sesini daha duyuyordum. Tanıdıktı fakat o kadar geriden geliyordu ki, çözemiyordum. Bakışlarımı yüzüne çevirdim ve alt dudağımı dişledim.

"Merhem sürmem neden umurunda olsun ki? Bana sürekli benden nefret ediyormuş gibi bakıyorsun."

Yüzü alaylı bir ifadeye büründü ve başını hafifçe eğerek tek kaşını havaya kaldırdı.

"Bu yüzden mi peşimde dolanıyorsun?"

"Ben senin peşinde dolanmıyorum." Ağzımı açtım fakat geri kapatarak sakin olmamı ve sakince konuşmam gerektiğini kendime hatırlattım. "Sen Barış'ı gönderdin ve benim kalmamı ima ettin."

"Ve sen de kaldın?" dedi sorgular gibi. "Hep böyle söz mü dinlersin?"

Dişlerimi sıktım ve dik dik baktım. Sürekli damarımın çizgisinde yürüyordu ve yılmıyordu.

"Sana dün adamakıllı teşekkür edemedim," dedim, konuyu değiştirmeye çalışarak. Ses tonum aksini söylüyordu ve hiç teşekkür ediyormuş gibi değildim.

"Başka bir bahane bul," dedi alaylı bir tınıyla. "Bu olmuyor artık, hep aynı numara."

Yüzümü gökyüzüne doğru kaldırdım ve kendi kendime bir şeyler mırıldanarak birazcık sabır dilendim. Bunu yaparken sabırla fakat yüzündeki dalga geçen ifade silinmeden öylece beni bekledi.

"Arkadaşımı neden tehdit ettin?" Yüzüne bakmadan sorduğum soru, konuyu uzatmak için attığım bir adımdı. Sanırım şu an Barış'ı tehdit etmesi umurumda değildi.

"Kendine arkadaş edinirken, beyni götünde yer almayanları tercih et. O çocuk bana küfür etti ve bunu duydun."

Bakışlarımı hızlı bir şekilde ona doğru çevirdim. "Neden böylesin?" Deri ceketi tuttuğum elimi kaldırarak onu işaret ettim ve anlamsız gözlerle baktım. "Sürekli tersliyorsun, sürekli nefret ediyormuş gibisin ve sürekli beni alt etmeye çalışıyorsun. Bunu hissetmiyormuş gibi mi görünüyorum?"

Gözleri bedenimin üzerinde gezindi ve dikkatli bir şekilde baktıktan sonra âdem elmasının titreyerek hareket ettiğini fark ettim. Öyle bir yutkunmuştu ki, bir an benden korktuğunu bile düşünebilirdim fakat gözlerindeki ifade daha tuhaf, daha anlamsız ve daha... Çekiciydi?

"Ayrıca Korel Erezli," dedim hafifçe gülümseyerek ve onu alt etmenin tadına vararak. "Senin için burada durmadım." Deri ceketi bir anda karnına yapıştırdım ve bir adım ona yaklaştım. "Deri ceketin bendeydi, sana vermek istedim."

Yüzümdeki zafer ifadesine bakmak yerine, vücudumu incelemeye devam ediyordu. Yüzündeki o ıssızlık, o sessizlik, o kötülük yok olmuş gibiydi ve sanki gerçekten eğleniyordu. Alt dudağını yaladı ve yüzüne gülümseme yerleşmesin diye kendisiyle savaşmaya başladı, bu o kadar belirgindi ki ilk defa benimle dalga geçmesi için haklı sebebi var gibiydi.

"Ne bakıyorsun?" dedim sinirle. Karnına bastırdığım deri cekete baskı uyguladım. "Alsana şunu sırık adam."

Korel, yüzünü düzeltti ve boğazını temizleyerek tekrardan yutkundu, âdem elmasının eşsiz hareketi gözlerimle yeniden buluştuğunda dövmelerinden daha fazla dikkatimi çekiyordu. "Deri ceket bir süre daha sende kalmalı."

Kesinlikle benimle dalga geçiyordu ve sebebini gerçekten anlayamıyordum. "Senin deri ceketine ihtiyacım yok."

"Var," dedi hızlı bir şekilde ve elini ensesine yerleştirerek gözlerini kıstı, beni incelemeye devam etti.

"Yok diyorum." O kadar rahatsız edici bakıyordu ki, gizlenmek istedim. "Ayrıca bana öyle bakmayı kes, rahatsız hissettiriyorsun."

Korel yüzündeki o ifade genişlerken, etrafa göz gezdirdi, sanki kimsenin duymaması gereken bir şey söyleyecekmiş gibi çevreyi inceliyordu. Bulunduğumuz yerin birkaç adım ilerisinde bir çift vardı, başka da kimse yoktu. Bundan emin olan Korel, bana doğru eğildi ve neredeyse yüzüyle yüzümü aynı hizaya getirdi, bakışları gitgide bana yaklaşırken, kalbimin üzerindeki hacim, beynime doğru ters bir kan akışı gönderdi. Zihnim bu yüze karşı öfkelendi ya da sarsıldı.

Yüzüyle yüzüm arasında bir karış mesafe kala durdu. "Senin şu küçükleri," diye fısıldadı yüzüme karşı nefesini vererek. Göz ucuyla göğüslerime baktı ve alt dudağını dişleyerek gülümsemesini engelledi. "Bugün giydirmeyi unutmuşsun kuş beyinli."

O saniye, o zaman diliminde, yerin yarılması ya da gökyüzünün aşağı inerek beni saklaması gerekiyordu. Bakışlarım üzerime doğru kaydığında beyaz, ince, yarım kollu dar tişörtten belirgin olarak görünen göğüslerimi fark ettim ve ağzım kocaman açılırken Korel'in deri ceketini tutan elimi, ateşi tutuyormuş gibi çektim. Utanç, parmak uçlarımdan saç diplerime kadar yayılırken, öylece aşağı doğru bakarak nefes almaya çalıştım fakat zordu. Barış ve amcam fark etmemişken Korel'in bunu fark etmesi... Belki de fark etmişken söyleyememeleri... Hangisi daha kötüydü? Yandığımı, yanaklarımın yandığından ötürü ateşler içinde kavrulduğunu hissettim.

Korel, elimi çektiğim için ceketini son anda tutmuştu fakat onun siyah botlarına ve kendi ayaklarıma giydiğim beyaz bez ayakkabılarımdan başka hiçbir yöne bakamıyordum. Gitmesi gerekiyordu, koşarak kaçmam gerekiyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadım ve kafamı iki yana sallayarak gözlerimi kapattım. "Bunu nasıl..." duraksadım ve dişlerimi sıkarak ayaklarımı yere çarptım. "Lanet olsun, çok utanıyorum. Gider misin?"

Aslında abartılacak bir şey değildi fakat ben böyle şeylere alışık değildim ve özellikle bunu söyleyen kişinin Korel Erezli olması, beni tepetaklak etmişti, başka birisi söyleseydi gülebilirdim.

Korel'in hareketlendiğini hissettim ve elinde tuttuğu deri ceketi bana doğru yaklaştırdı, hâlâ yerden başka bir bölgeye bakamıyordum. Omuzlarımda deri ceketini hissettiğimde irkildim fakat Korel, omuzlarımı elleriyle tutarak "Kolunu geçir," diye emir verdi. Hızlı bir şekilde kolumu deri ceketten içeriye soktum ve aynısını diğer kolum için de tekrar ettim. Bunu yaparken, kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum fakat aslında korktuğumun Korel'in dalgasına maruz kalmam olduğunu şu anda fark ediyordum.

Korel, yüzüme doğru eğildi, nefesini başımın üzerinde hissettim fakat bakmamak için direndim. Dizlerime kadar gelen deri ceketin fermuarını kapatırken, derin bir nefes aldı ve sanki çenesi başımın üzerine değiyormuş gibi oldu. "Utanma," diye fısıldadı belli belirsiz, ardından yüzüme dikkatli bir şekilde baktığını hissettim. "Utanma, kızarıyorsun," sustu, duraksadı ve tekrardan nefes aldı. "Utanma çilli cüce."

Fermuarı neredeyse boynuma kadar kapattı ve geriye doğru çekildi. Yüzüne bakmak istiyordum fakat elimde değildi. "Gider misin?" diye mırıldandım. "Yani şu an geçmeyecek gibi."

Gerçekten şu an ona bakmak istemiyordum fakat bunun sebebi utançtan daha çok, nefesinin saç diplerimde yaptığı danstan ötürü gibiydi.

"Minel?" diye farklı bir ses işittiğimde, kulaklarımın sanki aylardır başka bir ses duymadığını hisseder gibi oldum. Başımı kaldırıp sesin geldiği yöne doğru baktığımda uzun boylu, kumral bir kız bana ve daha çok Korel'e bakıyordu.

"Evet?" diye yanıt verdim güçsüz bir sesle.

Kız bakışlarını Korel'den kesmeden "Merkez'in baş psikiyatristi," diye mırıldandı. "Seni ve o diğer arkadaşını odasına bekliyor. Dünkü olay hakkında başınız fena halde dertte gibi."

Yüzümü buruşturarak, "Bir bu eksikti," diye fısıldadım ve kafamı aşağı yukarı salladım, kız ise bana bakmıyordu. Korel'e bakışlarını dönerken, gözlerine bakmadan çenesine odaklandım. "Sen gelmiyor musun?"

Kafasını iki yana salladı. "Duruma göre, belki sonradan gelirim. Böyle çoluk çocuk işlerine pek bulaşmam." Kalbim bir an kırılıyormuş gibi hissettim, sebebi neydi bilmiyorum fakat kötü hissettirmişti.

"Pekâlâ," diye mırıldandım ellerimi ceketin kollarından çıkararak.

Kumral kız hâlâ Korel'e bakıyordu ve bir an önce buna son vermek adına kıza doğru yürüdüm, ardından omzumun üzerinden Korel'in ayaklarına bakarak "Ceket için," diye usulca ağzımın içinde geveledim. "Gerçekten teşekkür ederim."

Bir cevap verir miydi, bilmiyordum fakat kızın yanına giderek, "Gidelim," dedim.

Benimle beraber yürümeye başlayan kız bir anda koluma girdi ve kısa olduğum için başını eğerek burnunu cekete yasladı. "Bu onun ceketi, değil mi?" Burnunu cekete sürttü ve kaşlarını çattı. "Ama bu sadece sigara kokuyor."

Karşı çıkmak, kül kokusunu savunmak istedim fakat onun yerine omzumu silktim ve kolumu kolundan çektim.

"Sence ortalık çok mu karışacak?"

"Ortalık sadece karışmayacak gibi," dedi kız oltaya düşerek. "Sen şu anda suçlusun resmen ve herkes seni arıyor."

Adımlarım duraksadı ve "Neden?" diye sordum.

Evet, suçum vardı fakat Büge'nin yaptıklarının yanında hiçbir şey yapmamıştım ve elbette ki Büge ortalıkta yoktu, beni korumazdı. Böyle olaylar yaşadığı zaman uzak durur, kaçardı. Her şey durulduğu zaman ise ortaya çıkar, kendini aklardı.

"Dünkü kızlardan adı Azra olan kayıpmış ve ortada yokmuş, en son seninle olduğunu düşünüyorlar." Azra, beni pencereden aşağı sarkıtan ve boynumu nefesimi kesene kadar sıkan kızdı. Eğer Korel gelmeseydi bir ölü olurdum ve ölümümün bu kadar basit olmasını istemezdim.

"Ne?" diye homurdandım. "Ben o kıza ne yapabilirim ki?"

Binadan içeriye girdiğimizde Merkez kalabalıktı ve herkesin gözü bana, sonra ceketime çarpıyordu. Elbise gibi duran deri cekete dalgayla bakan gözlerin yanında, dünkü olaydan dolayı tedirginlikle bakıp gözlerini kaçıran insanlar da vardı.

"Bunu ben bilemem, değil mi?" dedi kız şüpheyle. Gözleri koyu kahverengiydi ve bakışları hiç hoş değildi. "Boyun kısa olabilir ama bir o kadar da yerin altında olduğunu gösteren bakışların var."

Gözlerimi devirdim ve sessiz bir şekilde kızla beraber odaya kadar yürüdük.

Baş psikiyatrist gözlerimin içine bakarken, odadaki bir kişi hariç herkes beni nefretle izliyordu. "Defalarca anlattım," dedim homurdanarak. "Azra'yı görmedim, gördüysem bile hatırlamıyorum. Olay da tam anlattığım gibi oldu. Bana neden inanmıyorsunuz?"

Psikiyatrist oturduğu yerden kalktı ve diğer iki kızın yanına doğru gitti, Göksel yoktu ve Doktor Gürkan masanın karşısında oturuyordu, bakışları üzerimdeydi. "Bu Merkez'de bir anlık krizle bile insanların başına neler geldiğini biliyor musun?" Kafasını iki yana salladı. "Olayı bile doğru düzgün anlatmadın. Ben neredeyse herkesten sorumluyum ve ne olup ne bittiğini öğrenmek zorundayım."

Tartışmayı Büge'nin olduğu kısımları es geçerek ya da üstünkörü anlatmıştım fakat kızlar zaten açık bir şekilde anlattığı için benim bunu yapmam pek iyi olmamıştı, diğer yandan Azra'yı görmediğime inanmıyorlardı.

"Arkadaşın ortalıklarda yok," dedi adını hatırlayamadığım kız. "Onunla mı bu planı yaptınız? Azra nerede?"

Gözlerimi devirdim ve "Arkadaşımın bir ilgisi yok," diye inledim ve ardından toplamak adına, "Benim de bir ilgim yok," diye mırıldandım. "Kimsenin bir ilgisi yok. Azra'ya ben hiçbir şey yapmadım."

"Yapmadın mı?" Kız olduğu yerden üzerime doğru yürümeye kalktığında arkadaşı onu tuttu. "Onun gözlerinin içine nasıl baktığını gördüm!"

"Selin," dedi diğer kız nefretle bana bakarak. "Sakin ol, haklıyken haksız konuma düşeceğiz."

"Haklı mı?" diye homurdandım, ardından bakışlarımı Doktor Gürkan'a çevirdim. "Siz şahitsiniz, benimle nasıl uğraştıklarını gördünüz ve ben sustum." Psikiyatriste baktım. "Tamam, suçsuzum demiyorum, tartışmaya dâhil oldum fakat kimseye bir zarar vermedim. Bunu asla yapmam."

Doktor Gürkan, kaşlarını çatarken bakışlarımız kesişti ve beni savunmasını ya da bir şekilde arkamda durmasını bekledim çünkü o kapının önünde Korel ile beni yan yana görmüştü fakat savunmak yerine bakışlarını benden çekti.

"Göksel iyi durumda ve daha da iyi olacak gibi." Arkadaşlarına ters bir bakış attı. "Eğer ilaçlarını düzenli kullanırsa ve bir şeyler gizlenmez ise düzelebilir."

Psikiyatrist başını salladı ve "Siz çıkabilirsiniz Gürkan Bey," diyerek oda kapısını gösterdi.

Gürkan bir duraksamadan olduğu yerden kalktı ve başını aşağı yukarı sallayarak benim arkamdaki kapıya doğru yürüdü, bakışlarımız kesiştiğinde bu sefer rica ediyormuş gibi bakmıyordum.

Kızlar, siz de çıkın," dedi. "Sizinle daha sonra tekrardan konuşacağım." Bana baktı ve kaşlarını çattı. "Minel Karaer, sen duruyorsun. Amcanı çok yakından tanırım ve bu konuyu onunla konuşmanın vakti gelir."

"Hayır!" diye bağırdım yüksek bir sesle. Bakışlarım kapıya doğru yürüyen kızlara takılırken Doktor Gürkan öylece kapıdan olanları izliyordu.

"Olanları neden olduğu gibi anlatmıyorsunuz? Neden benimle uğraştığınız, arkadaşının beni savunmaya çalıştığını söylemiyorsunuz?"

Kızlardan adının Selin olduğunu duyduğum kız psikiyatriste arkasını dönerek bana çirkin bir şekilde sırıttı ve "Olanı anlattık güzelim," diye dudaklarını büzerek omuzlarını kaldırıp indirdi. Birkaç adım bana yaklaştı ve yanımdan geçerken kulağıma doğru eğilerek, "Azra'ya eğer kötü bir şey olduysa cezasını çok fena çekeceksin," diye tehditkâr bir şekilde fısıldadı.

Arkamı dönüp sadece Doktor Gürkan'a bakmak istedim fakat yerinde yeller esiyordu ve o bile beni kurtarmak adına hiçbir şey yapmamıştı ama mantıklı bir şekilde düşünüldüğünde ne yapacaktı ki? Korel ve Gürkan'ın arkadaş olduğu çok açık bir şekilde ortadaydı ve ne kadar haksızlık yapıldığını görse de arkadaşını açığa çıkarmak istemeyecekti.

Bütün herkes odadan çıktığında baş psikiyatrist ile baş başa kaldık ve hızlı bir şekilde ellerimi kaldırarak "Gerçekten," diye inledim. "Gerçekten Azra'ya ne olduğu hakkında ufacık bir fikrim yok. Görmedim," duraksadım, "görsem de ben hiçbir şey yapmadım. Kimse bir şey yapmadı."

"Görsem de?" diyerek gözlerimin içine baktı tıknaz, beyaz saçlı adam. Müdür gibi bir şeydi ve aynı zamanda bu Merkez'de sözü epey geçen biriydi. "Küçük kız, sen benim gözlerimin içine baksana bir. Ben böyle yalanlara inanacak biri değilim." Üzerime doğru yürüdü. "Bu Merkez'deki her olaya şahit oldum ben. Küçüklüğün seni kurtarmaz."

"Ben yalan söylemiyorum," diye dişlerimin arasından tısladım. "Azra'ya," heceledim, "hiçbir şey yapmadım. Yapmam."

"Söyle o zaman?" dedi düz bir sesle. "Arkadaşın nerede? Neden bu kızlar karşıma öylece çıkabilirken sen tek kişisin?"

Büge'yi nasıl affedebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu çünkü psikiyatrist dediğinde çok haklıydı, onlar hem bu odaya benden önce girdikleri için hem hepsi konuştuğu için hem de arkadaşları kaybolduğu için haklı durumundaydılar ve ben tek başıma kendimi savundukça daha fazla dibe batmıştım.

"Büge Tokgözler," dedi masasının üzerindeki dosyayı karıştırırken. Koltuğuna oturdu. İnceledi ve incelerken gülümseyerek başını bana çevirdi.

"Kızların anlattıklarına tam olarak uyuyor gibi görünüyor."

Sanki bana inanmamaya yeminliymiş gibi davranıyordu ve bakışlarından hiç hoşlanmamıştım. Tuhaf, ürkütücü ve tedirgin edici bakışları vardı. Bunların dışında bir psikiyatrist gibi profesyonel davranmıyor, aksine karşısındaki kişiyi alt etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Asıl onlar yalan söylüyor," dedim kaşlarımı çatarak. "Büge durup dururken kimsenin zaafıyla oynamadı, o kızı bilerek kışkırtmaya çalışmadı. Onlar böyle anlatıyor ama tam olarak olayın nasıl olduğunu,"

"Bir daha dinlememe gerek yok," dedi nefes alarak. "Amcan ile aramız oldukça iyiydi ve sanırım onunla konuşup bu olayı detaylı anlatmam gerekiyor."

Eli telefona doğru uzanırken, "Hayır," diyerek olduğum yerden atıldım ve önüne geçtim. "Hayır, hayır lütfen." Ellerimi saçlarıma geçirdim ve kafamı iki yana salladım. "Amcamı tanımıyorsunuz. Size inanacaktır çünkü bana inanmak istemez. Bunu yapmayın." Önüme gelen saçı kulağımın arkasına ittim. "Bakın, hiçbir şey kesin değil, elinizde bir kanıt yok. Bu bana yaptığınız bir haksızlık."

"Kanıt yok çünkü revirin olduğu yer gizli kamerayı yerleştirmediğimiz tek yer küçük kız." Telefonu eline aldı ve diğer taraftan benim dosyama uzandı. "O revirin önünde sadece sen vardın ve bunu inkâr etmiyorsun. O kız o dakikadan sonra kaybolmuş ve sen sırf bu yüzden orayı tercih ettin. Kamera yok diye."

Körü körüne bir şeylere inanmasının sebebi de neydi?

"Siz iyi misiniz?" diyerek atağa geçtim. "Kafanızda kurduğunuz bir senaryoyla beni ne duruma düşüreceğinizin farkında mısınız?"

Duymazdan geldi ve elindeki dosyayı karıştırarak amcamın numarasını bulmaya çalıştı. Derin bir nefes aldım ve "Tamam," diyerek yenilgiyi omuzlandım. "Anlatacağım."

Başını kaldırmadan, gözündeki gözlüğün üstünden bana baktı ve yüzüne zafer kazanmış bir gülümseme yerleştirdi. Bakışları beni beklediğini ima ederken, kafamın içinde anlatmam gereken yerleri ayrıştırdım ve tekrar büyük bir nefes aldım.

"Evet, revirin önündeydim. Azra yanıma geldi ve bir anda hiçbir şey söylemeden bana saldırdı. Hatta bakın," deri ceketin fermuarını çok az açtım ve boynumu gösterdim, "boğazımı sıktı ve bunu yaparken beni pencereden aşağı sarkıttı. Neredeyse boğularak ölecektim ve o bana bir an bile acımadı."

Sustum ve gözlerinin içine baktım. Oldukça ruhsuz, gerçeklikten uzak bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. "Sonra ne oldu?"

"Sonra..." Başımı önüme eğdim ve yere bir şeyler yazmaya başladım, ne yazdığımı bilmiyordum, karışık harflerdi. "Sonra bayıldım sanırım. Gözlerimi açtığımda Azra yoktu."

Bakışları düzlüğünü korudu, bakmaya devam etti, bir süre öyle baktı fakat sonra kamını oynatarak güldü ve "Ben kaç yıldır kaç insan gördüm," diye böbürlenerek homurdandı. "Bu Merkez bir nekrofiliyi bile bünyesinde taşıdı; ne yalanlar dinledim ne saçmalıklar gördüm." Gülüşünün arasında kafasını iki yana salladı. "Küçük kız, benimle dalga geçmen hiç hoşuma gitmedi, yalanı insanın gözünden tanırım ve sen kötü bir yalancısın."

Saçlarımı tuttum ve çekiştirerek, "Yalan söylemiyorum!" diye bağırdım. "Neden bana inanmamak adına yemin etmiş gibi davranıyorsunuz?"

Bir cevap vermedi ve elindeki dosyada bir noktaya gözlerini sabitçe dikti. "Amcanın numarası bu olsa gerek." Ağzının içinde bir şeyler geveledikten sonra elindeki telefonun tuşlarına kâğıda bakarak basmaya başladı.

"Lütfen," diye mırıldandım. "Lütfen, yalan söylemiyorum. O kız bana saldırdı. Lütfen bana inanın, bunu yapmayın."

Amcam bu olayı duyduktan sonra dansın ilk harfini bile ağzıma aldırmayacağını ya da hapis hayatı yaşatacağını biliyordum. Kan kusturacaktı, kustuğum kanı geri içirecekti. Biliyordum.

Psikiyatrist başını telefondan kaldırdı ve yine o rahatsız edici sabit bakışlarını bana dikti. Gözlerinin içindeki ışıkların şimşek gibi çaktığına yemin edebilirdim ve tamamen beni isabet alıyorlardı. Gözleri beni süzmeye başladığı zaman olduğum yerde kıpırdandım ve gözlerimi ondan ayırarak yutkundum. "Seninle anlaşabiliriz küçük kız," dedi tehlikeli bir tonuyla. "Ama nasıl anlaşacağımızı öğrendiğin zaman karşı çıkabilirsin."

Kapının sert bir şekilde açılmasıyla beraber başımı çevirdim ve Korel'i gördüm. Yüzü oldukça gergin görünüyordu ve gözleri ilk başta beni, sonrasında Baş Psikiyatrist'i buldu.

"Sen." Kaşlarını çattı. "Demek baş psikiyatrist oldun, Gürkan doğru söylüyormuş." Yanıma geldi ve kolumu kavrayarak kendine çevirdi. "Sorun mu var?" Sadece başımı aşağı yukarı salladım ve gözlerinin içine baktım.

Psikiyatrist olduğu yerden kalkarken, "Korel Erezli," diye mırıldandı ve geri geri giderek masanın arka tarafındaki koltuğuna doğru ilerledi. "Merkez'e tekrardan hoş geldin."

Korel kaşlarını çattı ve boynunu yavaşça çıtlatarak masaya doğru yaklaştı. "Sence hoş mu geldim Doğan Yankı? En son öylesine bir adamdın, nasıl böyle yükselebildin?"

Adının Doğan olduğunu öğrendiğim psikiyatrist samimiyetsiz bir şekilde gülümsedi ve "Elbette ki hoş geldin," diye mırıldandı. "Seninle uzun uzun konuşuruz. Şimdi dışarı çıkar mısın? Bu küçük kız ile ufak bir işimiz var. Kendisi bir suç işlemiş."

"Ben suç işlemedim!" dedim bağırarak. Korel geldiğinden ötürü müydü, bilmiyorum ama sabrım taşıyordu. "Beni neden sürekli suçluyorsunuz anlamıyorum ama ben hiçbir..."

"Küçük kız?" dedi Korel, benim lafımı keserek ve masaya ellerini yerleştirerek. Arka tarafında kaldığım için omzunun üzerinden beni işaret etti. "Küçük kız mı dedin sen?"

Doğan Yankı sadece kafasını salladı ve bana baktı. "Azra Dinçer'i en son gören kişi bu küçük kız ve sen eskilerden olduğun için bilirsin."

Korel'in gözlerinin içine baktı. "Böyle olaylarda baş şüpheli her zaman asılır."

Benimle ya da diğerleriyle konuşma tarzı, Korel ile olan konuşma tarzından çok çok farklıydı. Doğan Yankı'nın, Korel Erezli'ye hesap veriyormuş gibi yanıtları vardı. Korel ruhsuz bir şekilde gülümsedi ve masayı tutan elleri sıkılaştı, parmak boğumlarının beyazlaştığını gördüm.

"Ve ben eskilerden olduğum için senin de nasıl bir orospu çocuğu olduğunu bilirim sevgili Doğan Yankı." Ağzım kocaman açılırken, ikisinin de yüzünde mimik oynaması yoktu. "Bu yüzden asacağını sandığın şüphelinin altındaki tabureyi kafanda kimin kıracağını da bilmen lazım."

Baş psikiyatrist kaşlarını havaya kaldırdı ve ıslık çaldı, yaşı kırklarında olan adam o kadar tuhaf hareketler yapıyordu ki şaşkınlığını gizleyemiyordum.

"Korel Erezli yine bomba gibi Merkez'e düştün bakıyorum ama şunu bilmen gerekiyor ki, ben kurallar ne ise onu yapıyorum." Başıyla beni işaret etti. "Kurallar o haklı da haksız da olsa ailesini aramamız gerektiğini söylüyor."

"Kimseyi aramayacaksın." Korel'in sesi oldukça netti.

"Bunu sen bana söyleyemezsin Korel Erezli," dedi silik bir şekilde gülerek. "Bu benim görevim."

Nefesim hızlanırken zihnimin içinde tuhaf, rahatsız edici sesler duymaya başladım. Sanki balyozla bir buz kütlesine vuruyorlardı ve bu zihnimin içinde yapıldığında çığlar derimi kesiyordu. Avuç içlerim terledi ve dizlerim titremeye başladı. Gözlerimi kapattım ve içimden birkaç saniye saymaya başladım fakat gözlerimi tekrardan açtığımda daha kötü hissediyordum.

"Bunu sana ben söyleyebilirim orospunun evladı," dedi Korel masanın üzerinden psikiyatriste doğru eğilerek. "Yüzüme baktığın zaman eski Korel'i mi görüyorsun?"

Adamın bir an ürktüğünü hisseder gibi oldum fakat nefes alıp verişim daha fazla hızlandığı için ve zihnimin içindeki sesler daha fazla yükseldiği için bundan emin olamadım.

Korel, biraz daha eğildi ve adamın yüzüne yaklaşarak "İşkence," diye fısıldadı. "Dayak." Masayı tutan elleri bembeyaz kesildi. "Ve

çocuk pornosu." Adamın ilk iki kelimede bakışları değişmezken son söylediğinde anında değişti ve yüzündeki gülümseme bir anda silindi. "Kasetlerin nerede olduğunu göstermemi ister misin?" Gözünün ucuyla aşağıda kalan dolabı işaret etti ve tek kaşını kaldırdı. "Şimdi senin burada nefesini kesip o kasetleri alarak senin hayatını bitirmem kaç dakikamı alır?"

Kesinlikle aralarında geçmişten gelen bir problem vardı, bundan emin oldum çünkü ikisinin de birbirlerine olan bakışları intikamı simgeliyordu.

Adamın yüzüne rahatlamış bir ifade yerleşirken "Öyle bir şey yapmadım," diyerek kendini savunmaya geçti. "Ve ben..."

"Ve sen kasetleri aşağı dolapta değil evinin salonunda, soldaki üçüncü dolabın arkasındaki kasada saklarsın." Durdu ve düşünüyormuş gibi davranarak yüzünü buruşturdu. "Dur, anahtar neredeydi..." yapay bir şekilde yüzünü buruşturdu, ardından kaşlarını kaldırdı. "Buldum. Yatak odandaki ikinci prizin içinde." Adam dehşet içinde ona bakarken, dizlerimin üzerinde duramayacak gibiydim. "Şimdi hemen eve gidip yerlerini değiştirmeyi düşünüyorsun, değil mi?" Kafasını iki yana salladı. "Yapma sikik herif, yapma, bende hepsinin kopyası var."

Adam tamamen sinerken göz ucuyla bana baktı ve yutkunarak başını başka bir yöne çevirdi. "Ne istiyorsun?"

"Şimdilik hiçbir şey," dedi Korel ruhsuz bir tınıyla. "Bilirsin, ben zamanı geldiğinde her şeyi hallederim ve sen benim oltama takılacak balık bile olamazsın." Duruşunu dikleştirdi ve oldukça yavaş hareket ederek ellerini silkeledi. "Minel Karaer'in bir suçu var mı?"

Doğan Yankı ile göz göze geldim ve gözümün içine bile bakamadığını fark ettim. "Yok."

"Güzel," dedi Korel ve kafasını bir kere aşağı yukarı salladı. "Hoş bulduk psikiyatrist. Korel Erezli geri döndü."

Adama arkasını döndü ve bana baktı, o saniye bakışlarımdan bir şey okunuyor muydu, bilmiyordum ama midem bulanıyor, başım dönüyordu ve yerimden nasıl hareket edebileceğim hakkında fikrim yoktu. Korel bana doğru yürüdü ve kaşlarını çatarak gözümün içine baktı. Alt dudağımı dişledim ve bir adım atarak yürümeye çalıştım, adımım sarsaktı. Bunu fark eden Korel sol kolumu tuttu ve benimle

beraber kapıya doğru yürüdü, ardından bir anda duraksayarak "Ha bu arada," diye mırıldandı ve psikiyatriste doğru döndü. "Bir daha ona küçük kız dersen, kendi öz küçük kızına yaptığın her şeyi deşifre ederim."

Gözlerim direkt onu buldu; anlamsız, kuralsız ve belki de ona yakıştıramadığım tehdidinden sonra kolumu elinin hapsinden çekmek istedim fakat buna izin vermedi. Psikiyatristin yüzünün aldığı şekli görmemek için kapıya doğru yürüdüm, Korel de durmadan bana eşlik etti.

Kapıdan dışarı çıktığımızda Doktor Gürkan'ın bizi beklediğini gördüm ve hızlı bir şekilde Korel ile bakışları kesişti. Aralarındaki bakışmanın seyri bir süre sonra anlamsız bir sessizliğe bürünürken, Gürkan bakışlarını bana çevirerek "Nasılsın?" diye sordu.

Odadan çıktıktan sonra sesler de uzaklaşmıştı fakat mide bulantısı ve baş dönmesi devam ediyordu.

"İyi." Net bir sesle verdiğim tek kelimelik cevap, Gürkan'ın yüzüne anlamsız bir ifade yerleştirdi fakat sorgulamak istemediği için başını tekrardan Korel'e çevirdi.

"Korel?" diye mırıldandı Doktor Gürkan. "Bir sorun var mı?"

"Kansız," dedi sert bir sesle. "Yine ava çıkmış gibi davranıyor, o odaya girmeseydim kim bilir neler olacaktı." Doktor Gürkan'ın neden orada konuşmayıp, direkt Korel'i gönderdiğini anlamıyordum, bunu sormak aklıma geliyordu fakat şu an sorgulamak isteyeceğim bir zamanda değil gibiydim.

"Sakin ol," diye karşılık verdi. "Ağzının payını verdiğini düşünüyorum."

"Daha fazlasını da yapacağım eğer devam ederse," dedi Korel kendinden emin bir sesle. Bir an Gürkan'ın bakışları beni gösterdi ve Korel'e kendini dizginlemesi için işaret verdi. "Her neyse, yarın akşam geliyorsun," dedi Korel lafı değiştirerek. Gürkan'ın yüzüne bakıp omzuna bir kere vurdu. "Eğer gelmezsen taşaklarını koparırım."

Gürkan, gözlerini devirip bana baktı ve "Ben senin doktorunum," diye homurdandı. "Şu kelimelerine dikkat etsen."

Korel bu sefer sert bir şekilde omzuna vurdu ve Gürkan geriledi. "Sevgili doktor, eğer gelmezsen taşaklarınızı koparacağımı bilmenizi isterim." Kafasını sağa yatırdı. "Oldu mu?"

Gürkan'ın sinirleneceğini düşündüm fakat öylece baktıktan sonra kısık bir şekilde kahkaha attı ve kafasını aşağı yukarı salladı. "Bu sefer motosiklet yarışları nerede?"

Korel, gözünün ucuyla beni gösterdi ya da ben öyle sandım, bilemiyorum fakat bir cevap vermek yerine ortamı sessizlik kapladı.

Derin bir nefes aldım ve o an gözüm kararır gibi oldu, olduğum yerde sarsıldığımda bir elim havaya doğru kalktı ve hızlı bir şekilde Korel kolumdan tuttu. Gözlerimin üzerindeki karanlık kalkarken, Korel'in sonbaharı anımsatan bakışlarıyla karşı karşıya geldim.

"Sen iyi olduğuna emin misin?" Düz bir sesle sorduğu sorunun ardından bakışlarını Gürkan'a çevirdi. "Rengi bembeyaz görünüyor."

"Sorun yok," diye mırıldandım fakat kimse beni ciddiye almış gibi görünmüyordu. Korel'in tersi dövmelerle dolu olan eli ve o ince parmakları kolumu kavramıştı, tutuşu sıkıydı. "Psikiyatristi önceden mi tanıyordun?"

Sorduğum soru Gürkan ve Korel'in birbirlerine bakmalarına neden oldu. Korel, bir kere kafasını aşağı yukarı salladı, bunun dışında başka hiçbir şey yapmadı ve elini kolumdan çekti.

"Onunla çok büyük problemleriniz varmış gibi görünüyordu." Sesim ne kadar net çıksa da istemsiz titriyordum. "O kadar şeyi nasıl bildiğini anlayamıyorum ama benim de unutmamı istiyorsun."

Korel, alayla kaşlarını kaldırdı. "Nereden anladın?"

Aynı alayla yüzüne baktım. "Gürkan'ın yanına gelir gelmez lafı değiştirmenden. O iğrenç birisi, bunu kabul edebiliriz ama sen onu öz kızına yaptıklarıyla tehdit edemezsin çünkü bu durum öz kızına da zarar verir."

"Ne?" dedi Gürkan hiddetle. "Ne dedin adama Korel?"

"Uzatmayın." Korel'in net çıkan sesiyle yüzümdeki öfke daha fazla genişledi. "Ayna olmayı sevdiğimi söylemiştim."

"Ayna olmayı seviyorsun diye o aynayla insanları parçalayamazsın ama," dedim karşı gelerek. "Kızı kim bilir kaç yaşındadır, onu kurtarmak gerekiyor, onu kullanmak değil."

Korel, parmaklarını şakaklarına bastırdı ve inançsız bir şekilde mırıldandı. "Git kurtar o halde, nerede adalet?"

Haklıydı, sonuna kadar haklıydı fakat bu cümlelerinin doğruluğunu sorgulamama engel değildi. "Adaleti bu şekilde mi sağlıyorsun?"

diye sordum. "Ayna olduğunu düşünerek mi? O halde o adama aynı olacak şey ne biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi sert bir sesle ve bedenini bana doğru döndürdü. "Aynı muameleyi görmesini sağlamak. Baksana," omzumdan hafifçe itekledi. "Yoksa ilahi adalete mi inanıyorsun?"

İteklemesine öfkelensem de "Böyle bir şey söylemedim," dedim dişlerimi sıkarak. "Kendini çok mu adaletli biri sanıyorsun?"

Gürkan boğazını temizleyerek "Neyi tartışıyorsunuz?" diye sordu.

Korel, kaşlarını havaya kaldırdı ve "Senin için adalet nedir?" diye sordu. "Onu öz kızından başka hiçbir şeyle tehdit edemezdim, kendiyle bile."

"Edebilirdin," dedim direterek. "Her şeyi söyleyebilirdin, her şeyi ama yaşını bile tahmin edemediğim bir kız çocuğunu kullanarak onu tehdit edemezdin. Adaletli olmak, eşit olmaktan geçmez mi?"

"Öyle mi?" dedi ve başını iki yana salladı. "Gel seninle bir oyun oynayalım." Bir anda kolumu tuttu ve deri ceketi yukarıya doğru çekerek bileğimi açığa çıkardı. Parmakları bileğimi kavradı ve düz bir şekilde yüzüme baktı. "Bileğini sıkacağım ve sen de sonrasında benim bileğimi sıkacaksın, aynı şey mi, bakacağız. Güç mü, eşitlik mi?"

Gürkan, Korel'in omzuna elini koydu ve "Yapma," diye karşı çıktı. "Senin sorunun ne?"

Korel, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Yap," dedim yüzüne bakarak. "Durma yap, ben yapmayacağım."

Bir an yapmayacağını, bırakacağını düşündüm fakat Korel kademsiz bir istekle bileğimi sıktı ve parmakları etime gömüldü. İlk başta acıyı hissetmesem de sonrasında acıyı hissetmeye başladım. Parmaklarım hareket ettiremeyeceğim şekilde sızlamaya ve yanmaya başladı. Öyle bir sıkıyordu ki, bir dakika boyunca tutsa bileğim çürüyecekmiş gibi hissetmiştim.

"Korel," dedi Gürkan sert bir sesle ve bileğimi kavrayan elini bileğimden çekmeye çalıştı. Korel, karşı gelmeden elini bileğimin üzerinden çekti ve geriye doğru gitti.

"Bak," dedi alaylı bir tebessümle. "Aynısını yap, aynı etki mi olacak?"

Bileğimdeki acı canımı yaksa da aynı şekilde gülümsedim ve "Korel," dedim kendimden emin bir sesle. "Senin adaletin acılardan

geçiyor ama benim adaletim daha hissizdir, emin olabilirsin ve bazen hissiz bir adalet daha fazla acıtır."

Korel ile aramızda uzun bir süre sessiz bir bakışma gerçekleşti ve ikimizin de yüzündeki alaylı ifade silindi.

Adalet, hisler olduğu müddetçe mağlup gelebilecek tek şeydi.

Adaletimiz, kalbimizde yer alırsa acımasız biri olamazdık; ben acımasız biri değildim fakat Korel Erezli de acımasız biri değildi.

Onun adaleti, çürümüş kalbindeydi ve kalbi artık sadece kötülükleri hissediyor, adaleti kötülükleri hissettiriyordu.

Benim kalbim çürümeye yüz tutmuştu, çürümesin diye papatyalar dikerdim ve kötülük tohumlarını yeşermeden yok etmeye çalışırdım.

Onun çürük kalbinin acısı, benim hissiz adaletimi yok edemezdi.

"Her neyse," dedi Gürkan en sonunda sessizliği bölerek. "Konu çok kötü yerlere geldi."

Korel, bir süre daha bana baktıktan sonra Gürkan'a bakışlarını çevirdi ve "Ben sana yarışın olacağı yeri mesaj atıp söylerim," dedi. Yüzüne ne kadar umursamaz bir maske yerleştirmeye çalışsa da beceremiyordu.

Ne demek istediğimi anlamıştı, önemli olan da buydu.

Çözemediğim bir denklemin içinde kalmışım gibi, Korel'in sonbahan anımsatan gözlerinin içine baktım ve sanki o kuru yaprakların üzerinde adım adım yürüdüm fakat işittiğim tek ses, ezilen yapraklardı.

Gürkan "Tamam," dedi hızlı ve gergin bir şekilde ardından Korel'e bakarak "Sen git, Ben Minel'i eve bırakayım," diye mırıldandı. Korel, düz bir yolu anımsatan bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerimin içine baktı. Gürkan, "İyi görünmüyor," diye ekledi.

"Kendisi gidemiyor mu?" dedi Korel.

Yutkunamadım. Boğazımın acıdığını, kendime acıdığım için acıdığında anladım. Büyük, acılı bir yumrunun yerini Korel belirlemişti.

Gürkan bir cevap vermek yerine Korel'e sadece kafasını salladı ve omuzlarımı tutarak beni yanına çekti, ardından çıkış kapısına doğru yönlendirdi ve "Sonra," dediğini duyar gibi oldum. Korel'e arkamı döndüğümde adımlarımı atamıyordum ve midemin bulantısı bir yana, kendimi berbat hissediyordum. Doktor Gürkan'ın ellerinin omuzlarımda olması şu an hiçbir şekilde rahatsız edici gelmiyordu ve bir elim hâlâ bileğimi tutuyordu.

Tuttuğu yer kızarmıştı, kabarmıştı; kızarıklığa bakmak istemiyordum. Bedenim en ufacık bir darbede bile kızarır, morarır, kabarırdı.

Doktor Gürkan'ın arabası diye tahmin ettiğim siyah lüks bir arabanın önüne geldiğimizde ruh gibiydim ve hâlâ beni omuzlarımı tutarak hareket ettiriyordu. Gürkan acele bir şekilde çıktığımız kapıya baktı ve sanki Korel'den kaçınıyormuş gibi davranıyordu, belki de ben öyle hissediyordum.

Yolcu koltuğunun kapısını açtığında hiçbir şey söylemeden bindim ve "Teşekkür ederim," diye mırıldanarak kapımı kapatmasını izledim. Sesim titriyordu ve boğazımdaki o lanet acı, Korel'in yumruğu gibi yerleşmişti.

Doktor Gürkan sürücü koltuğuna oturdu ve bende tepkisiz bir şekilde emniyet kemerimi takarak karşıma baktım. Araba hareket ettiğinde gözlerimi bile kırpmıyordum ve gözlerimin titrediğini hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordu Doktor Gürkan, Merkez'in çıkışını döndüğümüzde. Gözü dikiz aynasına takılıyordu ve hâlâ Merkez'in olduğu yere bakıyordu.

Gerçekten, Korel'in geleceğini mi düşünüyordu? Korel neden gelsindi ki? Bu saçma bir düşünceydi.

Kafamı aşağı yukarı salladım ve bileğimi ovalamaya başladım.

Amacım neydi? Onu tanımıyordum ve onu tanımadığım halde sanki aramızda görünmez, ateşten bir bağ varmışçasına ona inanıyordum. Hayır, aslında ona değil, yine zihnimin gerisindeki kaybolmuş Minel'in inancının yolundan gidiyordum.

Onun kalbinin çürüklerini neden önemsiyordum?

Onun kalbinin çürüklerinin iyileşeceğine neden inanıyordum?

Birine inanmak demek, kör gözlerle o kişiye ellerini uzatmak demekti. İnanç kırılması, ellerin kırılmasıydı. Bunun en büyük kanıtı ise bileğimde şu an hissettiğim sızıydı.

Suç benim inancımdaydı, suç benim aptallığımdaydı.

"Defalarca hayatımı kurtardı," dedim, yola odaklanarak. "Bugün de dâhil oldu. Teşekkür ettiğimi ona söyler misin?"

Arabanın içine sessizliğin damlaları serpiştirildi ve Gürkan derin bir nefes aldı. "Bak, onu umursama tamam mı? O böyledir ve yapabileceğin..."

"Umursamıyorum." Keskin bir ses ile Doktor Gürkan'ı susturdum ve başımı ona çevirdim. "Teşekkürümü ona söyleyecek misin?"

Sayamayacağım kadar çok hayatımı kurtarmıştı. Şöyle bir durum vardı ki, Korel hayatıma girdiğinden beri başım dertten kurtulmamıştı ve o her seferinde bu derdi başımdan atabilmişti. Ona çok şey borçluydum ve şu an ona karşı kötü bir şeyler hissetmeye hakkım yoktu. Bileğimi acıtmıştı, belki anlık sinirden, belki anlık eğlenceden bunu yapmıştı fakat bunu sonradan neden umursaması gerektiğini ben düşünmüştüm ki?

Doktor Gürkan da çok konuşmayı ve ısrarı sevmiyordu. Ara ara gözlerinin bileğime kaydığını hissediyor gibiydim fakat bakışlarım o kadar boş, o kadar dikkatsizdi ki...

Evime dönen patika yola girdiğimizde gözlerimi kısarak "Evimi nereden biliyorsunuz?" diye sordum. Sesim yorgun çıkıyordu. "Size yerini söylememiştim."

İlk başta duraksadı, ardından uzaktan görünen evi işaret parmağıyla gösterdi. "Burası değil mi?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "Geçen gün Korel'i buradan aldım, o yüzden."

Sorgulamayacaktım, sorgulamak istemiyordum, umurumda değildi. Şu an gerçekten hiçbir şeyin sebebi, sonucuyla beraber umurumda değildi ve kendimi sadece şu arabadan dışarı atmaktan başka derdim yokmuş gibi hissediyordum. Çünkü mide bulantısının yanına eklenen baş ağrısı, geçireceğim bir atağın habercisi gibiydi, bacaklarım uyuşuyordu.

"Durur musunuz?" dedim tek solukta. "Biraz yürüyüş yapmaya ihtiyacım var."

Doktor Gürkan karşı çıkmadan arabayı yavaşlattı ve evimin karşısındaki patika orman yolunun orada durdu. "İyi olduğuna emin misin?"

Emniyet kemerini açarken "Sadece hava almam gerekiyor," diye mırıldandım. Kapıyı açmak için hamle yaptım ve son saniye aklıma gelen başka bir düşünceyle "Size deri ceketini sonradan versem ona verir misiniz?" diye sordum.

"Sesin kötü geliyor," dedi Gürkan babacan bir sesle. "Eve geçmen daha sağlıklı olacak gibi."

Bir tepki vermeden, rica ediyormuş gibi yüzüne baktım.

Birkaç saniye aramızda geçen sessiz bakışmanın ardından "Pekâlâ," diye homurdandı. "Teşekkürünü de ileteceğim. Dikkatli ol."

Sadece kafamı salladım. "Teşekkür ederim," diye mırıldanarak arabadan indim.

Korel'in deri ceketi hâlâ üzerimdeydi ve kolları ellerimi örtüyordu. Arkama bile bakmadan yürümeye başladım ve Gürkan'ın dönerken çıkardığı teker seslerini duymazdan geldim.

Adımlarım hızlandı, adımlarım yeri dövdü, adımlarım yerle savaş haline girdi ve yürüdüğüm yerde ormana doğru koşmaya başladım. Gözlerimin üzerinde derin, sert bir buz tabakası varmış gibi hissediyordum ve zorlanıyordum, adımlarımın sarsakları bir yana, zihnimin içinde anlamlandıramadığım birkaç konuşma sesi geliyordu.

Ormandan içeriye girdiğimde adımlarımı yavaşlattım ve gökyüzüne bakarak mutluluktan uzak bir şekilde gülümsedim, gökyüzüne baktığım zaman gördüğüm tek şey, kurumuş olan sarı yaprakların ağaçlara tutunmalarıydı. Zihnimin içindeki sesler belirginleşmeye başladı ve yine o aksanlı tınıları işittim, başka bir dilde konuşuyorlardı, anlayamıyordum.

Gözlerimi kapattım ve bileğimdeki sızıyı unutmaya çalıştım, dizlerim titriyordu, kalbim hızlı atmaya başlamıştı ve başım dönüyordu. Bir damla yüzüme düşerken, ağladığımı düşündüm fakat gözlerimi açtığımda yağmurun artıştırdığını fark ettim.

Gülümsedim. Bu sefer mutluluğun barındırdığı bir gülümsemeydi ve yağmur hızını biraz daha arttırdı. Korel'in üzerimdeki deri ceketindeki koku sanki yağmurla birleşince daha fazla burnuma doldu ve o kül kokusunu aldım.

Güzel kokan bir bitkinin yandıktan sonra o güzel kokusunu kaybedemeden küle dönüşmesi gibiydi, tarifi imkânsızdı fakat bir kül bu kadar güzel kokamazdı. Ben bir külün bu kadar güzel koktuğuna inanamazdım. Yağmur biraz daha hızını arttırdığında toprak kokusunu aldım. Üzerimdeki ceketten ve ormandan yükselen o toprak kokusuydu.

Yağmur yağıyordu, yağmur ateşi söndürürdü, yağmur yanan toprağı da söndürebilirdi fakat ben neden ateşin toprağın üzerindeki o kusursuz kokusunu duyumsuyordum. Çünkü yağmur, Korel'in kokusunun ateşini söndüremiyor, körüklendiriyordu.

Evet, Korel Erezli'nin tek bir kokusu yoktu, Korel'in kokusu bir orman kadardı. Yanan bir ağacın külü, yanan bir yaprağın külü, yanan bir toprağın külü, yanan bir çiçeğin külü gibi kokuyordu. Korel,

kül olan bir orman gibi kokuyordu ve yağmurla karıştığı zaman külün kokusu daha da güzelleşiyordu.

Bakışlarımı yere indirdim ve boş gözlerle birkaç adım attım, her zaman oturduğum ilerideki taşa gidip oturmak istiyordum, saatlerce boşluğu izlemek istiyordum ve izlerken hiçbir şey düşünmek istemiyordum ama artık bu benim için imkânsızdan daha öteymiş gibi görünüyordu.

Ellerimle ceketin kollarını daha fazla aşağıya çekiştirdim ve bileğimdeki kızarıklığı unutmaya çalışarak taşa oturdum. Gözlerim boşluğa odaklanırken, zihnimin içindeki seslere bile dikkat edecek gücü göremiyordum ve artık bakışlarımın bile ferinin solduğunun farkındaydım.

Yağmur şiddetini biraz daha arttırdığında deri ceket parlamaya, saçlarım ise ıslanmaya başlamıştı. Bez ayakkabılarımın uçları çamura bulanmış, önümdeki toprak yol gitgide çamurlaşmıştı. Gözlerim sağ tarafa doğru kayarken, başım döndü ve o saniye yerde parlak, metal bir şey gördüm. Bu sefer zihnim ve hafızam ilk defa işe yaradı, gece pencereden dışarıya bakarken gördüğüm kişiyi ve o düşen sesi anımsadım. Hızlı bir şekilde ayağa kalkıp o parlayan cisme doğru ilerlediğimde baş dönmem bana meydan okudu ve düşer gibi oldum.

Kendimi toplamaya çalışırken, adımlarımı yavaşça attım. Bu esnada yağmur, şimşek ve gök gürültüsünü yanına davet etti. Duraksamadım, kendime düşünme fırsatı vermedim ve o metalin yanına giderek eğilip baktım, gözlerim ilk başta bulanık gördü, ardından netleşen bakışlarımla ensemden aşağıya şiddetli bir ürpertinin geçtiğini hisseder gibi oldum. Hafızamın duvarlarında dans eden başka görüntü, bugün Korel'in bileğinde gördüğüm ve dikkatimi çeken erkek bilekliğiydi.

Şimdi ise önümde duran, o bilekliğin aynısıydı. Elimi deri ceketten dışarı çıkardım ve titrek bir şekilde bilekliği parmaklarımın arasına aldım. Başım saat gibi dönmeye, midem ise bulanmaya başladığında, zihnimin gerisinde çığlık sesleri duydum ve simsiyah bir gölge bana doğru çarpmak için koşmaya başladı.

Evet, o bilekliğin aynısıydı.

Tek bir farkla.

Bu, bir kadının bileğine uygundu.

6. SİS

"Gözlerimiz, en kademli şahidimiz, en yüce sırdaşımız, en sessiz çığlığımızdır." Sekiz yaşındaki oğlunun elini tutan annesinin cümlesi, bir an ikisinin de ruhunun soğukluğuna buz kütlesini ekledi. "Ve korku, gözlerimize çizilmiş en derin izdir."

Sekiz yaşındaki çocuk, başını aşağı yukarı salladı ve annesinin elini daha sıkı tutarak ondan güç almaya çalıştı; annesi ise bunun farkında olsa bile oğlunun elini daha gerçek tutuyor, yüzüne bakmak yerine tam karşısına bakıyordu.

"Anlayamadım," dedi annesine ve merakla yüzüne baktı. "Sen benim gözlerime baktığın zaman o izi görebiliyor musun?"

Annesi soğuk bir şekilde gülümsedi ve başını çevirerek oğlunun yüzüne baktı; ikisinin de yürüyen adımları yavaşladı fakat durmadılar.

"Şu an göremiyorum," dedi annesi omzunu indirip kaldırarak. "Şu an hiçbir şeyden korkmuyorsun."

"Korktuğum zaman o iz ortaya mı çıkıyor?" Annesi başını aşağı yukarı salladı ve başka hiçbir şey söylemeden ilerlemeye devam ettiler; o sırada bulundukları yer çok sıcak olsa da akşam güneşinin batışı, bir ümit gibi onlara göz kırpıyordu. Çocuğun sandaletinin içine ince kumlar giriyor ve hâlâ sıcak olduğu için parmaklarını yakıyordu; annesine söyleyemezdi bunu da biliyordu.

Akşam güneşinin soluk rengi, kum tanelerini kırmızı rengine boyamıştı ve hafif rüzgârlar esmeye devam etse de soğuk bir etki bırakmıyordu; tek yaptığı kum tanelerini uçurmaktı.

"Bak," dedi annesi elini kaldırıp uzağı göstererek. "Orada bizi bekleyen bir şey var."

Çocuk merakla parmaklarının ucunda yükselip görmeye çalıştı fakat hiçbir şey göremedi. "Burası neresi?" diye sorabilirdi. "Her yerde kumlar var, çok sıcak."

Annesi, daha hızlı yürümeye başladı ve elini tuttuğu oğlunu kolundan çekiştirdi. "Çöl," dedi kısaca. "Daima kurak ve sıcaktır ama merak etme, akşam olduğu zamanlar daha serin olur."

Çocuk, geldikleri yerden hoşlanmamış gibi yüzünü buruşturdu ve "Neden buraya geldik?" diye sordu.

Annesi tebessüm etti; tebessümü ruhsuz ve ölüm kokan bir tebessümdü. "Göreceksin," dedi net bir sesle. "Sana gözlerdeki izleri göstereceğim."

Uçuşan kum taneleri, çocuğun gözlerine girmeye başladığında adımlarını hızlandırdı ve bir koluyla gözlerini kapatarak yürümeye devam etti. Annesinin bakışları sabit, nefesi sıradan fakat kalbi hiç atmıyormuş gibiydi; atan tek şey nabzıydı ve o nabız, hissizliğinin heyecanıydı. Yaşıyor, yaşarken ölüyordu; kalbinin atışını en son ne zaman hissetmişti, hatırlamıyordu.

Çölü kaplayan sarı kumlar, yürümelerini engelliyordu ve engebelerden bitürül, çocuk defalarca takılmıştı. Düşeceği sırada annesi hiçbir şekilde yardım etmemiş, onun kendi başına doğrulmasını beklemişti.

Kadın, önüne gelen saçını kulağının arkasına itti ve keskin gözlerle tam karşısına bakarak "Yaklaşıyoruz," diye fısıldadı. "Hazır mısın oğlum?"

Çocuk, karşısına baktı ve karanlığa gömülmeye başlayan gökyüzüne rağmen çölün ortasında duran küçük kulübeyi gördü; kulübenin rengi, kumların rengiyle aynı tondaydı. Oldukça küçüktü ve tavanı yoktu; pencereleri yoktu, sadece kapısı vardı ve duvarları kiremitti.

"Anne," dedi elini çekiştirerek. "Bizim evimiz mi?"

"Hayır," dedi oğlunun elini sıkarak. "Burası var olan her şeyin yok olduğu yerlerden sadece bir tanesi, burası gerçek cezaların olduğu yer."

Çocuk anlayamadı fakat hiçbir şey söylemeden ya da sormadan yürümeye devam etti; kulübeye yaklaştıkça akşam, gündüzün üzerine daha fazla örtülüyor, ışığını içine alarak onunla sevişiyordu. Sarı kumların rengi, ışıkla koyu kırmızı tonunu alıyordu.

Tam karşıdaki güneşin batışı, cehennemin yok oluşu gibiydi.

Kulübeye yaklaştıklarında çocuk herhangi bir korku hissetmiyor aksine ne göreceğinin merakıyla hevesli adımlarını atıyordu.

"Çölü sevmeye başladın mı?" diye sordu annesi.

"Evet," dedi olduğu yerde zıplayarak. "Kulübenin içinde ne yapacağız?"

Annesi bir süre hiçbir şey söylemedi ve kulübenin tam önüne geldiklerinde oğluna bakarak "Göreceksin," dedi kendinden emin bir sesle. "Sana gerçekleri göstereceğim."

Kadının bakışları bulunduğu yeri, çölü anımsatıyordu.

Akşam güneşi battığında katiller gözlerinde ortaya çıkıyor, sabah güneşi doğduğunda cesetler canlanıyordu; onun gözlerinde ölüler vardı ve bu ölüler katillerini tekrardan yaşatıyordu.

Rüzgârını hissettirmeyen iyilik, sıcaklığıyla katilleri ve cesetleri kavuruyor fakat atmayan kalbi, yenilerini ortaya çıkarıyordu.

Çocuk, o çöle aitti; o çölde yaşıyordu.

Annesinin bakışlarında, kendi yansımasını her zaman görüyordu.

Annesi, oğlunun bakışlarında kendini görüyordu.

Yavaş bir şekilde kiremitlerden açılan kapıdan içeriye kadın eğilerek girdi ve arkasından oğlu ilerledi.

Çocuğun ilk karşılaştığı karşısında bulunan ve sadece kalın dalları olan bir ağaçtı; ağacın en kalın dalında iple bağlanmış bir adam vardı.

Adam tam karşısına, kadının yüzüne bakıyordu; kulübenin içinde ağır bir koku hâkimdi.

Adam çıplaktı, teni kızarmış ve yer yer çürümüştü, iki eliyle ağaca asılmıştı, ayakları yere değmiyordu. Ağacın dalı eğilmişti fakat kırılmamıştı.

Ağaç ölüydü.

Kulübenin içinde yerde yer alan radyodan çello sesi geliyordu; kısıktı fakat insanın içini ürpertiyordu.

"Anne," dedi çocuk kısık bir sesle. "Adam sana bakıyor."

Kadın, çenesini dikleştirdi ve oğlunun elini sıkı tutarak ağaca asılan adama doğru yürüdü.

Koku gitgide arttı, adamın gözleri kadının arka tarafına odaklandı.

"Anne," dedi çocuk daha yüksek bir sesle. "Adam artık sana bakmıyor."

"Sen bak," dedi annesi büyük bir hiddetle. "Bak, adamın gözlerinin içine bak, ne görüyorsun?"

Çocuk, annesinin gözlerinden geçen bir anlık ifadeye anlam veremedi ve adama dönüp baktığında gözlerinin içinde bir şeyler aradı; hiçbir şey yoktu.
"İyi bak," dedi annesi sert bir sesle. "İzleri görüyor musun?"

"Hayır," dedi çocuk ve annesinin elini bırakmak istedi fakat annesi bırakmadı. "Hiçbir şey yok, o neden konuşmuyor?"

Kadın derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı; gözlerini kapattığı saniyelerde çocuk tekrar adamın yüzüne baktı ve her zerresine kadar onu inceledi.

Kollarındaki çürükler, karnındaki lekeler, uzuvlarındaki çürümeler, yüzündeki ifadesizlik, hepsi çok ağırdı ama bunların dışında gözlerinin içine

dikkatli bir şekilde baktığında kendi gözlerinin titrediğini hissetti ve "Korku," dedi sesli bir şekilde. "Gözlerinde korku var."

Annesi, gözlerini araladı ve adamda olan bakışlarını oğluna çevirerek "Gözlerinde korku var, gözlerinde izler var," dedi. "Gözlerinde her şey ve hiçbir şey var."

Çocuk, bakışlarını adamın üzerinden ayırmadan ona doğru yaklaştı ve annesi izin vererek elini bıraktı. İlk başta parmakları adamın parmaklarına dokundu ve sıktı; adamın hareket etmesini bekledi fakat tepkisizdi.

Elini tuttu, elini sıktı fakat adam yine tepkisizdi.

Tuttuğu elini bütün gücüyle itekledi, ellerinden asılan adam olduğu yerde hafifçe hareket etti fakat yine hiçbir tepki vermedi.

"O tepkisiz," dedi çocuk fakat bakışları katiyen adamdan ayrılmıyordu.

Kadın elini oğlunun omzuna yerleştirdi ve "Ölüler tepkisiz olur," dedi. "Ölülerin ruhları ise izlerini Tanrıya gösterirler."

Çocuk, geriye doğru adımladı ve annesinin bacaklarına çarptı; başını kaldırıp annesine baktığında gözlerinin hâlâ titrediğini hissetti.

Annesi, oğlunun bakışlarındaki ifadeyi sevmedi ve sert bir şekilde oğlunun çenesini kavrayarak dizlerinin üzerine çöktü. "Gözlerime bak," dedi. "O adamın gözlerindeki izden benim gözlerimde var mı?"

Çocuk kafasını iki yana salladı ve "Yok," dedi hızlı bir şekilde. "Sende tek bir iz bile yok."

Kadın, oğlunun tam gözlerinin içine bakarak ellerini omuzlarına indirdi ve "Beni görüyorum," diye fısıldadı. "Gözlerindeki izleri yok et, ölmek mi istiyorsun?" Oğlunu sertçe adama doğru çevirdi. "Bak ona, yaşıyor mu?"

Hiçbir zaman çocuğun gözlerinde izler belirmemişti; yolda ölen kediyi görünce, şiddet filmleri izleyince, bir köpek tarafından kovalandığında, hiçbir zaman onun gözlerinde izler belirmemişti ve o anda da gözlerinde beliren korkunun izleri değil, heyecanın izleriydi.

Çocuk ufak bir şekilde tebessüm ettiğinde annesi de aynı şekilde gülümsedi ve "Dinle beni," diye mırıldandı.

"Dünyaya gözlere çizilen bir izle geldiğimizi düşünüyorlar; o izle yaşadığımızı ve o izle öleceğimizi söylüyorlar; bu iz sadece ve sadece Tanrı korkusudur." Oğlunun omuzlarını sıktı. "Korktukları Tanrı, cehennemine ve cennetine insanları davet eder, gözlerinde daima izlerini taşıyan insanlara kucak açar. Onun cehenneminde ise ateş vardır. Bak buraya," parmağıyla etrafı gösterdi, "ateş var mı?"

"Yok," dedi çocuk hızlı bir şekilde.

"Bu adamı nasıl öldü?" dedi annesi sorgular gibi ve hızlı bir şekilde yanıt verdi. "Yanarak fakat ateş olmadan. İzleri bırakan Tanrının güneşi onu yaktı; Tanrı kendi cehennemini gökyüzüne yerleştirdiğinde biz çoktan sönmüştük; Tanrı bizim yarattığımız cehennemde yandı oğlum."

Çocuk bakışlarını adamın üzerinden ayırmadan "Tanrının ateşini kullandık," dedi ve gülümsedi.

"Hayır," dedi annesi karşı çıkarak. "Ateşi çaldık; yeni bir cehennem yarattık. Tanrı hiçbir zaman yardım etmedi, biz güneşi cehenneme çevirdik. Ateşimiz güneş oldu."

Çocuğun bakışlarından bir an ışıklar geçti ve adama bakarken hissettiği o heyecan daha fazla katlandı. "Tanrı kim?" dedi her çocuğun sorabileceği şekilde fakat bu sefer daha tehditkâr.

"Tanrı," dedi annesi derin bir nefes alarak. "Tanrı cehennemimizde yandıktan sonra artık benim." Oğlunun ellerini tuttu ve havaya doğru kaldırdı. "Tanrı artık sensin, Tanrı ikimiziz. Cehennem güneşin, cehennem nefesin, cehennem sonsuzluğun, cehennem hissettireceklerin." Duraksadı ve devam etti. "Cennet ise şu an hissettiklerin."

Tanrının öldürdüğü ağaç, yaşamaya devam eden adamı, ölene dek taşıdı ve taşıdığı dal sallanmaya başladı.

"Gözlerinde hiçbir zaman izler olmayacak oğlum çünkü hiçbir zaman kendinden korkmayacaksın," dedi annesi. "Hiçbir zaman."

Çocuk kafasını aşağı yukarı salladı ve sallanan dala baktı; hissettikleri onu dehşete bile düşürmüyordu.

"Cenneti hissetmek güzelmiş," dedi çocuk ve annesine başını çevirip baktı. "Bu his, okuldaki arkadaşlarının eline geçirdiğim kalemden daha güzelmiş."

Annesi işaret parmağını havaya kaldırdı ve "Hayır," dedi. "Hislerini gizleyeceksin; cennetine engel olmaya çalışırlar, çaldığın ateşi senden alırlar."

Dudaklarını büktü ve omzunu indirip kaldırarak "Ateşi çaldık," diye fısıldadı. "Senin anlattığın bir hikâyeye benziyor."

"Tekrar et," dedi annesi ve tam gözlerinin içine baktığında artık o bakışlar, sadece ve sadece birbirine benzeyecekti. "Prometheus."

"Prometheus," dedi çocuk ve kalbi son atışını yaptı, nabzı atmaya devam etti.

Tanrı korkusunu alt etti, Tanrıyı var etti, kendi cehenneminde yok ettiği Tanrının ateşini kullandı; var olan güneşi kabullendi, geleceğe sırtını döndü; güneş ise çoktan battı.

Cennet liliklerinde dans ederken, ikisinin gözlerindeki çölde akşam olmuştu ve cesetler canlanmıştı.

Katiller ise güneşin doğuşunu bekliyordu.

***

Vazgeçtiğimiz sessizliğimizi dolduran çığlıklar, görmediğimiz kişiliğimizin kurtuluş için yaptığı tek çağrıdır.

Vazgeçen her insanın bir öyküsü olduğuna inanıyordum ama vazgeçmesine sebep olan her olayın da bir sonucu olduğunu biliyordum, sonuçlar kör bir bıçakla kesildiğinde ele bulaşan sebepler boş bir fanusa dönüşürdü ve balıklar ölürdü.

Balıklarım ölmüştü ve fanusum paramparça olmuştu

Vazgeçmiştim: ne uğruna, ne için vazgeçtiğimi bilmiyordum ama vazgeçmiştim. Yaşamaktan değil belki yaşatılmaktan... Ölümden değil belki öldürülmekten... Kimsesizlikten değil belki kimsesiz bırakılmaktan...

Bir şeylerden vazgeçmiştim ve bunun sonucunu bilmiyordum.

Başımı oturduğum yerden gökyüzüne doğru kaldırdığımda gözlerimi kapatmak zorunda kaldım çünkü şiddetli yağmur taneleri yüzüme çarpıyordu. Kıvırcık turuncu saçlı kız fısıldar gibi oldu ve gözlerimi daha sıkı kapattım.

Yağmur her damlasında gökyüzünden vazgeçmiyor mu, on dokuz?

Gülümser gibi oldum fakat duyduğum sesin kendi iç sesimden başka hiçbir şey olmadığını da biliyordum, o küçük kızın sesini duyamayacağımı artık çok uzaklarda olduğunu da biliyordum. Belki zihnimin silinen bir tarafında belki de kalbimin parçalanan köşesinde; anlamak zordu. İzine rastlamak ise belki de imkânsızdı.

"Vazgeçiyor, kıvırcık kız," diye mırıldandım ağzımın içinde kendi kendime geveleyerek. "Söylesene, gökyüzü neden vazgeçmesine izin veriyor?"

Sessizlik.

İşte bu noktada kendime vereceğim bir cevabım olmadığı için tek hanell yaşım bana cevap vermiyordu; benim kendime bir cevabım yoktu.

Vazgeçmeme izin veren kimdi?

Hem yağmurdan hem de havanın artık kararmaya başladığından dolayı hava koyu lacivert bir renk almıştı. Kaç saattir ormanın içinde, çamura oturmuş bir halde gökyüzünü izlediğimi bilmiyordum. Dakikaların takıldığı saniyeler umurumda bile değildi ve zamanla savaş içerisine girmek istediğim bu anlarda geceyi daha çok sevdiğimi hissediyordum çünkü gece, gündüzü getirmeden zamanı ikiye bölüyordu.

Üzerimdeki Korel'e ait olan deri ceket sırılsıklam olmuştu, saçlarımdan sular damlıyordu ve soğuk bir esinti yüzüme çarptıkça titrediğimi hissediyordum, üşüme gibi değildi, ürpertiyordu.

Sıkı bir şekilde yumruk yaptığım sağ elimi hafifçe açtım ve acı içinde inledim, elimde tuttuğum bilekliği yumruğumla sıktığım için avucumun içini kesmişti ve yer yer izler bırakmıştı. Gözlerim bilekliğe binlerce kere sonra tekrardan çarptığında yine başımda şiddetli bir ağrı ortaya çıktı ve sanki zihnimin duvarları uzun tırnaklarla kazınmaya başlandı. Kafamı iki yana salladım ve bilekliği gözlerime yaklaştırarak yakından inceledim, bileklik sanki vazgeçişi gösteriyordu ve bu düşünce başımı ağrıtıyordu.

Bu öğlen, sanki birinin beni dürtmesiyle dikkat ettiğim Korel'in bilekliğinin aynısıydı fakat bir kadının bileğine uygundu. Ucunda ağır metal bir parça vardı, oldukça şişkin duruyordu ve daire şeklindeydi. İçi dolu gibi görünse de açacak herhangi bir yer yoktu ve ağırlığını sanki içindeki herhangi bir şeyden alıyormuş gibiydi.

İstemsiz bir şekilde bilekliği burnuma doğru yaklaştırdım ve gözlerimi kapattım, koklamak istedim; o an şiddetli bir şimşek çaktı ve gök aydınlandı. Zihnimin içinde Korel'in sesini duydum, aksanlı, keskin ve bir o kadar da baskın sesi bana tek bir kelime mırıldandı. Sesi o kadar net, söylediği kelime o kadar belirgindi ki, gözlerimi hızlı bir şekilde korkuyla açtım ve bilekliği tekrar yumruğumun içine sıkıştırarak geriye doğru sürünerek kaçtım. Arkamda duran ağaca çarptığımda dudaklarımdan ince bir çığlık koptu ve o kelime tekrardan zihnimin içinde, daha yüksek bir tınıyla seslendi:

"Emare."

Daha önce sesinden duymadığım bu mırıldanış, zihnimin içinde o kadar netti ki, korkuyla etrafıma baktım ve sanki onu görebileceğimi umdum, gerçek gibiydi; gerçeklikten öte, olduğu gibiydi.

Sağa sola bakarken, elimde tuttuğum bileklik sanki daha ağır gelmeye başladı ve gök yeniden kendini ikiye ayıracak şekilde yırtılarak çığlık attı, Korel Erezli'nin sesi ise gitgide uzaklaştı ve yok oldu, yerini ise alıştığım fısıldayışlara bıraktı.

"Neredesin?"

"Kaçıyor musun?"

"Hey, bize bak."

"Anne, anne! Gidiyorum."

Fısıldayışlar birbiri üzerine binerken, yumruk yaptığım ellerimi kulaklarıma yasladım ve kafamı iki yana sallayarak o seslerden kaçmaya çalıştım, imkânsızdı.

"Bana yaklaş," dedi bir fısıldayış ve sanki biri kolumu kavradı. Korkuyla sol tarafıma baktığım zaman sanki karanlık bir gölgeyi gördüm; hepsi zihnimin oyunuydu.

"Anne, anne! Ölmeyeceksin!" dedi sesini tanımadığım bir çocuk.

Ensemde bir el hissettim ve kurtulmak için öne doğru çıktığımda ayak bileklerime dolanan siyah bir gölgeyi gördüm."Bırakın!" diye bağırdım, ellerimi kulaklarıma daha fazla bastırarak. Gökyüzü bir başka çığlığı benimle paylaştığında kendimi bir karanlığın ortasında fütursuzca yuvarlanıyormuş gibi hissediyordum, etrafımda dönen gölgelerin pusulası ellerimde gibiydi, elimde duran bilekliği ise hissedemeyecek kadar uyuşmuştum.

"Neden gidiyorsun?"

"Söyle, beni unuttun mu?"

"Ölmeyeceksin."

Duraksadım ve gözlerimi sıkı bir şekilde kapatarak tamamen gölgelerden uzaklaşmaya çalıştım, gölgelerin elleri ensemdeydi, gölgelerin elleri bacaklarımdaydı, gölgeler vücudumun her noktasında bana çağrı yapıyormuş gibi dokunuyorlardı ve ben bu hislerin en yücesini hissetmemek için kaçtığım bir karanlıkta gözlerimin haresinde onun yüzünü arıyordum, nedenini ise bilemiyordum.

"Ölmeyeceksin!"

Bu fısıldayış bir erkek sesine sahipti ve o kadar yakından, o kadar içten geliyordu ki, sanki yaslandığım sert ağacın bana seslendiğini hisseder gibi oldum, gözlerimi açtığımda tam karşımda karanlık

bir gölgenin bana doğru hareket ettiğini gördüm, kaçmak yerine o gölgeye gözlerimi diktim.

"Ölmeyeceksin."

Bu ses tekrar kulaklarımda can bulduğunda bir sessizliğin emanet ettiği zihnimde kurşun sesi yankılanır gibi oldu ve gözlerimi kaçırmadan bana doğru adımlayan gölgeye baktım, heybetli bir gölgeydi ve simsiyahtı.

Kaçmak, bu yaşıma kadar öğrendiğim belki de en büyük ezberdi ve ben bu ezberin her zerresinde adım adım yürürken, ailem benim adımlarıma *"Daha fazla koş!"* çağrısı yapmıştı.

Beynimin uyuştuğunu ve vücudumun hissetmem gereken bölgelerini hissedemediğimi fark ettim, öğlenden beri beklediğim krizin bana yaptığı bir anonstu ve bu anonsun asıl sebebi, avucumda tuttuğum bileklikti.

"Korkmuyorum," diye fısıldadım, titrek bir sesle ve yalanımın arkasında emin bir tınıyla gölgeye bakarak.

Korkuyordum, kimden neyden neden korkuttuğumu bilmiyordum ama korkuyordum ve bu korkunun asıl sahibi ben değilmişim gibi hissetmemi sağlayan dürtü, beni yokluğumda varlığıyla yaşatan kişiymiş gibi geliyordu.

"Korkmuyorum!" diye inledim ve inleyişim ile beraber sesim ormanın her noktasında yankılandı, tepemde duran birkaç kuşun havalandığını ve yağmurun şiddetini sanki daha fazla arttırdığını hisseder gibi oldum, o saniye bileğim yandı, bileğimde sessizliğimin yankısını hissettim.

Karanlık, gökyüzüyle birleşmeye başlıyordu; akşam, geldiğini haber veriyordu ve yağmur dur durak bilmeden damlalarını yeryüzüne ve benim çehreme döküyordu. Ormanın içini kaplayan toprak kokusu artık başımı ağrıtmaya başlamıştı ve duyduğum sesler onlarcaydı. Dizlerimi göğüslerime doğru çektim ve kollarımı bacaklarıma doladım. Çenemi dizime yaslarken, karşımda duran gölge, hareketi kesmiş, öylece bana bakıyordu. Yüzü yoktu, vücudu yoktu, sadece siluet gibiydi ve simsiyah bir geceyi anımsatıyordu.

"Neden gidiyorsun?" diye bir ses duydum onlarca fısıldayışın arasından, tekrardan.

O kadar çok ses vardı ki artık ayırt edemiyordum. Başım bozuk bir saati aratmayacak şekilde dönüyordu, kendimi hissedemiyordum, öylece, oturduğum yerde, yağmur damlaları yüzüme tokat vururken kendimle savaştım ve bu durumun geçmesini bekledim, kendimi beni çağıran karanlığa emanet etmek istemiyordum.

"Minel!" diye birinin bana seslendiğini duyduğumda, gerçeğe döner gibi oldum ve gözlerimi ormanın giriş tarafına doğru çevirdim. Derin nefeslerim ciğerimi kılıç gibi kesiyordu, bir cevap verecek halde değildim.

"Minel, sesini duydum. Neredesin?" Bu ses Büge'ye aitti ve oldukça yakından gelmeye başlamıştı, hiçbir şey demeden gözlerimi tekrardan karşıma çevirdiğimde siyah gölgenin yok olduğunu gördüm, zihnimdeki sesler ise hâlâ yerli yerinde dursa da üzerimde baskınlık kuramıyorlardı, şu an bunu istemiyordum.

"Minik kuş!" Kaşlarımı çattım ve kendime gelmeye çalıştım, yumruk halinde sıktığım elimdeki bilekliğe bir daha bakmadan üzerimdeki deri ceketin cebine yerleştirdim ve sırtımı biraz daha ağaca yaslayarak başımı önüme eğdim. Ormanın giriş tarafından çamura saplanan ayak seslerini duydum, batan ayakkabıların çıkardığı seslere eş olarak kurumuş yaprakların ezilme sesini de duyuyordum. Adım sesleri yaklaşırken, bakışlarımı kesinlikle yerden ayırmadım ve zihnimde duyduğum seslere dikkat etmemek için özverili davranmaya çalıştım.

"Buradasın."

Büge'nin bana doğru yürüdüğünü hissettim fakat şu an değil onun yüzünü görmek, sesini bile duymak istemiyordum. Kendimi ölmüş balıklarımın bulunduğu fanusun içinde yaşayan bir canlı gibi hissediyordum, işin kötü tarafı ne başımı çevirmeye gücüm ne de ayağa kalkacak kuvvetim vardı.

"Minel," dedi ses yaklaştığında. Yaklaşık olarak on metre ilerimde adım sesleri yavaşladı. "Küs müyüz minik kuş?"

"Hayır." Verdiğim kesin cevap ile beraber sesim titredi ve korkunun tınılarıma çarpan o ezgisini duydum. "Neden geldin?"

Şu an Büge ile hiçbir sorunu konuşacak durumda değildim, kendimi yeterince hissetmiyorken onunla paylaşacağım hiçbir şeyin bana bir yaran olmayacağını da biliyordum. Büge duraksamadı ve yanıma gelerek önümde dikildi. Yüzüme baktığını biliyordum ama başımı

kaldırmak istemiyordum, önümdeki çamur bile şu an daha fazla bakılmaya değermiş gibi geliyordu. Derin bir nefes aldı ve hemen yanıma çöktü. Çaprazımda bağdaş kurduğunda kaşlarımı daha fazla çattım.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Sana kızgın değilim."

Kızgındım, hiç olmadığı kadar kızgındım, beni büyük bir karmaşanın içinde kendi suçuyla baş başa bırakmıştı ama onda suç bulmaya çalışmak, bir çölün içinde buz gibi su akıtan musluk aramak gibiydi.

"Minik kuş, yapma ama," dedi çenemi tutarak. Biraz daha yaklaştı ve çenemi kaldırdı. Diretmeden gözlerinin içine baktığımda yüzünde masum bir ifade vardı. "Beni biliyorsun, böyle durumlarla uğraşamam ve kaçarım, biliyorum, seni zor durumda bıraktım fakat sen de beni anla."

Koyu gözlerinin içine baktım ve omzumu silktim. Umurumda değildi, bir şekilde Korel sayesinde zaten olaydan yırtmıştım.

"Sorun yok, Büge." Derin bir nefes aldım ve çenemdeki elini tutarak uzaklaştırdım. "Halledildi, eminim seni de sorgulamayacaklardır."

"Halledildi?" dedi Büge sorgular gibi. "Bu konunun peşini bırakmazlar gibi geliyordu, nasıl halledildi?"

Verecek herhangi bir cevap düşündüm fakat söylediğim her yanıtın sonu Korel'e vuruyordu ve onu zor durumda bırakmak bir yana, şu an Büge'nin sorgularını çekecek durumda bile değildim.

"Halledildi işte. Baş Psikiyatrist bana bir şekilde inandı."

Doğan Yankı'nın yüzü aklıma geldiğinde bulanan midemin daha kötü bir boyuta taşındığını hisseder gibi oldum, o saniye fark edemediğim detaylar şu an aklımda dönüyordu. Bir sapıktı ve bana bakışlarını şimdi düşündüğümde aslında amacını anlayabiliyordum, bu düşünce midemi ağzıma getirirken, bir elimi ağzıma yasladım ve gözlerimi Büge'den kaçırarak hemen arka tarafına baktım.

"Nasıl?" dedi Büge şaşkınlıkla. Başını sağ omzuna düşürdü ve yüzünü buruşturdu. "Hiç iyi görünmüyorsun, çok mu kızdılar?"

"Ne önemi var Büge?" diye terslendim sesimi yükselterek. Fısıldayışlar oldukça sessizleşmişti fakat bünyem kesinlikle sağlam değildi. "Gelmedin, yalnız bıraktın ve tek başıma hallettim. Başımdan aşağı kaynar su bile dökmüş olsalar ne kadar umurunda? Merak etme, başın yanmayacaktır."

Olduğum yerden kalkmak için hamle yaptığımda bacaklarımı hissetmediğimi fark ettim ve büyük bir nefes alarak arkamdaki ağaca tutundum.

"Anlıyorum," dedi Büge kendi kendine ağzının içinde geveleyerek. "Üzgün olduğumu söylemek isterdim fakat,"

"Hissetmiyorsun," dedim gözlerimi devirerek. "Biliyorum Büge. Şu an buraya da üzgün olduğunu hissettiğin için hatta beni düşündüğün için gelmedin, tek amacın yalnız kalmamak ve tek arkadaşını kaybetmemek." Büge'nin yüzüne baktım, kırgınlık duygusunu bile hissetmemesine minnet duydum, umarım hissetmiyordu. "Şimdi bana yardım edebilirsin ve beni buradan kaldırabilirsin, çamura batmış gibiyim."

Ona kırılmıştım, ona kızmıştım hatta benim şu an böyle olmamda büyük bir payı vardı fakat bu yüzden onu suçlamak istemiyordum.

Büge, hiçbir şey söylemeden oturduğu yerden kalktı ve elini bana uzatarak elini tutmamı bekledi, duraksamadan ve yüzüne bakmadan elini tuttum. Yağmur hızı azaltmıştı fakat Büge de ıslanmıştı.

Tamamen ayağa kalktığımda bacaklarımın yarısını hissetmiyor gibiydim ve desteksiz yürüyemeyecek haldeydim, neden böyle olduğumu biliyordum, krizini kovmak adına verdiğim her savaşın sonucu, bünyemin gücünü sömürmekle sonuçlanıyordu. Bazı zamanlar ellerimi, bazı zamanlar kollarımı, bazı zamanlar bacaklarımı, bazı zamanlar bütün vücudumu hissetmiyordum ve adil bir savaş olmuyordu. Tek amacım hissettiğim beynimi kaybetmemek içindi fakat vücudumu kaybediyordum.

Hiçbir şey söylemeden Büge'nin koluna girdim ve yürümesi için birkaç adım atmaya çalıştım, adımlarım sarsaktı. "Güzellik kapsülü sen iyi değilsin," dedi, sesi üzgün geliyordu. O saniye gerçekten üzülmesi gerektiğini hissettim. "Çok fena ıslanmışsın ve titriyorsun."

Bir cevap vermeden koluna daha sıkı tutundum ve yürümeye çalıştım, bacaklarımda büyük bir hissizlik vardı, sanki günlerdir uyumuyormuş gibi yorulmuştum, gözlerim yanıyordu. Midemin bulantısını gitgide yükseliyordu, bakışlarımı gökyüzüne doğru kaldırdığımda ise karanlık bulutlara doğru ulaşan ağaçların daire şeklinde döndüğünü fark ettim.

İyi değildim.

"Üşünmüyorum," dedim titreyen bir sesle. Gerçekten üşüdüğümü hissetmiyordum, bu tuhaftı ve üşümekten öte ürperme gibiydi. Sanki tenimin içinde gövdemde benden ayrı bir ruh taşıyordum ve bu ruh, vücudumun ait olduğu hisleri sömürürken beni de yok ediyordu.

"Ceket güzelmiş." Sesi kıkırdamaya müsait gibi çıktığında göz ucuyla ters bir şekilde ona baktım ve gözlerimi devirdim, esprilerini kaldırabilecek durumda değildim. Neredeyse ağırlığımın çoğunu Büge'ye veriyordum, ormandan çıkarken, ayakkabılarım tamamen çamura batmıştı ve duştan çıkmışım gibi sırılsıklamdım. Gökyüzü ise akşam ile sevişmeye başlamış, karanlığı kucağına diğer günler gibi davet etmişti.

Kapının önüne gidene kadar sessizce bana yardım ederek benimle beraber yürüdü ve ağzını bıçak açmadı, benim ise dilimin üzerinde kızgın yağ varmış gibiydi, konuştuğumda kusabilecektim fakat yaktığı yerler hoşuma gidiyor gibiydi.

"Bana kırgınsın, değil mi?" diye sordu kapının önüne yaklaştığımızda.

Evin ışıkları yanıyordu ve amcam evdeydi, bu kötüydü. Bir şekilde Merkez'den yürüyerek geldiğimi söyleyecektim ve inancından oldukça şüpheliydim.

"Minel." Kolumu sıktı. "Sana söylüyorum, bana kırgınsın, değil mi?"

Yüzüne baktım ve derin bir nefes ile beraber kendimi test ettim, kırgındım evet, kırgınlığı hissediyordum evet fakat nedense kırılmamam gerektiğinin farkındaydım ve ona kötü bir şey söylemek istemiyordum.

"Bilmiyorum," dedim dürüst bir şekilde. "Bugün yanımda olmanı ve suçun için kendini savunmanı isterdim." Omzumu kaldırıp indirdim. "Hepsi bu."

Büge sadece başını salladı ve beklemediğim bir anda boynuma sarıldı, boyu benden uzun olduğu için eğilmek zorunda kalmıştı ve gerçekten sarılması içten görünüyordu. "Haklısın, bir şey diyemiyorum fakat beni anlamanı istiyorum." Başını geriye doğru çekti ve elleri omuzlarımda bana baktı. "Bir şekilde kendimi sana affettirmek istiyorum Minel."

"Sen?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Kendini affettirmek?" Güler gibi oldum ama sesim acılı çıkıyordu. "Kendini affettirmek mi dedin sen?"

"Evet, minik kuş," dedi dudağını büzerek. "Yediğim bok için bir şey yapamam ama senin için bir şeyler yapabilirim."

Kaşlarım havaya doğru kalktı ve o saniye aklıma gelen düşünce kendime karşı daha fazla şaşırmama sebep oldu. İsteyeceğim şeyi beynim özümsediğinde dilim söyleyip söylememek arasında zihnimle savaş içerisindeydi ve bunu neden istediğimi anlasam da anlatabilecek durumda değildim. Büge ise sorgulamayı seven biriydi.

"Peki," dedim, parmaklarımı çıtlatarak. "Senden bir şey isteyeceğim fakat bu sebep uğruna değil, yani seni suçladığım için değil. Sadece yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Sorgulamayacağına söz verir misin?"

Bazı şeyler tam anlamıyla benim düşüncelerim tam tersi istikamette yol alıyordu ve ben bunu durduramıyordum, ters istikamette yol aldıran dürtü kalbim miydi?

Büge gülümsedi. "Sorgulayacağım ama içimden." Elini havaya kaldırdı ve izci selamı vardı. "İzci sözü." Kıkırdadı. "Hep bunu yapmak istemiştim, bu zamana denk geldi."

İster istemez bende gülümsedim ve kafamı iki yana salladım. Nedense hayatımda yer almış olan ve değer verdiğim insanlara kızamıyordum, kızsam bile kıyamıyordum. Herkesin bir sebebi olduğuna inanan biriydim ve bu sebepleri hatalar yapan değer verdiğim insanların üzerine serpiştirirken kendime kalmıyordu, sorun değildi.

"Bir motosiklet yarışının nerede olduğunu bulabilir misin?"

"Anlamadım?" Büge'nin yüzü ilk önce ifadesizleşti ardından kaşları kalktı.

Evet, az önce vazgeçtiğimi söylerken şimdi onun peşine düştüğümü biliyordum fakat sebeplere sonuçlardan daha fazla güvenen tarafım, ben bilekliği gördükten sonra daha fazla devreye girmişti.

"Minel," dedi Büge beni dürterek. Zaman dilimine tekrardan döndüğümde bakışlarım yüzüne kaydı ve kendimi oldukça yorgun hissettim. "Motosiklet yarışı derken?" Kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Kafamı aşağı yukarı salladım.

"Korel Erezli'nin yarın gideceği motosiklet yarışı hakkında bilgi almanı istiyorum." Duraksadım ve yutkundum. "Onun gittiği barda tanıdıkların olabileceğini düşünüyorum. Öğrenebilir misin?" Büge'nin yüzündeki ifade, neyin peşinde olduğumu öğrenmeye çalışıyormuş gibiydi. "Sorgulamayacağına söz vermiştin Büge."

Bir tepki vermek yerine ilk önce düşünüyormuş gibi yaptı. Aklından binlerce soru geçtiğine emindim fakat hangi birini bana soracağını ya da sorduğu zaman ne tepki vereceğimi bilmediği için başka yöntemlere geçiyordu. "Hım," diye mırıldandı ve gülümsemeye çalıştı. "Yani hiçbir şekilde sorgulamayacak mıyım?"

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım ve beklediği cevabı verdim, evet sorgulamaması gerekiyordu.

"Tamam," dedi başka bir yöne bakarak. "Yarın olan motosiklet yarışı." Alt dudağını yaladı. "Öğrenmeye çalışacağım ve öğreneceğim, sana mesaj olarak atarım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve kapının önüne doğru ilerlediğimde beni durdurdu.

"Üzerindeki ceket Korel'e mi ait?" Dik dik gözlerinin içine baktığımda masum bir şekilde gülümsedi. "Kızma yahu, merak ediyorum sadece."

"Etme."

Net bir sesle cevap verdikten sonra girdiğim kolundan çıktım ve zile doğru uzandım. Verdiğim gergin cevabın farkındaydım, yapmak istediğimin bu olmadığını da biliyordum fakat Korel hakkında ne düşündüğünü az çok anlayabiliyor ve sırf bu yüzden bir daha kalbimi kırmasını istemiyordum.

"Yapmasana," dedi homurdanarak. "Ben senin yakın arkadaşınım. Merak ediyorum sadece." Alt dudağını büktü ve gözlerini irileştirdi. "Neler oluyor?"

Tereddüt etmeden zile bastım. "Yakın arkadaşım mı?" Yorgun ve hissiz bir şekilde kıkırdayarak Büge gibi dudağımı büktüm. "Yakın arkadaşım dediğim kişi bugün az kalsın başımı yakıyordu ve sözüm ona hislere kapalısın ama merak almış başını gidiyor."

"Üzgünüm," dedi hızlı bir şekilde. Ardından kafasını iki yana salladı. "Üzülmeliyim. Üzgün olmalıyım. Sana kendimi affettireceğim ve o yarışların nerede olacağını bulacağım."

Zile bir daha basmak için elimi attığımda kapı açıldı, başımı çevirdiğimde gördüğüm yüz bir şekilde sinirlerimin gerilmesine sebep olmuştu fakat belli etmemek adına başımı Büge'ye çevirdim. "Senden haber bekliyorum."

Büge'nin bakışları kapıda gördüğü kadındaydı.

Hazal Hanım.

Onu uzun zamandır tanıyordum ve bir türlü uyuşmayan kafalarımız bir yana, ikimiz de zıt karakterlerdik. Amcam ile aralarında ne olduğunu çözmek isteyecek kadar bile umursamıyordum. Anımsadığım tek şey, senelerdir amcamın yanında olduğu ve istese de istemese de amcamı çekiyor oluşuydu.

"Hoş geldin, Minel," dedi Hazal Hanım soğuk bir sesle. Bakışlarının odağında Büge vardı. "Arkadaşın yemeğe mi davetli?"

Amcama benziyordu. Bu tuhaftı. Onun gibi samimiyetsiz ve net cevapları vardı, bir insanın kalbini kırmaktan asla çekinmiyordu. "Hayır," dedim kısa bir cevap vererek ve Büge'ye el salladım. "O da şimdi gidiyordu."

Hazal kafasını salladı ve hiçbir şey söylemeden içeriye geçti, ardına kadar açık olan kapıdan iç çekerek mezarın haline gelen eve baktım.

"O sülük kılıklı sümüklü karı da kimdi be?" dedi Büge kaşlarını çatarak. "Amcanın uzatmalı sevişgeni mi?"

"Büge," dedim uyarır gibi. Kendimi iyi hissetmiyordum ve ayaküstü dedikodu yapacak, amcamı çekiştirecek durumda değildim.

"Tamam tamam," dedi Büge yanağımdan makas alarak. "Görüşürüz minik kuşum."

Onu seviyordum. İçten bir şekilde gülümsedim ve evin kapısından içeriye girerken son bir kere el salladım, Büge ise aklındaki sorular yüzüne yansımaya devam ederken bana el salladı ve hızlı bir şekilde dönerek yola doğru ilerledi.

"Yemek yiyecek misin Minel?" Kapıyı kapattığımda mutfaktan duyduğum Hazal'ın sesiyle beraber amcamın öksürmesini duydum, o da buradaydı.

"Teşekkür ederim," dedim kendi kendime homurdanarak. "Ben sanırım yiyemeyeceğim ve hemen uyumak..."

"Buraya gel."

Amcamın emir cümlesiyle merdivene doğru ilerleyen adımlarım durdu ve göz ucuyla mutfağa baktım. İkisi beraber masada oturmuş beni bekliyor gibilerdi, gözleri benim üzerimdeydi; özellikle amcamın bakışları benim yüzümden daha çok üzerimdeki deri cekette geziniyordu.

Karşı koymak yerine çamurlu ayakkabılarımı yere sürüye sürüye mutfağa doğru ilerledim.

"Aç değilim."

Pervazda durduğumda amcam baştan aşağı son bir kere beni süzdü ve yüzüne karanlık bir tonun nefreti simgeleyen darbeleri indi. "Ceket hâlâ sende."

"Evet," dedim hızlı bir şekilde. "Merkez'den gelirken yağmur yağıyordu ve yürümek istedim, Barış bana tekrardan ceketini verdi."

Hazal kızıl saçlarını geriye doğru attı ve ayağa kalkarak tek kaşı havada tabaklara yemekleri koymaya başladı, mutfağı saran güzel koku aç olduğumu hissetmeme sebep oluyordu fakat ağzıma aldığım ufacık bir lokmada kusacak gibiydim.

"Barış mı?" dedi amcam dalga geçermiş gibi. Gözlerimiz kesişti ve ikimizde yalan söylediğimin farkında olduğunu belli eden bakışlarla anlaşmaya çalıştık. Göz ucuyla Hazal'a baktı ve karşısındaki tabağı gösterdi. "Ona da yemek koy, yiyecek."

Amcam ve verdiği emirler... Alışmıştım, alışmak zorunda bırakılmıştım ve vazgeçmek mümkün değildi. Tartışmam gerekiyordu fakat kendimde o gücü bulamıyordum. Hiçbir tepki vermeden tekrardan ayaklarımı yere sürüye sürüye masaya doğru ilerledim ve benim için ayrılan sandalyeye oturdum.

"Günün nasıldı Minel?"

Hazal'ın sorduğu soru, klasik Hazal sorusuydu. Bildiğim kadarıyla özel dedektif olarak çalışıyordu. Gözlerimi ona doğru çevirdiğimde beni izlediğini fark ettim. Omuzlarına kadar gelen kızıl saçları vardı ve düzdü. Gözleri grinin koyu bir tonuydu ve maviyi paylaşıyordu, dudaklarına kırmızının en koyu tonunu sürmüştü. Yüzünde ağır bir makyaj olmasına rağmen güzel bir kadın olduğunu tekrardan kendime hatırlattım.

"İyi." Önümdeki tabağa koyduğu et yemeğine baktım, midem kaldırabilecek durumda değildi bu yüzden direkt salataya yöneldim.

"Sevindim," dedi ve sandalyesine yerleşirken o meşhur sessizlik tekrardan ortamı ele geçirdi.

Herkes sessiz bir şekilde yemeğini yerken ben önümdeki salatayla oynuyor, amcamla göz göze geldiğim zamanlar ağzıma tıkıyordum. Benim yanımda hiçbir zaman konuşmazlardı. Aralarında duygusal bir şeyler olduğunu hissederdim.

Hazal işi gereği daima ciddi ve sorgulayan bir yapıya sahipti fakat amcama karşı daha hassas davrandığını görebiliyordum. İşini iyi yapan bir kadındı, hiçbir zaman merak etmesem de duyduğum kadarıyla birçok davaya çözüm getirmişti.

"Daha ister misin hayatım?"

Başımı kaldırıp Hazal Hanım'a baktığımda sevecen bir şekilde amcama bakıyordu fakat amcam hızlı bir şekilde kaşlarını çattı ve bana bakarak adeta beni işaret etti. Hazal Hanım kendine gelirken yutkundu ve kırdığı potla beraber sustu.

"Afiyet olsun," dedim ve elimdeki çatalı bırakarak masadan kalktım. Bakışlarım amcama doğru kaydı. "Birazdan dans için hocamın yanına gideceğim, çalışmamız gerekiyor." İhtiyacım vardı. Bacaklarımdaki belirgin hissizlik hâlâ yerli yerindeydi ve kendimi toplayabilmiş değildim; alışkın olduğum gibi bir şeylere kaçmam gerekiyordu ve burada devreye giren dans oluyordu. Hayır, dansı aslında bir kaçış olarak görmek istemiyordum.

Dans benim için kurtuluştu.

Amcamın karşı çıkmasını bekledim fakat Hazal Hanım ile bakışları kesiştiğinde baş başa kalmak istediklerini hissettim. "Tamam," dedi düz bir sesle. "İki saate evde olacaksın."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken yanıt vermedim ve son bir kere Hazal Hanım'a dönüp samimiyetsiz bir şekilde gülümsedim, aldığım karşılığın aynı tonu yani samimiyetsizliği beni çepeçevre sararken onlara arkamı döndüm ve merdivenlere doğru ilerledim. Bacaklarımdaki sızının sebebini bilmiyordum fakat beynimin bir komutuymuş gibi kendimi yorgunluğumun ağır kucağında sallanıyormuş gibi hissediyordum, bunun sebebi krizi kovmamdı.

Odama girdiğimde hızlı bir şekilde sırt çantamı dansta giyeceğim kıyafetleri tıkıştırdım ve bale ayakkabılarımı elime alarak üzerimi bile

değiştirmeden odadan çıktım, zamanımın azaldığını vaktimin hiç olmadığı kadar çok daraldığını hissediyordum.

Merdivenlerden aşağı inerken mutfaktan yükselen sessiz fısıltıları ve amcamın kızgın tonunu duyuyordum fakat umurumda değildi, her şey bir yana amcamın özel hayatıyla zerre ilgilenmiyordum. "Ben çıktım," diye seslendim ve dış kapıyı seri bir şekilde açarak kendimi dışarıya attım.

Yağmur dinmişti ve gökyüzü karanlığa gömülmüştü, ay ve yıldızlar görünmüyordu ve onları saklayan bulutların arkasında kendilerini gizliyorlardı. En son dans kursuna gittiğim zaman ne olduğunu hatırlamam ile beraber ürperdiğimi hissettim, o sokağa karşı hissettiğim korkuyu tarif edemiyordum.

Taksiye bindiğimde başımı cama yasladım. Radyodan gelen ağır şarkıya eşlik eden taksi şoförü kırklı yaşlarındaydı. Türk sanat müziğinin eşsiz melodisine aşinaydım çünkü babam ben küçükken sürekli bu şarkıları dinler ve bana ezberletirdi. Şimdi ise kulaklarıma dolan bu sesin sahibi Zeki Müren'den başka kimse değildi.

"Sesini biraz daha açar mısınız?" dedim gülümsemeye çalışarak. Taksi şoförü sevecen bir ifadeyle gülümsedi ve çalan şarkının sesini yükseltti. Dudaklarımda mırıldandığım sessiz şarkının notalarında ruhum dans ediyordu ve dansın eşsizliğine darbe vuran tek şey içimde oluşan ölüm sessizliğiydi.

Bazı şeylerin sonsuzluğunda ve sonbaharın ılık esintisini hissettiğim gözlerde benliğimi kaybettiğimi düşünüyordum, bu düşüncenin ise sahibi şu an bulunduğum kız değil, sesini duyamadığım küçük Minel gibiydi. Seslendiği zamanlar yüzüne bakmadığım küçük kızın şimdilerde izine rastlamak için uğradığım sokaklar, çıkmaz bir yola dönüşüyordu, ruhumun bir parçası beni kabullenmiyordu. Geri atıyordu, attığı yerde sarsılarak kendime çarpıyordum, çarptığım yerde ise sonbaharın kurumuş yapraklarını anımsatan o gözlerle kesişiyordum.

Korel Erezli'nin kim olduğu hakkında ufacık bir bilgim olmadığını fark ettim.

Rahatsızlığı hakkında bir bilgim yoktu, bundan öte yaşı, adı ve soyadı dışında hiçbir bilgiye sahip değildim, tek bildiğim seneler önce Merkez'de yer aldığıydı, hep gittiği bardı ve bu engin bilgiyi bana veren kişiler ise yine onun hakkında hiçbir şey bilmiyor, gizemli haline çekiliyorlardı.

Bir ailesi var mıydı? Çelişkili bir soruydu, Korel Erezli en büyük çelişkiydi. Harelerine çizilen çelişkinin her adımında ayak tabanlarına bulaşan kan, onun geçmişinin bir parçası gibiydi. Cam parçalarını hissetmek adına verdiğim her savaşta ise zihnime indirilen kılıç darbeleri Korel Erezli'yi bir virüsmüş gibi bünyemden atıyordu.

"Sağ tarafta durur musunuz?"

Daldığım düşüncelerden arındığımda dans ettiğim atölyenin önüne gelmiştik, şoför hafif bir fren darbesiyle arabayı durdurduğunda sırt çantamdan parayı çıkardım ve şoföre uzattım. "Şarkı için teşekkür ederim."Kafasını salladı ve göz ucuyla bana baktı. Göz teması kurmadan taksiden indim ve üzerimde hâlâ Korel'e ait olan deri ceketin yakalarını kaldırarak birkaç adımda kapıya yetiştim.

İçeriden yükselen ses hocamın hazır bir şekilde beni beklediğini gösteriyordu. Kapıyı çalmadan kulpu çevirerek içeriye girdim ve "Merhaba!" diye seslenerek ardımdan kapattım. Atölyenin içini loş bir ışık kaplamıştı, hocamın nerede olduğu hakkında herhangi bir fikrim yoktu. Soyunma odasına doğru yönelirken, hafif bir müzik asıl benliğime çağrı yaptı, gülümsedim. İçimde dans eden bir ruh, dışımda kendini tutan bir beden vardı.

Tam bu anda, şarkının melodisi içimi doldururken, ruhum ve bedenimin aynı konuda anlaştığı tek konuyu fark ettim; dans! İkisi de müziğe tutkulu, dansa âşıktı. İkisi de aç bir yırtıcı hayvan gibi şarkının etlerini koparark özümsüyor ve beni, kendimden uzaklaştırarak dans eden bir robota dönüştürüyorlardı. Bu robotun kendini belki de insan olarak hatta canlı olarak hissettiği tek zaman, dans ettiği zamandı.

Altımda dar bir tayt, üzerimde yarım atlet vardı. Boynumdaki izler çürük bir renge bürünmüştü; Amcam hiçbir zaman yaralarımı umursamazdı. Bale ayakkabılarımı ayağıma geçirirken, parmak uçlarının ayakkabıdan dolayı yara olduğunu fark ettim.

"Minel!" diye seslendi dans hocam içeriden. "Hoş geldin güzelim."

Gülümsedim ve soyunma odasından çıkarak dans pistine doğru adımladım, dans hocam her zamanki yerinde aynanın tam karşısında duruyordu. Güzel bir kadın olduğu kadar zarifti de aynı zamanda ve oldukça başarılı, yetenekliydi.

"Merhaba," dedim gülümseyerek. "Nasılsınız?"

Hülya hoca içten bir şekilde gülümsemeye çalışsa da yüzü oldukça yorgun ve halsiz görünüyordu. "Teşekkür ederim. Başlayalım mı?"

Kaşlarımı çattım. "İyi misiniz?"

Bir süre öylece baktı, ardından omuzlarını bir kere kaldırıp indirerek alt dudağını büktü, cevapsız kalan soruma ise müzikçalara doğru ilerleyip sesi yükselterek yaptı. "Geçen seferki gibi çalışmamızı ister misin?"

Gözlerimi kapattım ve şarkıyı hissetmeye çalıştım, şarkı ılık bir ilkbahar akşamında serin bir esintinin yüzüme çarpması gibi etki yaptığında alt dudağımı dişledim. "O yarışmada iyi bir derece yapmak istiyorum hocam."

Birkaç ay sonra yapılacak olan yarışmada tek başıma bir şansım olmayacağını elbette ki biliyordum fakat sanatın iki kişilik oluşturulan bir tutkudan tek kişilik canlandırılan şehvete dönüşebileceğini düşünüyordum, hocam ise bunun imkânsız olduğundan emindi.

"Hım," dedi Hülya Hoca hayal kırıklığı kokan bir tınıyla. "Gerçekten başarılı bir dansçısın fakat sen tek olduğunda..."

"Hocam," dedim keskin bir tınıyla. "Yine aynı konuya gelmek istemiyorum. Tanımadığım biriyle eş olmam ve asla dans etmem."

Tutkunun ve şehvetin birbirlerine sıkıca tutunduğu ve kızıl bir şerbet gibi akan kanın aradan aktığı dansta tanımadığım bir adamla, sadece kendi ideallerim için dans edecek biri değildim. Bu, sanat için soyunmak, sanat için öpüşmek, sanat için sevişmek gibiydi. Ben sanat için sevişmem, sanat için öpüşmem, sanat için soyunmazdım. Sanatı dudaklarımdan akan tutkuya bağlar, şehvetin damlalarını dökerdim.

Adımlar ezberden değil, yürekten gelirdi. Tutuşlar beyinde canlanmaz, istekten ses getirirdi. Bakışlar, olması gerektiği için değil, gözlerin odağına başka bir canlı dokunmadığı için oluşurdu.

Bu noktada kendimi tamamlayacağım birini bilmiyordum.

O saniye kalbimin içinden bir ismin sesinin damarları sıkıştırarak kan akışını durdurduğunu hissettim fakat hızlı bir şekilde bu düşünceyi kafamdan kovarak ellerimi havaya kaldırdım.

"Peki," dedi hocam yenilmiş bir tınıyla. "Bugün farklı bir yöntem deneyeceğiz o halde." Bana doğru yaklaştı ve oldukça zarif bir hareketle etrafında döndü. "Tek başına iki kişi olmanı istiyorum Minel Karaer.

Tek başına o iki kişinin tutkusunu yansıtmanı istiyorum. Tek başına bir adamla sevişmeni, tek başına o şehveti bana vermeni istiyorum."

Yutkundum ve öylece hocamın yüzüne baktım, nasıl yapacağım hakkında ufacık bir fikrim olmasa da kulağa hiç de kötü gelmiyordu. "Anladım," dedim kendi kendime mırıldanarak. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

Hülya hocanın tek kaşı havaya kalktı. "Herkesin çift kişi olduğu bu tutku dansına tek başına devam etmek isteyen sensin." Kafasını iki yana sallayarak gözleriyle beni işaret etti. "Bunu en iyi sen bilirsin. Aklının içi Minel," gözlerini kapattı ve parmağını kaldırarak müziği işaret etti, "şehvet, tutku, arzu hatta seks bile aklının içinde. Hadi güzel kızım, kendini müzikle seviştir, kendini ada."

İlk önce durdum ve içimdeki baş eğmez inatçı bale elbiseli ruhumun kıvrak hareketlerle kıvrılışını hissettim, gerisinde müziğin sesinin damarlarımı genişlettiğini fark ettim. Alt dudağımı yalayarak gözlerimi kapattım ve elimi boynuma yerleştirerek kabarıklıklara dokundum, o saniye göz kapaklarımda çizili duran adamın yüzü zihnimde bir portre gibi canlandı; ürkmem gerekiyordu fakat onun yüzünü görmem yüzümde tarifi eşsiz bir gülümsemenin oluşmasına sebep oldu.

Sanki Korel Erezli'nin yüzü, kendi ruhumu tam anlamıyla hissettiğimden beri göz kapaklarıma çiziliydi. Her şeyiyle... Uzun kirpikleri, sonbaharı anımsatan gözleri, kalın kaşları, kemikli yüzü ve dolgun dudaklarıyla sanki hep oradaydı ve şu an ortaya çıkması şaşırılacak bir durum değilmiş gibiydi; Korel'in parmaklarının boynuma dolandığını düşündüm.

Sıkı değildi fakat gevşek de değildi, parmakları damarlarımın üzerinde hareket ediyordu, onun gözleri açık, benimki kapalıydı. Boynuma sarılı olan parmaklarım sıkılaştırdım ve onu hissetmeye çalıştım, yüzümdeki tebessüm yayıldı ki hocamın, "İşte böyle," diye fısıldadığını duyar gibi oldum.

Diğer elimi havaya kaldırırken, bir elim hâlâ boynumdaydı, Korel'in eli havada duran parmaklarıma dolandığında kendi etrafımda döndüm, Korel arkamı döndüğümde boynumdaki elini enseme yerleştirdi ve geriye doğru çekerek beni göğsüne yerleştirdi.

Boynum geriye doğru çekilirken, birkaç adım attım ve saçlarım aşağı doğru süzüldü. Onun sert göğsünü hisseder gibi oldum, bu dansı onunla daha önce yapmışım gibi hissettim ve bu düşünce

kendimi kaybetmeme daha fazla sebep oldu. Gökyüzünün ikiye ayrılırken oluşturduğu o mucizevî görüntüyü şu an eklemlerimden ruhuma kadar kendime işliyordum, bu eşsizdi.

Korel, onun sırtına yaslı dururken, ensemde duran elini saçlarıma geçirdi ve nefesinin yüzüme doğru yaklaştığını hissettim, kapalı olan gözlerimdeki bu düşünce benliğimi oluşturan dürtüyü tetiklerken saçlarım yeri süpürene kadar arkaya doğru eğildim, beni tutan tek şey Korel'in ensemdeki eli gibiydi.

"Evet Minel," dedi hocam eliyle bir kere alkış tutarak. "Devam et."

Saçlarım yerin yüzeyinde dans ederken Korel'in arkamdaki varlığı anlık olarak yok oldu ve kendimi farkında olmadan boşluğa doğru bıraktım, bunu isteyerek yapmamıştım ve sırtımda acıyı hissetmiştim, yüzüm buruşurken yere tamamen uzandım. Kapalı olan gözlerimi açmak hatta beceremeyeceğimi söylemek için hamle yaptığımda bu sefer ılık esintisinin ve kül kokusunun varlığını üzerimde hissettim.

Elleri bedenimin iki yanında dururken üzerime doğru eğilmişti, eli çeneme kaydı ve yüzümü geriye doğru çekerek çenemi havaya kaldırdım. Ellerimi teslimiyetimin bir çağrısıymış gibi havaya kaldırdığımda Korel, bir bacağımı kavradı ve havaya kaldırarak kendi beline sardı. Dizimden bükülmüş sol bacağım hayali bir bedenin beline sarılı dururken, kalçamı birkaç kere havaya kaldırıp indirdim ve elimi sanki onun ensesine yerleştiriyormuş gibi saçlarını kavradım, parmaklarım hızlıca hareket etti.

Korel duraksamadı ve yüzüme doğru yaklaştığında geriye doğru sürünerek ilerledim, olduğum yerde yüzüstü dönerken, bacaklarımı omuzlarıma doğru yaklaştırdım, ondan gizlenen bir kadının yapması gereken bir davranışmış gibi o üzerimdeyken ikiye katlandım ve olduğum yerde bir top gibi dönerek dizlerimin üzerinde yüzüne baktım. Yüzü yoktu, evet, yüzü yoktu. Zihnimin içinde bir gölgeden ibaretti ve oldukça karanlıktı. Tek bildiğim, karanlığı paylaştığım tutkulu adamın Korel Erezli olduğuydu.

Bacaklarımı önüme doğru uzatırken, Korel hızlı bir şekilde bacaklarımı ikiye ayırdı ve belimden tutarak beni kendine doğru çekti. Tek elim yerden destek alırken, diğer elim havaya doğru kalktı ve başımı geriye doğru yatırarak bacaklarım ayrık bir şekilde belim kavislenerek kalçamı indirip kaldırdım, şarkı o saniye hızlandı.

Arkamı döndüm ve kalçamı havaya doğru dikerek birkaç kere hareket ettirdim ve saçlarımı savurarak arkama baktım, kapalı gözlerim onun karanlık gölgesini gördü.

Yüzünde bir sırıtma olmalıydı.

Bir daha saçlarımı savurduğumda belimden tuttu ve beni havaya kaldırarak olduğum yerden havalanmama sebep oldu. Duraksamadan parmaklarımın ucunda yükseldim ve olduğum yerden zıplayarak tek bacağımı havaya doğru kaldırdım. İlk önce tamamen dik bir şekilde kaldırdığım bacağımı ardından dizimden kırdım ve kendi etrafımda dönerken bunu tekrar ettim, Korel'in eli belimdeydi.

Korel'in, zihnimdeki o karanlık gölgesi geriye doğru çekilirken ellerini bana uzattı, ellerimi tereddütsüz ona doğru uzattım, ellerimin hareketsiz temasıyla beraber tekrardan ayak parmaklarımın ucunda durduğumda Korel tek bir elimi havaya kaldırdı ve kendi etrafımda döndürdü.

Parmak uçlarımın üstünde, tek elim havada tek elim onun soğuk gölgesinin sıcak avuç içlerinde dönerken, kendi rüzgârım saçlarımı uçuşturuyordu. Müzik ağır ağır yavaşladığında kendi etrafımdaki dönüşüme son verdim ve öne doğru eğilerek avucumun içindekini elini koklamak istedim. Burnum elime doğru yaklaşırken, geriye doğru yere sürünerek ağır ağır yürüdüm ve onu da kendimle beraber çektim.

İmkânsızın kokusu alınır mıydı? İşte şimdi şu zaman diliminde ben imkânsızlığın ve bir hayalin kokusunu alıyordum.

Korel Erezli'nin kendi kafamda oluşturduğum gölgesiyle tutkulu bir şekilde dans ediyor, onun kokusunu duyumsamaya çalışıyordum, bu imkânsızdı. Kaşlarım çatılırken, ellerimle onu ittim ve geriye doğru kaçmaya devam ederek duvara sokuldum, kafamın içindeki o gölge bana doğru hızlı hızlı gelirken, duvara yaslanarak kaçmaya başladım, takip ediyordu.

Evet, aklımın içindeki Korel'in gölgesi beni takip ediyordu ve duraksamıyordu.

"*Bu hep böyleydi,*" diyen bir fısıldayışı duyduğumda kendi içimden yükselen sesten başka hiçbir şey değildi. Acı çektiğimi hissettim; acı, rengini siyahtan değil beyazdan aldı ve beyazı lekeleyen aklımın içindeki o karanlık Korel'in eşsiz gölgesi oldu.

Acının rengi olan beyazı lekeleyen Korel'in zihnimin içindeki varlığından başka hiçbir şey değildi.

Şarkının yavaş yavaş yok olmaya başladığını hissettiğimde kaçmaktan vazgeçtim ve son bir kere ellerimi havaya kaldırarak onun gölgesini avuçlarımın içine aldım, şarkıyla beraber o karanlık siyah gölge de griye dönüyordu ve gözlerimi açtığım saniye yok olacaktı, acıyı bu sefer beyaz ile değil, neşter ile hissettim.

Ellerimi yumruk yaptım ve onun yok olan gölgesini avuçlarımın içine hapsettim, ellerim yumruk şeklinde havada dururken yere doğru hafif hafif çöktüm ve yumruğumu sıkı bir şekilde kapattığımdan dolayı tırnaklarının avuçlarımın içine battığını hissettim. Acı, avuçlarımın içinde hissettiğim tırnak izlerinden daha öteydi, tuhaf bir şekilde sanki onu ikinci defa kaybediyormuş gibi hissediyordum.

"Hayır," diye fısıldadım inliyormuş gibi ve dizlerimin üzerine çökerek yumruk yaptığım ellerimi karnıma doğru yaklaştırdım. Başım öne doğru eğilirken, müziğin son notasına eşlik eden ruhum, bir parça olarak önüme düştü ve o parçanın en nadide parçası olan kimsesizliğim sanki o gölgenin içinde paylandı. Yumruklarım karnımın üzerinde başım dizime yaslı iki büklüm yerde durduğumda etrafı büyük bir sessizlik kapladı; net hissettiğim gri gölge, bembeyaz olurken, yumruk yaptığım elimi açtım ve avucumun içindeki sızıyı umursamadan parmaklarını doladığı bileğimi tuttum.

Bembeyaz bir acı.

Hissetmemem gereken her duyguya gebeydim.

Tuhaf bir şekilde Korel'e farkında olmadan çekiliyordum ve bu çekimin tek bir seferden oluşmadığına emindim, onu gördüğüm zamanlar değil, onu soluk borumu kesen hislerle avuçlarımda kavradığımda sanki Korel'i daha önce tanıyormuş gibi hissediyordum.

Bu yanlıştı.

"Minel," dedi ve omuzlarımda baskı hissettim. "Minel, iyi misin?" Sarsıldığımı hissettiğimde kapalı olan gözlerimi açtım, harelerim yanıyordu ve bu yangın gibi değil, kül gibiydi. Kokusunu hissetmediğim bir kül için harelerim yanıyordu.

Dudaklarımın kuruduğunu ve nefesimi tuttuğumu hissettiğimde doğrulmaya çalıştım, hocam omuzlarımdan kavrayarak bana yardımcı

oldu. Saatlerdir zor tutan bacaklarıma rağmen ayakta durmaya çalışırken bir elimle hocama tutundum.

"Su verebilir misiniz?"

Elinde hazır tuttuğu şişeyi dudaklarıma doğru yaklaştırdı. "Yaklaşık iki dakikadır sana sesleniyordum fakat duymadın. İyi misin?"

Kafamı aşağı yukarı salladım ve şişeyi kavrayarak suyu yudumladım, dudaklarımla beraber boğazım da kurumuştu.

Bu yanlıştı.

Yanlışın en büyüğüydü. Yanlışın en beyaz tonuydu. Yanlışın en zehirli haliydi.

Benim ona çekilmem demek, gökyüzünün yeryüzüyle yer değiştirmesi ve yıldızları ellerimizle toplamak demekti.

"Bu..." Hocam ne diyeceğini bilemezmiş gibi gözlerini kaçırdı. "Minel Karaer," ellerini kollarıma yasladı ve gözlerimin içine baktı, "aklının içindeki her ne ise, bu mükemmeldi kızım." Beni sarstı. "Tutku ve şehvet değil, arzuydu. Arzuya saplanış değil, arzudan kaçıştı. Tutkuyu tek eline alırken, şehvete korkusuzca dikilmekti. Kızım sen muhteşemsin."

Boş bir şekilde yüzüne baktım. Kendimi hissedemiyordum, sanki dakikalardır bu atölyede olan ben değil, bir başkasıydı. Dans eden ben değildim, bir başka Minel'di.

"Bana bir cevap ver," dedi endişeli fakat memnun bir sesle. "Bunu nasıl yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım," dedim omuzlarımı silkerek. "Sadece hissettim." Hissetmek.

Bu yanlıştı.

Doğrusu olmayan bir yanlışa doğru koşuyordum.

Bu yanlıştı.

Korel'i hissetmek doğruluğunu görmediğim bir paradoksa balıklama atlamak ve bulduğum her sonucun yanlış çıkmasıydı. Kendime sinirliydim, kendime az önce tek başıma yaptığım dans ve hissettiklerim yüzünden sinirliydim.

"*Bu yanlıştı,*" diyordu iç sesim.

"*Yanlıştı. Unut. Yanlış. Unut. Doğru değil. Unut.*"

"Devam edelim o halde?" dedi ve tekrardan müzikçalara doğru ilerlediğinde kolunu kavrayarak onu durdurdum.

"Hayır." Sesim tedirgin çıkmıştı. "Bugün bunu istemiyorum." Bacaklarım hissizliğe bir kulaç daha attığında kolunu daha sıkı tuttum "Beni evime götürebilir misiniz?"

Avuçlarımın içindeki tırnaklarımın acısı, zihnimde yaşattığım geçmişimin yanısının yanında hiçbir şeydi.

"Elbette," dedi ve olduğum yerden bir adım atmak için hamle yaptığımda sendelediğimi fark etti, koluma girdi. "İyi görünmüyorsun kızım."

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Hayır, iyiyim. Halledeceğim." Yutkundum ve yüzümü buruşturdum. "Halledeceğim. Yanlıştı. Halledeceğim."

Yanlış, kurtuluş olan dansa kaçarken, aklımın içinde Korel Erezli'nin karanlık gölgesiyle arzuyla dans etmem, onu hissederken kendi benliğimi bembeyaz bir kâğıt gibi ortaya çıkarmamdı.

"Tansiyonun çıkmış olmalı," dedi kendi kendine mırıldanarak. "Doktora gitmek ister misin?"

"Hayır," dedim. "Sabahtan beri bir şey yemedim, ondan olsa gerek. Beni sadece eve götürseniz ve sorgulamasanız? Eğer siz götürmezseniz bir taksiye bineceğim."

Hülya Hoca ilk başta yüzüme inceleyerek baksa da sonrasında sadece kafasını aşağı yukarı salladı ve kapıya doğru yürürken soyunma odasından sırt çantamı aldı. Dış kapıyı açtığında yüzüme vuran soğuk rüzgâr, doğru olanı, yani kendimi hissetmeme sebep oldu.

Yanlış, dans ederken kendimi değil, Korel'i hissetmemdi.

Arabasına bindiğimizde ve gazı alevlendirdiğinde emniyet kemerimi takacak halim bile yoktu, Hülya Hocanın üzerinde büyük bir sakinlik olsa da benim için endişelendiğini biliyordum. Dudaklarımı aralayıp onu teselli edecek halim bile yoktu, kendimi yeterince kötü hissederken bir de ona da bulaştırmak istemiyordum.

"Başım dertte gibi görünüyor," dedi Hülya Hoca yaklaşık beş dakika sonra. Ana yolda ilerleyen araba kayıyor gibiydi. "Amacım lafı değiştirmek ve kafanı dağıtmak. Çok belli ediyor olabilirim ama kaç gündür polislerle uğraşıyorum."

Başımı yanımdaki cama doğru yaslarken umursamaz bir tınıyla "Neden?" diye sordum. Kesinlikle merak etmiyordum ve şu an ilgilenmek isteyeceğim bir konu bile değildi.

"Birkaç gün önce atölyenin yakınlarında gece vakti iki tane adamın kaybolduğuna dair bilgiler vardı," derin bir nefes aldı ve vitesi değiştirdi, "birinin ailesi polislere ulaşmış ve en son benim atölyemin karşısındaki barda görülmüşler. Olay gece vakti bir ara sokakta olduğu için ve o saatlerde tek açık olan yer benim atölyem olduğu için polisler sürekli benimle iletişime geçiyor ve sorular soruyorlar." Başımdan aşağı sıcak bir su dökülürken hızlı bir şekilde başımı ona çevirdim, kaşlarını çatarak başını bana çevirdi. "Sahi, o gün senin atölyemden geç çıktığın gündü. Herhangi bir şey gördün mü?"

Dehşet içinde dudaklarım aralanmış Hülya Hocaya bakarken, o gecenin başkarakteri olan kendimi ve kurtarıcı olarak rol alan Korel'i düşündüm, başımın içinde pençeleri hisseder gibi oldum.

"O adamlara," sustum ve yutkunmaya çalıştım. Gözlerimi sıkıca kapatırken bazı şeylerin artık ağır gelmeye başladığını hissettim. "O adamlara ne olmuş?"

Ellerini havaya kaldırdı ve kafasını iki yana salladı, gözlerini korku kapladı. "İlk başta kayıp bildirildikten sonra gizli kameralara bakmışlar fakat kameraların yüksek bir ısı ile eritildiğini görmüşler; zaten kameralar sokağın sadece giriş kısmını görüyormuş. Sonrasında iz aramışlar ve adamlara dair o sokakta tek bir iz bulamamışlar." Burnunun kemerini sıktı ve gözlerinin önünden bir görüntüyü silmeye çalıştı. "Ta ki dün geceye kadar."

Yüzünün renginin değiştiğini arabanın içini kaplayan karanlığa rağmen fark edebiliyordum, gözlerinde saf bir korku vardı ve teni bembeyaz kesilmişti. "Ne oldu?" dedim tamamen ona dönerek. Duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı söyleyen bir tarafım vardı, elbette bu tarafımı dinlemeyecektim.

"Dün gece atölyeden çıkmadan önce kapının önünde bir ses duydum fakat aldırış etmedim." Sesi titremeye başladı. "Yarım saat sonra atölyeden çıktığımda ayağım bir şeye takıldı ve başımı yere eğdiğimde," büyük bir nefes aldıktan sonra elini boğazına sardı, "siyah bir poşet gördüm. İlk başta çöp sandım fakat sonrasında gelen o leş koku," eliyle ağzını kapattı ve dolan gözlerle beraber arabayı sağ tarafa

çekti. "Minel, ben," hııltılı bir nefes aldıktan sonra elleri direksiyonu sıkıca kavradı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Çok kötüydü."

Ellerim ve ayaklarım buz keserken öylece yüzüne baktım ve başının gövdeme ağır geldiğini hissettim. "Ne gördünüz?"

Hocam kafasını iki yana sallayarak kafasını direksiyona yasladı ve daha sesli ağlamaya başladı. "Sadece poşetin bağlanan yerini açtım ve karşımda gördüğüm adamın gözleri," kafasını iki yana ardı ardına sallayarak görüntüyü aklından silmeye çalıştı. "Gözleri eritilmiş gibiydi. Yüzünün yarısı bir mum gibi erimişti." Tırnaklarını yüzüne geçirdi ve başını bana çevirdi, yaşlar dur durak bilmeden yanaklarından süzülüyordu. "Çığlık çığlığa telefona sarıldım ve polisi aradım, sonrasında ise korkudan bayılmışım." Gözlerindeki korku vücuduna yansırken titremeye başladı. "Polisler konuşurken duydum, vücudunun bazı bölgeleri eritilmiş, en kötüsü çocukları ve eşi bile onu tanıyamamış. Adam orta yaşlardaydı ve tarif edilen kişiye uyuyordu. İnanabiliyor musun? Bir beyzbol şapkası olmasaydı, ailesi bile onu tanımayacaktı."

Kaynar suların içine değil, buz kütlelerinin üzerine fırlatılmışım gibi hissettim. Bedenimi kaplayan soğuk, ellerime ve ayaklarıma dikenlerini batırırken, gözlerim anlık olarak odağını kaybetti ve o saniye o arabadan çıkıp kaçmak, koşmak ve kendimi derin bir suyun içine bırakmak istedim. "Diğer adam," diye fısıldadım, yutkunmaya çalışarak. "O bulundu mu?"

Hocam sadece kafasını iki yana salladı ve sessiz bir şekilde ağlamaya devam etti.

Beyzbol şapkası.

Adamın yüzü zihnimde canlanırken, artık tam arkasında çocukları ve eşi görünüyordu, bu adil değildi. Buz kütlesi boğazımdan aşağı doğru kayarken, başımın tepesine çığın düştüğünü hisseder gibi oldum, saplandığı yerden kan değil, düşüncelerimin zehri akıyordu. Korel'in o gece gözlerinden akan cani zehir, şimdi benim zihnimin içinden akıyordu ve sonu yoktu.

Sorumlusu, Korel'di.

Korel miydi? Ellerimi saçlarıma geçirirken gözlerimi kapattım ve kafamı iki yana salladım, hayır, o kadar ileri gitmezdi. Eminim o gece

onları bırakmıştı ve sonrasında psikopat birisi gelip o adama bunu yapmıştı, Korel o kadar cani değildi.

Korel cani değil miydi?

Lanet olsun, hiçbir şeyden emin olmadığım gibi beynime saplanan çığ daha derine gömülüyordu ve neredeyse iç organlarımı bile zedeliyordu.

"Üzgünüm," dedi hocam elini omzuma yerleştirerek. "Sen zaten kötüydün, bir de ben bu şekilde konuşarak..." Sustu ve arabayı çalıştırdığını duydum, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Sadece etkisinden çıkmak mümkün değil, o adama bunu yapan psikopat her kimse oldukça zeki görünüyor ve bütün izleri kaldırmış fakat elbet bir yerden yakalanacaktır, için rahat olsun."

İçim rahat mı olmalıydı? Vücudum buz kesmişti. Ellerimi hissettiğim soğuktan dolayı hareket ettiremiyordum, bu korku değil, korkudan öte bir duyguydu. Sanki bedenim saatlerce karların içine gömülü bir şekilde kalmıştı ve beni çıkardıkları zaman bütün hislerimi kaybetmiştim, gözümden akacak yaş hatta titreyecek ellerim bile donmuştu.

Sessizliği bozmadan ve başımı yarımdaki pencereden ayırmadan evime gidene kadar sadece yolu izledim, hocamın iç çekişleri tamamen yok olmasa da o da artık konuşmuyordu. Yeminini bozmayan sessizlik gördüklerimin pençe izlerini boğazımda bırakmasına sebep oluyordu, bu pençeler beni en dibe sürüklemeye çalışıyor, hastalığımın, krizimin en uç noktasında keskin bir bıçağın ucunu vücudumda hissetmeme sebep oluyordu.

"Minel."

Dalgın olan gözlerim, bıçağın keskin ucunu köşeye ittiklediğinde eve geldiğimizi fark ettim, hocam boş gözlerle bana bakıyordu. Evimin önünü aydınlatan beyaz ışık yüzüne vurduğunda burnunun kızardığını seçebiliyordum; oldukça etkilenmişti.

"Teşekkür ederim," dedim tepkisiz ve buz gibi bir sesle. Yüzüne dahi bakmadan hızlı bir şekilde arabadan indim ve koşar adımlarla eve doğru ilerledim. Işıklar yanmıyordu, amcamın uyuyor olması ya da odasına çekilmesi şu an için benim açımdan iyiydi. Dış kapıyı sessiz bir şekilde açıp içeriye girdiğimde parmaklarımın üzerinde zehirli dikenler geziyordu, kökeni ise bileğimde izi kalmış parmak izlerinden geliyor gibiydi.

Penceremin sağ tarafında kalan saate baktığımda zamanın hızlı ve başımı döndürecek şekilde ilerlediğini fark ettim, beynimin içinde dönen tiyatroların ve tek kişilik gösterilerin yanında akrebin yelkovanla savaşması hafif görünüyordu.

Zaman ilerledi.

Zaman hiç olmadığı kadar hızlı ilerledi.

Saniyeler içimde, zihnimde, o gecede, zaman her yerde ilerlerken, koca geceyi sadece pencereden dışarıya bakarak geçirdim; gözlerim yanıyordu. İçi keskin bıçağın izlerinin bıraktığı sızıyla kanıyordu, uykuya ihtiyacım olduğunu biliyordum fakat şu an için uyumak mantıklı gelmiyor, en büyük hatayı üstleniyormuş gibi hissettiriyordu.

Geceydi.

Ben vardım.

İki tane adam vardı.

Korkudan titreyen ve adamların zehrini hisseden ruhum vardı.

Korku damarlarımın içinde çağlayan bir nehir gibi aktığında karşımda o geceyi tekrardan yaşadım, hiç olmadığı kadar kötüydü. Yıldığım ya da pes ettiğim sırada işittiğim o ses, bir motosikletten gelmiş olsa da kanat çırpan meleğin yardım çağrısı gibiydi. Tuhaf olan, o gece Korel'in bir şekilde beni kurtaracağından eminmiş gibi hissetmemdi, sanki o hep kurtarırdı ve kurtarıyordu.

Gözüm akrebin üzerine devrilen yelkovana takıldığında şafağın sökmeye başladığını fark ettim, şafak sökerken, içimde taşıdığım sırların kilidine tekmeyi vurmuştu ve o karanlık gecenin aydınlık gerçekleri içimde doğdu.

Geceydi.

İki adam vardı.

İki adamın elleri kirliydi.

İki adamın kirli elleri ruhumu sömürecekti.

"Korel," diyerek derin bir nefes aldım ve alt dudağıma dişlerimi geçirerek kucağıma düşmüş olan ellerime baktım. Parmaklarım bileğime dokunduğunda gökyüzünü aydınlatan şafak ışığı bileğimdeki mora çalan kızarıklığı gözlerimin önüne seriyordu, parmaklarının açık bir şekilde izi vardı.

Midem bulanmaya başladığında kulaklarım uğuldamaya ve başım bozuk bir saat misali kendi etrafında saniyeyi umursamadan

dönmeye başladı. Bileğimi kavrayan elimin titrediğini o saniye fark ettim, dizlerim de ona eşlik ediyordu. Bakışlarım ne kadar ruhsuz ne kadar benliğimden bağımsız olsa da içimdeki cesedin leş kokusunu titreyen ellerimden alıyordum.

O adamları en son gören kişi ben değil, Korel'di. O adamlara ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, Korel bu konu hakkında hiçbir şey söylememişti fakat o gece gözlerinden akan sıcak, kanlı caniyi unutamıyordum. İfadesizliğin bir melodisi olsaydı, Korel'in gözlerindeki yaprakların rüzgârda bıraktığı uğultu olurdu.

Yapmış olabilir miydi?

Kanıma sancı girdi ve kollarımı sardım, ihtimali bile kanımı dondurmuyor, alevlendiriyordu. Her şeyden öte ve her şeyden ileride bir şey söz konusuydu ki; o adam eğer Korel'in ellerinden öldüyse bu benim yüzümdendi.

Kaşlarımı çattım ve gözlerimi sıkıca yumdum, yanlış bir şeyler vardı. Herhangi bir insanın, başka bir insanı öldürme ihtimali bile beni şaşkınlıktan kör ederken, neden Korel'in birine böyle bir şey yapması durumunda şaşkınlık yerine endişeyi hissediyordum?

Hava tamamen aydınlandığında zamanın bütününü oluşturan dilimi işleve giriyordu; oturduğum yerden sakince kalktım ve banyoya giderek ılık bir duş aldım. Banyodan çıktığımda amcam kapımı çaldı ve ilk uyandırma alarmını yaptı.

"Uyanığım," dedim kısık bir sesle. Ense kökümden saç diplerime doğru tırmanan şiddetli bir baş ağrısı olmasaydı belki daha iyi hissedebilirdim.

"Şaşırtıyorsun beni," dedi amcam homurdanarak. "Ben çıkıyorum, işlerim var, kendine tost yap."

"Tamam."

Adım sesleri duraksadı ve bir şey söylemek istiyormuş gibi derin bir nefes aldı, havluyla saçlarımı kurularken gözüm, kapalı olan kapıdaydı. Amcam ise her zamanki gibi vazgeçti ve merdivenlerden inen adım seslerini takip eden kapının çarpma sesi geldi.

Ben de hızlı bir şekilde üzerime siyah bir kot pantolon ve yarım kollu bol siyah bir tişört giydim, sütyeni unutmadan. Aklımda dün öğlen beni utançtan yerin dibine sokan o görüntü dönüyordu fakat tamamen sessizliğe ve hissizliğe gömülen tarafımın yüzü bile kızarmadı.

Dışarıda serin bir hava vardı, gökyüzünde güneş kendini göstermiyordu ve yağmurun izleri hâlâ geçmemişti. Bu havaları sevdiğim için olsa gerek Merkez'e yürüyerek gelmeyi tercih etmiştim, kulaklıklarımda ise canımı yakacak kadar sert bir parça çalıyordu, düşüncelerden uzaklaşmak adına verdiğim bu çabanın asıl galibi ben değil, unutmaya çalıştığım tarafım oluyordu. Kendimi iyi de kötü de hissetmiyordum; kendimi bugün hissetmiyordum.

Merkez'den içeri girdiğimde bakışların direkt bana döndüğünü hissettim fakat aldırış etmedim. Yemekhanenin olduğu tarafa doğru yürürken sanki Merkez hiç olmadığı kadar kalabalıktı ve insanlar karınca yuvasından fırlamış gibi ortalıkta koşturarak dolanıyordu.

Yemekhanenin teras tarafına ulaştığımda ve birkaç adım daha atarken polis arabalarını park yerinde gördüm ve kaşlarım çatıldı, aynı anda bakışlarım sol tarafta kalan motosikletine yaslanmış bir şekilde duran Korel'e odaklandı, bana düz fakat hiç olmadığı kadar merakla bakıyordu. Ne zamandan beri beni izlediğini bilmiyordum fakat ben onu, onun beni gördüğünden daha geç fark etmiştim.

Yemekhanenin önündeki masalarda oturan insanların bakışları bana doğru dönerken, beklenen misafir gelmiş gibi çoğu insan parmakla beni gösterdi, tek göstermeyen kişi Korel gibiydi. Kaşlarım daha fazla çatılırken iPad'imde çalan şarkıyı kıstım ve tek kulaklığı çıkararak yemekhanenin giriş tarafına, polis arabalarının olduğu yere, doğru yürüdüm.

Biri kolumu kavradı ve başımı çevirdiğimde Barış'ı gördüm. "Kızım sen neredesin? Defalarca aradım, telefonun kapalı."

"Şarjı bitmişti, evde bıraktım," dedim düz bir sesle ve gözümle etrafı göstererek somurttum. "Yine ne olay olmuş? Polisler neden burada?"

Polisler Merkez'e gelmeye alışıktı, genelde hep olaylar olurdu; çok umursadıkları söylenemezdi fakat önemli bir şey olduğu açık bir şekilde ortadaydı.

Barış'ın yüzü gergin bir hal alırken birisinin, "Minel Karaer geldi," diye seslendiğini duydum ve Barış, diğer kulağımda takılı olan kulaklığı çıkardı.

"Neler oluyor?" dediğimde üç polis de bana dönüp baktı.

Herkesin bakışları açık bir şekilde bana doğru dönerken, yemekhanenin önünü kaplayan ağır sükûnetin odağında ben vardım. Bakışlarım

Korel'e kaydığında kaşlarının düz bir çizgi halini aldığını gördüm, polislerin hemen arkasında duruyordu. Üzerine giymiş olduğu koyu gri gömleğin manşetlerini bileğine kadar kapatmıştı.

Korel'e baktığımda ölümün ruhsuz maskesini görüyormuşum gibi hissettim, onun kül kokusuna ölüm maskesi güzel yakışıyordu.

Barış, "Polisler senin için burada," dediğinde bir polis memuru bana doğru yürümeye başladı ve aynı anda Korel'in de kimseye fark ettirmeden polis memurunu takip ettiğini gördüm.

"Ne?" diye fısıldadım kısık bir sesle ve kaşlarım havaya kalktı.

"Azra'ya ne yaptın?" Sağ taraftan duyduğum ince, tiz kız sesine döndüğümde gözlerinin dolu olduğunu fark ettim, bu kızı tanımıyordum.

"Öldürmüş olmalı," dedi sol taraftaki iri bir adam, Merkez'deki insanlar bana dehşet içinde bakıyordu. "Ufacık boyuna rağmen neler yapmış olabilir ki?"

Kafamı iki yana sallayarak bakışlarımı Barış'a çevirdim ve "Ben bir şey yapmadım," diye fısıldadım. Barış'ın bakışlarında inanç vardı.

"Biliyorum." Bir elini koluma yerleştirdi ve hafif hafif okşadı. "Bir yanlış anlaşılma olmalı, onlarla gayet sakin konuşmalısın."

Polis memuru birkaç adım ileride durduğunda hemen arkasında Korel direkt bana bakıyordu, düne göre biraz daha toparlanmıştı ve gözlerinin altındaki mor halkalar yok oluyormuş gibiydi, o an bile bu durumun beni mutlu ettiğine inanmıyordum.

"Minel Karaer," dedi orta yaşlardaki sarışın polis memuru.

"Benim." Duruşumu dikleştirdim ve elimde tuttuğum müzik çalan çantama attım. "Ve siz sormadan söyleyeyim, Azra Dinçer ile hiçbir ilgim yok."

Polis memuru kaşlarını kaldırdı ve omzumun üstünden bizi dinleyen Barış'a baktı, tek kaşı havaya kalkarken, diğer polis memurları birbirleriyle bakıştılar. Barış'ın uzaklaşmasını emreden bakışlarının arkasından, durmak istemeyen Barış, hızlıca yanımızdan uzaklaştı.

"Azra Dinçer?" dedi soru sorar gibi. "Anlayamadım?"

Algıda güçlük çekerken bakışlarım Korel'e kaydı. Yüzü o kadar düz, o kadar yokuşsuzdu ki, ne düşündüğünü kestiremedim fakat geride dursa bile konuşmaları dinlediğini biliyordum, sonbahar

anımsatan gözleri sadece benim üzerimdeydi, sanki her ifademi çözmeye çalışıyordu; yanımıza yaklaşmıştı.

"Beni neden arıyorsunuz?" dedim yutkunarak ve iç çekerek.

"Evinize gittiğimizde sizi bulamadık, kimse yoktu, Merkez'e gelmek zorunda kaldık." Polis memuru bir adım daha yaklaştı. "Soner Tokel cinayeti hakkında sizinle konuşmamız gerekiyor." Yüzümü buruşturdum ve tanımadığım isim karşısında polis memuruna anlamsız anlamsız baktım. "5 Eylül gecesi, saat 01.05 civarı dans okulundan çıkmışsınız ve en son o civarlarda o saatlerde görünen Soner Tokel'e bir daha rastlanmadı."

Bana kim olduğunu açıklaması üzerine gözlerimdeki o anlamsızlık anında silindi ve yorgun, buz kütlesini anımsatan gözlerim Korel'i buldu, bakışlarında satırlar olduğunu fark ettim.

Parmakları çenesine doğru giderken, hızlı bir şekilde işaret parmağını dudağına yaklaştırdı ve yarım saniyede bana sus işareti yaptı, yutkundum; yutkunduğum yerde dikenler çoğaldı.

Bana bunu neden yapıyordu?

"Bu isimde birini tanımıyorum," dedim Korel'in yüzüne bakarak.

Sesim o kadar kısık, o kadar yorgun çıkıyordu ki her an içimdeki buzları Korel'in gözlerindeki ateş eritecek ve olduğum yerde sıvılaşarak yok olacakmışım gibiydi.

Polis memuru tek kaşını havaya kaldırdı ve cebinden gümüş bir kolye çıkardı, kolyenin ucundaki sol anahtarını görmemle beraber ayak tabanlarıma kadar sıcakladığımı hissettim; kolye bana aitti.

"Dans öğretmeniniz o gece çıktığınız saati söylediğinde bu kolyenin de size ait olduğunu bizimle paylaştı, kendisinin size hediyesiymiş. Bu kolye o cesedin üzerinden çıktı; dans öğretmeniniz cesedin üzerinden çıktığını bilmiyor ve gizli bir bilgi."

Düşünmeye çalıştım, hafızamı zorladım ve o geceyi tekrardan gözümün önüne getirmeye çalıştım, bir şeyler eksik olduğu kadar bir şeyler de tamdı. Emin olduğum tek bir şey vardı, ben o gece bu kolyeyi takmamıştım, ben o gece kolye takmamıştım. Bu kolye benim sırt çantamın içindeydi ve sırt çantam Korel'deydi.

"Gidelim Minel Hanım," dedi polis memuru kolumu tutarak fakat olduğum yerden geriye doğru çekildim ve oldukça dikkatli bir

şekilde Korel'in yüzünü inceledim, çözmeye çalıştım. Ne yapıyordu, ne yapmaya çalışıyordu ya da ne yapmaya çalışmıştı?

"Tamam," dedim, Korel'in yüzüne bakarak. "Geleceğim, zorla götürmenize gerek yok."

Korel, yaprak sarısı gözlerini kıstı ve kafasını bir kere aşağı yukarı salladı. Bu da neyin nesiydi? Borcumu böyle mi ödeyecektim? Gökyüzünün yeryüzüyle yer değiştirdiğini hisseder gibi olduğumda zihnimin içinde zilin sesi yankılandı; Korel o adamın sorumlusu muydu?

İki polis memuru yanımda yer alırken, bu sefer kolumu tutmadılar fakat yürümemi beklediler.

Korel'in yüzüne bakmaya devam ederken sadece dudaklarımı oynatarak "Neden?" diye mırıldandım. Gözleri dudaklarıma kaydı ve tekrardan gözlerime tırmandığında bu sefer ifadesiz değil, düz değil; tümsekli bir yoldu. Ormanını ağaçlar kaplıyordu. Okyanus dalgalanıyordu; bir amacı var gibiydi. Tuhaf bir şekilde, tanımadığım bu adama güvenmiştim ve bir yalanı devam ettirebilecek gücü kendimde bulmuştum.

Polis aracına bindiğimde iki yanıma da memurlar bindi ve araba hareket etti, herkesin gözünün üzerimde olduğunu biliyordum. Araç hızlı bir şekilde ilerlerken arabanın içinde sessizlik hâkimdi ve tek ses polis telsizinden geliyordu, telsizden gelen hışırtılı seslerden ise hiçbir şey anlamıyordum. Başımı arkama doğru yasladım ve gözlerimi yan cama doğru çevirdiğimde dikiz aynasından arkadan gelen motosikleti fark ettim, gözlerim açılırken, olduğum yerde döndüm ve arka camdan baktım.

Korel takip ediyordu.

Kaskının arkasında gizli olan gözleri keskin bir şekilde polis aracına bakıyordu, camdan beni gördüğünü biliyordum. Hiçbir tepki veremedim, vermek istesem de veremeyeceğimi fark ettim. Korel'in yüzündeki ifadesizliği eleştirirken kendimi bir noktada unutuyordum.

Ellerim karıncalanmaya başladığında polis telsizindeki sesler sanki daha fazla yükseldi ve şiddetli bir baş ağrısıyla beraber zihnimin içinde koşar adım ilerleyen bir anıyı yakalamaya çalışan gözlerim acımaya başladı.

Nefesim kesilirken, kendimi yine bir polis aracının arkasında gördüm, hemen önümdeki koltukta babam oturuyordu. Anının detaylarını

incelemek istediğimde bir an babamın bakışlarının arkaya döndüğünü ve bana bakıyormuş gibi olduğunu gördüm, zihnim zorlandığı yerden sanki iplerini sıktı ve başıma kendimi zorladığım için o kadar şiddetli bir ağrı girdi ki dişlerimi sıkarak gözlerimi kapattım ve ellerimle yüzümü kapatarak kendimi gizledim, anı yok olduğunda babamın arka koltuğa bakan gözleri aynı şekilde göz kapaklarıma çizilmişti. Beynimin hissetmediğim tarafının devreye girdiğini fark ettiğimde bu anıyı sanki daha önce hiç yaşamamış gibiydim, sanki zihnimden bu detay vakumla çekilmişti ve benim uydurmamdı.

Yüzüme kapattığım ellerim titremeye başladığında kapalı olan gözlerimi açmak için zorladım ve o kriz anını tekrardan kovmaya çalıştım. Birkaç saniyelik yaşadığım bu durumu kimse fark etmemişti, hoş fark edilse de kimsenin umurunda olmazdım, bunu biliyordum.

"O adamın ismini bilmiyordum," dedim ince bir sesle yanımdaki polis memuruna. Bakışları bana döndü. "Ama o adamı sanırım hatırlıyorum. Yine de," derin bir nefes aldım, "o cesedi görmek ve emin olmak istiyorum."

Polis memuru kafasını salladı. "Bunu zaten yapacağız. Şu an hastaneye gidiyoruz, sizden örnek alınacak çünkü cesedin üzerinde bir kadına ait saç telleri bulundu, ayrıca başka birine ait parmak izleri ve kan lekeleri var."

Bunu neden istediğimi bilmiyordum fakat o cesedi görmeye ihtiyacım varmış gibiydi, bazı şeyler sanki o cesedi gördükten sonra kesinleşecekmiş gibiydi. "Bir kolye yüzünden benden neden şüpheleniyorsunuz?"

"Neden şüphelenmeyelim?" dedi hızlı bir şekilde.

Haklıydı.

Geriye kalan yine sükûnetin darbeleriyle devam etti, dikiz aynasına baktığımda Korel'i bazen görüyor, bazen göremiyordum. Oldukça uzakta kalmıştı ve direkt takip ettiği belli olmasın diye kendini gizliyormuş gibiydi.

Hastanenin önüne geldiğimizde bacaklarımın tutmadığını hisseder gibi oldum, polis memurları araçtan indiklerinde büyük bir nefes alarak bende beton zemine adım attım ve arkama bile bakmadan polis memurlarıyla yürümeye başladım. Büyük hastanenin kasvetli havası ve kokusu burnumun direğini sızlatıyordu, adımlarımı her

atışımda yerin beni içine çektiğini hissediyordum ya yer eriyordu ya da ayaklarım eriyordu. Her ikisinin aynı anda olma olasılığı da vardı.

"Polis," diye seslendi o ses.

Korel'in aksanı belirgin, kalın ve vurgusu sert sesi adımlarımı durdurdu. Polisler de durduğunda bakışlarımızı Korel'e çevirdik.

Elinde tuttuğu kaskı motosikletinin üzerine yasladı, kaskı o gece taktığı kask değildi; bu detayı nasıl olur da atlardım?

"Evet?" dedi sarışın polis tek kaşını kaldırarak.

"Soner Tokel için geldiğinizi duydum." Korel hiçbir şekilde yüzüme bakmıyordu. "Onun yakın bir aile dostuyumdur ve neredeyse her sırrını bilirim, Soner'e bunu yapanların kim olduğunu az çok anlayabiliyorum fakat ölüsünü görmeden de inanamıyorum." Sesi o kadar hüzünlü, o kadar içten geliyordu ki, bir anlık ben bile inanır gibi oldum. "Ailesi geldiğinde ben gelemedim, şehir dışındaydım."

Polis memurları bakıştı ve kısa boylu, tıknaz olan esmer polis öne çıktı. "Madem bir şeyler biliyorsun, neden direkt anlatmıyorsun?"

"O benim dostumdu," dedi Korel başını yere eğerek. Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken, hızlı bir şekilde kapattım ve başka bir yere baktım. "Her ne olursa olsun, ölüsünü görmeden sırlarını ortaya dökmem. Bana inanmıyor musunuz?"

Polis memurları tekrardan bakıştığında Korel birkaç saniyelik bana baktı ve tekrardan başını bir kere salladı, beni rahatlatmaya mı çalışıyordu, anlamıyordum.

"Kimliğini görelim," dedi kısa boylu olan.

Korel, tereddüt etmeden cebindeki cüzdandan kimliğini çıkardı ve polis memuruna uzatarak kaşlarını çattı. Bunu neden yapıyordu? Kendini açık edecekti ve açık ettiği saniye her şey daha da kötüye doğru ilerleyecekti, öte yandan hissetmem gereken duygu öfke olmalıyken ben daha fazla endişe hissediyordum.

"Emre Demir," dedi polis memuru kaşlarını kaldırıp Korel'e bakarak.

Şaşkınlık damarlarımı tıkarken göz ucuyla polis memurunun elindeki nüfus cüzdanına baktım ve yeni bir şok, bünyemi sarstı. Korel'in vesikalık bir resmi vardı, adı Emre, soyadı Demir diye geçiyordu.

Nasıl?

Yüzümün rengini kaybettiğini hissettiğimde polisler kendi aralarında konuşmaya başladı ve bir tanesi arabanın içinden bir dosyayı

alarak karıştırmaya başladı, bakışlarım Korel'e odaklı dururken, o bana bakmayı reddediyordu.

Bu adam kimdi? O adamları tanıyor muydu?

"Emre Demir," dedi polis memuru. "Evet, ailesinin verdiği bilgilerde Emre adında yakın bir arkadaşı olduğu yazıyor, hatta," durdu ve Korel'e tekrardan baktı, "o gece onunla birlikte miydiniz?"

Korel başını aşağı yukarı salladı. "Evet, belli bir saate kadar eğlendik, bir süre sonra alkolü fazla kaçırdığım için ben onun yanından ayrıldım."

"Tuhaf," dedi polis memuru kaşlarını kaldırarak. "Sizin de kayıp olduğunuzu düşünüyorlardı ve ailenizden kimse bizi aramadı."

"Bir ailem yok," dedi Korel keskin bir sesle. "Beni neden sorguya çekiyorsunuz? O geceden sonra şehir dışına çıktım ve bu sabah geldim, geldiğim gibi de haberi aldım. Dostumun ölüsünü gösterecek misiniz yoksa ben bildiklerimle gideyim mi?"

Oyun oynuyordu. Zekice planlanmış bir oyun oynuyordu ve amacını hiçbir şekilde anlayamıyordum, benim bu işte ne işim vardı? Beni neden bulaştırıyordu?

"Tamam," dedi polis memurları bir süre daha sessizce bakıştıktan sonra. "Yakınlarına Soner'i gösteriyoruz, siz de onlardan birisiniz." Bir tanesi beni gösterdi. "Bu küçük kızı tanıyor musunuz?"

Korel'in çenesini sıktığını gördüm. "Küçük kızı," daha fazla sıktı ve parmağını yanık izini bastırdı, "Tanımıyorum. Bu kim?"

"Her neyse," dedi polis duruşunu dikleştirerek. "İkinizin de cesedi gör..." polis duraksadı ve Korel'e üzgün bir şekilde baktı, "Vefat eden adamı görmeniz gerekiyor. Ama söylemeliyim ki, dostunuzu en son iyi bir şekilde gördüyseniz bu şekilde görmeniz sizin için hiç iyi olmayacaktır."

Korel'in gözlerinin içinde adımlayan şeytanın ayak izlerini ve bıraktığı kan lekelerini gördüm, buz gibi ürpertiyordu. Ateşi değil, kanı donduruyordu.

"Evet," dedi düz bir sesle. "En son onu gördüğümde tam istediğim gibiydi."

Başka hiçbir şey söylemedi, polis memuru da bir cevap vermek yerine hastanenin kapısına doğru ilerledi. Diğer polisler yan tarafıma geçerlerken Korel, önümde yürümeye başladı.

Kendimi sönmekte olan mum gibi hissediyordum, eridiğimi ve eridiğimde geride kalan mumun kalıntılarıyla tekrardan oluşturulduğumu ve tekrardan bittiğimi, tükendiğimi düşünüyordum.

Sönmeye yaklaşırken daha gür bir şekilde yanıyordum ve rüzgâra karşı koymaya çalışıyordum.

Tuhaf olarak hissettiğim tek şey ise, ben mum iken Korel yanmama sebep olan ateş gibiydi, onun yüzünden tükendiğimi hissettiren neydi bilmiyordum fakat düşüncesi sırtımda binlerce kamçı hissetmeme sebep oluyordu.

"Soner'i ne zamandan beri tanıyorsun?"

Korel'in yanındaki polis memurunun Korel'e yönelttiği soru üzerine, Korel derin bir nefes aldı ve mutsuzlukla kafasını iki yana salladı. "Çok uzun zamandır. Biz lise arkadaşıydık, o zamandan beri hiç ayrılmamıştık. Onu son gördüğümde kaçtığı birilerinin olduğunu hissetmiştim."

Polis memurları birbirine baktı ve Korel'i o saniye elmas gibi gördüklerini anladım; Korel'in, adının Soner olduğunu öğrendiğim adam hakkında birçok şey bildiğini düşünüyorlardı ve sözüm ona çok yakın arkadaşlardı!

Asansör kabinine geldiğimizde Korel, göz ucuyla bana baktı ve işaret etti.

"Bu kim?"

Kaşlarımı çattım. Yüzümün aldığı şekli gören Korel, girdiğim durumdan zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Polis memuru kaşlarını kaldırdı. "Bu konu hakkında bilgi veremeyiz."

Korel diretmedi ve hep beraber asansöre bindik, karnımdan boğazıma doğru tırmanan gerginliğin asıl sebebi korkunun tohumlarını yutmuşum gibi hissetmemdi, belki de o adamın ölüsünü görmem hiç doğru olmayacaktı fakat görmek istiyordum. Artık kaçmayacağıma dair günler önce kendime bir söz vermiştim ve bu sözün arkasında durmak istiyordum. Gördüklerimden ya da göreceklerimden kaçmak demek, kendimden ya da bazı doğrulardan kaçmak demekti.

Artık doğrulardan kaçmayacaktım, bu korkaklıktı. O adama yapılan işkenceyi görmek beni doğrulara itecekti, diğer yandan saatlerdir oldukça hissizdim ve beni etkilemeyeceğini düşünüyordum.

Bir kat aşağı indiğimizde yerin altında olduğumuzu fark ettim. Morga gidiyorduk.

Morg.

Soğuktu ve ölülerin çürümemesi için oluşturulan sistemden başka hiçbir şey değildi benim için. Boğuk bir nefesi ciğerlerimden dışarıya doğru bıraktığımda polis memurları önden çıktı ve geride Korel ile ben kaldım.

Geldiğimiz kat diğer katlara göre daha karanlıktı ve pencereler yoktu, bembeyaz duvarların gerisinde kalan yüzlerin birazdan açığa çıkacağını ve beni geniş bir bataklığın içine sürükleyeceğinden emindim.

"Ağzını açmayacaksın."

Korel'in kısık uyarısıyla başımı ona çevirdim fakat o bana değil, tam karşısına bakıyordu. Yan yana yürüdüğümüz için başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kalmıştım, çatık kaşlarının ortasında oluşan kalın çizgi gergin olduğunu belli ediyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye fısıldadığımda polislerden birisi başını bize çevirdi ve inceledi. Duyup duymadıklarından emin olmak için gözünün içine baktığımda bana düz bir şekilde baktı ve başını geri çevirdi.

"Gerekeni," dedi sadece dudaklarını oynatarak. Kısık sesle konuşuyordu fakat sesi sanki kulaklarımda yankı buluyor, bu karanlık katta beni alaşağı ediyordu. Derin bir nefesi tekrardan aldığımda külün kokusu bir çiçeğin ölümünü anımsatıyordu, yanmış bir çiçeğin külü gibiydi.

Bir odanın önünde durduğumuzda kapının köşesinde yazan MORG yazısına karşı nefesimi tuttum, diğer taraftan yaşlı, doktor giyimli bir adam bize doğru yürüdü. Görevli, bana baktığında kaşlarını çattı. "On sekiz yaşından küçükleri morga sokmuyoruz, hastanemizin kuralıdır."

Korel, tek benim duyabileceğim bir sesle homurdandı ve güldüğünü hissettim. Ters bir bakışı ona atarken, yüzü sabitti.

"On dokuz yaşında," dedi polis memuru. "On sekiz yaşının altında bile olsa kendisi görmek zorunda."

Görevli bir süre daha bana baktıktan sonra omzunu silkti ve umursamaz bir tavırla morg odasının kapısının kilidini açtı, geriye doğru adım atmak istedim hatta kaçmak istedim fakat bir şekilde kendime

hâkim olarak durdurdum. Bu sefer değildi, bu sefer kaçmayacaktım. Bunu kendime yapmak istemiyordum.

Sarışın orta yaşlardaki polis memuru içeri girerken diğerlerine döndü ve "Siz kapının önünde kalın," diyerek onlara emir verdi. Ardından bizi eliyle içeriye davet etti. Görevli, polislerin ona uzattığı kayıtlara bakarak odanın içinde ilerledi.

Korel, oldukça sakin ve ifadesiz bir şekilde içeriye girdiğinde kapının eşiğinde durup yumruklarımı sıktım. "Siz de!" dedi kapının önündeki tıknaz olan polis. Kafamı aşağı yukarı salladım, adım atamıyordum.

"O gelmek zorunda değil," dedi içerideki polis memuru. Bana dik dik baktı. "Siz girmek zorunda değilsiniz, buraya gelmemizin asıl sebebi size saç ve kan örneği için test yaptırmak."

Girmemeyi düşündüm, öylece kapının önünde beklemeyi düşündüm fakat Korel'in bana dönüp bakmasıyla ve gözlerinden geçen o ufak alay kırıntısıyla "Geleceğim," diye mırıldandım ve pervazdan içeriye girerek, kollarımı önümde bağladım. "O adama ne olduğunu görmek istiyorum."

Polis memuru omzunu silkti, Korel ise bana bakmayı sürdürdü. Kötü göründüğümü biliyordum artık adımlarımı bile hissetmiyordum fakat bu Korel'in umurunda değil gibiydi.

"209 numara," dedi görevli düşünceli bir sesle. "Soner Tokel." Sesi tuhaf çıkmıştı ve bir adım daha attım. "Açık konuşmak gerekirse on iki yıldır bu işi yapıyorum ve ilk defa böyle bir cesetle karşılaştım."

Polis memuru boğazını temizledi ve göz ucuyla Korel'i gösterdi, oldukça düşünceli bir polisti. "Yakınlarından biri," Korel'in yüzü düzdü, "görmek istiyor."

Görevli kafasını aşağı yukarı salladığında tamamen odadan içeriye girdim ve buz gibi soğuk yüzümle beraber bütün bedenime çarptı. Dizilmiş olan numaralar çekmece gibi görünüyordu ve odanın içinde açık mavi bir ışık hâkimdi, donuk bakışlarım odanın her yerine çarparken, zihnimin içinde bir anı katran acısıyla kalem darbelerini indirdi ve sanki ilk defa morga girmiyormuşum gibi hissettim.

Babamın sesini duyar gibi oldum fakat ne dediğini anlamıyordum, sırtımda bir el hissettiğimde dehşet içinde arka tarafıma baktım fakat kimse yoktu.

Ellerim karıncalanmaya başladığında iç sesim gür bir sesle bana bağırdı:

"Kaçmayacaksın."

Gözlerimi birkaç saniye kapattım ve geri açtığımda kendimden emin durmaya çalıştım. Nefesimi tutarak 209 numaraya doğru yürüdüm, görevli o küçük çekmeceyi açarken, etrafıma göz gezdirmek istemiyordum çünkü gördüğüm her şeyin beni etkileyeceğini biliyordum.

Korel, sağ tarafımdan arkama doğru geçti ve tam arkamda durdu, kokusunu hissedebiliyordum. Birkaç adım daha attığımda o da bana eşlik etti ve 209 numaranın önünde durduk.

"Hazır mısınız?" dedi görevli dalga geçermiş gibi. O kadar soğuk ve alışıktı ki, benim nefesimi kesen ölülerle dolu bu odada hiç çekinmeden uyuyabilir hatta sıkılmadan her ölüyü tek tek inceleyebilirmiş gibi geliyordu.

Korel'e bakmak istedim fakat şu an bunun bana iyi gelmeyeceğini biliyordum. Ellerimdeki karıncalanma gitgide artarken, parmaklarımı hissetmediğimi yumruk yapmış olan elimde hissettim, tırnaklarım avucumun içine batıyordu fakat o kadar hissetmiyordum ki, tüy gibi geliyordu.

Görevli çekmeceyi açtı ve beyaz çarşafa sarılı bir beden önüme serilirken, ayak parmağında takılı olan kâğıt gözlerimin önünde parladı. Elim direkt olarak boğazıma giderken, nefes alamadığımı hissettim ve başka bir anı bu sefer kezzap etkisiyle zihnimin içinden geçtiğinde babamın yüzünü görür gibi oldum, bir morg odasında hemen arkamda duruyordu ve omuzlarımdan tutmuştu. Geriye doğru bir adım gittiğimde omuzlarımda el hissettim ve olduğum yerde sarsılarak hızlı bir şekilde arkamı döndüm, Korel tutuyordu.

Kaçtım, omuzlarımı silktim ve korkuyla ellerimi yanaklarıma yasladım. Kulaklarıma fısıldayışlar dolarken, nasıl olduğumu tek bilen kişi ben ve Korel'dik. Gözlerimiz kesişirken, ikimizde sözsüz bir şekilde iletişime geçtik ve karanlık gölgelerin morgun havalandırmalarından içeriye doğru girdiğini gördüm.

Babamın yüzü daha da belirginleşti ve omuzlarımı sımsıkı tutarken sanki beni bir ölüye doğru itti, aynı şekilde Korel de beni omuzlarımdan tutup hafifçe öne iterken, çığlık atmak hatta olduğum yerde yere çökerek yardım çağrısı yapmak istedim.

Kafamı iki yana salladım ve titreyen bir çeneyle "Hayır," diye fısıldadım, artık sesim çıkmıyordu. "Gideceğim." Tek duyan kişi Korel'di. "Gitmek istiyorum." Omzumu tutan ellerinden kurtulmaya çalıştım fakat daha sıkı tuttu. Babamın gözlerindeki öfkeyi zihnimin içinde hatırlamadığım anılarda gördüm, parmakları omuzlarımı daha fazla sıkmıştı. "Görmek istemiyorum," diye kısık bir sesle inlediğimde sanki kimse beni duymuyor, kimseye ulaşmıyor gibiydim.

"Göreceksin," diye bir ses duydum zihnimde ve bu fısıldayış babamın sesiydi.

Özlediğim ve güvendiğim babamın sesiydi. Karanlık bir gölge Korel'in arka tarafına geçerken, "Göreceksin," dedi Korel dudaklarını oynatarak ve o saniye, zaman diliminden geriye doğru kaydığımı ve bir morg odasında babamla tek başıma olmadığımı anımsar gibi oldum.

Zihnimin içinde sesler yükseliyordu. Babamın sesi vardı, benim vardı. Geriden birinin daha sesi geliyordu, haykırıyormuş gibiydi, bir şeyler söylüyordu fakat duyamıyordum. Dizlerim son sürat titremeye başladığında kafamı iki yana salladım ve sesleri gitgide yükselirken ellerimi kulaklarıma yasladım, beyaz duvarlarda yüzler belirdi, gölgelerin elleri vücudumun her yerinde dolaştı.

Zaman o kadar hızlı ilerlemeye başladı ki, oda etrafımda döndü ve görevli beyaz çarşafı açarken, bir tek onun elleri yavaş ilerliyor gibiydi.

"Hayır," diye fısıldadım ve omzumdaki ellerin ne kadar sıkı tuttuğunu o saniye hissettim, anılarıma eklenen yeni tohumlar canımı yakarken, beni orada tutan ellere sığınmak istemiş gibi sırtımı Korel'in sert karnına ve göğsüne yasladım. Kaçmaktan alıkoyan ellere, sırtımı yaslıyordum.

Sırtım alev aldı, sırtım buz kesti, sırtım devrilen anıların olduğu ormanda yangın çıkmasına aynı anda kar yağmasına sebep oldu. Güven duygusu toz bulutlarına dönüşürken, babamın çocuksu kahkahalarına eşlik eden gülümsemeleri zihnimin içinde döndü.

Sırtımızı bir duvara yasladığımız zaman bile güvende hissedemezken, şu an beni sıkı sıkıya tutan ellere yaslanıyordum ve bu adama hiç tanımadığım halde güvendiğimi hissediyordum.

Babama güvendiğim gibi.

Oda etrafımda dönerken, görevli o beyaz çarşafı açtı ve geriye doğru çekilirken, Korel aynı anda beni öne doğru itti. Görmek istemesem bile

bulanık bakan gözlerim netleşmeye başlamıştı ve oda ne kadar dönmeye devam etse de ölünün durduğu yer sabitti, beni tutan eller sabitti, beni iten eller sabitti.

Öne doğru eğildiğimde polis memuru dudaklarını oynatarak bir şeyler söyledi fakat kulaklarım artık sesleri duymuyordu, odayı kaplayan mavi ışık yok oluyormuş gibiydi ve tek gördüğüm o yüzdü.

Dengemi kaybediyormuş gibi olduğumda beni o eller tuttu, o eller beni daha kötü yapmak için tuttu ve midem ağzıma geldi.

Geceydi.

İki adam vardı.

İki adamdan beyzbol şapkalı olan bana doğru yürüdü.

Gözleri ruhsuz bakıyordu. Gözleri ruhumu emmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Morgdaydım.

Tek bir adam vardı.

Beyzbol şapkalı adam beyaz çarşafın altında ölüydü.

Yüzünün yarısı bir mum gibi erimişti ve derisinin altından kemiği görünüyordu.

Ruhsuz bakan gözlerinden biri erimişti ve boştu. Damarları ortadaydı. Ağzının bir tarafı erimişken açık bir şekilde duruyordu, çığlığa gebeyken öldürülmüş gibiydi. Diğer gözü açıktı. Diğer gözünde hâlâ korku canlı bir şekilde duruyordu.

Morgdaydım.

Adamın kafatasının yarısı yoktu.

Adamın kafatasının yarısı erimişti.

Adamın kafatasının yarısı dışarıdaydı.

Adam ölmüştü. Adam yoktu. Adam eritilmişti.

Morgdaydım.

Babam arkamdaydı.

Bir yüze bakıyordum.

Yüz solgundu, yüz ölüme emanet edilmişti.

Nefes alamadığımı hissettiğimde görevli çarşafı biraz daha aşağı indirdi ve göğsünün bulunduğu yerdeki kalbinin üzerine çizilmiş olan çarpı işaretini gördüm. Kafamı iki yana sallarken, ölmüş olan

adamın tek eli bulunduğu sedyeden aşağı düştü ve düşerken bacaklarıma sürtündü.

Geceydi.

Adamın elleri, vücuduma dokunmuştu.

Morgdaydım. Adamın bana dokunan elinin yarısı kemikleri görünene kadar yanmıştı.

Morgdaydım. Babamın beni tutan elleri beni bırakmıştı.

Morgdaydım. Beni tutan eller, beni tutmaktan vazgeçti ve sırtımı yasladığım zemin uzaklaşır gibi oldu.

Görevli çarşafı biraz daha açmaya başladığında "Hayır!" diye bağırdım ve odanın içinin karanlığa gömüldüğünü fark ettim, artık hiçbir şey net değildi, her yer etrafımda dönüyordu, polis memuru bana dönmüş bir şeyler söylüyordu. Görevli beni izliyordu. Herkes beni izliyordu. Gölgeler beni gösteriyordu. Gölgelerin elleri vücudumdaydı.

Geriye doğru bir adım attığımda kulaklarımda çığlıklar can buldu ve boğazımı sıkan gölgeleri hissettim, gölgeler hissetmediğim ellerime kırbaçlar vurdu ve tek güç bacaklarımdaymış gibiydi.

Durmadım, geriye doğru bir adım daha attım ve "Baba!" diye bağırıp koşmaya başladım. Bedenimdeki bütün güç bacaklarıma ulaşırken, arkama bile bakmadan ilerliyordum ve kulaklarımda sadece işittiğim çığlıklar vardı.

Morg odasının kapısının önüne geldiğimde bir polis memuru önüme geçti ve beni durdurmaya çalıştı, olduğum yerde çırpınarak "Nefes alamıyorum!" diye haykırdım. Polis memuruna baktığımda suyun içinde insanların yüzüne bakıyormuş gibiydim, memur bana değil hemen arka tarafıma bakıyordu. Birkaç saniye sonra biriyle sözsüz bir konuşma yaşadıktan sonra kafasını sadece bir kere aşağı yukarı salladı ve önümden çekildi.

Morg odasından çıktığımda etrafıma bile bakmadım ve koşmaya devam ettim, o kadar hızlı koşuyordum, zaman o kadar hızlı ilerliyordu ki zihnim kendi içinde savaş veriyordu, anılar devrildikleri yerlerde zihnimin içine dişlerini geçiriyordu.

Gündüzdü.

Evimdeydim.

Küçüktüm.

Babamla oturuyorduk.

"Baba!" diye bağırmaya devam ettiğimde bulunduğumuz kat bomboştu, merdivenlerden yukarı çıkmak yerine öylece boşluğa doğru koridorda koşmaya devam ettim. Nereye çıkacağını bilmediğim bir odaya doğru koşuyordum, boğuluyordum.

Ellerim babamın avuçlarının içindeydi ve el kızartmaca oynuyorduk. Sürekli babama yeniliyordum.

"Baba!" Ellerimi kulaklarıma bastırdım, çığlıklar kulaklarımda çoğaldı, ölü yüzler sanki saç diplerimi çekiştirdi. Gölgeler beni geriye çekmek için bacaklarıma dolandı. "Kurtar!"

Küçük ellerim babamın o büyük avuç içlerinin içindeydi. Tedirgin bir şekilde elime vuracağı zamanı bekliyordum, biliyordum kıyamıyordu fakat kaybetmek yerine elime en hızlı şekilde vurmasını isterdim.

Karşıma çıkan ilk odaya girdiğimde etrafıma baktım ve başka bir geniş koridora girdiğimi fark ettim, bu sefer ben çığlık attığımda kulaklarımdaki sesleri bastırmıştım.

"Gözlerimin içine dikkatli bir şekilde bak cimcime," demişti gülümseyerek ve o gözlerinin renkleri ışıldamıştı. "İzleyeceğim yolu gözlerimin içine bakarak çözmeye çalış ve ona göre hareket et."

"Kurtar beni!" diye inledim ve koşmaya devam ettim, önüme çıkan gölgelerin içinden geçiyordum ve duyduğum tek ses kadın ve erkeklerin çığlıklarıydı. Zihnimin içinde yangın vardı, çatırdamalar duyuluyordu. Bir ev yanıyor gibiydi, bir bina kül oluyordu, bir orman alev alevdi. Zihnimin içinde insanlar ölüyordu. Zihnimin içinde insanlar yardım istiyordu.

Sessiz bir şekilde babamın gözlerini izlemeye devam etmiştim ve tam bir dakika sonra sol eliyle, elime sertçe vurmuştu oysaki ben sağ elime vuracağını düşünmüştüm. Çok sert vurmuştu, çok acılı ya da; kalbim sızlamıştı, bilemiyordum. "Kandırdın!" diye inlemiştim elimi ovuşturarak. "Oynamayacağım bir daha seninle."

"Baba beni kandırdın!" diye bağırıp bir odanın kapısını daha açtığımda içerisi karanlıktı, kapı arkamdan kapandı ve odanın köşesine doğru koştum. Bir şeylerden kaçıyordum, yine kaçıyordum fakat neden yaptığımı bilmiyordum.

Kahkaha atıp beni o atışını çok sevdiğim kalbinin üzerine yaslamıştı ve kahkahasının arasından "Canım yanmadan gerçeği göremezsin," diye fısıldamıştı.

Canım yanıyordu. Canım kalbimin içinde paylanıyordu ve zihnimin içindeki orman yangınında ateşler içinde koşuyordum. Anılarım yanmıştı, anılarım kül olmuştu, anılarım kül kokuyordu fakat o külü tekrardan kokladığımda her şeyi hatırlıyordum.

Sonra ne mi oldu?

Babamın avuçlarının içi nasırlaşana kadar benim ellerime vurmaya devam etti fakat ben en sonunda bir insanın gözlerinin içine baktığım zaman hedefini görmeyi öğrendim. Artık sol elime vuracağı zaman sol elimi çekmeyi öğrendim, gerçeği bir insanın gözlerinin içine bakarak ölçmeyi öğrendim.

Odanın köşesine vardığımda duvara sürtünerek yere oturdum ve dizlerimi göğüslerime doğru çekerken ellerime baktım.

Benim ellerim hâlâ çocukluğumdaki gibiydi ve babamın o büyük avuç içlerine sığabilirdi. Yaşım on dokuzdu, o zamanlar kadar küçük değildim fakat ellerim hâlâ ufaktı.

Her şeyin bir sebebi var ise, benim ellerimin küçük olmasının sebebi de bu muydu?

"Söyle," dedi babamın zihnimin içindeki sesi ve diğer çığlık sesleri sustu. Karanlık odanın kapısı açılırken, kendime biraz daha sokuldum.

Kıvırcık küçük kız babama karşılık verdi. *"Nasırlı avuç içlerine yaslanan o soğuk küçük ellere fısılda."* Ellerimi kulaklarıma yaslarken zihnimdeki sesle aynı anda fısıldadım: "Öldüm de."

Karanlık odanın arka tarafından vuran ışıkla bana doğru adımlayan kişiyi hissettim, sesler sadece zihnimin içindeydi. *"Fısılda,"* dedi babam güçlü bir sesle. Küçük kız hıçkırdı.

"Sıcak avuç içlerinde yok olan sana muhtaç o küçük ellere seslen."

Babamın kalın tok sesi ve o küçük kızın sesi sanki odada yankılandı, sesimin tınısını yükseltti: "Ölmedim de."

"Seslen," dedi babam nefret kokan bir tınıyla. Küçük kız zihnimin içinde geriye doğru kaçtı, ellerimi kalbimin üzerine koydum.

"Nasırlı sıcak avuçlarının içine sana muhtaç olan o soğuk küçük elleri al ve kokla." Küçük kız yanıma sokuldu, bana doğru yaklaşan adımlar yavaşlar gibi oldu. Seslendik: "Öldüm de ölmedim de."

Kendime biraz daha sokulduğumda arkamdaki duvar sırtıma bıçakları indiriyor gibiydi. *"Kokla,"* dedi babam keskin bir sesle. *"On*

yaşındaki bir kız çocuğunun cesedini kokla," dedi küçük kız. "Öldürüldüm de." diye inledim ellerimi kalbime basturarak.

"*Küçük kızının avuçlarının içine bulaştırdığın ölüm değil,*" dedi babam acılı bir tınıyla ve oktavları kalbimin üzerinde ilerledi. "*Yalan de,*" diye hıçkırdı turuncu kıvırcık saçlı kız ve korkuyla geri çekildi. "Kaçış de," diye mırıldandım.

Birisi tam karşımda dururken, artık tamamen kendimi hissetmiyordum gücüm tükenmişti. "*Bak,*" dedi o korkak ve sürekli kaçan küçük kıvırcık kız. Ellerimi açtım ve o karanlıkta avuçlarımın içine baktım.

"*Küçük ellere ve o yaralara bak.*" Babamın ellerinin varlığını hissedemiyordum.

"*Söyle, fısılda ve seslen,*" dedi babam acımasız bir sesle.

"*Ölmedim.*" İnledim ve yutkunmaya çalışarak zihnimdeki o küçük kız evlatla aynı şeyi fısıldadım: "Yalandı de."

Odaksız bakışlarım tam karşımda duran kişiye kaydığında onu gördüm ve karanlıkta görünmeyen gölgeler boğazıma sarıldı, elleri bedenimi ele geçirirken, havada tuttuğum elimi bir kere bile düşünmeden ona doğru uzattım ve "Kaldır beni," diye ondan yardım dilendim.

Benim dudaklarıma mühür vurulurken içimdeki turuncu kıvırcık saçlı kız ise karanlığa dönmeden ve içimde tekrardan ölmeden son cümlesini ağlayarak haykırdı:

"Dokun bana kül adam, kimsesiz yaralarımın, parmak uçlarındaki yetimlere ihtiyacı var."

Karanlık oldu. Karanlık tamamen zihnimin üzerine çöktü ve gözlerim kapanırken, küçük elimde, yaraların üzerinde külün sıcaklığını hissettim.

Söyle,
Nasırlı avuç içlerine yaslanan o soğuk küçük ellere fısılda,
Öldüm de.
Fısılda,
Sıcak avuç içlerinde yok olan sana muhtaç o küçük ellere seslen,
Ölmedim de.

Seslen,
Nasırlı sıcak avuçlarının içine sana muhtaç olan o soğuk küçük elleri
al ve kokla,
Öldüm de ölmedim de.

Kokla, on yaşındaki bir kız çocuğunun cesedini kokla,
Öldürüldüm de,
Küçük kızının avuçlarının içine bulaştırdığım ölüm değil,
Yalan de.

Bak,
Küçük ellere ve o yaralara bak,
Söyle, fısılda ve seslen; ölmedim,
Yalandı de.

Dokun bana kül adam,
Kimsesiz yaralarının parmak uçlarındaki yetimlere ihtiyacı var.

7. ÇİSENTİ

Gelecek; geçmiş, duvarları yıkarken, sağlam duran pencerede gökkuşağını izlemek gibiydi.

Başta geçmiş, duvarları yıkıyordu, duvarlar yıkılırken yer titriyordu; titreyen yer camı çatlatıyordu fakat uzakta renkleriyle umudu hissettiren gökkuşağı, ihtişamını asla kesmiyordu.

Geleceğe daima umut beslenirdi.

Küçük kız, bir gün duvarlarının yıkılacağından habersizdi; o, geçmişin sarsıntısında cam çatlarken büyük bir ümitle gökkuşağını izlemenin ne kadar büyük bir hata olduğunu çok sonra öğrenecekti.

Yıkılan duvarlara bakmadığında, çatlayan cam pencerenin önüne beyaz bir güvercin konacaktı; bu beyaz güvercin o kadar yıkımın arasında ölecekti ve bu ölüm, gökkuşağının ihtişamını daha fazla arttıracaktı.

Umut, ölüme kör edecekti.

Ablasının elini tutan küçük kız, ağaçların arasında zıplayarak yürüyor, ilkbaharın kuş seslerini dinliyordu; oldukça huzurlu olan göl kenarında ablasıyla piknik yaptıktan sonra ağaçların arasına dalmışlardı ve gördüğü her canlıya aynı sevgiyle ve tebessümle bakıyordu; papatyaları toplamak istiyordu.

"Abla," dedi sevecen bir sesle ve parmağıyla ağaçları gösterdi. "Çok güzel kokmuyor mu?"

Ablası omuzlarını sıkıntıyla indirip kaldırdı ve kardeşinin elini bırakarak ağaç tepelerine bakmayı sürdürdü.

Yedi yaşındaki küçük kızın üzerine giydiği kırmızı elbisesi toz içerisindeydi ve ayakkabıları çamura batmıştı.

"Minel," dedi ablası öfkeyle. "Annem o ayakkabıları gördüğünde sana çok fena kızacak."

Minel, dudaklarını büktü ve çok da uzakta olmayan evlerine doğru baktı; göle oldukça yakın oturuyorlardı ve beyaz çatılı evlerinde herhangi bir hareketlenme yoktu.

"Henüz annemler gelmemiştir ki," dedi ellerini kaldırarak. "Onlar gelmeden temizlerim."

Ablası, terlemiş avuç içlerini altındaki kot pantolonuna sildi ve uzun saçlarını geriye doğru attı; arkadaşlarına göre daha kaba ve sert bir kızdı. Kardeşinden dört yaş büyüktü fakat bazen kardeşiyle aynı yaşta olmak istediği zamanlar oluyordu çünkü biliyordu ki elini tuttuğu kardeşi henüz hiçbir şeyin farkında değildi fakat kendisi, her şeyin farkında olduğu için yaşına hiçbir zaman minnet besleyemiyordu. Öfkeli, sert, kaba ve yabani olmasının tek nedeni her şeyin farkında oluşu ve hiçbir zaman unutmayacağı olmasıydı.

Ailesinin gözlerinin içine baktığı zamanlar, tek tek cümleleri okuyordu; okuduğu cümleleri bir kâğıda yazsaydı şayet, korkuları satır satır şiirler yazardı, bunu da biliyordu.

İki kardeşin de yüzünde çiller yer alıyordu ve saçlarının rengi turuncu tonlarındaydı. Zayıf bedenleri, yorgun düşmüştü fakat yürümekten vazgeçmiyorlardı.

Minel gözlerini kapattı ve ellerini açarak "Kuşların sesi çok güzel," diye şakıdı. "Babam bize bir kuş alır mı?"

Ablası, Minel'i kolundan çekiştirdi ve "Bağırma," diye söylendi. "Eğer komşular babamlara dışarı kaçtığımızı söylerse kuş yerine bizi kafese koyarlar."

Minel, kıkırdadı ve elleriyle dudaklarını kapatarak kafasını aşağı yukarı salladı.

Ablası da çok nadir olan tebessümlerinden bir tanesini dudaklarına yerleştirdi ve küçük kardeşinin saçlarını karıştırarak "Yürü bakalım," diye mırıldandı. "Biraz avlanalım."

"Nasıl yani?" dedi Minel. "Burada balık yok ki."

"Balık değil akıllım," dedi ablası kafasını iki yana sallayarak. "Kuş avlayacağız."

Minel, kaşlarını kaldırdı fakat tam olarak anlayamadığı için tepki vermeden ablasının adımlarına ayak uydurdu ve daha fazla ağaçlıkların derinliklerine doğru ilerlediler.

"Abla," dedi Minel en sonunda sıkıntıyla. "Güneş en tepeye çıkıyor, çok sıcak olmaya başladı. Kuşları nasıl avlayacağız? Onları eve götürebilir miyiz?"

Ablası bir cevap vermek yerine elini kot pantolonunun cebine yerleştirdi, ardından kuş sapanını çıkararak kardeşine doğru salladı. Kardeşi elinde tuttuğu kemik rengindeki sert cisme baktığında hiçbir şey anlamadı fakat yüzü düşmeye başlamıştı. Ablası ise onun yüzünün düşmesini umursamadan gizli

gizli evden kaçıp öğrendiği avcı rolünü üstlenmek için can atıyordu. Parmaklarıyla sapanın lastik kısmını çekiştirdi ve ağaçlıkların tam ortasına gelerek bakışlarını kaldırdı; ağaçların tepelerine bakmaya başladı.

Kuş sesleri daha fazla artmıştı, rüzgâr durduğu için kuşlar uçmaya başlamışlardı. Minel de ablası gibi ağaçların tepelerine bakmaya başladığında "Ne yapıyorsun?" diye sordu ablasına.

"Dinle Minel," dedi ablası heyecanla. "Bir oyun oynayacağız, sen gördüğün her kuşu bana konuşmadan parmağınla göstereceksin ve ben o kuşu sana getireceğim, anlaştık mı?"

Minel heyecanla ellerini birbirine çarptı ve ablasının sessiz olmasını istediğini belirten bakışlarıyla duraksayarak daha büyük bir istekle ağaçların tepelerine bakmaya devam etti.

Geçmiş duvarları sarsılmaya başladı, sarsılan duvarlarda çatlaklar oluştu; küçük kızın ruhu pencereye doğru yürümeye başladı.

Bir kuş gördü, ablasının mavi tişörtünün eteğinden çekiştirerek parmağıyla gösterdi; ablası hızlı bir şekilde yerden bir taş aldı ve sapanın ucuna taşı yerleştireceği an kuş uçtu.

İkisinin de dudakları büküldü ve diğer ağaçların tepelerine baktılar; ablası başka bir kuş gördü ve taşı hızlıca sapanın ucuna yerleştirip fırlattığı an taş ıskaladı ve kuş öterek bulunduğu yerden uçtu.

Geçmiş duvarlarında oluşan çatlaklar derinleşti, yere çerçeveler düştü; küçük kızın ruhu, pencereye biraz daha yaklaştı.

Beyaz bir güvercin çok uzak olmayan bir ağacın dalına konduğunda Minel'in gözleri irileşti ve güzel görünen kuşa büyük bir hayranlıkla baktı; içinden bir ses ablasına kuşu göstermemesi gerektiğini söyledi çünkü attığı taşı görmüştü ve istediği gibi olmayacağını anlamıştı fakat ablası Minel'in ardından beyaz güvercini gördü ve kardeşinin gözlerinin içine bakarak işaret parmağını dudaklarına doğru götürdü.

O sırada Minel, beyaz güvercinin zarar göreceğini anladı ve "Babamlar!" diye bağırdı. Güvercin irkilerek olduğu yerden uçtu ve onlardan metrelerce uzakta olan bir ağaca kondu; ablası korkuyla etrafına baktı ve babasını göremeyince öfkeli bakışlarını kardeşine çevirdi.

"Bilerek yaptın!" Sesi yüksek çıkmıştı ve Minel'in gerilemesine neden olmuştu. "Neden bunu yaptın?"

"Çünkü ona zarar verecektin," dedi Minel parmaklarıyla oynayarak. "Onun sana ne zararı var ki?"

Geçmiş duvarları tamamen kırıldı, yerde parçalanan fotoğraflar ve çerçeveler her yere saçıldı; küçük kızın ruhu pencereden dışarıya baktı, sarsılan yer, kalbini hızlandırdı.

"Görürsün sen," dedi ablası öfkeyle ve beyaz güvercinin olduğu yere doğru ilerlerken sapanın ucuna yeni bir taş koydu. "İstediğin kadar bağır, onu avlayacağım ve sana ceza olacak bu."

"Hayır abla!" diye bağırdı Minel ve olduğu yerde zıpladı fakat artık her şey için çok geçti; ablası hiçbir şekilde umudunun olmadığının farkındaydı, kardeşine blöf yapıyordu çünkü bu kadar mesafeden kuşu ıskalamadan vurması imkânsızdı fakat Minel'i üzmek istemişti.

Sapanı havaya kaldırdı, tek gözünü kıstı; kuşu isabet aldı ve sapanın lastiğini çekerken güvercini sağ taraftan başka birisi vurdu ve güvercin acıyla öterek ağaçtan yere düştü.

"Hayır, onu vurdun!" diye bağırdı Minel ve kuşa doğru ilerleyeceği anda ablası hızlıca Minel'i kolundan tuttu ve karşısında kuşu vuran eli sapanlı gence baktı.

"Hayır," dedi sessizce fısıldayarak. "Ben değil, o vurdu."

Kırılan geçmiş duvarlarının arasından soğuk rüzgârlar esmeye başladı; küçük kızın ruhunun pencereden izlediği yağmur durmaya başlamıştı, ileride gökkuşağının tonları görünüyordu.

Minel, öfkeyle karşısındaki gence baktı ve ayaklarını yere vurarak "Bir suçu yoktu," diye inledi. "Öldü mü?"

Genç, soğuk bir şekilde gülümsedi ve önüne düşen beyaz güvercine baktı; hâlâ nefes alıyordu fakat can çekiştiği belliydi. "Yaşıyor," dedi Minel'e bakarak.

Ablası, korkuyla yutkundu ve geriye doğru bir adım atarak "Yaşıyormuş Minel," dedi. "Gidelim, geç oluyor."

"Hayır," dedi Minel direterek. "Onu iyileştireceğim."

Genç, hızlı birkaç adım attı ve eğilerek yere düşen güvercini iki avucunun içine aldı. Eğildiği yerden kalktı ve iki kardeşe doğru yürümeye başladı. Minel geriye bir adım dahi atmazken ablası onu geriye gitmesi için zorluyordu.

"Minel," dedi sesi titrerken. "Hadi kardeşim, gitmemiz gerek."

Genç, bakışlarını Minel'den ayırmadan yanına geldi ve avuçlarının içinde tuttuğu güvercini ona doğru uzattı. "Bak, onu iyileştirebilir misin?"

"İyileştirebilirim," dedi hızlıca ve kaşlarını çattı. "O nefes alıyor."

Soğuk başka bir tebessüm dudaklarında canlandığında kuş son nefeslerini veriyordu. "İyileştiremezsin," dedi korkutucu bir tınıyla. "O son nefesini veriyor, ölüyor."

Minel, bakışlarını beyaz güvercine çevirdi ve nefes almakta zorlandığını gördü. "Neden yaptın ki?" diye sordu üzüntüyle. "O zararsızdı."

Gencin bakışları bir anlık ablasına kaydı ve fazla duraksamadan tekrardan Minel'e baktı. "Avcılar," dedi, sustu ve bakışları kısıldı. "Öldürmeye alışıktırlar. Ben ise bir avcı değilim ama onu öldürebilecek kadar güçlüyüm ve öldürmeye alışığım."

"Minel," dedi ablası ve onu kolundan sertçe çekti. "Gidiyoruz."

"Onu bana verir misin?" dedi Minel yalvarır gibi. "İyileştirebilirim, daha önce babamla bir kediyi iyileştirmiştik."

Genç, kafasını aşağı yukarı salladı ve kuşu Minel'e doğru uzattı; Minel küçük avuçlarını açtığında genç, hiç beklemedikleri bir anda avuçlarının içinde tuttuğu güvercini parmaklarının arasında sıktı ve "Daha fazla acı çekmesini istemeyiz," diye mırıldandı. Parmakları beyaz güvercinin etine gömülürken bütün gücünü sarf ediyordu. "İşkence hayvanlar için değildir."

Minel, "Yapma!" diye haykırdığı sırada ablası "Lanet olsun," diye hırladı ve kardeşinin kolunu öyle bir çekti ki sıska bedeni ablasının bedenine çarptığında canı yandı.

Gencin parmaklarının altında ezilen kirlenmiş güvercine bir daha bakmamak için direnen Minel'in dudakları titremeye başladı; o sırada kulağına doğru eğilen ablasının fısıldayışı onu gerçeğe döndürdü: "Kaç kardeşim, kaçmalıyız. Kötü olan her şeyden kaçmalıyız, bize öğretildiği gibi."

Kardeşinin elini sımsıkı tutan ablası duraksamadı, bir daha gencin yüzüne bakmadı ve hızlıca arkasını dönerek koşmaya başladı, kardeşini ardında sürüklediği; Minel ise ablasının elini tutarken sarsak adımlarla koşuyordu fakat bakışları genç adamın üzerindeydi.

Bakışları beyaz güvercine doğru düştü; genç adam güvercini parmaklarının arasında daha fazla ezdi ve yüzündeki çehre tek bir şeyi ifade etti.

Geçmişinin varlığı, o beyaz güvercin gibi olacaktı.

Genç adam peşlerinden ilerlemedi, koşmadı çünkü biliyordu ki bir labirentin içinde olan bu çocuklar, daima onun yanına varacaklardı.

Küçük kız farkında değildi; gökkuşağını getiren yağmur, hiçbir zaman onun içini ısıtmayacaktı.

Duvarlar geçmişinin mahvoluşuydu, yağmurlar şimdisinin kederiydi, gökkuşağı ise geleceğinin ışıklarıydı.

Ümidi gökkuşağındayken, pencerenin kenarında ölen beyaz güvercini çok sonra fark edecekti; beyaz güvercin geçmişiydi.

Gökkuşağının ışıkları ise sönecekti; küçük kızın geleceği sadece bir gösteriydi.

Yükselen sesler, birbirini takip eden notalar ve karanlığı ikiye ayıran melodiler...

Karanlığın sularının aydınlığı boğduğu, siyahın beyaza savaşa açtığı, çığlıkların sessizliğin girtlağına yapıştığı ve ölümün yaşamı daima yendiği bir okyanusun dibindeydim.

Yine.

Suyun rengi kül grisiydi.

Avuçlarımın içi suyun rengine boyanmıştı. Bedenim suyun rengine boyanmıştı. Gözlerimin gördüğü tek şey külün gri tonuydu, yüzemiyor hatta hareket edemiyordum fakat nefesim düzenliydi.

Gözlerimi kırpıştırdığımda derinlerine gömüldüğüm okyanustan yukarıya doğru baktım fakat gördüğüm gökyüzü değil, okyanusun yüzeyinin ateş ile kaplı olduğuydu.

Dehşeti hissetmek istedim fakat ateşin, boğulduğum yerde bana huzuru hissettirmesi, hiç olmadığı kadar normal geliyordu. Yüzeyi kaplayan ve çarşaf gibi serilen ateş, hareketsizdi fakat tek elimi zorlukla havaya kaldırdığım zaman parmaklarımın ucunda dibe çökmüş olsam bile ısıyı hissedebiliyordum.

Okyanusun dibinde nefes alırken, nasıl olur da yüzeyindeki ateşi arzulardım?

Gözlerim kül rengi suyun içini taradığında zihnimin içinde birçok imge yerli yerine oturdu ve gözlerim alıştığı rengin açıklığında net bir şekilde okyanusa kucak açtı.

Az ileride duran ve başı bedeninde yer almayan cesedi gördüğümde nefesimin kesildiğini hisseder gibi oldum, ilk defa fizik kuralları sanki devreye girmişti. Cesedin başı yoktu, çıplaktı ve bir erkek bedeniydi, yanmıştı. Bulunduğu yerin etrafı küllerinden daha koyu bir griye bürünmüştü. Daha fazla netleşti, nefesim daha da düzensizleşti

ve tam arka tarafında başka bir ceset daha gördüm. Bu bir kadın cesediydi, başı yoktu, çıplaktı. Yanmıştı.

Çoğaldı.

On taneden yirmi taneye; yirmi taneden, elli taneye arttı. Başı bedeninde olmayan yanmış erkek ve kadın cesetleri okyanusun dibinde koyu gri küllerle yüzmeye başladı. Su, daha da koyulaştı ve o saniye nefesim tamamen kesildiğinde ellerim boğazıma doğru gitti.

Boğuluyordum ama boğulduğum için ölmeyecektim, insanlar yanmıştı, insanlar yandıkları için ölmüştü; insanlar kül olmuştu ve gözlerimi yüzeye doğru çevirdiğimde ateşin üzerindeki kelleleri gördüm. Her baş, bir bedene aitti fakat artık olması gereken yerde değildi.

Olduğum yerde çırpınmaya çalışıyordum fakat beni tutan birinin varlığını o saniye fark ettim; bir şeyler farklı ilerliyordu. Benim için de hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Başımı zorlukla çevirdiğimde karşımda onun gözlerini gördüm.

Tek canlı oydu.

O ve ben.

Korel ile kesişen bakışlarımdaki saf korkuyu yenmek istiyormuş gibi yalvaran bakışlarla ona baktım, boğuluyordum; nefes alamıyordum ama böyle olmaması gerekiyordu. Benim de bir başımın olmaması ve yanmam gerekiyordu; ben sağ bir şekilde bu okyanusun dibine nasıl gelmiştim bilmiyordum. İstediğim; ateşten ölümdü fakat ben boğuluyordum.

"Kurtar!" diye bağırmaya çalıştım fakat koyu gri sulardan zorlukla gördüğüm Korel'in yüzü alayla bana bakıyordu. "Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil. Yanmam gerekiyor."

Azap gibiydi. Ateş sanki cennetti ve o ölüm şekli beni kurtaracaktı; boğulmak cehennemdi fakat ben cennette yanmak istiyordum.

"Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil."

Suyun içinde söylediğim cümleyi tekrar eden Korel'in sesi, o kadar net ve o kadar duru geliyordu ki nefesimi kesenin onun yüceliği olduğunu düşündüm.

Korel, bakışlarını arka tarafıma doğru çevirdiğinde ona ayak uydurdum ve gördüğüm cesetle beraber, boğazıma sarılı olan ellerim, damarlarımı bir yumruk gibi sıktı.

Annemin cesediydi. Çıplak vücudu, yanmıştı. Gözleri iri bir şekilde bana bakıyordu fakat canlı değildi

Her şey bir anda oldu ve Korel'in arka tarafımdan attığı bıçak, annemin başını bedeninden ikiye ayırırken bağırmak için ağzımı açtım fakat o saniye ayaklarımın altında yumuşak bir zemin hissettim ve bakışlarım yere doğru döndüğünde babamın cesediyle karşılaştım.

O canlıydı.

Onu ayaklarımın altında eziyordum. O da yanmamıştı ve boğuluyordu. Bakışlarındaki yardım çağrısıyla beraber, gözlerindeki ifade beni alaşağı ederken, Korel'e bakmak için başımı çevirdim fakat o saniye, Korel'in gözlerinde gördüğüm ifadeye eş değer olarak dudaklarından tek bir kelime döküldü: "Şimdi her şey olması gerektiği gibi."

Boğuldum.

Boğuldum.

Nefesim, derinlerime gömüldü ve ayaklarımla ezdiğim babamın cesedi, ayaklarımın altında can verdi.

"İmdat!" diye haykırmaya çalıştığımda olduğum yerde artık çırpınabiliyordum, Korel yoktu.

Okyanus, tamamen gri rengine büründüğünde gözlerim netlikten uzaklaştı ve son bir kere "İmdat!" diye haykırmamla olduğum yerden sıçramam bir oldu.

Gözlerim, korkulu bir şekilde etrafa bakarken, ter içinde kalmıştım ve nefes nefeseydim. Bir elim saçlarıma doğru gitti ve terden dolayı alnıma yapışan saçları geriye doğru ittim, gözlerim bulanık görüyordu, bütün bedenim korkudan titriyordu. Yutkunmaya çalıştığımda bakışlarımı bulunduğum yere doğru çevirdim fakat nerede olduğumu bilmiyordum.

"Kâbus gördün." Bu sesi tanıyordum, bu sesi tanımamam imkânsızdı. Kâbusumdaki sesin aynısıydı fakat o kadar da duru gelmiyordu. Bakışlarımı sesin geldiği tarafa doğru çevirdiğimde Korel'i gördüm. Cevap vermeyerek elimi boğazımın üzerinde gezdirdim ve nefes almakta hâlâ zorlandığımı fark ettim. Simsiyah duvarlar üzerime doğru geliyordu.

"Neredeyim ben?" dedim fısıldayarak.

Oldukça geniş bir odanın içindeydim. Stüdyo daireye benziyordu. Odanın ortasında çift kişilik bir yatak vardı ve ben o yatağın

içindeydim, yatağın hemen arka tarafında büyük vitray pencereler sonuna kadar açıktı. Duvarlar simsiyahtı, duvarlarda siyahtan başka hiçbir renk yoktu. Bazı yerlerde sıvalar akmıştı, sıvaların aktığı yerlerde posterler vardı.

Led Zeppelin. Nirvana. Pink Floyd gibi posterlere gözlerim kaydı.

Birbirinden farklı grupların ve sanatçıların posterleri vardı, hepsi retroydu.

Yatağın hemen karşısında, uzakta tahtadan büyük bir masa, onun yanında mutfak vardı. Tezgâhın üzeri boş içki şişeleriyle doluydu, odanın içine ise alkol ve rutubet kokusu hâkimdi. Sağ tarafa doğru baktığımda üzeri örtüyle örtülmüş bir şey gördüm, altında ne olduğunu bilmiyordum ama içinde her ne varsa Korel görmemi istemişti. Hemen yanında ise büyük bir bateri seti vardı, oldukça eski görünmesine rağmen ihtişamını koruyordu. Bateri setinin bulunduğu yerin üstünde sarkan bir ampul vardı, büyük ihtimalle ampul yandığında sarı ışık veriyordu.

Yerler ise kitaplar ve dergilerle doluydu. Eskimiş görünen kitaplar ortalığa dağılmıştı, kimisi masanın altında kimisi baterinin ucunda kimisi ise o üzeri örtülen eşyanın altındaydı. Masanın yanındaki tahta, eskimiş sandalyede oturan Korel, yüzüme bakmıyor, önündeki kâğıtlara bir şeyler yazıyor ya da çiziyordu.

Duvarlarda sadece posterler yoktu: Kâğıtlar yapıştırılmış, kâğıtlarda dilini anlayamadığım bir alfabeyle yazılar vardı. Odanın tavanı o kadar yüksekti ki tepede duran sarı, eski avizenin yandığı zaman bu büyük yeri nasıl aydınlatacağını bilmiyordum.

Korel ayağa kalktı ve hemen yan tarafında duran paslanmış buzdolabını açarak bir birayı eline aldı, göz ucuyla bana baktığında yüzümün nasıl göründüğü hakkında fikrim yoktu. Altında gri bir eşofman üzerinde ise siyah bir kazak vardı. Ayakları çıplaktı. Birayı açtı ve koca bir yudumu içerken, gözleri benden ayrılmadı.

"Neredeyim ben?" diye sordum ve zihnimde canlanan görüntülere kâbusum da eklendiğinde Korel'den korktuğumu hissettim.

Korel, birayı dudaklarından ayırdı ve sol elinde sımsıkı tutarak bana doğru ilerledi. Hava kararmak ya da aydınlanmak üzereydi, bilemiyordum çünkü vitray pencerelerden vuran soluk ışık Korel'in yüzünü bile zor aydınlatıyordu.

"Benim yuvamdasın turuncu," dedi ve yattığım yatağın ayakucuna gelerek başımda dikildi. "Nasıl geldiğini hatırlamıyor musun?"

Gözlerimi kapatıp kendimi hatırlamaya zorladığımda morg odasının soğuk havası ve beni cesede doğru iten ellerin varlığını hissettim, nefesim kursağıma diken gibi batarken "Sen," diye fısıldadım ve gözlerimi aralayarak yatağın başlığına doğru geriledim. Ondan korkuyordum.

"Hım," dedi ve tek kaşını kaldırarak yatağın ucuna oturdu. Dağınık saçları ıslak gibiydi. "Bana ne olmuş?"

Gözlerim hemen sol tarafta kalan üç kapıya odaklandı. Odaların arkasında ne olduğunu bilmiyordum fakat korkumu tetikleyen bir şeyler olduğunun farkındaydım.

"Biliyorum," dedim sadece ve üzerime örttüğüm ya da örttüğü beyaz çarşafı itekledim. "O adamlara ne yaptığını biliyorum."

Korel kaşlarını çattı ve alt dudağını öne doğru çıkararak omzunun üzerinden bana baktı. Gözleri ne dediğimi anlamıyormuş gibi bir ifadeye büründüğünde derin bir nefes daha aldım. Ondan korkuyordum ama bana yapacağı hiçbir şeyin önüne geçmeyecektim.

"O adamlar?" dedi tek kaşı havaya doğru kalkarken. "Hangi adamlardan bahsediyorsun?"

Gözlerimi kıstım ve ona uzun uzun baktım. Yüzünde anlamsız bir ifade vardı, oldukça rahat görünüyordu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Sesimin tınısına gizlenen öfkeyi hissetmiş olacak ki kaşları havaya doğru kalktı. "O gece bana saldıran adamlara ne yaptığını biliyorum."

Korel'in dudakları aralandı ve bana baktı, ardından tekrardan kapattı ve kafasını iki yana sallayarak elindeki biradan büyük bir yudum aldı. Sıvı boğazından geçerken âdem elmasının yaptığı hareket bana dalgalı bir denizi anımsatmıştı.

"Biliyorsun tabii ki," dedi elinin tersiyle ağzını silerken. "Her şey gözünün önünde oldu." Ayağa kalktı ve yatağımın yan tarafında duran komodinin çekmecesini açtı. Eliyle karıştırırken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Sonunda aradığını bulduğunda isteksiz bir şekilde gülümsedi ve çekmeceden çıkardığı kolyeyi kucağıma attı. "Bu senin. O gece düşürmüştün."

Kucağıma düşen kolyeyle bakışlarım kesiştiğinde sol anahtarlı kolyemi gördüm ve kaşlarım çatılırken kolyenin ipini tuttum, havaya doğru kaldırdım. "Bu kolye," diye fısıldadığımda midemin bulanmak üzere olduğunun farkındaydım. Korel, hemen sağ tarafımda durmuş bana bakıyordu. "Bu kolye o cesedin üzerinden çıktı."

Korel birayı dudaklarına doğru götürürken bir anda duraksadı ve tek kaşını havaya kaldırarak sorgulayan bir ifadeyle bana baktı. "Ne cesedinden bahsediyorsun?"

Elimde tuttuğum kolye sallanırken ona büyük bir hiddetle baktım. "Oyun mu oynuyorsun? Ben polis değilim. Senin yaptığını biliyorum."

Elini ensesine doğru götürdü ve saçlarını karıştırarak kaşlarını daha fazla çattı. Elimde tuttuğum kolyeyi avucumun içine saklarken, buz gibi demir terli avucumun içine serinlik getirdi. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Damarlarımın sıkıştığını hisseder gibi olduğumda burnumdan derin bir nefes aldım ve sert bir şekilde yataktan kalkarak onun karşısına geçtim. "Oyunu bırak Korel Erezli. O gece o adamlara yaptıklarını kendi gözlerimle gördüm, sonrasında ne olduysa ben bayıldım ve takside gözlerimi açtım." Sesim gitgide yükselirken, Korel'in gözleri, gözlerimden ayrılmıyordu. "Dün ya da bugün kaç saattir baygın olduğumu bilmiyorum ama polisler senin yüzünden beni o adamı öldürmekle suçladılar ve beni Merkez'den alıp götürürlerken hiçbir şey yapmadın."Korel şaşkın bir yüzle beni dinlemeye devam ederken bakışları donuktu ve perdeler çekilmişti. "Sen Emre misin?" diye sordum nefes nefese ve bir adım atarak alttan alttan ona baktım. "Polislere oynadın ve o morg odasında beni o cesedin üzerine ittin. Kötüydüm, bunu biliyordun fakat o cesedi sonuna kadar görmemi istedin." Yutkundum ve derin bir nefes alarak ona biraz daha yaklaştım. "O adamı o hale getiren kişinin sen olduğunu biliyorum. O gece söylediğin gibi," dedim işaret parmağımı kaldırıp onu göstererek, "sen bir canisin."

Korel'in yüzünde mimik oynamadı ve cümleye başladığım zaman nasıl bakıyorsa aynı bakmaya devam etti. Yaprak sarısı gözlerine siyah mürekkepler bulaşmış gibiydi. Kirpiklerinden sanki cennetin kanı damlıyordu ve simsiyah bir renge sahipti. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve mutfağa doğru ilerledi. Dolabın içinden aldığı

bardağa sürahiden su doldururken sırtı dönüktü. Bedenimin adrenalinden dolayı sımsıcak olduğunu hissedebiliyordum.

Su bardağıyla bana doğru yürürken yüzü gergin görünüyordu. Bardağı bana doğru uzattı ve "Sanırım hâlâ kâbusun etkisindesin," diye mırıldandı. "Su içmek ister misin?"

"Ne," diye fısıldadım ve elindeki bardağa bakarak yüzümü buruşturdum. "Ne diyorsun?"

"O gece olanlardan etkilendiğini biliyordum," dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Fakat bu kadarını beklemiyordum."

Suyu tekrar bana doğru uzattığında elinden bardağı sertçe aldım ve yere fırlattım. Cam parçaları etrafa saçılırken, bardağın içindeki su, paçalarımızı ıslattı. "Soner Tokel!" diye bağırdığımda sesim odada yankı yaptı. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun? O adamı öldürdün."

Korel'in ifadesizliği bir an bile bozulmazken yere, cam parçalarına baktı ve kafasını iki yana sallayarak dizlerinin üzerine çöktü. Cam parçalarını elleriyle toplarken "Çekil," diyerek ağzının içinde geveledi. "Ayaklarına batsın istemeyiz."

Ellerim saçlarımı tekrardan geçtiğinde güldüm ve elimle ağzımı kapattım. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Çöktüğü yerden başını kaldırdı ve gayet masum bir ifadeyle yüzüme baktı. "Cam parçalarını topluyorum."

Zihnimin içinde bazı şeyler zorlanıyormuş gibiydi. Kimin, neden, nasıl yaptığını çok iyi biliyordum ve resimler göz kapaklarıma çizilmişti. "Bak," dedim ellerimi havaya kaldırarak. "Senin yaptığını kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum. Eğer bu yüzden oynuyorsan vazgeç. O gece oradaydın ve tek de değildin; o adamı bile tanıyordun."

Korel'in cam parçalarını toplayan elleri duraksarken dudaklarında kindar bir tebessüm oluştu. Bu tebessüm geçmişimin hatırlayamadığım bir anısına pençe indirdi. "O gece adamlar sana saldırdı," dedi düz bir sesle. Rahatlamış bir şekilde nefes alırken yatağa oturdum ve neredeyse onunla aynı hizaya geldim. Yerde olan bakışlarını bana çevirdi. "Seni bulduğumda üzerindeki kıyafetler yırtılmıştı ve adamlar ortada yoktu. Ben de gerekeni yaptım."

"Ne?" diye inlediğimde başıma balyoz inmiş gibi hissettim. "O gün o adamlardan birini motosikletinin arkasında sürükledin, yüzünü parçaladın. Hiç olmadığı kadar," yutkunamadım," ifadesizdin.

Durmadın." Ellerimi gözlerimi kapattım ve kafamı iki yana salladım. "Sonra bayıldım ve gözlerimi takside açtım."

"Kâbuslarınla gerçekleri karıştırıyor musun turuncu cüce?" Çöktüğü yerden ayağa kalktı ve elindeki cam kırıklarını yatağın yan tarafında duran komodinin üzerine bıraktı. "Söylediklerinin olabilmesi için o adamları görmem gerekiyordu. O adamları görmedim, Soner Tokel diye birini tanımıyorum."

"Gördün!" diye bağırdığımda kendimi ağlayacakmış gibi hissediyordum. "O gece konuştuklarımızı hatırlıyorum. Bana gerekenin olduğunu söyledin. Beni evin önüne bıraktığında," kekeliyordum, "o adamlara ne yaptığının farkındaydın. Sen o adamları öldürdün."

"Buna kim inanır?" diye sorduğunda tek kaşını kaldırdı. "O adamların öldüğünden nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü gördüm." Gözlerimin önüne gelen görüntü morg odasının soğukluğunu bünyeme işliyordu. "Dans öğretmenim görmüş. Biz gittik. Morg odasındaydı." Kafamı iki yana salladım. "Seninle beraber gittik. Polisler götürdü."

"Evet," diye mırıldandığında kafası karışık görünüyordu. "Seni dün polisler Merkez'den almaya geldi fakat Azra Dinçer için geldiler."

"Hayır." Net çıkan sesimle yataktan kalktım ve gözlerinin içine bakarak ona doğru yaklaştım. "Suçu kabullenmek istemediğin için gerçeklerden kaçıyorsun."

Korel'in yüzü bir cam kadar pürüzsüz ve şeffaf bir hal alırken sol elini kaldırdı ve tüy kadar hafif bir şekilde alnıma dokundurdu. Yüzü bir doktorun gizli pelerinini üstüne alırken üzgün gibi görünüyordu.

Elinden kaçtım. "Yeter." Onu hafifçe itekledim ve yatağın çevresinde dolandım. "O polis memuruyla konuşmaya gideceğim."

Korel hareketsiz bir şekilde ne yaptığımı izlerken, "Nasıl gideceksin?" diye sordu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Duraksadım ve büyük bir nefretle yüzüne baktım. "Daha fazla benimle oynamana izin vermeyeceğim."

Kurumuş yaprak sarısı gözlerinde kasırgalar yoktu. Rüzgâr yoktu. Sonbaharı bile hissedemiyordum. Düz, kurak bir yaz gibiydi ya da kuru soğuk bir kış gecesi. Ne yapmaya çalıştığını hiçbir şekilde anlayamıyordum.

"Bak," dedi ve bana doğru yürüdü. "Bir kriz geçirdin ve bayıldın." Durdu ve havaya doğru baktı." Gerçekle hayali karıştırıyor olabilirsin."

Ona o kadar uzak, o kadar soğuk bir ifadeyle baktım ki sadece bir an gözlerindeki ifadesizliğin uzaklaştığını hisseder gibi oldum. Hiçbir şey söyleme gereği duymadım. Yaptığının farkındaydı fakat bana güvenmediği ya da ipliğini pazara çıkaracağımı düşündüğü için olsa gerek bu şekilde ne yaptığını gizlemeye çalışıyor gibiydi.

"O halde buraya nasıl geldim?" diye sordum. "Ben o morg odasından sonra kendimi kaybettim, sana göre nasıl oldu?" Yerde olan çantamı aldığımda ayaklarımın çıplak olması, ayakkabılarımı onun çıkardığının düşüncesinin zihnime işlemesine sebep oldu. Dış kapının orada duran ayakkabılarıma doğru yürürken "Saat kaç?" diye sordum. "Ve beni evime götürmek yerine neden senin 'yuvana' getirdin? Neler olduğunu anlatacaksın."

Hareketlendiğini hissettim. "Sabah yedi buçuk." Ayakkabımın iplerini bağlarken arkamda duruyordu. "Canım seni benim yuvama getirmek istedi. Neyin açıklamasını istiyorsun? Sadece kendi düşündüklerine inanıyorsun."

"Sen kafayı yemişsin," dedim ve arkama bile bakmadan dış kapıyı açtım. Ev, zemindeydi ve tek katlıydı. Hava aydınlanmıştı ve dışarıda ayaz vardı. Kollarımı önümde bağlarken, evin etrafında sadece ağaçlar ve uzun, dar bir patika yol vardı.

"Gidebileceğine emin misin?" diye sordu. Arkama baktığımda peşimden geldiğini fark ettim. Kapıyı kapattı ve bana doğru yürüdü.

"Ne cehennemde oturuyorsun sen böyle?" diye sordum ve alt dudağımı dişledim. "Taksi geçmez mi buradan?"

"Bilmem," dedi dalga geçiyormuş gibi.

Kapısının önündeki toprak yolda yürümeye başladım ve patika yola doğru ilerledim. Motosikleti evin önüne park edilmişti. "Geçiyorsa durdur.

O sırada sol taraftan bir köpek havladı ve korkudan çığlık attığımda köpek Korel'e doğru koştu. Cinsinin tazı olduğunu bildiğim köpek simsiyahtı ve uzun bacakları, iri gözleri vardı. Dilini dışarı çıkardı ve havlamaya devam ederek Korel'in üzerine atladı. "Gel oğlum," dedi Korel eliyle başını severek. "Acıktın mı?"

Köpek büyük bir sadakatle Korel'i kokladı ve olduğu yerde heyecanla dönerek tekrar Korel'in üzerine zıpladı. Korel'in yüzünde içten bir gülümseme oluşurken bana baktı ve köpeğine doğru eğilerek "Kim bu oğlum?" dedi beni göstererek. Köpek, bana dönüp hırlıyormuş gibi olduğunda Korel, köpeğinin gümüş rengi tasmasını tuttu ve "Sakin," diyerek bana bakmaya devam etti. "Şimdi değil oğlum."

Köpeklerden korkmazdım fakat Korel'in köpeğinden korkmam gerektiğini hissediyordum. Kaşlarım çatık bir şekilde köpeğe doğru ilerledim ve "Senin mi?" diye sordum. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Adı ne?"

"Boda." Köpeğe iyice yaklaştığımda sakinleşmişti ve Korel'in koltuğunun altına girmişti. "Elini uzat," dedi Korel fakat o saniye köpek sanki beni tanıyormuş gibi havlamaya başladı. Korel'e gösterdiği sadakati bana da göstermeye çalıştığında şaşırdım, Korel'in ise yüzü gerildi.

"Vay," dedim. "Beni sevdi sanırım."

Korel, çöktüğü yerden ayağa kalktı ve Boda'nın kafasını severek "Yerine," diye emir verdi. Boda hâlâ bana doğru havlıyor, bana yaklaşmaya çalışıyordu. Kokumu biliyormuş gibi davranması beni çok şaşırtmıştı.

"Boda!" dedi Korel. "Yerine."

Boda, son bir kere bana havladı ve diğer tarafa doğru koştuğunda evinin yan tarafındaki kulübesini gördüm.

"Boda," dedim düşünceli bir tınıyla. "Kurt Cobain'in hayali arkadaşının adı."

"Öyle," diye mırıldandı. "Benim için de anlamı büyüktür, küçüklüğümden beri Boda benimle."

"Her neyse," dedim lafı değiştirerek. "Taksiye binmek istiyorum."

Cebinden sigara paketini çıkardı ve bir türlü elinden atamadığı bira kutusundan koca bir yudum daha aldı. Biten birayı elinde salladı ve ellerinin arasında tenekeyi ezerek diğer tarafa doğru attı. Sigarayı dudaklarının arasına aldığında gözlerini kıstı ve çakmakla ateşi alevlendirdi. Yaprak sarısı gözlerine, sigaranın dumanı karışınca bir ormanın yanık kokusunu burnumda hissettim. Korel'in kokusu eşsizdi

"Sıkıldım," diye mırıldandım ve patika yolda ilerlemeye başladım.

Orman, evden yüz metre civarı uzaktaydı. Etrafta başka bir ev yoktu, bir canlı bile yoktu.

Arkamda yürüdü ve motosikletine doğru ilerledi. Elinde çevirdiği anahtarının sesini duyuyordum. Göz ucuyla ona baktığımda motosikletinin koltuğuna oturdu ve anahtarı kilide geçirirken, dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarasını uzaklaştırmadan "Atla," diye seslendi ve parmaklarının arasına sigarayı alarak dumanı havaya üfledi. "Eğer üç saniye içerisinde motosikletime binmezsen seni ormana atar, kurtları çağırırım."

Dehşet içinde ona bakarken, sanki bu cümlesini destekleyen bir rüzgâr sesi ormanın içinden yükseldi ve birkaç dal hareket ettiğinde geriye doğru hafif adımlar attım.

"Bir," dedi ve motosikletin motorunu çalıştırarak gazı körükledi. Elindeki sigaradan bir nefes daha çekti. "Kurtlar," diyerek göz kırptı ve ormanı gösterdi. "Vahşilerdir, bilirsin." Parmaklarını kaldırdı ve gösterdi. "İki." Düşünmeden ve tereddüt etmeden motosikletine doğru ilerlediğimde elindeki sigarayı yere attı ve botuyla ezerek "Üç," diye mırıldandı. Motosikletinin yanında durduğumda nasıl bineceğimi kestiremedim ve olduğum yerde dikilmeye devam ettim.

Korel omzunun üzerinden bana baktığında ağzının içinde "Cüce," diye geveledi ve "eller omzuma," diye mırıldandı. "Atla bakalım. Zor değil."

Ellerimi sert ve gergin omuzlarını yerleştirdiğimde gerildiğini hisseder gibi oldum fakat aynı gerginlik benim üzerimde de vardı.

"Pekâlâ," dedim. Olduğum yerde parmaklarımın üzerinde yükselerek bir bacağımı motosikletin üzerine attım ve kalçamı koltuğa yerleştirerek Korel'in arka tarafına oturdum. Ayaklarım havada asılı kalırken güvenli bir yere yerleştirdim ve kaskatı bekledim.

"Amacın bu güzel parçayı çalıştırdığımda uçmak mı?" Arkasına baktı ve bir elimi tutarak hiç beklemediğim anda beline sardı. "Bilgin olsun, turuncu. Hız tutkum vardır, o yüzden sımsıkı tutun."

Avucumun içi karnının üzerine yaslı dururken, kasıldığını hissedebiliyordum, sebebini anlayamıyordum fakat temasım onu rahatsız ediyor gibiydi.

"Beni buraya nasıl getirdin?" diye sorduğumda karnının gülüyormuş gibi hareket ettiğini hissettim.

Kısık bir sesle "At arabasıyla," diye fısıldadığında ayaklarını yerden kaldırdı ve motosikletini yavaşça hareket ettirdi.

Diğer elimi de beline sardığımda kollarım ona sarılmıştı. Ellerimi karnının üzerinde birleştirdim ve olabildiğince temastan kaçındım.

Motosiklet taşlı, patika yolda yavaş bir şekilde ilerlerken "Kask yok mu?" diye sordum rahatsız bir sesle. "Can güvenliğim yok."

Korel, gözünün ucuyla ve alaylı bir bakışla bana baktı. "Senin can güvenliğin benim." Motosikletinin gazını körüklediğinde adrenalin kanımı alevlendirdi. "Bu sefer kask yok. Saçlarının rüzgârda uçtuğunu görmek istiyorum."

Gözlerim sırtına doğru odaklandığında motosikleti hızlandırdı ve taşlık yola aldırmadan sanki bütün gücünü verdi. Kollarım onu daha fazla sararken, soğuk rüzgâr yüzüme çarptı ve motosikletin dikiz aynasından ona baktım, gözleri benim üzerimde, rüzgârdan dolayı uçuşan saçlarımdaydı.

Dejavuyu hiç olmadığı kadar çok hissettim. Sanki başka bir zaman dilimindeydim ve şimdiki halimden biraz daha farklıydım. Kişiler aynıydı, yer aynıydı ve sanki olaylar bile aynıydı. Farklı olan sanki sadece benmişim gibi hissediyordum.

Korel, hızı biraz daha arttırdığında korkmam gerekirken bu hızdan zevk aldığımı hissettim. Yüzümü bir gülümseme kaplarken, rüzgâr yüzüme daha fazla çarptı ve onun eşine daha önce rastlamadığım, rastlasam bile anımsayamadığım, kokusu burnuma doldu.

Gözlerimi kapattım ve alnımı sırtına yaslarken yüzümdeki gülümseme daha fazla genişledi. Üşüdüğümü hissediyordum ama üşümek bile zevk veriyor gibiydi. Kendimi kül olmuş bir ormanın içinde son sürat koşuyormuş gibi hissediyordum.

"Korktun mu?" diye bir ses duydum.

Gözlerimi araladığımda işlek bir caddeye çıktığımızı fark ettim. Caddeden çok da uzak bir yerde yaşamadığını o an fark etmiştim.

Rüzgârın kulaklarımda bıraktığı uğultulu ses hoşuma gidiyordu.

"Hayır," diye bağırdım. "Hızı ben de seviyorum sanırım."

Korel'e dikiz aynasından baktığımda gülümsediğini gördüm. Kaşları çatılmış olsa da yüzünde samimi bir gülümseme var gibiydi ya da yine alayla gülümsüyordu, bilemiyordum.

"Öyle mi dersin?" diye sorduğunda gazı daha fazla kökledi ve öyle bir viraj aldı ki dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu. Yan tarafta kalan beyaz arabayı solladı ve motosiklet yan yattığında yere düşeceğimi

hissettim. Parmaklarım onun tenine saplanırken, daha sıkı tutundum ve kahkaha attım.

"Öyle diyorum." Dönüş yaptı ve başka bir arabanın hemen yanından geçtiğinde neredeyse arabaya çarpacaktı. Duruşumu dikleştirdim ve omzumun arkasından arka tarafıma baktım. Birkaç araba kornaya basıyordu. Sabah olduğu için yol çok işlek değildi.

"Öyleyse," dedi ve tek kaşını havaya kaldırdı. "Her şey olması gerektiği gibi."

Yüzümdeki gülümseme solarken, gözlerim donuklaştı ve kaskatı kesildim. Kâbusumun kesik kesik notaları rüzgârın kulaklarımda bıraktığı uğultuyla birleştiğinde okyanusun üzerine serilmiş çarşaf gibi ateşi anımsadım. Annemin ve babamın yüzleri gözlerimin önünden geçti, Korel tekrar viraj aldığında artık heyecanı hissedemiyordum. Ayaklarımın altında hissettiğim ceset, babamın cesediydi.

Kısa bir süre sonra bir karakolun önünde durduğumuzda kanımın çekildiğini biliyordum. Korel, motosikletinin motorunu durdurdu ve anahtarı çevirirken bana doğru baktı. Kaşları havaya doğru kalkarken "Korkmadığına emin misin?" diye sordu. "Yüzün kireç gibi."

Kafamı iki yana salladım. "Benim ten rengim böyle."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam o zaman kireç suratlı," gözleriyle ellerimi işaret etti, "bana sarılmayı bırakıp motosikletimden inecek misin?"

Kendime gelirken "Pa-pardon," diye kekeledim ve kollarımı sarıldığım belinden uzaklaştırarak motosikletinden indim. Korel de bana eşlik ettiğinde benden gözlerini ayırmıyordu. Bugün diğer günlere göre daha farklı bakıyordu ya da bana öyle geliyordu, bilemiyordum.

Karakola doğru baktığımda hemen arka tarafımdaydı. Derin bir nefesi dudaklarımdan verdiğimde gözlerimiz temas etti ve omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Sen de geleceksin, biliyorsun, değil mi?" diye sordum tek kaşımı havaya kaldırarak ya da kaldırmaya çalışarak.

Kafasını aşağı yukarı salladı ve teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı. "Gidelim bakalım."

Karakola doğru yürürken, kapının önünde duran polis memurlarının bakışları bizimle kesişti. Bir ürperti sırtımdan aşağıya doğru ilerlediğinde Korel'in varlığı tuhaf bir şekilde bana huzur veriyordu.

"Polis memurunu nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Seni Merkez'den almaya geldikleri doğru," dedi umursamaz bir tınıyla. "Ve karakolda fazla vakit geçiren bir adamım."

Karakoldan içeriye girdiğimizde neredeyse yeni mesaiye başlamışlardı. "Cümleye bak," diye mırıldandım. "Sanki arkadaşının mekânına giriyor. Dün kendini Emre diye tanıtmıştın ama."

Birkaç polis memuru yürürken Korel ile göz göze geldi ve bakışlarındaki ifadede Korel'i tanıdıkları belliydi. "Çay kahve içiyoruz," dedi alayla. "Kodesi severim, sence bu kadar fazla karakolda vakit geçiren biriyken nasıl olur da adımı farklı gösterebilirim?"

Haklılık payı vardı, zihnim girdap gibi dönüyordu. Kafamı iki yana salladığımda dün benimle konuşan polis memurunu nereden bulabileceğimi bilmiyordum bu yüzden hızımı yavaşlatarak Korel'e ayak uydurdum ve o nereye götürüyorsa peşinden gittim. Birkaç polis memuruyla konuştu ve komiserin odasını sordu. Geri planda durduğum için Korel'in halletmesini bekliyordum. Ne konuştuklarını bilmiyordum fakat polis memurları Korel'e birkaç soru sorduktan sonra benimle göz göze geldiler. Kısa bir bakışmanın ardından bir polis memuru bizimle hareket etti. Bir odanın önüne geldiğimizde sağ tarafta kalan isim, dün beni almaya gelen komisere ait olmalıydı. Bizimle beraber gelen polis memuru Korel'e bir kere kafasını salladı ve arkasını dönerek gitti.

Alt dudağımı dişledim ve Korel'e bakmadan "Korkuyor musun?" diye sordum.

"Neden?" diyerek hızlı bir cevap verdiğinde bakışlarım kapalı olan kapıdaydı.

"Senin yaptığının ortaya çıkmasından."

Korel, uzun bir süre zarfında yüzüme baktı ve kafasını çevirerek gözlerini kapattı. "Şu hayatta korkmam gereken hiçbir şey yok."

Bir anlık hırslarım için buraya geldiğimizden dolayı pişmanlık hissettim. Korel, bir şekilde kendini kurtarmak için yalan söylüyordu ve ben kendi doğruluğumu ortaya çıkarmak için buraya kadar gelmiştim, işin tuhaf tarafı o da hiçbir şekilde engel olmamıştı.

Elim kapıyı çalmak üzere havada kalırken geri indirdim ve Korel'e dönerek "Baksana," diye mırıldandım. "Konuşmamıza gerek yok. Neyse ne, önemi yok."

Korel'in yüzünün zaferle dolu bir gülümseme alması gerekiyordu fakat tam tersi ifadesiz yüzüne balyoz inmiş gibi oldu ve kaşlarını çattı. Ne yapmaya çalıştığımı anlamış olacak ki kafasını iki yana salladı ve hızlı bir şekilde kapıyı çaldı. Her şey kısa bir zaman diliminde olurken, içeriden yükselen onay sesiyle beraber Korel kapıyı açtı ve ben de arkasından girdim.

Standart bir odaydı. Dosyalarla dolu olan dolaplar, ahşap masa, iki sandalye vardı. İçimi büyük bir kasvet kaplarken buraya gelmemizin başlı başına yanlış olduğunu fark ettim.

"Buyurun," dedi komiser ve ben Korel'in arkasından çıktığımda bakışları benimle kesişti. Korel ile o kadar kısa bir süre bakıştı ki bu afallamama sebep oldu.

"Merhaba," diye mırıldandım. Komiser bana baktığında dün gelen ve benimle ilk konuşan polis olduğunu fark ettim. Dünün aksine bakışları daha sevecendi.

"Evet?" dedi ve Korel'e bakıp kafasını sağa yatırdı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ne diyeceğimi bilemedim ve Korel'e baktım. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, ifadesinin üzerinde gezinen yolları arşınladığımda sanki her şeyin onun istediği gibi ilerlediğini fark ettim.

"Dün beni Merkez'den almaya gelmiştiniz," diye konuya girdiğimde komiser sadece bir kere kafasını salladı ve cümlenin devamını bekledi. Yutkundum, yutkunduğum yerde ihanetin damlaları aktı. Sanki kendimi Korel'e ihanet ediyormuş gibi hissediyordum.

"Evet, kızım," dedi komiser. Korel, bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinin içinde cesaret veren bir ifade vardı.

"So..." dedim derin bir nefes aldım ve devam ettim, "Soner Tokel hakkında bilgi alacaktım."

Komiser bir süre bana baktıktan sonra Korel'e baktı ve aralarında geçen düz bir bakışmanın ardından komiser "Soner Tokel?" diye soru soran bir tonuyla beni inceledi. "Neden bahsediyorsunuz?"

Ensemde bir el hissettim ve sanki o okyanusun küllerini yutmuşum gibi boğazım yandı. Korel'in bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. "Soner Tokel," dedim kendimi savunarak. "Beyzbol şapkalı adam. Siz dün beni o adam için Merkez'den almaya geldiniz."

Komiser şaşkın bir ifadeyle beni incelemeye devam ettiğinde gözlerinde şüphe vardı. Oturduğu koltuktan kalktı ve yan tarafında kalan dosyalarla dolu olan cam dolaba doğru ilerledi. Küllerin yaktığı yerler yara oldu, Korel ile bakıştığımızda zamanın içinde kaydığını hissettim.

S harfi olan dosyayı eline aldığında göz ucuyla Korel'e bakmayı da ihmal etmiyordu. Dosyanın sayfalarını karıştırdı ve yüzü daha fazla şüpheye düşerken kaşları çatıldı.

"Soner Tokel adında bir dosyamız mevcut değil." Önündeki dosyadan başını kaldırdı ve suçlayıcı bir tınıyla "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Dehşet içinde Korel'e baktığımda yüzü haklı olduğunu belli ediyormuş gibi bir ifadeye bürünmüştü.

"Hayır," diye fısıldadım ve olduğum yerden öne çıkarak birkaç adım attım. "Dün beni Anektod Merkezi'nden Soner Tokel için aldınız ve bir morg odasına götürdünüz." Gözlerimi kapattım ve zihnime çizilen o görüntüye kucak açtım. "Adam bir cani tarafından," caniyi söylerken üzerine bastırmıştım, "haşlanmıştı ve kalbi," ellerimi yumruk yaptım, "kalbinin olduğu yerde kocaman bir iz vardı. O cani, o adamın kalbini sökmüştü."

Omuzlarımda bir el hissettiğimde gözlerimi açtım ve arka tarafıma baktım. Korel beni tutmuştu ve o saniye titriyor olduğumu yeni fark ediyordum. Avuçlarımın içine tırnaklarımı geçirmemek için kendimle savaşıyordum. Bir şeyler ya tamamen ters gidiyordu ya da doğru gittiği halde biri direksiyonu çeviriyor, yanlışa sürüklüyordu bilmiyordum ama kafayı yiyecekmiş gibi hissediyordum.

Komiserin tek kaşı şüpheci bir ifadeyle havaya kalkarken korkudan nefesimin kesildiğini hissediyordum. Bir şeyler olmasını istemediğim şekilde ilerliyordu. Direksiyonda oturan kişi ben miydim, Korel miydi, bilemiyordum.

Komiser, masasının üzerinde olan kâğıtları karıştırdı ve kafasını iki yana sallayarak göz ucuyla Korel'e baktı. "Korel Erezli," dedi imalı bir sesle. "Neler olduğunu anlatmak ister misin?" Bir yandan da önündeki kâğıtları karıştırmaya devam ediyordu.

Ona Korel Erezli diye hitap etmesi şaşırttı. "Ne?" diye fısıldadım ve iki tarafa da şaşkınlıkla baktım.

"Ama o Emre," sustum. Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilmiyordum.

Korel, omuzlarını kaldırıp indirdi ve beni kendi yanına doğru çekti. "Sanırım Minel'in," bana baktı, "kafası çok karıştı. Herkes onu suçluyor."

"Hayır," diye inlediğimde sesim odanın içinde yankı yaptı. Korel'i ilteklemek, ona karşı koymak istiyordum. "Bakın," dediğimde sesim yenik çıkıyordu. "Korel Erezli'yi tanıyor musunuz?"

Komiser önündeki kâğıtlardan başını kaldırdı ve kafasını aşağı yukarı salladı. "Konuyla ilgisi nedir?" Yüzü alaylı bir ifade aldı ya da ben öyle sandım. "Korel'in ikinci evi karakoldur, onun diğer adı kesinlikle Emre değil."

Korel'in gözlerinin içine özür dileyen bir ifadeyle baktım ve o saniye, kendimden belki de hiç beklemediğim bir şeyi yaptım. İçimdeki canavarların sesi, benim sesimi bastırıyor gibiydi. "Dün bu adam da yanımızdaydı. Size kendini Emre diye tanıttı."

Bana bir aptalmışım gibi bakan komiserin gözlerinin içindeki ve harelerine yayılan şüphe gitgide daha da genişliyordu.

"Daha neler," dedi Korel boğuk bir sesle. Tınısında daha farklı duygularda vardı fakat tarif edemiyordum.

Komiser bir şey söylemek yerine elinde tuttuğu kâğıdı bana doğru uzattı ve kaşlarını çattı. Korel benden önce davranıp kâğıdı eline aldığında gözlerimi yazılanlara odakladım. Korel dudaklarını birbirine bastırdı ve kâğıda göz gezdirdikten sonra sert bir şekilde kâğıdı bana uzattı.

"Beni suçlaman gereksiz."

Elinden kâğıdı aldığımda harflerin, beyaz sayfanın üzerinde yaptığı lekeler sanki bedenimde izler bıraktı. Hızlıca yazılanlara göz gezdirdiğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve kafamı iki yana salladım. "Ama bu," kâğıttan gözlerimi ayırıp komiserin yüzüne baktım, "ben bunu," gözlerimi kapattım. "Ben bunu hatırlamıyorum. Bu yaşanmadı."

Kâğıtta yazılan tarih düne aitti, benim verdiğim bir ifadeydi. Azra Dinçer hakkında verdiğim ifade, kelimesi kelimesine yaşadıklarımı anlatıyordu ve aynı şekilde kâğıda aktarılmıştı. Tekrardan baktığımda sayfanın sonundaki imzamı gördüm ve parmaklarımda tuttuğum kâğıt elimden kaydı. Son dakika Korel, kâğıdı tuttuğunda gözleri benden ayrılmıyordu.

"Bu olamaz," dediğimde daha çok kendi kendimle konuşuyor gibiydim. "Bu imkânsız. Olmamalı." Korel'in sonbaharı anımsatan gözleri benimle kesiştiğinde yalvaran gözlerle ona baktım. "Hayır. Bunu hatırlamıyorum."

Komiser sert bir sesle "Minel Karaer," diye seslendiğinde adımdan nefret ettiğimi hissettim. "Devletin memuruyla dalga mı geçiyorsun?"

Zamandan koptuğumda Korel'in evinde gördüğüm kâbus zihnimde canlandı ve babamın cesedinin benimle aynı kaderi paylaştığını fark ettim. Cellat kimdi?

İnsanların kafasını gövdesinden ayıran o cellat kimdi?

Sağır ve dilsiz. Korel'in dudakları mühürlüydü. Sesleri duyamıyordu.

Cellat Korel miydi?

Korel, "Kusura bakmayın," diye mırıldandığında bir elini belime sardı ve beni kendine doğru çekti. Beklenmedik teması ürpermeme sebep olurken onun da bu durumdan hoşnut olmadığını fark ettim. "İyi bir ruh halinde değil."

Komiserin bakışları Korel ile uzun bir süre kesişti. Aralarında geçen sözsüz bakışmayı bölecek cellat, Korel'in dilsizliğinde ve sağırlığındaydı.

"Çıkın," dedi komiser kaşlarını çatarak. "Bir daha da böyle saçma şeylerle devletin memurunu meşgul etmeyin." Kanımın çekildiğini hissettiğimde komiserin yüzündeki şüphe uzaklaşmamıştı. "Soner Tokel," diyerek bana hatırlatma yaptı. "Aklıma kazıdım küçük hanım. Araştırılacak."

Benden mi şüpheleniyordu? Cellat ben miydim?

Bir şey söylemek için dudaklarımı araladığımda Korel, buna izin vermeyerek beni kolumdan çekti ve kapıya kadar sürükledi. Adımlarım sağlam, düşüncelerim netti fakat sanki zehir içiriyorlar, kadehlerini zihnimde parçalayarak beni en kötüsüne sürüklüyorlardı.

"Amacın neydi?" dedi Korel odadan dışarı çıktığımızda. Sesi sakindi fakat bakışları tepkili gibiydi. Yanımızdan iki tane polis memuru geçtiğinde boğazını temizledi. "Hayal dünyanda ismimi Emre diye mi düşünüyorsun turuncu?"

Zehir dolu kadehler parçalandı, zihnim kanadı, anılarıma dikiş tutmadı ve ben hiçbir şey hatırlayamadım. Dün yaşadıklarımın hepsi

Kabus ise beni o cesedin üzerine itekleyen Korel'in ellerinin yaptığı baskıyı nasıl olur da hâlâ omuzlarımda hissederdim?

"Dans hocam," diye fısıldadım ve gözlerimi kocaman açtım. "Hülya Hoca. O cesedi gördü." Ellerimi saçlarıma geçirdim, terlemiştim. "O benim şahidim. O çok kötüydü, cesedin yüzünü görmüştü."

Korel, düz bir ifadeyle bana baktıktan sonra büyük bir sabırla derin bir nefes aldı. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Amacın sadece beni suçlamak mı?"

"Hayır," dedim hızlı bir şekilde ve yüzümü buruşturdum. "Şu an yaşadığım şeyler yaşanmamış gibi görünüyor ve bu çok aptalca. Biz dün beraberdik. Morg odasına beraber girdik. Sen beni kaçmak istediğim halde o cesede doğru ittin. Aynı onun gibi..."

Yaşanmayan her anının yaşanan her anıdan ödünç aldığı bir parça vardı.

Dün yaşamadığımı iddia ettikleri anımda yaşadığım bir anıyı canlandırmıştım. Babamı hatırlıyordum, aynı şeyleri hissetmiş aynı şeyleri yaşamıştım. Her şey, bir dejavu sahnesinden ibaret gibi görünse de aslında bunu tek hisseden ve bilen bendim.

"Aynı kimin gibi?" diye mırıldandığında bir adım attı ve bana yaklaştı. Göğsündeki boşluktan yükselen o kül kokusu, kalbinin yanığından mı geliyordu? Burnumu iki göğsünün ortasına dayayıp külü koklamak istedim.

"Dans hocamı arayacağım," dedim konuyu değiştirerek. "O her şeyi biliyor."

Sırtıma attığım çantadan telefonumu çıkarırken "Aynı kimin gibiydim turuncu?" dedi soluk bir sesle.

İstediği bir cevap vardı, net bir şekilde o cevabı duymak istiyordu fakat benim dilim, sesli bir şekilde açığa çıkarmak istemeyecek kadar korkaktı. Telefonumun kilidini açtığımda başka bir şaşkınlığın koynunda kendimi buldum. "Çok tuhaf," dedim kaşlarımı çatarak. "Amcam hiç aramamış."

"Seni arkadaşında kalıyorsun diye biliyor," dedi kısık bir sesle ve kafa işareti yaparak bulunduğumuz yerden uzaklaşmak için birkaç adım attı. Anlamadığım için ona düz bir ifadeyle baktım, o ise büyük bir aptalmışım gibi bakışlarını benden kaçırdı. "Büge," dedi ve çıkış kapısına doğru yürüdük. "Seni onda kalıyorsun diye biliyor."

Anlayamıyordum. Saat sabahın sekizini geçmişti ve amcamın beni evde göremeyince çıldırarak arayacağını az çok biliyordum. "Bu nasıl oldu?" dedim sorgulayan bir tınıyla. Aslında şu an çok da umurumda değildi, ilgilenmiyordum.

Temiz havaya çıktığımızda sonbaharın ılık rüzgârı yüzüme çarptı ve gökyüzünün yine güneşe kucak açmadığını, yağmurlu bir havanın hüküm süreceğini anladım.

"Sen daha iyi bilirsin," dedi imalı bir sesle ve cebindeki sigara paketinden bir tane sigara çıkararak dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Sonuçta arkadaşından yarış yerinin nerede olduğunu öğrenmesini isteyen sensin."

"Neyden bahsediyorsun?" dedim yalana başvurarak fakat sesimde dürüstlüğün izi yoktu. Korel, söylediğim yalanı fark etmiş olacak ki ilk başta tepkisiz sonrasında oldukça sıradan bir yüz ifadesiyle beni inceledi.

"Arkadaşın sana mesaj attı," dedi buz gibi bir sesle. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasının ucundaki külü alevlendirdi ve gözlerini kıstı. Sigaranın ucundaki ateş, gözlerinin içine renk verirken çenesindeki yanık izinin seğirdiğini gördüm. "Ve bil bakalım attığı adres, kimin katılacağı motosiklet yarışına ait?"

Bir şey söylemek yerine bakışlarımı ondan kaçırdım ve elimdeki telefonu kurcalayarak mesajlara girdim. Büge, açık bir şekilde adresi vermiş sonuna da birkaç soru sorarak neyin peşinde olduğumu öğrenmeye çalışmıştı.

"Arkadaşını aradım." Dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasını parmaklarının arasına aldı ve motosikletine doğru beraber ilerledik.

"Sonra?" dedim fakat hâlâ yüzüne bakmıyordum. Gözlerim odaksız bir şekilde uzakta duran motosikletine takıldığında başka bir dejavuyu hisseder gibi oldum. Gerçekten dün bu karakola gelmiş olabilir miydim?

Durdu ve boş gözlerle bana baktı. "Turuncu kafanın içinde bir beyin var mı?"

Onunla tartışmak istemediğim için sadece gözlerimi devirme ihtiyacı hissettim. "Büge'yi mi aradın?"

Boş gözlerini doldurmadı ve sigarasından derin bir nefes çektikten sonra dumanı havaya doğru üfledi. "Evet. Amcana onun evinde kaldığını söylemiştir."

Büyük bir hayal kırıklığıyla kafamı iki yana salladım ve bulutlu gökyüzüne baktım. "Beni soru yağmuruna tutacak."

Korel, elinde tuttuğu sigarasını diğer tarafa doğru fırlattı ve "Yürü," diyerek tamamen konuyu değiştirdi.

"Nereye?" diye mırıldandığımda çoktan peşinden ilerliyordum.

"Doğa yürüyüşüne," dedi dalgayla ve gözlerini devirdiğini görür gibi oldum. "Çadır kuracağız."

"Ne?" diye inlediğimde kafam o kadar çok karışmıştı ki hiçbir şey anlayamıyordum.

Korel, motosikletine bindiğinde iki elini de saçlarına geçirdi ve açık kestane saçlarını dağıttı. "O kafanın içinde beyin değil, havuç tarlası var." Motosikletinin kilidine anahtarı yerleştirdiğinde "Senin yüzünden berbat bir güne başladım," diyerek yakındı. "Karnımı doyurmazsam gidip senin şu bahsettiğin cesedi yiyeceğim."

Yüzümü buruştururken, zihnime tekrar dikenler batıyormuş gibi oldu, o gördüğüm cesedin soğuk kasırgası ruhumu sarsıyor, Korel'in gözlerinin içinde gördüğüm cani ifade en gerçek yalanım oluyordu.

"İğrençsin," dedim elimle ağzımı kapatarak. "Gidip karnını doyurabilirsin, benimle bir işin yok." Elimdeki telefonu havaya kaldırdım. "Hem Hülya Hoca'yı aramam gerekiyor. Unutturmaya çalışma."

Korel, uslanmaz bir tavırla kollarını önünde bağladı ve keyif alıyormuş gibi beni izledi. "Ara bakalım. Bekliyorum."

Bir süre onun kurumuş yaprak rengi gözlerinin içine baktım ve ne yapmaya çalıştığını anlamak istedim fakat Korel, diğer günlere göre o kadar ifadesiz ve bir o kadar ifadesi açık bakıyordu ki ne tarafa ilerleyeceğimi bilemiyordum. Bir cevap vermek yerine telefonumdan dans atölyesinin numarasını tuşladım ve kulağıma götürürken bakışlarımı Korel'den çekmedim, o da bana bakmaktan kaçınmıyor, dik bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. Dudağının sağ tarafı kavis çizmişti ve bu, yanık izinin daha fazla açığa çıkmasına sebep olmuştu. Gözlerim çenesindeki ize kayarken yüzünün şeklinin değiştiğini hissettim.

"Buyurun," dedi bir adam sesi ve kendimi toplamaya çalışarak gözlerimi Korel'den çektim, yere baktım.

"Merhaba, Hülya Gün ile görüşmek istiyorum." Ayağımla yere bir şeyler yazmaya başladım. "Dans öğretmenim kendisi."

Adam, "Merhaba," dediğinde telefonun gerisinden yükselen sesleri duyabiliyordum. "Hülya Hanım'ın atölyesinin sahibiyim. Kendisi acil bir işinin çıktığını söyleyip gitti ve atölyesini de devretti."

Yüzümün aldığı şekil, yerde oluşan su birikintisine yansıdığında dehşetin açık tonunu gördüm. "Nasıl?" diye fısıldadım ve ister istemez Korel ile göz göze geldim. "Ben onu cep telefonundan aramalıyım."

"Cep telefonu kapalı," dedi adam. İsteksiz konuştuğu çok belliydi. "Sanırım şehir dışına çıktı. Geri dönecek gibi görünmüyordu, ailesinden biri rahatsızlanmış olmalı."

Hülya Hoca'yı son gördüğümde hiç olmadığı kadar korkmuştu ve oldukça kötü görünüyordu. "O kötü müydü?" diye sorduğumda Korel, tek kaşını havaya kaldırdı.

"Daha çok acelesi var gibiydi," dedi adam. "Sen öğrencisi Minel misin?"

"Evet," dedim hızlı bir şekilde ve olduğum yerde volta atmaya başladım. "Bir şey mi söyledi?"

"Dikkatli olmanızı söyledi," dedi adam ve izin isteyerek birilerine sert bir şekilde bağırdı. Büyük ihtimalle ruhumu emanet ettiğim o güzel atölyeyi boşaltıyorlardı. "Ve dansı hiçbir zaman bırakmamanız gerektiğini..."

Yutkunamadım, boğazıma sanki acı bir yumru oturdu. Kafamı aşağı yukarı salladığımda "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve cevabını beklemeden telefonu kapatarak olduğum yerde öylece dikildim.

Bir şeyler olmuştu. Onun acele bir şekilde gitmesine sebep olacak bir şeyler olmuştu. Neden dikkatli olmamı istiyordu? İç sesimin dile getirdiği en net cümle, ona kötü bir şeyler olduğuydu. Bir şeylerden kaçıyordu.

Bakışlarım sert bir şekilde Korel ile kesiştiğinde dişlerimi birbirine bastırıyordum. "Gitmiş," dedim gergin bir sesle. "Gitmiş demek doğru olmaz. Kaçmış."

"Hım," dedi Korel oldukça ilgisiz bir sesle. "Belki de senin bahsettiğin şu cesedi deşen dans hocandır."

"Ne saçmalıyorsun?" diye kısık bir sesle bağırdığımda ellerimi yumruk haline getirmiştim. "Hocam belki de benim tek şahidimdi ve bildiğin birisi onun kaçmasına sebep oldu. Aptal mı sanıyorsun beni?"

Aklımın içindeki labirente benzeyen düzeneğin her parçasında dolandığımda sonuca ulaşamıyordum fakat ilerlediğim yollarda bazı şeyleri fark edebiliyordum, belki de fark ettiklerim bir yalandan ibaretti ya da aklımın bana bir oyunuydu bilmiyordum ama tek görebildiğim, ne kadar maske takarsa taksın, Korel'in masum bir adam olmadığıydı.

"Şimdi de dans öğretmenini kaçırdığımı mı düşünüyorsun?"

Kulağa oldukça saçma gelse de bu düşünceye inanmak zorundaymışım gibi hissediyordum. "Neden olmasın?"

Korel, saniyenin onda biri kadar yüzüme baktıktan sonra "Yeter," diyerek kaşlarını çattı. "Kafanın içinde yaşattığın cesedi senden başka kimse bilmiyor ve sen kendine bir yandaş arıyorsun." Anahtarı çevirdi ve motoru çalıştırdı. "Seçtiğin kişi yanlış kişi turuncu. Senin aklını başından alırım, ruhun duymaz."

"Neden bu kadar rahatsın?" dedim konuyu tamamen değiştirerek. Ona doğru yaklaştım. "Diyelim ki ben aklımı kaybediyorum ve hepsini uyduruyorum. Sence bu kadar rahat olman tuhaf olmaz mıydı?"

Korel, soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Tek deli sen misin?" dedi gözlerimin içine bakarak. "Eğer zihnimi görebilseydin, ateşi arzulardın, turuncu."

"Görmediğimi nereden biliyorsun?" diye sorduğumda bana o kadar uzun bir süre baktı ki, çırılçıplak olduğumu hissettim.

"Eğer görseydin, şu an burada olmazdık." Motosikletinin gazını alevlendirdi. "Bu cani adamla gelip öldürdüğü adamların etlerini yiyecek misin yoksa vejetaryen olarak mı devam edeceksin?"

Midemin bulandığını hissettim. "İğrenç espriler yapmaktan vazgeç." Elimle ağzımı kapattım. "Ayrıca ben vejetaryen değilim."

Korel, bütün dişlerini göstererek sırıttı fakat samimi bir gülümseme değildi. "İyi o zaman, insan etinin vitamini yüksektir."

"Korel!" diye inlediğimde ilk defa adını bu kadar net bir şekilde ona söylemiştim. Bir anlık yüzünün afalladığını hisseder gibi olsam da anında ifadesini düzeltti.

"Tamam," dedi, az önceki keyfi uzaklaşmıştı. "Espri yok. Merak etme insan eti yemiyorum." Bakışlarında ima vardı. "Atla, yemek yiyelim."

İnançsızlığı en çok kendime karşı hissediyordum ve artık zihnimden hiç olmadığı kadar çok nefret ediyordum. Gerçekten aklımın bana oynadığı bir oyun olabilirdi çünkü mantıklı bir tarafından düşündüğümde hayatımla ilgili birçok önemli detayı hatırlamadığımı, hatırlayamadığımı biliyordum. Sanki birileri vakumlayarak o güzel ya da kötü anıları benden almış, üzerini siyah bir çarşafla örtmüştü. Siyah çarşafın üzerine bazen ışık tuttuğumda çarşafın altında kalan siluetleri ve anıları görebiliyordum fakat bu ışık, benim istediğim zamanlar elimde olmuyordu ya da ışık benimle oyun oynuyordu.

Belki de dün yaşananlar benim aklımın köşesinde silinen anılarımla ilgiliydi ve bir karakol bile olsa o kara çarşafa ışık olmuş, beni o anılara sürüklemişti. Bu yüzden o cesede bakarken babamı hatırlıyor, sanki arkamdan beni itekleyen kişinin babam olduğunu düşünüyordum.

Belki de Korel gerçekten masumdu.

"Üçe kadar mı sayacağım?" dedi gergin bir tınıyla. "Bu sefer saymam."

Belki de Korel bana yardım edebilirdi. Ne şekilde nasıl olduğunu bilmiyordum ama belki de benim kara çarşafın altındaki anılarıma ışık olabilirdi. Cevap vermeden motosikletine doğru ilerledim ve yüzüne bakmadan omuzlarına tutundum. Ellerimi beline sararken çenemi sert sırtına yasladım ve dikiz aynasından ona baktım.

"Çok acıktım."

Korel ile bakışlarımız değdiğinde ilk defa harelerinde şefkati hissettim. "Sen hep çok açsındır, turuncu cüce."

Ilık rüzgârın saçlarımda ettiği danstan zevk almaya başlamıştım, ara sıra dikiz aynasına bakıyordum ve o zamanlar Korel ile göz göze geliyorduk, gözleri benden öte saçlarımda geziniyordu. Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrim yoktu, sormak da istememiştim çünkü bir şekilde şu an bu motosikletin arka tarafında oturuyor olmam bile ona inandığımı gösteriyordu.

Gittiğimiz yol taşlıktı ve işlek değildi, dar bir yol olduğu için arabalar tek yönlüydü. Az önceki gibi çok hızlı kullanmıyordu fakat

başka bir insana göre bu durum bile aşırı gelebilirdi. Bir taraf dağlık, diğer taraf denizdi. İstanbul dışına çıktığımızı düşünüyordum, uzun bir süredir yoldaydık.

"Korel," diye seslendiğimde sesim rüzgârdan dolayı titremişti. "Daha var mı?"

"Çok mu acıktın?" dedi kaşlarını çatarak ve motosikletinin hızını yükseltti.

Beline sarılı duran kollarım uyuşmuştu ve dakikalardır aynı şekilde oturduğumdan dolayı olsa gerek tutulduğumu hissediyordum. Sırtına yaslı olan çenemi hafifçe sürttüm ve derin bir nefes aldım. Bu sefer külün kokusu, daha yanık geliyordu. "Sadece yoruldum," diye mırıldandığımda beni duyup duymadığından emin değildim.

Yavaş bir hareketle çenemi sırtından çektim ve sağ yanağımı hafifçe sırtına yaslayarak bakışlarımı berrak ve koyu mavi görünen denize doğru çevirdim. Havada güneş olmadığı için ve bulutlar oldukça belirgin bir şekilde denizin üzerine kapandığı için kendimi gökyüzünü ve yeryüzünü kucaklıyormuş gibi hissediyordum.

Korel motosikletin hızını yavaşlattı. "Az kaldı." Başını çevirdiğini hissettim. "Ne düşünüyorsun?"

"Bulutları," dedim hızlı bir şekilde ve tekrardan çenemi sırtına yaslayarak yüzüne baktım. Yan gözle bana bakıyor, bazen de yola odaklanıyordu. "Aldıkları şekiller hep ilgimi çekmiştir." Elimi kaldırdım ve en yakın görünen bulutu gösterdim. "Sence de şirin bir kediye benzemiyor mu?"

Korel, parmağımla gösterdiğim buluta doğru baktı ve kendi kendine homurdandığını duydum, gözlerini diktiği bulut, sanki bakışlarından etkileniyormuş gibi parçalanmaya başladı. "Kedi mi?" Kafasını iki yana salladı ve motosikleti daha fazla yavaşlattı. "O bulutta bir kadın cesedi var."

Korkuyla gözlerim açılırken tekrardan buluta baktım ve daha dikkatli bir şekilde baktığımda bulutun parçalandıktan sonra bir kadın siluetine dönüştüğünü fark ettim. Başı, bedeninden ayrılmıştı ve bir bacağı yokmuş gibi görünüyordu.

"Güzelim kedliyi resmen o bakışlarınla parçaladın." Oldukça hafif bir şekilde karnında duran elimi yumruk yaptım ve vurdum. "Cani olduğunu biliyordum."

Başını çevirdi fakat arka taraftan gülümsediğini hissettim. "Gece yıldızları izlemek yerine, gündüz bulutları izlemeyi tercih edersin değil mi, turuncu?"

Kendime kısa bir süre düşünme fırsatı versem de aslında cevap açık bir şekilde ortadaydı. "Sanırım öyle. Yıldızlarla alıp veremediğim yok ama bulutlar bana daha farklı hissettiriyor. Çok değişik bir duygu."

Korel, motosikleti biraz daha yavaşlattı ve dönüş yaptığında uzakta duran restoranı gördüm. Gözlerim kısılırken, "O duygunun ne olduğunu biliyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. "Yıldızların da ne hissettirdiğini biliyorum."

"Öyle mi?" dedim alayla. "Hiç sanmıyorum. Her şeyi bilemezsin."

Motosikletini durdurdu ve alayla bana baktı. "Öyle mi?" dedi beni taklit ederek.

Kafamı aşağı yukarı salladığımda motosikletinden aşağı iniyordum. "Güzel bir yere benziyor," dedim lafı değiştirerek. "Manzara harika."

Restoran, denizin kıyısındaydı ve çardaklar vardı. Bazı çardaklarda iki ya da üç tane masa vardı. Korel, tek masalı çardağa doğru ilerlediğinde onun peşinden gittim. "Öyledir," diye mırıldandığında daha derinlere gömülü başka bir şey söylemek istiyormuş gibi hissettim.

Tahtadan masa ve tahtadan sandalyeler vardı. Çardaklar, kumların üzerinde olduğu için bez ayakkabılarımın içine kumlar girmişti fakat pek umurumda değildi. Çevre bembeyaz görünüyordu. Tek renk denizin maviliği ve gökyüzünün turkuaz rengiydi. Sandalyeye oturduğumda Korel de tam karşıma oturdu ve yaklaşık on metre ilerideki restoranın içinden bir adam koşarak çıktı. Bize doğru ilerleyen adam, Korel'i gördüğünde adeta gözlerinin içi güldü.

Yan tarafımdan gelen denizin dalgasının sesi, eşsiz bir şekilde beni en güzel hislere doğru sürüklüyordu. İyot kokusunu seven biri değildim fakat bu sefer iyi hissettirmişti. Hava ılık olmasına rağmen, denizden gelen nemi saçlarıma dokunduğumda hissedebiliyordum.

"Hoş geldin, Korel oğlum," dedi adam ve Korel'in omzunu sıvazladı. "Uzun zamandır gelmiyordun. Nasılsın?"

"Eyvallah," dedi Korel göz ucuyla bana bakarak.

Adamın bakışları benimle buluştuğunda tarifsiz bir his boğazımdan aşağıya kaynar bir su gibi aktı, sanki denizin suyunu yutmuş, gökyüzünü içmiştim.

Adam da bana uzun bir süre baktı ve en sonunda "Hoş geldiniz," dedi uzaktan gelen bir tınıyla. Tınısı, Korel'in tınısı gibi aksanlıydı. Samimi bir şekilde gülümsediğimde adam benden bakışlarını ayırdı ve tekrardan sıcak bir şekilde Korel'e baktı. Sanırım benden pek hoşlanmamıştı.

"Kahvaltıyı gönderiyorum o zaman?" dedi adam soru sorarmış gibi. Sanki Korel'e başka bir şey soruyormuş gibiydi.

"Gönder Yaşar amca," dedi ve gülümsedi. "Biliyorsun. Pastırmalı yumurta ve kaşarlı sucuklu gözleme." Gerçekten gülümsemesi sıcaktı. Çenesindeki yarık izini bile silen bu samimi gülümsemeyi sanki daha önce defalarca görmüşüm gibi hissettiren neydi?

"Bilmem mi?" dedi adam ve tekrardan Korel'in omzunu sıktı. Yaşar amcanın tekrar bana bakmasını bekledim fakat bakmadı ve arkasını dönerek gitti.

"Tatlı bir adam," dedim bakışlarımı hafif dalgalı denize doğru çevirerek. Bulutlarla deniz birleşmişti. Her an yağmur yağabilirdi.

Korel'in sonbaharı anımsatan gözlerinin benim üzerimde olduğunu hissediyordum, göz ucuyla ona baktığımda bakışları kısık ve mizacı sertti. Kollarını önünde bağladı ve bakmaya devam etti.

Ben de ona baktığımda tek kaşımı havaya kaldırmaya çalıştım fakat başarısız oldum.

"Neden öyle bakıyorsun?"

Bakmaya devam etti. Açık kestane rengi saçları bugün daha koyu görünüyordu. Hiç uyumadığı gözlerinin altındaki morluklardan belliydi, bir madde kullanıp kullanmadığını merak ettim. "Söyle bakalım," dedi aksanı belirgin bir tınıyla. "Motosiklet yarışlarının yerini ne yapacaktın?" Tam ağzımı açtığım sırada işaret parmağını kaldırdı. "Yalansız."

Parmaklarımı çıtlatmaya başladım ve bakışlarımı ondan kaçırdım. "Gelecektim." Yaşar Amca yerine benden yaşça daha küçük görünen bir çocuk masaya servisleri ve kahvaltılıkları getirmeye başladığında Korel'e kocaman gülümsedi.

Korel, genç çocuğun saçlarını karıştırdı. "Ne haber Sait?"

"İyiyim abi," dedi daha geniş sırıtarak ve utançla başını eğdi. "Gürkan abi yok mu?"

Korel sırıttı. "Gürkan abi yok, Korel abi var. Yetmez mi?"

Sait, kızardı ve zorlukla taşıdığı tepsideki kahvaltılıkları sırayla masaya yerleştirirken, bakışları bana döndü. "Hoş geldin abla."

O kadar iyi niyetli görünüyordu ki, içimde bir yerlerin cız ettiğini hissettim. "Hoş bulduk. Nasılsın Sait?"

"İyiyim abla," dedi ve masaya son servisleri bırakırken Korel'e dönüp "Başka bir isteğin var mı abim?" diye sordu. Korel, masaya göz gezdirdi ve kaşlarını çattı.

"Çaylar nerede Sait?" Bana baktı. "Bir de portakal suyu getir ekstradan."

Sait, kafasını salladı ve koşarak restorana doğru ilerledi. Korel'i çok sevdiği o kadar belliydi ki...

"Gelecektin?" dedi Korel ve az önce Sait ile konuşan o adam uzaklaştı. "Sebep?"

Yüzümdeki gülümseme solarken alt dudağımı dişledim ve rüzgârdan dolayı kabaran saçlarımı omzumdan arkaya attım. "Bilmiyorum," diye mırıldandığımda gözlerimi tekrar ondan kaçırdım. Bir şekilde artık Korel'e dürüst olmak istemediğimi hissediyordum

"Çok mu gelmek istiyorsun?" diye sordu ve o sırada Sait, hızlı bir şekilde iki çay ve bir tane portakal suyunu masaya bıraktı.

Korel, eliyle Sait'i yanına çağırdı ve ensesinden tutup çektiğinde o kadar gizli bir şekilde cebine parayı yerleştirdi ki görmemiş gibi davrandım. Sait büyük bir gülümsemeyle yanımızdan uzaklaştığında önümüzde dizili olan kahvaltılıklara büyük bir açlıkla baktım. Elime çatalı aldığım sırada Korel, sert bir şekilde elimden çatalı aldı.

"Sana bir şey sordum Çilli Cüce, bana cevap ver."

"Çok açım," dedim homurdanarak. "Yemekten sonra konuşsak?"

"Hayır," dedi net bir şekilde ve önünde duran gözlemeden büyük bir parça ısırırken bakışlarını benden ayırmadı. "Eğer bana bir cevap vermezsen aç kalırsın."

Kaşlarım çatıldı ve ona düz bir şekilde baktıktan sonra kollarımı önümde bağlayarak "Gaddar," diyerek inledim. "Aç kalırım öyleyse."

Korel'den geri bir adım bekledim fakat omuzlarını silkti ve "Keyfin bilir," diye mırıldandıktan sonra başka bir gözlemeyi daha ağzına attı.

Yaklaşık olarak beş dakikadır karşımda aç bir şekilde kahvaltılıkları yiyordu ve benimle kesinlikle göz teması kurmuyordu. Çatalımın onda olması bir bahane değildi, elimle bile yiyebilirdim fakat

inadımın damarına bastığı için aç kalacağımı biliyordum. Önündeki pastırmalı yumurtaya ekmeğini bandı ve büyük bir açlıkla ağzına attığında "Yavaş olsana," diye inledim. "Boğazında kalacak." Çayından birkaç yudum aldı ve beni duymazdan geldi. Geri adım atacak gibi görünmüyordu.

"Gerçekten çok gaddarsın." Yutkunarak kahvaltılıklara baktım. "Yaptığın canilik."

"Dikkat et," dedi Korel son lokmasını yutarken. "Bugün bana defalarca cani dedin ve bir caniyle nasıl konuşman gerektiğini bile bilmiyorsun." Elinde tuttuğu ekmeğe peynir ve zeytin koyduktan sonra ağzına attı. "Kızdırmak istemezsin."

Dilimi ona doğru uzattım. Bu tepkimden sonra çiğnediği lokma duraksadı ve bakışları donuklaştı. Eli havada kalırken, yutkunduğunu hissettim. Kısa bir süre sonra kendini topladığında ağzındaki lokmayı çiğnemeye başladı ve eskisi kadar iştahlı değildi.

"Sana daha neler yaptıracağım bakalım," diye mırıldandığında çayından birkaç yudum daha aldı. "Resmen seni aç bırakabiliyorum Turuncu."

"Beni sen aç bırakmıyorsun," dediğimde önünde duran çatalımı aldım ve zeytine batırarak ağzıma attım. "Cevabımı duymak istiyorsun?" Zeytini çiğnedim ve çekirdeğini ağzımda tutarken gülümsemeye çalıştım. "Gelmek istemiştim."

Korel az önceki kadar keyifli görünmüyordu. Boğazını temizledi ve önümdeki tabağa gözleme ve yumurta koyarak bakışlarıyla işaret etti. Büyük bir açlıkla gözlemeyi ikiye bölerken "İyi o zaman," dedi ve gözlemeyi ağzıma attım. "Bu akşam geliyorsun."

Lokma ağzımda takılı kalırken yutkunmakta zorlandım ve içten bir şekilde öksürerek portakal suyundan büyük bir yudum aldım. "Ne?"

"Evet," dedi ve sırtını sandalyeye yasladı. "Neyin peşindeysen onu göreceksin."

Kurumuş yaprak rengi gözlerini daha yakından ve daha net bir şekilde görmek istiyordum; baktığımda derinlere gömülü olan o mezarlara ulaşabilecektim ve belki de hâlâ canlı bir şekilde varlığını sürdüren duygularına ulaşabilecektim.

Korel'in gözlerinde mezar vardı. Tek görebildiğim buydu.

Duygularını gömdüğü mezarlar, sonbahar gözlerinden okunabiliyordu fakat hangi duyguları gömdüğünü anlayamıyordum. Merhametini gömdüğünü düşünürken, bir şekilde beni şaşırtabiliyordu.

Her şeyden öte ve her şeyden ziyade, o mezarlardan birinde sanki benim varlığım vardı ve canlı bir şekilde beni gömmüş, ölüme terk etmiş gibi hissediyordum.

Ölmüş müydüm? Öldürmüş müydü?

İşte bunun cevabını ancak sonbaharı yaza kucak açtığı zaman hissedebilirdim.

"Çüş," dedi Korel ve gözlerimi önümdeki tabaktan ayırarak ona baktım. "Kızım yediklerin nereye gidiyor senin?"

Masadaki her şeyi neredeyse silip süpürmüştüm ve hâlâ kendimi aç hissediyordum. "Ne oldu ki?" dedim ağzımda yemek varken. "Hâlâ açım."

Korel'in dudakları aralandı ve derin bir nefes alarak "Çelimsiz bir cüceye göre fazla yemek yiyorsun," diyerek homurdandı. "Sanırım bir de yerin altında var dedikleri sensin."

Kaşlarım çatıldı ve sırtımı sandalyeye yaslayarak göbeğimi ovuşturdum. "Ben kısa değilim, sırık adam. Sen çok uzunsun, boyun kaç senin?"

"Bir doksan üç," dedi gözlerini kısarak. "Dört ile çarpımın filanımdır herhalde."

Hiddetle ona baktığımda "Çok komik," diye homurdandım. Alayla kafasını aşağı yukarı salladığında "Yeter bu kadar," diyerek çatalı bıraktım. "Patlayacak gibiyim. Teşekkür ederim."

Korel, parmak şaklatarak uzakta duran garsonu yanımıza doğru çağırdı. Sait, koşarak yanımıza geldi ve "Buyur," diyerek gülümsedi.

"Toplayın masayı," dedi sevecen bir sesle. Bu adam, bana dik dik bakan adam olamazdı. "Bir tane de bira gönder bana." Yaşar Amca arka taraftan çıktı ve kutu birayı Korel'in önüne koyarak gülümsedi.

"Hazırda bekletiyordum evlat."

"Eyvallah amca," dedi ve önüne konulan biradan büyük bir yudum alarak yüzüme bakmayı reddetti.

Sonunda masada baş başa kaldığımızda bir şey söyleyip söylememek arasında kararsızdım fakat bugün diğer günlere göre daha sıcak olduğunu anladığımda cesaretimi topladım. "Bana yardım eder misin?

"Hangi konuda?" diye sorduğunda hâlâ yüzüme bakmıyordu. Gözleri, gökyüzü ve deniz arasında gidip geliyordu.

"Dün yaşananlar," dediğimde bakışları beni uyarıyormuş gibi odaklandı. "Ya da yaşadığımı sandığım anılar," diyerek düzelttim. "O kadar gerçekti ki." Gözlerimi ellerime indirdim. "Hafızamla ve zihnimle ilgili ciddi problemlerim var Korel. Dün her şey o kadar gerçekti ki. Sen. Senin beni o cesede doğru itmen. Duyduğum diğer sesler," ellerimi gözlerime yerleştirdim, "başka anılar. Bilemiyorum." Ellerimi gözlerimden çektim ve gözlerinin içine baktım. "Yalvarıyorum bana doğruyu söyle, dün gerçekten bir morg odasında değil miydik?"

Korel, gözlerimin içine uzun ve soluksuz bir filmi izliyormuş gibi baktığında denizin dalgasının sesi sanki gitgide yükseldi. Baktı. Sadece baktı ve baktığı gözlerimin sanki yağmur yağacakmış gibi dolduğunu hissettim.

"Dün bir morg odasında değildik," dedi kelimelerin üzerine basıtırarak. "Bir ceset yoktu. Ben yoktum. Anılar yoktu." Masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Yalnızdın."

Şimşek çaktığında ışığın onun gözlerinin içini aydınlattığını gördüm, aydınlık sanki bu ışık dışında hiçbir şekilde gözlerine uğramayacakmış gibiydi.

"Deliriyor muyum?" diye sorduğumda kendi kendimle konuşuyor gibiydim, gözlerimi yumdum. "Eğer deliriyorsam hatırlamadığım anılarımı da istiyorum, Korel."

Kısa bir süre sessizlik oldu ve kapalı gözlerimin ardından bile olsa bakışlarımızın kesiştiğini hissettim. "Hatırlamadığın anılarına ulaşma şansın olsaydı onları almak için her şeyi yapar mıydın?" diye sordu.

Gözlerimi açtığımda bana doğru eğildiğini gördüm. Yüzü ile yüzüm arasında iki karışlık bir mesafe vardı. "Dürüst bir cevap mı istiyorsun?" dediğimde kafasını aşağı yukarı salladı. "Bilmiyorum. Neyi hatırlamadığımı bilmiyorum ve bazen hatırlamadıklarımdan korkuyorum."

"Korkuyorsun," dedi söylediğimi tekrar ederek. "Pekâlâ benden nasıl bir yardım istiyorsun?"

"Korkuyorum diye korkularımın üzerine gitmeyecek değilim," diyerek ben de ona doğru eğildim. "Kara bir çarşaf anılarımın üzerine

örtülmüş gibi." Gözlerinin içinden tanıdık bir ifade geçti. "O çarşafın altındakileri görmem için ışığım olur musun?"

Yüzü ilk başta ciddiyetini korusa da sonrasında bakışlarına perde indi ve gözlerini benden kaçırarak çenesindeki yanık izini kaşıdı. "Ben o çarşafın altındakileri görmeni sağlasam bile ışığın olmam."

Yüzü, yüzüme yakınlığından olsa gerek, tekrar içimde o tanıdıklık hissi çoğaldı ve kendimi tutamadım, oldukça sakin bir şekilde işaret parmağımla çenesini iterek bana doğru dönmesine sebep oldum. Parmaklarımın dokunduğu yerler sızlıyormuş gibi olduğunda Korel de yaptığımdan dolayı çok rahatsız görünüyordu.

"Seni bir yerden tanıyor muyum?" dedim, şüpheli bir tınıyla. "Sanki daha önce hayatıma girmiş gibisin." Kirpikleri, güzel yüzüne gölge düşürdü ve elmacık kemiklerini ortaya çıkararak nefesini tuttu. Bakışları, sanki yıllardır tanıdığım bir tapınaktı ve ben o harelere tutsaktım. Sustu, cevap vermedi.

"Çenendeki iz," dedim, sonbahar rengi gözlerindeki derin kuyuları kazmaya çalışırken. "Nasıl oldu?"

İrislerindeki yakıcı ton ateş aldı ve külleri dilinin üstünde yol alıyormuş gibi yutkundu.

"O 'iz' değil." Sustu, bakışları donuklaştı. Gözlerinin içi; ışıksız bir oda, huzursuz bir cennet oldu. "Emare," dedi biçimli parmaklarını çenesindeki ize bastırarak. "Benim için armağan."

Geriye doğru çekildi ve sandalyeyi sertçe itekledi. Masanın üzerindeki birasından büyük birkaç yudum aldı ve kutuyu parmaklarının arasında hafifçe ezerek masanın üzerine attı. Cebinden çıkardığı kâğıt paraları masanın üzerine bırakırken yüzüme bakmadan bir kafa hareketi yaptı ve çardaktan çıkarak yürümeye başladı.

Emare.

Onun sesinden, onun aksanlı tınısıyla zihnimin içinde bana bu kelimeyi söylediğini ormanda duymuştum. Daha önce söylemediğine emindim ve şimdi, her şey bir dejavu sahnesinden başka bir kesit gibiydi.

Emare.

Kelimeyi telaffuz edişinde her duygu vardı.

Nefret, alev alev yanıyor, şefkati yanına çekiyordu. Nefret şefkat ile birleşebilir miydi? Korel bunu tek bir kelimeyi söylerken hissettirmişti.

Motosikletine doğru ilerlerken bana doğru baktı ve bakışları saçlarıma takıldı. Yemek yerken saçlarımı gelişi güzel toplamıştım. "Saçlarını aç," dedi sert bir sesle ve motosikletinin önünde durdu. Cevap vermemi bile beklemeden eli saçlarıma doğru yaklaştı. Gözlerim irileşirken, saçıma tutturduğum tel tokayı sökermiş gibi çekti ve saçlarım eline, ardından omuzlarıma düştü. Önüme düşen birkaç tutam saçı parmaklarının arasına aldı ve gözlerinin içini sıcak bir ifade kapladı. Saçlarıma öyle bir baktı ki, sanki gökyüzü ve denizin o güzel manzarası benim saçlarımda gizliydi.

"Turuncu," dediğinde dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. "Böyle daha iyi."

Yanaklarımın alevler içinde kaldığını hissettiğimde saçlarımdaki parmakları yanağıma tüy kadar hafif bir şekilde dokundu ve bakışları gözlerime odaklandı. "Kızarma," dediğinde sesi kısıktı ve oldukça içten geliyordu. "Kızardığında çillerin yok oluyor."

Bir senfoni kulaklarımda can buldu ve o senfonide huzur, iliklerimde dans etti. Melodi, bir ölüm senfonisi de olabilirdi, anlayamıyordum fakat cennetin ateşinde huzuru bulup arzuladığım gibi, ölümünün melodisini de susuyordum. Belki de dans bir yaşamdı ve ben ölüm senfonisinde yaşama huzur katmak için dans ediyordum.

Gülümsedim ve içten gülümseyişimi onun sonbaharı anımsatan kurumuş yaprak rengi gözlerinin içinde gördüm, en son ne zaman bu kadar içten gülümsediğimi bilmiyordum. Elini yüzümden ve saçlarımdan uzaklaştırdı, ardından motosikletine binerek benim de binmemi bekledi, gözleri denizin bulutlarla seviştiği noktaya odaklandığında uzun kirpiklerinin birleşecek kadar kısıldığını gördüm.

"Umut," dedi fısıldayarak. "Bulutları, yıldızlara tercih etmenin sebebi bu, Turuncu. Bulutlar sana umudu hissettiriyor."

Motosikletinin arka tarafına oldukça rahat bir şekilde oturdum ve kollarımı beline sararak bulutlara doğru baktım. Hissettiklerime tercüman olan Korel'i haklı çıkarmak istemiyordum. "Peki ya yıldızlar neden umudu hissettirmesin?" diye sorduğumda karşı tarafımızda kalan küçük bir bulutu, bir bebek yüzüne benzetmiştim.

"Yıldızlar ölür," dedi omzunun üzerinden bana bakarak. "Sen umutlarını öldürmek istemezsin."

Çenemi sırtına yasladım ve profilinden belirgin olan uzun kirpiklerine odaklandım. "Sen," diye mırıldandım. "Sen de bulutları, yıldızlara tercih ediyorsun, değil mi?"

Gülümsedi. Soluk bir tebessüm, dudaklarına konduğunda o bebek yüzüne benzettiğim bulut parçası sanki keskin bir bıçağa dönüştü. "Umutları öldürmediğimi, yok etmediğimi, çaldırmadığımı nereden biliyorsun?"

"Umutlar çalınır mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Umutlar, çalınamaz."

"Umutlar çalınır," dedi kendinden emin bir sesle. "Geriye ise kocaman bir boşluk kalır; geleceği sadece o boşluğu doldurmak için beklersin."

Hiçbir şey söyleyemedim, kelimelerin üzerine sanki çığlar devrildi. Korel, yüzündeki gülümseme silinmeden başını çevirdi ve motosikletinin gazını alevlendirerek ona daha sıkı tutunmama sebep oldu.

Yolda ilerlerken artık ne manzara ne de bulunduğumuz durum ilgimi çekiyordu. Yanağımı Korel'in sırtına yaslamıştım, sırtı sanki dikenli tellerle çevriliymiş gibi geliyordu. Gözlerimi kapattım ve manzaradan, bulutlardan tamamen kendimi soyutladığımda Korel'in de bir keyfinin kalmadığını anlayabiliyordum. Her şeyi düzeltebilen kelimeler ve cümleler iken nasıl olur da her şeyi mahveden aynı şey olabilirdi?

Uzun bir süre sonra motosiklet durduğunda gözlerimi araladım ve evimin arka tarafına geldiğimizi fark ettim. Yanağımı Korel'in sırtından ayırdığımda omzunun üzerinden bana baktı. "İn bakalım bulut kızı."

Gülümsemeye çalıştım fakat faydasızdı. Motosikletinden yavaş bir şekilde indiğimde bakışları benim üzerimdeydi.

"Teşekkür ederim," dedim yere bakarak. "Yani dün bana yardımcı olduğun için ve beni evine götürdüğün," kaşlarım kalktı ve bakışlarımı yerden kaldırdım, "sahi neden sende kaldım? Neden beni evime getirmediler?"

Korel, kısa bir süre bana baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Bayıldığını sadece ben gördüm."

"Nasıl yani?" Önüme gelen saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Karakoldan çıkıp yürümeye başladın," dedi umursamaz bir tonuyla. "Bir sokağa girdin ve orada bayıldın."

İlk başta tekrardan teşekkür etmek için dudaklarımı araladım fakat zihnim benden daha ayrı çalıştı ve aklıma gelen soruyu direkt olarak yönelterek "Karakolun orada ne işin vardı?" diye sordum.

Bakışlarıma yerleşen şüpheci ifadeyi fark eden Korel, sonbahar gözlerini kıstı. "Seni Merkez'den almaya geldiler."

"Ve?" dedim istediğim cevabı alamadığımı belli ederek.

Korel, kollarını önünde bağladı ve rahat bir duruş sergileyerek omuzlarını dikleştirdi. Tek kaşı havaya doğru kalktığında "Takip ettim," dedi ve ardından devam etti. "Azra Dinçer hakkında bilgi almak istiyordum."

Bakışlarında yalan söylediğini belli eden bir ifade vardı fakat Korel, bunu saklamak için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Yalan söylediğini anlamamı istiyordu, istediğini eline verip vermeyeceğim konusunda kararsız kalırken gözlerimi uzakta duran evime diktim.

"Neden beni evime getirmedin?"

Korel, sıkıca bağladığı kollarını kavrayan ellerini yumruk yaptı ve yüzü gergin bir hal aldı. Kaşları tek çizgi halini alırken, bana doğru yaklaştı ve yüzüme doğru yaklaştı. "Seninle bir anlaşma yapalım mı turuncu?" Yüzüme daha çok yaklaştı ve sert bir şekilde parmaklarının arasına çenemi aldığında başımı kaldırdı. "Sen beni suçlamaktan vazgeç, ben sana yardım edeyim."

Parmakları, çenemi o kadar sıkı kavrıyordu ki gözlerim irileşti ve eline baktım. Korel ise bakışlarını gözlerimden çekmiyordu. "Seni suçlamıyorum," dedim fakat Korel çenemi daha sıkı kavradı."Bunları bilmek hakkım."

"Hakkın?" dediğinde sesinde derin bir ima vardı. "O kara çarşafa ışık tutmayacak bu sorular."

Yakınımda duran yüzünü incelediğimde çiziklerle dolu olduğunu gördüm. Yüzü, kusurlu olduğu kadar kusursuzdu da. Sanki o çizikler onu o yapan imzalarıydı. Gözlerim çenesindeki yarığına kaydığında sakallarının arasından görünen iz yakından daha kötü bir haldeydi. Yarık, çenesindeki kasları ve etleri germiş, alt dudağının biraz daha sarkmasına sebep olmuştu. Yarık izi boynuna doğru devam ediyordu fakat dövmeler üzerini kapatmış gibiydi, yarık izi gitgide kabullaşıyordu. Bakışlarım gözlerine tırmandığında bana, onu inceleme fırsatını bilerek verdiğini biliyordum.

"Eğer ışık tutmayacaksan bana nasıl yardım edeceksin?" diye sordum fısıldayarak.

Korel, çenemi kavrayan parmaklarını gevşetti ve yüzünü benden uzaklaştırdığında kendimi kötü hissettim, onu inceledikçe bitmeyeceğini düşünüyordum.

"Sen ışıklarla dolu olan bir yerde o kara çarşafa ışık tutmak istiyorsun Turuncu Cüce." Başparmağını çenemde gezdirdiğinde gözlerinin içinde tanıdık bir ifade gördüm. Gözlerimden onu anlamadığımı belli eden bir ifade geçtiğinde parmağını uzaklaştırdı ve kendi çenesindeki yanık izine bastırdığında uzak bir ifadeyle yarım bir gülüşü bana bahşetti. "Ben ışıkları söndüreceğim ve gözlerin karanlığa alıştığında sen o çarşafın altına ışık tutan kişi olacaksın."

Elim istemsiz bir şekilde çeneme doğru gittiğinde motosikletine yerleşti ve parmağını şaklattı. Bana 'git' çağrısı olan bu hareketiyle kafamı aşağı yukarı salladım ve hiçbir şey söylemeden arkamı dönerek eve doğru ilerledim, beni izlediğini biliyordum fakat ona tekrardan bakma gibi bir cesaret gösteremedim.

Ayaz soğuğu yüzüme doğru vurduğunda önüme gelen saçlarımı geriye doğru ittim ve boş yola doğru baktım, taksinin ne zaman geleceği hakkında bilgim yoktu. Üzerime giydiğim siyah pantolon ve siyah kazağa rağmen üşüdüğümü hissediyordum, sanki eylül bu sefer hiç olmadığı kadar soğuk gelmişti, kışı hissettiriyordu. Sonbaharın kışı hissettirmesi bana birinden tanıdık geliyordu.

Başımı çevirip arkamda kalan evime baktığımda çabucak taksinin gelmesi için içten bir şekilde dua ediyordum. Amcam gün boyu eve uğramamıştı ve telefon ile kısa bir görüşme yapmıştık, bu gece yine Büge'ye gitmem gerektiği konusunda bir yalan söylemiştim, inanmadığını biliyordum ama sorgulamamıştı. Sanırım bu aralar kafası hiç olmadığı kadar dalgındı.

Sırtıma asılı duran çantamdan telefonumu çıkardım ve Büge'nin attığı adrese bakarken çok da uzak olmadığını fark ettim, bu şaşırmama sebep oldu. Evimin patika yolunun sonundaki boş arazide yarışlar olduğunu çok önceden duymuştum fakat Korel'in o yarışlara katılan biri olduğunu öğrendiğimde neden şaşırdığımı anlayamıyordum.

Uzaktan bir taksi bana doğru yaklaştığında derin bir nefes aldım ve elimi kaldırarak durdurdum, taksi selektör yakarak önümde durduğunda arka koltukta birinin oturduğunu gördüm.

Cama tıklattım ve yolcu penceresi aşağı doğru kayarken "Müşteri mi var?" diye sordum.

"Minik kuş!" diye haykırdı arka koltukta oturan kişi ve bu ses Büge'den başka kimseye ait değildi. "Atlasana. Yarışlara gidiyoruz."

Şaşkın bir şekilde gözlerim irileştiğinde şoför kendi kendine homurdandı ve o saniye Büge'nin orta yaşlı taksi şoförüne çektirdiğini hissettim.

Arka koltuğun kapısını açtığımda "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diyerek onu azarladım. "Sorgulamayacağını söylemiştin." Kapıyı kapattığımda Büge taksi şoförüne yolun tarifini verdi ve yanağımdan makas aldı.

"Bensiz işler karıştıracağını mı düşünüyordun Min'im?" Ters bir şekilde ona baktığımda aslında sinirlenmediğimi hissedebiliyordum sanki gittiğim yerde yanımda tanıdığım birilerinin olması bana da iyi gelecekti. "Motosiklet yarışları," dedi hayran bir tınıyla ve elleriyle gözlerini kapattı. "Mükemmel olacak."

"Aklından ne geçiyor Büge? Yine başını belaya mı sokacaksın?" Yüzü yapmacık bir edayla düştü ve alt dudağını sarkıttı. "Bakma bana öyle," diyerek homurdandım. "Seni tanıyorum. Saçma sapan hareketler yapmanı istemiyorum, anlaştık mı?"

Büge, parmaklarını kaldırdı ve izci selamı vererek gülümsedi. "Söz veriyorum. Kendimi sana affettireceğim."

"Parantez içerisinde söylüyorum," dediğimde sırıttım. "Affettiremedi."

Büge, kahkaha attı ve ensemden tutarak beni göğsüne doğru çekti. "Bahsini Korel'den yana mı kullanacaksın?"

"Büge!" diyerek inledim fakat beni göğsüne bastırdığı için sesim çok az çıktı. "Bahis falan yok. Geride durup sadece izleyeceğiz."

Büge, beni göğsünden ayırdı ve kaşlarını çatarak "Ne?" diye mırıldandı. "Televizyondan da yarışları izliyorum ben ufaklık. Gitmenin asıl sebebi nedir?"

Sorduğu soruyu bir süre düşündüm ve başımı yanımdaki pencereye doğru çevirdiğimde Büge'nin gözlerinin benim üzerimde olduğunu

biliyordum. Ne cevap vereceğimi ise bilmiyordum, dürüst olmak istediğimde kendime bile itiraf edemediğim şeyler söz konusuydu.

"Hım," dedi Büge neşeli bir tınıyla. "Cevap yok demek. Bu güzel."

"Bak Büge," dedim ters ters ona gözlerimi dikerek. "Sözümden çıkarsan seni asla affetmem. Duydun mu?"

Yaklaşık on dakika sonra meşale ışıklarını ve fişekleri gördüğümde taksi yavaşladı; bizi araziden çok az uzakta indirdi. Taksiden indiğimde gözlerim büyülenmiş gibi karşıdaki araziye odaklanmıştı.

Gökyüzü, kırmızı ve mavi ışıklarla renk değiştiriyordu, havada sülfür ve gaz kokusu vardı. Bir havai fişek neredeyse yüz metre ileriden yükseldi ve gökyüzünde yüksek bir ses çıkararak patladığında ışıkların yağmur gibi yağdığını hissettim. Motosiklet sesleri boş arazide yankılanırken, insan kalabalığını net bir şekilde görebiliyordum, sesleri ve kahkahalarının yanı sıra yer bile sarsılıyormuş gibiydi.

Küçük adımlarla ilerlemeye başladığımda "Oha!" diyen Büge'nin sesi kendime getirdi. "Büyülendim!"

Aynı şey benim için de geçerliydi fakat dile getirmeyecektim. İki tarafımızı saran ağaçların gölgesi, kırmızı ışıklardan dolayı daha açık bir renkte görünüyordu. Adımlarım hızlanmaya başladığında içimdeki adrenalinin tırmanarak boğazıma sarıldığını ve kahkaha atma isteğimin geldiğini fark ettim, haykırarak kahkaha atmak ve kendi etrafımda dönmek istiyordum. Yarış alanına yaklaştıkça gözlerimin odağına ilk giren yirmiye yakın motosiklet oldu. Kimi motosikletin üzerinde insanlar varken, kimisi köşede bir canavar gibi yarışa girecği zamanı bekliyordu. İnsanlar dağılmıştı.

Ne tarafa bakacağımı şaşırdığımda arka tarafımızdan iki kız bizi itekleyerek yarış alanına doğru yürüdü ve ağzım açılırken Büge'ye baktım. İkisi de oldukça kısa şortlar giymişlerdi. Üstlerinde bustiyer vardı ve saçları kabarıktı. Yüzlerindeki makyajı karanlığa rağmen görebiliyordum. O saniye boş araziye daha dikkatli bir şekilde baktığımda birçok kızın aynı şekilde olduğunu gördüm; hava ise oldukça soğuktu.

"Büge," diye mırıldandığımda kazağımın kollarıyla ellerimi kapattım. "Biz nereye geldik böyle?"

Açık alana çıktığımızda ikimiz de aynı anda durduk ve ben dehşet içinde, Büge ise hayranlıkla etrafa baktı. Yolun iki tarafına şeritler çekilmişti, motosikletlerin hepsi yolun ortasında duruyordu. İnsanların

çoğu kendi aralarında gruplara ayrılmıştı. Her yer bira kutularıyla doluydu, yerlere oturan insanların bazılarının gözleri kör gibi bakıyordu.

Hemen arka tarafımda bir fişek patladığında olduğum yerden sıçradım ve arkaya baktığımda uzun boylu, kumral bir adamın bana bakarak sırıttığını gördüm. Diğer tarafa bakışlarımı çevirdiğimde bir kızın, adamın kucağında sürtündüğünü ve dudaklarının aç bir şekilde ayrılmadan öpüştüğünü gördüm. Diğer taraftaki adam ise kızın kalçasını sıkıyor, arada vurup elindeki biradan büyük büyük yudumlar alıyordu.

Kızların hepsi ama hepsi uzun ve zayıftı. Ayaklarına giydikleri topuklular ve kıyafetleri mevsimi umursamıyordu. İlerideki bir kız, elinde duran bira şişesini boğazından aşağıya doğru döktüğünde fişeği patlatan adam arka tarafımdan bağırarak "Helin!" diyerek kahkaha attı ve ona doğru ilerledi. "Bu gece yarışta soyunacağından emin gibisin."

Adam bana çarparak adının Helin olduğunu bildiğim kıza doğru ilerlediğinde kız da kahkaha attı ve biranın ağız tarafında dilini gezdirerek "Bakalım kim için soyunacağım?" diye sordu ve göz kırptı. Adam, kızı yakasından çekti ve dudağına yapıştıktan sonra alt dudağını dişleyerek çekiştirdi. Elinde duran bira şişesini ikisinin başından aşağı döktüğünde güldüler ve adam elini kızın üzerindeki bustiyerden içeriye soktuğunda bakışlarımı onlardan ayırdım.

"Gelmekle büyük hata ettim," dedim kendi kendime mırıldanarak. "Burası bize göre değil."

Yan taraftaki kız, genç bir çocuğu kovalarken "Hapımı ver lan!" diyerek bağırıyor, önüne geleni itekliyordu.

"Kesinlikle değil," dedim bu sefer net bir sesle ve Büge'ye doğru döndüğümde benden daha ileride durduğunu gördüm. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Minel," dedi, gözleri hiç olmadığı kadar çok parlıyordu. "Kızım burası cennet."

"Bu ne be?" dedi yan tarafımda duran iki kız bana bakarak. "Ayıoğı nerede bunun?" Yüzlerinde büyük bir dehşet vardı. O saniye dediklerinde haklı olabileceklerini fark ettim, kesinlikle ama kesinlikle buraya uygun değildim.

Kızlara, Korel'i sormayı düşündüğümde arka tarafımda birisi beni omzumdan dürttü. Gözlerim, Korel'in gözleriyle kesiştiğinde hemen yanında Doktor Gürkan vardı.

"Gelmişsin," dedi fakat boş arazide çalan yüksek rap şarkısından dolayı onu zor duyuyor, sadece dudaklarını okuyordum. Kafamı aşağı yukarı sallamakla yetindim ve başka hiçbir şey söyleyemedim.

Bakışlarım Gürkan'a doğru döndüğünde neden şaşırdığımı bilmiyordum. Merkez'deki o ciddi ifadesinden eser yoktu. Üzerinde beyaz, yarım kollu bir tişört altında siyah bir pantolon vardı. Korel ise onun aksine yine kazak giymişti fakat bu sefer üzerine giydiği gri kazağı V yakaydı ve göğsüne doğru devam eden dövmeleri görebiliyordum.

Gürkan'ın saçları dağınıktı. Bu şekilde Korel ile arkadaş olmak için daha uygun gibi görünüyordu. Ona bakarak gülümsedim ve hemen arka tarafından Büge çıkarak "Merhaba!" diye haykırdı ve benim yanıma gelerek koluma girdi. "Bana burayı kim dolaştırmak istiyor?"

Korel'in ve Gürkan'ın yüzünü büyük bir şaşkınlık kaplarken, yüzümü buruşturdum ve özür dileyen bir ifadeyle Korel'e baktım. Gürkan, bir bana bir Korel'e bakarken, ne olduğunu çözemiyordu. En son Büge'ye baktığında yüzünde tiksinen bir ifade vardı. "Sen o meşhur Büge misin?"

Büge kahkaha attı ve benim kolumdan ayrılarak Gürkan'ın koluna girdi, dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken neden bu kadar rahat olduğunu anlayamıyordum. "Namım yürümüş gitmiş," dedi bana göz kırparak. "Evet o Büge benim. Bana şimdi burayı gezdirecek misin yoksa kolundan sürükleyerek seni rezil mi edeyim? Bir bira istiyorum."

Gürkan'ın gözleri şaşkınlıkla irileşirken ne diyeceğini bilememişti ve bakışları bana doğru döndü. "Tanıştırayım," dedim utançla. "Büge. Yakın arkadaşım."

Korel, düz bir ifadeyle olanları izlerken Gürkan'a kafa hareketi yaptı ve ne anlama geldiğini anladığımda Büge daha geniş sırıttı. "Hadi bakalım Doktor, gezdir beni. Büyülendim."

Gürkan, kolunu Büge'nin kolundan kurtardığında Korel'e ters bir bakış attı ve yürümeye başladı, Büge de arkasından ilerlediğinde bana göz kırptı, öpücüğünü atmayı ihmal etmedi.

Arkalarından öylece bakarken nedense kendimi gülmemek için zor tutuyordum.

"Ee?" dedi Korel, tek kaşını kaldırarak ve karşıma geçti. Ellerini kot pantolonun cebine yerleştirdiğinde gözlerinin altının çöktüğünü gördüm, buram buram içki kokusu ondan geliyordu. "Ne düşünüyorsun? İstediğin oldu ve geldin."

Baygın bakıyordu, göz kapaklarının yarısı örtülmüştü, içi kızarmıştı. Hiç iyi görünmüyordu, içkinin bu kadar etki ediyor olması kaşlarımı çatmama sebep oldu. Daha farklı bir şeyler olduğunu düşündüren sesimi hızlıca susturdum.

"Evet," dedim düz bir sesle. "Ve fark ettim ki burası bana göre değilmiş."

Korel, geniş bir şekilde sırıttı ve gözlerini yıldızsız gökyüzüne doğru çevirerek yutkundu. Âdem elması hareket ettiğinde gözlerim, köprücük kemiğinin görünen kısmındaki dövmeye takıldı. Bir kibrit çöpüydü. Kibrit çöpünün ucu sol köprücük kemiğinde yanmıyorken, sağ köprücük kemiğinde alev alevdi fakat diğer ucunda ne olduğunu bilmiyordum.

Korel, yan taraftan geçen genç çocuğun elinden birasını sertçe aldı ve çocuk ona doğru baktığında omzundan itekleyerek "İlerle," diye emir verdi. Çocuk sadece başını eğdi ve korkuyla hızlı bir şekilde ilerledi.

"Merakını giderdiğine göre," diye homurdandı. "Hadi çocuklar evlerine."

"Sen söylemesen de ben gidecektim zaten," dedim sert bir sesle. "Büge'nin gelmesini bekliyorum."

"Hım," dedi ve bana doğru yaklaşarak elindeki biradan su içiyormuş gibi yudumladı. "Tabii ki gideceksin. İşin yok burada."

Sinirlendiğimi hissettim ve ona bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladığımda arka taraftan bir adamın "Sırtlan!" diye bağırdığını duydum. Bu kelimeyi seslenmesini önemsememe sebep olan Korel'in bu seslenmeden sonra adama doğru bakması oldu.

Az önce benim arkamda fişek patlatan ve Helin adındaki kızla öpüşen adamdı. Kumral saçları dağınıktı ve omuzlarına doğru düşüyordu, altına giydiği açık renk pantolonu yırtılmıştı ve motosikletinin yağının lekeleri vardı. Tişörtü gelişigüzel bir tişörttü. Eleştirmek istemesem de yüzü o kadar ruhsuz, o kadar soluktu ki bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım.

Yanımıza doğru yaklaştığında Korel'in yüzündeki ifadenin değişmediğini gördüm. "Ağabeyin Korhan nerede?" dedi Korel'in gözlerinin içine bakarak. "Onu tekrardan görmek istiyoruz buralarda."

Korel'in bir ağabeyi mi vardı?

Sert bir tepki vermesini bekledim fakat Korel sadece sırıttı ve "Kafa izninde," dedi derin bir imayla.

Adamın gözleri benimle buluştu ve "Şuna da bir bakın," diyerek bağırdı. "Az önceki küçük kız meğersem bizim sırtlanın kızıymış."

Yüzüne bakmak istemedim fakat bir şeyler beni ona bakmak için sanki itiyordu. Eli bana doğru yaklaştığında geriye doğru bir adım attım ve Korel'e baktım, Korel ise aynı düz ifadeyle adama bakıyordu. Tanrı aşkına, hiçbir şeye tepki vermez miydi bu adam?

"Ben Erdem," dedi sırıtarak. "Kartal derler. Senin adın ne, söyle bana?"

Hiçbir şey söylemedim ve yüzüne bakmaya devam ettim, Korel belli etmese de gerilimin ağır olduğunu ve bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Korel'e o saniye tutunmak istedim.

"Cevap da vermiyor," dediğinde bana doğru yaklaştı ve yüzüme baktı. "Kaç yaşındasın sen? On mu?" Korel'e baktı. "Sırtlan artık on yaşındaki bebelerden mi hoşlanıyor?"

Korel, hâlâ sessizliğini koruyordu ve bakmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu, büyük ihtimal bunun sebebi beni umursamıyor olmasıydı.

"On dokuz," dedim fakat sesim titreyerek çıktığında Korel ani bir şekilde bana baktı ve kaşlarını çatarak gözlerinin içindeki sonbahan alev alev yaktı.

Erdem, yüksek bir sesle kahkaha attığında "On dokuz diyor lan bu," diye bağırdı ve etraftaki birçok insanın dikkatini çekti. "Sevdim bunu Sırtlan."

Gürkan, Erdem'in arka tarafından Büge ile beraber belirdiğinde "Ne oluyor burada?" diye sordu ve bakışları direkt olarak Korel'e yöneldi. "Sorun mu var?"

Korel, omuzlarını kaldırıp indirdi ve gözlerinden öyle bir ifade geçti ki, bir insanın şiddetinden değil, sakinliğinden korkmamız gerektiğini hissettim.

"Millet!" diye bağırdı Erdem ve herkesin ona bakmasına sebep oldu. "Müziği kesin. Sürprizim var."

Erdem ve Korel'in bakışları gerçekten iki hayvan gibi kesişiyordu, tek fark Erdem'in gözlerindeki nefret okunuyorken, Korel, karanlık bir perdenin ardında gibiydi. Müzik kesildi, herkesin bakışları Korel ve Erdem'e yöneldi. O saniye bu yarışın iki liderinin olduğunu ve birinin Korel, diğerinin Erdem olduğunu düşündüm.

"Sırtlarımız artık sübyana başlamış," dedi kahkaha atarak. "Bakın şu minik kıza. Sırtlan'ın kızı."

Yutkunmakta zorlandım ve ağzını bir şey söylemek için aralayan Büge'ye uyarıcı bir bakış attım. Büge, yanıma geldi hatta beni korumak adına birazcık önüme geçti. Kimseden ses çıkmıyordu, Korel asla cevap vermiyordu.

"İşine bak Erdem," dedi Gürkan sert bir sesle. "Olay çıkarsa eğlencemiz biter."

Erdem, Gürkan'ın dediğini duymazdan gelerek Korel'in gözlerinin içine baktı. "Ben de sübyandan hoşlanırım, Sırtlan. Paylaşalım mı?"

Gürkan öne doğru çıktığında Korel, sakin bir şekilde Gürkan'ın omzunu tuttu ve onu geriye doğru çekerken Erdem'e bakarak gülümsedi. "Mıknatıs gibisin," kendini işaret etti, "sürekli belayı çekiyorsun."

Erdem, alkış tutarken, arka taraftan da birkaç kişi alkışladı ve ıslak çaldığında gözleri benimle buluştu. "Sırtlan, kızı koruyor. Bak sen şu işe."

"Kimseyi korumuyorum," dedi Korel ve sesi oldukça dürüst geliyordu. "Kızı mı istiyorsun?" Bana doğru baktı ve omzumdan iteklyerek Erdem'e doğru itti. "Al öyleyse."

Büyük bir korkuyla Korel'e doğru baktığımda Büge "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı ve beni kendine doğru çekti. "Minel neler oluyor?"

Bakışlarım Korel'den ayrılmıyordu. Bu kadarını hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum fakat kalbimin üzerinde kemik varmış ve o kemikler kırılmış gibi hissettim. Erdem'in yüzündeki zafer kazanan ifade solduğunda artık bana eskisi kadar dikkatini çekiyormuşum gibi bakmıyordu. Arka taraftan bir adam, "Böyle olmaz, kurallara aykırı," diye bağırdı. "Bıçak oyununu oynayacaksınız, kim kazanırsa kızı alacak."

"Kurallar?" dedi Büge, elini omzuma atarken. "Ne kuralından bahsediyorsunuz siz?"

Gürkan, kafasını iki yana sallarken Korel'e öyle bir bakıyordu ki, tedirginliğini hissettim. Korel, Gürkan'a baktı ve aralarında bakışma geçtiğinde Gürkan'ın yüzündeki gerginlik uzaklaştığı gibi, kimsenin görmeyeceği şekilde gülümsedi. Korel'in gözlerine baktığında ben sadece bir perde görürken, Gürkan nasıl olur da ne demeye çalıştığını anlayabilirdi?

"Tamam," dedi Korel, omuzlarını silkerek. "Her şey kuralına göre. Oynayalım bakalım."

Erdem'in yüzünü korkunun kapladığını görür gibi oldum, yüzünde artık keyif alıyormuş gibi bir ifade yoktu. Bu sefer keyif alan taraf Korel gibiydi. Az ileride duran masayı insanlar hızlı bir şekilde boşaltırken, Korel, beni sertçe kolumdan tuttu ve Büge'nin güvenli kollarından çekerek sürüklüyormuş gibi yürümeme sebep oldu. Gürkan ve Büge, arka tarafımızda yürürken Büge, kendi kendine bağırıyor, Korel'e cümleler savuruyordu fakat Korel, duymuyor gibiydi.

Masanın önüne geldiğimizde Erdem, Korel'in karşısına geçti ve sandalyeye oturarak alttan alttan Korel'e baktı. Bir grup bizim arka tarafımıza geçerken, bir grup Erdem'in arka tarafına geçti.

Bir anda alkışlar ve ıslıklar çoğaldığında kimisi Kartal diye bağırıyor, kimisi Sırtlan diyerek kendi safını belli ediyordu. Herkesten yükselen sesler kulaklarımı uğuldatırken, Korel, kolumu bıraktı ve önümdeki sandalyeye oturduğunda bana doğru döndü ve "Arkamdan ayrılma," diyerek emir verdi.

"Ne bu?" diye sorduğunu duydum Büge'nin Gürkan'a.

"Bizim motosiklet yarışlarının kurallarından biri," dedi, sesi umursamaz geliyordu. "Eğer bir kızı iki kişi isterse bıçak oyunu oynarlar ve kazanan kızı yanına alıp yarışa katılır."

"Bıçak oyunu?" dedi Büge. "Hem sen neden bu kadar rahatsın doktor? Arkadaşın neden bu kadar rahat?"

Arkamı dönüp Gürkan'a baktım, bakışlarımı fark eden Gürkan gözlerimin içine bakarak "Çünkü Korel'e güveniyorum," dedi beni de rahatlatmaya çalışıyormuş gibi.

Islıklar gitgide çoğalmıştı, insanların gözleri benim üzerimden ayrılmıyordu.

"Kızı önemsiyorsun," dedi Erdem Korel'e doğru eğilerek. "İlk defa bu masaya oturuyorsun."

"Kurallar," dedi Korel sırtını sandalyeye yaslayarak.

"Sen kuralları dinlemezdin," dediğinde dizlerimin korkudan dolayı titrediğini hissediyordum, kendimi ait olduğum yerdeymişim gibi hissettiren neydi? Bir eşyaymışım gibi üzerimden iddiaya girilmişti.

Korel, cevap vermek yerine elini cebine attı ve bıçağını çıkararak masaya fırlattı. Metalin, tahtada bıraktığı ses, etrafta sessizliğin hâkim olmasına sebep olurken, gözlerimi kapatmak, olduğum yerden uzaklaşmak istedim.

"Başla," dedi Korel, bıçağı göstererek. "On tur."

Korel'in son söylediğinden sonra etrafta yüksek bir bağırtı ve alkışlar koptu ve birkaç kişi Erdem'in arka tarafından Korel'in arka tarafına doğru geldi.

"Sırtları!" diye bağıranların arasında kızlar da vardı. Herkes nefesini tutmuştu.

Erdem, bir elini masaya koydu ve parmaklarını ayırarak "Yirmi tur!" diye bağırdığında etraftan daha yüksek sesler çıkmaya başladı.

Gözlerim Büge'yi bulduğunda belki de ilk defa bana karşı bir acıma hissettiğini düşündüm, bana öyle bir bakıyordu ki ona sığınmak istedim. Korel, kafasını sadece bir kere aşağı yukarı salladığında Erdem, bıçağın keskin tarafını kilidinden ayırdı ve masaya yatırdığı parmaklarını daha fazla ayırarak bıçağı dik bir şekilde masanın üzerinde tuttu.

Korel, elini üç yaparak havaya kaldırdığında insanlardan "Üç," sesi yükseldi ve arka taraftan bir tane fişek patladı. "İki!" Arka tarafımda duran kız olduğu yerde zıpladı. "Bir!"Bir fişek daha patladığında Erdem, bıçağı bir kere masaya sapladı ve ardından masadan ayırarak parmaklarının arasına bıçağı saplamaya başladı. Tahtayı delen bıçağın çıkardığı ses, parmaklarının arasında dans ederken o kadar hızlıydı ki gözümü kırpmadan ve nefesimi tutmuş bir şekilde Erdem'in bıçağı saplayan eline bakıyordum. Her parmağının arasına bıçağı saplayıp çekip geri başa döndüğünde turunu tamamlamış oluyordu.

Erdem sesli bir şekilde "Beş!" diye bağırdığında altıncı tura geçmişti. İnsanlar da ona eşlik ederken turlarını ardı arkası kesilmeden devam ettiriyordu. Tek bir bıçak darbesi bile parmağına dokunmuyordu, bazen Korel'in gözlerinin içine bakıyor, ardından bıçağı izleyerek sınıyordu.

"On dokuz!" diye herkesle beraber bağırdığında bakışları bana doğru döndü ve yirminci turunu tamamlarken iğrenç bir şekilde sırıttı. "Yirmi!" diye bağırdı herkes ve Erdem, bıçağı masaya sert bir şekilde sapladı. İnsanlar alkışlamaya ve Kartal diye bağırmaya başladığında Korel, kollarını önünde bağlamış öylece izliyordu.

"Kartal! Adamsın!" seslerinin ardı arkası kesilmiyordu, insanların alkışlamaktan dolayı elleri kızarmıştı. Herkesin bakışları bana doğru döndüğünde "Yuh!" diye bağırıyorlar, yere tükürenler bile oluyordu.

Erdem'in arka tarafında bir çocuk havai fişek patlattı ve "Büyüksün Kartal!" diye bağırdığında Erdem'in çok umurunda değil gibiydi, Korel'den bakışlarını ayırmıyordu. Korel'in arka tarafı ise sessizdi.

"Tekrardan söylüyorum," dedi Erdem bana bakarak ve göstererek. "Kızı önemsiyorsun."

Korel, sırtını sandalyeden ayırdı ve duruşunu dik bir konuma getirerek Erdem'in masaya sapladığı bıçağı sert bir şekilde yerinden çıkararak eline aldı, bakışları ilk önce bana döndü, ardından tekrardan Erdem'e baktı. "Demek kızı önemsiyorum?"

Erdem, başını salladığında Korel'in yüzünü şeytani bir gülümseme kapladı ve her şey zamanın onda biri gibi bir sürede olurken Korel, hiç beklemediğim bir anda elimi çekti ve masaya yerleştirerek bıçağın arkasıyla parmaklarımı ayırdı. Küçük elimin parmakları zorlukla ayrılırken, etrafı ölümcül bir sessizlik kapladı. Bir eli bileğimi öyle bir tutuyordu ki damarlarım patlayacak sandım.

Korel, bıçağın ucunu masaya sapladı, ardından bıçağı çıkararak parmaklarımın arasında o kadar hızlı bir şekilde saplayıp çekti ki, metali tenimde hissetmesem bile serinliği etimi kesiyor gibiydi. Oyunu benim elimle oynuyordu.

Turları ardı arkası kesilmeden tamamlayan Korel'in bakışları, hiçbir şekilde elime dokunmuyor, sadece Erdem'in gözlerinin içinde geziniyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordum, nefes alamıyordum ve ağzımı açıp çığlık bile atabileceğimi düşünmüyordum. Büge'nin bir şeyler bağırdığını duyabiliyor fakat algılayamıyordum, dehşetten ve korkudan dolayı kulaklarım uğulduyordu.

"On!" dedi Korel, turunu tamamladığında fakat kimse onunla beraber tekrar etmedi. Etraftaki sessizliği bölen tek ses, Büge'nin bağırmalarıydı. Herkesin yüzünde şaşkınlık vardı. Erdem'in gözlerinin

içine baktığımda bana baktığını gördüm, o kadar değersiz hissettim ki kendimi, bıçağın elime saplanmasını istedim.

"On beş!" diye bağırdı Korel ve birkaç kişi alkışlamaya başladığında bıçağın hızı daha da arttı. Parmaklarımın arasında adeta dans eden bıçak ve bileğimi sert bir şekilde kavrayan Korel'in parmakları, beni büyük bir kasırganın içine sürüklüyordu. O saniye bıçak parmaklarımı paramparça etse bile umurumda olmazdı, elimden o gece nefret ettim. Parmaklarıma isabet etmeyen bıçağa baktığımda parlak kısmında o kadar hızına rağmen yüzümü gördüm, korku vardı.

Korku ve hayal kırıklığı.

Bıçağın diğer yüzü ise Korel'in yüzünü gösteriyordu, nefret ve kin vardı.

Hayal kırıklığı korkuyu, nefret kini doğururdu.

"On dokuz," dedi Korel, yirminci turunu tamamlarken ayağa kalktı ve serçe parmağımla, yüzük parmağımın arasına bıçağı sapladığında yavaşça bıçağı yerinden çıkardı ve sessiz bir şekilde "Yirmi," dedi.

Erdem'in gözlerinin içi öfkeyle birleştiğinde Korel, bileğimi sertçe bıraktı ve masanın üzerine tükürdü. Elinde tuttuğu bıçakla kimsenin beklemediği bir anda Erdem'in yüzüne hızlı bir şekilde çizik attı ve hemen arka tarafına geçerek Erdem'in inlemesini umursamadan ensesini kavradı.

Erdem'in kafasını tükürdüğü yere çarparken "Üçlemeyi yapalım mı?" diye sordu ürkütücü bir tınıyla. "Bilirsin severim." Derin bir nefes aldı. "Birincisi," kafasını daha sert çarptı, "sen kendini kartal sanan serçeden başka hiçbir şey değilsin."

Tekrardan başını çarptığında Erdem'in yanağı kanıyordu, bıçak derin bir iz bırakmıştı. "İkincisi, ağabeyim üzerinden bir daha dalga geçersen senin şerefini sikerim." Erdem'in saçını kavradı, geriye doğru çekerken gözlerinin içine baktı ve sırıtarak bu sefer o kadar ağır bir şekilde kafasını masaya çarptı ki olduğum yerden sıçradım. Korel'in bakışları benimle kesişti, ardından Erdem'in kulağına doğru eğildi.

"Üçüncüsü ve en önemlisi. Ne olursa olsun bir Sırtlan'ın leşine göz koyma."

Ellerimle ağzımı kapatırken, karnımın çekildiğini hissediyordum. Leş olarak bahsettiği bendim, Sırtlan kendisiydi.

Her şeyin, hiçbir şeyden ibaret olduğunu hissettiğim bir andı.

Korel, Erdem'in kafasını bıraktığında Erdem, masaya devrildi yarım gözlerle bana baktı.

O saniye Korel, masada duran bıçağı aldı, elinde ters çevirerek hızlı bir şekilde döndü ve arka tarafa doğru fırlattı. Attığı bıçak, bir motosikletin tekerleğine isabet ettiğinde herkesin geriye doğru adım attığını gördüm.

Bıçağı attığı tekerlek yüksek bir sesle patladığında Korel, ellerini silkeledi ve masum bir şekilde kaşlarını kaldırarak "Sırtlan'ın en sevdiği oyuncağı bıçağı," diye mırıldandı.

"Şov bittiğine göre eğlence devam etsin, yarışlar başlasın."

8. ŞİMŞEK

Renkler, insanın ruhuna bulaşan izleri gizleyen bir korumaydı; her insanın ruhunun bir rengi vardı ve bu renk, doğduğumuz zaman kaderimize çizilir; yolumuzu sadece o renkler aydınlatırdı. İnsan farkında olmadan o ışığın izinde ilerler ve umudu, ruhunun rengi olurdu.

Altı yaşındaki küçük erkek çocuğu, kaldırıma oturmuş, merakla etrafını izliyor ve çevresindeki diğer erkek çocuklarının neler yaptığını inceliyordu; her zamanki gibi anaokulundan kaçmıştı ve yakın bir yerlere gelmişti. Vakit öğleden sonraydı fakat mevsim yaz olduğu için hava oldukça sıcaktı.

Ara sokakta olan bu yerden çok nadir arabalar geçiyordu; araba geçeceği zaman çocuklar köşelere çekilerek homurdanıyor ve araba gittiği zaman tekrardan topu havaya atarak oynamaya başlıyorlardı.

Erkek çocuğu yakartop oynadıklarını biliyordu fakat kendisi hiçbir zaman oynamamıştı, gittiği anaokulundan izlediği kadardı fakat bu ara sokaktaki çocuklar ondan iki üç yaş daha büyüktü ve anaokulundaki arkadaşlarından daha sert topu atıyorlar ve birbirlerinin canını yakıyorlardı. Erkek çocuğunun bu hoşuna gitmişti.

Altına giydiği kısa, kahverengi şortu ve üzerine giydiği beyaz tişörtü lekeler içindeydi; dengesini fazla sağlayamadığı için sürekli düşerdi ve kıyafetleri hep kir içinde olurdu. Elinde tuttuğu poşetteki misketlere gözleri kaydı ve poşeti hafifçe salladı; misketlerin birbirine çarptığı zaman çıkardığı o ses, çocuğun hoşuna gitti ve gülüdü.

Yakartop oynayan çocuklardan bir tanesi kaldırım kenarında oturan çocuğu fark etti ve yanındaki arkadaşını dürterek gösterdi; ikisinin de yüzünde çocukluğun verdiği şeytani bir gülümseme oluşurken yerde oturan erkek çocuğunun yanına doğru ilerlemeye başladılar.

Erkek çocuğu misketlerinde olan gözlerini kaldırdı ve ona doğru yürüyen çocukları gördü; misketleri kucağına sakladı ve öne doğru kaşları çatık bir şekilde eğildi. Hayatında en değer verdiği şeylerin başında misketleri

geliyordu; tek başına oynamaktan keyif alırdı ve rengârenk bilyelerinin bir tanesini bile henüz kaybetmemişti.

"Hey!" dedi yanına doğru yaklaşan esmer erkek çocuk, yaşı ondan iki yaş büyük gibi görünüyordu. "Sen kimsin?"

Erkek çocuğu kucağına sakladığı misketlerinin üzerine biraz daha eğildi ve "Korel," dedi kısık bir sesle. Türkiye'ye ailesiyle beraber temelli döneli uzun bir zaman olmuştu fakat tınısında hâlâ aksan vardı. "Siz kimsiniz?"

Esmer olan çocuk güldü. "Ben Murat," arkadaşını başıyla gösterdi, "o da Kemal." Tekrardan güldü. "Seni daha önce hiç buralarda görmemiştim, yeni mi taşındınız, ailen kim?"

Korel, omuzlarını indirip kaldırdı ve "İlerideki anaokulundayım," diye yanıtladı. "Kaçtım, buraya geldim."

Murat ve Kemal kısa bir an bakıştılar. "Bizi izlemekten zevk alıyor musun?"

Korel, hızlıca başını salladı. "Evet, benim anaokulumdaki çocuklar sizin gibi topu sert atmıyorlar."

Murat böbürlenir gibi kafasını aşağı yukarı salladı ve kollarını önünde bağladı. "Biz ölümüne oynarız. Sen de oynamak ister misin?"

Korel'in kalbi heyecanla attı ve "Ama siz eşitsiniz," diye mırıldandı. "Ben fazlalık olurum."

Murat, Korel'in yanına oturdu ve elini omzuna atarak Korel'i hafifçe kendine doğru çekti. O sırada Korel'in sakladığı misketleri ortaya çıktı.

Murat, çoktan görmüş olduğu misketleri yeni görüyormuş gibi davrandı ve "Vay canına," diye bağırdı. "Bu kadar bilye senin mi?"

Korel'in kaşları çatıldı ve bilyeleri saklamak istenmiş gibi arkasına götürdü. "Evet, hepsi benim ve paylaşmayı sevmem."

Murat, Korel'i biraz daha kendine çekti ve "Senin senin," diye homurdandı. "Ama oyun oynamak istiyorsan sadece bilyelerle oyun oynayabiliriz diğer türlü biz eşit olduğumuz için öylece izlersin."

Korel'in kaşları havaya doğru kalktı ve tereddütle "Daha önce hiç kimseyle oynamadım," diye itiraf etti.

"Nasıl oynayacağız ki?"

O sırada Kemal, ıslık çaldı ve yolun ortasında oynayan arkadaşlarını el hareketiyle yanlarına çağırdı. Arkadaşları oynadıkları topu öfkeyle yolun köşesine bırakarak onların yanına doğru yürüdüler.

"Ben gösteririm," dedi Murat ayağa kalkarak ve elini öne doğru uzattı. "Hadi kalk."

Korel, karşı gelmeden hızlı bir şekilde Murat'ın elini tuttu ve ayağa kalkmak ne yapacaklarını bekledi.

Murat, cebinden çıkardığı bir tebeşirle asfalt zemine çok da büyük olmayan bir daire çizdi ve dairenin içinden çıkarak Korel'in yüzüne baktı.

"Hepimize bir tane bilye vereceksin ve hepimiz aynı yüksekliktен yere doğru bilyeyi atacağız; dairenin içinde kalan bilye ya da bilyeler kazanmış olacak, diğerleri ise kaybedecek. İki kişi kalana kadar devam edeceğiz ve sonucunda o iki kişiden birisi kazanacak."

Korel soğuk bir şekilde gülümsedi ve başını hızlıca aşağı yukarı salladı. Korel'in arkadaşları olmazdı, yalnız olmayı severdi.

Altı çocuk yerlerini aldığında Kemal hakem oldu ve dışarıya taşan bilyeleri poşete geri koymak için görevlendirildi. Herkes eline bir adet bilye aldı; Korel'in bilyesi simsiyahtı ve içinde kırmızı bir renk vardı, bu kırmızı renk sanki o bilyenin içinde anne karnında bir cenin gibi görüntüyordu.

Korel'in uğurlu bilyesiydi.

"Başlıyoruz!" diye bağırdı Murat. "Üç dediğimde herkes bilyesini atacak." Çocuklar heyecanla kafasını aşağı yukarı salladığında "Bir!" diye bağırdı. Korel, işaret ve başparmağının arasına bilyesini aldı ve isabet almak için gözünü kıstı. Çocuklar tebeşirden oluşan dairenin etrafında geniş bir daire oluşturmuşlardı. "İki!" Murat ve Kemal bakıştı; Murat göz kırptığında "Üç!" diye haykırdı ve çocuklar bilyelerini halkanın içine atarken Murat atmadı ve Kemal, Korel'in arkasına gelerek sertçe onu itekledi.

Korel'in ayakları birbirine girerken öne doğru düştü ve çenesi sertçe asfalt zemine çarptı; elinde tuttuğu uğurlu bilyesini ise bırakmadı fakat diğer elinde tuttuğu bilyeler her tarafa saçıldı.

Murat yüksek sesle kahkaha atarken diğer çocuklar geriye doğru çekildi ve korkuyla Korel'e bakmaya başladılar. Korel ise sarsıntıyla beraber acı içinde inledi ve "Bilyelerim!" diye bağırdı. Kemal, yere düşen bilyeleri elindeki poşetin içine doldururken diğer çocuklar öylece bekliyorlardı.

"Hadi!" diye bağırdı Murat. "Doldurun bütün bilyeleri, hepsi bizim oldu."

Diğer çocuklar bir an bile düşünmeden bilyeleri ellerinin içine doldurmaya başladılar ve Korel "Hayır!" diye bağırsa da onu duymadılar. Düştüğü yerden kalkmaya çalıştı fakat Murat, kafasından itekleyerek onun kalkmasını

engelledi. "Cimri!" diye bağırdı Korel'e. "Bizimle oynayacak ama bilyelerini bile paylaşmayacaktı."

Diğer çocuklar da Korel'e öfkelenmeye başladıklarında hepsi Korel'e bakıyordu ve birkaç tanesi Korel'e vuruyordu. Korel, acı içinde inlerken avucunun içinde sımsıkı tuttuğu bilyesini bırakmıyordu. Karşılık vermedi, vermeye çalışsa bile yenik düşeceğini biliyordu.

Korel'in küçüklüğünde oluşan maya, ruhunun ışığını kaybettiğinde bozulacaktı.

Çocuklar yere saçılan bütün bilyeleri topladıklarında Korel'in üzerindeki baskıyı azalttılar ve hepsi bir tarafa dağıldılar. Sadece Murat ve Kemal Korel'in yanında kaldığında Korel'in aldığı nefesler canını yakıyordu fakat yattığı yerden onların yüzüne bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi Murat kaşlarını kaldırarak. "Bilyelerin artık bizim."

Korel, zorlukla doğruldu ve kanayan dizlerini, dirseklerini, çenesini umursamadan ayağa kalktı.

Bu, ilk yere düşüşü değildi; bu ilk kavgası değildi, bu ilk canının yanışı ya da canını ortaya serişi de değildi fakat ilk unutamayacağı çocukluk anısı olacaktı, bunu da biliyordu. Korel, düşmeye alışıktı fakat kalktığı zamanlar, artık darbenin nereden geleceğini daha fazla öğrenmişti, öğrenmeye de devam edecekti. Onun için hayatının sonuna kadar bu önemli olacaktı; insanları düşerken tanıyor, kalktığı zamanlar alt ediyordu. Bu yüzden insanların onu düşürmesine ilk seferde daima izin verecekti sonrasında ise dizlerinin üzerinde durmaktan hiçbir zaman rahatsız olmayacaktı; bu bir itaat değildi.

"Onları sizden alacağım," dedi Korel kısık bir sesle fakat canı çok fazla yanıyordu. Ağzının içinin kanadığını hissetti, düşerken yanağını ısırmıştı.

"Kolaysa al, bilye koleksiyonuma yenileri eklendi bile," dedi Murat ve elinde tuttuğu poşetteki bilyeleri havaya doğru kaldırarak Korel'in yüzüne doğru salladı. "Hepsi burada, bana gücün yeterse al bakalım ufaklık."

Korel, kendi yaşıtlarına göre uzun boylu bir çocuktu fakat Murat ondan büyük olduğu için daha fazla uzundu.

Korel, hiçbir zaman normal bir çocuk gibi davranmazdı ve yine öyle davranmadı; sinirlenmedi, ağlamadı, öfkelenmedi, çırpınmadı ya da saldırmadı. Bir an sustu, Murat'ın yüzüne baktı ve ardından "Şimdi değil," dedi fakat çenesi titriyordu. "Bir gün senden o bilyeleri alacağım hem de yenileriyle beraber."

Murat alayla güldü, Kemal de ona katıldı. Korel ise kendine o an, ilk defa bir söz verdi ve son bir kere Murat'ın elinde tuttuğu bilyelerine baktı.

Saldırabilirdi, çabalayabilirdi fakat faydasız olacağının farkındaydı; o yaşına rağmen zekâsı kendi yaşıtlarına göre daha yüksekti. "İnanmayın siz," dedi son kez. "Zamanı geldiğinde görürsünüz."

Korkak değildi, zira korkak olsaydı kaçardı; o kaçmak yerine meydan okurdu ve ilk meydan okumaları zekâsıyla sonrası gücüyle en son ise ruhuyla olurdu.

Murat ve Kemal daha yüksek bir sesle gülmeye başladıklarında Korel, arkasını çocuklara döndü ve bu ara sokağa bir daha uğramayacağını aklına not ederek dizlerinin acısıyla yürümeye başladı. Çocuklar onun peşinden gitmedi ve ellerinde olan bilyelerle yeni oyunlar için planlar yapmaya başladılar.

Korel, ara sokak ile anaokulu arasında olan beş dakikalık mesafeyi yirmi dakikada anca aştı ve bunun sebebi canının yanmasıydı.

Anaokulun kapısının önünde ağabeyinin arabasını gördüğünde yürüyüşünü düzeltmeye çalıştı fakat beceremedi; anaokulunun kapısında bekleyen öğretmenleri Korel'i görünce ellerini kalplerine koydular ve onu doğru ilerlemeye başladılar, arkadaşları çoktan gitmişti; ağabeyinin bakışları ise dikiz aynasından Korel'i kesiyordu.

Arabadan inmedi, kardeşinin dizlerine bakmadı, çenesine bakmadı; Korel ise kreşin kapısından ona doğru koşan öğretmenlerini görmezden gelerek ağabeyinin arabasına doğru yürüdü.

Avucunun içinde hâlâ uğurlu bilyesi vardı. Arabanın yolcu koltuğunun kapısını zorlukla açtı ve ona merakla bakan öğretmenlerine tamamen arkasını dönerek arabaya bindi. Ağabeyi arabaya binen Korel'in ardından onun üzerine doğru eğildi ve kapısını sertçe kapattı.

Arabanın gazını alevlendirdiğinde kardeşine bakmadan "Yine kaçmışsın," diye mırıldandı. "Bu sefer başına ne geldi?"

Her kaçtığında başına bir şeyler geliyordu fakat bu sefer en kötüsüydü, bu çok belliydi.

"Geçen sefer az kalsın araba çarpıyormuş," dedi ağabeyi hiddetle. "Şimdi çarptı mı?"

Kardeşinin yüzüne bakmamaya devam etti.

"Hayır," dedi Korel ve avucunun içinde sımsıkı tuttuğu bilyeye bakmak için parmaklarını gömdüğü yerden açtı. "Bu sefer beni dövdüler."

Ağabeyi direksiyonu çevirirken "Neden?" diye sordu. "Kendini koruyamadın mı?"

Kardeşinin izlerine bir an bile bakmadı.

"Bilyelerim," dedi üzüntüyü hissettirerek. "Bilyelerimle oyun oynayacaklarını söyleyip beni kandırdılar sonra döverek elimden aldılar. Bilyelerim artık yok." Ağabeyi bir şey söylemek yerine arabanın hızını arttırdı ve bir süre sessiz kaldı. "Kızdın mı?" diye sordu Korel korkuyla. "O bilyelerin içinde senin bilyelerin de vardı."

"Ben oynamıyordum," dedi ağabeyi omzunu indirip kaldırarak. "Bana alınmıştı ama hiç yüzlerine bakmamıştım. Onlar senindi; senin olana sahip çıkamadın mı? Bu kadar kolay kandırılacak kadar aptal mısın?"

"İnandım ama bir daha inanmayacağını da öğrenmiş oldum. Şu an değil," dedi karşı gelerek. "Şu an onlara karşı gelebilecek gücüm yok ama bir gün o bilyeleri alacağım hem de yenileriyle birlikte."

Ağabeyi alayla güldü ve "O bilyeler kaybolmadan kalacak mı sanıyorsun?" diye sordu.

"Kalacak," dedi Korel direterek. Bakışları gökyüzündeki bulutlardaydı. "Hem de daha fazlası; onları alacağım."

Ağabeyi arabayı sert bir fren darbesiyle durdurduğunda başka bir ara sokaktaydılar. Bakışları kardeşine döndüğünde yüzündeki ve dizlerindeki izleri gördü. Parmakları kardeşinin çenesini kavradı ve başını kendisine doğru çevirmesini sağladı; çenesindeki kan izleri ağabeyinin parmaklarına bulaştı.

"Bana bak," dedi sert bir sesle. "Her düştüğünde kalkıyorsun diye daima kalkacaksın diye bir şey yok; beni duydun mu? Kendini korumayı öğrenmen gerek. Bir gün seni öyle bir düşürecekler ki bir daha asla kalkamayacaksın."

Korel'in kaşları çatıldı ve "Ben güçsüz biri değilim," diye homurdandı. "Sadece güçsüz numarası yapıyorum çünkü yenileceğimi biliyordum."

Ağabeyi kaşlarını kaldırdı ve Korel'in elinde tuttuğu son bilyeye baktı; sertçe Korel'in avucunun içinden o siyah bilyeyi aldı. Havaya doğru kaldırırken Korel almak için uzandı fakat ağabeyi, omzundan tutarak bilyeyi havaya doğru kaldırdı.

"Sadece bunun için ağlamıyorsun değil mi?" diye sordu.

"O benim uğurlu bilyem," dedi Korel. "Ve ben ağlamayı sevmiyorum."

"Bu benim bilyemdi," dedi ağabeyi.

"Artık benim," dedi ve ağabeyinin eline doğru uzandı. "Ver onu bana."

Ağabeyi sıkıca tuttuğu bilyeyi bırakmadı ve kardeşine vermedi; Korel'in ruhunu, Korel'in rengini, Korel'in umutlarını avucunun içinde sımsıkı tuttu.

"Hayır," dedi ağabeyi. "Bu bilye ne zaman senin olacak biliyor musun?" Tek kaşını kaldırdı ve yüksekten kardeşine baktı. "Diğer kaybettiğin bilyeleri bana getirdiğin zaman."

Korel sustu, Korel'in dudakları titredi ve canı daha fazla yandı fakat karşı gelmedi, tepki vermedi, direnmedi. Bakışları ağabeyinin bakışlarına odaklandı.

"Karşı gelmeyecek misin?" diye sordu ağabeyi. "Karşı gel, diren, savaş, onu benden almaya çalış; koru kendini. Neden böylesin?"

"Hayır," dedi Korel ve kafasını iki yana salladı. "Bunu da şu an yapmayacağım."

"Ne zaman yapacaksın?" diye sordu ağabeyi.

"Diğer bilyelerle yanına geldiğim zaman," diye mırıldandı. "Yeni bilyelerle yanına geldiğim zaman sana öyle bir direneceğim ki, seninle öyle bir savaşacağım ki canın benim dizlerimden daha fazla yanacak ve bana inanacaksın."

Ağabeyi bir silre kardeşinin yüzüne baktı; Korel ise bakışlarını bulutlara çevirdi tekrar ve gözlerini kapattı. Korel'in ruhunun rengi artık yolunu aydınlatamayacaktı çünkü bir avucun içinde kafese kilitlenmişti fakat umudu daima o bilyede kalacaktı.

O an karar verdi, uğuru bütün bilyelerdi; umudu artık bulutları değildi.

Korel'in çocukluğu, rengi olmayan bir ruhtu.

Zaman, bizden çaldığı her hatırayı yüzeyi kirli olan yoksul ruhumuza bıraktığı zaman derinlere gömülü olan acılarımız, zengin ruhlara ilaç oluyordu.

Benim zamanımdan çalınan her hatıra, kör bir kadın gibi hissetmeme sebebiyet veriyordu.

Zihnimin detaylarında gizli olan hisler, bazı günler hatta bazı kan kustuğum gecelerde yüzümü gülümsetebiliyordu.

Kör bir kadın gibi kendimi hissetmemin en büyük sebebi buydu. Kendimi, güzel kokulu bir çiçeği soluyormuş ama göremiyormuş gibi hissediyordum. Güzel hatıraların en derin duyguları yüzümü gülümsetebiliyor fakat hatıranın ne olduğunu göremiyordum.

Doğuştan hislere gözleri açık ama hatıralara kör bir insan, iyileşemezdi.

O çiçeği daha önce gördüğüme emindim, zihnimin uydurduğu bir yalan değildi fakat çiçeğin zehirli bir renkte mi yoksa iç ferahlatıcı bir tonda mı olduğuna karar veremiyordum; belki de dünyanın

en zehirli çiçeğiydi fakat zihnim, onu güzel hisler olarak özümsüyor ve içine hapsederken beni yoksul bir ruha dönüştürüyordu.

Doğuştan kör müydüm? Eğer sonradan hatıralarıma kör kaldıysam, zengin olan ruhlar, hislerimi acılarımdan tat almak için mi bırakmıştı?

Sessizlik etrafı kaplarken ve herkesin gözü benim üzerimdeyken tam olarak hissettiğim kör olduğumdu ve zamanın içinde yoksul ruhumu, zengin ruhlara sunduğumdu.

Ne tarafa gideceğimi bilemiyordum ve olduğum yerde kaskatı kesilmiş bir şekilde kimseyle göz teması kurmamaya çalışıyordum. Arka tarafımdan destek veriyormuş gibi beni tutan elin varlığını fark ettiğimde geriye doğru baktım ve Büge ile göz göze geldim, gözlerinde ifadesizlik vardı fakat hiçbir şeye anlam veremediğinin farkındaydım.

"Korktum," dedi Büge, soluk bir sesle. "Yani sarıldım korktum."

Gülümsedim, o kadar uzak bir gülümsemeydi ki kendimi delirmiş gibi hissettim, gülümsememe karşılık o da bana bakarak kaşlarını çattı ve ne yapmaya çalıştığıma anlam vermeye çalıştı.

Bakışlarım, elime doğru kaydığında titrediğini fark ettim, etrafa hâlâ ölümcül bir sessizlik hâkimdi.

Yutkundum, yutkunduğum yerden çiçeğin zehri aktı. Ellerimde gizli olan sırlar olduğunu hissediyordum, Korel'in bileğimi tutan eli, kızarıklık olarak kalmıştı, karanlığa rağmen bunu görebiliyordum.

Bakışlarım tekrar etrafa kaydığında ilk olarak masanın üzerine devrilen Erdem ile göz göze geldim, yarı baygın bir şekilde, kapanmaya meyilli göz kapaklarının arasından bana doğru bakıyordu; yüzüne belli belirsiz bir gülümseme hâkimdi.

Korel'in, Erdem'in yüzüne attığı çizik, sağ gözünün altından üst dudağına doğru uzanıyordu; çok derin bir kesik değildi ama silik bir şekilde iz kalabileceğini anlayabiliyordum.

"Yardım edin," dedi Erdem. Yüzünün sol tarafı masaya yapışmıştı ve hafifçe fısıldıyordu, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi; eminim benden başka kimse onu duyamıyordu.

Etrafa baktım, herkesin bakışları önce benim üzerimde sonra da Korel'de geziniyordu. İçimdeki dehşeti aldırmadan bakışlarımı Korel'e çevirdim ve o saniye göz göze geldik. Az ileride duruyordu, bana bakarken yüzünde alaylı bir ifade vardı. Az önce yaşananların en büyük

başrolü kendisi değilmiş gibiydi, her şey sanki onun dışında gelişmişti, ben kendimi her şeyin sorumlusu gibi hissetmeye başlamıştım.

"Yardım edin!" dedi Erdem daha yüksek bir sesle ve olduğu yerden kalkmaya çalışsa da başı yeniden masaya düştü, birkaç kişi Erdem'e doğru ilerlediğinde Korel, bende olan bakışlarını o kişilere doğru çevirdi ve o kadar keskin bir ifadeyle baktı ki insanlar olduğu yerde kaldı.

"Kartal'ı," durdu, gülümsedi, gülümsemesi şeytanın ışığı gibiydi. "Sıçan'ı, sıçtığı yerde bırakın."

Homurdanmalar yükselirken Korel'in tarafında olan kişiler kahkaha atmaya başladı, Erdem'in olduğu taraftakiler ise ses çıkaramıyorlardı. Korel'in diğer tarafında duran Gürkan öne doğru çıktı ve içten bir gülümsemeyle "Kaldırın kıçları," diye homurdandı. "Akbabalar birazdan gelir."

Sokak ağzına sahip adamlardı ve ne dediklerini anlamasam da birkaç kişi yine güldü. Gürkan'ın böyle bir adam olduğunu nasıl olmuştu da yeni anlamıştım, bilmiyordum. Aslında onun da bakışlarında tuhaflık vardı, mesleğini sanki bir araç olarak kullanıyormuş gibi gelmeye başlamıştı.

"Sırtlan," diye seslendi birisi arka taraftan. "Bir şey yapmayacak mısın?"

Korel, ona seslenen adama doğru baktı. "Bilirsiniz," dedi ihtişamlı bir sesle. "Sırtlanlar avlarıyla oynamayı severler." Gözleri bana doğru kaydığında kendimi av gibi mi yoksa leş gibi mi hissetmem gerektiğini anlamadım.

"Canın yanacak," dedi masaya devrilen Erdem ve gülümsemeye çalıştı. Gözleri daha fazla kapanmaya başlamıştı ve kaşı da kanıyordu. Kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu. "Bir Kartal'ı öldürmezsen, Sırtlan'dan intikamını çok kötü alır."

"İntikam?" dedi Korel ve birden Erdem'e doğru yürümeye başladı, içimdeki korkuya yenilerek geriye doğru bir adım attığımda Büge'ye çarptım. Korel, geriye doğru gittiğimi gördü fakat görmezlikten geldi.

"İntikam," dedi Erdem kindar bir tınıyla. "Bu sefer fena kayaya çarptın!"

Korel, sakin adımlarla Erdem'e doğru yaklaşırken, yaprak sarısı gözlerinde sonbaharın soğuğu vardı. Gülümsedi, yine ifadesizliğini

bırakmıyordu. "Kendini Kartal sanan sıçana bakın," dedi Korel dalgayla. "Beni tehdit ediyor."

"Minel," dedi Büge oldukça kısık bir sesle. "Burası fena karışacak gibi görünüyor." İçten içe bu kaos ortamından hoşlandığını biliyordum. Hiçbir şey söylemedim ve Korel'i izlemeye devam ettim.

Sırtlan'ı.

"Ne değişti?" dedi Erdem ve gözleriyle beni işaret etti. "Küçük kızları korumayı sever oldun galiba."

"Küçük kız," dedi Korel ve yüzü gerildi, daha önce de bu iki kelime yan yana geldiği zaman gerildiğini hissetmiştim. Hiçbir şey söylemedi ve Erdem'in dibine gelerek üstten üstten ona baktı.

"Evet," dedi Erdem. "Öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Ben avlarımı öldürmem." Korel bu cümlesini o kadar net, o kadar kesin bir dille söylemişti ki ürperdiğimi hissettim. "Ama oynadığım çok olmuştur."

İnsanların arasında homurdanmalar yükselirken, Gürkan Korel'e doğru hızlı bir şekilde ilerledi ve elini omzuna koydu. "Yeter bu kadar." Sesinde bir uyarı gizliydi. "Birazdan akbabalar gelecek, yarışları iptal edelim."

Korel, Erdem'in yüzüne bakmaya devam etti fakat Gürkan'ın dediğini onaylamayarak diliyle damağını şaklattı ve bana doğru baktı. "Yarışlar daha zevkli olacak gibi görünüyor."

Gözlerimi ondan kaçırarak Erdem'e doğru baktım, gözleri kapanmıştı, bayıldığına emindim. Gürkan, arka tarafta kalan birkaç kişiye göz işareti yaptığında insanlar Korel'den çekinerek Erdem'e doğru ilerledi fakat Korel, umursamayıp bana bakmaya devam ettiğinde Erdem'i omuzlarından tutup geriye doğru çektiler ve oturduğu yerden indirerek neredeyse sürükleyerek diğer tarafa doğru götürdüler.

"Sırtlan!" diye seslendi yine aynı adam. "Kurallar aynı mı?"

Korel, bana bakmaya devam ediyordu, ürperdiğimi hissediyordum.

"Ne yapıyor bu be?" dedi Büge ve önüme geçmek için arkamdan çıktı fakat o saniye Korel, benden bakışlarını ayırarak ellerini birbirine çarptı.

"Yarışlar başlasın," dedi yüksek bir sesle. "Getirin malzemeleri."

İnsanlar dağıldıkları yerlerden tekrardan toplanmaya başladı, meydana doğru geldiler. Bense olduğum yerde durmaya devam ediyordum.

Gürkan "Tanju!" diye birine seslendiğinde sarışın bir adam öne doğru çıktı ve sırt çantasını yere koydu.

"Getirdim."

"Güzel," dedi Korel, Gürkan'ın ne cevap vereceğini umursamayarak.

Gürkan bir şeyler homurdanarak Korel'e doğru baktı, bu gece yanşların olmasını istemediği çok açıktı. Bakışlarını onun üzerinde gezdirirken, hiçbir şeyin farkında olmayan tek kişilerin ben ve Büge olduğumuzu fark ettim.

"Ne artın var?" dedi arka tarafımdan bir kız sesi ve başımı çevirdiğimde az önce Erdem ile öpüşen kız olduğunu fark ettim. Bir şey söylemek yerine yüzüne bakmaya devam ettim, o ise beni alt eden bakışlarını üzerimde gezdiriyordu.

"Ne diyorsun?" dedi Büge olaya dâhil olarak fakat ona o kadar kızgın bir şekilde baktım ki hiçbir şekilde konuşmaması gerektiğini o saniye fark etti.

"Ne artın var?" dedi kız tekrardan bana. "Dilini mi yuttun?"

"Neyden bahsediyorsun?"

Dudaklarım kurumuştu ve buz gibi suya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Esiri olduğum korku muydu, heyecan mıydı, bilemiyordum.

"Sırtlanlar ve Kartallar burada birbirine karşıt iki gruptur," dedi açıklayarak. Sesi titriyormuş gibiydi. Çirkin değildi fakat gözlerini kaplayan öfke onu çirkin biri haline getirebilirdi. "Bu zamana kadar her oyun tam seyrine göre devam ederken senin yüzünden daha farklı kulvarlara göre hareket etti. Farkın ne?"

"Bir farkım yok," dedim içten gelen bir sesle. Elimi havaya doğru kaldırdım. "Bir leşin elini oyuna dâhil ettiğini görmedin mi?" *Leş* kelimesini söylerken sesimde hayal kırıklığı gizliydi.

Kız, alaylı bir şekilde gülerek gözlerini devirdi. "Eğer sevgilime bir şey olursa senin için her şey daha kötü olacak."

Sevgilisi diye bahsettiğinin Erdem olduğunu çok iyi biliyordum ama böyle bir ortamda birilerinin birbirlerini sahipleniyor oluşu beni şaşırtmıştı. Filmlerden öğrendiğim kadarıyla bu kızlar hep Korel'in peşinde olurdu ve benden bu yüzden nefret ederlerdi.

"Derdin ne?" dedi Büge iç sesime ses olarak. "Korel Erezli'den mi bahsediyorsun?"

"Korel Erezli mi?" dedi ve gözlerini bu sefer daha büyük bir hiddetle devirdi. "Onu tanımıyor musunuz?"

Büge ile bakışlarımız kesişti ve kaşlarımızı çattık. Kız, arkadaş canlısı mıydı yoksa düşman mıydı çözemiyordum ama ondan öğreneceklerim olduğunun farkındaydım.

"Hey!" diye seslendi Gürkan ve dikkatimiz o tarafa doğru yöneldi. "Toplanın!"

Gürkan, bir dizi yerde olacak şekilde önündeki sırt çantasından bir şeyler çıkarıyordu. Adımlarım o tarafa doğru yönelirken önünde Korel'in dikildiğini gördüm. Siyah çantanın fermuarını açarken, motosiklet yarışlarına katılacak olan kişiler de yavaş yavaş Gürkan'ın etrafını dolduruyordu. Kimsede motosiklet yarışlarında kullanılan koruyucu ekipmanlardan yoktu. Adımlarım biraz daha hızlanırken, Büge de beni takip ediyordu. Az önce yanımızda duran kız yok olmuştu.

"Nasıl yani?" dedim biraz yüksek bir sesle. "Ekipmanları yok mu?"

Birkaç kişi bana inanamıyormuş gibi bakarken söylediğimde neyin tuhaf geldiğini anlamak için kaşlarımı çattım. "Ekipmanlar mı?" dedi az önce Gürkan'a çantayı getiren, on sekiz yaşından bile küçük olabilecek çocuk. "Bu yarışlara ilk defa mı geliyorsun?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. Gözlerinde fazlasıyla saf göründüğümün farkındaydım. "Sağlıklı değil," diyerek söylenirken Gürkan'ın arka tarafına gelmiştim. Korel'in gözleri bana doğru döndüğünde yanında dokuz kişi daha olduğunu fark ettim.

"Bu yarışta hiçbir şey sağlıklı değildir," dedi Korel dik bakışlarını üzerimde gezdirerek. "Oyun parkına geldiğini mi düşünüyorsun?"

Kimse eskisi kadar neşeli değildi hatta ortam eskisi kadar da kalabalık değildi. "Herkes kaçtı mı?" dedi Büge şaşkınlıkla.

Gürkan, ters bir ifadeyle Büge'ye bakarken çantanın içinden poşetinden henüz açılmamış olan şıringaları çıkarıyordu. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, Büge ile birbirimize baktık ardından Korel'e doğru döndüm. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Korel duymazdan gelerek arka tarafına doğru baktı ve geniş bir şekilde sırıttı. "Kimse kalmamış."

"Biz varız Sırtlan," dedi yarışa katıldığını belli eden birisi. "Kartal'ın yokluğunu aratmayız."

Korel, umursamaz bir ifadeyle başını dalga geçiyormuş gibi salladı. "Dikkat edin de Kartal gibi sıçana dönüşmeyin."

"Bu gece yarışlar olmayabilir," dedi Gürkan tereddütle. Bir yandan da elindeki şırınganın bir tanesinin ucuna iğneyi yerleştiriyordu. Sarışın olan çocuk ona yardım etmek için yanına doğru eğildi ve çantanın başka bir gözünden ampul şeklindeki ilaçları çıkardı.

"Bu gece," dedi Korel kelimelerin üzerine basarak. "Yarışlar olacak."

Yarışa katılacak neredeyse herkes isteksiz görünüyordu, az önce yaşananlar herkesi germişti. Gürkan, Korel'e baktı ve sözünden döndüremeyeceğini fark edince "Sıraya geçin," diyerek emir verdi.

"Kızlar," dedi esmer bir adam. "Yerlerinizi alın."

Hiçbir yere bu kadar fazlalıkmış gibi hissetmemiştim. Yarışa dâhil olup olmayacağımı bilmiyordum. Gözlerim Korel'in üzerinde gezinirken bir şey söylemesini bekledim fakat o bana bakmak yerine Gürkan ile sözsüz bir bakışma yaşıyordu.

Beş ya da altı tane kız öne doğru çıktı, aralarında az önce benimle konuşan kız da vardı, sözü o aldı. "Kız sayımız yetersiz. Yetmeler de yarışa girecek."

Bakışlar ben ve Büge'ye doğru döndüğünde yetme diye bahsedilen kişilerin biz olduğunu biliyordum. Zaten yeterince kirli olan yarışlara ne tarafından dâhil olacağımı bilemediğim için geriye doğru adım atmak istedim fakat Büge omuzlarımdan tuttu ve öne doğru çıktı. "Biz varız."

Ben yoktum.

Adıma konuşabilecek cesareti nereden, nasıl buluyordu? Kafamı iki yana salladığımda Korel ile göz göze geldik, Gürkan ise hâlâ Korel'e bakmaya devam ediyordu.

"Hayır," dedi Korel, kesin bir tınıyla. "Yarıştan üç kişi dışarıya çıksın."

Zaten bunu bekleyen birkaç kişi geriye çekilmek için hareket etmeye başladığında "Saçmalık," dedi kız. "Sen Kartal ile bu oyunu şu turuncu kafalı yetme için oynamadın mı?"

"Benim işime mi karışıyorsun?" dedi Korel ve tehdit dolu sorusu tekrardan gergin bir ortamın oluşmasına sebep olacakmış gibi göründü. "Yarışın kurallarını bilmeyenler yarışa dâhil olamaz." Bana baktı. "Yoksa kimse sikimde değil."

Bakışları tam aksini iddia etse de bana bakmayı sürdürmedi. Derin bir nefesi ciğerlerime doldurduğumda konuşan kız homurdandı ve bir şey söylemedi.

"Saçmalık gerçekten," diye söze girmeye çalışan Büge'ye ters bir bakış attım ve "Kapa o çeneni," diye sessizce fısıldadım. "Buradan defolup gitmekten başka istediğim hiçbir şey yok."

Büge'nin istediği tam olarak yarışa dâhil olmak hatta meydan okumaktı ama ne onu ne kendimi bu topa sokmak istiyordum. Yarışa katılacak olan üç kişi ufak bir tartışmayla ayrıldığında grupta altı kişi kaldı.

Kızlar yanlarında durmak istedikleri adamların yan tarafına doğru geçtiğinde Korel tek kaşını kaldırdı ve az önce konuşan kıza "Helin," diye seslenerek eliyle işaret etti. "Benimle oyuna giriyorsun."

"Ne?" diye inledi kız. "Bu da ne demek? Ben Kartal'ın tarafındayım." Yanında durduğu adamın yüzünden onun Kartal'ın bir adamı olduğunu fark ettim.

"Oyunu kazandım," dedi. "İstediğimi alırım. Sen benimlesin."

Gürkan, "Korel," diye mırıldandığında kız dehşetle etrafına bakıyordu. Birilerinin bir şey yapmasını bekliyordu fakat kimseden ses yoktu. Tekrardan gözümün önünde o film sahneleri canlandı ve esas adam olan Korel ile birçok kızın yarışa girmek istemesi gerektiğini düşündüm fakat herkes geri adım atıyordu.

"Ne istiyorsam o," dedi Korel ve Gürkan'a odaklandı. "İşime fazla karışmaya başladın birader."

"İstemiyorum." Kızın gözlerinden korku okunurken herkese tek tek baktı, en son bakışları benimle kesişti. "Salak mısınız? Bir şeyler yapın. Kartal'ın kızını kendisiyle beraber yarışa dâhil etmeye çalışıyor."

Anlayamıyordum, altı üstü bir motosiklet yarışı diye baktığım bu ortam şimdi bana cehennemin alt katmanlarından bir yermiş gibi gelmeye başlamıştı.

"Bir şeyler yapacak olan?" dedi Korel ve birkaç saniye sonra hemen devam etti, "Yok. Başlasın artık, sıkılıyorum."

Esas adamın esas kızı olarak kendimi neden görüyordum bilmiyordum ama şu an o filmlerin içerisinde olsaydık, iyi kalpliliğimle kızı kurtarmak için oyuna dâhil olmak istediğimi söylemem gerekiyordu.

Asla bunu yapmayacaktım.

"Kahretsin," dedi kız ve dişlerini sıktı. "Korkak götün tekisiniz. Erdem hiçbirinizi yaşatmayacak."

"Sıçanını sikeyim," dedi Korel ve yüzünü buruşturdu. "Sus artık yoksa her şey senin için daha zor olacak."

Helin, ağzının içinde sinirli bir çığlık attı ve ayaklarını yere vurarak Korel'in arka tarafına doğru yürüdü. Diğer kızlar da yerini alırken, herkesin Gürkan'ın karşısında tek sıra halinde durduğunu gördüm.

En başta Korel vardı. Gürkan, başını önüne eğerek kafasını iki yana salladı ve bir ampul ilacı poşetinden çıkararak elinde duran iğneli şırıngaya yavaş bir şekilde sıvıyı doldurdu.

"Bu da ne?" dedim Gürkan'a doğru yaklaşarak.

Yüzüme bakmayarak ilacı doldurmaya devam etti. "Epinefrin," dedi. "Adrenalin yani."

Kaşlarım havaya doğru kalkarken "Yani?" diye mırıldandım. "Anlamadım."

"Neyini anlamadın?" dedi Korel ve öne doğru çıktı.

Gürkan şırıngarın iğnesini havaya doğru tuttu ve plastik kısmına vururken iğnenin ucundan birazcık sıvı çıkmasına sebep olması için şırıngaya baskı uyguladı. Sıvı, iğne deliğinden dışarı çıkıp aşağı doğru akarken yutkundum. Korel gülümsedi ve sağ bacağını öne doğru çıkararak Gürkan'a uzattı. Her şey zamanın yine ve yeniden bana meydan okuduğu o hızlı diliminde olurken Gürkan, elinde duran şırıngayı sert bir şekilde Korel'in sağ bacağının üstüne sapladı ve şırıngayı aşağı doğru indirirken sıvının gitgide yok oluşunu izledim.

"Hey!" diye inlediğimde bir adım öne çıktım ve Korel'in yanına geçtim. "Ne yapıyorsunuz?"

Korel'e baktığımda yüzünde acı yoktu ama üst dudağı yukarı doğru kıvrılmıştı, arkadan gelen kırmızı ışık yüzüne doğru vurduğunda kurumuş yaprak rengi gözlerinin bebekleri büyüdü ve dudakları aralandı.

Gürkan şırıngayı çektiğinde Korel, olduğu yerde öylece dikildi ve yutkundu, âdem elması aşağı doğru kavisli bir hareketi tamamladığında bakışlarımı gözlerinden ayıramıyordum.

Gözlerini kapatacak kadar büyümüş olan göz bebekleri, çürümüş bir ağaç kökünü anımsatıyordu.

"Tamamdır," dedi Gürkan ve Korel, bir eliyle bacağını sıvazlayarak olduğum tarafa doğru geldi. Helin, Korel'in oldukça gerisinde onu takip ederken, yüzünde acı vardı.

"Bu iş gitgide hoşuma gitmeye başladı," diyen Büge'yi umursamadım ve Korel, yanımdan geçip motosikletine doğru ilerlerken onu takip ettim.

"Bu da neydi?"

"Epinefrin," dedi Gürkan'ın dediğini tekrar ederek ve devam etti, "adrenalin yani."

"O kadarını duydum," dedim ve dehşet içinde Korel'in bacağına baktım. "Ne işe yarıyor?"

"Turuncu, turuncu, turuncu," dedi kafasını iki yana sallayarak. Motosikletinin önünde durdu ve bana doğru döndü. "Bu yarışın ana maddesi adrenalindir. Çocuk parkında olmadığını söylemiştim."

Korel motosikletinin aynasını ayarlarken ellerinin titrediğini fark ettim. Dudaklarım şaşkınlıkla daha fazla aralanırken, tekrar Gürkan'ın olduğu tarafa baktım ve herkesin Korel gibi iğne vurdurduğunu gördüm. Büge büyük bir hayranlıkla izliyor, Gürkan'a sorular soruyordu.

"Anlayamıyorum," dedim. Korel'in elleri daha fazla titremeye başladı ve boynunu çıtlattı. Düzelttiği aynayı sert bir şekilde bıraktığında bana döndü ve büyük bir adım attığında başım göğsüne çarptı.

"Ne olduğunu bilmek mi istiyorsun?" Geriye çekilmek istedim fakat Korel, ensemden tutarak başımı sağa doğru çevirdi ve kulağımı kalbine doğru yasladı. "Dinle," diye öfkeyle soludu. "Ne duyuyorsun?"

Etraftaki sesleri bastıran en yüksek ses, Korel'in ardı arkası kesilmeyen kalp atışlarıydı. O kadar hızlıydı ki, ellerimi kalbinin üzerine koysam avuçlarımın içinde can bulacakmış gibiydi. Korel'in ensemi tutan eli sıkı bir şekilde saçlarımı kavradığında dudaklarım aralandı. "Kalbin," diye fısıldadım. "Çok hızlı atıyor."

Korel, hızlı bir şekilde beni ensemden geri çekti ve aramıza mesafe koydu. "Bu oyunun sonu pes edene kadardır."

Gözlerimi gözlerinden ayıramadım. Sırtlan lakabı, işte şimdi tam olarak onun büyüyen göz bebeklerinde gizemli olan benliğine yakışıyordu. "Çok tehlikeli," diyebildim sadece. "Anlayamıyorum ama çok tehlikeli."

Korel'in dudakları yarım bir gülüşü ağırladı. "Tehlike tam karşında, Turuncu."

Korel'in alnı boncuk boncuk terlemeye başladığında kulağımda hâlâ hızlı bir şekilde atan kalp atışları vardı. Bir damar sıkışmış gibiydi ve kan pompalanırken atışlarını artırıyordu. Babamın kalp atışları kadar dingin değildi, Korel'in kalp atışları, ölümün son melodisini anımsatıyordu.

İğneyi yaptıran insanlar motosikletlerinin başına geçerken bakışlarında Korel'in bakışlarındaki gibi bir ifade vardı. Birkaç kişi üzerindeki tişörtü fırlatıp atarken birkaç kişi de hızlı bir şekilde kafasını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalışıyor gibiydi. Yerinde zıplayan ve ellerini birbirine çarpan bir adamla göz göze geldiğimde hızlı bir şekilde bakışlarımı üzerinden çektim.

Gürkan, "Evet!" diye bağırdı ve eliyle ıslık çaldı. "Motosikletler sizi bekliyor. Kızlar yerlerine!"

Korel, motosikletinin son hazırlıklarını yaptıktan sonra alnındaki teri elinin tersiyle sildi ve kazağının kollarını yukarıya doğru sıyırdı. Dövmeleri karanlığa rağmen gözlerime çarparken, o gün gördüğüm bileğin de aynı yerinde durduğunu fark ettim.

"Çekil," dedi Helin arka tarafımdan ve eliyle hafifçe itekledi. Gözlerim onunla buluştuğunda göz bandının boynunda durduğunu fark ettim.

Kaşlarım çatıldı. Bu neydi Allah aşkına? Nereye düşmüştüm ben böyle?

Korel, motosikletine binerken benimle bir daha göz teması kurmadı ve hiçbir şekilde tek bir kelime dahi etmedi. Yarışa katılacak hiç kimse de kask olmadığı gibi, Korel'de de yoktu. Bu çok korkutucuydu.

Geldiğimiz yer bir motosiklet yarışı olamazdı.

Diğer insanlar da motosikletlerine bindiğinde arkalarına kızlar bindi ve yarışa katılmayan kızlar, motosiklete binen kızların yanına gitti.

Helin de Korel'in arkasına bindiğinde "Acısı kötü çıkacak," diye fısıldadı fakat Korel umursamaz bir tavırla gülümsedi. Büge bir şeyler söylemeye başladı fakat hiçbir şekilde onu duyamıyordum, dinlemeyiyse tercih etmiyordum.

Helin'in göğüsleri Korel'in sırtına yapıştığında sıkıca kollarını Korel'in beline doladı. Korel'se titreyen ellerine bakıyor, direksiyonu

kavramaya çalışıyordu. Helin'in yanına doğru bir kız yürüdü ve göz bandına uzandı fakat o saniye Helin, isteksiz bir şekilde kafasını geriye doğru çekmeye çalıştı.

"Yerinde dur, canını yakarım," dedi Korel fakat arkasına dönüp bakmadı. "Bana bu yarışı bilerek kaybettirirsen neler olacağını sen de çok iyi biliyorsun." Korel'in elleri o kadar çok titriyordu ki, gözlerimi ellerinden zor ayırabildim.

Kız Helin'in göz bandını kapattığında Büge, "Buraya bayıldım," dedi sessiz bir sesle. "Ben de istiyorum."

"Kes sesini artık," diye inledim. "Gerçek bir motosiklet yarışı izleyeceğini mi düşünüyorsun? Bu ölüm tuzağı."

"Doğru."

Gürkan'ın sesiyle başımı ona doğru çevirdiğimde kollarını önünde bağlamış, sağ tarafımda durduğunu fark ettim. Kafasını aşağı yukarı sallamaya başladı. Yüksek ses bir hip-hop müzik meydanı doldururken, yanıp sönen ışıklar söndürüldü ve etrafı sadece kırmızı ışıklar kapladı, karanlığa kucak açtık.

Motosikletler başlangıç noktasına doğru ilerlemeye başladı, motosikletin üzerindeki bir adam haykırdı ve herkesin arkasında aynı Helin gibi kızlar oturduğunu fark ettim; hepsinde siyah göz bandı vardı.

"Bir kadın bunu neden kendine yaptırır?" diye kendi kendime sorgulamaya başladım, sesli bir şekilde dile getirdiğimi ise Gürkan'ın gülmesinden sonra anladım.

"Heyecan bazen her şeyi insana yaptırabilir." Bana baktı. "Sen heyecandan çok korkuyu hissedenlerdensin. Ayrıca buradaki insanların kafası iyiye yönelik çalışmaz."

"Çok saçma," dedim. "Normal motosiklet yarışı sanıyordum, bu ölüme kucak açmak gibi."

Önümüzde duran Korel, gazını körükledi ve açıp kapatmakta olduğu ellerini direksiyonuna yerleştirerek son bir kere bize doğru dönüp baktı. Bakışlarımız kesiştiğinde gözlerinde o sonbahar yoktu, simsiyah görünüyordu.

"İyi şanslar!" diye bağırdı Gürkan, Korel'e doğru.

"Şansı götüne sok!" diye cevap verdi Korel ve ayaklarını motosikletinin kenarlarına yerleştirerek duruşunu dikleştirdi, Helin de

hareket etmek zorunda kaldı. Önümüzden hızlı bir şekilde geçtiğinde rüzgârının kıyısında kül kokusunu aldım.

Altı motosiklet başlangıç noktasında yan yana durduğunda ileriye doğru baktım ve sert bir rüzgâr yüzüme doğru çarptı, hava gitgide soğuyordu. Karanlık yolun sonu ormana doğru ilerliyordu, düz bir zemindi fakat sonunun nereye çıkacağı belli değildi. Görüntürde ise başka bir yol yoktu.

"Varış noktası nerede?" diye sordum Gürkan'a doğru.

"Varış noktası, pes etme noktası," diyerek beni yanıtladı. Kaşlarım çatılırken daha sıkı bir şekilde kollarımı bağladım ve ona baktım, anlamadığımı fark etti. "Epinefrin'e dayanma süresi fazla değildir," diye açıklama yapmaya başladı. "Çarpıntı yapar ve gizli olan bütün stresi ortaya çıkarır. Terlersin, kalbinin atışı kulaklarını doldurur, bedenin titrer. Bazılarında mide bulantısı ve baş dönmesi yapar. Bazıları bayılır." Bana baktı. "Bazıları ölür."

"Ölür?" dedim yüksek bir sesle, "çok düşünceli bir doktorsun," diyerek onu bozmaya çalıştım. "Bana dayanabildikleri yere kadar yarış yapacaklarını mı söylüyorsun?"

İlk dediğimi dikkate almayarak "Evet," diye yanıtladı. "Çarpıntı gitgide artar, gözünün önünü adrenalinden göremeyecek duruma gelirsin ve ellerini durduramazsın. Ya ölüme sürersin ya geri çekilirsin." Motosikletini alevlendiren Korel'e baktı. "O hiç geri çekilmedi."

"Bu intihar."

"Bu muhteşem," dedi Büge ve hayranlıkla motosikletleri izlemeyi sürdürdü.

"İntihar yarışları," diye mırıldandı Gürkan kendi kendine. "Verdikleri isim bu. İntihar ya da cehennem yarışları."

"Hep mi böyle?" diye sordu Büge.

"Hayır." Gürkan kaşlarını çattı ve motosikletlere bakmaya başladı. "Bazen ilaçsız yarışlar da oluyor, onlara ben de katılıyorum. Bu en kirli olanı değil, daha kirlisinde hayatını kaybedenler olmuştu."

"Daha kirlisi?" Dehşet, kaburgalarıma kadar beni sıkıştırıyordu. "Doktor ne dediğinin farkında mısın? Şu an kalp atışlarına meydan okuyarak oynayan adamlar ve arkasında canlarını emanet eden gözleri kapalı kadınlar var. Bundan daha kirli ne olabilir?"

"Bilemezsin," dedi hızlı bir şekilde. "Arkalarında oturan kadınlara da büyük iş düşüyor çünkü denge sağlamayıp düşerlerse motosikleti süren kişi de kaybetmiş oluyor."

Gürkan'a ters bir bakış attım fakat yanıt vermedim.

Korel'in büyüyen göz bebeklerini ve kalp atışlarını zihnimden atamıyordum, ilk defa duyuyor olabilirdim ama defalarca dinlemişim de ölüm melodisinde dans etmiş gibiydim.

"Başlıyor!" diye hafifçe inledi Büge ve ellerini birbirine çarptı.

Koşup kaçmamak ya da tepki vermemek için kendimi çok zor tutuyordum. Bu yarışa katılan insanların aslında meydan okudukları birbirleri değildi, meydanı kendilerine ve canlarına okuyorlardı.

Altı motosiklet yan yana tamamen dizildiğinde bütün kadınlar da yerlerini almıştı, motosikletin arka tarafına oturmuş bazı kadınların yüzündeki gülümsemenin aksine Helin, kendini oldukça ifadesiz hissediyordu.

"Onun ne suçu vardı?" diye sordum Gürkan'a Helin'i göstererek.

"Eğer oyunu Erdem alsaydı, şu an burada duruyor olamazdın." Gürkan'ın verdiği cevaptan sonra ne demek istediğini anladım ve bu konu hakkında bir daha soru sormamam gerektiğini fark ettim, eğer Erdem şu an oyunu kazanmış olsaydı –bu duruma ihtimal veremiyordum çünkü gerçekten Korel, bıçağı ustalıkla kullanıyordu- ben Erdem'in arkasında gözlerim kapalı oturuyor olacaktım.

"Teşekkür mü etmeliyim?" diye mırıldandım ağzımın içinde.

"Çok fazla teşekkür ettiğinin farkında mısın?" diye sordu Gürkan, bu sorunun üzerine Büge, başını onaylıyormuş gibi aşağı yukarı salladı ve dudaklarıma fermuarı çekmeme sebep oldular.

Korel, bir ayağıyla gazı alevlendirirken, hayalimdeki motosiklet yarışlarının aksine bikinili bir kadın yerine, Tanju motosikletlerin karşısına geçti.

"Evet!" diye bağırdı. "Atışların sonsuzluğuna!" Lanet olsun.

"Üç!" Herkes bir ağızdan geriye doğru saymaya başladığında Büge de onlara eşlik ediyordu. "İki!" Tek akıllı ben miyim, diye düşünmek istedim fakat hâlâ durup izliyor oluşum bu düşüncemin de aksi yönde olmasına sebep oldu.

"Bir!"

Tanju iki elini havaya kaldırdı ve ikisini birden indirdiğinde motosikletler harekete geçmek için gaz pedallarına güçlerini verdiler. "Başla!" diye bağırdı ve motosikletler rüzgârdan bile daha hızlı bir şekilde hareket ettiklerinde burnuma asfaltın kokusu geldi. O kadar hızlılardı ki, karanlık yola doğru sürdüklerinde gözden kaybolmaları an meselesi oldu, sadece sesleri geliyordu.

"Nasıl göreceğiz?" diye sordum, öne doğru çıkarak. "Yolun sonu nereye varıyor?"

"Birazdan görürsün," dedi Gürkan ve büyük bir ciddiyetle, kaşları çatık bir şekilde tam karşısına baktı.

Etrafı aydınlatan kırmızı, loş ışıklar gitgide yok oluyormuş gibi geliyordu ya da gözlerim artık görüntülere alışmıştı ve soluk bir şekilde görmeme sebep oluyordu. Bir elim alnıma gitti, uzaktan gelen motosiklet seslerine kulak vermemeye çalışsam da zihnimin içinde başka sesler duymama sebep olan bu gürültü, aslında hoşuma giden bir durumun ortaya çıkmasına sebep oldu.

Heyecanı sevdiğimi fark ettim.

Hız tutkusu olan biri değildim ama kötü hissetmek zorunda da değildim, o motosikletleri izlemenin bana zevk vereceğini biliyordum, nereden bildiğimin bir önemi yoktu. Bunu yine hatıralara kör ama hislere gözleri açık tarafım söylüyordu.

Uzaktan bir motosiklet göründüğünde arkasından diğer motosikletler de geldi ve yüzümde ister istemez bir gülümseme oluştu.

"Hey!" diye bağırdı Büge. "Görüyorum, oradalar."

"Şimdi daha göz önünde olacaklar," dedi Gürkan ve onun da bu yarışlardan zevk aldığını fark ettim.

"Merkez'deki adamdan çok farklısın doktor," diyerek laflamaya çalıştım. "Daha otoriter birisin sanıyordum."

Gürkan bana baktı; gözlerindeki ifadenin altında yatan sırları çözemesem de oldukça sevecen bir ifadeyle gülümseyerek "Otoriter değilimdir," diye söylediğim cümleyi cevapladı. "Otoriter olmak zorundayım."

"Neden?" dediğimde motosikletler bizim bulunduğumuz yere doğru yaklaşıyorlardı.

"Sence?" dedi sorgular gibi, gözlerinde hâlâ o sır dolu ifade vardı. Cevabını bildiğim bir soruyu soruyormuş gibiydi fakat ne düşünmem

ya da ne söylemem gerektiği hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu. Öylece yüzüne baktım ve alt dudağımı bükerek bir cevap veremeyeceğimi belirtmeye çalıştım. Gürkan ise bana daha fazla bakmayarak memnuniyetsiz bir şekilde kafasını salladı ve yüzündeki gülümsemeyi hızlı bir şekilde sildi.

Motosikletler gitgide yaklaşırken, gürültüleri de etrafı doldurdu ve dumanlar etrafı sardı. Tekerleklerin asfaltta yaptıkları o sert darbeler, gözlerimizin önünün dumanlarla kaplı olmasına sebep oluyordu. O kadar hızlılardı ki yarışın kurallarını bilmeyen birisi bile ölümle yarıştıklarını söyleyebilirdi. Kadınların heyecandan dolayı attığı çığlıkların sesi, içimde güzel bir his oluşturdu; hoşuma gitmişti.

Gözlerim motosikletlerin üzerinde gezinirken, Korel'i ve koyu gri motosikletini gördüm. İkinci sıradaydı, öne doğru eğilmişti ve tam karşısına bakıyordu, elleri sıkı bir şekilde direksiyonu tutarken, saçlarının önü rüzgârdan dolayı havalanıyordu. Bedeni biraz daha öne çıktı ve dişlerini sıktığını gördüm, ardından hırladı ve biraz daha gaza basarak önündeki motosikletin yanına geçti.

Helin, tamamen Korel ile hareket etmek zorunda olduğu için kalçası hafif kalkmıştı ve çenesi Korel'in sırtına yaslıydı. Uzaktan oldukça çekici görünüyorlardı, bu tuhaftı.

Korel yanına geçtiği motosikletin sahibine baktı ve şeytani gülümsemeyle beraber direksiyonu sağa doğru kırdı; motorsiklet öne doğru atılırken Korel duruşunu dikleştirdi ve motosikletinin arka tekerleği yanındaki motosikletin ön tekerleğine değdiğinde Korel, omzuyla adamı itekledi ve aynı anda sert bir dönüş aldığında Korel'in motosikleti adamın motosikletine çarptı, adam dengesini kaybetti.

Orta yaşlı adam direksiyon hakimiyetini kurmaya çalışırken sağa sola devrilmemek için hızını yavaşlattı, Korel ise onu çoktan geçti. Hakimiyeti kurmaya çalışan adama bakışlarım kilitlenirken düşeceğini hissettim ve o saniye arka taraftan gelen motosiklet ona çok da hızlı olmayacak bir şekilde çarptı ve iki motosiklet de yere devrildi. Üzerindeki adamlar kendilerini olabildiğince ileriye doğru atarken, arka taraflarındaki kadınlar çığlıklarla beraber onlarla yere düştü. Geçen motosikletler onların düşmesini umursamıyordu.

"Aferin," dedi Gürkan ve zafer kazanmış bir ifadeyle gülümsedi.

"Helal olsun!" diye bağırdı Büge ve olduğu yerde zıplamaya başladı. "Helal olsun Sırtlan!"

Gözlerim yere düşen adamlardaydı, kadınlar çığlık atıyorlardı. Korel'in nerede olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Bir adam yavaşça dizini tutarak yerden kalkmaya çalıştığında arkasında duran kadını kolundan tuttu ve ona yardımcı olmaya çalıştı, diğer adamla kadın ise yoldan sürünerek çekildi. Elini kalbine koydu; kimse yanlarına gitmiyordu.

"Geri zekâlı mısın Büge?" dedim. "Sus."

"Sırtlan be!" dedi eliyle havaya boşa yumruk sallayarak. "Ne güzel devirdi ama."

"Gaza gelme," dedi Gürkan fakat ikisi de epey zevk alıyordu. "Belki de kalp atışları ona engel olur. Şuna bakın," dedi ve ilerideki kırmızı motosikleti gösterdi. "Zorlanıyor."

Gözlerimi kıstım ve ileride diğerlerine göre daha yavaş gelen motosiklete kilitlendim. Üzerindeki adamın bir eli kalbinin üzerindeydi ve zorlukla nefes alıyormuş gibiydi. Bir eliyle direksiyon hakimiyetini kurmaya çalıştığı için o da dengesini sağlayamıyordu.

"Çarpıntı," dedi Gürkan. "Beş saniye sonra devrilecek."

İçimden geriye doğru saymaya başladım fakat adam zaten üçüncü saniyede motosikletini köşeye doğru çekti ve altıncı saniyede arka tarafında olan kadını umursamadan yan bir şekilde yere yattı, eli kalbinin üzerinde dururken, nefes almakta zorlandığı o kadar çok belliydi ki "Bir şey yapmayacak mısın?" diye sordum Gürkan'a.

"Tercihler," dedi Gürkan. "Yaptığı tercihin sonucunun bu olacağını biliyordu."

İçimden Gürkan için gerçek bir doktor mu, yoksa değil mi diye sorguladım. Soğukkanlı olduğu kadar bir doktora göre fazla umursamazdı.

"Üç motosiklet kaldı," dedi Büge ve seslere kulak verdik. "Neredeler?"

"Korel sıkıştırıyordur," dedi Gürkan böbürleniyormuş gibi.

"Belki de onu sıkıştırıyorlardır."

"Korel'i mi?" dedi Gürkan ve kulaklarına inanamıyormuş gibi bana baktı. "Bilirsin, o yarışlarda çok iyidir ve senelerdir bu işte."

İlk başta dediğine karşı çıkacaktım fakat daha sonradan "Bilirsin mi?" diye sordum. "Nereden bilebilirim? İlk defa geliyorum."

Gürkan tam karşıya bakmaya devam etti. Gözleri kısıldı, yutkundu. "Muhabbet etmişsinizdir diye düşündüm." Bir cevap vermemi beklemeden işaret parmağını havaya kaldırdı. "İşte geliyor!"

Bir süre daha ona baktım fakat bana bakmamak konusunda kararlı gibiydi bu yüzden bakışlarımı ikisinin de kilitlendiği noktaya çevirdim. Korel'in motosikleti iki motosikletin arasında kalmıştı. Sağ tarafında kalan motosiklet, Korel'in motosikletine göre daha yavaştı ve kullanan kişinin de zorlandığı belliydi. Sol tarafta kalan açık yeşil motosiklet ise Korel ile aynı hızdaydı, ikisinin de yüzünde şeytani bir ifade vardı. O saniye kendimi Helin'in yerine koydum ve onun hissettiği heyecanı hissetmek istedim, sanırım tek değiştireceğim şey, gözlerimin açık olmasını istemem olurdu; bütün heyecanı gözlerimin içine kadar vuran rüzgârda hissetmek isterdim.

Hava çok soğuk değildi, rüzgârın ılık olması kan akışımı daha fazla hızlandırabilirdi.

Hissettim.

Helin'in yerinde olmam gerektiğini hissettim.

Sağ tarafta kalan motosikletin sürücüsü de bir elini kalbine koydu, ardından kalbine koyduğu elini havaya kaldırarak benden bu kadar dermiş gibi bir hareket yaptı ve yavaşça motosikletini durdurdu. Sanırım en acısız son veren oydu, motosikletinin üzerinde oturmaya devam ederken, elini tekrardan kalbine koydu ve kafasını direksiyona yasladı.

Gürkan, "Hadi be Korel, hadi be," dedi. Elini aşağıda yumruk yapmıştı ve hırsla izliyordu. O saniye, bizimle beraber geriye kalan herkesin izlediğini fark ettim. Arkamız kalabalıktı, Sırtlan'ı tutanların yüzünde heyecan, Kartal'ı tutanların yüzünde hırs vardı; Korel'e karşı olan hırsları...

Açık yeşil motosiklet ve Korel'in koyu gri motosikleti aynı hızda tam karşımızdan geliyordu. İkisinin de hızı eşit olduğu gibi yüzlerinin aldığı şekil de aynıydı, fazla dirençli görünüyorlardı. İkisi de çenesini sıkmıştı, dudaklarının arasından hırlıyorlardı ve birbirlerine arada bakarak öne doğru eğiliyorlardı.

Korel öne biraz daha eğildiğinde Helin çığlık attı ve kalçası tamamen havaya doğru kalktı; Korel, umursamadı. Sert bir sağ dönüş

yaptığında geriye doğru sürmeye başladı. "Ters yöne gidiyor!" diye bağırdım ve öne doğru çıktım.

"Hayır," dedi Gürkan. "Bu yarışta varış noktası yok, pes noktası var. Yarışın asıl amacı birbirini devirmek ve bunu motosikleti kullanırken yapmak. Herkes devrildikten sonra ayakta kalan kazanır."

"Sırtlan hiç kaybetti mi?" diye sordu Büge. "Ve kazanana ödül var mı?"

"Evet." Gürkan bize doğru baktı. "Direncinin kırıldığı zamanları oldu, onun dışında buradaki bütün sıçanlardan iyidir."

"Direnci kırıldı," diye mırıldandım. "Yani kalp atışlarına dayanamadı."

"Gibi," diye yanıtladı Gürkan ama net bir yanıt vermedi. Daha farklı bir şeyler olduğunu o saniye fark ettim. "Ödül her oyun için değişir, bugün kazanana verilecek ödül bambaşka ama bunu sizinle paylaşmam."

Sorgulamadan tekrar Korel'e baktım.

Açık yeşil motosiklet Korel'in arkasından gitti ve bir ring alanında gibi birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar; çıkan yüksek ses bulunduğum yerde bile kalbimin hızlı atmasına sebep oluyormuş gibiydi. Heyecan gitgide damarlarımı sıkıştırdı ve gülümsedim; gerçekten Helin'in yerinde olmak istiyordum.

"Evet!" diye bağırdı Büge. "Hadi Sırtlan!"

Bu sesten feyzalan birkaç kişi daha "Sırtlan!" diye bağırdığında motosikletler bizim olduğumuz tarafa doğru yaklaştı ve etraf daha fazla toz ile kaplandı. Kırmızı ışık daha da loş oldu, soluk renk, içimin rengini aldı.

"Kartal ulan!" diye bağırdı bir adam ve ayağa kalktı. "Al Kartal'ımızın intikamını!"

"Kartal'ın tarafı ve Sırtlan'ın tarafı." Bu cümleyi söylerken bile Sırtlan kelimesinde dudaklarım kavislenmişti. "Hadi Sırtlan," dedim sessiz bir şekilde. "Hadi Korel."

Korel sesimi duymuş gibi duruşunu dikleştirdi ve Helin de yerine yerleşmiş oldu, Korel, bir elini havaya kaldırarak açık yeşil motosiklete doğru sürmeye başladığında diğer motosiklet geriye doğru çekildi ve Korel, tam Kartal'ın tarafındaki adamın yüzüne vuracağı sırada adam başını eğdi.

"Hadi Kartallar!" diye bağırdı birisi ve oturduğu yerden ayaklananlar oldu. Bir elim kalbime doğru gittiğinde benim de kalbimin atışlarının hızlandığını fark ettim. "Hadi Mert!"

Açık yeşil motosiklette oturan adamın ismi, Mert'ti. "Hadi Korel," dedim bu sefer daha yüksek bir sesle. Bunu duyan Büge kahkaha attı ve "Sırtlan!" diye bağırdı. "Hadi be! Hadi!"

Bir anda etraftan "Sırtlan," sesleri yükselirken, diğer taraftan "Kartal," sesi yükselmeye başladı ve herkes olduğu yerden ayaklanarak yerinde durmamaya başladı. Oyundan çekilenler bile yarı açık gözlerle yarışı izliyorlardı.

Mert, Korel'e doğru motosikletini sürdü ve arka tekerleğiyle Korel'in ön tekerleğine vurdu; dengesini kaybeden Korel'in bir eli direksiyondan kayarken motosiklet sağa doğru yattı ve istemsiz bir şekilde "Hayır, Korel!" diye bağırdım ve biraz daha öne çıktım. "Hadi Sırtlan!"

Sırtlan.

Bu kelime ağzımdan çıktığında Korel'in bakışlarının benimle kesiştiğini gördüm ve tek eliyle tutmaya çalıştığı direksiyonun hâkimiyetini kurtararak diğer eliyle destek verdi; sağa yatan motosikleti düz bir konuma getirmek üzereyken, Mert arka taraftan ona doğru yaklaştı. "Dikkat et!" diye bağırdım ve neredeyse bulundukları yere doğru koştum. "Sen yaparsın!"

"Minel!" diye bağırdı Büge. "Gel bu tarafa!"

İnsanlar da olduğum yere doğru yürümeye başladı ve yarış yaptıkları yer gitgide daraldı. Büyük bir daire, motosikletlerin etrafını çevrelediğinde neredeyse yüz metrelik bir alan onlara kalmıştı. Korel, arka taraftan yaklaşan Mert'e baktı ve motosikletini hiç beklenmedik bir anda dik bir konuma getirerek önünü Mert'in motosikletine doğru döndü. Helin ve diğer kızın çığlıkları şu an kimsenin zerre umurunda değildi.

Ben de dâhil.

Korel ve Mert karşı karşıya geldi, Mert gülümsedi, Korel öksürdü ve o saniye "Siktir," diye fısıldadı Gürkan. "Direnci."

"Hayır!" dedim Gürkan'ı duymazdan gelerek ve ellerimi dudaklarımın kenarına koyarak Korel'e seslendim. "Sen kaybedemezsin!"

Korel kısık gözlerle olduğumuz tarafa doğru baktı.

"Vay," dedi Büge fakat duymazdan geldim.

"Sırtlan!" diyerek o kadar yüksek bir sesle bağırdım ki, neredeyse bütün sesleri bastırdığını hissettim. "Sen kaybedemezsin, hadi Korel!"

Korel'in direncinin bittiğini fark eden Mert, her açıdan Korel'e vurmaya çalışıyordu, Korel ise sadece kaçıyordu. Gözleri kısıktı, buradan bile alnındaki ter damlacıklarını görebiliyordum. Saçları alnına yapışmıştı, nefes almak için dudakları aralıklıydı.

"Eline bak," dedi Gürkan. "Dayanamayacak."

Direksiyonu tutan sağ eli, o kadar çok titriyordu ki neredeyse bütün parmakları işlevini kaybetmiş gibiydi; tek yaptığı Mert'in vuruşlarından kaçmaktı.

"Hayır hayır hayır," diye inledim ve biraz daha öne çıktım. "Korel! Beni duyuyor musun?" Saçmalıyordum, umurumda değildi. "Beni duy!"

Gürkan'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum fakat bu umurumda bile değildi. Korel'in anlık olarak bakışları bana kaydı ve yüzündeki büyük bir şaşkınlık olduğunu fark ettim; bu da umurumda değildi.

"Kaybetmeyeceksin!" diye bağırdım bir daha. "Gücünü göster!"

Korel, kısık gözlerini araladı ve ona atak yapmakta olan Mert'e göz ucuyla baktı. Her şey birkaç saniye içerisinde olurken, Mert, Korel'e yumruk atmak için elini kaldırdı fakat Korel, Mert'in elini o kadar hızlı ve o kadar güçlü bir şekilde titreyen eliyle yakaladı ki nefesimin kesildiğini hissettim.

Havada yakaladığı yumruğu geriye doğru savurdu ve tekrar direksiyonu tutarak o kadar ihtişamlı bir şekilde bir atı şaha kaldırıyormuş gibi motosikletinin ön kısmını havaya kaldırdı ki dudaklarımdan şen bir kahkaha koptu.

Korel'in motosikleti havaya doğru kalktı, etrafı büyük bir sessizlik kapladı, ardından Korel titreyen elini yumruk yaptı ve Mert'in yüzüne öyle bir indirdi ki kemiklerinin kırılış sesini duyar gibi oldum. Sersemleşen Mert'in yüzü sağa doğru kayarken, Korel, öne doğru kaldırdığı motosikletinin tekerleğiyle, Mert'in tekerleğinin önüne çarptı ve açık yeşil motosiklet hızlı bir şekilde kayarken Mert ve kadın o kadar sert bir şekilde yere yapıştı ki kadının çığlığı gökyüzüne gök gürültüsü gibi düştü. Açık yeşil motosiklet bir tarafa, Mert ve kadın başka bir tarafa savrulurken, Korel motosikletinin önünü yavaşça aşağı doğru indirdi.

Etrafı ölüm sessizliği kapladı, gözlerim aydınlandı, Korel ile göz göze geldik; titreyen elini yumruk yaptı ve havaya kaldırdı; o saniye öyle bir çığlık attım ki bütün Sırtlan taraftarları bana eşlik etti. Korel'in yumruğu havada asılı kalırken, Gürkan, Korel'e doğru koştu ve olduğum yerde havaya yumruklar savurarak "İşte bu!" diye bağırmaya başladım.

Büge, kolumdan çekip bana sarıldığında heyecandan ve mutluluktan, damarlarımın şiştiğinin farkındaydım; umurumda değildi. Bir şekilde galibiyeti almışım gibi hissediyordum, eğer kaybetseydi dizlerimin üzerine düşmek yerine burayı terk edebilirdim.

Büge ile yerimizde zıplamaya başladık ve Büge beni kucaklayıp çevirdi, o ara Büge'nin omzunun üzerinden Korel'e baktım, bana bakıyordu.

Gülümsedim, gülümsedi.

Evet, Korel Erezli bana gülümsedi. İlk defa içten, yüreğinden kopan ve dudaklarına bir armağan gibi yapışan güzel bir tebessümle bana karşılık verdi.

Büge, beni yere indirdiğinde Korel'in olduğu tarafa doğru yürümeye başladım, birkaç kız Helin'in yanına gidiyordu, Helin ise kendi kendine bir şeyler homurdanıyordu ama onu duymak bile istemiyordum, hızlıca motosikletten indi ve Korel'in yanından uzaklaştı.

Korel, motosikletinden indi ve bir elini kalbinin üzerine koyarak yere oturdu. Bacaklarını iki tarafa doğru açarken, başını önüne doğru eğdi ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Gürkan'ın ise yüzünde büyük bir heyecan vardı, Korel'in ensesinden tuttu ve "Helal olsun sana," diye mırıldandı. Bu dediğini sadece ben duymuştum. Korel, başını kaldırdı ve Gürkan'a baktı, bakışlarında samimiyet vardı. İkisinin dostluklarının derinliğinden o an emin oldum; ikisi de birbirinin çıkış noktası gibiydi.

Korel'in yanına vardığımızda içim içime sığmıyordu. Büge, hiç beklemediğim bir anda Gürkan'ın omzuna atladı ve "Kazandık be!" diye bağırdı, Gürkan ise kaskatı kesildi.

Korel, bana baktığında onun gibi yere çöktüm ve dizlerimi yere koydum. "Kazandık," diye fısıldadım. "Çok heyecanlıydı."

Karanlığa alışan gözlerim, Korel'in yüzüne ışık vurduğu anda gerçekleri tekrar görmeye başladı.

Göz bebekleri, gözünün rengini gösteremeyecek kadar büyümüştü, ter içindeydi ve kalbinin üzerine koyduğu eli o kadar çok titriyordu ki hiç ummadığım bir şekilde elinin üzerine elimi koydum; kalp atışlarını hissederken damarlarındaki kanın hızlı akışına bile şahit oluyordum. Teni sıcacıktı, teni bir ateş kadar sıcacıktı.

Korel, temasımın ardından kaşlarını kaldırdı; şaşkın ya da sinirli değildi, bakışlarında daha farklı bir şeyler vardı.

"Bir iki üç," dedim kalp atışlarını sayarak ve az önce oyuna dâhil olduğum elimle, elini sıktım. "Bir iki üç. Kalbin kazandım dermiş gibi atıyor."

"Kalbim ölecekmiş gibi atıyor," diye nefes nefese karşılık verdi. Elini çekmedi, sıcaklığını benden almadı. Avuçlarımın içinde ateşiyle bir paragraf yazılmış gibi hissettim, sanki kalbi konuşsaydı, ateşinin sıcaklığıyla paragraflar yazardı ellerime.

Tereddüde düştüm. "Çok mu kötü?" Bu sefer elimi onun elinin altına koydum ve tamamen kalp atışlarını hissettim. Avuçlarıma ateşle yazılar yazıldı, kanlar akmadı, mürekkep göz bebeklerinde gizli gibiydi.

Eli elimin üzerinde kalırken bana bakmayı sürdürdü. "Çok kötü değil," dedi bakışlarını benden ayırmayarak. "Daha kötüsü olmuştu."

Sanki bahsettiği kalp atışları değilmiş gibiydi, anlamak için bir çabaya giremiyordum.

"Çok kötü terliyorsun," deyip elimi alnına götürmek için hamle yaptığımda başını sağa doğru çevirdi ve ona dokunmama izin vermedi.

"Geçecek." Elini elimin üzerinden çektiğinde geriye kalan sadece kalbi ve benim elim oldu. Yavaşça ve kırgın bir şekilde elimi kalbinin üzerinden çektiğimde Gürkan, yere çöktü ve Korel'e baktı.

"Nasıl hissediyorsun kardeşim?" Birbirlerine baktılar, aralarında yine o bilindik sözsüz bakışma geçti.

"Sorun yok," dedi. "Daha kötüsü de olmuştu."

Gürkan, kafasını aşağı yukarı salladı ve ayağa kalkarak Korel'e elini uzattı, Korel ise bir an bile tereddüt etmeden Gürkan'ın elini tuttu ve ayağa kalktı. Gözlerim, dirseklerine kadar sıvadığı kazağının gerisindeki dövmelerine kaydığında dikkatli bir şekilde inceledim. Sağ kolunun iç tarafında düz bir çizgi, üzerinde ise bir çöp adam vardı. Yolun başı, Korel'in damarlarından başlıyordu, yolun sonunda ise renkli bir dövme vardı, ince yolun sonu, bir cehennem çukuru kadar derin bir

karanlık yuvarlağı gizliyordu. Altında anlayamadığım dilde bir şeyler yazıyordu. Korel, kazağın kollarını aşağı doğru indirdiğinde bakışlarımız kesişti, hızlı bir şekilde başımı başka tarafa doğru çevirdim.

"Bunu kutluyoruz o zaman," dedi Gürkan ve Korel'in cevap vermesini bile beklemeden "Millet!" diye bağırdı. "Kutlamaya gidiyoruz!"

Geriye kalan herkes Sırtlan'ın tarafındaydı, insanlar tek tek gelip Korel'i tebrik ederken ben ve Büge, biraz daha geride durduk.

"Bendeyiz o zaman," dedi Gürkan. "Kutlama sırası bendeydi."

"Sonunda," dedi genç bir kız büyük bir cilveyle ve Gürkan'a doğru yürüdü. "Evini merak ediyorduk."

Gürkan, yapmacık bir şekilde gülümsedi ve başını çevirdi. Korel ise öylece durmuştu, nereye çekilse oraya gidecekmiş gibiydi; iyi olmadığının farkındaydım.

Neredeyse herkes Gürkan'ın evine kutlama için gidiyordu, kimisi taksiye binmişti, kimisi motosikletiyle yola devam edecekti. Kendini kötü hissedenler dışında eğlenceye katılmayan yoktu.

"Siz?" dedi Gürkan bana bakarak fakat Büge, benim cevap vermemi bile beklemeden "Elbette geliyoruz!" diye bağırdı ve Gürkan'a doğru atıldı. "Motosikletine at beni."

Gürkan, geriye doğru çekilerek bana bakmayı sürdürdü; Büge'yi çok ciddiye almaması gerektiğinin farkındaydı. Gitmek istediğimi hissediyordum, Korel ile göz göze geldik ve karşı çıkmasını bekledim, o ise omzunu silkti, bir cevap vermemi bekledi.

"Bilemiyorum," dedim kendi kendime söylenerek. "Çok sınır mıyız?"

"Mine!" diye bağırdı Büge büyük bir hayal kırıklığıyla. "Sikerler sıntmasını, ben gitmek istiyorum."

"Sıntacağınız bir durum yok," dedi Gürkan. "Sadece eğlence, başka bir şey yok."

Elimin içine tırnaklarını batırmaya ve yere bir şeyler yazmaya başladım; karar veremiyordum. Korel'in gözlerine baktığım zaman yine büyük ve kalın bir duvar ile karşılaşıyordum; bu duvarın adı ifadesizlik duvarıydı.

"Lütfen!" diye bağırdı Büge ve ellerini birleştirerek bana baktı. "Lütfen gidelim!"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak gözlerimi kapattım. Gitmeyi çok istiyordum fakat bir ses gittiğimde hissetmemem gereken şeyleri hissedeceğimi söylüyordu.

"Neyin kararını veriyorsun Turuncu?" dedi Korel ve gözlerimi açtım. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bu sorusu bile içimdeki sorguyu tek bir kalemle çizerken "Pekâlâ," diye mırıldandım. "Geliyorum."

"İşte bu!" diye bağırdı Büge ve boynuma atlayarak sıkı bir şekilde sarıldı. "Hayatımıza renk geliyor."

Korel ve Gürkan, aynı anda gözlerini devirdiler.

Ben, Büge ve Korel, bir taksinin içindeydik. Korel motosikleti kullanmak istememişti, bu yüzden Gürkan, Korel'in motosikletini binmişti ve Gürkan'ın motosikletini de başka birisi kullanıyordu. Korel, Gürkan'dan başka kimseye motosikletini emanet etmeyeceği konusunda oldukça kararlıydı.

Bu noktada Korel'in bazı şeylere değer verebildiğini görmüştüm; bir motosiklet gibi. Değer verdiği başka bir eşyası da sürekli bileğine taktığı o bilekliği olabilir miydi?

Yol, Büge'nin boş konuşmaları dışında oldukça sessiz geçti. Korel yolcu koltuğunda oturuyordu, bizse arka koltuktaydık.

"O Helin'in yüzü görülmeye değerdi," dedi Büge yine başka boş bir muhabbet açarak. Yarıştan çok etkilenmişti. "Hem sevgilisi oyunu kaybetti hem sevgilisinin oyunu kaybetmesine sebep olacak kişiyle beraber yarışı kazandı. Bok gibi durum."

"Öyle," diye mırıldandım geçiştirmeye çalışarak. "Ama yine de ona üzüldüm."

Korel'in ön taraftan gülüyormuş gibi bir ses çıkardığını duydum. "Eğer o sıçanla oynadığım oyunu kasıtlı bir şekilde kazanmasaydım, şu an bir taksinin arka koltuğunda değil, bir sıçanın altında yatıyor olurdun."

Açık ve net cümleleri kaşlarımı çatmama sebep olurken, Büge de ağzını kocaman açarak bana baktı, bir cevap verip vermeyeceğimi merak ediyordu. Taksi şoförü dikiz aynasından göz ucuyla bana baktığında utançla başımı cama yasladım ve sessizliğe gömüldüm.

Yaklaşık yirmi dakika sonra taksi bir villanın önünde durdu ve Korel, taksiye parayı ödeyerek arabadan indi; bize ise hiçbir şey söylemedi. Bembeyaz villaya bakarak taksiden indiğimde Büge de beni takip etti.

İki katlıydı ve oldukça lüks görünüyordu; kapının önünde yani garaj tarafında iki tane son model araba vardı. Önümüzde yürüyen Korel'e yaklaşmak için hızlı bir şekilde yürüdüm; evin neredeyse bütün ışıkları yanıyordu. Sanırım bizim dışımızda herkes gelmişti.

"Gürkan burada mı yaşıyor?" dedim Korel'e yetiştiğimde. Sadece başını aşağı yukarı salladı ve dış demir kapıyı itekleyerek evin geniş bahçesine girdi. Bir köpek kulübesinde uyuklayan terrier cinsi köpeğe gülümseyerek baktım.

"Vay," dedi Büge. "Bu adam zenginmiş be."

"Büge," dedim utançla ve uyarıcı bir tonuyla. "Sus artık."

"Öyle," dedi Korel ve evin açık olan kapısına doğru yürümeye devam etti. Yüksek ses müzik ve insanların kahkahalarıyla karışık içki kadehlerinin sesini duyabiliyordum. Herkes yerini almış olmalıydı, Gürkan kapının önüne çıktığında Korel'e gülümsedi ve omzundan tutarak yanına doğru çekti. İkisi eve girdiğinde biz de yavaş bir şekilde kapıdan içeriye girdik.

Karşımıza ilk çıkan geniş bir salon olmuştu. Düzenli bir şekilde yerleştirilmiş mobilyalar bir erkek evine göre oldukça renkli ve Gürkan'a göre çok sıcaktı. Duvarların rengi bembeyazdı, yerdeki halılar bile oldukça antika ve pahalı duruyordu. İnsanlar ise bu eve göre çok ucuz bir şekilde dağılmışlardı. Kimisi merdivendeydi, kimisi kırmızı koltukların üzerinde yayılmıştı kimisi ise yerlerdeydi.

Herkesin elinde ya bir içki şişesi ya da bir içki kadehi vardı; birbirini ellemeye ve öpmeye doyamayan o insanlar geri dönmüşlerdi. Duvarlardaki tablolar bile milyarlıkken, bu evi böyle kullanmaya benim bile gönlüm el vermemişti.

"Hoş geldiniz," dedi Gürkan bize doğru yürüyerek. Gözlerim Korel'i aradı fakat ortalarda yoktu.

"Burası senin evin mi be zengin herif?" dedi Büge gülerek.

Gürkan da güldü ama daha çok gülmesinde alay vardı. "Keyfinize bakın, içki isterseniz mutfakta var."

Büge, kafasını aşağı yukarı salladı ve yerinde duramayarak Gürkan'ın mutfak diye gösterdiği yöne doğru yürümeye başladı; öylece tek başıma koca salonun ortasında kaldığımda kendimi tek başıma hissetmemin sebebi ya Korel'in şu an ortalıklarda görünmediğinden ya da insanlara baktığım zaman kendimi onlardan ayrı tutmamdandı.

Yavaş adımlarla sağ tarafımda kalan duvara doğru yürüdüğümde çerçevelerle dolu olduğunu gördüm, çerçevelerin içindeki fotoğraflar yaklaştıkça netleşiyordu. Gözüme ilk takılan fotoğraf karesinde orta yaşlı bir adam vardı, adamın saçının önü açılmıştı fakat bir iş adamı karizmasına sahipti. Adamı tanıyormuşum gibi hissettim. Sanki bir gazetede ya da bir haber programında görmüştüm, bilemiyordum.

"Bir şeyler içmiyor musun?" diye bir ses duyduğumda arkama doğru baktım ve neredeyse benimle aynı boyda olan bir kızın bana doğru yaklaştığını gördüm. Yarışlarda dikkat etmediğim bu kız da diğerlerinden daha farklı duruyordu; bir şekilde ona doğru sebepsiz yere çekildiğimi hissettim.

Saçları benimki gibi turuncu rengine sahipti, çilleri yanaklarında dans ediyordu ve gözleri yeşildi. Kızı bir noktada kendime benzettim.

Yanıma geldi, benimle beraber fotoğraflara baktı ve elinde tuttuğu içkiden -muhtemelen viskiydi- bir yudum aldı.

"Hayır," diye yanıtladım ve tekrardan fotoğraflara döndüm. Kızın bana karşı bakışlarında tarifini veremeyeceğim bir gizem vardı; Korel benim hayatıma girdikten sonra gizemi herkeste hissetmeye başlamıştım.

"İlk defa mı yarışlara geldin?" diye sordu kız. Sorusu, kahkahasını gizlemesine sebep oluyormuş gibiydi ama yüzüne baktığım zaman dalga geçen bir ifade göremedim.

"Evet." Lafı değiştirmek için karşımdaki fotoğraf karelerinden bir tanesini gösterdim. "Sanırım Doktor Gürkan'ın babası?"

Bana baktı ve yüzünü buruşturarak "Ne babası?" diye sordu.

"Gürkan'ın," diyerek ben de ona dik bir cevap verdim. "Bu fotoğraftakilerin bir yabancı olma ihtimali yok ya?" diyerek ona terslendiğimde kız daha fazla dehşete düştü.

"Bu adamı tanımıyor musun?"

"Tanımam mı gerekiyor?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim. Neden bu kadar ters davrandığımı bilmiyordum ama kafam karışmıştı.

"İstanbul'un ileri gelen iş adamlarından birisidir," dedi düz bir sesle.

"Bunu merak etmemiştim," diyerek gözlerimi devirdim ve tekrardan sormak istemedim.

"Ben, Özge," dedi elini uzatarak. Başımı çevirmeden elini gelişigüzel sıktım ve "Minel," diyerek kendimi tanıttım.

"Minel," dedi kısık bir sesle ve bana doğru yaklaştı. Kulağıma doğru eğildiğini fark ettiğimde geriye doğru çekilmek istedim ama sesinin titrediğini fark ettim. "Beni gerçekten hatırlamıyor musun yoksa rol mü yapıyorsun?"

Yüzüne baktığımda bir yerlerden tanıyıp tanımayacağımı düşünmeye başladım fakat gözleri açık hislerim bile bana yanıltsız davranıyordu. Evet, bakışlarında tuhaf bir şeyler vardı.

"Hatırlamam mı gerekiyor?" dedim bu sefer de. Kız, hayal kırıklığıyla gözlerini gözlerimden ayırmadı ve elinde tuttuğu bardaktan koca bir yudum aldı.

"Gerçekten hatırlamıyorsun."

Zihnim emanet aldığı zehirleri kulaklarıma fısıldayışlarla doldurduğunda karşımdaki kızın sesini, bir şarkının dizelerinde duyar gibi oldum.

"Hey," diye inledim. "Ne yapıyorsun?"

Bir şekilde onun büyücü ya da insanların zihnine girebilecek kadar üstün yetenekli biri olduğunu düşündüren neydi?

"Ne yapıyorum?" diye sordu.

"Sen kimsin?" diyebildim sadece.

"Korhan'ın kız arkadaşıyım," dedi gülümsemeye çalışarak. "Korel'in ağabeyinin kız arkadaşı yani."

Ense kökümden saç diplerime kadar bir ürperti nefesimi kesecek kadar titrettiğinde "Özge," diye bir ses duydum ve Korel yanımıza geldi.

Elinde her zamanki gibi bira şişesi vardı, kazağını değiştirmişti ve kahverengi başka bir uzun kollu kazak giymişti. Saçları ıslak gibiydi, büyük ihtimalle duş almıştı. Gözleri normale dönmüş gibi görünüyordu veya onun bu bakışlarına alışmıştım.

"Ben," diye kendi kendine kekeledi kız ve Korel'in yüzüne bakmadan "gideyim," dedi. O kadar hızlı bir şekilde yanımızdan uzaklaştı ki yürürken elindeki bardağı birilerine çarptı ve içkisini yerlere

döktü. Yüksek ses müzik, zihnimin içinde dönen kızın o şeffaf sesini örtemiyordu.

"O ağabeyinin kız arkadaşı mı?" diye sordum Korel'e Özge'nin arkasından bakarak. Dış kapıdan dışarıya doğru çıktı fakat ben gittiği yöne bakmaya devam ettim. "Hoş kız."

"Sana bunu o mu söyledi?" diye sordu Korel. "Başka ne söyledi?"

Sesinde bir tedirginlik mi vardı? "Onu hatırlayıp hatırlamadığımı sordu," dedim imalı bir sesle. "Tuhaf. Sanki bir yerlerden tanıyor gibiyim."

Korel, kollarını önünde bağladı ve tam karşıma geçerek fotoğraf çerçevelerini kapattı. Gür sakallarını biraz kestiğini fark ettim, yanık izi daha fazla ortaya çıkmıştı.

"Özge hep sarhoştur ve ayık kafayla onu göremezsin," dedi Korel kaşlarını çatarak.

Kurcalamamı istemeyen bir bakış vardı gözlerinde. Diretmemek adına omuzlarımı silktim. "Aynısını düşünmüştüm zaten." Korel'e artık bir şeyleri belli etmemem gerektiğini anlayacak kadar onu tanımıştım.

Birasından yudumladı ve "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

Elimle çerçeveleri gösterdim. "Fotoğraflara bakıyordum, Gürkan'ın babasına yani. Oldukça başarılı bir adam gibi görünüyor."

Korel, kaşlarını kaldırdı ve önüne geçtiği çerçeveleri görmek için arkasını döndü. O an eliyle ağzını kapattı ve kısık bir şekilde kahkaha attı. "Kimin babası?"

Başımı eğerek ona baktım ve "Lanet olsun," diye inledim. "Bunu söylediğim herkes neden ya gülüyor ya şaşırıyor. Ne var bunda?"

Korel, tekrardan kısık bir sesle kahkaha attığında sonbahar rengindeki gözleri kısıldı ve gözlerinin etrafında çizgiler oluştu. Gülerken o kadar içten ve o kadar benden biriymiş gibi görünüyordu ki, sadece onu izlemek istedim.

"Gürkan'ın babası," dedi kısık kahkahasının arasından. "Anladım."

"Kafayı yemişsiniz," diye inlediğimde ayaklarımı yere çarpmak istiyorum. "Boş çerçeveler olsaydı kafana atardım ama fotoğraflar değerli."

Korel bir anda ciddileşti ve kaşlarını çattı. Yüzüme bir süre bakmaya devam etti ve bakışları donuklaştı. Kaşları tek çizgi halini aldığında gözlerinde saf bir nefreti gördüm. Kafamı iki yana sallayarak

ne olduğunu anlamaya çalıştım ama kilitlenmiş bir şekilde bakmaya devam etti.

"Korel," dedim elimi yüzüne sallayarak. "Bu sefer ne ile dalga geçeceksin?"

Bakmayı sürdürdü, gözlerine tırmandım, gözlerinin gökyüzüne tırmandım. Gözlerine karlar yağsa bile kalın duvarına rağmen, ona ulaşamadım. Karlar yere düşmedi.

"Korel," dedim tekrardan ve kolunu tuttum. "Ne oldu, yanlış bir şey mi söyledim?"

Nefes bile almıyor gibiydi, bir şeyler ya eksikti ya tamdı, bilemiyordum ama Korel, nefes almayı dahi unutmuştu. O an korku bütün benliğimi esir aldı ve hızlı bir şekilde elimi kalbine koydum. "Direncin mi?" diye sorabildim. Kalbi az önceki gibi çok hızlı atmıyordu ama tam olarak da düzelmiş değildi.

"Korel." Sesim endişenin tonunu almıştı. "İyi misin?" Bakmayı sürdürdü ama baktığı sanki ben değildim; baktığı daha geride bir şeylerdi. Baktığı geçmiş, geleceğin önüne siper olmuş gibiydi.

İki kolunu birden sımsıkı tuttum ve onu hafifçe sarstım, tepkisiz kalması canımı sıkarken, bakışlarının kadrajından çıkmama rağmen, hâlâ aynı noktaya bakıyordu. Sanki derin bir okyanusun içinde yüzüyor, o okyanusta nefes almamak için direniyordu.

Bir kulağımı kalbine doğru yasladım, atışlarını dinlemek istedim. Kesinlikle az önceki kadar kötü değildi. Kül kokusu burnuma dolduğunda derin bir nefes aldım ve bir yangının içinde kendimi hissettim; göğüs kafesi alev alev yanıyordu.

"Boş çerçeveler," dedi sadece. Sesi geriden ve aksanlı geliyordu. Tok sesinde gizli olan vuruşlar, bir geçmişi uyandırdı. Sesi, göğsündeki boşluktan, kulaklarıma dolduğunda kalbimin hızlandığını hissettim.

"Anlamadım," dedim geriye doğru çekilerek. Korel, tam karşı tarafa bakmaya devam etti ve ellerini yumruk yaptı.

Elleri daha sıkı yumruk oldu ve yumruklarını birbirine çarpmaya başladı. "Bunu neden yaptın?"

Yumruklarını daha sert birbirine vurdu ve geriye doğru bir adım attı. Anlamadığım dilde hızlı bir şekilde bir şeyler söylemeye başladığında kaskatı kesilmiş bir şekilde ona bakmayı sürdürdüm. O kadar hızlı, o kadar aksanlı konuşuyordu ki dilini anlayamıyordum.

Duvara yaslandı ve derin bir nefes alarak "Seni öldüreceğim," diye hırladı. Ardından tekrardan anlamadığım dilde bir şeyler söylemeye başladı ve bana baktı. Kurumuş yaprak rengi gözlerinin beyazlarında damarlar patlamıştı, ateş onun gözlerinin içine ulaşmış gibiydi.

"Anlamıyorum," dedim yutkunarak ve elimi boğazıma sardım. "Şaka mı yapıyorsun?"

Bana bakmayı sürdürdü ve geniş bir adım atarak omuzlarımdan beni tuttu. Aksanını anlamadığım dilde bir şeyleri yüksek bir sesle söylemeye başladığında o kadar sert bir şekilde beni omuzlarımdan sarstı ki, başımın kopacağını hissetmiştim.

"Korel!" diye inledim fakat durmadı, devam etti. Ellerinin baskısı, omuzlarımı yaktı. Boyu, benden santimlerce uzundu fakat o keskin bakışları sanki tam yüzümün karşısında gibiydi.

"Boş çerçeveler," diye hırladı. Bana bakıyordu, gözleri öfkeyle titriyordu fakat o perde, gözlerinin önüne inmiş gibiydi. Gözlerinin önüne inen perde, geçmişin ışığıydı. "Boş çerçeveler hiçbir zaman dolmayacak."

Beni çevirdi ve arka tarafımdaki duvara yasladı, bir eli kolumu tutmaya devam ederken, diğer eli çenemi kavradı ve başım duvara vurdu. "Boş çerçevelere fotoğraf koyulmayacak."

"Korel," diye inledim fakat bir daha kafamı vurduğumda başımın döndüğünü hissettim.

Ense köküme vuran acı darbeleri ve titreyen bedenimle onu itmeye çalıştım fakat faydasızdı, gücüne karşı koyamazdım. Bana tamamen yaslandı ve çenemi tuttuğu parmakları yanaklarımı ezdi. Kokusu küldü, teni ateş. Gözlerinin içinde sonbahar kasırgası vardı, gözlerinde kurak bir çölün çöküşü, gözlerinde bir çöle yağan karın kıyameti vardı.

"Korel," dedim zorlukla fakat parmakları boğazımı çoktan sıkmaya başlamıştı. "Dur." Nefesim kesildi, zorlandım; karın bedenimden çekildiğini hissettim.

"Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?" dedi ve bu sefer boğazımı sıkmasını beklerken elini kalbime doğru indirdi. Kolumu tutan eli yavaşça yanağıma doğru çıkarken, beni tamamen duvarla kendi arasına hapsetti ve yüzüme doğru yaklaştı. Aldığı derin nefesler duraksadı ve sakinleştiğini hissettim fakat gözlerinde hâlâ o ifade vardı; şeytani

bir gülümseme dudaklarında can bulduğunda kendimi tamamen yok etmek istiyordum.

Uzun ve hasarlı parmakları, yüzümde gezinirken, gözleri, gözlerimin içine bakıyor olsa da beni görmediğini biliyordum. "Beni görüyor musun?" diye sordu. Nefesi, yüzüme çarptı, o kül kokusunu yakınımda soludum. Gözlerim yüzünde gezindiğinde hasarlarını saatlerce izlemek istedim. Evet, onu görüyordum; o şu an bambaşka biriydi.

"Korel," diye mırıldandım.

Parmakları yanağımda gezinmeye devam etti ve yavaşça aşağıya doğru indi. Parmakları boynumdan göğüs kafesime doğru ilerlerken, gözlerimi kapattım. Onun bakışlarından kaçtığımda, kar fırtınasına tutulmayacağımı düşünüyordum fakat kokusu beni daha çok esir alıyordu.

Düşündüğüm gibi değildi. Korel'in parmaklarının ucunda yetimler yoktu, parmaklarının ucunda acı vardı; acısı kalbimin üzerinden geçerken, kalbim daha hızlı attı.

"Oyun oynuyorsun," dedi sanki bir ezberi okuyormuş gibi. Sanki başka birinin cümlelerini dile getiriyordu. "Çocuksun daha ama o çocuklar öldü." Elleri kalbimin üzerinden aşağıya doğru, karnıma kaydı. Kulaklarım çınladı, nefesimi tuttum ve gözlerimi daha sıkı kapattım.

"Korel," dedim tekrardan. "Ne yapıyorsun?"

Nefesini saçlarımda hissettim, alnımda, burnumun ucunda, yanağımda. Eli, karnımdan aşağıya, iki bacağımın arasına doğru ilerlediğinde "Oyunu bitireceğim," diye fısıldadı. "Son vereceğim." Dilini anlayamadığım birkaç şey daha söyledi fakat hiçbir şey anlayamıyordum, kulaklarımın çınlaması arttı, korku bedenimi öyle bir esir aldı ki, dizlerim titredi.

"Korel." Gözlerimi hafifçe açtım ve yüzüne baktım, yüzüyle yüzüm arasında o kadar kısa bir mesafe vardı ki içtiği birarın nefesi, dudaklarımın arasında gibiydi. Çenesindeki yarık izinden, yanağındaki diğer izlere kadar her zerresine yalvarıyormuş gibi baktım; bana bunu yapmamalıydı.

Korel'in eli kasığımın üzerinde dururken, diğer elini çeneme yerleştirdi ve başımı kaldırdı. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı, gözlerinin içinde siyah perdeler vardı, gözlerinde kendi yansımamı gördüğümde sonbahardan o an nefret ettim. Korel'in gözlerinin içinde korku dolu bir

kız çocuğu vardı, o kız çocuğu sonbaharın ortasında çırılçıplak kalmıştı. O kız çocuğu bendim.

Ellerimle yüzümü kapattığımda duvardan kayarak yere oturdum ve beni tutmakta zorlanan dizlerime alnımı yasladım. "Ne olur," diye fısıldadım.

Oyun mu oynuyordu, benimle dalga mı geçiyordu, gerçekten iğrenç bir adam mıydı yoksa her şeyden öte beni mahvetmek mi istiyordu, bilemiyordum ama ruhumun çekildiğini ve şakaklarımın arasında bir celladın bıçağını geçirdiğini fark ediyordum. Bana istemediğim bir şeyi yapacak bir adam değildi.

Bir süre öylece durdum. Ellerimi gözlerimden çekemedim, ellerim korkudan dolayı dizlerimle beraber titriyordu. Bekledim, Korel'in tekrardan üzerime gelmesini, beni zorlamasını, kanımın üzerine katranlar dökmesini bekledim fakat o bana bir daha dokunmadı; zaman benim korkularımla beraber aktı fakat başımı kaldıramadım. Kulaklarımın çınlaması, gitgide azalsa da başımı kaldıramıyordum; korkularımın yönü yoktu.

"Minik kuş!" diye seslenen Büge'nin sesini duydum.

Kendimi konuşacak kadar iyi hissedemiyordum, dilimin üzerine kor gibi ateşler dökülmüştü sanki. Hissettiğim tek nefes benim nefesim iken, sanki hâlâ Korel'in nefesini ve parmağının ucundaki ateşi anımsıyordum. Ne kadar süre böyle durdum, bilmiyordum.

Korel gitmiş miydi?

"Çok mu içtin geri zekâlı?" diye sordu Büge, ardından hızlı bir şekilde başımdan tutarak beni geriye doğru çekti ve gözlerim, avuçlarımın içindeki o karanlıktan, odanın aydınlığına kavuştuğunda alt dudağımın titrediğini fark ettim.

"Lan sana ne oldu?" dedi Büge kaşlarını çatarak. "Ne içtin geri zekâlı?"

"Korel," dedim yutkunarak. "O nerede?"

"Bak," dedi eliyle çaprazı göstererek. "Orada oturuyor işte."

Gösterdiği yöne baktığım zaman kocaman bir hayal kırıklığı üzerime çığ gibi devrildi ve nefes alamadığımı hissettim. Bacağında bir kadın oturuyordu ve başını koltuğun başlığına yaslamıştı, kadın ise bir şeyler anlatıyor, ara ara Korel'in saçlarına dokunarak kahkahalar atıyordu.

"Gitmek istiyorum," diye fısıldadım. "Midem bulanıyor."

"Geri zekâlısın kızım sen," dedi Büge ve kolumu tuttu. "Ne içtin?"

"Gitmek istiyorum Büge," dedim elimle ağzımı kapatarak. "Beni buradan götür, ne olursun, götür."

Büge, başını aşağı yukarı salladı ve beni kolumdan tutarak kaldırdı. Bir eli belimi tutarken, diğer eli kolumu kavramıştı. "Sarhoş değilim," dedim. "Sadece ortam midemi bulandırıyor."

Büge, beni koklamak için yaklaştı ve derin derin nefesler aldı, ardından tek kaşını kaldırdı. "Alkol de kokmuyorsun aslında." Gözleri irileşti. "Yoksa hap filan mı attın?"

"Büge, hayır," dedim gözlerimi kısarak. "Hiçbir şey yapmadım, içmedim, yutmadım. Gitmek istiyorum sadece."

Korel Erezli, benimle ve ruhumla oyun oynuyordu; Korel Erezli beni bir satranç masasına yatırmıştı ve o satranç masasının iki sandalyesinde de kendisi vardı, ben sadece önemsiz piyondum.

Tekrar Korel'e doğru baktığımda göz göze geldik ve beni izlediğini fark ettim, gözlerimi ondan kaçırmak istemiyordum, gözlerimi onun üzerinden çekmek bile istemiyordum.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. "Ondan iğreniyorum."

Büge, baktığım yöne baktı ve benimle beraber yürümeye devam etti. "Kıskanıyor musun yoksa?"

"Saçmalamayı kes." Kesinlikle hissettiğim kıskançlık değildi, onu kıskanacak durumda değildim. Korel Erezli'nin hiçbir oyununa artık dâhil olmak istemiyordum.

"Gidiyor musunuz?" Arka taraftan gelen Gürkan'ın sesine karşılık Büge sadece kafasını salladı. "Bırakabilirim sizi," dedi büyük bir ilgiyle.

"Senin bırakmana ihtiyacımız yok," diye Gürkan'a çıkıştığımda boğazımın acıdığını hissettim. "Ona ne yaptım, bilmiyorum ama bu kadarını hak etmemiştim."

Korel Erezli'nin benimle alıp veremediği ne var, bilmiyordum. En başından beri, bakışlarındaki nefretin kokusundan bu geceye kadar bir şeyler onun bana doğru yüzdürdüğü zehirli nehirden ibaretti.

"Ne oldu?" diye sordu Gürkan ve Korel'e doğru baktı. Korel de bizim olduğumuz tarafa bakıyordu, eskisi kadar rahat bir konumda değildi. En azından artık bacağında oturan bir kadın yoktu.

"Yeter," diye fısıldadım ve kolumu tutan Büge'nin kolunu silkeledim. "Benimle derdi ne?"

Gürkan, bir şey söylemek yerine Korel'e bakmayı sürdürdü. Tekrardan "Ne oldu?" diye sorduğunda Korel'in yerinden kalktığını ve bize doğru yürüdüğünü fark ettim, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı; gizlenip korkacağını düşünüyor olabilirdi fakat ben bir oyuncak değildim, bunu bilmesi gerekiyordu.

"Ne oluyor?" dedi Korel yanımıza gelerek ve elini Gürkan'ın omzuna yerleştirdi.

"Senin benimle derdin ne?" diye sordum Korel'e fakat gözlerinin içine bakmaya cesaretim yoktu. "Neden benimle oynuyorsun?"

Gürkan ve Korel, kısa bir an bakıştılar, Korel'in ilk defa tedirgin olduğunu hissettim. Yutkundu, âdem elması yanık izine bakmama sebep oldu. Gözlerinin içine bakmak yerine, yanık izine odaklandım.

"Oyun oynamak?" dedi Korel fakat onu köşeye sıkıştırdığımın farkındaydım.

"Her şeyin farkındayım," dedim sinirle ve dişlerimi kenetledim. "Benimle oynamayı bırak artık."

Korel, kısa bir an bana baktığında aslında farklı konulardan bahsediyor olabileceğimizi düşündüm fakat o kadar çabuk kendini toparladı ki hiçbir şey düşünemedim. Yanık izine öyle büyük bir nefretle bakıyordum ki, Korel, baktığım yönü fark etti ve belki de ilk defa ona kendini kötü hissettirdim ya da hissettirdiğimi sandım. Hızlı bir şekilde bir eliyle yanık izini kaşıyormuş gibi kapattı ve başını çevirdi, boşluğa bakarken "Ve?" diye mırıldandı.

"Ve mi?" dedim nefretle. "Bana o duvarın dibinde ne yaptığını asla unutmayacağım, Korel Erezli. Benimle oynamayı kes artık."

"Ne yaptı?" dedi Gürkan, hızlı bir şekilde. Korel başını hızlı bir şekilde çevirdi ve "Neyden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Yeter!" diye adeta hırladım. "Benimle oynamayı bırakın artık."

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu tekrardan Korel ve bakışları bir Sırtlan kadar keskinleşti.

"Sen çok iğrenç bir adamsın," diye üzerine doğru gittiğimde Gürkan, ikimizin arasına girdi.

"Minel," dedi rica ediyormuş gibi. "Uzatma artık."

"Neyden bahsediyorsun?" diye bir daha sorduğunda Korel, sinir damarlarının içinde çalkalanıyordu.

"Bu iki oldu," dedim tiksinerek. "İkinci kez beni salak yerine koyuşun ve oyun oynayışın. Üçüncü olmayacak."

"Minel," dedi Büge, kolumu tutarak fakat onu hafifçe itekledim. Gürkan, bana öyle bir bakıyordu ki, sanki susmam için bütün sırları ortaya dökebilecekmiş gibiydi.

Gürkan'ın elinde tuttuğu bardağı aldım ve ne olduğunu bile bilmeden yeşil sıvıyı o kadar hızlı bir şekilde kafaya diktim ki Gürkan'ın "Yavaş!" diye bağırmasına fırsat bile kalmadı. Alkol, o kadar sertti ki beynimin içinde kasırgalar oluştu ve büyük bir sıcaklık bütün bedenimi kapladı. Elimdeki bardak yere düşüp parçalara ayrıldığında parmaklarımın tutmadığını hissettim, nefes almaya çalıştım fakat nefesim kesildi. Alkol o kadar sertti ki, boğulduğumu düşündüm.

Korel ile birbirimize büyük bir kinle bakarken, önemsiz bir polis siren sesi duyuldu ve odanın içini büyük bir sessizlik kapladı. Gürkan'ın bakışları hızlı bir şekilde kapıya doğru döndüğünde "Siktir!" diye hırladı ve beni hafifçe itekleyerek pencereye doğru koştu. "Sikeyim!"Müziğin sesi hızlı bir şekilde kapatıldığında büyük salonun içini büyük bir kargaşa kapladı ve herkes bir taraflara koşmaya başladı. Ben ve Büge dışında herkes, bir şeylere koşturuyordu. Korel bile Gürkan'ın yanına pencere kenarına gitmişti.

"Siktir!" diye bağırdı Gürkan. "Polisler geliyor!"

"Amına koyayım böyle işin," diye hırladı Korel ve önünde duran koltuğa tekme attı. "Birisi şikâyet etmiş. Sıçan'ın işi bu."

"Ne oluyor be?" dedi Büge ve o an kafamın içinde her şey yerli yerine oturdu. Bakışlarım direkt olarak çerçevelerin olduğu yere döndüğünde adamı nereden tanıdığımı hatırladım.

"Sıçtık Büge," dedim elimle ağzımı kapatarak. Midem bulanıyordu. Alkolün bu kadar sert ve hızlı etkisi, beni şaşırtmıştı. "Bu ev Gürkan'ın evi değil." Bu bilindik bir iş adamıydı ve aynı şekilde bir partinin milletvekiliydi.

"Ne?" diye bağırdı Büge ve herkes çıkış kapısından kaçmaya başladı.

Etrafı çığlıklar alırken, salonun ortasında öylece kaldım. Polis siren sesleri gitgide yaklaşıyordu, Korel merdivenlerden yukarıya doğru hızlı bir şekilde çıktı ve Gürkan, insanların çıkış kapısından çıkması

için yardım etti. Her şey dakikalar içerisinde olurken, Büge, beni beklemeden hatta bana dönüp bakmadan çıkış kapısına doğru koştu. Ayaklarımın altındaki zeminin kaydığını hisseder gibi olduğumda bir yere tutunma ihtiyacıyla yavaşça hareket ettim ve etrafımdaki kargaşaya rağmen, sakin bir şekilde koltuğun kenarına tutundum.

"Çık Minel!" diye bağırdı Gürkan fakat başım, şiddetli bir şekilde dönmeye başlamıştı ve kendimi salonun içinde bile hissedemiyordum. "Hadi! Yaklaştılar! Birkaç dakikamız var sadece!"

Bakmayı sürdürdüm, hareket edecek durumda değildim. Büge, çoktan gitmişti ve gerisinde beni bırakıp bırakmadığı umurunda bile değildi.

Salondaki herkes çıktığında sadece ben ve Gürkan kaldık, Korel'in nerede olduğu hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu. "Hadi!" diye bağırdı Gürkan bir daha ve siren sesleri sabit bir yerde durduğunda Gürkan, bir çıkış kapısına, bir bana baktı.

"Minel," dedi kısık bir sesle. "Ben gidiyorum, yürü."

Gürkan'ı çift görmeye başladığımda gözlerim kısıldı ve "İyi hissetmiyorum," diye mırıldandım fakat Gürkan beni duymadı ve polislerin arabalarının kapılarının kapanış sesini duydum. Gürkan, bir daha bana dönüp bakmadan çıkış kapısından çıktı ve koca salonda tek başıma kaldım. Polislerin adım sesleri asfaltta duyulurken, "Dur!" diye birine bağırdılar ve bağırdıkları kişinin Gürkan olduğunu anladım.

Merdivenlerden ses duyduğumda Korel'in indiğini gördüm, elinde siyah deri bir çanta vardı ve kafasına siyah bir bere geçirmişti.

"Siktir!" dedi bana bakarak. "Ne yapıyorsun ulan burada sen?" Ona bakmayı sürdürdüm ve polislerin adım sesleri daha fazla yaklaştı. "Geliyorlar," diye fısıldadı ve benim hareket etmemi beklemeden bana doğru yürüdü. Adımları hızlı ama sessizdi, o kadar profesyonel hareket ediyordu ki o an onu tebrik bile edebileceğimi düşündüm.

"Başım dönüyor," diye fısıldadım ve ayaklarımın altında zemini tamamen hissetmediğimde Korel'in beni omzuna attığını fark ettim. Başım onun kalçasına doğru denk gelirken, bir eliyle beni tutuyordu. Diğer elinde ise hâlâ çanta vardı.

"Korel," dedim inleyerek. "Zemin kayıyor."

"Sus beyinsiz cüce," dedi fısıldayarak ve içerideki odalardan birisine doğru hızlıca yürüdü. "Nasıl bir belasın sen?"

"Bela değilim ben," dedim ve kafamı iki yana salladım.

Karanlık bir odaya girdiğinde polislerin de insanların çıktığı kapıdan girdiğinin farkındaydım.

Korel karanlıkta bir süre duraksadı, ardından "Dolaba mı gireceğim anuna koyayım?" diyerek homurdandı. "Film mi çekiyoruz?"

Birkaç adım sesi salonun içinden gelirken, Korel, bir pencereyi açtı ve soğuk hava kalçama doğru çarptı. "Ne yapıyorsun?" diye inledim.

"Kes sesini," dedi Korel ve bir yere tırmandı, ardından sert bir zemine adımlarını sağlam bir şekilde koydu daha sonra dikkatli bir şekilde oturdu. Beni, omzundan indirdi ve farkında olmadan kucağına oturtarak ağzımı kapattı. Bacaklarım aşağı doğru sarkık şekilde bir pencere kenarında oturduğumuzu fark ettiğimde gözlerimi kocaman açtım ve kafamı iki yana salladım.

Pencerenin pervazında oturuyorduk, çok yüksek değildi. Bizi örten tek şey, beyaz bir perdeydi. Pencereyi kapattıklarında bile yere düşeceğimizi hissediyordum.

"Sus," dedi Korel yüzüme doğru yaklaşarak. "Yoksa seni yem olarak atarım içeri."

Kaşlarım çatıldı fakat tepki vermeyi kestim, Korel ise elini ağzımdan çekmedi.

Girdiğimiz odanın kapısı açıldı, birisi içeriye girdi ve Korel'in gözlerinin içine iri gözlerle baktım, o ise bana düz bir ifadeyle bakmayı sürdürdü. Başına geçirdiği bere, uzun kirpiklerini daha fazla ortaya çıkarmıştı.

"Temiz burası," dedi bir polis memuru fakat adım sesleri durmadı.

"Nefes alırsan, nefesini keserim," diye fısıldadı Korel ve tek kaşını kaldırdı. "Bunu yaparım."

Farkında olmadan nefesimi tuttum ve Korel, başımı kavrayarak beni göğsüne doğru çekti. Eli, ağzımdan çekildiğinde diğer eliyle de belimi sardı beni tamamen sakladı. Gözüm, pencerenin ucuna bakarken, polis memuru perdeyi araladı ve dışarıya doğru baktı, heyecan kan akışımı hızlandırırken, Korel, daha sıkı bir şekilde başımı tuttu. Belime sarılı olan elindeki çantanın içinde ne olduğunu merak ediyordum.

Polis memuru eğer perdeyi biraz daha açarsa biz yakalanacaktık, her şey son bulacaktı fakat filmlerde böyle olmazdı, esas adam ve esas kadın asla yakalanmazdı derken, polis memuru perdeyi tamamen açtı

ve o saniye polisle göz göze gelen sadece ben oldum. Karanlıktan dolayı birbirimizi tam anlamıyla göremesek de bizi fark etti ve "Buradalar!" diye bağırdı.

Her şey saniyenin onda biri gibi bir sürede olurken, Korel, yere çantayı attı ve polis memurunun yüzüne yumruk geçirdikten sonra "Bacaklarını dola," diye fısıldadı, dediğini yaptığımda hiç beklemediğim bir anda aşağı atladı. Yerden yüksekliği fazla olmadığı için yere sabit basabilmişti fakat atlarken çığlık atmaya engel olamamıştım.

Korel beni kucağından indirmek istediğinde hareket edebileceğimi sanmıyordum. "Hayır!" diye inledim ve boynuna sarılarak atladığımız pencereye baktım. Odanın ışığı açıldı ve Korel, koşmaya başladı.

"Durun!" diye bağırdı polis memuru ve bir el ateş sesi duydum, sanırım korkutmak için havaya ateş etmişti fakat Korel'in tabii ki durmaya niyeti yoktu.

Korel'in hızını kestiğimi fark ettiğimde "İndir," diyerek omzuna vurdum. "Koşabilirim."

Korel, diretmedi ve beni kucağından indirdi. Bir elinde çantayı tutarken, diğer eliyle bileğimi kavradı ve beni koşturmaya başladı. Neredeyse arkasında sürüklensem bile umurumda değildi; elimden geldiği kadar koşmaya çalıştım başım ise kör edecek kadar hızlı dönüyordu.

"Peşimizdeler mi?" dedim nefes nefese fakat Korel, cevap vermek yerine karanlık bir ara sokağa girdi. "Siren sesi gelmiyor."

"Ne siren sesi geri zekâlı?" dedi Korel hızını artırarak. "Biz geliyoruz mesajı vermek için sirenin sesini mi duyuracaklar?"

Haklıydı, ben çok fazla film izliyordum. Ara sokaktan başka bir caddeye döndüğünde daha işlek bir yer olduğunu fark ettim, Korel, koşmaya devam etti ve herkes bize baktı.

"Yakalanırsak seni doğrarım," dedi Korel başını bana çevirerek. "Ve şaka payı yok."

"Biliyorum," dedim kısık bir sesle. "Caninin tekisin."

Beş dakika kadar bir süre koştuktan sonra Korel, hızını yavaşlattı ve arkasına doğru baktı. Sahile gelmiştik ve o kadar kalabalıktı ki, polisler buraya gelse bile bizi tanıyana kadar tekrardan kaçmış olurduk. Etrafa iyice baktı, ardından elindeki çantayı yere bıraktı ve kendisini de yere attı. Aynı şekilde zaten hissedemediğim bacaklarımla ben de kendimi yere attım ve tamamen çimenlere uzanarak ellerimi kalbimin

üzerine koydum. Nefes almakta o kadar çok zorlanıyordum ki öksürmeye başladım ve elimle ağzımı kapattım.

Korel de benim gibi tamamen uzandı ve derin nefesler almaya başladı.

"Sanırım kalbim, yarışlara katılmadan önce seninki nasıl atıyorsa öyle atıyor," dedim yutkunarak ve zorlukla konuşarak. "Polisler, adrenalin demekmiş."

Korel beklemediğim anda güldü ve kafasını iki yana salladı. Geceydi ama gökyüzünde o kadar çok yıldız vardı ki, geceyi aydınlattığı gibi Korel'in de yüzünü aydınlatıyordu. Korel ise geceden daha karanlıktı. Birkaç dakika ikimiz de soluklanmaya çalıştık. İlk kendine gelen Korel olurken, yattığı yerden kalktı ve oturur bir pozisyona geçti. Kafasındaki bereyi çıkardığında saçlarının dağıldığını fark ettim. Yattığım yerden "Bu da bir oyun muydu yoksa?" diye sordum.

Korel'in eliyle karıştırdığı saçlarının duraksadığını fark ettim, bakışları bana döndü. "Ne oyunundan bahsediyorsun sen?"

Gerileceğimizi hissettim ve geri adım atmamak adına ben de onun gibi oturdum ve kaşlarımı çattım. "Birincisi, olan şeyleri olmuyormuş gibi göstermen," dedim, keskin bir tınıyla. "İkincisi bu gece bana duvar dibinde yaptığın," diye kısık bir sesle utançla fısıldadım. "Benimle bu şekilde oynayamazsın."

Korel, anlamsız anlamsız bana baktı. Gerçekten bakışlarında hiçbir şey anlamıyormuş gibi bir masumiyet vardı, evet ama Korel Erezli harika rol yapabilecek bir adamdı, bunun da farkındaydım.

"Rahatsızlığın paranoid bozukluk mu?" diye sordu büyük bir ciddiyetle. Dalga mı geçiyor diye içimden geçirsem de oldukça ciddi olduğunun farkındaydım.

"Biliyor musun," diye fısıldadım. "İğrençsin, bir de dalga geçiyorsun."

"Ben ciddiydim," dedi soluk bir sesle. "Günlerdir tek gösterdiğin belirti, bu rahatsızlığın belirtisi."

Bir an, gerçekten sadece bir an, aklıma acaba öyle olabilir miyim diye şüphe düştü fakat Korel Erezli'nin nefesini hâlâ saçlarımda, yüzümde, dudaklarımda hissedebiliyordum; hiçbir şey gerçek olamazdı ama onun nefesi gerçekti, onun nefesini ben hissetmiştim.

Evden çaldığı siyah deri çantaya göz ucuyla baktım ve "Hırsızın tekisin," diyerek onu azarladım. "Paranı bu şekilde mi kazanıyorsun?" Cevap vermesini bile beklemeden çantayı hızlı bir şekilde çektim ve fevri bir hareketle fermuarı açtım.

O saniye, çantanın içindekileri ilk başta anlayamasam da sonrasında elimi çantanın içine attım ve avuçlarıma dolan o misketlere şaşkınlıkla bakarak "Bu da nedir?" diye fısıldadım.

Korel'e baktığımda oldukça uzak ve duru bir ifadeyle çantanın içine baktığını fark ettim. "Misket," dedi kısık bir sesle. Üzülmüş müydü? Sesinin akislerine vuran bu tınıda neden küçük bir adam sesi duyuyordum? "Misketlerim yani."

"Senin mi bunların hepsi?" dedim şaşkınlıkla. Bir çanta dolusu, renkli misketler vardı ve hepsi birbirinden güzel görünüyordu.

Korel, sadece başını salladı ve bakışlarını benimle beraber çantadan çekerek gökyüzüne baktı. İçimde bir yerlerin acıdığını, titrediğini, ezildiğini, büküldüğünü hissettim.

Korel Erezli'nin misketleri...

Korel Erezli'nin bilyeleri...

"Çok güzeller," dedim büyülenmiş bir sesle. "Senin misketlerinin o evde ne işi vardı?" Korel cevap vermedi, tek bir mimiğini bile oynatmadı ve gökyüzünü, yıldızları izlemeye devam etti.

"Korel," dedim içten bir sesle. "Gerçekten çok güzeller." Kafasını aşağı yukarı salladı fakat bana yine bakmadı. "Ben bilmiyorum," diyerek çocuk gibi homurdandım. "Yani hiç bilyelerle oynamadım."

Bir evden, bir adam, neden bir çanta dolusu misket çalardı, hiçbir fikrim yoktu ama Korel'in çocukluğunu sanki şu an avuçlarımda tutuyormuş gibi hissediyordum. Birbirinden güzel bilyeleri avucumun içine topladım ve tekrardan uzanarak hepsine tek tek baktım, onu sorgulamak istemiyordum; onun çocukluğunu sorgulamak demek, bu bilyeleri tek tek denize atmak demekti.

Dikkatini çekmek için tek tek bilyelerin rengini söylemeye başladım. Korel ise bana sırtı dönük bir şekilde duruyor hâlâ gökyüzünü izliyordu. "Mavi," dedim sessizce. "Bu kırmızı. Bu sarı. Bu turkuaz. Bu da kırmızı. Bu yeşil."

"Zümrüt."

Korel'e baktığımda beni izlediğini fark ettim. "Onun rengi gece zümrüdü rengi," diyerek beni düzeltti ve o da benim gibi uzandı. Kafamı aşağı yukarı salladım ve belli etmemeye çalışarak tekrardan renkleri saymaya devam ettim. Ara ara beni düzeltiyor, gerçek renklerini söylüyordu.

Simsiyah bir bilyeyi elimde tuttuğumda "Gece," dedi sessizce. "Gece rengi bu da." Elimden bilyeyi aldı ve tek gözünü kapatarak bilyeyi gökyüzüne doğru tuttu. "Karanlığa doğru tutunca rengi açılıyor."

Ona doğru yaklaştım ve elinde tuttuğu bilyeye tek gözümü kapatarak baktım. "Evet," dedim büyülenmiş bir tınıyla. "Sanki içinde bulutlar varmış gibi görünüyor."

"Bulutlar," dedi ve bilyeye bakmaya devam etti. "Gecenin bulutları, bulut kızı."

Bulut kızı. Gülümsedim, gülümsedi ve bakışlarımız kesişti.

"En sevdiğin bu mu?" diye sordum merakla. "Gerçekten çok güzel görünüyor."

Korel, düşünceli bir tınıyla, "O bu çantanın içinde değil," diye mırıldandı. "Ama onu da kurtarmama az kaldı."

Bilyelerine bu kadar önem vermesi ve kurtarılacak bir canlıymış gibi bakması kalbimin ısınmasına neden olmuştu.

"Tanrı," dedi düz bir sesle ve hiç beklemediğim bir anda. "Bir tuvali boyar gibi yıldızların üzerine yağlı boya fırçasıyla bulutları serpiştirip onları yok etmiyor mu?"

Ona bakmayı sürdürdüm. "Bulutların umut olduğunu düşünürdüm," diye mırıldandı. "Bulutlarım, bilyelerimdi. Bulutlar kayboldu, umutlar yok oldu."

"Umutlar bak burada," dedim avucumun içindeki bilyeleri göstererek. "Hem de renkli renkli bulutlar, umutlar."

Yattığım yerden kalktım ve onu da kolundan çekerek oturmasını sağladım. İki avucumu çantanın içine soktum ve ellerimi bilyelerle doldurdum.

"İşte şimdi tam zamanı."

Gözlerimin içine baktı. Bir avucumun içindeki bilyeleri onun avucunun içine bıraktım.

"Al eline fırçayı, kendi gökyüzünü aydınlığa boya," dedim ve ardından elimdeki bilyeleri havaya doğru attım. Renkli bilyeler her tarafa

dağıldığında sesli bir şekilde kahkaha attım ve gökyüzüne baktım. "Sana ait yıldızlar yeryüzüne düştüğünde bulutlar gülümseyecek."

Bekledim, Korel'in bulutlarını gülümsetmesi ve umutlarını canlandırması için bilyeleri havaya atmasını bekledim fakat atmadı; durdu, baktı ardından fısıldadı.

"Sana bilyelerle nasıl oyun oynanacağını öğreteyim mi Turuncu?"

Dejavu ruhumu kemirdi ve sanki geçmişim benden önce sorusunu yanıtladı:

"Bana bilyelerle nasıl oyun oynayacağımı öğret, Korel."

9. GÖK GÜRÜLTÜSÜ

Kar taneleri, gökyüzünü yırtıp yeryüzüne doğru yavaş yavaş izlerini bırakmaya başladığında soğuk hiç olmadığı kadar bir bedeni yakıyordu.

Ateşin yerini alan buz, yangını arzulamaya sebep oluyordu.

Adamın keskin ve bir o kadar da silik bakışları gökyüzüne doğru döndüğünde kar taneleri, açık kestane rengi saçlarının dalgasında dans ediyor, alnından şakaklarına doğru ilerlediğinde düşüncelerine sıcak bir darbe vuruyordu.

Üst dudağı belli belirsiz bir tebessümle yukarıya doğru kıvrıldı ve gözlerini kapattı, yürüyüşü yavaşlarken, kar taneleri kapalı gözlerinin gerisindeki kirpiklerinin ölüm boşluğu gibi anımsatan o tenine çarptığında soğuğun verdiği muhteşem hazza olan hayranlığını tekrardan içinde hissetti.

Üzerine giymiş olduğu kalın ceketi onu ısıtamıyordu ve ayaklarındaki siyah, kalın taban botları bileklerine kadar ulaşan kar birikintilerine her battığında sisli adım izleri arkasında adımlarını bırakıyordu.

Bir dönem yaşadığı ve yetiştiği evine doğru ilerlerken, zihninin içindeki seslerin dur durak bilmeyen çığlıkları sanki başka bir güç tarafından yönetildiğini hissettiriyordu.

Geriye doğru baktı; geldiği yolda bıraktığı adım izleri sadece ona aitti çünkü adamdan başka kimse bileğe kadar ulaşan kar birikintilerine batmak istememiş, açık olan yolu tercih etmişlerdi. Eve tekrardan baktığı zaman dolgun alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve gözlerini kıstı; üç katlı ve ona zıt olan bu eve o kadar yabancıydı ki, adım izleri bile geldiği yolda yavaş yavaş siliniyor, karlar onun bu eve gitmesine engel olmaya çalışıyordu.

Elini kot pantolonun cebine doğru attı ve anahtarlarını çıkaracağı sanıyle kapıda duran iki adam başlarıyla selamı verdiler ve birbirlerine doğru baktılar; başka bir yabancılığı da belki de bu kısımda hissediyordu. Korunmaya muhtaç bir ev, korunmaya muhtaç bir aile, korunmaya muhtaç bir çocukluk: nasıl olur da bu kadar korkusuz olabilirdi?

Kapının önündeki adamlardan bir tanesi karşıdan gelen evin sahibinin oğlunu gördüklerinde hafifçe zile bastılar ve anahtarı çıkarmasına bile fırsat

cevirmediler. Yarım dakika sonra kahverengi, tahta kapı açıldı ve orta yaşlarda hizmetli ilk önce kapıdaki adamlara sonra karşıdan gelen evin sahibinin oğluna baktı; kadının yüzünde gülümseme oluştu fakat bu samimiyetsiz bir gülümsemeydi.

Bir şeyler olacağını hisseden adamın kaşları çatıldı ve iki kaşının ortasındaki izde geçmişin notaları şarkılarını çaldı.

Kapının önüne vardığında hizmetli kadın "Hoş geldiniz," dedi ve kapının önünden çekilerek adamın geçmesi için yer verdi. Adam ise hiçbir tepki vermeyerek içeriye girdi ve üzerindeki kalın ceketi çıkardı. Çıkardığı ceketi alan hizmetli kadın bakışlarını adamın üzerinden ayıramıyordu.

Kapı kapandı, kapının gerisinde kar kaldı, kapının gerisinde soğuk kaldı, kapının gerisinde korkusuzluk kaldı ve sert bir darbe, başında şiddetli bir ağrı oluşturduğunda ellerini şakaklarına bastırarak odasına doğru ilerlemek için merdivenlere doğru ilerledi.

Ev oldukça geniş ve lüksтü. Her katta kaç oda olduğunu bile bilmiyordu ama evin kokusu, soğuğa özlemini arttırıyordu.

Merdivenlerin basamağına ilk adımını atan adama "Pardon," diye seslenen evin hizmetlisi oldukça tedirgindi. Gözleri, adamın arkasında bıraktığı ıslak ayakkabı izlerine kaydı; alışılmış bir sahneydi.

Adam, başını hizmetli kadına çevirdiğinde tek kaşını havaya kaldırdı.

Kadın, adamın çenesindeki yanık izine bakmamak için büyük bir çaba sarf etti fakat başarılı olamadı; her baktığında içini titreten bu izin nasıl oluştuğunu bilmese de sebebini az çok merak ediyordu; bu evde çalıştığının yirmi beşinci senesini doldurmuyordu. Bu adamın doğduğu ama doğduğu zamanı hiç göremediği zamanları biliyordu.

"Sizi bekliyorlar," dedi yutkunmaya çalışarak. Sis tabakası zihinlere çöktü, kadın yutkunmakta zorlandı. "Babanız içeride. Salonda."

Adam ilk başta öylece baktı fakat boş bakışları kadını daha fazla ürpertti. Evin küçük oğlundan hep korkuyordu, bu korkusunu dizginleyemiyordu fakat bakışlarındaki ürpertici hava, kadının kışın ortasında çıplak bir şekilde üşümesine sebep oluyormuş gibiydi.

"Tamam," dedi bariton bir sesle ve adamın elleri yumruk şeklini aldı. Merdivenin basamağından indi ve bir süre öylece durup karşı salona doğru baktı, ardından omuzlarını dikleştirdi ve burnunu sertçe çekerek salona doğru ilerledi. Son dakika duraksadı ve arkasına dönüp baktığında hizmetli kadının yerdeki ıslak adım izlerine baktığını fark etti.

Adam, gülümsedi, soğuk ve ürperticiydi. "Köpek gibi arkamda iz bıraktığımı söylerler," dedi, kadın irkildi. "Ben Sırtlan'ı tercih ediyorum." Kadın, baktı ve diyecek hiçbir şey bulamadığı için omuzlarını indirip kaldırdı. "Her neyse," diye geçiştirdi adam. "Biramı salona getir."

"Korel Bey," dedi hizmetli kadın hızlı bir şekilde. "Babanız yarım saat boyunca kimsenin evde durmasını istemiyor." Bir cevap vermesini beklemeden portmantodan hızlıca şişme montunu aldı ve üzerine geçirdi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, evin içinde oluşacak olan kıyamete artık kulak misafiri olmak istemiyordu.

"Öyle mi?" dedi Korel ve yapay bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Kadın kafasını hızlı bir şekilde salladı ve kapıyı açmadan önce çantasını da koluna geçirdi. Hızlıca Korel'e arkasını döndüğünde ondan katbekat uzun olan adamdan neden bu kadar korktuğu daha net bir şekilde zihninin üzerine düştü.

Kadının eli, sağ kolunun dirseğinden aşağısına doğru dokunduğunda eline çarpan ameliyat izi gözlerini sıkıca yumup içindeki şiddetli ateşi söndürmesi için kendine zaman verdi. Eli ensesinden yukarıya doğru kaydığında artık çıkmayan saçlarının yanık derisi avuç içine bir bıçak gibi battı.

"Ne oldu?" dedi Korel, şüpheyle kadını izlerken. "Gitmiyor musun?"

Kadın, gözlerini açtı ve adamın o açık kehribar rengi gözlerine baktı. Uzun kirpikleri kısılmıştı ve gözlerinin rengi, soğuktan etkileniyormuş gibi daha koyu bir renge dönüşmüştü.

"Bir," sustu, derin bir nefes aldı, "bir şey yok beyefendi. Ben sadece," kafasını iki yana sallayıp adamın onda bıraktığı izleri unutmaya çalıştı. Dudaklarına mühür vurmak zorundaydı. "Başım döndü."

Korel, umursamaz bir tavırla başını hızlıca salladı ve kadına bir daha bakmayarak salona doğru hızlı bir şekilde ilerledi.

Üzerine düşen karanlık, geçmişin aydınlığıydı.

Geniş salona girdiğinde gözleri babasını aradı ve bakışları kısıldı. Oldukça geniş olan salonun bir tarafında büyük, on iki kişilik uzun bir yemek masası vardı ve babası en baştaki sandalyede oturuyordu. Korel'in gözlerini salonun o renkli ve ışıklı düzeni aldı. Uygun değildi, zehirli bir irin belki de dudaklarından çıkıp çenesindeki ize doğru akacaktı ama durdu ve babasıyla göz göze geldiğinde hızlı olan adımları yavaşladı.

Cüneyt Bey, oturduğu yerde ellerini çenesinin altında birleştirmişti ve önündeki kâğıtlara bakıyordu. Bakışları kesik bir homurdanışla karşıya odaklandığında küçük oğluyla göz göze geldi ve içinde oluşan öfkeyi dudaklarını

birbirine bastırarak dizginlemeye çalıştı. Çenesinin altındaki ellerini aşağı doğru indiren babasından gözlerini ayırmayan Korel, kendisini sanki tam karşısında görüyordu.

Adam, kır saçlı ve uzun boyluydu. Elli üçüncü yaşını yeni dolduran adam, yaşıtlarına rağmen oldukça dinç ve belki de karizmatikti. Gözlerinin rengi, kehribar rengiydi ve dudakları dolgundu. Kalın kaşlarına yer yer beyazlar düşmüş olsa da kumrallığından pek bir şey kaybetmemişti.

Korel Erezli, Rafael Cüneyt Erezli'ye benziyordu.

"Baba," dedi Korel kesik bir nefes vererek ve başıyla selamladı. Babasının çaprazında duran sandalyeyi geriye doğru çektiğinde babası başını bile kaldırmadan sadece bakışlarıyla küçük oğlunu izledi. Bir eli masanın üzerindeydi ve parmakları küçük küçük ritimler tutturuyordu.

Bu bir meydan okumaydı.

Sandalyesine oturan Korel, babasının yüzüne bakmak yerine masanın karşısındaki yere kadar uzanan büyük pencereye baktı, kar taneleri dans ederek süzülüyor ve cama her çarptığında sanki yüzünde bir gülümseme oluşmasına sebep oluyordu.

Kar demek, soğuk demekti. Soğuk demek, ateş demekti. Ateş demek, kül demekti.

Kül demek, Korel Erezli demekti.

Ateşi kül eden kar ve soğuk, Korel Erezli'yi güldürmesebiliyordu.

"Nerelerdesin?" dedi babası fakat sesindeki tınıda bir şeylerin yolunda gitmediği belliydi.

Korel Erezli bakışlarını pencereden çekmeden "Kendi evimde," diye mırıldandı.

Babasının gözlerinin içine bakmayı hiçbir şekilde istemiyordu. Bir cevap alamadığında babasının hâlâ istediği cevabı almadığını fark etti ve boğazını temizleyerek duruşunu dikleştirdi. Ellerini masanın üzerinde birleştirdiğinde bakışları bıkkınlıkla ellerine kaydı.

"Buraya uzak olduğu için gelmiyordum."

"Öyle mi?" dedi babası alayla ve az önce yaşanan sahnenin aynısı, sanki bir daha yaşandı.

Korel Erezli, Rafael Cüneyt Erezli'ye benziyordu.

Korel, başını salladığında gözleri babasının önündeki kâğıtlara kaydı ve bakışları kısıldı. Babası ise ellerini kâğıtların üzerine koydu ve eğilerek oğluyla göz teması kurdu. "Tekrar soruyorum," dedi ve sesinin akislerine tehdit çarptı.

"Nerelerdesin?"

"Baba," dedi Korel ve başını çevirmek istediğinde babası Korel'in çenesini kavradı ve o kadar hızlı bir şekilde kendine doğru döndürdü ki Korel'in masanın üzerinde duran eli yumruk oldu. "Geldim," dedi fakat dişlerini sıkıyordu. "Buradayım."

Babası bir süre küçük oğlunun gözlerinin içine baktı, ardından kavradığı çenesini ferri bir hareketle bıraktı. Korel'in başı diğer tarafa doğru dönerken, gözlerine karşı masada duran boş çerçeveler takıldı; hiçbir çerçevede bir tane bile fotoğraf yoktu.

Olamazdı.

"Telefon taşınacak," dedi Cüneyt Erezli aksanlı bir tınıyla. O vezinsiz akisleri bile oğluna emanet etmişti.

"Telefon taşımayı sevmiyorum," dedi Korel ve kaşlarını çattı. Şu an cebinde bile telefonu yoktu ve nerede olduğunu bile hatırlamıyordu.

Cüneyt Erezli, tatlı bir tebessümle oğluna baktı ve gözlerini kıstı. Sessizliği bozacak olan tek kıyamet, Cüneyt Erezli'nin önündeki kâğıtlardaki gizliydi. "Öyle mi?" dedi babası tekrardan ve başını sallayarak anlayışla karşılıyormuş gibi davrandı. Bir süre sessizlik aralarında dalga dalga yayıldı ve Korel Erezli'nin zihni hızlı bir çark gibi dönmeye başladı.

"Okul nasıl gidiyor?" dedi babası havadan sudan bahsediyormuş gibi. Asıl bahsettiğinin ne olduğunu fark eden Korel, hızlı bir şekilde babasının yüzüne baktığında saçlarındaki kar taneleri erimiş ve ıslanmıştı.

"Güzel." Korel'in tek cevabı babasının daha fazla tebessüm etmesine sebep olduğunda Korel, gözlerini kapattı ve bir eli saçlarına doğru kaydığında babası sertçe oğlunun bileğini kavradı.

Bileğini o kadar sıkı bir şekilde tuttu ki, Korel geriye çekmek bile istemedi. "Sen yirmi iki yaşında bir adamsın," dedi babası bileğini daha sıkı tutmaya devam ederek. "Çocuk gibi yalana başvuruyorsun."

Korel, gözlerini sıkıca yumdu ve tekrardan açtığında bileğini tutan babasının elinin parmak izleri, bir başka ize meydan okudu. Korel, uzatmak istemedi ve susmayı tercih ederken damarları sanki eroine susadı.

Babası, Korel'in bileğini bıraktı ve sakin bir şekilde yanındaki gözlüğünü taktı. Önündeki kâğıtlardan bir tanesi Korel'in önüne oldukça sakin bir şekilde yerleştirdiğinde Korel, bakışlarını kâğıda çevirdi ve yutkundu.

"Oku bakalım," dedi babası ve bir elini çenesini doğru yerleştirdiğinde boynunu çıtlattı.

Korel Erezli, Cüneyt Erezli'ye benziyordu.

Korel, her cümleye tek tek göz gezdirdiğinde "Baba," dedi sadece fakat başka bir şey söylemek istemedi ve masanın üzerinde duran ellerini aşağıya doğru indirdi.

"Ne yazıyor?" dedi babası ve büyük bir şefkatle Korel'in ensesini kavradı. Uzaktan bakıldığı zaman oldukça babacan ve sevecen görülnen bu hareket, ikisinin arasındaki en büyük gerilimin sadece fon müziğiydi. "Korel Erezli'nin tıp fakültesini bıraktığı yazıyor." Kaşlarını kaldırdı. "Profesör Doktor Cüneyt Erezli'nin oğlu Korel Erezli'nin okulunu yarıda bıraktığı yazıyor." Eli oğlunun ensesini daha sıkı kavradı. "Korel Erezli'nin artık tıp okumadığı yazıyor." Cüneyt Erezli'nin yüzündeki gülümseme gitgide silindiğinde oğlunun ensesini kavrayan parmakları sıkılaşıyordu. "Korel Erezli'nin artık tıp okumayacağı ve babasını karşısına aldığı yazıyor."

Korel, hiçbir tepki vermeden önündeki kâğıda bakmayı sürdürdü, parmaklarının boğumlarındaki derileri soydu, tırnakları tahta masaya geçti fakat babasının yüzüne bakmadı.

Babası, Korel'in ensesindeki saçları sert bir şekilde kavradığında Korel, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Korel Erezli," dedi babası ve sesinde şeytanın kahkahaları gizlendi. "Bunu yaptın, evladım." Ayağa kalktı, Korel gözlerini açtı ve babası Korel'in başını o kadar sert bir şekilde masaya yatırdı ki Korel'in yüzü sağ tarafa doğru döndüğünde yanağında şiddetli bir sızı hissetti.

Korel, öylece durdu ve karşısındaki pencereye baktı. Kar taneleri düştü, kar taneleri pencereyi dövdü, kar taneleri şarkılar söyledi. Babası, tekrardan Korel'in saçını kavradı ve kaldırıp tekrardan yüzünü masaya çarptı. Korel, tek bir ses dahi çıkarmadı ve aşağıda tuttuğu elleri yumruk şeklini aldı, sıktığı yumrukları avuçlarının içine baskı yaptı, o baskı, babasından daha çok canını acıttı.

"Okulu bıraktın," dedi babası ve Korel'in başını kaldırarak geriye doğru çekti. Bakışları birbirleriyle kesiştiğinde Korel'in kaşı yarılmıştı.

"Evet," dedi Korel düz bir sesle. "İstemiyorum."

"Öyle mi?" dedi babası ve bir süre oğlunun yüzüne baktı. Korel ise ruhsuz, hissiz bakışlarını babasının üzerinden çekmedi. "Öyle," dedi.

Babası, kafasını salladı ve sakince oğlunun başını bıraktığında Korel, başının çarpmadan dolayı döndüğünü hissetti. Yumruk yaptığı elleri gevşemedi,

aksine daha fazla sıkılaştı fakat babası görse bile görmezden gelerek yavaş adımlarla salondan dışarıya çıktı ve Korel'i kendi halinde yalnız bıraktı.

Zaman aktı, zaman kavlayan bir duvarın üzerinden akan kan gibi oldukça yavaş ve ağır ağır aktı. Kavlandığı her noktada duraksayan kan, başka bir parçasını bıraktı ve ilerleyen her yol, başka bir yola karıştı. Yere damla damla düşen her kan, pencereye vuran her kar tanesiyle savaştı ve Korel Erezli her zaman hissettiği o karıncalanmayla beraber zihninin duvarlarının alev alev yandığını hissetti.

Babası içeriye doğru girdiğinde Korel'in bakışları ilk önce babasıyla, ardından babasının elinde tuttuğu ıslak jop ile karşılaştı. Oturduğu sandalyeden hızlı bir şekilde kalkan Korel değil, Korel'in çocukluğuydu.

Sandalye yere düştü, kavlayan duvar yıkıldı ve kanlar, karlar kadar yerlere birikti.

Korel, yumruklarını sıktı, babası Korel'e doğru ilerledi; küçük adımlar, küçük adamlara meydan okudu. Elinde tuttuğu ıslak jopu diğer elinin avucunun içine çarpmaya başladığında Korel, kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" dedi babası soluk bir sesle.

"Yapma," dedi Korel, zihni daha fazla yandı; küçük adamlar sopalardan korktu.

Beklendiği gibi olmadı, hiç kimsenin beklediği gibi olmadı, Korel hiçbir zaman babasına meydan okumadı ve ileriye doğru gitmesi gereken adımı geriye doğru gitti. "Yapma," dedi. Geriye doğru birkaç adım daha attığında babası da onunla beraber ilerledi.

Zihni yangın yerine döndü, zihni avuçlarının içine baskı uygulayan ve yakan yetim parmak uçları kadar yandı.

Geriye doğru giden adımları, salonun dışına doğru çıkarken, babası da onu takip etti. "Gitme," dedi babası başını omzuna düşürerek. "Bak jop kırıyor. Bedenin morarsın istemeyiz."

Korel Erezli, Cüneyt Erezli'ye benziyordu.

Korel, duraksamadı ve arkasını dönerek koşmaya başladı. Babası ise arkasından sakince yürümeye devam etti. Korel, dış kapıyı açtığında soğuk, bedenine çarptı ancak o saniye iki adam da Korel'in önüne geçti fakat Korel, duraksamadı ve önüne geçen adamlardan bir tanesine sert bir şekilde yumruk geçirdi. Adam sersemleyip geriye doğru gittiğinde diğer adam Korel'in kolundan tuttu fakat Korel, bu sefer de adamın karnına dizini geçirdi, ardından

ensesine dirseğini geçirerek itekledi. Duvara doğru yapışan adam, elleriyle ensesini tuttuğunda Korel, koşmaya başladı ve geldiği yolda devam etti.

Güçlüydü, karlı zemini bile titretecek kadar güçlü, soğuğu yakacak kadar öfkeli ve herkese meydan okuyacak kadar kendine güveni vardı.

Geçmişi dışında.

Korel Erezli, Cüneyt Erezli'ye benziyordu.

Geldiği yolda adım izleri kalmamıştı, kar daha fazla hızını arttırmıştı ve o adım izlerinin boşlukları dolmuştu.

Yere düşüyormuş gibi olduğunda bir eliyle yerden destek aldı ve avucunun içine soğuğu doldurdu. Koşmak için yeniden doğrulduğunda karşısında dört tane adam duruyordu, diğer tarafa doğru gitmek istediğinde az önceki iki adam aynı yerindeydi.

Her şey kısa bir zaman diliminde oldu; üç tane adam Korel'i kollarından tuttu, diğerleri ise çevresini sardı. Tutmakta zorlanıyorlardı. Korel Erezli'nin bedeninde güçlü biri olmasa da ruhunu gücüyle zedeleyecek bir adam vardı.

Kurtulmak için olduğu yerde çırpınmaya devam ettiğinde dizinin arka tarafında sert bir darbe hissetti ve dizlerinin üzerine çöktüğünde babasını gördü. Elinde tuttuğu jopu Korel ona baktığı saniye sırtına doğru geçirdiğinde Korel, yüzüstü yere düştü ve adamlar Korel'i tutmayı bıraktı.

"Hayır!" diye bağırdı Korel, zihni yangının ortasında her hücresini yakmaya devam etti, alevler her tarafa yayıldı. Alevler geçmişini, alevler geleceğini, alevler şimdiyi yakmaya devam etti.

Cüneyt Erezli, durmadı ve daha sert bir şekilde Korel Erezli'nin bacağının arkasına vurduğunda yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Adamlar artık Korel'in yanında durmuyordu, geriye doğru çekilmişlerdi. Korel, karlı zemine tamamen yattığında babası elinde tuttuğu jopla bu sefer koluna vurdu, Korel, tepki vermedi. "İstemiyorsun," diye mırıldandı babası ve Korel'in karnına elinde tuttuğu jopla o kadar sert bir şekilde vurdu ki Korel, duraksamadan öne doğru cenin pozisyonu aldı ve kendini korumak için ellerini başına sardı.

"Baba," dedi sadece. Zihninin alevlerinden bir çocuğun sesi duyulur gibi oldu, canlanan bir şeyler oldu fakat soğuk ve gitgide şiddetini arttıran kar, Korel'in yüzüne, ellerine, saçlarına, başına bedenine her çarptığında yangının söndüğünü hissetti.

Yangın sönmeli miydi? Yangın bitmeli miydi?

Korel'in zihninin içi, o yangın her söndüğünde küllerle doluyordu.

Babası, son kez sırtına vurduğunda Korel, artık hissetmiyor gibiydi. Cüneyt Erezli, küçük oğlunun yüzüne doğru eğildiğinde Korel, elleriyle saklandığı yerden yüzünü açığa çıkardı ve babasına baktı fakat o saniye dikkatini başka bir detay çekti ve evin ikinci katındaki pencereye gözleri kaydığında ağabeyiyle göz göze geldi. Korhan Erezli, odasının penceresinden sadece olanları izliyordu. O saniye, Korel'in zihnindeki yangını söndüren soğuk, küllerini yerine bıraktı. Ve Cüneyt Erezli fısıldadı: "Sana uslu bir çocuk olmanı söylemiştim." Korel, ağabeyinde olan bakışlarını babasına çevirdi. "Uslu bir çocuk olacaksın."

Bedeni soğuğu hazmetti ve Cüneyt Erezli bir süre küçük oğlunun yüzüne baktıktan sonra elinde tuttuğu jopu adamlarından birisine attı ve ellerini silkeleyerek "Herkes işine," diye emir verdi. Adamlar hızlı bir şekilde dağıldığında Cüneyt Erezli, bir daha oğlunun yüzüne nefretle bile bakmadı ve arkasını dönerek evine doğru ilerledi.

Korel Erezli, tekrardan pencereye baktığında ağabeyi yerinde yoktu. Yattığı hatta düştüğü yerden yan bir şekilde yanağı karlara yaslı hâldeyken babasının adımlarını izledi.

Yatağın altında, beton zeminde ya da karların üzerinde...

Babasının adımları hep aynıydı, babasının adımlarını izlerken hissettiği hep aynıydı.

Korel Erezli'nin dudaklarından akmayı bekleyen kanlı irin bir öksürükle dışarıya çıktığında yattığı yerden zorlukla ayağa kalktı ve dizlerinin üzerinde durarak elinin tersiyle dudağının kenarını sildi; parmaklarına bulaşan kan, sustuklarının kanıydı; sanki zihninin yangınından çıkan hasarlarıydı.

Bir ses işitti, bir nefes, bir gülümseme ve sanki her şey zaman dilimiyle beraber bir anda değişirken, yüzünü ıssız bir gülümseme aldı. Yerden destek alarak ayağa kalktı, parmakları karları kavradı ve çöktüğü yere baktı. Bedeninin şeklini alan bu yer, karlar ile örtülecekti.

Eli, cebine gitti ve yanından hiç ayırmadığı bıçağını avucunun içine aldığında küçük bir adım atarak evine tamamen arkasını döndü. Zihni küle döndü, ateşi bağışlamadı.

"Soğuk," diye fısıldadı vezinsiz bir sesle. "Hiç bu kadar çok yakmamıştı."

Yürüdü, elinde tuttuğu bıçak, geçmişi yok olan bir çocuğun, geleceğe düşmanlığını simgeledi ve damgaladığı her hayata bir darbe daha indirmek istedi.

Bakışları değişti, göz bebekleri büyüdü, başına şiddetli bir ağrı girdi ve perdeler Korel Erezli'ye kapandı; artık boşluğa bakıyordu.

Rafael Erezli, Korel Erezli'ye benzedi.

Korel Erezli, meydan okuduğu her şeye benzedi.

Denizin iyot kokusu ve Korel'in kül kokusu birbirine karıştığı zaman, kıyametin kokusunu alıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki kıyametin alameti olan deniz taşmış ve gökyüzüne ulaşırken yeryüzü yanmıştı, geriye kalan küller ise denizle karışmıştı.

Sessizliğimiz gitgide artıyordu ve ikimiz de az önceki sohbetimizden sonra konuşma taraftarı değil gibiydik. Bana bilyeler ile oynamayı ne zaman öğretecekti, bilemiyordum; belki de gelişigüzel kurduğu bir cümleydi ama hissettiğim hiçbir zaman bu olmamıştı. Bir şekilde, zihnimin gerisinde Korel ile kendimi bilyeleri dağıtırken ya da gökyüzüne savururken görebiliyordum. Aklıma takılan en önemli soru ise her cümlenin içinde barındırdığı derin ve mecazi anlamdı.

Bilyelerinin umutları olduğunu söylemişti ve umutlarla oynamayı öğretecekti; Korel'in umutlarıyla mı oynayacaktım?

"Soğuk oldu," dedim kollarımı bedenime sararak. Korel, ellerini dizlerinin önünde birleştirmiş denizin en uç noktasını izliyordu, baktığı yere baktığımda büyük bir geminin hareket etmeden durduğunu fark ettim; İstanbul ışıkları ise intihar öncesi parlayan gözlere benziyordu.

"Gemi çok esrarengiz görünmüyor mu?" diye sordu benim de o noktaya baktığımı fark ettiğinde.

"Evet," dedim ve derin bir nefes aldım. "Hiç gemiye binmedim ama kocaman bir denizin ortasında bir geminin içinde olmak nasıl olurdu, merak etmiyor değilim."

Korel, yüzünü buruşturdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Yanık izi diğer tarafında kalmıştı bu yüzden gözlerim, dudaklarına rahatlıkla kayabiliyordu. Kurumuş dudaklarının rengi, koyu bir renge dönmüştü. Sahili aydınlatan ışıklar direkt onun dudaklarına ve uzun kirpiklerine çarpıyordu; kirpiklerinin gölgesi ise kirli sakallı yüzüne uzun sedir ağaçları gibi yayılıyordu.

Kirpiklerinin gölgesi nedense fazlasıyla güvenilir gelmişti.

"Fazla güvensiz," dedi yüzünü buruşturmaya devam ederek. "Suyu sevmiyorum."

Kaşlarım havaya doğru kalktı ve ardından çattım. "Neden?"

"Güvenli değil," dedi ve başını çevirerek hızlı bir şekilde ayağa kalktı.

Üzerini silkerken ben de oturduğum yerden kalkmak için hamle yaptım fakat Korel'in yüzüne ışıklar vurmaya başladığında gözlerim irileşti ve gerçekten bilindik bir film sahnesi gözümde canlandı. Başımı geriye doğru çevirdiğimde polis arabalarını gördüm, Korel de aynı noktaya baktığında sakin bir şekilde tekrar yanıma oturdu ve hiç beklemediğim bir anda başımı tutarak beni dizine yatırdı.

"Hareket etme."

"Şaka mı bu?" dedim fısıldayarak. Korel, saçını geriye doğru attı ve bunu yaparken tekrar arka tarafa doğru baktığında devriye gezen polis arabaları olduğunu fark ettim. "Daha neler," dedim homurdanarak. "Bu tarafa gelirlerse beni öpüyormuş gibi mi yapacaksın?"

Korel, belli belirsiz gülümser gibi oldu ve dizine yattığım için üzerime doğru eğildi. Yan bir şekilde onun sonbahar gözlerini yakından gördüğümde yutkundum.

"Daha neler," dedi benim gibi tekrar ederek.

Gözleri dudaklarıma kaydı ve polis arabasının ışıklarının Korel'in sağ tarafına doğru çarptığını gördüm. Araç gitgide yaklaşıyordu. Nefesi yüzüme çarpmaya başladığında gözlerim irileşti tekrardan yutkunduğumda bakışları boğazıma doğru kaydı, kaşları havaya doğru kalktı.

"Çarşaf gibi incecik bir tenin var, damarların çok belirgin. Şu an bu durumdayken seni öpmek yerine rol yapmak için boynundaki damarlara dişlerimi geçirirdim, Turuncu Cüce."

"Ne?" diye inlediğimde ışıkların uzaklaştığını fark ettim. Ayaklarım yere sağlam bir şekilde basıyordu fakat dizlerimin titrediğini hissediyordum; büyük ihtimalle korkudandı.

Korel, polislerin gittiğini fark ettiğinde eğildiği yerden kendini geriye doğru attı ve öylece ona bakmayı sürdürdüm.

"Ne bakıyorsun?" dedi homurdanarak. "Kalk dizimden, geçti."

Kaşlarım çatıldı ardından gergin bir şekilde nefes alarak olduğum yerden o kadar hızlı bir şekilde kalktım ki Korel, bana bakmayı sürdürdü ve benim aksime yavaş bir şekilde ayaklandı. Boy farkından dolayı gözlerim direkt göğüs kafesine denk gelirken homurdanmamak için kendimi çok zor tutuyordum.

Korel, parmağıyla burnuma fiske vurdu ve "Fazla kıvraksın," diyerek bana takıldı. Korel, bana takılıyordu ve fark ettiğim kadarıyla bir şeye sinirlendiğim zamanlar daha fazla sinirlendirmekten zevk alıyordu.

"Altı yaşından beri dans ediyorum," dedim ters bir cevapla. "Bütün danslara hâkimim. Senin gibi..." ona baktım, laf söylemek istiyordum fakat oldukça sportif görünüyordu. "Senin gibi kalas değilim."

Korel, düz bir şekilde yüzüme baktıktan sonra kafasını aşağı yukarı salladı ve son dediğimi duymazdan gelerek "Dansı çok mu seviyorsun?" diye sordu. Bakışlarında ciddiyetin maskesi vardı ya da gerçekten ciddiydi, bilemiyordum.

"Evet," dedim ve ardından gerginliğin omuzlarımdan bir ruh gibi çekildiğini hissettim.

Derin bir nefes aldığımda alt dudağım büküldü. Bunu fark eden Korel, başını omzuna yatırarak bana baktı. Gözlerinde gizli olan bir şeyler vardı, sırlarla dolu bir odadaymış gibi hissediyordum onun gözlerine baktığım zamanlar. Sanki bir odanın kapısını açtığımda ve içeriye daldığımda başka bir odanın kilidi tekrardan canlanıyordu, en büyük sır ise o odada gibiydi.

"Ne oldu, Çilli?" dedi, sesinde ilgi var gibiydi.

"Aklıma gittiğim dans atölyem geldi," dedim ve yola doğru yürümeye başladım. Korel ise beni takip etti. "Öğretmenimi seviyordum, o atölyeyi seviyordum, aynaları seviyordum." Ellerimi saçlarıma geçirdim ve önüme gelen birkaç tutamı geriye doğru attım. Kirpiklerimin arasından Korel'e baktığımda bakışlarımız esrarengiz bir şekilde sanki kalın bir ip varmış gibi birbirine çekildi. "Şimdi hiçbiri yok, öğretmenim gitti."

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve yere bakarak yola doğru yürümeye devam ettim, Korel'in elinde tuttuğu çanta arada bacaklarıma çarpıyordu. Sessiz bir şekilde yürürken siyah botlarının çıkardığı sesleri dinliyordum. Yerlerde kurumuş yapraklar vardı, mevsim sonbahardı ve Korel, gözlerinin renginin üzerine basarak hatta onları ezerek ilerliyordu. Ben ise o yapraklara basmamak için ekstra bir çaba sarf ediyordum. Bir başkasına göre o yapraklar ölmüş olabilirdi fakat benim için, yeryüzüne olan özlemlerinden dolayı düşüyorlar ve tekrar filizleneceklerini düşünüyordum.

Korel'in gözleri tekrar filizlenip yeşermezdi fakat kurumuş yaprakların da ölü olmadığına inandıran en büyük şey onun gözleriydi. Korel'in gözleri ölmemişti.

"Asma yüzünü," dedi ters bir sesle ve yola çıktığımızda bir anda beni omzumdan tutarak çevirdi. Gözlerimin içine bir süre baktıktan sonra başımı yere eğdim ve ayağımla yere bir şeyler yazmaya başladım. Öylesine gelişigüzel yazdığım harfler, sessizliği bozmuyordu.

"Şımarık bir kız gibi davranıyorum bazen," dedim yere üçgen çizerken. "Ama dansa çok bağlıyım."

"Aptal," dedi ve ayağının ucuyla ayağımın ucuna vurduğunda hareket etmedim. "Yere bir üçgen bile çizmeyi beceremiyorsun." Omzumu kaldırıp indirdim ve ona bakmayı sürdürdüm. "Şu an kaç yaşındasın?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Üç mü?"

"Altı," dedim hızlı bir şekilde ve ne dediğimi anlayınca bir an duraksar gibi oldu. Birkaç saniye daha bana baktıktan sonra yola doğru baktı. Yaklaşan taksiyi uzaktan el işareti yaptığında içimin kavrandığını hissediyordum. Amcam ile karşılaşmaya pek hazır değildim.

Taksi önümüzde durduğunda Korel, hiç beklemediğim bir davranış sergileyerek arka kapıyı açtı ve geçmem için bekledi, bakışları benim üzerimde değil, işlek olmayan yoldaydı. Kısa bir süre ona baktım fakat bana bakmayacağını fark ettiğimde koltuğa binmek için hamle yaptım fakat bir anda kapıyı kapattı ve bakışları bana döndü.

"Dinle," dedi aksanını belli ederek. Gözlerini kapattı ve sessiz bir şekilde İspanyolca bir şeyler mırıldandı, küfür olmalıydı. "Yarın öğleden sonra görüşelim, seni bir yere götüreceğim."

Sesinde sanki bunları söylediği için bir pişmanlık vardı, sanki neden yaptığına anlam veremiyordu. Taksi şoförü kornaya bastığında Korel, bir anda yolcu camına sert bir yumruk attı ve "Bekle lan," diye hırladı.

Sorgulamadan "Tamam," diye mırıldandım ve kafamı aşağı yukarı salladığımda Korel, kapıyı açtı ve bu sefer gerçekten koltuğa oturmamı bekledi. Yüzüne bir süre baktıktan sonra "Teşekkür ederim," dedim fakat yüzümü buruşturdum. "Teşekkür etmiyorum, caninin tekisin."

"Güzel," dedi ve ben koltuğa oturduktan sonra kapıyı kapattı, ardından yolcu koltuğunun kapısını sertçe açtı ve cebinden paraları çıkararak vitesin oraya attı. "Yarım saat sonra bu kız evinde olmazsa aynana asılan süs, senin kellen olur."

Burnumu kırıştırdım ve bu yaptığının çok saçma bir hareket olduğunu düşündüm, içimden bir ses ise kimseye güveni olmadığını ve o yüzden herkese karşı böyle davrandığını mırıldandı. Taksi şoförünün bir cevap vermesini beklemedi, yolcu kapısını benim kapımın aksine sertçe örttü.

"Kusura bakmayın," diyebildim sadece Korel'e bakarken. O ise durmuş, şoföre bakıyordu. Gözlerim, ellerine kaydığında parmaklarının ucunun mor olduğunu gördüm.

Taksi şoförü cevap vermedi ve gaza basarak oradan uzaklaştı, içimde arka camdan Korel'e bakmamı söyleyen tarafımla tartıştım ve galip ben gelirken Korel'in sonrasında ne yaptığını hiçbir zaman bilemedim.

Karanlık caddede ilerleyen taksi oldukça hızlı gidiyordu, bunun sebebi büyük ihtimalle Korel'in tehdidiydi çünkü Korel'de insanın içini ürperten bir hava vardı.

Bu, daha çok rüzgâr gibiydi.

Korel bazen sıcak bir rüzgâr iken bazen soğuk, dondurucu bir rüzgâr olabiliyordu ve öyle zamanlarda benim sırtımdan belime doğru ilerleyen his, ürpertiden başka hiçbir şey değildi. Bakışlarında binlerce ceset taşıyor, gözlerinin derinlerinde mezarlıklar vardı. Rüzgârını estirdiğinde üzerine serpiştirdiği kurumuş yapraklar dağılıyor ve ben cesetleri görebiliyordum; Korel'in mezarlığında tek bir çiçek dahi yoktu.

Kurak topraklarla donatılmıştı ve nasıl içinde kemik taşıyan bir mezarın içinde ruh yoksa, Korel'in gözlerinde de o ruh yoktu.

Sanırım onu yapraklarını örtmüşken izlemeyi daha çok tercih ediyordum çünkü mezarlıklar ölmüş olan yetimlerin, öksüzlere kucak açtığı yerdi.

Taksi şoförü bindikten kısa bir süre sonra tarif ettiğim evimin sokağına girdiğinde aynadaki saate baktım; yirmi dakika içerisinde getirmişti. Bakışlarım uzaktaki eve takıldığında hiçbir ışığın yanmıyor oluşu kaşlarımı hayretle kaldırmama sebep oldu. Amcam bir şekilde beni bekliyor olmalıydı, azarlamak için, yerden yere vurmak için ya da hiçbir şey için.

Taksi, evin önünde durduğunda adama dönerek "Tekrardan kusura bakmayın," dedim fakat gözlerini diktiği yerden ayırmadı, dönüp

bana bile bakmadı. Kapıyı açıp arabadan indiğimde öyle bir hareket etti ki, taksinin uçtuğunu düşündüm.

Eve doğru giden taşlık yolda hızlı hızlı yürüdüm ve gözlerim evin arka tarafındaki ormanlığa dalsa da görmezden gelerek kapının önüne geçtim. Derin bir nefes alıp zile bastığımda gözlerimi kapattım ve içimden saniyeleri saymaya başladım fakat otuzuncu saniyeye geldiğimde kaşlarım çatıldı ve tekrardan zile bastım. Birkaç dakika sonra kapıyı kimsenin açmadığını fark ettiğimde çevreme göz gezdirdim ve kimsenin olmadığına kanaat getirdiğimde kapının yan tarafında duran saksının toprağına elimi geçirdim ve sakladığım yedek anahtarımı alarak kapıyı açtım. Ardından kapıyı kapatırken, evde kimsenin olmadığını fark ettim. Hızlı bir şekilde holün ışığını yaktığımda salona loş bir ışık yansıdı ve açık olan televizyonun vurduğu ışıkla beraber masanın üzerindeki içki şişelerini gördüm, gazeteler ve kitaplar ise hemen yanındaydı.

"Amca!" diye bağırdım ne olur ne olmaz diye fakat ses gelmeyeceğinden emindim çünkü şu an evde olsaydı gür sesiyle beni omuzlarımdan sarsacağını biliyordum. Mutfağa doğru ilerlediğimde salondaki amcamın dağınıklığını görmezden geldim. Mutfak masasının üzerine bırakılan notu elime aldım ve hızlıca okumaya başladım. Notta yazanları okudukça yüzümü geniş bir gülümseme kapladı ve olduğum yerde hafifçe kalçamı sallayarak notu havaya attım. Amcam birkaç gün iş dolayısıyla şehir dışında olacağından bahsetmişti yani birkaç gün ev bana kalmıştı.

Jeff Buckley'in sevdiğim bir şarkısını mırıldanarak sırıtmaya devam ettim ve merdivenleri çıkarak odama doğru ilerledim. Üzerimdekileri çıkarmadan kendimi yatağa atmadan önce yan tarafta kalan müzikçalardan söylediğim şarkıyı açtım ve kendimi yatağa sırtüstü bıraktım. Yüzümdeki geniş bir sırıtmayla beraber tavanı izlerken, gerçekten neye bu kadar sırıttığımı belki de dakikalar sonra sorgulamaya başladım ve yüzümün aldığı şekli düzeltmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

Göz kapaklarıma çizilen görüntü kaskatı kesilmeme sebep olurken, dudaklarımda armağan gibi duran tebessüm bir çiçek gibi soldu ve gözlerimi sıkıca yumarak o görüntüyü kovmaya çalıştım.

Çerçevelerin orada, bana karşı temasını hiçbir zaman unutmayacağını biliyordum; bir perdenin arkasına gizlenen Korel, benim üzeri

çarşafla örtülmüş anılarıma ışık olamayacağını o zaman belli etmişti. Zaten gözlerindeki ifadede mezarlığı taşıyan bir adam ve ruhu hissedilmezken, nasıl olur da o gözlere perde çekebilir, sanki artık yarımda duran o değilmiş gibi davranabilirdi?

Korel'i çözmek için çabalamayacağımı biliyordum, çünkü çözülmek istemediğini az çok fark ediyordum. Belki elimde olsaydı; o an, o saniye bana karşı temasa geçtiği saniye gözlerine indirdiği perdeyi parçalara ayırabilirdim fakat Korel, bazen o kadar imkânsız olabiliyordu ki ben o kadar imkânın arasında bile ona ulaşırken, yürüdüğüm her yolun sonuna bir mayın tarlası döşüyordu.

İmkânlar patlıyordu, imkânlarımı yok ediyordu ve Korel, tamamen imkânsız olarak o yolun sonunda kalıyordu.

Bir gün o mayında imkânlarım değil, ben patladığımda artık Korel imkânsız olmayacaktı.

Düşünceler, tepemdeki duş başlığından akan sıcak suya karışırken, kaşlarım çatıldı. Bedenimdeki her kasın tek tek gerilmesine sebep olacak kadar kötü kâbuslar görmüştüm ve hiçbirini hatırlamıyordum. Genel olarak karanlık bir sokak ya da okyanusun içinde kendimi hissediyordum fakat tamamen hatırlamadığım gibi, gözlerimi açtığımda ter içinde ve tırnaklarım avuçlarımın içine geçmiş oluyordu. Başımdaki şiddetli ağrının sebebi büyük ihtimalle gördüğüm kâbuslardı fakat daha derinlerde sanki zihnimde bir yerin zorlandığını hissedebiliyordum, bir süredir sesleri duymuyordum ve büyük ihtimalle bu baş ağrısı o sesleri duyacağımın bir karıntıydı.

"Ofl" diye homurdandım ve dişlerimi kenetleyerek ellerimle başımı sıkıştırdım. Sıcak su, uyuşturusa bile duştan çıktığım an başımın ağrısının şiddetini gitgide artıracağını biliyordum.

Neredeyse öğleden sonrasına kadar uyumuştum ve kesik kesik uykularımın arasında zihnim sürekli bir şeyleri sorgulamıştı. Uyandığım zaman ise aklımı kurcalayan en büyük soru, Korel'e nasıl ulaşacağımdı. Bir şekilde onunla bugün görüşeceğimiz konusunda sözleşmiştik ve bende onun telefon numarası bile yoktu, sözüm ona onda varsa bile hiçbir şekilde beni aramamıştı.

Duştan çıkıp bornozumu bedenime sararken, banyodaki aynanın buğusunu sildim ve bakışlarım aynadaki kıza kaydı. Gözlerinin altı

morarmıştı ve içi, kırmızı damarlarla renklenmişti. Açık kahverengi gözlerim sanki daha koyu görünüyordu. Saçlarıma havluyu sarmadan raftaki tarağımı aldım ve hafif hafif taramaya başladım.

Aynaya bakmayı seven biri hiçbir zaman olmamıştım çünkü aynaya baktığım zaman gördüğüm kız, babamın yüz hatlarını taşıyordu. Belirgin çene kemiği, çıkık elmacık kemikleri ve biraz da çiller... Babamın yüzüne rüzgâr ile serpiştirilmiş olan çiller, benim her zaman yağmurlarım olmuştu. Aynaya bakmayı reddederek saçlarımı taradım ve banyodan çıkarak gardrobuma doğru ilerledim.

Hızlı bir şekilde dar, siyah bir kot pantolon ve üzerine bordo rengindeki kazağımı çıkardığımda bakışlarım dolabımın alt rafında yer alan balerin ayakkabılarına kaydı. Kirliydi, hiç olmadığı kadar kirliydi ve ben onu hiçbir zaman temizlemek istememiştim çünkü kiri, benim ruhumun temizliğini simgeliyormuş gibi geliyordu.

Sert bir şekilde dolabın kapağını kapattıktan sonra üzerime iç çamaşırlarımı ve kıyafetlerimi geçirdim, odamdaki boy aynasına göz ucuyla baktıktan sonra saçlarımı açık bırakmak yerine hızlı bir şekilde bol bir örgü yaptım ve başıma siyah bir bere geçirdim.

Odamın perdesini açtığımda gökyüzü, güneşe bugünlük küsmüştü ve hava o kadar kapalıydı ki saate bakma ihtiyacı hissettim. Öğle vaktini neredeyse dört saat geçmişti, Korel'den ise hâlâ ses yoktu.

Odamın içini bir anda şarjda olan telefonumun gürültüsü kaplarken hızlı bir şekilde telefona koştum ve kimin aradığına bile bakmadan "Evet!" diyerek nefes nefes konuştum.

"Hey hey hey," dedi Büge ve gözlerimi devirerek yatağıma yığıldım. "Neden nefes nefesisin? Nasılsın?"

"Ne oldu, Büge?" dedim ve dün beni öylece o evde bıraktığı aklıma gelince içimde bir yerlerin sızladığını hissettim, ona bu konularda kızamıyordum ama canım yanıyordu; bunu o da biliyordu.

"Kızgınsın bana," dedi ve ardından arka taraftan birilerine bağırdığını duydum. Daha sessiz bir yere geçti. "O an bana kaçmak en doğrusu gibi geldi ve gittim sonra da..."

"Büge, açıklama istemiyorum, biliyorum," dedim sözünü yarıda keserek. "Gerçekten bir önemi yok. Şu an sen iyisin, ben iyiyim. Tamam mı?"

Büge, duraksadı ve ardından "Pekâlâ," diye mırıldandı. Dudaklarını merakla kemirdiğini biliyordum. "Hım," dedi, adeta mırladı. "Sen yani siz ne yaptınız?"

"Hiçbir şey." Hızlı ve fevri verdiğim cevaptan sonra gözlerimi kapattım ve ona kıyamadığımı fark ettim. "Oradan beraber çıktık, bir ara polislere yakalandık fakat kurtulduk. Bugün görüşecektik."

"Görüşecektik?" dedi Büge tekrar ederek. "Seni ekti mi o herif?"

Durdum ve bir süre düşündükten sonra "Ekme değil," dedim sessiz bir şekilde. "Bugün görüşeceğimizi söyledi ama bende telefonu bile yok ve o da aramadı. Demek ki görüşmeyeceğiz."

Büge homurdandı ve "Salak mısın?" diye sordu. "Hayır," diye bir cevap verdiğimde kıkırdadı, kıkırdayışını seviyordum.

"Görüşelim dediyse görüşeceksinizdir," dedi ve bana gaz vermek için resmen hevesle konuşmaya başladı. "Beraber gittiğiniz bir yer yok mu? Oraya git."

Aklımda dönüp duran şey, Korel'in evine gitmem gerekip gerekmediğiydi ve Büge, bunu sorarak resmen o düşüncemi sulamıştı. "Bilmiyorum," dedim onu duymazdan gelerek. "Belki de görüşmek istemiyor."

"Kızım, kendine gel," dedi bağırarak. "O adam görüşelim dediyse kesin görüşeceksinizdir, aptal olma. Onu bulabileceğin bir yere git, belki de sen uğraş istiyordur. Hem görüşelim diyen o değil mi?"

Korel'in böyle oyunların içine girmeyeceğini bilsem de yalancı bir tarafım bu düşünceye çok inanmak istedi ve "Aslında gidebileceğim bir yer var," diyerek onu daha fazla heveslendirdim.

"O halde?" dedi neşeyle. "Git ve gör onu. Eminim seni bekliyordur."

Düşüncelerini hiçbir zaman ince eleyip sık dokuyan biri olmamıştım, kararı verdikten sonra detaylı bir şekilde düşünmemek için hızlı bir şekilde Büge ile telefonda vedalaştım ve ayağıma siyah botlarımı geçirerek sırt çantama hızlı bir şekilde cüzdanımla telefonumu sıkıştırdım. Bedenime belki de iki kat büyük gelen askeri yeşil montumu giydim ve aynayla bakışmayı reddederek merdivenlerden koşarak indim. Dış kapıyı açtığımda yüzüme sert bir rüzgâr çarptı fakat aldırmayarak yine koşar adımlarla evimizin önündeki taksi çağırma düğmesine bastım ve olduğum yerde zıplayarak taksiyi beklemeye başladım.

Cebimde ne kadar para kaldığını bile bilmiyordum ama düşüncem değişmeden bir şekilde, inandığım yalanla beraber Korel'in evine gitmek istiyordum. Birkaç dakika sonra taksi bulunduğum yere doğru yaklaştığında olduğum yerde zıplamayı bıraktım ve taksiye doğru ilerledim. Bir acelem olduğunu fark eden taksi şoförü hızını arttırdı. Önümde durduğunda hızla arka koltuğa oturdum ve kapıyı kapatırken üstünkörü Korel'in evinin yerini -anladığım kadarıyla- tarif ettim. Neyse ki bahsettiğim yeri bilen şoför gaza bastı.

Beni şaşırtan, evlerimizin çok da uzak olmadığını fark etmemdi. Çünkü yaklaşık olarak on dakika sonra taksi Korel'in evinin orada durduğunda kaşlarım hayretle havaya kalktı. "Geldik mi?" dedim aptal gibi fakat o saniye, Boda'nın kulübesini bile görmüştüm.

"Burası hanımefendi," dedi taksi şoförü ve benden para bekledi. Çantamı açıp cüzdanımı karıştırdım ve taksimetrede yazan miktara yetecek kadar param olduğunu fark ettiğimde gülümsedim.

Adama parayı uzattıktan sonra "İyi günler," diyerek adama selam verdim ve taksiden inerek Korel'in evine doğru ilerledim. Kapısının önüne giden yol, bizim evimize giden yol gibi taşlıktı. Bahçesinde tek bir çiçek bile yoktu, sadece sol tarafta Boda'nın beyaz kulübesi vardı. Kulübenin önünden geçerken başımı eğip içeriye doğru baktım, Boda uyuyordu.

Sessiz ve oldukça kısık bir fısıldayış, kulaklarıma dolduğunda Boda'nın olduğu yerde hareket ettiğini ama gözlerini açmadığını fark ettim, bir şekilde kendimi bulunduğum durumdan dolayı rahatsız hissederken kalbimin kepenklerinin sert bir şekilde kapandığını ve içimin geniş bir huzursuzlukla kaplandığına şahit oldum.

Yüzümün şekli değişirken, adımlarımın sıklığı da aynı oranda değişti ve daha yavaş, daha sakin adımlarla Korel'in kapısının önünde durdum. Açık kahverengi kapının demirleri, benim bazı zamanlar hissedemediğim zihnim gibi paslanmıştı. Kapının üstünde yazan "EREZLİ" soyadı, yüzümün şeklinin daha fazla değişmesine sebep oldu, içimden bir ses burada bulunmamam gerektiğini söylese de yanlış düşüncelerin bile üzerine gidip doğruya ulaşmaya çalışan bir kız olduğumu biliyordum.

Elim, yavaşça paslanmış tokmağa gitti ve gökyüzüne doğru gözlerim kaydı; simsiyah bulutlar gökyüzüne örtü gibi kapanmıştı, tek bir ışık bile yoktu. Hava sanki şafak vaktiydi, ben sanki şafak vaktinde

Korel'in kapısının önüne gelmiştim. Tam üç kere kapının tokmağını vurdum ve sakince bekleyerek kapalı olan kapıya baktım. İçeriden adım sesleri geldiğinde yutkundum, gökyüzünde çok ileride bir şimşeğin çaktığını gördüm; sesi ulaşamayacak kadar uzaktı.

Korel, bir şimşek olabilir miydi?

Açık kahverengi kapı açıldı ve yüzüme yapay bir gülümseme yerleştirmek için kendimi hazırladığımda gözlerime ilk çarpan uzun, ince bacaklar ve yukarıya tırmandıkça gece mavisi bir gecelik oldu. Dantel şeklindeki şort gecelik, satendi ve kızın sadece kalçalarını kapatıyordu. Üstündeki gecelik ise göğüs tarafları dantel, aşağı tarafı satendi. Dolgun göğüsleri, sütyensizdi ve oldukça dik görünüyordu. Daha yukarıya doğru tırmanan bakışlarımla beraber, saçları altın rengi, gözleri yeşil güzel bir kadını görmem bir oldu.

"Merhaba," dedi kadın kapıyı tutarak ve başını eğerek bana baktı. Boyu belki bir seksen vardı, tam olarak bilemiyordum ama benden oldukça uzundu. Uzun bacaklarına baktığım zaman, kendi çırpı bacaklarımı kibrit kutusuna koymak istemiştim.

"Merhaba," dedim ve boğazımı temizledim. Kadın başka bir cevap bekledi ve dolgun alt dudağını dişleyerek bana gülümsedi, tuhaf bir şekilde gülümsemesi beni bozguna uğratırken birbirimize bakmayı sürdürdük.

"Evet?" dedi kadın. "Korel'in," beni süzdü, "kardeşi misin yoksa?"

Başımdan aşağıya dökülen sıcak su, ellerimin buz kesmesine sebep olmuştu. Parmaklarımı birbirine geçirirken "Hayır," diye mırıldandım sadece. Kadın tek ayağının üzerinde durdu, gerçekten harika bir fiziğe sahipti. "Korel'in kardeşi değilim."

Kendimi alaşağı olmuş gibi hissediyordum, sanki birisi bacaklarımdan tutup beni silkelemişti ve aklımın içindekiler bir çöp gibi önüme dökülmüştü. Kadının üzerindeki gecelik, oldukça seksi bir gecelikti ve saçları, yeni yataktan çıktığı belli olacak kadar dağınıktı.

"Ben sanırım yanlış bir zamanda geldim," dedim ve nefesimin kesildiğini hissettim. "Gitsem iyi olacak."

Kadın bir süre bana baktıktan sonra sen bilirsin, dermiş gibi omuzlarını indirip kaldırdı ve o an, arka taraftan Korel'in sesini duydum. "Hayır," dedi ve görüş alanıma Korel girdiğinde bir elimi tavana,

diğer elimi boğazıma yapıştırarak kendimi asmak istedim. "Doğru zamanda geldin Turuncu, geç."

Bakışlarım ona kaydığında kadın, hızlı bir şekilde kenara çekildi ve Korel, kapıya geldi. Üzerinde siyah bir kazak ve altında siyah bir pantolon vardı. Elinde tuttuğu havluyla ensesini kurutuyordu, ıslak saçlarından damlayan sular siyah kazağında yer yer izler bırakmıştı. Gözlerinin altı diğer günlere nazaran daha iyi görünüyordu, morluklar birazcık yok olmuştu ve bakışlarında belki de ilk defa mezarlık göremedim. İyi gelen neydi? Gözlerim kadına kaydı, bu kadın mıydı?

"Kardeşin mi?" dedi kadın ve Korel'in omzuna başını yerleştirdi, ikisi beraber bir televizyon izliyormuş gibi bana baktıklarında gözlerim, kadının Korel'in omzundaki başına kaydı.

Korel, kadına cevap vermek yerine geriye doğru çekildi ve kızın başının düşmesine sebep oldu, bu hareket içime soğuk bir su serperken "Turuncu," dedi kaşlarını çatarak ve havluyla saçlarını kurulayan eli duraksadı. "Geçsene."

Kadın, Korel'in yaptığı hareketten dolayı hiçbir şekilde bozulmamıştı. Bir an ne yapacağımı bilemesem de bu eve girmememin bir şeyleri kabullenmek anlamına geldiğini biliyordum.

Kafamı aşağı yukarı salladım ve evden içeri oldukça yavaş adımlarla girdiğimde kadın kapıyı kapattı ve bana gerçekten sıcak bir şekilde gülümseyerek "Ne içersin?" diye sordu. Evin sahibi gibi davranması kaşlarımı çatmama sebep olsa da kadına bakmayı reddederek Korel'in yüzüne baktım. Bana bakıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim sadece ve net cevabımla kadın başka hiçbir şey söylemedi.

Korel'in evine en son geldiğimde nasıl çıktığımı hatırlıyordum. Ev aynı evdi, sadece evin içindeki o insanlar değişmişti.

"Ben Duygu," dedi elini uzatarak. Yüzündeki ifade ve sevecenliği oldukça şaşırmama sebep oluyordu.

"Minel," dedim sadece ve elini gelişigüzel sıkarak geri çekildim.

"Minel," dedi gülümseyerek. "Güzel isim."

"Öyledir," dedi Korel, konuya dâhil olarak ve kadın yanına geçti. İkisi yan yana geldikleri zaman aralarındaki boy farkı, ben ve Korel'de olduğu kadar belirgin değildi.

"Anlamı ne?" diye sordu Duygu ve ilgili görünmeye çalışması sinirlerimin daha fazla bozulmasına sebep oldu.

Dudaklarımı araladığımda Korel, "Cennetteki inci tanesi," diyerek lafı ağzımdan aldı ve Duygu'ya baktı. "Benim tabirimle," dedi ve ardından tekrardan bana baktı, "Cennetteki Turuncu Cüce."

Duygu, kahkahalarla gülmeye başladığında düz bir ifadeyle Korel'e baktım, o da aynı ifadeyle bana bakıyordu.

"Cennette olduğumu düşünmüyorum," dedim yapay bir şekilde gülümseyerek. "Özellikle sen yanımdayken."

Korel, sadece ufak bir tebessümle yüzüme baktı ve Duygu, kahkahasının arasından "Sen bir de onun yaşattığı cenneti görsen," diye fısıldadığında Korel'in yüzündeki tebessüm sırıtmaya dönüştü.

"Cennet mi?" dedi Korel, Duygu'ya göz ucuyla bakarak. "Ben olmayan başka bir dünya yaratıyorum sanıyordum?"

Aralarında sözsüz, uzunca bir bakışma geçti ve ikisinin de yüzündeki sırıtma silinmedi. "Doğru," dedi Korel'e göz kırparak. "Bir kalıba sığmaz."

"Her neyse," diyerek homurdandım. "Duygu, cennette yanıyor gibisin, bu çok tezat ve Korel," ters bir bakış attım, "hangi dünyayı yarattıysan beni ilgilendirmiyor. Çağırdın, geldim."

Duygu'nun yüzünün şekli değişti fakat Korel, aynı yüz ifadesiyleydi. "Ben seni çağırmadım," dedi, sesindeki tınıda alay vardı. "Sen benim yuvama geldin."

Bu cümleyi hak ettiğimi biliyordum. Gözlerimi kısa bir an yumdum ve geri açtığımda "Tamam," diyerek net bir sesle ona meydan okudum. "Görüşelim dedin, geldim."

Korel, kafasını aşağı yukarı salladı ve Duygu'ya baktı. Duygu, bir elini Korel'in omzuna yerleştirdi ve gülümsedi. Birkaç saniye bakıştıktan sonra Korel, hiç beklemediğim bir anda Duygu'nun kalçasına sertçe vurdu ve "Hadi sen git artık," diyerek göz kırptı. "İşlerim var."

Korel'in vurduğu eli, Duygu'nun kalçasında durmaya devam ederken, daha fazla izleyemeyeceğimi fark ettim ve midem bulanmaya başladı. Bakışlarımı onlardan kaçırarak diğer tarafa doğru yürüdüm ve dağınık olan yatağa oturmayı kesinlikle reddederek karşısındaki ikili, krem rengi koltuğa yerleştim. Duygu, Korel'in kulağına bir şeyler

fısıldadı ve Korel, samimiyetsiz bir şekilde sınırken, Duygu'nun kalçasını sertçe sıktı, ardından bir daha vurduğunda gözlerimi yere indirdim.

Birkaç dakika sonra, Duygu, içerideki odaya doğru ilerlediğinde yatağın yan tarafında duran kıyafetlerini almayı ihmal etmemişti. Olduğum yerden hareket etmediğimde Korel, karşımdaki yatağa oturdu ve öne doğru eğilerek bana baktı.

"Turuncu?" dedi, sesinde hâlâ alay vardı. "Kızarma, çillerin kayboluyor."

Gözlerimi devirdim ve Duygu'nun girdiği odaya doğru baktım, büyük ihtimalle banyoydu. "Bugün bana neden görüşelim dedin?" diye sordum o odanın kapısına bakmaya devam ederek. "İşin varmış, bilmiyordum."

"Benim hep işim vardır," dedi ve bakışlarım ona kaydığında göz kırptı. "Diğer günlerden bir farkı yok." Yüzüne renk gelmiş gibiydi, kendini daha iyi hissettiğine emindim çünkü sıcak rüzgârı hissedebiliyordum.

Islak saçları, alnına doğru düşmüştü. Ellerini sakallarına geçirdi ve kaşıdıktan sonra tek kaşını havaya doğru kaldırdı. Boynuna doğru ulaşan dövmelerini merak ediyordum.

"Söylesene," dedim boynuna bakarak. "Neden hep kazak giyiyorsun?"

Korel'in yüzündeki o neşe silindi ve sıcak rüzgâr, buz gibi bir etkiyle tenime temas etti. "Söylesene," dedi ve ayağa kalktı. "Neden o burnunu her şeye sokuyorsun?"

Mutfağa doğru ilerlemeye başladığında bakışlarım onun gergin sırtındaydı. "Sadece bir soruydu," dedim ellerimi havaya kaldırarak. "Sorular seni bu kadar ürkütmesin."

Korel, omzunun üzerinden bana baktı ve buzdolabını açarak her zamanki gibi birasını çıkardı. Cam şişenin kapağını sertçe çekti ve büyük bir yudum aldığında bir damla dudağının kenarından yanık izinin olduğunu yere doğru aktı. O saniye Duygu, odadan çıktı ve ilk önce bana, sonra Korel'e baktı.

Gülümsedi ve Korel'e doğru ilerledi. Yarısına kadar içtiği birayı masanın üzerine koyduktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi ve Duygu yanına geldi, Korel'in sildiği elini kavradı ve tersini ilk önce diliyle

yaladıktan sonra dudaklarını yerleştirdi ve Korel'in elinin tersiyle sildiği birayı emdi. "Hım," dedi Duygu. "Tekrar görüşelim."

Korel, elini çekti ve kafasını sallayarak Duygu'ya kapıyı işaret etti. Duygu ise hiçbir şekilde kendini bozmayarak kafasını salladı ve masanın yanındaki çantasını koluna geçirerek bana uzaktan el salladı, bir karşılık vermeyecektim ama karşılık verip vermeyeceğimi bile bakmadan çıkış kapısına doğru ilerledi ve birkaç saniye sonra evden çıktı.

"İğrenç," diye homurdandım. "Resmen kızı kullanıyorsun, bu çok belli."

"Yoksa kullanmamı mı istiyorsun?" diye bir cevap verdiğinde gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Ayrıca kimseyi kullandığım yok, böyle şeylere çok uzaksın fakat iki tarafın da bazı şeylere ihtiyacı vardır. Sütyenini giydin mi? Onu söyle sen bana."

"Unutmamışsın!" diyerek inledim ve ellerimle yüzümü kapatarak başımı koltuğun başlığına yasladım. "Unutsana!"

Korel'e parmaklarının arasından baktığımda belli belirsiz gülümsediğini gördüm. "Fındığı severim Cüce," dedi sırıtışının arasından. "O yüzden unutamam."

"Korel!" diye bağırdığımda utançtan yanaklarının alev aldığının farkındaydım.

Kafamı iki yana salladım ve ellerimi kulaklarıma bastırarak kendi kendime şarkı söylememek için zor tuttum. Birkaç dakika sonra ellerimi yüzümden çektiğimde Korel'in birasını içerek bana baktığını gördüm. Yatağının başındaki penceresine birkaç damla çarptığında ses, odanın içini doldurdu.

Korel'in yüzü değişti ve "Yağmur yağıyor," diye mırıldandı.

"Evet," dedim ve derin bir nefes aldım. "Çok severim, epey çok severim hem de." Başımı ona çevirdim ve ayağa kalkarak pencereye doğru ilerledim. "Sen?"

Onu göremiyordum ama hareket ettiğini hisseder gibi oldum. "Sevmem," dedi akisleri nefret kokan bir tınıyla. "Kar daha güzeldir."

Kaşlarımı kaldırdım, yağmuru sevmeyen birine az rastlanırmış gibi gelirdi. "Sonuçta kar da yağmur oluyor," dedim tezini çürütmeye çalışarak.

"Öyle değil," dedi ve mutfağın yanındaki üstü kapalı çözemediğim o eşyasına doğru ilerledi. "Yağmurda hiçbir iz belli olmaz ama kar seninle izini paylaşır."

Önünde duran, kalın kahverengi çarşafı kaldırdığında gözlerim şaşkınlıkla irileşti ve pencerenin kenarından ayrılarak onun yanına hızlı bir şekilde gittim. "Daha neler," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Balık mı besliyorsun?"

Önümdeki büyük, dikdörtgen şeklindeki akvaryumdan gözlerimi alamıyordum. İçinde dört tane balık vardı ve türü bildiğim kadarıyla Betta'ydı. İki tanesi masmaviydi, bir tanesi kırmızı, diğeri ise ikisinin tonunu almıştı. Yağlı boya fırçasının ucu gibi görünüyordu.

Korel, cevap vermedi ve eline balık yemlerini alarak akvaryumun üstünü açtı, uzun parmaklarını içeriye doğru soktu. Yemler suyun içine doğru gömülürken, balıklar korktular ve hareket etmeye başladılar, Korel, akvaryumun üstünü kapattıktan sonra ise yemlere doğru ilerlediler.

İşaret parmağımı akvaryumun camına yasladım ve birkaç kere tıklayarak "Merhaba hanımlar ve beyler," diyerek sırıttım. "İsimleriniz nedir?" Korel'in gözlerini devirdiğini hissettim, ona baktım ve camı tıklatmaya devam ettim. "İsimleri ne?"

"İsimleri yok," dedi ve kaşları düz bir çizgi halini aldı. "Balığa isim koymak ne amına koyayım?"

Kaşlarımı çattım. "Köpeğine bir isim koymuşsun Korel Erezli, balıklarının neyi eksik?"

"Köpeğime isim koyan ben değilim," dedi ve koltuğa doğru ilerledi, ben ise akvaryumun camına vurmaya devam ettim.

"Kim koydu, bilmiyorum ama keşke balıklarını da düşünseymiş," dedim mutsuz bir sesle. O kadar güzellerdi ki, insanın içine huzuru bahşediyorlardı. Renkleri çok güzeldi, renkleri boş bir tuvali aydınlatacak kadar güzeldi.

"Çok istiyorsan sen koy isim," dedi ve başımı çevirdiğimde koltuğa yayıldığını gördüm. Elinde tutmuş olduğu bira şişesine bakıyordu. "Ama onlara hiçbir zaman ismiyle seslenceğimi düşünme."

Dediğini duymazdan gelerek "Düşüneyim," dedim ve belki de uzun bir süre balıkları izledikten sonra "Buldum!" diye bağırdım. "Dalton Kardeşler'in ismini vereceğim!"

Korel'e ellerimi çarparak dönüp baktığımda gözlerinde bir ışık doğduğunu fark ettim, yağmur hızını gitgide artırıyordu ve cama vuran her damlanın sesi, odayı dolduruyordu. Dalga geçmesini bekledim fakat oturduğu yerden kalktı ve birasının son yudumlarını da içtikten sonra masanın üzerine bırakarak yanıma geldi.

"Bak şimdi," dedim yerimde zıplayarak ve kıpkırmızı olan balığı gösterdim. "Onun adı Joe." Kırmızı ve mavi tonlarında karışık olanı işaret ettim. "William." Diğer ikisine baktım ve dudaklarımı büktüm. "Birbirlerine çok benziyorlar, farkları yok mu bunların?"

Korel, yüzüme bir süre baktıktan sonra, "Farkı yaratınız," dedi ve gülümsedi. "Bir tanesini öldüreyim."

"Hayır!" diye bağırdım ve onu hafifçe omzundan ittekledim. "Uzak dur, tamam. Bak şu mavinin yüzgeçleri daha uzun, onun adı Jack." Diğerine bakıp elimle seviyormuş gibi cama dokundum. "Bu da Avarel."

Korel, bir bana, bir balıklara baktıktan sonra "İyi değilsin sen," diye homurdandı.

"Asıl sen çok tuhafsın," dedim akvaryumun yanından uzaklaşarak. "Balık beslemen beni çok şaşırttı, ne bileyim, sen böyle naif bir canlı beslemezsin diye düşünmüştüm."

"Öyle mi?" dedi Korel ve tek kaşını havaya kaldırdı. "Arka odada bir pirana beslemediğimi nereden biliyorsun?" Gözlerinden ürkütücü bir ifade geçti ve bir an ciddi olabileceğini düşündüm.

"Her neyse," dedim lafı değiştirmeye çalışarak. "Ne yapacağız bugün?"

Korel, asıl amacı hatırladığında kafasını aşağı yukarı salladı ve "Doğru," diyerek beni onayladı. "Çıkalım, seni bir yere götüreceğim."

Benim yanımdan uzaklaştı ve adımları çıkış kapısına doğru ilerlerken bir süre arkasından öylece baktım, ardından peşinden ilerleyerek yere bıraktığım çantamı aldım. "Nereye gideceğiz?" diye sordum üzerine deri ceketini giyerken.

"Gidince görürsün," dedi ve yüzünü buruşturarak kapıyı açtı. Yağmur damlaları evin içine doğru girmeye başladığında "Sokayım," diyerek homurdandı. "Islağı sevmiyorum."

Ben ise onun aksine gülümsedim ve hızlı bir şekilde yağmurun altına geçerek yürümeye başladım, Korel'in kapıyı kapatmasını bile

izlemedim. Bakışlarım gökyüzüne doğru kaydı ve avuçlarımı hafifçe açarak daha geniş bir şekilde gülümsedim.

Yağmur ne çok hızlıydı ne çok yavaştı. Damlalar tokat atıyormuş gibi oldukça sert bir şekilde yüzüme çarpıyordu, dudaklarıma çarpan yağmur damlalarını emerken, Korel yanıma geldi ve omzuma hafifçe vurdu. "Yürü cüce, zaten kısasın, birazdan sular altında kalan ilk sen olacaksın."

Keyfimi bozmasına izin vermeyerek "Çok güzel," diyerek ellerimi biraz daha gökyüzüne doğru açtım. "Yağmur bana güzellikleri anımsatıyor."

Korel, deri ceketinin yakalarını kaldırdı ve boynuna siper ederek başını öne doğru eğdi. "Kimsenin gitmediği bir mezarlık gördün mü?" dedi ve kolumdan çekiştirdi. Yüzüm asılırken düz düz ona baktım. Ellerini cebine koydu ve göz ucuyla bana baktı. "Yağmur en çok onların dostudur."

İlk başta ne dediğini anlamasam da sonrasında az çok kavrayabildim ve kalbimin üzerine lavların düştüğünü hisseder gibi oldum; Korel'in bakış açısı benim bakış açımdan tamamen farklıydı.

Park ettiği motosikletine binmeden önce Boda'nın kulübesine doğru ilerledi ve başını eğerek köpeğine baktı; yüzüne sevecen bir gülümseme yerleşirken "Güzel oğlum," diye mırıldandığını duyar gibi oldum. Saçları yağmurun sert darbelerinden dolayı ıslanmıştı, alnına yapışan birkaç tel saçı eliyle geriye doğru attı. Boda'nın kulübesinin arka tarafında duran bir kutunun kapağını açtı ve eline iki tane kask aldığında gözlerim irileşti.

"Vay!" dedim dalga geçermiş gibi. "Korel Erezli kask takacak."

"Yok," dedi Korel ve iki kaskı da eline geçirerek bana doğru yürüdü. "Olmayan memelerine yerleştirelim diyorum, nasıl fikir?"

Yüzümdeki alaylı ifade hızlı bir şekilde silindi ve "Korel!" diyerek ona arkamı döndüm ve motosikletine doğru ilerledim. Koyu gri motosikleti beni bugün neden ürkütmüştü?

Çok çabuk bana yetişti ve elinde duran kaskı bana doğru uzattı. "Tak şunu, yağmur yağıyor."

"İstemiyorum," dediğimde omuzlarımı silktim ve motosikletinin önünde kollarımı bağladım. Korel kısa bir süre bana baktı ve "Sen bilirsin," diyerek kaşlarını kaldırdı, elinde tuttuğu kaskı Boda'nın

kulübesinin olduğu tarafa doğru fırlattı. Ardından kendi kafasına siyah kaskı geçirdiğinde Korel'in kemiklerini tek tek kırmak istediğimi fark ettim.

Beni görmezden gelerek motosikletine bindi ve motoru çalıştırdığında bana bakmadı. Kafasındaki kasktan dolayı bakışlarını göremiyordum ama yüzünde her zamanki gibi oluşan alaylı ifade olduğunu hissediyordum. Yağmur beni rahatsız etmiyordu, gitgide hızını artırsa dahi hızlı giden bir motosikletin üzerinde yüzüme ve saçlarıma yağmur taneleri çarparken huzurlu olacağımı biliyordum.

"Atla," dedi ve sesi geriden geldi.

Homurdanarak ellerimi omuzlarına yerleştirdim ve parmağımın ucunda yükselerek motosikletinin arkasına bindim. "Dua et kaskın var," dedim kaşlarımı çatarak ve omuzlarına sımsıkı tutundum. "Yoksa yumruk atardım."

Korel'in belli belirsiz kahkahasını duyar gibi oldum fakat o saniye, sesli bir şekilde gök gürüldediğinde tırnaklarımı Korel'in omzuna batırdım ve yağmur sicim gibi yağmaya başladı. "Öyle mi?" dediğini duyar gibi oldum. "Kasksız gördüğün zaman dene bunu."

Yanağım Korel'in sırtına yaslı, göz kapaklarım hafif aralıklı boş caddeye bakıyordum. Korel, motosikleti ne hızlı ne de yavaş kullanıyordu, hızı standart bir ölçüdeydi, büyük ihtimalle yağmurdan dolayı motosikletin kayacağını düşünüyordu ya da bu benim bir uydurmamdı çünkü böyle şeylerden çekinmeyeceğini az çok anlamıştım. Derin bir nefes aldığımda Korel'in deri ceketinden yükselen sigara kokusunu takip eden kül kokusu ve yağmurun geride bıraktığı ıslak toprak kokusu karıştığında "Çok güzel," diye mırıldanmadan kendimi tutamadım. Kendimi yağmurun kurtardığı bir yangının ortasında canlı kalan tek insanmış gibi hissediyordum, geriye kalan kül kokusu ise bu zamana kadar sevdiğim bütün şeylerin yanığıydı.

Korel, beni duydu mu, duymadı mı bilmiyordum ama sırtını birazcık dikleştirdi ve ellerim onun beline sarıldı. Karnında birbirine geçirdiğim parmaklarım daha da sıkılaştığında kazağının altındaki teninin alev alev yandığını hissettim. Saçlarım tamamen ıslanmıştı ve yüzüme yapışmıştı; akşam olmak üzereydi bu yüzden gökyüzünün rengi hem akşamın misafirliğinden hem yağmurun ödülünden dolayı koyu bir renge sahipti. Göz ucuyla gökyüzüne doğru baktığımda kapkara bulutların tepemizde dolandığını fark ettim.

Gözlerimi yumdum ve yüzüme serin bir şekilde vuran rüzgârı hissetmeye çalıştım, üşüyordum, çok üşüyordum fakat kendimi hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyordum. Yanımızdan geçen arabaların sürücüleri bazen bana bakıyorlar ve anlam veremiyorlardı; umurumda değildi. Hiçbir zaman anlaşılan biri olmamıştım ya da anlaşılmayı beklememiştim, açıklama yapmak benim tercihimdi; açıklamalarımı dinlemek zorunda değillerdi.

"Korel," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Duymayacağını düşünüyordum fakat Korel "O neden?" diye sorduğunda gergin sırtının hareket ettiğini hisseder gibi oldum. O da sırılsıklam olmuştu ve bu durumdan hiçbir şekilde memnun olmadığının farkındaydım.

"Bu an için," dedim gülümseyerek. "Çok güzel." Korel'in kafasını salladığını hissettim.

"Üşüyor musun?" diye sordu birkaç dakika sonra. Kapalı göz kapaklarımı aralayarak "Biraz," diye yanıt verdiğimde motosikletin hızının arttığını fark ettim.

Kamçılanmış her hatam, şu an benim yüzüme gülümsüyor gibiydi. Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum ama acısını çekeceğim her hatanın, şu an bedelini ödemeye pek hazır değildim.

"Yağmuru sev," dedim mutsuz bir sesle. "Her damla senin için gökyüzünden iniyormuş gibi hissetsene."

Her damlada bir kelime, her kelimede bir can, her canın başka bir canla yan yana ve upuzun bir cümle... Yağmur, gökyüzünden yüzümüze çarptığı her tanesinde ölmüş bir kelimenin canını bırakıyormuş gibi geliyordu.

"Bir mezarlık değilim," dedi. "Benim için gökyüzünden inmiyor."

"Ben bazen kendimi mezarlık gibi hissediyorum," dedim ve çenemi sırtına yasladığımda gerildiğini hissettim. "Kimsenin uğramadığı bir mezarlık ama içinde bir ruh taşıyor, hâlâ canlı olsam bile bir mezarlığın içindeymişim gibi geliyor, Korel."

"İçinde ruh taşıyan bir mezarlık," dediğinde o kadar kısık sesle söylemişti ki onu duymakta zorlandım. "Belki de yağmura muhtaç olman için seni gömmüşlerdir."

"O halde," dedim kaşlarımı çatarak. "Yağmur ne?"

"Yanlış soru," diyerek beni yanıtladı. "Yağmur kim?" Bir süre sessiz bir şekilde düşündükten sonra verebilecek bir cevap bulamadım ve yanağımı sırtına tekrar yasladım.

Yaklaşık olarak yirmi dakika sonra motosiklet tek katlı bir dairenin önünde durduğunda kaşlarım havaya doğru kalktı. Dairenin her tarafı, kubbe gibi olan tavanı da dâhil, pencerelerle çevriliydi. Dışarıdan bakıldığı zaman içerisi görülmüyordu fakat içeride ışıkların yandığını anlayabiliyorduk. En tuhafıma giden çatı tarafı olurken, kubbe görüntüsü beni ürkütmüştü.

"Vay canına," dedim. Korel o sırada motosikletten inmişti ve kafasındaki kaskı çıkarıyordu. "Burası da ne böyle?"

Korel, gökyüzüne baktı ve "Durmayalım," diyerek yürümeye başladı. Ben de onu takip ettiğimde gözleri benimle kesişti. "Sırılsıklam olmuşsun."

"Umurumda değil," diyerek sırıttım. "Gerekirse saatlerce yağmurda oturabilirim. Sonbahar kızıyımdır."

"Biliyorum," diye kısık bir sesle mırıldandığında yutkundu. "Anlamıştım."

"Sen ise gözlerinin aksine kış adamısın," dedim ve ağzımdan ne kaçırdığımı fark ettiğimde adımlarım duraksar gibi oldu.

"Ne dedin?" dedi Korel fakat aklı başka yerde gibiydi. Alnı kırışmıştı ve kaşları düz bir çizgi halini almıştı.

"Bir şey yok," dedim ve kaşlarım çatıldı. "Girişi nerede?"

"Şu taraftan," dediğinde sağ tarafa doğru yürümeye başladık. O kadar hızlı yürüyordu ki ona yetişebilmek için ekstra bir çaba sarf ediyordum.

Camlarla çevrili olan bu geniş dairenin tek tahta kapısının önünde durduğumuzda Korel, bembeyaz kapıyı çalmak için elini kaldırdı fakat o an kapı açıldı ve otuzlarının başındaki bir adam kapıyı açtı. Sevecen bir şekilde gülümsediğinde Korel de aynı şekilde karşılık verdi ve adam, Korel'i omzundan çekerek sarıldı. Boyu, Korel'den kısa olduğu için parmaklarının ucunda durmak zorunda kalmıştı.

"Özlemişim," dedi ve geriye doğru çekilerek Korel'in omuzlarını tuttu. "Nasıldı İspanya?" Adamın sesindeki aksan, Korel'in aksarından katbekat fazlaydı. Anlayamadığım bir dilde bir isim mırıldandığında

Korel, bakışlarıyla adamı öyle bir susturdu ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Korel'in kaşlarını kaldırdığını fark ettiğimde göz ucuyla beni gösterdi ve "Bahsettiğim kız bu," diyerek beni tanıttı. "Minel Karaer."

Islak elimi üzerime sildim ve adama uzatarak "Merhaba," diye selamladım. Adam kısa bir an şaşkınlıkla bana baksa da sonrasında yüz ifadesini düzeltti ve Korel'e baktı.

Elim havada kaldığında Korel'in öksürdüğünü duyar gibi oldum ve ardından adam, elimi tutarak "Merhaba," dedi sevecen bir tınıyla. "Minel," dedi ve adımı tuhaf karşıladığı çok belliydi. "Lucero."

"Lucero," dedim adamın ismini tekrar ederek ve gülümsedim. "Memnun oldum." Sıcak bir şekilde tebessüm ettiğinde daha şimdiden adama karım kaynamıştı. İnsanın içini ferahlatan bir aurası vardı.

"İçeriye," dedi ve kapının önünden çekilerek bize yol verdi. İlk önce Korel, ardından ben içeriye girdiğimizde Lucero da bizi takip etti ve kapıyı kapattı. "Yağmur," dedi konuşmaya zorlanarak ve kelimeleri aradı. Duraksadı ve elleriyle yağıyormuş gibi bir hareket yaptı.

Sıkıldığımda Korel de bana eşlik etti ve "Zorlama," diyerek Lucero'ya takıldı. "Biliyoruz, yağmur yağıyor." Lucero gülümsedi ve eliyle ileriyi gösterdiğinde ilk defa bulunduğumuz yere alıcı gözüyle baktım ve büyülenmiş bir şekilde derin bir nefes aldım.

Geniş bir salondu ve köşede sadece bir tane üçlü koltuk vardı, siyah deri bir koltuktu. Yanında kahverengi bir sehpa, sehpanın üzerinde içki şişesi ve kadehleri vardı. Salonun her yeri camlarla çevriliydi ve geldiğimiz yerin geniş bir çayırın ortasında olduğunu yeni fark ediyordum. Yağmur, cama çarpıyordu ve ses, geriden gelen İspanyolca şarkıyı bastırıyordu. Gözlerim tavana doğru kaydığında kubbe şeklindeki cam tavanın gökyüzüne kucak açtığını ve karanlık bulutları ağırladığını gördüm. Kirişlere yapıştırılmış ışıklandırmalar, sarıydı ve salona loş bir ışık hâkimdi.

"Burası muhteşemmiş," diyebildim sadece ve Korel'e baktım. "Tek kelimeyle harika."

Korel, kafasını aşağı yukarı salladı ve siyah deri koltuğa doğru ilerlediğinde ben ve Lucero ayakta öylece kaldık. Korel, koltuğa oturdu ve viski şişesini açarak önündeki kavanoz dipli bardağa kehribar rengi içkiyi doldurdu.

"Hım," dedi Lucero Korel'e kötü bakışlarını göndererek ardından bana baktı. "Demek dans ediyorsun," duraksadı ve yüzünü buruşturdu, "Minil."

"Evet," dedim ve Korel'e baktığımda bizi izlediğini gördüm. Koltuğa yayılmadan önce üzerindeki deri ceketi çıkardı ve koltuğun diğer tarafına attı. "Siz nereden biliyorsunuz?" Korel'in sırıttığını fark ettiğimde gözlerimi devirdim. "Minel, bu arada."

"Minel," dedi ve kafasıyla beni onaylayarak ellerini önünde özür diliyormuş gibi birleştirdi.

Otuzlarının başında belki de ortalarındaydı. Siyah saçlarında ara ara beyazlar vardı ve gözleri masmaviydi. Yabancı olduğu yüzünün her zerresinden belli oluyordu. Yine bir isim mırıldandığında anlayamadım ve Korel arka taraftan öksürdü.

"O dans ettiğini söyledi ve buraya dans etmek için geldin."

Kısa bir süre adama aptalmış gibi baktığımda Korel arka taraftan konuya dâhil olarak "Sana dans hocası buldum," diyerek umursamaz bir tavırla elindeki bardaktan içkisini yudumladı. "Lucero İspanyol'dur ve Türkiye'nin belki de en iyi dans hocalarındandır."

"Gerçekten mi?" diye sordum büyük bir şaşkınlıkla ve elimi kalbime yerleştirerek ilk önce Lucero'ya sonra Korel'e odaklandım. Parmaklarımın ucunda yükseldiğimde ellerimi kalbimin üzerinde birleştirdim. "Gerçekten mi Korel?"

"Evet." Net verdiği cevap, yüzümdeki gülümsemenin gitgide artmasına sebep oldu ve şen bir kahkaha attığımda sesim salonun içini doldurdu.

"Korel," diye fısıldadığımda yere baktım ve utançla gözlerimi kapattım. "Teşekkür ederim."

Kalbimin hızlı bir şekilde atmaya başladığını fark ettiğimde geldiğimiz yere tekrar baktım ve dansın ruhunu böyle bir yerle harmanladığımda içimde önünü alamayacağım bir heyecan yeşerdi.

"Teşekkür etme," dedi kaşlarını çatarak. "Dansını et, izleyeyim."

Ne kadar kaba ya da ne kadar sert bir adam olsa da düşünceli olan bir tarafını görmek beni şaşırtmıştı.

"Evet," dedi Lucero ortamdaki duruma anlam veremezken. "Tuhaf bir tanışma oldu." Ellerini birbirine çarptı ve elini bana doğru uzattı. Ne yapmaya çalıştığını anladığımda elini tuttum ve olduğum yerde,

onun elinin yardımıyla döndüğümde tekrar kahkaha attım. "Vaov," dedi ve bir şeyler fısıldadı. "Bale mi yapıyorsun?"

"Sayılır," dediğimde yanaklarımın kızardığının farkındaydım. "Altı yaşımdan beri bale yapıyorum fakat diğer bütün danslara da hâkimim. Bir yarışmaya hazırlanıyordum fakat dans hocam gitmek zorunda kaldı ve öylece kaldım."

"Yarışma," dedi ve düşünmeye başladığında büyük bir beklentiyle ona baktım. "Sanırım bu yarışmayı biliyorum," dedi parmağını şaklatarak. "Tutku ve şehvetin dansı. Eşin nerede?"

Yüzümdeki gülümseme silinmeye başladığında yanaklarımdaki kızarıklıklarında renginin çekildiğini hissettim. "Eşim yok," diyerek kafamı iki yana salladım. "Tek başıma katılacaktım."

Lucero, tuhaf tuhaf beni izledi ve kaşlarını kaldırarak Korel'e doğru baktı. Korel ise ilgisiz bir şekilde elindeki bardağa bakıyordu, bizimle ilgilenmiyor ya da ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Önüne doğru eğdiği başını kaldırdığında bakışları bizimle kesişti.

"Şansın sıfır," dedi kesin ve net bir sesle. Bunun farkında olsam da başka birinin dile getirmesi canımı sıkmıştı. "Herkes çift olacaktır."

"Biliyorum," dediğimde başımı önüme eğdim ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Kalbimin üzerine oturan camdan yapılmış olan heves, bir anda paramparça olmuş gibiydi.

"Her neyse," dedi Lucero kısa bir süre sonra benim üzüldüğümü fark ettiğinde. "İçeriye geç ve üzerini değiştir, bakarız."

"Kıyafetlerim yanımda yok," dediğimde Lucero tekrardan Korel'e baktı ve Korel'in gözlerini devirdiğini gördüm.

"Aşağı katta kıyafet var," dedi göz kırparak. "Sadece balerin ayakkabıları yok." Başka bir şeyler söylemek istedi fakat cümleyi bulamadığını fark ettiğimde ellerimi kaldırarak onu onayladım ve hangi kıyafeti ya da kimin kıyafetini giyeceğimi bilmeden aşağıya doğru giden merdivene doğru ilerledim. Göz ucuyla Korel'e baktığımda bir eli çenesindeydi ve meydan okuyan bir ifadeyle bana bakıyordu.

Aşağı kata indiğimde içerideki rutubet kokusunu umursamadım ve köşedeki düğmeye basarak asma tavandaki ampulü yaktım. Gözlerime onlarca elbise asılı bir dolap çarptığında heyecanla dolaba doğru koştum ve henüz poşetlerinde olduklarını fark ettim.

Yukarıdan yükselen mırıldanma seslerini duyuyordum fakat dinleme taraftarı değildim, Korel'e büyük bir şekilde minnet duyuyordum. Belki de beni içine düştüğüm bu kumkumadan kurtarabilecek en büyük kuvveti sergilemişti ve beni buraya getirmişti. Dans, tutkumdu. Dans, her şeyimdi. Bunu Korel'e yansıtmayı becerebildiğimi düşünüyordum çünkü onun gibi birisi bile beni düşünüp buraya getirmişti.

Elim siyah bir elbiseye çarptığında gülümsedim ve askıdan çıkararak üzerime doğru tuttum. İp askılı bir elbiseydi ve ince bir kumaştı. Göğüs tarafı V yakaydı, bir tango elbisesi olduğunu fark ettiğimde üzerimde nasıl duracağını düşünmeye bile fırsat vermeden elbiseyi köşeye bıraktım ve üzerimdekileri çıkarmaya başladım. İç çamaşırlarımla kaldığımda siyah elbiseyi üzerime giydim ve etek tarafının dar geldiğini fark ettiğimde kaşlarım havaya doğru kalktı; oldukça ince bir bedene sahip olmama rağmen sanki bu elbise benim üzerime göre yapılmıştı.

Köşede yer alan boy aynasına baktığımda yüzümü buruşturdum fakat elbiseyi taşıyamayacak olsam da güzel bir modele sahip olduğuma karar verdim. Bu elbise dolgun kalçalar ve göğüsler, belki de kadınsı hatlara sahip olan kadınlar için tasarlanmıştı. Bende yapay duruyordu fakat etek taraflarının hareketli olmasını sevmiştim. Uzun bir şekilde arka tarafa doğru uzuyordu fakat düğmesini açtıktan sonra çıkıyordu, bu elbiseleri biliyordum.

Islak saçlarım yer yer kurumuştu ve dalgalı bir hâl almıştı. Saçlarımı elbisenin içinden çıkardım ve önüme doğru aldım. Yanaklarım büyük ihtimalle soğuktan dolayı kızarmıştı. Kendimi aynaya bakarken annemin kıyafetini giymişim gibi hissediyordum, birkaç defa böyle elbiseler giymiştim fakat giydiklerim de benim diktirdiğim elbiselerdi.

Gözlerim sol tarafta duran ayakkabılara kaydığında hepsinin tango ayakkabısı olduğunu fark ettim. Kısa topuklulara doğru ilerlediğimde siyah olan gözüme takılmıştı. Kesinlikle bale ayakkabılarımı özlemiştim. Siyah ayakkabının numarasının ayağıma uygun olduğunu görünce ikinci defa şaşırdım ve duvardan destek alarak ayaklarıma giydim. Boyumu çok uzatmasa da aynaya tekrar baktığımda tablonun tamamlandığını hissetmiştim.

Gülümsedim, ne olursa olsun, danstan hiçbir zaman vazgeçmeyecektim.

Merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladığımda mırıldanmaların İspanyolca olduğunu fark ettim, belki aksanın sert ve kaba oluşundandı bilemiyordum ama tartışıyorlarmış gibi gelmişti. Merdivenlerin başına geldiğimde Korel ve Lucero'nun koltuğun iki tarafında oturduğunu gördüm. Lucero öne doğru eğilmişti ve Korel'e dönük oturuyordu. Korel ise sırtını koltuğa yaslamıştı ve elindeki bardağa bakıyordu, yüzünde umursamaz bir hava vardı. Yine. "Nunca," dediğini duyduğumda birkaç adım attım. "No quiero."

Lucero cevap vermek için dudaklarını araladığında Korel'in bakışları bana doğru kaydı ve kaşlarını kaldırarak Lucero'yu susturdu. Baştan aşağı beni süzdü, bakışları bacaklarımda takılı kaldıktan sonra ayakkabılarıma baktı ve sırıttı.

Lucero da bana dönüp baktığında Korel kadar olmasa da süzdü ve "Hım," diye mırıldandı. "Olmuş."

"Pek sanmıyorum," dedim yüzümü buruşturarak. "Bu topukluları sevmiyorum, bale ayakkabılarımı özledim."

Lucero, kısık bir sesle kahkaha attığında ayağa kalktı ve karşıma geçti. "Bu dansa bale ayakkabısıyla gidemezsin, Minil. Bu dans seni seksi göstermek zorunda."

Yutkundum, Korel'in beni izlediğini hatta dalga geçmek için zaman kolladığını biliyordum. "Biliyorum ama," dediğimde yere doğru baktım. "Bilemiyorum. Çalışırken o ayakkabılarla çalışmıştım."

"Sorun değil sorun değil," dedi Lucero ve diğer tarafa doğru koştu. Bir şekilde onun heyecanlı olması beni de daha fazla heyecanlandırıyordu. İleride duran radyoya doğru ilerledi ve güzel bir şarkı açıp tekrar yanıma geldiğinde üzerine giymiş olduğu siyah gömleğin manşetlerin yukarıya doğru çekti.

"Nasıl çalıştın, göster bana."

Utandığımı hissettiğimde Korel'e doğru baktım, bakışları bizim üzerimizdeydi ve bardağı bırakmış, eline şişeyi almıştı. Baygın bakıyordu fakat sarhoş olmadığının farkındaydım; sadece ilgisizdi.

"Tek başıma," dedim yutkunarak. "Sanki karşımda biri varmış gibi dans ettim. Sadece bale değil," dediğimde Lucero'nun kaşları havaya kalktı. "Tango ve lirik dansı da harmanlamıştım. Gözlerimi kapattığımda karşımda biri varmış gibi geliyordu," Korel'in boğazını temizlediğini duyduğumda ters bir bakış attım. "Bu kadar."

Lucero, kısa bir süre düşündükten sonra "Tamam," dedi ve ellerini öne doğru uzattı. "Ellerini ver. Söylediklerini bu ayakkabılara ve bu duruşuna," duraksadı.

"Harmanlayalım," dedim ve gülümsemeye çalışarak ellerini tuttum.

Buz gibi ellerim onun ılık elleriyle temas ettiğinde geriye doğru bir adım attı ve müzikle eş zamanlı hareket ettiğini fark ettim. Aynı şekilde onun attığı adımı takip ettim ve o ne yapıyorsa onu yaptım.

Beş dakika gibi bir süre nasıl dans ettiğimi kavramaya çalıştı, bunu anlamıştım.

Beş dakika sonunda "Perfecto!" diye bağırdı. "Kıvrak bir bedenin var, Minil. Gran."

"Gracias," dediğimde aksanlı bir şekilde dile getirmeye çalışmıştım fakat pek başarılı olamadım. Lucero kahkaha attı ve "Gracias," diyerek beni taklit etti. Çok iyi anlaşacağımızı biliyordum.

"Şimdi," dedi ve ellerini hızlı bir şekilde birbirine çarptı. "Benim seni dıştan bakan bir göz olarak izlemem gerek." Kafamı aşağı yukarı salladım ve tek başıma dans etmek için derin bir nefes aldığımda "Sen," dedi Korel'e. "Buraya gel."

Gözlerim irileşirken, Korel de baygın bakışlarını düzeltti ve yaslandığı yerden dik bir duruşa geçerek "Nunca," dedi tekrardan. Kelime anlamını bilmiyordum fakat büyük ihtimalle 'hayır' demek olmalıydı. "Ben buraya bunun için gelmedim."

"Travieso," dedi Lucero kaşlarını kaldırarak. "Buraya geldiysen yardımcı olacaksın yoksa küçükken yaptığın dansları izlememizi mi istersin?"

Korel, hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve "Sakın!" diye hırladığında kaşları çatılmıştı. "Ben danstan anlamam."

"Danstan anlamak zorunda değilsin koca adam," dedi Lucero ve beni işaret etti. "Sadece ona destek çıkacaksın ve yanında olacaksın. Minil'e ayak uydur, yeter."

"Minel ulan Minel," dedi Korel ters bir sesle. "Hem senin bu dediğin nasıl olacakmış?"

"Az önce benim yaptığım gibi," diye cevap verdiğinde az çok ne demeye çalıştığını anlamıştım.

Ben kafamdaki dansı sergileyecektim, Korel, sadece duracaktı ve belki de hareket bile etmeyecekti.

Lucero'ya döndü ve hızlı bir şekilde İspanyolca bir şeyler söyleme başladığında Lucero'da aynı sertlikte cevaplar verdi ve aralarında bir tartışma oluştuğunu fark ettim.

"Lütfen," diye inlediğimde ellerimi kulaklarıma bastırdım ve öne doğru çıktım. "İstemiyorsa olmasın, tek başıma halledebilirim."

Lucero, Korel'e ters bir şekilde baktı ve bana dönerek "Bu şekilde olmaz," diye karşı çıktı. "Zihninle dans edemezsin."

"Edebilirim," dediğimde gerildiğimi hissediyordum. "Kimseyi zorlayacak değilim, bu yaşıma kadar hep tek başıma dans ettim."

Lucero, öfkeyle nefes aldı ve Korel'e baktım. Gözlerini sıkıca yumdu ve geri açtığında "Sikeyim," diye hırladı. "Dans etmem, hareket etmem, öylece dururum ve o soktuğumun yarışmasına da asla benimle katılamaz. Duydun mu?" Lucero'ya baktı. "Anladın mı?"

Lucero, sırıttı ve "İşte bu," dedi kısık bir sesle. "Tek istediğim durman koca adam, gerisini Minil'e bırak."

"Hayır," dedim Korel'e bakarak. "İstemiyorsan yapma, buna zorunlu değilsin."

Korel, kaşlarını çattı ve kızarmış gözlerle bana baktı. "Uzatma," diye dişlerinin arasından bir yılan gibi tısladığında geriye doğru hafifçe bir adım attım ve bakışlarımı ondan kaçırarak Lucero'ya baktım.

Birkaç saniye sonra "Tamam o zaman," dedi Lucero ve radyonun bulunduğu yere doğru yürüdü. Korel ise bana bakarken elinde tuttuğu içkisinden büyük bir yudum aldı ve ardından sertçe masanın üzerine bıraktıktan sonra birkaç adım attı.

Bir anda salonun içi karanlığa gömülürken, daha önce birkaç defa dinlediğim bir şarkı kulaklarımı doldurdu ve Korel tam karşıma geçtiğinde karanlığa gözlerimin alışması zaman aldı.

Şimşek çaktı, gök gürüldedi ve yağmur şiddetini hiç olmadığı kadar arttırdığında kubbe şeklindeki tavan cama taş gibi yağmur taneleri yağmaya başladı. Bakışlarım cam duvarlara kaydığında çalılara sicim gibi yağan yağmurun, çalan şarkıyla olan ezgisi içimi ürpertmişti. Bakışlarım tekrar Korel'e kaydığında onu çok zor görüyordum. Korel'in arka tarafından Lucero bir mum yaktığında hafifçe yüzünün yarısı aydınlandı fakat net olarak onu göremedim, karanlığa gözlerim alışamıyordu. Lucero adımladı, biz olduğumuz yerde dikilmeye devam ettik ve bakışlarımız karanlıkta da olsa kesişti.

"Zorunda değildin," dedim fısıldayarak ve Lucero arka tarafımda da bir mum yaktı. Loş, kırmızı ışık ikimizin çevresini aydınlattığında sadece bir siluet görüyordum.

"Zorunda değildim," dedi ve gülümsediğini hisseder gibi oldum. "Şu an kendini nerede gibi hissediyorsun?"

Müzik ritimleriyle kanımın akışını hızlandırmaya başladığında yağmurun sesi, zihnimin üzerine vuruşlarını yapıyor ve düşüncelerim kalbime doğru akıyordu. "Şu an," dedim yutkunarak. "Bilmiyorum."

Korel'in başını kaldırdığını fark ettiğimde mum, boynuna doğru çarptı ve âdem elmasının hareketini gördüm. Aynı şekilde ben de cam kubbeye baktığımda "Bir mezarın içindesin," dedi. "Kimsesizsin. Yağmur yağıyor ve o senin dostun. Ruhun, dansın."

O saniye, gerçekten her şeyin bir rastlantı mı, tesadüf mü yoksa kader mi olduğuna karar veremedim fakat gerçekten bir mezarlığın içinde gibiydik.

Gözlerimiz, mum ışığının loş renginde kesişti, gözlerim karanlığa alıştı ve "Korel," diye mırıldandığımda tek kaşını havaya kaldırdığını gördüm.

"Lucero," dedi bağırarak. "Mumları söndür, istemiyorum." Hava tamamen kararmıştı ve tek ışık, çayırı aydınlatan tek bir sokak lambasıydı.

Lucero, karşı koymayarak mumları söndürdüğünde Korel'in hareketlendiğini hissettim ve dikkatli bir şekilde baktığımda üzerindeki kazağı çıkardığını fark ettim. Kazağı, benim arka tarafıma attığında bir adım yaklaştı ve göğüs kafesinin sıcaklığı yüzüme çarptı.

"Evet," dedi Lucero ve elinde tuttuğu tek bir mumla bize doğru yaklaştı. O an, Korel'in sağ tarafına vuran ışıkla beraber net olmasa da dövmelerle kaplı çıplak tenini gördüm ve yutkunmakta zorlandım. O kadar çok dövmesi vardı ki, karanlıkta bile görülebiliyordu fakat hiçbirini seçemiyordum.

"Ben sizi izliyorum. Başla Minil."

Ne yapacağıma karar veremediğimde Korel'in bana yaklaştığını hissettim ve dudaklarımla göğüs kafesi arasında bir karıştan bile daha az bir mesafe oldu. Zihnimdeki tek başıma dansıma ve hatta o hayalimdeki adam, Korel, tam karşımdaydı.

Titreyen ve terleyen elim Korel'in omzuna yerleştiğinde sıcak teni avuçlarımın içini yaktı, şimşek çaktı, ışık salonun içini doldurdu ve Korel'in bedenini belli belirsiz görür gibi oldum. "Korel," dedim fısıldayarak ve elimi omzundan indirerek kürek kemiğine koydum. O an avucumun içine keskin bir yara çarptı, Korel irkildi fakat aldırış etmeden eli belimi sardı, yaranın olduğu yer daha sıcaktı.

Beni kendine doğru çektiğinde diğer elimi havaya kaldırdım ve tutması için bekledim, yüzü, yüzüme yaklaştı ve elimi tutmak yerine bileğimi sertçe kavradığında gülümsedim. Bu dans, çok farklı olacaktı.

Bir süre birbirimize baktık, teninden alev alev harlanan külün kokusu, gökyüzünü ikiye bölen yağmurun sesiyle bütünleşmişti. Dans ediyordum, kanımın akışı terstendi. Zihnimdeki ırmaklar kuraklaştı, bütün hayallerim ve çalışmalarım alaşağı olurken, sadece kafama göre hareket etmek istedim ve ileriye doğru bir adım attım.

Aynı anda Korel de geriye doğru bir adım attığında Lucero "İşte böyle," diye mırıldandı. Sesi uzaktan geliyordu, bana tek yardımcı olan elinde tuttuğu o mumdu. Korel'in yüzünü ara ara aydınlatan o mum, bedenine çarpsa bile bakmak istemiyordum.

Hızlı bir şekilde adımlar atmaya başladık ve Korel'in belimi saran eli sıkılaştı, bileğimi kavrayan eli başka bir günü aklıma getirirken "Mezarlık," diye fısıldadım. "Mezarlıkta dans..."Korel, kafasını sallar gibi oldu ve geriye doğru çekildiğimde bedenindeki elimi uzaklaştırdım. Arkaya doğru gittiğim yerde sol ayağımı uzaklaştırdım ve birazcık eğilerek bacağımı açtım, Korel'in bileğimi kavrayan eli terlemişti.

Açtığım bacağımla yerde daire çizdim ve eğildiğim yerden Korel'e doğru yaklaştım, Korel ise geriye doğru bir adım attı ve yan dönerek kaslı, dövmeli göğüs kafesini cama doğru döndü. Mum ışığı koluna değdiğinde renkli dövmesini gördüm ve büyük bir izi...

Beklemediğim bir anda bileğimden beni sertçe çekti ve bir bacağım onun iki bacağının arasına girdiğinde yerde eğilmiştim. Ardından bileğimden tutarak beni kaldırdı ve belime tekrardan sarılarak bu sefer o adım attı; attığım her adım, yerin sarsılmasına sebep olacakmış gibi geldiğinde boşta olan elimi göğüs kafesine yerleştirdim ve avuçlarımın içine yine o yara izi değdi. Kabarık bir yaraydı, yanıyordu; teninden daha sıcaktı.

Bedeni kül ise, yara izleri hâlâ ateşti.

Bedeni yanık ve yara izleriyle doluydu.

Göğüslerimi, göğüs kafesine yasladım ve elim ikimizin arasında kaldı. Yavaşça ve oldukça sakin bir şekilde sol bacağımı onun sağ bacağına sürttüğümde Korel derin bir nefes aldı; bacağımı bacağına doladım ve çenemi göğüs kafesine sürterek nefesimi verdim. Çeneme izleri çarptı, nefesim tazelesin istedim.

"Just you,"* dedim şarkıya eşlik ederek ve fısıldayarak. "And me."

Doladığım bacağımı serbest bıraktım ve sağ tarafa doğru açarak onun önünde eğildim, bir bacağım dizinden kırık bir şekilde dururken, diğer bacağımı uzatmıştım. Yüzüm göğüs kafesinden karnına doğru inerken, çenem sürtüyordu. Çenemin sürttüğü her noktada izi vardı.

"Sólo le," diye fısıldadığında aşağıdan ona baktım ve bir anda beni koltuğumun altından tutup kaldırdı, belime sarıldı, karnım kaslarına çarptı. Elim ensesine tutunduğunda yavaş yavaş beni arkaya doğru eğdi ve belim kavis çizerken o da benimle beraber hareket etti ve üzerime doğru eğildi. "Yo."

Sarının benim fısıldadığım kısmı İspanyolca fısıldamıştı. Gülümsedim, gülümsedi. Boşta duran eli, alnıma doğru kaydı, ardından parmakları düz bir çizgi çizerken burnum ve hemen ardından dudaklarıma doğru ilerledi. Duraksamadan boynuma geldiğinde parmakları boynumu sardı ve sıktı.

"Tengo escalofríos."

Şarkının neresini fısıldadığını anladığımda "Karım kaynıyor," diyerek onun dediğini tekrar ettim ve Korel o an beni tekrardan göğsüne yasladığında başımın döndüğünü hissediyordum. Elimi kaldırdım, bileğimi tuttu, sağ tarafa baktık ve şarkıyla aynı ritimde hareket etmeye başladığımızda terlediğimi hissediyordum.

Belimi serbest bıraktı ve beni ileriye doğru attı, bileğimi tutmayı bırakmazken, bir bacağımı havaya doğru kaldırdım ve topuğumdan tutarken başımı geriye doğru yatırdım; saçlarım dalga dalga yayılırken, Korel bileğimi bıraktı ve olduğum yerde o şekilde döndüm. Baleyi bu şekilde harmanlamak yüzümde sıcak bir tebessüm oluşmasına sebep olduğunda zorlanmayacak şekilde yerimden zıpladım ve ayaklarımı sabit bir şekilde yere koyduğumda Korel'in geriye doğru gittiğini gördüm.

* Club des Belugas'ın *Tarrango* adlı parçası.

Şimşek çaktı, gök gürüldedi, tam karşımda bir hayal gibi tekrar ışıldadı. Yere, dizlerimin üzerine oldukça estetik bir şekilde çöktüğümde Korel, sabit bir şekilde duruyordu ve bakışlarının benim üzerimde olduğunu biliyordum. Ellerimi yere koydum, üzerimdeki elbiseye aldırış etmeden kalçamı dışarıya doğru çıkardım ve karnımı yerden kaldırırken oldukça ağır bir şekilde bakışlarımdaki sinsilikle ona doğru ilerledim. Ayaklarının ucuna geldiğimde ellerim bacaklarını sardı, Korel'in bacakları kasıldı ve öne doğru eğilerek çenemi kavradı ardından hiç beklemediğim bir anda beni belimden kavradı ve ayaklarım yerden kesilirken, kendisiyle aynı hizaya getirdi. Yüzüyle yüzüm arasında parmak mesafesi varken, alnımı alnına yasladım. Bir eli belimi sardı, diğer eli ensemi kavradı ve "Estamos perdidos," diyerek fısıldadı. Nefesi yüzüme çarptı, alkolün tadını dudaklarımda hissettim.

"Estamos perdidos," dedim onun gibi söylemeye çalışarak ve kapalı gözlerimi açtım. Gözlerimiz kesişti, bakışlarımız uzunca bir süre birbirimize kilitlendik ve aynı anda "Kaybolduk!" diyerek inledik ve Korel, beni döndürmeye başladı.

Yağmur hızını arttırdı, gök ikiye ayrıldı ve bakışlarında bütün mevsimleri hissettim. Belim kavis çizerken, ellerimi omzuna yerleştirdim ve bacaklarımı belime doğru çektim. Döndürdü, bakışlarım cam kubbeye odaklandı, yağmur taneleri sanki daireler çizerek cama çarpmaya başladı; Korel beni havaya kaldırdı, bacaklarımı açtım; bakışlarım ona döndü ve kendine yasladığında bacaklarımı beline sardım.

Eli ensemden belime doğru indi, elim omuzlarından kollarına doğru indi; saçlarımı kavradı, yara izlerine avuçlarımı bastırdım. Bir bacağımı indirdiğimde Korel, ne yapmaya çalıştığımı anladı ve yan bir şekilde kucağına aldıktan sonra bir elim boşluğa düştü, diğer elim saçlarını kavradı. Tekrar döndürdü ve beni belimden tutarak havaya kaldırdı, ardından bir anda geri indirdi ve ayaklarım yerle temas ettiğinde ellerini benim üzerimden çekti.

Korel, hemen yan tarafında duran içki şişesini eline aldı ve kafasına diktiğini gördüm; olduğum yerde kalçalarımı hareket ettirirken onun çevresinde daire şeklinde dönmeye başladım ve aynı anda kendi etrafımda döndüm. Elim elbisenin düğme tarafına doğru gittiğinde Korel, elinde duran şişeyi yere bıraktı ve elinin tersiyle ağzını silerken bana baktı.

Elbisenin uzun tarafını bir çırpıda çıkardım, diğer tarafa fırlattım ve Lucero'nun mum ışığı tenime yansıdı. Bacaklarımı birbirini takip edecek şekilde adımlarla ilerlettiğimde Korel, bana bakıyordu. Üzerimdeki elbise baldırlarımın birazcık altındaydı ve elbisenin dapdar göründüğünü biliyordum.

Yere baktığı içki şişesine doğru eğildim ve elime aldıktan sonra bir şimşek daha çaktı, gözlerinin içine baktım; gözlerinin içinde şimşekler çaktı ve içki şişesini kafama diktim. Acı içki boğazımdan yudum yudum geçerken bakışlarımı ondan ayırmadım ve gülümseyerek şişenin sonunu tekrar yere bıraktım. Bir elim onun omzuna dokundu ve parmaklarımla tenine dokunurken arkasına geçtim; sol elim sırtına dokundu; elime yine yara izleri çarptı. Korel irkildi, başını kaldırdığını hissettim ve aslında bu dansın bir kaçış olduğunu fark ettim.

Korel, hızlı bir şekilde döndü, bileğimi kavradı ve eli belime sarılırken, "Emare," diye mırıldandığını duydum. "Onların hepsi emare."

Ona bakmak yerine başımı sertçe göğüs kafesine yasladım ve derin nefesler alarak "Emare," diye fısıldadım. "Onların hepsi emare." Adım attık, adımlarımız birbirini takip etti; beni tutan eli sıkılaştı. Yaslandığım göğüs kafesinde hızı gitgide artan kalp atışlarını dinledim; yanağımın onun tenirin sıcaklığıyla ısındı.

Geriye doğru çekildim, ardından Korel'in beline bacağımı sardığımda Korel, sertçe bacağımı tuttu ve ileriye doğru eğildim. Korel de geriye doğru dizini kırdığında bacağımı tutan elinin parmakları tenime geçti. "Mezarlıkta dans," dedim aşağıdan ona bakarak. Diğer bacağımı geriye doğru yatırdığımda üzerimdeki elbise kalçalarımı ortaya çıkaracak kadar açılmıştı.

Korel, gülümsedi. Elim boynuna doğru kaydığında, yutkundum ve parmaklarım çenesine doğru ilerlediğinde hiç ummadığım bir anda çenemi kavradı ve elimin düşmesine sebep oldu; başımı geriye doğru yatırırken, çenemi daha sıkı kavradı ve üzerime doğru eğildi. "Emarelere dokunulmaz." Nefesi, dudaklarımdan, boynuma doğru aktı. Sıktığı çenemin acısını hissetmedim.

Dik bir duruşa geçerken, Korel, çenemi bıraktı ve bacaklarımı birleştirerek ondan uzaklaştım. Olduğum yerde birkaç defa döndükten sonra önünde bacaklarımı açarak yere oturdum ve kalçamı indirip kaldırdıktan sonra saçlarımı geriye doğru attım ve bir bacağımı, sağ tarafa doğru attıktan sonra ayağa kalktım.

Şarkının son notaları vurmaya başladığında, derin bir nefes aldım ve geri geri adımlayan Korel'i umursamadan ona doğru koştum ve kucağına atlayarak bacaklarımı beline sardım. Korel'in kolları belimi kavrarken, alnımı alnına yasladım. "Kaybolduk," diye fısıldadım tekrar ve başımı geriye doğru yatırdığımda saçlarım zihnimin ırmakları gibi aktı.

Gökyüzünde yağmur eksilmedi, şimşek tekrardan çaktı, şarkı son buldu ve bir elim, Korel'in ensesini kavrarken, diğer elimi geriye doğru yatırarak belki de en yüce mezarlıkta dansa son verdim.

Salonun içini sessizlik kapladı ve nefes sesleriyle beraber yağmurun sesi bize eşlik etti. Korel, kavradığı belimi bırakmazken ben de ondan ayrılamadım.

"Magnífico!" Lucero'nun bağırmasıyla beraber yarı kapalı göz kapaklarımı araladım ve Korel'in belimi kavrayan elleri gevşedi. Duruşumu dikleştirirken, onunla göz teması kurmadan kucağından indim ve Korel de hiçbir şekilde karşı çıkmadan geriye doğru gitti. "Muhteşemsiniz! Muhteşem bir uyum!"

Lucero, olduğu yerde hareket ettiğinde bakışlarım Korel'e kaydı ve birkaç saniye sonra salonun ışıkları yandığında gözlerimi ışık aldı. Bakışlarım kısılırken, bulanık bir şekilde Korel'in üzerine kazağını giydiğini gördüm.

Lucero önüme doğru geçti ve omuzlarımı tuttu. "Muhteşemsin." Kafamı aşağı yukarı salladım fakat Lucero'ya bakmak yerine omzunun üzerinden Korel'e bakmayı sürdürdüm; kazağının etek taraflarını düzeltirken yüzüme bakmayı reddediyordu.

"O da muhteşemdi," dedim ve çenemle Korel'i işaret ettim. "Bana çok yardımcı oldu."

Hâlâ nefes nefeseydim ve ellerimde, çenemde, belki de bedenimde Korel'in sıcaklığını hissediyordum; iki beden, tek bir beden bir dansta olabilir miydi? Kendimi onun bedenine bir halatla bağlıymışım gibi hissetmeye başlamıştım.

Lucero arkaya doğru baktı ve "Muhteşemdin," dedi Korel'e doğru. "Çok uyumluydunuz."

Titreyen ellerimi terleyen saç diplerime geçirdiğimde boynumdaki damarların belirginleştiğinin farkındaydım. Korel koltuğa oturdu ve

bize bir cevap vermek yerine cebinden sigara paketini çıkardı. Turuncu filtreli sigarasını dolgun dudaklarına yerleştirdiğinde çakmağını çaktı ve sigaranın ucunu ateşledi; kül kokusu burnuma doldu.

Derin bir nefesi içine çektiğinde başını koltuğa yasladı ve bacaklarını açarak yayıldı. Çektiği dumanı dudaklarında bekletirken, sigarasını ağzından çekmedi. Gözleri cam kubbedeydi, az önce bu kubbenin altında biz dans etmiştik.

Bir telefonun sesi salonun içini doldurduğunda benim zil sesim olduğunu Korel bana baktığında fark ettim. Korel, dudaklarında sabit tuttuğu sigarasını işaret ve başparmağının arasına aldıktan sonra dumanı havaya doğru üfledi. Çantama doğru hızlı bir şekilde ilerledim ve fermuarı açarken, arayanın amcam olabileceğini düşündüm.

Telefonu elime aldığımda ekranda yazılı olan isim gözlerimi devirmeme sebep oldu; aynı anda onayla tuşuna bastım. "Büge, şu anda pek müsait sayılmam ve,"

"Minel, koş!" diye bağırdığında kaşlarım havaya kalktı. "Her neredeysen Merkez'e gel, çok fena şeyler dönüyor."

"Ne oldu?" dedim yüksek bir sesle ve Korel ile Lucero'nun bakışları bana döndü.

"Çabuk Merkez'e gel," dedi inleyerek. "Başın belada olabilir."

"Ne?" diye karşılık verdiğimde Büge'nin bulunduğu yerde polis telsizlerinin sesini duydum. Büge, telefonu kapattığında "Lanet olsun!" diye hırladım ve hızlı bir şekilde montumu üzerime giyerken, telefonumu çantama zorlukla attım.

"Ne oldu?" dedi Korel ve o da ayağa kalktı.

"Bilmiyorum," dedim yüzüne bakmadan. "Hemen Merkez'e gitmem gerekiyor, bir şeyler olmuş ve sanırım başım belada." Lucero şaşkın bir şekilde bana bakarken, "Çok teşekkür ederim," dedim gülümsemeye çalışarak. "Gerçekten çok teşekkürler. Tekrardan geleceğim."

Üzerimi bile değiştirmeden kapıya doğru koştuğumda ayağımdaki topuklu ayakkabıların rahat olmasından dolayı çok zorlanmıyordum. Korel'in arkamdan geldiğini duyduğumda ona dönüp bakmadım bile ve dış kapıyı açarak hızlı bir şekilde ilerlemeye devam ettim; hava daha fazla soğumuştu.

"Bekle!" diye bağırdı Korel ve geriye doğru baktığımda üzerine deri ceketini giymiş, kapıdan çıkarken gördüm. "Seni bırakayım."

Ona hayır diyemeyeceğimi fark ettiğimde adımlarımı motosikletine doğru ilerlettim ve birkaç saniye sonra yanına vardığında hızlı bir şekilde motosikletine bindi ve ben de zaman kaybetmeden arkasına yerleştim. Üzerimdeki montum elbiseden daha uzundu ama çıplak bacaklarım buz gibi soğuğun altında üşümeye başlamıştı.

Korel, motoru çalıştırdı ve "Ne olmuş?" diye sordu. Kaskı kendi kafasına geçirmek yerine hızlı bir şekilde benim kafama geçirdi. "Hızlı kullanacağım."

"Bilmiyorum," dedim boğuk bir sesle. "Polis telsizlerinin sesi geliyordu, işler karışmış gibi görünüyor."

Korel, motosikleti o kadar hızlı kullanmıştı ki on beş dakika sonra Merkez'in önüne varmıştık. Yol boyunca kapalı gözlerimi bir kere bile aralamamıştım, içimde yeşeren yepyeni bir korku vardı ve bunu kesinlikle dizginleyemiyordum.

Motosiklet durduğunda kafamdaki kaskı hızlı bir şekilde çıkardım ve motosikletin arka tarafına bırakarak Merkez'in giriş kapısına doğru koşmaya başladım; neyse ki yağmur hızını azaltmıştı ve çiselemeye başlamıştı.

Benimle beraber yürüyen Korel'i fark ettiğimde hiçbir şey söylemedim ve sol tarafa doğru baktığımda dört tane polis aracı, bir tane ambulans gördüm. "Hadi be," dedim kaşlarımı çatarak. "Ne oluyor?"

İçeriye girdiğimizde etrafın polis kaynadığını fark ettim, bütün Merkez çalışanları koşturuyorlardı ve birkaç hasta kendi aralarında bir şeylerden bahsediyorlardı.

"Yürü," dedi Korel ve kolumu tutarak beni çekiştirdi. "Şu polisleri takip edelim," diyerek merdivenleri çıkan polisleri işaret etti. Kafamı salladım ve beraber polis memurlarını takip ettik.

"Kim bu?" dedi kısa boylu olan polis memuru kaşlarını çatarak yanındaki diğer memura. "Ben böyle bir pisliği daha önce hiç duymamıştım."

Diğer polis memuru da ona katıldığında Korel ile birbirimize baktık. "Gözünü bile kırpmamış," dedi memur. "O kalbi görmen lazım."

Birkaç dakika sonra kalabalığın gitgide arttığı yerin önüne geldiğimizde Baş Psikiyatrist Doğan Yankı'nın odasının önü olduğunu fark ettim, herkes odanın önüne toplanmıştı. Sarı bir şeritle odanın kapısı çekilmişti ve kimsenin girmesine müsaade edilmiyordu. Bir kadın ve iki çocuk kapının önünde feryat ederken yükselen sesler kulaklarımı tırmalamaya başladı. İçeriye koşarak girip çıkan polisler ve sivillerin yüzünde oldukça tuhaf bir ifade vardı. Herkesin dudakları aynı kelimeyi tekrar ediyordu: Cani.

"Ne olmuş burada?" dedim kendi kendime mırıldanarak ve görüş alanımıza Büge ile Gürkan girdi. Elimi havaya kaldırdığımda Büge, bana doğru hızlı hızlı ilerledi ve omuzlarımı tutarak beni çekiştirdi.

"Siktir Minel, siktir!" dedi, gözleri parlıyordu. "Ben hayatımda daha önce böyle bir şey görmemiştim."

Gürkan'a baktığımda Korel'e öyle bir bakıyordu ki, bütün cümleler onu tanıyor olsaydım bakışlarından okunurdu. Kaşları çatıldı, Korel'e bakmayı sürdürdü; herkesin yüzündeki ifadenin aksine Gürkan'ın yüzünde o ifade yoktu.

"Büge," dedim dehşet içinde. "Bilmece gibi konuşma, ne oldu?"

Beni kolumdan çekti ve Baş Psikiyatrist'in odasının önüne götürürken kalabalığı yarmaya başladı, kadın öyle bir feryat ediyordu ki içimin acıdığını hissettim. Neredeyse insanları itekleyerek kapının önüne vardığında arka tarafımızda Korel ve Gürkan'ın olduğunu biliyordum.

İlk başta gözlerime her zamanki bilindik o oda yansıdı fakat bakışlarım masanın üzerine döndüğünde dehşet içinde çığlık attım ve elimle ağzımı kapatarak "Bu da ne?" diye fısıldadım.

Masanın üzerinde yerinden çıkarılmış bir kalp duruyordu, damarlarıyla beraber tamamen ortadaydı fakat kanı yoktu, kanı çekilmiş gibiydi. Gözlerim odanın diğer taraflarına doğru odaklandığında duvardaki kan lekelerine baktım; kirli bir savaş bile olsa kalp tertemiz ve bembeyaz görünüyordu.

"Ceset yok," dedi Büge heyecanla. "Öldüren kişi sadece kalbi geride bırakmış, kalbinin bütün kanını çekmiş ve altın tepside sunar gibi masaya yerleştirmiş. Henüz emin değiller ama ben bu kalbin o şerefsiz herife ait olduğuna eminim."

Midemin bulandığını hissettiğimde "İnanmıyorum," diye fısıldadım. Kafamı iki yana salladığımda arka tarafımdan kalan Korel, sessizliğini koruyordu.

"Bu kadar da değil," dedi Büge heyecanla. "Kalbin üzerine bıçakla bir şekil çizmiş yapan kişi ve geride bir not da bırakmış."

"Ne?" diye soluduğumda kanımda bir acı hissettim. Odanın içine girmesem bile duvarlardaki kanın kokusunu alıyormuş gibiydim. Ceset ortada yoktu, geriye sadece kalbini bırakmıştı.

"İşin tuhaf tarafı şeklin anlamını kimse bilmiyor," dedi derin bir nefes alarak. "Çok tuhaf değil mi?"

Ense kökümden belime doğru soğuk bir ürpertinin geçtiğini fark ettiğimde arkama doğru baktım, Korel oldukça düz bir şekilde odanın içine bakıyordu. Adli tıptan gelen görevliler, etrafı incelerken, birkaç dedektif de olaya hâkim olmaya çalışıyorlardı.

"Not?" diye sorduğumda Korel'e bakmak istemiyordum; bir şeyler beni ona bakmaktan alıkoyuyordu. "Ve bu olay ne zaman olmuş?"

"Dün gece diye düşünüyorlar," dedi kuşkuyla. "Belki de sabaha karşı. Ve not," duraksadı, ardından gözleri irileşti. "O kadar ürkütücü ki..."

Arka tarafta kalan kadın yüksek bir sesle bağırmaya başladığında herkes ona doğru döndü. "Hayır!" diye bağırıyordu. "O kalbi bana aittil"

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda hızlı bir şekilde kapının önünden çekildim ve kimsenin olmadığı duvara yaslandığımda Büge, yanıma geldi. Korel ve Gürkan ise aynı yerde durmaya devam ettiler. Ellerimi arkamda birleştirip duvara yaslanırken yutkunmakta zorlandım ve mide bulantımı azaltmak isterken, dizlerimin titrediğini hissettim.

Büge, karşıma geçtiğinde "İyi misin?" diye sordu ve ellerini omuzlarıma yerleştirdi. "Su ister misin?"

"Not?" dedim tekrardan. "Notta ne yazıyor?"

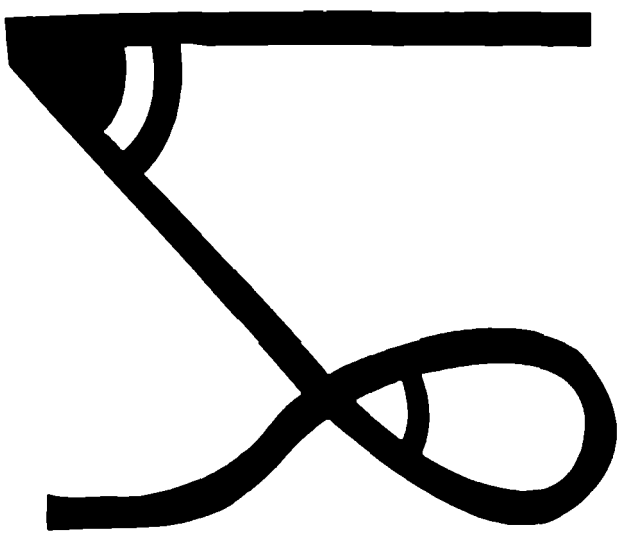
O saniye, birkaç polis memuru Korel'in adını mırıldanarak yanımızdan geçtiklerinde dehşetin notaları, kalbimin üzerinde çınlamaya başladı. Büge de aynı şeyi duymuş olmalı ki sessiz bir şekilde "Ondan şüpheleniyorlar," diyerek Korel'i gösterdi. "En son problem yaşayan oymuş ve Psikiyatrist'in evinde adamı darp etmiş."

"Ne?" diye bağırdığımda dizlerim beni daha fazla tutmadı ve duvardan sürtünerek yere oturdum. Bacaklarım yan bir şekilde düşerken ellerimi kucağıma yerleştirdim. "Lanet olsun," dedim titreyen bir sesle. "Notta ne yazıyor?"

Büge, önümde eğildi ve ellerimi sımsıkı tutarak "Çocukluğumuz," diye fısıldadı. "Çocukluğumuz tohumumuzdur."

"Çocukluğumuz tohumumuzdur," diye fısıldadığımda geçmiş çığlık atmaya başladı. "Bu cümle eksik gibi. Devamı olmalı."

Gözlerim Korel'e kaydı, Korel'in bakışları benimle kesişti ve umutların bilyeleri gökyüzünden zihnimin içine serpildiğinde geçmişin izi aşmaya başladı.

a
ı-
a-

* Sayfa sonundaki harf, Prometheus'un alfabesine ait olup, bütünüyle yazarın tasarımıdır.

10. YAĞMUR

İnsan, ayağa kalkmanın eşsiz zaferini yere düşmeden tadamazdı.

İnsanı büyüten ise yaraları değil, izleriydi.

Küçük çocuklar yere düştüğü zaman dizleri kanardı ve kanayan yerleri bir zamandan sonra kabuk bağlar, kabuk bağlanan yer zamanla iyileşirdi.

Eski ve terk edilmiş deponun kapısına doğru yaklaşan adım sesleri, yere düşen küçük çocuğa ait değildi. Beton zeminde sönük bir ses bırakıyordu. Gece yarısını çoktan geçmişti; gökyüzünü paylaşan ayın soluk ışığı, Prometheus'un yüzüne çarpıyordu.

Prometheus.

Yüzü belli belirsiz gülümsedi.

Çocukluğunun anıları, zihninin içinde hiç durmadan dönerdi; döndüğü zamanlar zihnindeki vezinsiz sesler tek bir şeyin adını fısıldıyordu: Prometheus.

Kendisini tanımladığı isim tam olarak buydu.

Ellerini iki defa yumruk yapıp tekrar açtı ve bakışları kısıldı; ayın ışığı yüzüne çarpıyordu ve kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu. Avuç içlerini gökyüzüne doğru açtığında çiseleyen yağmur, kader çizgilerine dokundu.

Kapalı olan tahta kapıyı ayağıyla yavaşça itekledi ve yüksek bir gıcırtı sesi bırakarak açılan kapıyla beraber içeride yerde oturan adam kısık bir sesle inledi. Karanlık deponun ortasında yanan küçük mum, kapıdan içeriye doğru giren kişinin gölgesini gitgide büyütüyordu.

Prometheus'un saçları sırılsıklamdı ve su, saçlarından şakaklarına doğru akıyordu. Avuç içlerinin sızladığını hisseder gibi oldu ve bakışları daha fazla kısıldı.

Yerde oturan adamın yüzü kararmıştı ve dudakları susuzluktan dolayı kurumuştu. Üzerinde iç çamaşırından başka hiçbir şey yoktu, bedenindeki yanık izleri ve yara izleri derindi; yeterli şekilde beslenmediği için iyileşmiyordu. Bir kolu boydan boya yanmıştı ve iyileşemeyen derisi buruşmuş, kolu sanki ufacık kalmıştı. Adam zaman ve yer terimini bile neredeyse unutmuş

üzeydi. Ne zamandan beri buradaydı? Bilmiyordu. Tek bildiği bu yaklaşan gölgenin Azrail'i olduğuydu.

Hayır, Azrail'i değildi; onu öldürmüyor, öldürmek istemiyordu. Yaptığı bütün işkencelerde öldürmesi için yalvarmıştı fakat karşılık alamamıştı.

Prometheus içeriye girdi ve şeytani bir şekilde gülümseyerek gözlerini kapattı, derin bir nefesi içine çekerken deponun kokusunu özümsedi. Dudağı sağa doğru kaydığında parmağını üç kere şıklattı.

Leş kokusunu severdi.

Gözleri kapalı bir şekilde sağ tarafa doğru başını çevirdi ve yerde duran adamın olduğu tarafa "Imm," diyerek inledi. Dudaklarında duran o şeytani tebessüm, yerde oturan adamın gözlerinin irileşmesine sebep oldu. Mumun alt taraftan vuran ışığı, Prometheus'un yüzünü alevler içinde bir kızıllıkta gösteriyordu.

Depo, genişti ve iki katlıydı. Duvarlar kavlanmıştı ve soyuluyorlardı. Tırnak izleriyle duvarlara kazınmış yazılar, Prometheus'un tırnaklarıyla olmamıştı. Kurbanlarının kan izleri, duvarlarda rengini bırakmıştı. Kelimeler, belli belirsiz anlamlarla çizilmiş resimler ve çentik atılan günler... Bu depoda aklını yitiren birkaç kişinin attığı çentikler, sonu gelmediği için öldüğünü gösteriyordu. Duvarlarda her dilden bir şeyler yazıyordu ve Arapça ile Rusça yoğunluktaydı. Bunların dışında da şekiller vardı ve bu şekiller Prometheus'un çaldığı ateşinin alfabesiydi.

Kan lekeleri kurumuştu fakat duvarlardaki kokusu hâlâ hissedilebiliyordu; kan kokusunu seven bir Azrail olamazdı. Azrail olamayacak kadar vicdansızdı; ölüm Prometheus için sadece ödüldü demekti.

Ortada bir sedye ve sedyenin üstünde bir ceset yer alıyordu, sedyenin yanında ameliyat malzemeleri vardı ve tepeden vurması gereken ışık henüz açık değildi. Cesedin leş kokusu, mide bulandıracak kadar kötüydü.

Prometheus gözlerini açtı ve yerde duran adama baktıktan sonra daha geniş bir şekilde sırıttı.

Adam, duvara doğru sokulacağı sırada yerden destek aldı ve eli kustuğu kanına bulandı. Kokuya katlanamadığı gibi, açlıktan dolayı bulduğu her şeyi yemesi midesini berbat bir hale getirmişti. Bir fare, adamın ayağının ucundan geçtiğinde çıkan ses, adamın daha fazla irkilmesine sebep oldu.

Prometheus, yerde oturan sefil durumdaki adama doğru ilerlediğinde adam elini havaya kaldırdı ve geriye kalan iki parmağıyla "Lütfen," diye hırıldadı.

Prometheus, duraksamadı ve adımları adamın önüne geldiği zaman göz kırptı. Mumun soluk ışığı, Prometheus'un sol tarafına çarpıyordu ve gözlerindeki cellatlar ellerine hançerlerini almıştı. Havada duran ele doğru baktı, ardından dişlerinin arasından bir ses çıkararak "Acıkmışlar mıdır?" diyerek mırıldandı. Sesi, şeytanın köşeye çekileceği kadar ürkütücüydü. Göz ucuyla deponun köşesini gösterdiğinde adam duvara daha fazla sokuldu ve çığlık attı.

Kirli akvaryumun içindeki üç pirana balığı, belki de günlerdir yemeklerini yememişlerdi ve o kadar hızlı bir şekilde suyun içinde hareket ediyorlardı ki Prometheus kahkaha atmadan duramadı. "Bak," dedi kısık bir sesle. "Acıkmışlar."

Adam kafasını iki yana salladığında elini saklamak istedi çünkü diğer üç parmağı piranalara zaten yem olmuştu. Bir kulağı Prometheus'un onun üzerinde yaptığı testten dolayı duymuyordu ve böceklere esir olmuştu.

Çiseleyen yağmurun sesi biraz daha şiddetlendiğinde adamın bulunduğu yerin tavanından su damlamaya başladı; bakışları tavana doğru kaydığında suyun sesi, deponun içinde yankılandı.

Prometheus, durduğu yerden dik bir konuma geçti ve "Sonra," diye mırıldanarak tekrardan göz kırptı. "Bugün başka şekilde onların karnı doyacak."

Adam korkuyla ağlamaya başladığında "Lütfen," diye fısıldadı fakat artık faydasız olduğunun farkındaydı.

"Yapma," dedi Prometheus yapay bir bıkkınlıkla. "Sus artık, oyuncağımın canını sıkacaksın."

Adam ilk önce yatan cesede sonra Prometheus'a baktı. "O ölü." Yutkunmakta zorlanıyordu, içirdiği bir içeceğin midesini harap ettiğinin farkındaydı. Kan kustuğu zamanlar, kanında zehrin izlerini görüyordu.

"Şşş!" dedi Prometheus ve omzunun üzerinden adama baktı. Boyu çok uzundu ve çok güçlü görünüyordu.

Prometheus sol tarafında duran sandalyenin üzerindeki mavi ameliyat önlüğünü hızlı bir şekilde üzerine giyerken sönmek üzere olan mum, artık çok az ışık veriyordu. Çıplak cesedin her uzvu morarmaya ve şişmeye başlamıştı; geç kalmaması gerekiyordu.

Islık çalmaya başladı ve kafasını iki yana sallarken, sedyenin üst tarafında duran ışığın düğmesine bastı. Bembeyaz ışık, morarmış olan cesedi tamamen gün yüzüne sererken, Prometheus bilyalenmiş gibi gözlerini açtı ve "Vay," diyerek inledi. "Su alan bir süngere dönmüş."

Yerde oturan adam dayanamadı ve yüksek bir öğürtüyle beraber kusmaya başladığında kanın rengi, yeri temizledi. Prometheus ise umursamadı. Gözlerini oyuncağının üzerinden ayıramıyordu. Cesedin gözleri açıktı ve açık kahverengi tonlarındaki gözlerde korku hâlâ canlı bir şekilde duruyor gibiydi.

Ağzı açık duran cesedin çığlığını hisseder gibi olan Prometheus, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve "Muhteşem," diye fısıldadı.

Gözleri kalbinin oradaki boşluğa doğru indiğinde ustaca çalışması kafasını aşağı yukarı sallamasına sebep oldu. Cesedin kalbinin olduğu yer bomboştu ve göğüslerine yollar çizerek ilerleyen kan damlaları kurumuştu. Tonuna baktı ve cesetle konuşuyormuş gibi yaparken beyaz lastik eldivenlerini eline giydi. "Ben kan grubunun A olduğunu düşünüyorum," diyerek kuşkuyla nefes aldı. "İddiaya girelim mi? Kazanan kaybedenin kalbini söksün."

Yüksek bir sesle kahkaha attığında adam kusmaya devam ediyordu. İğnesiyle beraber tekrar ağzının içine dolanları dışarıya doğru çıkardığında kurtçukları gördü ve gözleri irileştiğinde çığlık attı.

"Hım," dedi Prometheus duymazdan gelerek. "Sen ne düşünüyorsun? Sence kan grubu nedir?"

"Aman Tanrım!" diye bağırdı adam ve ağzının içinden çıkan kurtçukların sönük ışığa rağmen yerde hareket edişlerini izledi. "Bunlar da ne?"

Prometheus adama yedirdiklerin hatırlayınca belli belirsiz kaşlarını kaldırır gibi oldu. "İddiaya girmek istemiyor musun?"

Adam çıplak karnına ellerini doladı ve kafasını iki yana sallayarak ağlamaya başladı. "Yalvarırım," dedi. "Bırak beni, bırak!"

"Bağırma," dedi Prometheus kaşlarını çatarak ve işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Oyuncağımı rahatsız ediyorsun, bağırma." Fısıldayışı ürpertici bir etkiye sahipken, keskin bakışlarından ölümün tuzakları geçti. "Üçüncüsü sormam. Benimle iddiaya girmiyor musun?"

Adam, daha önce iddiaya girmediği zamanlar olanları hatırladı ve ağlamaya devam ederek "Tamam," diye inledi. "B. Kan grubunun B olduğunu düşünüyorum."

Prometheus, tereddütle dudaklarını bükerek kafasını aşağı yukarı salladı ve adamın çıplak ayaklarının ucunda duran kâğıda doğru ilerledi. "Sen kazanırsan," dedi yere bakarak. "Serbestsin."

Adam, duraksadı ve hıçkırıklarının arasından derin derin nefesler almaya başladı. İçinden ettiği dualarının ardı arkası kesilmezken sesli bir şekilde dile

getirmeye devam etti. Adamın bilmediği bir şey vardı; o lanet depodan çıksa bile ölecekti çünkü kanına artık Prometheus girmişti ve kurtuluşu yoktu.

Prometheus, eline kâğıdı aldı ve üstünkörü baktıktan sonra sayfaları geçiştirdi. Cesedin adli bilgilerinin yazdığı kâğıtta kan grubunu aradı ve sonunda bulduğunda mutsuz bir şekilde dudaklarını büktü. "Bak sen şu işe," dedi kısık bir sesle, yapay bir oyunculuk sergileyerek. "Kaybettim, B grubuymuş."

Adamın ağlaması kesildi ve gülmeye çalıştığında kırılan dişleri göz önüne serildi. "Serbestim," diye fısıldadı belli belirsiz bir sesle. Prometheus elinde tuttuğu kâğıtla beraber cesedin başının bulunduğu yere doğru ilerledi. Adam zorlukla ayağa kalkmaya çalıştığında bakışlarını cesedin ve celladının gözlerinden ayıramıyordu.

Prometheus, adamı duymazdan gelerek kraniotomi için ameliyat gözlüğünü, ardından ağız maskesini taktı. Üzerine giymiş olduğu açık mavi ameliyat önlüğüne zıt olarak maskesi siyahtı. Ameliyat gözlüğünün ayarlarını yaparken adamın başının tam önüne geçti ve sandalye çekerek oturdu. Sol tarafta duran ameliyat malzemelerine göz gezdirirken, diğer tarafta kalan kâğıda da bakmayı ihmal etmiyordu.

"Serbestim," dedi adam umutsuzlukla. "Değil mi?"

Prometheus, göz ucuyla avına baktıktan sonra "Kim demiş?" diyerek alaylı bir sesle soludu. "Öyle bir şey dediğimi hatırlamıyorum."

Leşleriyle oynamayı sevdiği gibi avlarıyla da oynamayı seviyordu.

"Lütfen," dedi adam hırçın bir sesle. "İddiayı kazandım."

Prometheus, başını kaldırdı ve ürkütücü bir şekilde avına bakarken dilini damağına vurarak gergin bir ses çıkardı. "Çeneni kapat," diyerek onu uyardı. "İddiayı kaybettirdiğin için cezanı işim bittikten sonra çekeceksin." Gözlerinin keskin irisleri öfkeyle doldu. "Benimle iddiaya girmemen gerekiyordu."

Adam, ürperdi ve olduğu yere tekrar sindiğinde deponun penceresiz duvarlarına baktı. Rutubet, sülfür ve cesedin leş kokusu duvarların rengini bile koyulaştırıyordu ve duvarlarda yazan Arapça kelimeler daha fazla ürpermesine sebep oluyordu. Kendinin bir an cehennemde olup olmayacağından şüphe duydu fakat ateş yoktu.

Günlerdir bedeninde olan yaraları neden yaptığını biliyordu fakat neden öldürmediğini anlayamıyordu.

Prometheus'a tekrar baktı.

Ateş, tam karşısındaydı.

Kraniotomi için cesedin önceden saçlarını tıraşlanmıştı. Elinde tuttuğu kalemle kafatasına keseceği yerden çizgi çekerken kısık bir sesle ürpertici bir şarkı mırıldanmaya başladı. Ninniyi anımsatan bu şarkı, sessizliğin ve çığlıkların şahidi olan bu depoyu doldurdu.

Cesedin kafatasını çok da kısa olmayan bir sürenin ardından açtıktan sonra ninniyi daha ürpertici bir hâle getirdi ve özel kesici aletlerle cesedin kafatasındaki kemikleri çıkardı. Çıkardığı kemik parçalarına bakarken gülümsedi. Tepesinden vuran bembeyaz ışık, ıslak saçlarını açık bir renge boyuyordu. Cesedin iri gözleri ve korku dolu yüzü, Prometheus'un işini daha hızlı yapmasına ve daha fazla heyecanlanmasına sebep oluyordu.

Cesedin beynine tamamen ulaştığında "Yok oluyor, sessizlik." diye fısıldadı ve ayağıyla ninniye ritim tuttu. "Herkes ölüyor." Duraksadı, devam etti. "Şarap kadehlerinde içilen kanlar, çocuklar ölüyor." Boğazından hırıltılı sesler çıkararak ritim tuttu. "Kafatasından yudumlanan zehirler, adamlar ölüyor. Parçalanan evlatların anneleri, kadınlar ölüyor. Gözlerine katran kaynatılan körler, yaşlılar ölüyor."

Açtığı beynin üzerinde çalışmaya devam ederken, başka bir aleti eline aldı ve yaklaşarak dikkatli bir şekilde beyine baktı. Ayağı ritmini hafifletti. Kısık bir sesle "Yeniden doğan cesetler, bebekler korkuyor," diye fısıldadı. "Katil olan yavrular, bebekler ağlıyor."

Derin bir nefes aldı ve elinde tuttuğu aletle hiç de kibar davranmadığı oyuncağının beyninden gerekli olan parçayı aldıktan sonra "Cesetten bebekler," diye fısıldadı. "Bebekler kaçmak istiyor." Aldığı parçayı küçük bir cam fanusun içine koyduğunda parça o özel maddeyle karıştı ve küçük fanusu diyle tutarak ışığa doğru tuttu. Eldivenlerine bulaşan kan, cama rengini verirken "Bebekler," dedi ritimsiz. "Ölmek istiyor."

Sandalyeden ayağa kalktı ve "İşte buradasın!" diye haykırdı. Elinde tuttuğu parçaya öyle bir bakıyordu ki bir an minnetin ne demek olduğunu anlayacak gibi oldu. Özenle cam fanusu deponun köşesindeki dolaba doğru götürürken ıslık çalmaya başladı ve göz ucuyla piranalarına bakarak "Acıktınız demek," diye fısıldadı. "Sizin için güzel bir yemeğim var."

Dolabı açtı ve diğer cam fanusların yanına yerleştirirken, sağ tarafında kalan yukarı doğru çıkan merdiven basamaklarında kanlı ayak izlerini gördü. Adamın kaçmaya çalışırken bıraktığı bu adım izleri, Prometheus'u belli belirsiz öfkelendirdi.

Tekrar sedyenin bulunduğu yere doğru ilerledi ve cesedin çıkardığı beynini gelişigüzel temizledikten sonra küçük bir kavanın içine koyarak piranalarına

doğru ilerledi. Depoya hâkim olan kanın kokusunu alan piranalar daha fazla hareketlenmişti.

Beyni kovanın içinde tutmaya devam ederek büyük ve geniş akvaryumun yanında durdu. Piranalar kokuyu aldıkları için oldukları yerden son hızla hareket etmeye devam ettiler ve yüzeye doğru ilerlediler. O saniye Prometheus, kovanın içindeki beyni eline aldı ve piranalarla dolu olan suyun içine attı.

Piranalar aç bir şekilde cesedin beynine saldırdığında suyun içi, hızlı bir şekilde kanın rengini aldı. Dudaklarına sıcak bir tebessüm yayılırken, hayranlıkla karışık bir şehvetle piranaları izledi ve cesedin beynini piranaların nasıl parçaladığına şahit oldu.

Uzun bir hipnoz sürecinden sonra büyük bir nefes aldı, duruşunu dikleştirerek akvaryuma arkasını döndü ve "Çocuklar," diye fısıldadı. "Hep çok aç oluyorlar." Gözündeki ameliyat gözlüğünü çıkardı ve cesedin yanına gelerek ağzındaki maskeyi çıkarmadan boğuk bir sesle "Merhaba," diye mırıldandı. "Seninle ufak bir işimiz daha var."

Ölümün soğukluğu, cesedin göz bebeklerine çizilmişti. Prometheus'un bakışları cesedin gözlerinden boş kalbinin olduğu yere indiğinde "Kalbin bir iblis miydi?" diye fısıldadı ve cesedin açık gözlerine doğru yaklaştı. "Ve Tanrı iblisin üzerinde izini çoktan bıraktı."

Duruşunu dikleştirdi ve sedyenin hemen yanında duran çekmeceli masaya doğru ilerledi. Başına şiddetli bir ağrı saplanırken, dişlerini kenetledi ve ellerini boğazına sararak çekmeceyi açtı. Küçük bir kâğıdı ve dolma kalemi eline aldıktan sonra kâğıda hızlıca zihninden geçen cümleyi yazdı, sonuna her zamanki bilindik imzasını atarak elinde tuttuğu kâğıtla cesede doğru ilerledi.

Elinde tuttuğu kâğıtta yazan notu sesli bir şekilde dile getirdiğinde duraksar gibi oldu ve kaşları çatıldı. Cesedin sol tarafına geldi ve gözlerini bir an açıp kapayarak yeniden cümleyi tekrar etti.

Ağır ve yavaş bir hareketle kâğıdı, kalbin boşluğunun olduğu yere yerleştirdikten sonra hızlı ve usta bir hareketle neşter ile açılan yeri dikmeye başladı. Parmaklarının usta hareketleri, bir müzisyenin en güzel ve en bilindik şarkısını çalıyormuş gibi estetikti.

Dikiş işlemi bittikten sonra gülümsedi ve parmaklarını siyah dikişin üzerinde gezdirdi. Tekrar cesedin açık ve korku dolu gözlerine yaklaştığında sanki kalbin dolan boşluğu atıyordu. Elini kalpten yoksun, hislere gebe yere yerleştirdi ve "Boşluklardan hoşlanmam," diye mırıldandı. "Tanrı aldığı her kalbin yerine cezasını bırakır."

Ağzında yer alan siyah bez maskeden dolayı sesi boğuk gelse de o kadar iç ürpertici bir tınısı vardı ki sanki duvarlara çarpan onun sesi değil, bir bebeğin son ninnisini mırıldanışı gibiydi.

Elini cesetten sertçe çekti ve yüzündeki maskeyi yırtar gibi çıkararak yere attı. Ameliyat masasının tepesinde duran beyaz ışığı kapattığında depoya tekrardan o kızıl mum ışığı yayıldı. Sedyeden uzaklaşarak geriye doğru birkaç adım attı. Bakışları oyuncağından ayrılıp avını bulduğunda dişlerini birbirine sürttü; çene kemiği ortaya çıkarken keskin yüz hatları belirginleşti. Üzerindeki ameliyat önlüğünü de sert bir şekilde üzerinden çıkarıp avına hızlı adımlarla ilerlediğinde adam durduğu yerde kesik nefesler alarak ve homurdanarak uyuyordu ya da bayılmıştı.

Prometheus, sert bir tekmeyi avının kasıklarına doğru indirdiğinde adam çığlık atarak gözlerini açtı ve yattığı yerden doğrulmaya çalışarak kendini korumaya başladı fakat faydasızdı. Başka bir tekmeyi karnına indirdiğinde adam tekrar yere devrildi ve cenin pozisyonu alarak kendisine sokuldu. Prometheus çok az eğildi ve adamın kirden parlayan saçlarını kavrayarak zorla kaldırdı. Başını geriye doğru çektiğinde dizlerinin üzerinde durdu ve adamla yüz yüze geldi. "Hesaplaşma vakti," dedi dişlerinin arasından.

"Yapma," diye bağırdı adam ve Prometheus, dirseğiyle adamın ağzına öyle bir vurdu ki adamın kafası duvara çarptı ve ön dişlerinden kalanlar da kırıldı, kanlar akmaya başladı. "Tanrım!" diye bağırdı adam ve elleriyle yüzünü örttü. "Kurtar beni!"

Prometheus, dilini üç kere damağına çarptı ve "Kurtarmıyorum," diyerek karşı çıktı. "Senin Tanrın benim."

Elini pantolonun cebine attı ve bıçağını çıkarırken adamın kavradığı saçlarını bırakmadı. Bıçağın kilidini açtığında sert ses deponun içini doldurdu. Adam ağlamaya devam etti ve kaçabilecek bir yeri olmadığı için "Öldür beni!" diye bağırdı. Aynı anda kafasını sertçe arkasındaki duvara vurmaya başladı. O kadar sert vuruyordu ki ölmeyi dilediği çok belliydi.

Diğer cebinden çakmağı çıkaran Prometheus, ateşi alevlendirdi. Çakmağı avının yanık olan koluna doğru yaklaştırdı ve yanık olan yerin üzerinden tekrar çakmakla geçti. Adam, ilk başta hissetmese de çakmağı biraz daha yaklaştırdığında derinin yanma sesi ve kokusu burnuna doldu, aynı anda acıyı hissetti ve dişlerini sıkarak inledi; gözlerini kapattı.

Av, defalarca kendi kafasını vurdu, o kadar çok vurdu ki duvar kan kırmızısı rengine boyandı. Yanan deriyi tekrar taze bir şekilde yakan Prometheus "Gece olduğu için ateşi böyle hissedeceksin," diyerek çakmağın ateşine üfledi,

cebine koydu ve adamın kafasını vurmasını görmezden gelerek, elinde tuttuğu bıçağın sivri ucunu adamın boğazında gezdirdi. "Sence," dedi düşünceli bir sesle. "Neden çocuklarıma, oyuncağımın kalbini değil de beynini yedirdim?"

Adam, cevap vermedi. Aynı şekilde aynı acıyla kafasını vurmaya devam etti. "Cevap vermiyorsun," dedi Prometheus ve elinde tuttuğu bıçağı adamın yanık koluna doğru ilerletti. Derinin soyulan kısmına bıçağın keskin tarafını dayadı ve yavaşça aşağıya doğru indirdiğinde adam o kadar yüksek bir sesle bağırdı ki Prometheus gülümsemeden edemedi. Soyulan deri, yerlere döküldükçe bıçağın keskin tarafını indirmeye devam etti. Kol et parçası olarak kaldığında kanlar akmaya başladı.

"Bilmiyorum," diye bağırdı adam yüksek bir sesle. "Bilmiyorum!" Yüzdüğü deriden gelen yanık kokusu, bıçağının keskin tarafına sinmişti.

Prometheus, elinde tuttuğu bıçağı diğer tarafa doğru fırlattı, bıçak zeminde sert bir ses bırakarak kaydığında adamın çığlık sesini bastıramadı. Prometheus, parmaklarını yüzdüğü derinin artık kemikleri görünen tarafına bastırarak tırnaklarını sürttü. Tırnaklarına ve parmaklarına bulaşan kan ve et parçalarını hissetti. Adam haykırdı ve gözlerinin beyazı gitgide belirginleşti.

"Çünkü kalp, iz bırakabileceğimiz tek varlığımızdır," diye fısıldadı Prometheus avının yüzüne yaklaşarak. "Beyin ise bir kayboluşun içindedir."

Adamın bakışları kaydı ve Prometheus, adamın kolunda duran bir deri parçasını parmaklarının arasına alıp sertçe çektiğinde adam son bir kere haykırdı ve olduğu yere yavaşça ve ağır bir şekilde yığıldı.

Yerler ve Prometheus'un elleri kan rengini alırken, hiçbir şey yokmuş gibi sol elinde tuttuğu et parçasına baktı ve ayağa kalkarak çenesini havaya doğru kaldırdı. Parçayı adamın üzerine attı. Avının kolundan sızan kan, Prometheus'un ayak uçlarına kadar geliyordu, adam kendi kanının olduğu yere yığılmıştı.

Umursamadı, geriye doğru birkaç adım attı ve arka tarafında kalan tahta sandalyenin önündeki çelloyu görünce duraksar gibi oldu.

Ritüel değişmezdi, geçmiş değişmezdi, gelecek değişmezdi.

Güneş daima gökyüzünde yerini alırdı; ateş daima güneşinde yaşardı.

"Şimdi değişebilir," diye soluduğunda çelloyu tutarak köşeye çekti ve sandalyeye oturdu. Cebinden sigara paketini çıkardı ve sol elindeki kan, sigaraya bulandı. Cebindeki çakmağı tekrardan çıkarıp ateşlendirdiğinde bu sefer ateş, sigaranın ucunu yaktı. Duman, havaya doğru süzüldüğünde derin bir nefesi içine çekti ve gözlerini kapatıp açarak sigarayı dudaklarında sabit

bir şekilde tuttu. Bacaklarını iki yana doğru açtığında gözleri tam karşısındaki tabloya takıldı ve viyolonselini iki bacağının arasına aldı.

Oyuncağı yani bir ceset, sedyede yatıyordu ve bir eli sedyeden aşağıya doğru düşmüştü. Parmaklarının soğuk, dondurucu ve ölümcül hissi; bir cesedin cansızlığını içinde hissetmesini sağlayabilirdi fakat o hissedemiyordu.

Sedyenin sağ tarafında yerde avı, yani adam, kanlar içinde yatıyordu. Ölmüş de olabilirdi, bu meçhuldü fakat Prometheus, ölmemesi gerektiğini düşündü. Onun üzerinde yapacağı her test, ona lazımdı.

"Evet," diye fısıldadı sigarayı tuttuğu dudaklarının arasından ve sol eli viyolonselin salyangoz kısmını kavradığında parmaklarından akan kan, siyah viyolonselinin tellerine, oradan gövdesine ve en son pikine kadar ilerledi. Kan damlaları, müzik aletinin üzerinde dans ederken dışarıda gök gürüldedi ve şiddetli bir yağmur yağmaya başladı.

"Başlıyoruz."

Sandalyeye yaslı duran viyolonselin yayını aldı ve gözlerini bir an olsun karşısında duran manzaradan ayırmadan ve kırpmadan yayı tellere dokundurdu. Çıkan tırpertici sesle beraber kafasını bir kere aşağı yukarı salladı ve müziğini başlattı.

Zihni, kıyameti anımsatıyordu. Dağlar devriliyor, denizler taşıyor, gökyüzü yere düşüyordu. Sis bulutları gözlerinin önüne dolduğu zamanlar, hisleri kan dolu bir okyanusun içinde kayboluyordu.

Kan dolu bir okyanusun içinde kendisini aramaya koyulduğu zamanlar, ölümün eşsiz şarkıları onu çağırıyordu.

Ağır ve tırpertici ses, deponun duvarlarına her çarptığında devrilen dağlar, zihnine fazla gelmeye başladı. Sanki o, dünyayı yaratan güzel bir sanatçıydı ve bu insanlar, onun yarattığı ezgileriydi.

Notalara her çarptığında o insanlar ölüyordu ve sanatçı, Tanrı olduğunu kabul ediyordu.

Karanlık deponun kapısının altından esen soğuk rüzgâr, sönmek üzere olan mumu zorluyordu. Duvarlara yansıyan gölgeler gitgide küçülüyor, kendi gölgesi kendisiyle bütünleşiyordu. Gölgesine baktı; gördüğü hiçbir şey yoktu, sigarasının dumanı gözlerini kısmasına sebep oldu.

Rüzgâr mumu çarptı, gölgesi yok olup tekrardan canlandı; o Prometheus'tu. Ateşin yarattığı gölge, onu var edebilirdi.

O, eşsiz bir sanatçıydı.

O ateşi gülneş olan Tanrıydı.

Parmaklarındaki kanlar tellere sızdı, teller ıslandı; ezgi daha acılı bir sese büründü. Kendi yarattığı dünyasında, kendi benliğinden sorumlu değildi ve hiçbir zaman olmayacaktı. Onun için dünya sadece bir taneydi ve sadece cennetten ibaretti; cehennem deponun dışında kalan yağmurdu ve içeriye giremezdi, ateşi söndürecek olan yağmur olmayacaktı.

Müziğin sesi yükseldi, sigarasının ucundaki kül yere düştü; ayağının topuğunu vurarak ritim tuttu.

Bir rüzgâr daha estiğinde dışarıda şimşek çaktı; penceresiz depoyu dolduran yağmurun sesi viyolonsele meydan okudu; Prometheus gözlerini bir anlık kapattı ve tekrar açtığında mum can çekişiyordu.

Ateşi söndürecek yağmur olmayacaktı, yanan ufak ateşi söndürecek olan rüzgâr olacaktı; rüzgâr onun gölgesini de silecekti fakat büyük bir yangın başlattığında "Rüzgâr yardımcım olacak," diyerek yutkundu. "Güneş ise ona eşlik edecek; çünkü bana ait olan her şey benim yanımda."

Gölgesi ufaldı, gölgesi küçüldü, gölgesi duvardan izini silerken, ateş gitgide yok oldu ve esen o son rüzgâr, var olan benliğini yok etti.

Ateş söndü, Prometheus son notalarına bastı ve ölüm sessizliği deponun içini doldurduğunda

"Viyolonselin dilsiz notaları," diye fısıldadı karanlığa doğru. "Ölümün peydahlanmış son pandomiması."

Zihni sislerini parça parça sildi, Prometheus veda etmeden önce "Dinle," diye inledi. "Sessizlik çanları çalmaya başladı."

Sessizlik ve rüzgâr, karanlıkla beraber onu tekrardan canlandırmaya söz vererek yok etti.

Gözlerimin içi cayır cayır ateşe maruz kalmış gibi yanıyordu, ağlayamayacağımı biliyordum fakat başıma giren şiddetli ağrı, gözlerimin daha fazla ağrımasına sebep oluyordu. Gözlerimi çok kısa bir süre kapattım ve geri açtığımda etrafımda dönen kalabalığın ağır bir çekimde ilerliyormuş gibi olduğunu hissettim. Zihnimin içinde bilinçli olmadan yükselen sesler, köşe tarafta oturan kadının çığlıklarıyla karıştığında her şey üst üste geliyormuş gibiydi.

Tam karşımda Büge, dudaklarını oynatarak bir şeylerden bahsediyordu fakat onu anlayabilmem mümkün bile değildi. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve hızlı bir şekilde ellerimle kulaklarımı kapatarak "Duymak istemiyorum," diye mırıldandım. Zihnim bana

meydan okumaya devam etti, asıl seslerin kulaklarıma hücum etmediğini az çok biliyordum ama kendimi kandırma konusunda oldukça kabiliyetliydim. "Lütfen. Duymak istemiyorum."

Büge, bileklerimi tuttu ve geriye çekmek isterken ona meydan okudum. Bu sefer ağır ilerleyen zaman hiç olmadığı kadar hızlandı ve gözümün önünden geçen polisler, insanlar üstüme gelmeye başladı. "Hayır," diyerek hırladım ve ayağımın ucundan geçen iki polis memurunun Korel'e doğru ilerlediğini gördüm.

Kapının önünden geriye doğru çekilmişti ve elleri ceplerinde bana arkası dönük bir şekilde duruyordu. Boynundaki damarın atışına kadar görebiliyordum, sanki gözlerim bir anda bütün gerçekleri görmeye başlamıştı. Bakışlarım ceplerine yerleştirdiği ellerine kaydığında bir anlık aklımdan bir kalbi sökerken yüzünün alacağı şekil canlandı. Kafamı daha hızlı bir şekilde sallamaya başladım ve derin nefesler alarak başımı arkamdaki duvara yasladım.

Ellerimi Büge'nin ellerine emanet ettiğimde "Hey," diyen Büge'nin sesini duydum. "Beni duyduğunu söyle lütfen."

"Çok kötü," diye mırıldandım zorlukla nefes alarak.

Polis memurları Korel'in yanına gittiler ve arka tarafında durdular. Onu fark etmediklerini sanıyorlardı fakat Korel, cama doğru dönüktü ve arkalarında durduklarını yansıyan camdan görebiliyordu. Yüzünün gerildiğini hissettim. Sanırım gülümsüyordu.

Polis memuru Korel'in omzuna dokundu ve Korel, soğukkanlı bir tavırla polis memuruna doğru dönerken benimle bakışları kesişti. Sonbaharı anımsatan gözleri kısılmıştı ve yüzünde dehşetin tek bir damlası bile yoktu; sanki her şey ona çok normal geliyordu.

Büge, baktığım yöne baktı ve hırçın bir tavırla burnunu çekerek "O yapmış olabilir mi?" diye sordu bana. Büge'ye öyle bir baktım ki, onun koyu renk gözlerinde kendimi gördüm ve kanının çekildiğini hisseder gibi oldum.

Tam o anda sağ tarafımdan bir ses "Minel," diye bana seslendi ve başımı kaldırdığımda Hazal Hanım'ı tam karşımda gördüm. Gözlerim irileşti ve bakışlarım amcamı aramaya başladı; her şeyden haberleri olduğunu düşünmek daha fazla nefesimin kesilmesine sebep oldu.

Hazal Hanım'ın tuhaf ve esrarengiz bakışları tam yerini almıştı. Ellerimi arkamdaki duvara yasladım ve zorlukla, biraz da Büge'nin

yardımıyla ayağa kalktım. "Hazal Hanım," dedim yutkunmaya çalışarak. Hazal Hanım ise kısa bir süre beni süzdükten sonra elinde duran yarısına kadar içilmiş su şişesini bana uzattı ve "İç biraz," diye mırıldandı. "Rengin atmış." Karşı çıkmayarak elinden su şişesini aldım ve içerken tekrar göz ucuyla Korel'e baktım, polis memurlarıyla hâlâ elleri cebinde gayet rahat bir tavırla konuşmaya devam ediyordu.

Sonuna kadar içtiğim şişeyi elimde tutarken Hazal Hanım baştan aşağı beni süzdü ve "Senin burada ne işin var?" diye sordu. Bakışları çıplak bacaklarımda dolanıyordu. Üzerimi değiştirmemem bir tarafa bu kadar göze batmak benim de canımı sıkmıştı.

"Ben," dedim, duraksar gibi oldum, ardından şişenin kapağıyla oynamaya devam ettim. "Amcam nerede?"

Hazal Hanım tek kaşını havaya kaldırdı ve cevap vereceği sırada arka taraftan sivil kıyafetli bir memur yanına gelerek "İçerisi tamam," diyerek Hazal Hanım'ı bilgilendirdi. "Tekrar göz gezdirmek istiyor musun?"

Hazal Hanım başını aşağı yukarı salladı ve çenesiyle Korel'i işaret etti. "Onu ifade için götürün, daha sonra tekrar içeriye bakacağım."

Kaşlarım çatıldı ve olanlara bir anlam vermeye çalışırken polis memurlarının Korel'in iki yanına geçtiğini gördüm. Bileklerine kelepçe takmamışlardı fakat Korel'in iki yanında durarak onun bir şekilde şüpheli olduğunu belli ediyorlardı.

Korel ile göz göze geldim ve yürümeye başladılar. Gülümsedi ve dudağı sağ tarafa doğru kaydı. Yüzü o kadar rahat, o kadar kendinden emin görünüyordu ki bir an ona haksızlık yaptıklarını düşündüm. Evet, belki de bütün canilikleri yapabilecek bir zihne sahipti fakat bunu işleve geçirmek Korel'e yakışır mıydı, bilemiyordum.

"Hazal Hanım," dedim kaşlarımı çatarak ve Korel ile polis memurları hemen Hazal Hanım'ın arka tarafından geçti. "Sizin burada ne işiniz var?"

İlk başta yüzü şaşkınlığın tonunu aldı fakat hemen sonra bu ifadesini düzeltti ve bir şeylerden eminmiş gibi "Özel dedektifim," diyerek kolumu sıvazladı. "Bunu biliyordun değil mi?"

Bu kadar ağır olan davalara da mı bakıyordu? "Anlıyorum," diye mırıldandım ve merdivenden aşağıya doğru inen Korel ile memurlara baktım. "Onun suçu olduğuna inanıyor musun?"

Hazal Hanım da merdivene doğru baktı ve omzunu indirip kaldırarak "Evine giderek darp etmesi şüphe çekiyor," diye mırıldandı. "Kanıt olmadan hiçbir şeyden emin olmam." Duraksadı ve Büge'ye baktı; Büge'nin bakışları bizimle kesiştiğinde gitmesi gerektiğini fark etti ve ellerini havaya kaldırarak daha fazla belayı üzerine çekmeden "Ben gitsem iyi olacak," diyerek bana el salladı ve hızlı bir şekilde Korel'in indiği merdivene doğru yürüdü.

"Sen küçük hanım," dedi Hazal Hanım bana doğru eğilerek. "Sen de bizimle beraber ifade vermek için geliyorsun."

"Ne?" diye tepki verdiğimde yan tarafta duran birkaç adam bana doğru döndü, kaşlarını çatarak geri başlarını çevirdi. "Neden?"

Hazal Hanım samimiyetsiz bir tavırla ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve gözlerini kısarak gülümsemeye çalıştı. "Doğan Yankı ile aranızda geçen bir problem olduğunu ve bu odaya Korel Erezli'nin de girdiğini biliyorum." Yutkunduğumda bakışları gözlerimin içine odaklandı ve o saniye Hazal Hanım'dan neden bu kadar rahatsız olduğumu fark ettim. İşi gereği inanılmaz dikkatli ve bakışları keskin bir kadındı; zeki olduğu her halinden belliydi ve yutkunmam bile ürktüğümü göstermek demekti, bunu biliyordum.

"Evet," dedim kabullenerek. "Fakat bu olayla ne ilgisi var?"

"Bu olayla bir ilgisi yok elbette," dedi umursamaz bir sesle fakat her şeyden şüphe duyduğunun farkındaydım. Bakışları belli belirsiz beni inceler gibi olduğunda bakışlarımı kaçırmak yerine ona bakmayı sürdürdüm ve kaşlarım çatıldı. "Sadece o odada Korel ve Doğan Yankı ile beraber olman senin ifadeni almamız gerektiğini gösteriyor."

Kısa bir süre bana baktı ve bir cevap vermemi beklemeden sol tarafta bizi bekleyen tek bir polis memuruna başını sallayarak beni götürmesi için kafa hareketi yaptı. "Ben de geliyorum şimdi."

"Şu an gitmek istemiyorum," dedim dişlerimin arasından fakat faydasız olduğu o kadar belliydi ki... Hazal Hanım geriye doğru bir adım attı ve üzerine giymiş olduğu siyah yeleğini düzelterek beyaz gömleğinin yakalarını kaldırdı.

"Gidelim." Polis memuru kolumu tutar gibi olduğunda kolumu sinirle çektim ve Hazal Hanım'ın yüzüne bakmaya devam ederek önden önden sarsak adımlarla ilerlemeye başladım. Merdiven

basamaklarından hızlı hızlı inerken memurun bana yetişmeye çalıştığının farkındaydım; umurumda da değildi.

Merkez'in dışına çıktığımızda kapının önündeki araçlardan bir tanesine doğru yürümeye başladım ve memur beni diğer tarafa yönlendirdiğinde Korel'in arabanın içinde oturduğunu gördüm. Yüzünde yine o keyifli ifadesi vardı ve bana bakıyordu. Onun bulunduğu aracın önüne geldiğimizde sert bir şekilde kapıyı açtım ve yanına oturduğumda beni getiren polis memuru da yolcu koltuğuna oturdu. "Tamam mıyız?" dedi sürücü koltuğundaki polis memuru ve diğer polis de onay verdiğinde araç hareket etti.

Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum ve Korel'in bakışlarının benim üzerimde gezdiğinin farkındaydım; yan gözle baktığımda bana değil saçlarıma baktığını fark ettim. "Bana bakma," diye fısıldadım kısık bir sesle fakat pek bir işe yaramadı, aracı süren polis memuru dikiz aynasından bana baktığında göz göze geldik. Pencereyi açmak için elimi düğmeye bastırdım fakat aracın tamamen kilitli olduğunu fark ettim. "Lanet olsun," diye hırladım. "Pencereyi açar mısınız? Nefes alamıyorum ve ölürsem ifade alacağınız birisi kalmayacak."

"Bana bak," diye tepki gösterecek olan sürücü koltuğundaki polis memurunu diğer memur durdurdu ve Hazal Hanım'ın adının geçtiği bir şeyler mırıldandığında memur sustu. Bir düğmeye bastığında aracın içini kilit sesi doldurdu ve düğmeye tekrar bastığımda rüzgâr sert bir şekilde yüzüme doğru çarptı. Derin bir nefes aldım ve pencereye doğru yaklaşarak üşümeyi umursamadan gözlerimi kapattım. Üzerimde gezinen bakışların farkındaydım fakat tartışmak bile istemiyordum; onun yüzüne baktığım zaman korkacağım bir şeyler görmekten korkuyordum belki de.

"Fazla şüpheli davranıyorsun," diye bir ses kulağıma fısıldadığında gözlerim hızlıca açıldı ve başımı refleks olarak hızlı bir şekilde çevirdiğimde burnum Korel'in burnuna çarptı. Alnı alnıma değerken dudaklarıyla dudaklarımın arasında o kadar kısa bir mesafe oluştu ki ne yapacağımı şaşırdım.

Korel, gözlerimin içine baktı ve geriye çekilmedi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadığımda dudaklarımın kuruduğunu hissediyordum. Bakışlarım gözlerinden dudaklarına dudaklarından yanık izine kaydı ve bir anda içimde baş edemediğim bir istekle dudaklarımı o yanık izine değdirdiğimi düşündüm. Dünyanın

belki de en aptalca isteğinin neden aklımdan geçtiğini bilmiyordum fakat sanki ilacı olabileceğini düşünmüştüm.

"Fazla şüpheli davranıyorsun diyorum," dedi Korel, bakışlarını bir an olsun benim üzerimden çekmeden. Nefesi dudaklarıma çarptı, kokusunu yakından soludum. "Yoksa o kalbi söken sen misin?"

"Hey hey hey," diye bir ses duyduğumda yolcu koltuğunda memur arkaya doğru döndü ve elini çarptı. "Kendinize gelin." Birkaç saniye o şekilde durduk ve ilk çekilen Korel oldu. O kadar hızlı bir şekilde çekildi ve o kadar hızlı bir şekilde sırtını koltuğa yasladı ki sanki her şeyin bir hayal ürününden ibaret olabileceğini düşündüm.

"Sigara içmem gerekiyor," dedi Korel ve kaşlarını çattığını gördüm. İlk defa dakikalardır gerildiğini görmüştüm. "Uygun bir yerde durun da şu zıkkımı içeyim, dayanamıyorum."

"Korel Erezli Korel Erezli," diyerek kafasını sallayan sürücü koltuğundaki polis memurunun yüzünde alaylı bir ifade vardı. "Hiç değişmeyeceksin."

Korel, belli belirsiz tebessüm etti. "Nereden biliyorsun?" diye sorguladı dikiz aynasından ona bakan memura. "Belki de sürekli değişiyorumdur."

Yolcu koltuğunda oturan memur "Oldu paşam," diyerek Korel'e terslendi. "Su dökmek de ister misin?"

"Yok," dedi Korel ve daha geniş sırıttı. "Öyle bir ihtiyacım olsa buraya işerim ama sigara yakmam, polis araçlarına güvenmiyorum."

"Sen canına mı susadın aslanım?" dedi memur arkaya doğru dönerek. "Bir polis memuruyla nasıl konuşman gerektiğini henüz öğrenemedin mi?"

Korel, bana baktı, ardından sürücü koltuğundaki memura büyük bir dikkatle "Yeni mi?" diye sordu yolcu koltuğundaki memuru göstererek.

Genç görünüyordu. Belki yirmi beş ya da yirmi altı yaşındaydı ve yeni başladığı her hareketinden belli oluyordu.

"Hasan," dedi sürücü koltuğundaki memur. "Uğraşma onunla, kendi haline bırakılması gerekenlerdendir."

Kendi haline bırakılması gerekenlerdendir. Korel'e bu şekilde yaklaşılmasını tuhaf karşılasam da aldırış etmedim.

"Senin ne işin var burada?" dedi ve başını bana çevirdi. Gözlerinin çevresini kırmızı halkalar kaplamıştı ve sabah olduğu kadar iyi görünmüyordu.

"Müdür odasında onunla tartışma yaşarken yanında olduğumu biliyorlar," dedim düz bir sesle ve gözlerinin içine baktım. Korkusuzca gözlerinin içine bakmak beni ürpertse bile baş edebilirdim. "Sanırım senin hakkında ifademe başvuracaklar."

Polis memurlarının kulağının bizde olduğunun farkındaydım fakat dikkat çekmemek için ikisi de başka yöne bakmaya çalışıyorlardı. Korel, kafasını aşağı yukarı salladı ve tek kaşını havaya kaldırdığında bana bakmayı sürdürdü. Gözlerinde yer alan mezarlıkları tek başıma, ellerimle kazımak adına ona öyle bir baktım ki gerçekten bir an gözlerini kaçırabileceğini düşündüm fakat bunu yapmadı ve bana karşılık vermeye devam etti. "Senden şüphelenmeleri çok saçma," dedim fakat Korel'in gözlerinin içine bakarken buna inanmadığımı açık bir şekilde belli ettim. Gözlerimin dilinden anlayabileceğini biliyordum.

Korel, bir anda bir elini bacağıma yerleştirdi ve sımsıkı tutarken üzerime doğru eğildi. Kısa bir anda pencerenin düğmesine bastı ve başını bana çevirerek "Üşüyorsun," diye fısıldadı. Her şey kısa bir anda olduğundan dolayı polisler ne olduğunu anlayamamıştı ve Korel, geri çekildiğinde elini bacağımdan çekti.

O an bacağımın üzerinde küçük bir not kâğıdı gördüğümde yutkundum ve göz ucuyla polis memurlarına baktıktan sonra hızlı bir şekilde avucumun içine alarak olduğum yere sindim. Korel'in gözleri üzerimden çekildi ve başını pencere tarafına doğru çevirerek dikkatleri üzerimizden uzaklaştırdı. Birkaç dakika sonra not kâğıdını sağ elime aldım ve önümdeki koltuğun arkasına saklayarak hızlı bir şekilde okudum.

'SAKIN O ODANIN İÇİNDE KONUŞULANLARI ANLATMA.'

Korel'e başımı çevirdiğimde bana bakmıyordu ve gözleri yoldaydı; yansımasına baktığımda benimle göz teması kurdu. Kaşlarımı havaya kaldırdığımda elinin tersini umursamaz bir tavırla cama yasladı ve benim yansımamın göründüğü tarafa doğru elini sürükleyerek götürdü. İşaret parmağı yansımamdaki alnımda gezdirdi ve yüzünü ekşitti. Alnımdan burnuma, ardından dudaklarıma doğru ilerlettiğinde farkında olmadan dudaklarımı içeriye doğru çektim ve dilimle ıslatarak kaşlarımı çattım. Korel'in parmağı duraksadı ve parmağını

yan çevirerek dudaklarının üzerinde tuttu. Bunun 'sus' demek olduğunu biliyordum.

Tek kaşımı havaya kaldırmaya çalıştım ve bunu yapmayı istemediğimi belli etmek istedim; Korel ise büyük ihtimalle bakışlarımdan anladı ve geniş bir şekilde sırıtarak camdaki elini aşağıya doğru indirdi ve boynumun olduğu yere geldi. Yutkundum, hissetti mi bilmiyordum fakat orta parmağıyla işaret parmağını yan yana getirdi ve açıp kapatarak boynumu isabet aldı. Kaskatı kesildiğimde, Korel'in yüzündeki yapay gülümseme yok oldu ve omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerinde sessiz bir şeytan tehdidini bana savuruyormuş gibi yer aldığında bu sefer kaşını kaldırma sırası Korel'deydi.

Hızlı bir şekilde gözlerimi onun üzerinden çektim ve Doğan Yankı'nın odasında olanları düşünmeye çalıştım. Bir şeylerden kaçtığı açık bir şekilde ortadaydı; her şey belki de ortadaydı ve belki de tek şahit bendim.

Ellerimi kollarıma sardım ve başımı önüme eğerek gözlerimi kapattım. Korel Erezli, Doğan Yankı'nın bütün gizli sırlarını biliyordu çünkü evindeki gizli mabedine kadar ulaşmıştı. Adamın belki de yapmadığı pislik kalmamıştı fakat o küçük kızın korkan bakışları gözlerimin önünden silinmiyordu.

Bu, bir katilin yapabileceği bir şey değildi; bu bir caninin işiydi.

Araç durdu ve memurlar indiğinde "Sakın," dedi Korel ve gözlerimi açarak ona baktım. "Eğer konuşursan o sıska boynunu keserim."

"Sen mi yaptın?" diyebildim sadece ve Korel, gözümün içine bakarak "Buna mı inanmak istiyorsun?" diye mırıldandı. "İnan o halde."

Arabanın kapısını açtı, aşağı indiğinde polis memuru da benim kapımı açtı ve "Davet mi bekliyorsun?" diyerek beni azarladı. Duymazdan gelerek arabadan indim ve memurla beraber karakola doğru yürüdük. Korel ise hızlı bir şekilde cebinden sigarasını çıkardı ve hemen ucunu ateşe vererek hızlı bir şekilde içmeye başladı.

"Erezli," dedi arabayı süren memur. "Bunu yapmış olabileceğine inanam yok."

Korel, gözlerini kıstı ve yürümeye devam ederek sigarasından hızlı hızlı dumanları çekti. "Biliyor musun?" dedi sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken. "Şu sigaranın ucunu ateşe verdim diye şehri yakın diyecekler."

Polis memuru göz ucuyla ona baktı ve bakışlarında gizemli bir sızı hissettim. Korel'i seviyor diyemezdim fakat onun yapmamış olmasını dileyecek kadar iyi kalpli görünüyordu.

"Seni tanırım," dedi düz bir sesle ve bir eliyle Korel'in omzunu sıvazladı. "Bu kadarı seni bile aşar."

Korel, cevap vermedi ve karakolun kapısının önüne geldiğimizde sigaradan son bir dumanı içine çekerek yere attı ve siyah botuyla ezdi.

Hep beraber karakola girdiğimizde arkamda birinin varlığını hissettim ve başımı çevirdiğimde Hazal Hanım'ı gördüm; bana yapmacık bir tavırla gülümsedi ve "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Sorusunu duymazdan gelerek "Amcam gelecek mi?" diyerek önüme döndüm ve memurları takip etmeye başladık.

"Hım," dedi düşünceli bir tınıyla. Yanımızdan geçen diğer polisler Hazal Hanım'a selam verirlerken oldukça saygılılardı. "Söylemeyi doğru bulmamıştım, o önemli bir durum için şehir dışına çıktı. Zaten biliyorsundur."

Adımlarım duraksadı ve omzumun üzerinden ona bakarak "Nereye gitti?" diyerek afallamış tınıyla yüzümü buruşturdum. "Bunu bilmiyorum."

Hazal Hanım ilk başta gözlerini açtı ve kaşlarını kaldırarak "Hı," diyerek kesin bir yalana başvurdu. "Tam olarak bilmiyorum ama İstanbul'a yakın bir yerlerde olsa gerek."

Yalan söylediği o kadar çok belliydi ki gülümsemeye çalıştım ve o da inanmadığımı fark etti. "Nereye gitti?"

Hazal Hanım sorumu duymazdan gelerek benim yanımdan uzaklaştı ve sanki memura bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi ona yöneldi.

Bir kapının önünde durduğumuzda Hazal Hanım kapıyı hafifçe vurdu ve içeriden yükselen emir veren ses ile kapıyı açtıktan sonra içeriye girdi, bakışları bize doğru döndüğünde Korel içeriye girdi ardından ben içeriye girmek istediğimde Hazal Hanım beni eliyle durdurdu ve "Şu an değil," diyerek omzumdan hafifçe dışarıya çıkmam için itekledi. İki memur beni geriye doğru çekti.

"Tamam, bırakmasanıza," dedim ters bir sesle. "İçeriye zorla girecek halim yok."

Hazal Hanım ve Korel içeriye girdikten sonra kapıyı Hazal Hanım kapattı ve ben kapının önünde kaldığımda iki polis memuru da

hiçbir şey demeden yanımdan uzaklaştı. Buradan kaçamayacağımın farkında olmaları en azından daha rahat hissetmeme sebep oldu ve kapının hemen yanında duran bej rengi sandalyelerden birine oturdum, dirseklerimi dizlerime yerleştirerek ellerimi yüzümde sabit tuttum.

Yanımdaki sandalyeye birinin oturduğunu hissettim fakat gözlerimi açmadan aynı şekilde durmaya devam ettim; ne kadar süredir oturduğumu tam olarak bilmiyordum fakat epey zaman geçmiş olmalıydı.

Birkaç dakika sonra "İyi misin?" diye bir erkek sesi bana seslendiğinde gözlerimi açmadan "Evet," diye mırıldandım fakat başımın döndüğünü hissediyorum.

"Bir şey ister misin?" diye sordu bu sefer yine aynı şekilde. Dişlerimi sıkarak "Hayır," diye karşılık verdim. Derin bir nefes aldığını işittim ve kokusu oldukça tanıdık geldiğinde elimi şakaklarımdan çekerek gözlerimi araladım ve omzumun üzerinden baktım.

O an, geçmişin sıcak suları zihnimin içinde çalkalanır gibi oldu. Saçları üç numaraydı ve siyah saçlıydı, gözleri koyu yeşildi. Sakallarını her gün tıraş ettiği belli oluyordu ve yüzü pürüzsüz görünüyordu. Bedeni iri ve boyu belki de Korel kadar vardı. Bakışları tuhaf bir şekilde bana hiç olmadığı kadar çok tanıdık geliyordu.

"Merhaba," dedi tok bir sesle ve onun da tınısında aksanı hissettim. Elini bana doğru uzattığında bakışlarını asla üzerimden çekmiyordu. "Korhan Erezli." Nefesimi tuttum ve başımı aşağı yukarı sallayarak büyük bir şaşkınlıkla ona bakmayı sürdürdüm. Tuhaf bir şekilde ürpermeme sebep olan bakışları, Korel ile aynıydı. Yüz olarak belki çok benzemiyorlardı fakat duruş olarak abi ve kardeş oldukları açıkça ortadaydı. Korhan Erezli, kardeşine göre daha iriydi. Omuzları oldukça genişti.

Havada duran eline baktım ve duruşumu dikleştirerek "Merhaba," diye fısıldadım. "Minel."

Kafasını aşağı yukarı salladı, bir süre elimi tuttuktan sonra bana bakmayı sürdürdü. "Minel," dedi ve bakışlarını yere çevirdi. "Sanırım ilk duyuşum değil bu ismi."

İçimden karşı koyamadığım bir ses Korhan Erezli'den uzak durmam gerektiğini söyledi ve elimi hızlı bir şekilde çekerek kucağıma

koydum. "Anladım," diye mırıldandım ve gözlerimi onun üzerinden çekerek karşıya doğru baktım. "Sanırım Korel'i duyup geldiniz."

"Tam olarak öyle denilemez. Korel'in arkadaşı musun?" dedi fakat bu soruyu öylesine sorduğunun farkındaydım. "Gerçi o kendinden yaşça küçük kişilerle arkadaşlık kurmaz."

"Öyle mi?" dedim ve alayla gülümsedim. "Yaşımı nereden bildiğinizi sorabilir miyim?"

Korhan, gülümsedi ve gerçekten uzaktan gören birisi samimi gülümsediğini söyleyebilirdi; ben ise aynı düşüncede değildim. "Yüzüne bakıldığı zaman kaç yaşında olduğun belli oluyor. On sekiz, on dokuz?"

Gözlerimi devirdim ve "On dokuz," diyerek onunla tartışmayı sonlandırmaya çalıştım.

"Eh," dedi ve sırtını sandalyeye yaslayarak ellerini iki yana açtı. "Ben otuzlarımdayım ve bana göre oldukça ufak kalıyorsun. Korel yirmi beş yaşında olsa da ona göre de ufaksın."

Kafamı gelişigüzel aşağı yukarı salladım ve gözlerim geriye doğru uzattığı sol eline takıldı. Parmak boğumlarının bulunduğu yerler yara içindeydi ve Korel'in aksine teni oldukça şeffaf görünüyordu. Hiçbir izi yokmuş gibiydi, dövmesi olduğunu da düşünmüyordum. Üzerine klasik bir şeyler giymişti. Altında siyah keten pantolon, üzerinde yeşil oduncu gömleği vardı. Ayağına giymiş olduğu ayakkabılar ve duruşu, onun ciddiye alınması gereken biri olduğunu gösteriyormuş gibiydi. Korel'in aksine giyimine, bakımına önem verdiği çok açık bir şekilde ortadaydı.

"Ne zamandan beri içerideler?" diye sordu ve ona olan bakışlarımı fark etti. Eline baktı ve yara izlerini göstererek gülümsedi. "Arkadaşın eşyalarını taşıdım."

Sormadığım halde böyle bir şeyi açıklaması beni şüpheye düşürürken "Yarım saat oluyor sanırım," dedim ve derin bir nefes alarak yere değmeyen ayaklarımı salladım. Üzerimde hâlâ dans kıyafetlerim ve o topuklu ayakkabılar vardı. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Korhan kafasını iki yana salladı ve gülerken sağ elinin tersiyle ağzını kapattı; o an üç parmağının olmadığını gördüm: serçe parmak, yüzük parmak ve orta parmak.

"Kardeşimin neden karakolda olduğuyla ilgilenmeyi bırakalı seneler oluyor," dedi ve parmağına baktığımı fark ettiği halde gizlemedi. "Sebebi neymiş?"

Duraksadım ve cevap verebilecek cesareti kendimde bulamadım; bakışlarımı hızlı bir şekilde elinden çektiğimde belki de ilk defa Korel'in nasıl bir ailede büyüdüğünü merak ettim.

Korel'in içeride olduğu kapı açıldı ve birkaç saniye sonra Hazal Hanım dışarıya çıktığında kapıyı tekrar kapattı ve bakışları ilk benimle, daha sonra Korhan ile buluştu.

Sonra hiç beklemediğim bir anda belki de en sıcak gülümsemesiyle "Korhan bey!" diyerek elini uzattı ve Korhan da kibar bir şekilde ayağa kalkarak elini tutup sıktı. "Nasılsınız?"

"İyiyim," dedi Korhan ve o da sıcak bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim."

Bir an takılı kaldım ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı; Hazal Hanım bana dönüp baktığında yüzündeki o samimiyet uzaklaştı ve sadece tebessüm ederek "Tanıştınız mı?" dedi ve ayağa kalkmamı istiyormuş gibi bir kafa hareketi yaptı. Ben ise yaptığı hareketi görmezden gelerek kollarımı önümde bağladım ve sırtımı daha fazla yasladım. "Tanıştırayım," dediğinde Korhan Erezli elini kaldırıp onu susturdu.

"Biz tanıştık," dedi ve bakışları bana kaydı. "Çok sıcakkanlı." Son kelimeyi söylerken yaptığı ima gözlerimi tekrar devirmeme sebep oldu.

"Korhan Erezli," dedi Hazal Hanım bana açıklama yaparak. "Türkiye'nin ileri gelen savcılarındandır." Tekrar Korhan'a baktığında hayranlıkla gülümsedi. "Bu davaya bakabilecek olmanız beni çok memnun etti diyeceğim ama erkek kardeşinizin de burada olması biraz tuhaf oldu."

Önümde bağladığım kollarım boşluğa doğru düşerken, gözlerim irileşti ve tekrar Korhan Erezli'ye baştan aşağı baktıktan sonra onda neden ciddiyetin ışığını görebildiğimi fark ettim.

"Küçük erkek kardeşim pek uslu değildir," dedi gülümseyerek. "Olay hakkında da tam bir bilgim yok aslında," diyerek ilk dediği cümleyi yıkmak istedi. Bir şekilde onun da Korel'e hiçbir şekilde güvenmediğini ve güvenmek için çok çabalasa da Korel'in çoktan o dağları yıktığını hissettim.

"Prometheus," dedi Hazal Hanım ve gözleri bana kaydığında sessizce fısıldamaya başladı. "Yine başlıyor ve bu sefer daha ciddi."

Yüzümü buruşturduğumda Korhan Erezli, bir elini çenesine yerleştirdi ve sıvazlayarak "Seneler sonra tekrardan gün yüzüne çıktı ha," diyerek düşünceli bir tınıda mırıldandı. "Diğerleriyle aynı mı?"

"Hayır," dedi Hazal Hanım. "Bu sefer arkasında bir not bırakmış ve el yazısı analizine baktığımız zaman başka kimseyle örtüşmüyor. Biz onun yine bize bir iz bıraktığını sanıyoruz ama o yine bizimle oynuyor; önceki gibi birkaç tane de şekiller, işaretler bırakmamış. Sadece bir tane. Ne olduğunu çözemiyoruz."

"Prometheus da ne?" diye sorgulayan bir tınıyla yüzümü buruşturdum ve ayağa kalkarak yanlarına gittim. "Kimden bahsediyorsunuz?"

Hazal Hanım bana baktı ve cevap vermeyeceğini az çok anladım. Fakat Korhan Erezli, Hazal Hanım kadar kaba değildi. "Prometheus, kendisine verdiği bir isim," dedi aydınlatmaya çalışarak. "Bir Yunan Tanrısı olduğunu biliyorsundur ve ateşi çalmıştı. Eskiden bütün cinayetlerinin ardında bir yangın bırakırdı ve yangından iki ya da üç gün önce daha büyük bir yangına gebe olan yerleri tespit ettik. Bize ilk başlarda tek bir işaret bıraktı; o da küçük bir çocuğun çizimiyle güneş."

"Yani," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ateşi çalmış oldu size göre." Taktıkları lakabın hoşuma gittiği söylenemezdi, bir katili ararken ona bir Tanrının adını vermek daha fazla pohpohlanmasına sebep olurdu.

"Bundan beş sene önce altı kişiyi öldürdü," dedi Hazal Hanım ve duraksadı. "Öldürmedi, katletti. Öldürmedi, mahvetti."

"Onlar kimdi?" diye sorduğumda ikisi de birbirine baktı ve bakışlarını kaçırdılar.

"Hâlâ bir sır," dedi Korhan. "Öldürdüğü insanlar arasında bir bağlantı aradık ama bulamadık. İkisi kadın dört erkeği sadece öldürmedi, onlardan parça çaldı."

"Parça çaldı," dedim kaşlarımı çatarak. "Fakat bu sefer parça bırakıldı. Sizce de bir terslik yok mu?"

Korhan, Hazal Hanım'a baktı ve onun cevap vermesini bekledi. Gerçekten bir bilgisi yokmuş gibi görünüyordu.

"Teknik aynı," dedi Hazal Hanım. "Önceden parça aldığı cesetlerin bedenlerindeki bütün kanları çekerdi ve öyle giderdi, ayrıca bedene bir şeyler kazırdı." Başını Korhan'a çevirdi. "Bu sefer cesetten geriye

sadece bir kalp bırakılmış ve kalbin bütün kanı çekilmiş. O olduğunu bilmemizi istiyor. Bize pis çalıştığını gösteriyor ama kan lekeleri bile bir yola çıkarıyor. Aslında ne kadar temiz çalıştıysa o kadar bizi yanıltmaya çalışmış. Kim bilir daha çözemediğimiz kaç detay vardır."

"Bir saniye," dedim ve saçlarımı geriye doğru attım. "Belki de Prometheus dediğiniz kişi değil de onu taklit eden biridir." Korhan bana katılıyormuş gibi kafasını salladığında başka şeyler düşündüğü belliydi. "Bilemiyorum, neden beş sene sonra ortaya çıksın ki?"

"Güzelim," dedi Hazal Hanım ve çenemi tutarak başımı havaya kaldırdı. "Karşımızda o kadar zeki bir cani var ki, onu anlayabilmek mümkün değil."

Başımı geriye doğru çektim ve yüzümü ondan kurtardım. "Daha önce bıraktığı cesetlerden kalp almış mıydı?" diye sordum. "Belki bir şeyleri test ediyordur ya da yöntem deniyordur."

Hazal Hanım hızlıca kafasını iki yana salladı. "Cesetlerden aldıkları sadece yüzlerle ilgiliydi. İki kulak, iki göz ve iki tanesinin de direkt kafasını aldı."

Kanının çekildiğini hissettiğimde bakışlarımı onlardan kaçırdım. "O da mı üzerlerine şekil kazıyordu?"

Bu sefer bana cevap veren Korhan oldu. "Evet ama tek bir şekilden ibaret değildi. Günlerce belki aylarca o şekillerin nereden geldiği araştırıldı, sorgulandı fakat hiçbir kitapta rastlanmadı. Sanırım kendi oluşturduğu bir şey, belki de kendi oluşturduğu bir alfabe."

"Tuhaf," dedim yutkunarak. "Eğer çözülmeyecek olsaydı, gerisinde bu şekli bırakmazdı değil mi?"

"Oyun oynuyor," dedi ikisi de aynı anda ve birbirlerine baktılar. "Zamanında küçük bir kızı polis merkezine gönderip hepimize çiçek dağıtmıştı." Hazal Hanım derin bir iç çekti. "Kimse sorgulamadı fakat sonrasında o çiçeklerinin her birinin içinde bir dinleyici olduğunu alt cinayetten sonra fark ettik; her çiçeğin içinde ise Prometheus yazıyordu. Onun adını o şekilde öğrendik."

Kaşlarım havaya kalkarken Korhan kafasını iki yana salladı ve rahatsız bir nefes aldı. "Sırada kim olacağı meçhul." Kafasıyla içerideki odayı gösterdi ve "Erkek kardeşimin bu olayla ne ilgisi var?" diye sordu. Gerçekten Korel'in böyle bir olayla ilgisi olabileceğine inanmıyordum.

Hazal Hanım mahcup bir tınıyla "Doğan Yankı," dedi ve derin bir nefes aldı. "Öldürülen kişiyi birkaç gün önce erkek kardeşin evinde darp etmiş."

Korhan'ın belli belirsiz yüzü gerilir gibi oldu ve "Daha neler?" diyerek tek kaşını havaya kaldırdı; yüzü soğuk bir kasırgayı anımsatırken bir an onun bakışlarından korktum. "Kardeşimin Prometheus olduğunu mu düşünüyorsun Hazal?"

"Hayır hayır," dedi Hazal Hanım ve elinde tuttuğu dosyayı Korhan'a uzatırken benimle göz teması kurmamaya çalıştı. "Sadece kurallar ve olması gerekenler... İncele dosyayı, bir kere bile Korel'in ismi geçmiyor." Bana döndü ve işaret etti. "Bak Ferit'in yeğeni ve onun da ifadesi alınacak."

Korhan, başını bana çevirdi ve yüzündeki soğukluk değişmedi; Korel'in bir şekilde bu olayın içine bulaştırılması onu sinirlendirmişti. İkisinin arasından gözlerim merdivenlere kaydığında Korel'in evinde gördüğüm sarışın kızı gördüm ve anında bakışlarımız kesişti.

"Harika," diye mırıldandım ve kollarımı önümde bağladım. "Onun burada ne işi var?"

Hazal Hanım başını çevirip baktığında tereddüt etti ve "Duygu Tok?" diyerek kadına seslendi. Duygu da başını salladı ve bizim yanımıza doğru gelirken oldukça ürkmüş görünüyordu.

Siyah deri bir tayt ve uzun topuklu çizmeler giymişti, üzerinde tüylü bir ceket vardı; yüzündeki makyaj benim önemli bir yere giderken bile yaptığım makyajdan daha ağırdı. Boyu daha fazla uzamıştı ve neredeyse Korel ile aynı boya gelecek bir durumdaydı.

"Merhaba," dedi Duygu yanımıza geldiğinde ve gergin bir şekilde bize baktı. "Korel ile ilgili arandım ve sonra..."

"Evet," dedi Hazal Hanım ve bana dönüp baktığında Duygu da aynı şekilde tekrar sıcak bir şekilde bana gülümsedi. "Tekrar merhaba," dedi içten bir sesle.

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Hazal Hanım fakat Duygu'dan bakışlarımı ayırarak kapalı olan kapıya doğru baktım.

"Evet," diye mırıldandı Duygu. "Sabah Korel'de karşılaşmıştık. Her neyse. Neler oluyor?"

Hazal Hanım bana ters bir şekilde baktığında görmezden geldim ve bir açıklama yapmak istemedim; Korhan Erezli'nin aklı başka yerde gibiydi ve gözleri yere odaklıydı, büyük ihtimalle dalmıştı.

"İçeriye alalım sizi," dedi Hazal Hanım sevecen bir sesle ardından bana baktı. "Sen de geliyorsun."

"Emrin olur," diye terslendiğimde Korhan yerde olan bakışlarını kaldırdı ve onun da bizimle beraber içeriye gireceğini fark ettim.

Hep beraber odanın kapısının önünde durduk ve Hazal Hanım kapıyı çaldıktan hemen sonra içeriye girdi. Onun peşinden Duygu, sonra Korhan, en son ben girdim. Gözlerim ilk Korel ile kesiştiğinde masanın önündeki sandalyede bir bileği diğer bacağının dizinde oturuyor olduğunu gördüm. Hepimize tek tek baktıktan sonra ağabeyiyle gözleri kesişti ve yüzü bir anda kireç gibi oldu.

Korhan ise Korel'e bakmayı reddederek sivil kıyafetli memurun elini sıktı ve az önce Hazal Hanım ile olan muhabbetler onların arasında da geçti. Herkes Korhan Erezli'ye karşı inanılmaz bir saygı duyuyordu.

"Hey," dedi Korel ve duruşunu düzelterek ayağa kalktı. "Senin burada ne işin var?"

Korhan'ın bakışları Korel ile kesiştiğinde tebessüm etti. "Abinin ne iş yaptığını biliyorsun sevgili kardeşim."

"Sakın," dedi Korel ters bir sesle ve işaret parmağını havaya kaldırdı. "Sakın beni kurtarmak için geldiğini söyleme. İhtiyacım yok."

Hazal Hanım boğazını temizledi ve ortamdaki gergin bulutları yok etmek için "Korhan Erezli yeniden açılan bir davaya bakmak için burada," diye mırıldandı. "Seninle bir ilgisi yok Korel."

Korel, ağabeyiyle bakışmaya devam etti ve uzun bir süre sonunda tekrardan sandalyeye oturarak sırtını yasladı. "Yeter," dedi. "Ne öğrenmek istiyorsanız anlattım." Parmağını şaklattı. "Duygu, dün gece ben neredeydim?"

Duygu, yutkunur gibi oldu ve bir adım öne çıktığında diğer tarafta kalan polis memuru ifade almak için hazırda bekliyordu.

"Yanımda," dedi sessiz bir sesle. "Geceyi beraber geçirdik."

Korel, gözlerini memurun üzerinden çekmedi. "Evet Duygu, yanından ayrıldığını gördün mü?"

"Ha-hayır," diye kekeledi Duygu.

"Evet Duygu," dedi Korel ve sırıttı. "Gece seni becerirken çok bağırıyorsun diye..."

"Hey hey hey," dedi memur Korel'in cümlesini yarıda keserek ve ellerini masaya sertçe vurdu. "Kendine gel delikanlı, yol yordam bilmeden bu nasıl bir konuşma tarzı böyle."

Korel, kafasını iki yana salladı ve sert bir şekilde boynunu çıtlattı. "Her ne haltsa," dedi keskin bir sesle. "Sıkıldım."

Müdür olduğunu anladığım memur derin bir nefes aldı ve Korhan'ın yüzüne bakarak sanki onun hatırına susuyormuş gibi kafasını salladı. Korhan ise Korel'in tam karşısındaki sandalyeye oturdu ve öne doğru eğilerek kardeşinin elinin tersine elini koydu. "Sakin ol, gerekeni yapıyorlar. Bir anda senin sorular sormanla olmaz bu iş."

Duygu o sırada ifade almak için bekleyen polis memurunun yanına ilerledi ve siyah deri çantasından kimliğini çıkarırken göz ucuyla bize baktı.

Korel, hızlı bir şekilde elini çekti, ağabeyine tersleneceğini düşünürken "Sigaran var mı?" diye sordu ve elini şakaklarına koyarak ovuşturdu. "Dakikalardır buradayım ve sigaram bitti."

Korhan, eliyle burnunun kemerini sıktı. "Korel şunu yapma."

Hazal Hanım tekrar öksürdüğünde bakışlar bizim üzerimize döndü. "Minel Karaer," dedi müdüre beni göstererek. "Korel Erezli ile beraber odada olan kız."

Benden bir yabancıymış gibi bahsetmesi canımı sıksa da fazla umursamadım ve düz bir şekilde müdürün yüzüne baktım. Müdür ise eliyle Korel'in yanındaki boş sandalyeyi gösterdi ve "Otursana," diyerek bir nezaket gösterdi.

İşaret ettiği sandalyeye yavaş adımlarla ilerledim ve oturduğumda Korel'in bakışları benim üzerimde gezindi. Ensesindeki saçlarıyla oynuyordu fakat bir bacağı sürekli titriyor, gergin olduğunu belli ediyordu. Belki de sadece sigara eksikliğindendi, bilemiyordum.

"Evet," dedi Hazal Hanım ve kollarını önünde bağladı. "O gün müdürün odasında ne işin vardı? O odada neler oldu? Korel Erezli'nin orada ne işi vardı?"

Bütün gözler benim üzerimdeydi ve bir an afallasam da sonrasında yüzümü düzeltmeye çalıştım; Korel'e bakmak yerine Korhan ile daha fazla göz teması kuruyordum.

"Azra Dinçer ile ilgili," diyebildim derin bir nefes alarak. "Merkez'de tartışma yaşadığım bir kız kayıptı ve kızın arkadaşları benim adımı vermişti. Doğan Yankı bu yüzden beni odasına çağırdı, tartışma yaşadığım için sorumlu tutuluyordum ve Doğan Yankı kesinlikle benim yaptığımı düşünüyordu." Sustuğumda herkes devam etmemi bekledi fakat ben göz ucuyla Korel'e bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

"Ve?" dedi Hazal Hanım. "Korel Erezli de mi oradaydı? O da mı sorumlu tutuluyordu?"

"Hayır," dedim hızlı bir şekilde ve oturduğum yerde Hazal Hanım'ın yüzüne bakarak yere bir şeyler çizmeye başladım. Bunu tek fark eden Korel sanırken, Korhan'ın bakışları ayağıma kaydı ve hızlı bir şekilde hareketimi durdurdum.

Allah kahretsin ki Korel'in bu konu için ne açıklama yaptığını bilmiyordum. Aklımı çalıştırmaya çalıştım, zihnimi sonuna kadar zorladım ve "O bu olaylardan ayrı olarak o odaya geldi," diyebildim. "Korel geldiğinde diğer kızlar çıkmıştı ve ben tektim."

Başımı çevirip Korel'e baktığımda beni desteklemesini ya da bir ipucu vermesini bekledim fakat o bana bakmayı sürdürdü; oldukça rahat görünüyordu. "Bir iz bırakmak saçma olurdu, bunu anlamıyorsunuz. Evinde benimle ilgili hiçbir şey var mıydı? Olsa silerdim," dedi düz bir sesle fakat kimse ona cevap vermedi; dediğini anlamamı istiyormuş gibi gözlerimin içine baktı.

"Korel neden o odaya geldi?" dedi Hazal Hanım.

"Korel'in tam olarak neden geldiğini bilmiyorum," dedim derin bir nefes alarak. "Sanırım önceden tanışıyorlardı hatta Doğan Yankı 'tekrardan hoş geldin' demişti ve Korel de ona gayet kibar bir şekilde," Korel'e ters bir bakış attım, "karşılık verdi."

"Sonra?" dedi müdür ve Hazal Hanım'ın sıkıntıyla homurdandığını duydum.

"Sonra bir şey yok," dedim ve yüzümü buruşturdum. "Bir şey mi olmak zorundaydı?"

"Dediğim gibi," dedi Korel ve ilk önce müdüre ardından Hazal Hanım'a baktı. "Bir adamı dövecek bile olsam," beni gösterdi, "küçük çocukların önünde bunu yapmam."

Gözlerimin önüne beni bulduğu gece adamlara yaptıkları ve kulaklarıma Doğan Yankı'yı tehdit etmeleri doldu.

"Aralarında gergin bir konuşma geçti mi?" dedi Hazal Hanım ve gözlerimin içine baktı.

"Hayır," dedim ve yalan söylemek için ekstra bir çaba sarf ettim. "Benimle tekrar konuşacağını söyledi ve dışarıya çıkardı. Onların ikisi odada kaldı, sonrasında ne olduğunu bilmiyorum ama gerginlik yoktu."

Hazal Hanım kafasını salladığında müdür de kısa bir süre bize baktı ve "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Sağ tarafa geç, ifadeni alsınlar ve imzala. Her şeyi eksiksiz anlatmanı istiyorum."

Kafamı hızlı bir şekilde aşağı yukarı salladım ve derin bir nefes alıp ayağa kalktığımda Korhan Erezli

"Bir saniye," diyerek beni durdurdu ve kaskatı kesildim. "Her şey tamam ama atladığımız bir kısım var. Sen Azra Dinçer konusunda seni sorumlu tuttuğunu söyledin, herhangi bir işlem başlatıldı mı?"

Kafamı ağır ve yavaş bir şekilde iki yana salladığımda Korhan benimle direkt göz teması kurdu ve Hazal Hanım'a seslenerek "Ferit bey arandı mı?" diye sordu. "Herhangi bir işlem başlatıldı mı? Bunları öğrendiniz mi?"

Bana öyle bir bakıyordu ki, bir an dizlerimin üzerine korkudan düşeceğimi hissettim. Gözlerini kırpmak bir yana, nefes bile almıyordu. Olduğum yerde ellerimi yumruk yaptım ve yutkundum.

"Hayır," dedim Hazal Hanım'ın bir şeyi araştırmasını beklemeden. "Amcam aranmadı ve işlem başlatılmadı."

Korhan Erezli, yarım saniye Korel'e baktı, ardından tekrar benimle göz teması kurdu. "Seni bu derece sorumlu tutuyorsa nasıl bir anda vazgeçti? Diyelim ki o gün Korel o odaya girdi, sonrasında?"

Hazal Hanım da kuşkuya düştü. "Ve ilgilenmemiz gereken bir konu daha var: Azra Dinçer. O bulundu mu?" Müdürün ve Hazal Hanım'ın bakışları Korel'e döndüğünde Korhan hâlâ bana bakıyordu ve cevap bekliyordu.

"Bilemiyorum," diye mırıldandım ve parmaklarımla oynamaya başladım. "O günden sonra bir daha beni çağırmadı ve onu..."

"Ben hallettim," dedi Korel ve öne doğru eğilerek ağabeyinin yüzüne baktı. "O gün odaya girdiğimde Minel gittikten sonra neden odada olduğunu sordum, açıkladığında her şey çözülmüştü zaten."

"Nasıl yani?" dedi müdür ve bütün dikkatler Korel'e çevrildi. Korhan ise oldukça yavaş bir şekilde başını bana çevirirken baştan aşağı süzdü; ürpertiyordu.

"Azra Dinçer'in nerede olduğunu biliyorum," diye mırıldandığında ağabeyinden gözlerini ayırmıyordu. Dudakların şaşkınlıkla aralandı. "Bursa'ya gitti ve geri de dönecek, kafasını dinlemek istiyordu." Kafasını aşağı yukarı salladığında ben de dâhil sanki kimse ona inanmıyordu.

"Öyle mi?" dedi Korhan ve tek kaşını havaya kaldırdı. "Neden aranıyor o halde?"

Bakışları düşman kesildi ve sanki iki ayrı rakipmiş gibi birbirlerine kilitlendiler; ikisinin de aklının içinde yer alsaydım çıldıracağını biliyordum.

"Çünkü aranmak istiyor," diye fısıldadı Korel ve gülümsedi. "Vereceğim adresteki otele giderseniz onu keyif yaparken bulacaksınız."

"Bunu sen nereden biliyorsun?" diye sordu müdür ve Korel'in gülümsemesi genişledi.

"Çünkü onunla da yattım."

Öksürmeye başladığımda Hazal Hanım bakışlarını kaçırdı ve Korel, Korhan'a bakmaya devam etti. Aralarında sözsüz ve kılıç kuşanmış bir bakışma geçti; Korel'in yüzündeki o alaylı ifade Korhan'a da bulaştı ve ikisi de aynı şekilde birbirlerine gülümsediler.

Bir an kendimi tekrar bir satranç tahtasında gördüm fakat bu sefer Korel tek değildi; sanki karşısında ağabeyi vardı ve onunla beraber bütün insanları oynatıyorlardı. Yapay bir düşmanlık, gerçek bir dostluk muydu, bilemiyordum fakat bu ağabey ve kardeş beni ürpertmekten başka hiçbir şey yapmıyorlardı.

Ben belki bir piyondum fakat Korel, beni şah kadar iyi korumaya çalışıyordu. Bir gün şahını kaybetmek istemediğinde kurban gideceğimi biliyordum.

Şah kimdi?

Şah kendisiydi.

Yirmi dakika sonra ikimizin de ifadesi alındığında odada sadece müdür ve polis memurları kalmıştı. Korhan ve Hazal Hanım dışarıya çıkmıştı.

"Bu arada," dedi Korel ayağa kalkarken. "Azra Dinçer konusunda bilgi vermek zorunda değildim." Bir anda müdürün yanına doğru gitti ve gömleğinin ön cebindeki sigara paketini çekip içinden iki tane sigara aldı. Bir tanesini dudaklarının arasına sıkıştırırken diğerini parmağında çevirdi. "Bunu teşekkür olarak kabul ediyorum."

Müdür büyük bir şaşkınlıkla Korel'e bakarken, diğer memurlar da şoka uğramışlardı. Bir tepki bile vermesini beklemeden benim yanımdan da hızlıca geçerek odadan çıktı ve kapıyı bile kapatmadı.

Bir an takılı kaldım fakat beklemek yerine ben de peşinden çıkarken "Kusura bakmayın," diye mırıldandım. Kapıyı kapattıktan sonra az ileride duran Korhan ve Hazal Hanım ile göz göze geldim; Korel ise onlara bile bakmadan merdivenlerden hızlıca indi.

Bir an ne yapmam gerektiğine karar veremedim ve ikilemde kalarak bir merdivenlere, bir Korhan Erezli'ye baktım; onların da bakışlarını bana döndüğünde tepkisiz kalarak hızlı bir şekilde merdivenlere doğru yöneldim ve Hazal Hanım'ın arkamdan "Minell" diye seslenmesini umursamadan merdivenlerden aşağıya indim.

Korel'in gölgesine bile rastlamayınca koşar adımlarla merdivenlerden indikten sonra çıkış kapısına doğru ilerledim; herkesin bakışları bana dönüyordu, bir şeylerden kaçtığımı düşündüklerine adım kadar emindim.

Karakoldan dışarıya çıktıktan sonra duraksadım ve etrafıma baktım; hava kararmıştı ve görünürde Korel yoktu fakat daha ileriye ana caddenin olduğu yere baktığımda Korel'in Gürkan ile durduğunu fark ettim; Gürkan büyük ihtimalle Korel'in motosikletini getirmişti çünkü Korel, Gürkan'dan anahtarı alırken yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

Bulduğum ilk ağacın arkasına saklandım ve onları izlemeye devam ettim. Kısa bir konuşmanın ardından Korel, motosikletine bindi ve hareket ettirdi.

Gergin bir şekilde ağacın arkasından çıktıktan sonra bir kere bile tereddüt etmeden Gürkan'a doğru ilerledim; bakışlarımız kesiştiğinde hızlı bir şekilde gözlerini benden kaçırdı ve görmemiş gibi davrandı.

"Dur!" diye bağırdım ve yürümeye başladı; beni sanki duymuyormuş gibi davranıyordu. "Sana dur dedim!" Tam arkasından yaklaştım ve kolunu tutarak onu kendime çevirdim. Gürkan, bıkkın bir

yüzle bana döndükten sonra yüzünü buruşturdu. "Beni duymazlıktan gelemezsin. O nereye gitti?"

Gürkan, cüretkâr konuşmamdan dolayı tek kaşını havaya kaldırdı, ardından kolunu tutan elime ters bir bakış attı ve kolunu çekti. "Hesabı bana mı soruyorsun?"

Bir an, içimdeki sinire yenildiğimi fark ettim ve gözlerimi kısa bir süre açıp kapatarak "Tamam," diye mırıldandım. "Özür dilerim fakat onun nereye gittiğini bilmem gerekiyor."

"Neden?" diye sordu Gürkan ve kollarını önünde birleştirdi. "Belaya gitmekten zevk mi alıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı ve önüme gelen saçı kulağımın arkasına iterek "Belaya gitmek?" diyerek onu sorguladım. "Doktor, çok yanlış biliyorsun ama ben belaya gitmiyorum, belaya itiliyorum." Sesimdeki tınıda korku vardı. "Bela beni zorla çekiyor."

Gürkan'ın yüzü bir an olsun anlayışlı bir ifadeye büründü. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bak," dedim ve başımı omzuma düşürdüm. "Az önce onun için yukarıda çok büyük bir yalan söyledim ve sonuçlarını bile bilmiyorum. Bana bir şeyleri açıklamak zorunda."

Gürkan, gülümsedi fakat dalga geçtiği çok belliydi. "Seni yalan söylemen için zorladı mı?" Cevap bekliyormuş gibi yüzüme baktı fakat cevap aslında çok açıktı. "Bu senin tercihindi ve belki o da söylediği yalanların izini silmeye gidiyordur."

"Kahretsin," diye inledim ve dişlerimi sıktım. "Onun nereye gittiğini söyle bana."

Bir acelesi varmış gibi çıkması ve yukarıda odada sanki bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi söyledikleri zihnimin içini zorluyordu. Bir şeyler vardı, bir şeylerin ucuna dokunuyordu ve Korel, dokunduğu her noktada iz bırakmamak için çabalıyordu. Bir an dudaklarım aralandı ve gözlerim irileştiğinde Gürkan, bir şeyler söyledi fakat onu duyamıyordum.

İzleri silmek. İzleri bırakmamak.

"Tabii ya," dedim ve Gürkan'ın yüzüne baktım. "Onun nereye gittiğini biliyorum."

Kafamı aşağı yukarı salladıktan sonra Gürkan'a arkamı döndüm ve hızlı adımlarla taksi durağına doğru ilerledim, aynı anda ise

çantamın içinden telefonumu çıkarıp Büge'nin numarasını tuşladım. "Mine!" diye bağırdı Gürkan arkamdan fakat uğraşmak istemediği için peşimden gelmedi. "Tehlikeye gidiyorsun."

"Hayır," dedim kısık bir sesle. "Tehlikeye koşuyorum."

Büge telefonu açtı ve büyük bir heyecanla neler olduğunu sormaya başladı fakat onun söylediklerini yarıda keserek "Büge!" diye inledim. "Sana her şeyi anlatacağım söz veriyorum fakat lütfen ama lütfen bana şimdi yardımcı ol."

"Söyle," dedi Büge büyük bir heyecanla.

"Doğan Yankı," dedim ve etrafıma baktım. "Onun evinin adresini istiyorum. Bana bulabilir misin?"

"Ne?" diye haykırdı Büge ve ardından sesinin tonunu düşürdü. Fısıldayarak "Kafayı mı yedin?" diye sordu. "Orada ne işin var?"

"Yedim," dedim ve sessiz bir küfür ettim. "Anlatacağım söz veriyorum, lütfen sadece bul. Buna ihtiyacım var. Beni duyuyor musun? Bu çok önemli. Lütfen sorgulama ve bul." Büge bir an duraksadı. "Seni gerçekten affetmemi istiyor musun?" diye sordum yalanlar uydurarak. Aslında onu çoktan affetmiştim. "Bunu bulursan seni affedeceğim."

Büge, kısa bir sessizliğin ardından "Bir çaresine bakacağım," diye mırıldandı ve telefonu kapattı.

Telefon kulağımda takılı kalırken alt dudağımı dişledim ve uzaktan gelen taksiyi elimi kaldırarak durdurdum. Hızlı bir şekilde taksiye bindikten sonra düz bir şekilde sürmesini söyledim ve içimden hemen adresi bulması için dualar sıraladım. Tam beş dakika sonra Büge, Doğan Yankı'nın ev adresini telefonuma mesaj olarak iletikten sonra adresi taksi şoförüne verdim ve elimi kalbime koydum; çok uzakta sayılmazdı.

Zihnim bir yangına gebe gibi çalkantılı bir şekilde hareket ederken aynı anda birçok şey düşünebildiğimi fark ettim. İzleri silmek istediğinden bahsetmişti fakat Korel, arkasında iz bırakmayacak kadar zeki bir adam iken nasıl olur da bunu dile getirirdi.

Belki de gittiği yer orası değildi?

Bir an korkunun boğazıma sert bir pençeyle sarıldığını ve kürek kemiğime kadar beni yaraladığını hissettim; ürpertinin koynunda sayıklıyormuş gibi "Lütfen," diye fısıldadığımda neyin peşinden gittiğimi bilmiyordum.

"Tanrım bana yardım et."

Korel'in bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum; belki de her şey yine bir oyundan ibaretti çünkü Korel, o adamı darp etse bile bunu evinde yapması olası bir sonuç değildi. O plansız çalışan bir zekâya sahip değildi; bazen benimle gerçekten oynuyormuş gibi hissediyordum.

Taksi beyaz villaların olduğu oldukça lüks bir semtte durduğunda parayı şoföre uzattım ve taksiden hızlı bir şekilde inerek Büge'nin attığı mesaja tekrardan baktım. No:29 yazılı beyaz villayı aramaya başladığımda kaşlarım çatıldı ve her villanın etrafının demir parmaklıklarla çevrili olduğunu gördüm; o kadar korunmalı görünüyordu ki bir an nerede olduğumu sorgulamak zorunda kaldım.

Uzun bir yoldu ve sol tarafımda ağaçlar vardı; büyük ihtimalle ormanlıktı. Sağ tarafımda ise villalar vardı, boş yolda ise sorabileceğim tek bir kişi bile yoktu.

Ürkek bir nefes aldıktan sonra dudaklarımı büktüm ve villaların numaralarını geçtikten sonra en son no:29 yazılı villanın önüne geldim. Başımı kaldırdığımda bütün evlerin birbirine benzediğini gördüm, pencerelerde tek bir ışık yoktu ve kapısına mühür koyulmuştu.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve kısık gözlerle etrafıma baktım, değil Korel, ondan bir parça bile iz yoktu. Motosikletini gözlerim aradı fakat o da ortalıklarda yoktu. "Neredesin Korel?" diye mırıldanarak villanın arka tarafına doğru ilerledim ve kendi adım seslerim beni korkuttu. Villanın arka tarafı çimenlik bir alana uzanırken dudaklarımı ısırarak sırtımdaki çantayı elime aldım ve herhangi bir durumda birine çarpmak için beklettim; o kadar ürkütücü bir yerdi ki çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Duraksadım ve demir parmaklıklara bakarken nasıl tırmanacağımı düşündüm, boyuma göre o kadar yüksekti ki bir ayağımı aşağıdan başlayan taşa koysam diğer bacağım yukarıya yetişemezdi. Yine de kendime büyük bir güvenle derin bir nefes aldım ve bir ayağımı taşa koyduktan sonra diğer elimle üstteki taştan destek aldım. Bir kat tırmandıktan sonra, sırtıma geri attığım çantamın ağırlığı omuzlarımı zorladı ve yukarıya doğru baktığımda tırmanamayacağımı hissettim.

"Turuncu," diye fısıldayan bir ses duyduğumda yüksek bir çığlık attım ve ellerim serbest kalırken yere çakıldım. Çimenlik alan bile sırtımı ağrıtırken bana seslenen kişiye baktım ve Korel'in olduğunu gördüm. Kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu ve elleri ceplerindeydi.

"Beni korkuttun!" dedim sert bir sesle ve düştüğüm yerden sırtımı sıvazladım. "Canım çok yanıyor."

Korel, düz bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra üst dudağı gergin bir şekilde yukarıya tırmandı. "Senin burada ne işin var?"

"Benim mi?" dedim ve gözlerimi ondan kaçırarak ayağa kalkmaya çalıştım; Korel ise bana yardım etmedi. "Asıl senin burada ne işin var?"

"Turuncu!" dedi ve sesi o kadar ürkütücü çıktı ki içimin titrediğini hissettim. "Senin burada ne işin var?"

"Buraya geleceğini biliyordum," dedim başımı kaldırarak ve ona doğru zorlukla yürüdüm. "Neyin peşinde olduğunu öğrenmeye çalışıyorum çünkü ben senin için bir yalan söyledim ve bunun sebebini bana açıklamak zorundasın."

"Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim," dedi ve çenesini havaya kaldırdı. "Benim işimi zorlaştırmaya devam edersen daha yüksekten seni aşağı atarım."

"Atmadın mı zaten?" dediğimde Gürkan'ın sahte evinde pencereden aşağıya atlayışımız aklıma geldi. "Bana açıklama yapmak zorundasın Korel, burada ne işin var?" Sinirle nefes aldım. "Ayrıca buraya ben tırmanamam, bana yardım edecek misin?"

"Aptal," dedi Korel ve kafasını iki yana salladı. "Demir kapı açık."

"Ha," diye şaşkınlıkla mırıldandığımda yine çok film izlediğimi hissettim; işleri zorlaştırmayı seviyordum. "Tamam o halde, oradan girerim."

Bozuntuya vermeden diğer tarafa yürümek için adımlar attığımda Korel'in yanından geçerken kolumu sertçe tuttu ve beni kendine çevirdi. "Evine dön Turuncu, canımı sıkıyorsun."

"Bırak kolumu," dedim ve geri çekilmeye çalıştım fakat izin vermedi; kolumu çok sıkı tutmuyordu fakat bu davranışı beni korkutmuştu. "Umurumda bile değil, ne yapmaya çalıştığını çözeceğim, ne için yalan söylediğimi öğreneceğim."

Korel, tek kaşını havaya kaldırdı ve kolumdan tutup beni kendine o kadar sert bir şekilde çekti ki çenem göğüs kafesine çarptı. "Benim canımı sıkıyorsun."

"Derdin ne?" dedim dişlerimin arasından. "Canımı yakarak beni vazgeçireceğini mi sanıyorsun?" Çırpınmadan ben de onun kolunu sertçe tuttum. "O halde devam et. Vazgeçmeyeceğim ve şu an eğer

beni zorlarsan gidip herkese bana yalan söylettiğini, bu gece burada olduğunu söylerim."

Korel, belli belirsiz gülümsedi ve yüzüme doğru eğildi, gözlerinin ışığı gözlerimin ışığını sömürdü. "Senin bu saatten sonra sağ bir şekilde gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Bir an tehdidi içime sıcak bir sıvıyı dökse de aslında amacının kötülük olduğunun farkındaydım.

"Ne yapacaksın?" dedim sert bir sesle. "Öldürecek misin? Yoksa kalbimi çıkarıp odamdaki masaya mı bırakırsın?"

Korel, o kadar yüksek bir sesle kahkaha attı ki bir an karanlık cadde onun sesiyle yankılandı. "Hayır," dedi kahkahasının arasından. "Kalbini yemek daha uygun."

Yüzümü buruştururken midemin bulandığını hissettim. "Biliyor musun?" dedim kısık bir sesle. "İğrenç bir adamsın ve ben bu iğrenç adamın yalanlarını çözeceğim."

Korel, kolumu bıraktı ve umursamaz bir tavırla başını çevirdikten sonra "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

"Buraya neden geldiğini," dedim ve kollarımı önümde bağladım. "Ve benim neden yalan söylemek zorunda kaldığımı."

Korel, başka bir tarafa bakarken kaşlarını çattı. "Bir yalanı bu kadar çok mu umursarsın?"

"Bir başkası için söylediğim yalanı umursarım," dedim ve gerçekten onunla savaşabileceğimi hissettim. "Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim. Şu an iki seçeneğin var." Elimi havaya kaldırdım ve işaret parmağımı gösterdim. "Birincisi seninle beraber bu eve girmeme izin vereceksin."

Korel, gülümser gibi oldu ve başını bana çevirdi. "İkincisi girmene izin vermeyeceğim ve seni buraya bağlayacağım."

Yutkunmakta zorlandım ve alayla ona baktım fakat Korel'in bakışları oldukça ciddi görünüyordu. "Bunu yapmazsın," dedim düz bir sesle. Fakat Korel, bir anda montunun cebinden halat gibi kısa bir ip çıkardığında dudaklarım aralandı ve geriye doğru bir adım attım. "Lanet olsun."

Korel, tekrar kısık bir sesle güldüğünde "Aptal cüce," diye homurdandı. "İçeri girmek için yanımda taşıyorum."

Bir elimi kalbimin üzerine koyduktan sonra derin derin nefesler aldım ve ondan bakışlarımı ayırmadım. Korel ise halatı tekrar cebine

yerleştirdi ve hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı, ben de bir an duraklasam da onu takip ettim.

"Burada ne işin olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?" dedim ona ayak uydurmaya çalışırken. "Bilemiyorum, arkanda iz bıraktığına inanamıyorum."

Korel, omzunun üzerinden bana baktı. "İzi bedende bırakmayı daha çok severim, cüce."

Ürperdiğimi hissetsem de onu belli etmemeye çalıştım.

"Bazen o kafanın içinin boş olduğunu düşünüyorum."

"Gerçekten," dedim ve açık olan kapıya doğru ilerlediğini düşündüm. "Bazen ne düşündüğünü anlamıyorum ve her şeyin bir oyun olduğuna inanıyorum. Sanki bir düzeneğin içindeyim ve sen beni hareket ettiriyorsun. Satranç olabilir. Önemsiz bir piyonum."

Korel, açık olan kapıyı oldukça sessiz bir şekilde itekledi ve benim de geçmem için bekledi; onun arkasından ilerlerken yüzüne bakıyordum.

"Önemsiz bir piyon," diyerek tekrar etti ve önüne dönerek yürüdü. "Satranç ben oynuyorsam şah kim?"

"Sensin," dedim fakat bir an bu dediğimden şüphe duydum.

"Güzel benzetme," dedi ardından gülümsediğini hissettim. "Sen devrilirsen oyun bitmez ama ben devrilirsem oyun sonsuza kadar biter."

"Öyle," diye mırıldandığımda Korel, mühürlü tahta kapının önüne gitmek yerine beyaz villanın çevresinde dolandı. "Nereye gidiyoruz?"

"Kapı mühürlü," diyerek aklımdan geçen düşünceyi tekrar etti. "Bahçe kapısını zorlayacağım, eğer açılmazsa pencereye tırmanacağız."

Bıkkın bir şekilde nefes aldım ve cevap vermeyerek onu takip ettim. Bir yerlere tırmanmak konusunda hiç iyi değildim ve defalarca rezil olacağımı az çok biliyordum. Arka taraftaki cam bahçe kapısının önüne geldiğimizde Korel, cebinden bir bıçak çıkardı ve kilidi açmak için bıçağı kapının arasına yerleştirdi.

"Denedin mi?" dedim düz bir sesle. "Belki kapı açıktır."

Korel, bir an duraksadı ve başını havaya kaldırarak kapının üstüne baktı, ardından kaşlarını çatarak beyaz kolu çevirdi. Kapı gayet rahat bir şekilde açılırken, dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı çevirdim.

"Hadi ama," dedi Korel ve sinirlendiğini anladım. "Bu kadar da değil."

"Sonunda izlediğim bir şeyi yaşadım," dedim ve gülmemek için elimin tersiyle ağzımı kapattım. "Polisler geldiğinde bu kapıyı unutmuş olmalılar."

Korel, cevap vermek yerine kapıyı sonuna kadar açtı ve içeriye girerek benim geçmem için bekledi.

Evin içi zifiri karanlıktı ve camdan vuran ışığa bakılırsa burası mutfaktı, her yer dağılmış gibi görünüyordu; polisler bir iz bulabilmek için her yeri araştırmış olmalılardı. Korel, cebinden küçük bir el feneri çıkardı ve ışığını kısarak etrafa tuttu. Mutfak ile birleşik olan bir odaydı. Koltukların üzerinde gazeteler ve eşyalar gelişigüzel bir şekilde dağıtılmıştı. Korel, duraksamadan ilerlemeye devam etti ve etrafına bile bakmadı.

"Hey," dedim arkasından seslenerek. "Araştırmayacak mısın?"

"Hayır," dedi Korel düz bir sesle. "Alacağım bir şey var."

Adımları kendinden emin bir şekilde evin merdivenlerine ilerledi ve istediğini almak için geldiğini fark ettim; amacı izler değildi, alması gereken bir şey vardı.

"Söylesene," dedim arkasında yürürken. "Neden onu darp ettin? Neden bu evin içinde bunu yaptın?"

Korel, cevap vermek yerine merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. Üçer üçer çıktığı merdivenlerde ona yetişmem imkânsız gibi görünüyordu. Merdivenin son basamağına geldiğinde arkasında nefes nefese kalmıştım.

"Bir sebebi vardır elbet," dedi Korel ve daha derinlerde bir şeyler yattığını hissettim. "Her şey belki de bir oyun dâhilindedir ve başka bir şahı alt etmeye çalışıyorumdur cüce."

Onu anlayamıyordum, onu anlamak mümkün bile değildi. "O zaman geldiğinde neden alman gerekeni almadın?"

Korel, bir odanın kapısının önünde durdu ve elini kapının koluna koymadan önce bana baktı. "Çünkü o zaman istediğim şey yoktu, şu an var."

Kapıyı açtı ve içeriye girdiğinde elindeki fenerin ışığını biraz daha yükseltti. Peşinden ilerlediğimde Doğan Yanki'nın kütüphanesine geldiğimizi fark ettim. Dört duvar da boydan boya kitaplıklar ve kitaplarla doluydu. Korel'in tuttuğu ışıkla beraber kitaplara göz gezdirdiğimde her dilden kitap olduğunu fark ettim fakat geneli Rusça ya da İspanyolca gibi görünüyordu.

"Vay," dedim ve Korel'e sırtımı dönerek sol taraftaki kitaplığa doğru yürüdüm. "Burası çok güzelmiş."

Korel cevap vermedi ve elinde tuttuğu feneriyle bir şeyler aramaya başladı ben ise onun ne yapmaya çalıştığını umursamadan odanın içine vuran loş ışıkla tek tek kitaplara dokunarak ilerlemeye başladım; o kadar çok kitap vardı ki bir an bu kadar kitap okuyan bir adamın nasıl iğrenç şeyler yapabildiğini hayal edemedim.

Başımı yukarıya kaldırıp üst raftaki kitaplara bakmaya başladığım zaman, Korel de tam o kısma ışık tuttu ve dudaklarımı aralayarak "Pablo Neruda," diye fısıldadım. Bir an istemsiz olarak olduğum yerden zıpladım ve kitaba yetişmeye çalıştım fakat o kadar imkânsızdı ki... Kitaplık sekiz katlıydı ve benim boyum ancak beşinci kata kadar yetişebiliyordu.

"Biliyor musun?" dedi Korel düz bir sesle ve ışığın gitgide yaklaştığını hissettim.

"Evet," dedim büyük bir hayranlıkla. "Nazım Hikmet adına barış ödülü almış bir yazar. Hiçbir şiirini okumadım fakat oldukça merak ediyordum."

"Öyle," dedi Korel. "Ve onun için bir şiir yazdı. Şiir, 'Neden öldün Nazım?' diye başlıyor."

Korel'in adım sesleri arka tarafıma doğru yaklaştı ve elinde tuttuğu feneri rafın boş olan kısmına ışık verecek şekilde koydu. Nefesi saçlarıma çarptı, karnını sırtımda hissettim ve bir anda elleri belimi tuttu. Hiç beklemediğim anda beni havaya doğru kaldırdı ve bedenim bedenine sürtündü.

Arkam ona dönük olduğu için yüzünü göremiyordum fakat şu an aynı boyda olduğumuzun farkındaydım; nefesi saçlarıma çarptı. "Al bakalım kitabı," dedi sessizce mırıldanarak. "Birkaç dakikalık cüce değilsin."

Parmakları belimi o kadar sıkı tutuyordu ki, havada duran ayaklarım titremeye başladı ve aynı şekilde titreyen parmaklarımla kitaba ulaştım. Elime aldığım kitap o kadar çok titremeye başladı ki bir an gözlerimi kapattım ve "Korel," diyerek ona seslendim. "Aldım."

"Görüyorum," dedi ve yüzünü omzumun oradan çıkardığında sadece kısa bir an yanağındaki sakallar yanağıma çarptı. Kokusu yine beni alt ettiğinde nefes almamaya çalışarak elimde kitabı çevirdim ve rastgele bir sayfasını açtım.

Dikkatli bir şekilde yazılanlara baktıktan sonra "Maalesef Türkçe değil," diyerek dudağımı büktüm. "Anlayamıyorum."

Korel, yavaşça ve oldukça sakin bir şekilde beni kendine doğru çevirdiğinde ayaklarım hâlâ aşağıda sallanıyordu. Yüzüm, yüzüne döndüğünde sırtımı kitaplığa yasladı ve bana bakmak yerine elimde tuttuğum kitaba baktı.

İlk başta ne yapacağımı bilemesem de Korel, bir bacağını hafifçe havaya doğru kaldırdı ve bacağımı kaldırarak beline dolamam gerektiğini belli etti. İtaatkâr bir şekilde ve hızlıca bacaklarımı beline doladığımda beni biraz daha kitaplığa yasladı ve ellerini belimden çekti.

Göğüslerim ona yapıştığında yüzüyle yüzüm arasında birkaç karışlık mesafe vardı, ayaklarımı kalçasının olduğu yerde birbirine doladım ve daha sıkı tutundum. Arka tarafımda kalan kitaplık sırtımı zorluyordu fakat umurumda bile değildi.

Yüzüme baktı, gözleri karanlıkla dans etti ve nefes alamadığımı hissettim. Aldığı derin nefesler yüzümde dalgalanırken, ben nefesimi tutmuştum. Titreyen elimde tuttuğum kitabı aldı ve açtığım sayfaya baktıktan sonra "İspanyolca bir şiir," diyerek gülümsedi. "Okumamı ister misin?"

Hızlı bir şekilde kafamı aşağı yukarı salladım ve aşağıda duran ellerimden bir tanesini Korel'in omzuna yerleştirdim; Korel ise bu temasla irkilse de tepki vermeyerek şiire baktı ve sessizce mırıldanmaya başladı.

"PEQUEÑA
rosa,
rosa pequeña,
a veces,
diminuta y desnuda,
parece
que en una mano mía
cabes,
que así voy a cerrarte
y a llevarte a mi boca,
pero
de pronto"

Fısıltı şeklinde kelimeleri telâffuz edişi ve gözleriyle cümleleri takip edişi omzunu sertçe sıkmama sebep oldu. Korel, bir an tek kaşını kaldırarak bana baktı fakat ardından devam etti.

"mis pies tocan tus pies y mi boca tus labios,
has crecido,
suben tus hombros como dos colinas,
tus pechos se pasean por mi pecho,
mi brazo alcanza apenas a rodear la delgada"

Korel, gülümser gibi oldu ve beni biraz daha duvara yasladı; bedenini bedenimin her zerresinde hissetmemi sağlayacak kadar yakın fakat bir o kadar da uzaktı. Bir an başını omzuna yaslama isteğiyle dolup taşsam da bu isteğimi göz ardı ettim.

Derin bir nefes aldı, aksanlı tınısı kanımın alevlenmesine sebep oldu.

"línea de luna nueva que tiene tu cintura:
en el amor como agua de mar te has desatado:
mido apenas los ojos más extensos del cielo
y me inclino a tu boca para besar la tierra."*

Bana baktı ve gözlerimiz kesişti, bakışlarından her duygunun rengi geçse de belirgin olan anlamsızlıktı; bir şeylere anlam veremiyormuş gibi iki kaşının ortasında çizgi oluşmuştu.

"Güzel demek isterdim," dedim fısıldayarak. "Fakat anlayamıyorum."

Korel, oldukça sakin bir şekilde gülümsedi ve "Belki bir gün öğrenirsin," diyerek beni alt etti.

"Belki bir gün öğretirsin," dedim onun dediğini düzeltmek istiyormuş gibi. "Belki bir gün bu şiirde neler yazdığını söylersin."

Zihnimin içinde kısık fısıldayışlar döndü, güzel kahkahalarla devam etti; en güzel melodilerin sesini duydum ve sanki birisi çellonun notalarına tek tek vururken, ölümden dönen bir melek gülümsedi.

Gölgeleri hissettim, gölgeler çevremizi sardı fakat açık renktelerdi; sanki sevdiğim bir renge büründüler ve kül kokusunun yanında papatyaları hissettim.

Papatyaları severdim.

---

* Pablo Neruda'nın *Sendedir Toprak* adlı şiirinden...

"Sev," derdi babam papatyalardan bahsederken. "Beyazı değil, papatyaları sev. Rengin beyaz değil, papatya olsun."

Korel'in gözleri, gözlerimden dudaklarıma, ardından boynuma kaydı. Bir elini kitaplığa koyarken, diğer elinde kitabı tutmaya devam etti ve yüzüme daha fazla yaklaştı. "Şu an," dedi oldukça kısık bir sesle. "Şiir şu anı anlatıyor."

Babamın kokusunu papatyalara benzetirdim, babamın rengi papatyaydı; benim rengim onun renginden gelmişti.

"Öğreneceğim," dedim oldukça sakin bir sesle fakat kalbim duvarları aşındırıyordu ve ensemden aşağıya bir ter damlası yuvarlanarak iniyordu.

"Şiirleri seven biri değilim," dedi Korel kademsiz bir sesle. "Ama bu şiiri sevdim."

"Güzel olduğuna eminim," dediğimde gülümsemeye çalıştım. "Bana öğreteceğin şeyler gitgide çoğalıyor, Korel."

"Hım," dedi Korel ağzının içinde geveleyerek. "Bilyeleri mi kastediyorsun?" Kafamı aşağı yukarı salladığımda bir an gözlerinden yaralı bir adamın acısı geçer gibi oldu, yaralı olmak Korel'e yakışmayacağı için kendimi kandırdığımı düşündüm. "Öğreteceğim," dedi sanki inliyormuş gibi. "Öğretiyorum da..."

Bakışlarım çenesindeki yarık izine kaydı, o yarık izine dokunmak için can atıyordum. Omzunu daha fazla sıktığımda fenerin ışığı yanıp sönmeye başladı ve pilinin bittiğini haber verdi. Korel, göz ucuyla fenere baktıktan sonra elini kitaplıktan çekti ve beni yasladığı duvardan ayırdı. Bunun ne demek olduğunu anladığımda bacaklarımı serbest bıraktım ve Korel, ayaklarım yerle birleşene kadar bekledi.

Ayaklarım yere bastığında Korel, hızlı bir şekilde bir adım geriledi ve sağ tarafa doğru döndü. "Ben," diye mırıldandım ve daha fazla aynı yerde durmamak için geriye doğru adımlar attım. "Ben aşağıda seni bekliyorum."

Korel, sadece kafasını aşağı yukarı salladı ve umursamaz bir tavırla kitaplara tek tek ışık tutmaya devam etti; ona daha fazla bakmayarak hızlı bir şekilde odadan çıktım ve fevri bir şekilde merdivenlerin olduğu yere doğru ilerledim. Adımlarım birbirine karışırken bulduğum ilk duvara yaslandım ve bir elimi kalbimin üzerine koyarak derin derin nefesler aldım. O benimle temasa geçtiği zaman zihnimin içinde

yükselen seslerin ve fısıltıların bir anlamı olmalıydı, o bana yaklaştığı zamanlar duyduğum yakarışların bir anlamı olmalıydı.

Korel, güzel bir melodi, korkunç bir ninni gibiydi fakat bir şekilde etkileyiciydi.

Bakışlarımı yerden ayırdım ve karşıya doğru baktığımda Doğan Yanki'nın yatak odasıyla karşı karşıya geldim, pencereden vuran loş ışık çok az da olsa odayı aydınlatıyordu. Bir an çıktığım odaya tekrar baktım, ardından yatak odasına doğru hızlı adımlarla ilerledim ve içeriye girdiğimde şiddetli bir ürperti nefesimi kesti. Odanın içine bariz bir şekilde yanık ve is kokusu hâkimdi fakat yanan hiçbir şey göremiyordum. Zihnimin bir oyunu olduğunu düşünmek daha kolay geliyordu.

Oldukça sade ve şık bir odaydı, gardrop sonuna kadar açılmıştı ve içindeki her şey yerlere dökülmüştü; dağınık görüntü gözlerimi yorarken makyaj masasındaki aile fotoğrafına gözüm takıldı ve içimde bir yerlerin acıdığını hissettim. Kadının ve çocukların ağlayışı aklımdan silinmiyordu, silinmeyecekti.

Kötü babalara sahip olmak çocukların ellerinde değildi, iyi bir babaya sahip olmak ise bazı çocuklar için hayaldi.

Tam odadan çıkacağım sırada günler önce yaşadığım bir an kulaklarımda çınladı ve kaşlarım çatılırken tekrar odaya döndüm. Korel, Doğan Yanki ile tartışırken kasanın yerini benim yanımda söylemişti ve anahtar şu an bu odada ikinci prizdeydi. Bir an kendi kendime göz devirmek istedim,

Korel bunu zaten bilerek ve isteyerek bu eve girmişti; kasaya baktığını adım gibi biliyordum.

Yine de içimdeki meraka yenik düşerek odanın içindeki prizleri tek tek kontrol ettim ve bir tanesinin daha gevşek bir şekilde durduğunu gördüm. Oldukça sakin bir şekilde prizi yerinden çıkartmaya çalıştım fakat zorlamama bile gerek kalmadan priz yere düştü. Kısık ışıkla prizin olduğu yere baktığımda elektrik kablolarının olmadığını ve bir anahtarın yerinde durduğunu gördüm.

Büyük bir şaşkınlıkla anahtarı elime aldım. İçim kavlayan bir duvar gibi meraka yenik düşerken içimden bir ses, Korel'in bilerek böyle bir oyun oynadığını düşündürdü. Polislerin ulaşmasını istediği bir şeyler vardı ve o şeylerin ne olduğunu fazlasıyla merak ediyordum.

Kendime düşünme fırsatı vermeden odadan hızlıca çıktım ve Korel'in o gün salon dediği yeri aramaya başladım. Üst kattaki hiçbir odada bulamayınca merdivenlerden hızlıca aşağı indim ve bütün odalara göz gezdirdikten sonra büyük salonu gördüm. Küçük adımlarla salon masasının yan tarafında duran çalışma masasının üstündeki lambanın düğmesine bastım ve mavi ışık, cızırtı sesleri çıkararak açıldı; pili bitmek üzere olan ışık her an sönmek üzereydi.

"Soldaki üçüncü dolap soldaki üçüncü dolap," diyerek tekrar etmeye başladım ve salondaki bütün dolaplara tek tek baktım. Bir tane dolap hafif öne doğru dönük duruyordu; nefesimi tutarak dolaba doğru ilerledim ve geriye nasıl çekeceğimi düşünürken siyah dolabın ayaklarının tekerlekli olduğunu gördüm.

Mavi ışık söner gibi oldu ve tekrardan yandığında dolabın arkasındaki gri kasayı gördüm. "İşte burada," diye fısıldadım ve olduğum yerde dizlerimin üzerine çöktüm. Aşağıda kalan kasanın kilidine anahtarı yerleştirirken, mavi ışık söndü ve kaskatı kesildim. Yaklaşık bir dakika sonra ışık tekrardan canlandığında nefesimi tutmuş bir şekilde anahtarı oldukça yavaşça sağa doğru çevirdim.

Üç kere kilitlenen kasanın üçüncü kilidinin ardından kısa bir klik sesi duyuldu ve kapısı otomatik olarak açıldı.

Yutkundum, elim kasanın tutacak yerine doğru uzandığında avuç içlerimin terlediğini hissettim. Oldukça sakin bir şekilde kasanın kapağını açtım ve açılan kapağın ardından yerlere bir şeyler dökülmeye başladı; bir anda mavi ışık sanki daha fazla canlandı ve yaklaştı.

"Papatyaları koru," derdi babam güvenle. "Kendi rengini koruyormuş gibi koru ve onlar hiçbir zaman saflığını kaybetmesin."

Bembeyaz papatyalar yerlere dökülürken aralarında kaynayan bilyeler yüksek bir ses çıkarak ayaklarımın dibine kadar düştü. Ağzına kadar dolu olan papatyaların beyazı, gitgide kan rengini aldığında mavi ışığı tam tepemde hissettim ve gözlerim irileşti.

Papatyaların beyazlarında kan lekeleri vardı.

"Papatyalardan kork," derdi babam büyük bir ciddiyetle. "Papatyalar renklerini kaybederlerse ölürler."

Bilyeler dökülmeye devam ederken kasada ortaya çıkan görüntüye baktım ve kalbimin sıkıştığını hissettim.

Ortasından kırık bir ayna tam karşımdaydı ve gördüğüm kendi yüzümden başka hiçbir şey değildi; aynanın üstüne annem, ben ve babamın olduğu bir aile fotoğrafı yerleştirilmişti. Annemin yüzüne kanla çarpı işareti atılmıştı fakat benim ve babamın yüzünde aynı şey yoktu.

Çığlık atmak için ağzımı açtığımda aynadaki yansımada tam arkamda iki tane bacak gördüm ve mavi ışığın tam tepemden vurduğunu o an hissettim.

"Papatyalar öldürlerse kanamazlar," derdi babam büyük bir üzüntüyle. "Papatyaları sadece senin ellerin kanatabilir."

Papatyalar kanıyordu, papatyalar kan kokuyordu ve papatyaları kanatan ben değildim.

"Merhaba küçük kız," dedi bir adam sesi ve mavi ışık söndü, karanlık tamamen içine hapsetti. Tekrar dudaklarımı çığlık atmak için araladığımda bir eli ağzımı, diğer eli gözlerimi kapattı.

"Kaçışların sonuna hoş geldin."

Sendedir Toprak

Küçük gül, gülcük,
bazen çok küçük ve çıplak
görünürsün,
sanki barındırabilirim
tek bir elimde seni,
böylece tutarım
ve götürürüm seni ağzıma,
fakat birden dokunur ayaklarım ayaklarına
ve ağzım dudaklarına:
büyürsün birden,
kabarır omuzların ikiz doruklar gibi,
dolanır bağrımda memelerin,
yetişmez kollarım sarmaya
yeni ayın orağı gibi incecik belini:
sevişmede çözdün kendini denizin suları gibi:
neredeyse anlamıyorum gökyüzünün en büyük gözlerini,
ve eğiliyorum ağzına öpmek için toprağı.

Pablo Neruda

11. KIRAĞI

Ölümden arınmağan ruhlar, gündüz ile eş değerdir.

Gündüz, gecenin yok olduğu yerde korkuları içinde taşır ve ölümün tonunu alır.

Gökyüzü gece iken yer bile kaplamayan gündüz önem taşımaz fakat zifiri bir gecede, aydınlık bir gündüz bütün dikkatleri üzerine toplar.

Minel Karaer'in hayattaki en önemsiz yeri de buydu. O, gündüzün içindeki gece olduğunu düşünürdü fakat hiçbir zaman tamamen gece olduktan sonra gündüz olabileceğini düşünmemişti.

Huzursuz bir şekilde yatağında yatarken, küçük ve zayıf bedeni, görmüş olduğu kâbustan dolayı, kendisine daha fazla sokulmasına ve titremesine sebep oluyordu.

"İstemiyorum," diye mırıldanıyordu uykusunda. "Ölmek istemiyorum."

Bir kaçışın sonu, her başlangıcın ölümüydü.

O, ölüme eriştiğinin farkındaydı fakat ne zaman sonun geleceğini kestiremiyordu, huzursuz uykusunda hissediyor olabilirdi çünkü bu akşam belki de onun kaçışlarının sonu ve başlangıcının ölümüydü.

Hangi şehirde olduklarının bile bilincinde değildi ve ailesiyle beraber geldiği bu büyük, lüks villanın içerisinde kendisine ait olan tek yer şu an yattığı yatağı ve odasıydı. Kendisine ait görüyor muydu? Bu, Minel Karaer'in ruhuna aykırıydı. O hiçbir zaman kendini bir yere ait hissedemeyecekti çünkü hissetmesi, kaçacağı her yerde canını yakacaktı.

Mevsimlerden kıştı, aylardan ise ocak. Dışarıda üşüten bir kar fırtınası vardı ve her yer, bembeyaz karlar ile örtülüydü. Evin kapalı olan bütün ışıkları, yaklaşan kasırganın bir habercisi gibiydi. Üç tane kar maskeli adam, sessizliği kendilerine terbiye bile bilmeden evlerinin kapılarını izinsiz bir şekilde zorla açtılar ve ses çıkarmalarını umursamadan etrafa dağıldılar.

Minel Karaer, hâlâ huzursuz uykusunda, kâbuslarıyla savaşıyordu.

"Öldürmeyin," diyordu. "O benim annem."

Elinde silahı tutan kar maskeli adam, diğer kar maskeli adamlara eliyle diğer odaları işaret etti ve kendisi Minel'in odasına doğru yürüdü. Adımlarının sert vuruşları ve kırılan kapılar, Minel'i huzursuz uykusundan zorlukla ayırırken, tam olarak kendine gelemediği o zamanda odasının kapısı sertçe, tekmelenerek açıldı ve içeriye hızlı adımlarla o kar maskeli adam girdi.

Minel, gözlerini açtı ve tam olarak hâlâ kâbus mu gördüğünü ya da gerçekte mi olduğunu anlayamadan etrafına baktı fakat her şey için çok geçti. Kar maskeli adam tam yanında durduğunda elindeki silah ile odasında yatmaya doğru bir el ateş etti ve Minel, olduğu yerden sıçrarken sarıldığı Berry'yi sımsıkı tuttu.

Çığlık atmak için dudaklarını araladığında ve nefesini boğazına takılan bir yumru gibi hissettiğinde kar maskeli adam, siyah deri eldivenli elini Minel'in ağzına yasladı ve çığlık atmasını engelleyerek onu tamamen yatağa bastırdı, ardından üzerindeki kalın yorganı çekti.

Minel'in üzerindeki beyaz, ip askılı geceliği de yorgan ile beraber açıldığında adamın bakışları Minel'in bedenine kaydı ve sinsi bir gülümsemeyle "Merhaba, küçük kız," diye fısıldadı. "Gösteriye hoş geldin."

Minel, olduğu yerde çırpındı, havaya boş tekmeler savurdu, adamı iteklemeye çalıştı fakat her şey o kadar boşaydı ki sanki kendi kendisine bir savaşın ortasında, elinde bir silahı olmadan karşı çıkmaya çalışıyordu.

Bir çığlık sesi duyuldu, ardından bir el daha silah sesi diğer odada yankılandığında Minel, gözlerini irice açtı ve kafasını iki yana sallayarak daha fazla çırpınmaya başladı. Elinde tutmuş olduğu Berry'yi bir an olsun bile bırakmıyordu, diğer eli ise adama tokatlar savuruyordu.

Kar maskeli adam kahkaha attı, sesi yankılandı. "Çırpınma," dedi zevk alıyormuş gibi. "Tıpkı kadar hafif dokunuşların hoşuma gidiyor, küçük kız."

Adım sesleri yükseldi, bir daha çığlık sesi duyuldu ve içerideki odada yatan ablası yüksek bir sesle bağırdı: "Minel! Kardeşimi bırakın!"

Kar maskeli adam, kapının olduğu tarafa doğru başını çevirdiğinde Minel, fırsattan yararlanarak adamın elini bütün gücüyle ısırdı ve ağzının içinde kanın tadını alana kadar o eli bırakmadı. Adam, en sonunda sinirle elini çektiğinde Minel "Abla!" diye haykırdı. "Neler oluyor?"

Kar maskeli adam, sinirle nefes aldı, odanın penceresinden vuran mavi ışık, havanın aydınlanmaya başladığının kanıtıydı. Vakit, şafak vaktiydi ve şafak vakti, kanlı karlara gebe bir gecenin sabahına işaretti.

Kar maskeli adam, elinin tersiyle sert bir tokadı Minel'in yüzüne indirdiğinde "Baba!" diye haykırdı ve başı diğer tarafa doğru döndüğünde yataktan inip kaçmaya çalıştı fakat adam, sadece bu durumdan zevk alıyordu.

Ablasının çığlık sesleri kesildi, adım sesleri bir anda yok oldu ve kar maskeli adam, hiç beklenmedik bir anda Minel'in ensesindeki saçlardan kavradı, onu yataktan sürükleyerek indirdi.

"Baba!" diye haykırdı Minel. "Neredesin?" Gözleri acıdı, içinde bir şeyler kül olana kadar yandı ve tırnaklarını adamın saçlarını kavrayan eline geçirdi; sonuna kadar savaşmak istedi, babası bunu isterdi. "Bırak beni!" Elinde tuttuğu Berry'yi hâlâ bırakmıyordu.

Adam, Minel'i saçlarından tutarak yerde sürükledi ve odadan dışarıya doğru götürdü. Minel'in üzerindeki gecelliği karnına kadar çıktı, bacakları yerlere sürtündü, saçlarının derisinden koptuğunu sandı.

Odanın dışına çıktıklarında kar maskeli adam merdivenlere doğru ilerledi ve Minel'in saçlarını daha sert kavradı. Minel'in gözleri karşı taraftaki ablasının odasına doğru kaydığında "Hayır!" diye haykırdı; odası karanlığa gömülmüyordu. "Bırak beni!"

Her kelime, her yalvarış, her haykırış boşaydı; artık kurtuluş yoktu.

Adam acımadı, çekinmedi ve sanki bir hayvanı arkasında sürüklüyormuş gibi Minel'i merdivenlerden o şekilde indirmeye başladı. Sırtı, merdivenin basamaklarına her çarptığında yüksek sesle çığlık atıyor, tırnaklarını adamın eline daha fazla batırıyordu; her basamakta kaburga kemikleri çelimsiz bedenine daha sert batıyordu. Son basamaktan aşağıya indirdiğinde, kar maskeli adam Minel'e baktı ve bakışları o ince bedenine kaydı.

"Çok mu canın acıdı?"

Minel, kafasını iki yana sallayıp bütün gücüyle çığlık attığında adam, Minel'i açık duran kapıya doğru sürüklemeye devam etti ve ablasının çığlık sesini duydu tekrar.

"Kardeşimi bırakın!" Çırpınıyordu, Minel çırpındığını anlıyordu fakat onu henüz göremiyordu.

"Abla!" diye bağırdı Minel. "Baba!" Adamın eline batırdığı tırnaklarının arasında eti hissetti, kanı hissetti fakat adam vazgeçmedi.

Kapıdan dışarıya çıkardığında günlerdir yağan kar, ayak bileğini aşacak kadar çoktu. Minel'in bedeni karın içine gömüldüğünde maskeli adamın siyah botları kara adım izlerini bırakıyordu; sürüklemesini zorlarken, Minel'in gözleri gökyüzüne doğru kaydı ve etrafı kaplayan sessizliği bölen ablasının

çılık seslerinin gökyüzünde nasıl kaybolduğunu işitti. Kar yağmıyordu, o kendik kar sessizliği vardı.

Adam, Minel'i evin arka tarafındaki havuza doğru sürüklemeye devam ederken, Minel'in elinde tuttuğu Berry, karda iz bile bırakmıyordu. Ablası tekrardan çığlık attı, Minel tekrardan çığlık attı; ikisi de yalvardı ve buz gibi bir, buz gibi hava sanki onları cayır cayır yaktı.

Minel'in bedeni yanıyordu, Minel'in bedeni acıdan yanıyordu ve soğuk ona işlemiyordu.

Evin arka tarafındaki havuzun oraya geldiklerinde Minel'i sürükleyen adam sertçe saçlarından tutmaya devam ederek Minel'i ayağa kaldırdı ve bir kişi daha adam onlara doğru yürüdü.

Minel, başını yerden kaldırıp acı içinde tam karşısına baktığı zaman nefes alamadığını hissetti, ateş gitgide büyüdü ve gökyüzü sanki onların üzerlerine devrildi.

"Abla!" diye haykırdı acıyla ve dizlerinin üzerine düşecek gibi oldu fakat iki adam da Minel'in kollarını tutarak onu ayakta durmaya zorladılar; acı karnına ve başına şiddetli bir ağrıyı yerleştirdiğinde Minel artık kendini kaybetmiş gibi hissediyordu.

Ablası çocuk havuzunun içinde ayakta duruyordu, su dizlerine kadar geliyordu ve üzerinde sadece beyaz sütyeniyle kilotu vardı; içinde bulunduğu su yer yer buz tutmuştu. Yanındaki iki adamı onu tutuyor, havuzun dışındaki tek kar maskesiz fakat şapkalı adam olanları izliyordu.

"Bırakın!" diye bağırdı ablası ve çırpınmaya çalıştı fakat onu bırakmayacaklardı, ikisi de bunun farkındaydı. "Minel! Kaç!"

Minel, öylece durdu ve çırpınmak yerine ablasına baktı; boğazı acıdı, çıplak ayaklarının altındaki karlar sanki kor bir ateşe dönüştü. Elinde sımsıkı tuttuğu Berry, ona ağır geldi.

"İç çamaşırlarını çıkarın." Arka tarafında duran şapkalı adam, sakin bir sesle konuştuğunda Minel'in gözleri o adama kaydı ve yüzünü tam olarak seçemese de gözlerinin kesiştiğini fark etti. Bakışları kısık, boyu uzun, duruşu dik ve oldukça kuvvetli bir adam gibi görünüyordu.

"Hayır!" diye inledi Minel ve son bir kere kurtulmaya çalıştı. "Onu bırakın, o çok üşür. Beni alın!" Yanında duran iki adam kısık bir sesle güldüğünde tekrardan dizlerinin üzerine düşecek gibi oldu fakat adamlar onu o kadar sıkı tutuyorlardı ki yerinden hareket etmesi bile mümkün değildi.

Ablasının yanında duran adamlardan bir tanesi, sütyeni yırtarmış gibi üzerinden çıkardı. "Yapmayın!" diye bağırdı Mine. Bacaklarını hareket ettirdi ve içi su dolu havuzdaki su yüzüne doğru çarptı. Kurtulmaya çalışlı, gözlerini kardeşinin gözlerinden bir an bile çekmedi.

Birbirlerine benziyorlardı.

"Mine Mine Mine," dedi arka tarafta kalan şapkalı adam. "Üzerime su gelmesini istemem."

"Lanet olsun!" diye hırladı Mine ve son gücüyle tekrar kurtulmaya çalıştı. "Kardeşinden ne istiyorsunuz? O daha çok ufak." Mine'yi tutan adamlardan bir tanesi güllerek altındaki külotu sertçe aşağıya indirdi ve Mine, çırılçıplak bir şekilde suyun için kaldı.

"Abla," diye fısıldadı Minel ve gözleri acının yaşlarıyla doldu. "Baba, neredesin? Kurtar." Kafasını iki yana salladığında ağlamaya başladı ve "Baba!" diye bağırdı. Sesi, kar sessizliğine bıçak darbesi kadar sert bir şekilde indi. "Ablamı kurtar!"

Şapkalı adam, başını omzuna düşürdü. "Hayır, küçük kız," diye fısıldadı fakat sesi haykırsa ancak bu kadar ürkütücü çıkabilirdi. "Baban artık seni duyamaz."

Minel, ilk önce kaskatı kesildi, ardından haykırdı ve "Baba!" diye bağırdı. Yaşlar gözlerinden hızlı bir şekilde akmaya başladığında hıçkıra hıçkıra inledi. "Babamı öldürdünüz mü? Bunu yapmış olamazsınız."

Mine, çırpınmayı bıraktı, her şeyin faydasız olduğunun ikisi de farkındaydı. "Kardeşimi götürün," diye fısıldadı. "Ona dokunmayın."

Bir can için kendi canından vazgeçmek, koşulsuz ve şartsız bir sevginin ceset kokan tek kanıtıydı.

"Henüz onun için erken," dedi şapkalı adam ve Minel'e baktı. "Onunla farklı planlarım var." Sesi, kalın ve gırtlaktandı.

Minel, ürkek bir şekilde yanındaki adamlardan bir tanesine döndü ve "Babam?" diye sordu. "O öldü mü?" Yaşlar, yanaklarından çenesine, oradan yerdeki karlara düştüğünde sanki yağmur yağsaydı, yeryüzü daha az ıslanırdı.

Adamlar cevap vermedi ve tam karşılarına bakmaya başladılar.

Belki de Minel'in gözlerinden damlayan yaş, son gözyaşlarıydı.

Gökyüzünün rengi daha fazla açıldı, sabahın ilk ışıkları, ölümün son vedasına darbe vurdu.

"Sabah oluyor," dedi şapkalı adam. "Kanın kokusunu alıyorum." Bakışlarını gökyüzüne doğru çevirdi ve Minel'in gözleri, adamın kalın boynuna takıldı. Boğazlı bir kazak giymişti.

Bakışlarını gökyüzünden indirdiğinde Mine'yi tutan adamlara baktı ve dudakları yapay bir tebessümle sağ tarafa doğru kaydığında kafasını bir kere aşağı yukarı salladı. Adamlardan ikisi de aynı anda ellerini ceplerine attılar ve keskin gümüş rengi neşteri ortaya çıkardıklarında Mine'nin bakışları donuk bir şekilde karşısında duran kardeşindeydi, ondan başka hiçbir şey umurunda değildi.

"Hayır!" diye bağırdı Minel ve koşmak için adımlarını ileriye doğru salladı; o güçsüz bedeniyle öyle bir çabaladı ki adamlar bile onu tutmakta zorlandı. "Ablamı bırakın! Abla!" Delirmiş gibi olduğu yerde zıplamaya başladı, çıplak ayaklarını havaya savurdu, adamlara kafasıyla vurmaya çalıştı. "Ona dokunmayın!"

"Bir gün," dedi Mine kısık bir sesle ve sadece şapkalı adamın duyacağı şekilde. "Şu karşında gördüğün küçük kız senden intikam alacak ve ben o zaman huzura ereceğim."

Şapkalı adam gülümsedi ve birkaç adım atarak havuzun hemen yanına geldi. "Şu karşımda gördüğüm küçük kız," dedi ve kaşlarını kaldırdı. "Bir gün her şeyi unutacak."

Mine, çenesini havaya kaldırdı ve dik bir şekilde durarak "Minel!" diye bağırdı. "Bugünü unutma ablacığım, bugün senin aileni yok ediyorlar!"

"Hayır!" diye bağırdı Minel çaresizce. "Gitmeyin!"

Şapkalı adam "Gösteri sona ermek üzere," dedi ve adamlara tekrardan başını salladığında sağ tarafta kalan adam, Mine'nin iki göğsünün arasına kalbinin olduğu yere, elindeki neşter ile derin, yan bir çizgi çekti. Mine, acıyla inlerken, sol tarafta kalan adam da hızlı bir şekilde diğer çizgiye ters bir şekilde çektiğinde kocaman bir çarpı işareti Mine'nin kalbinin üzerinde yer aldı. Oluk oluk kanlar, Mine'nin iki göğsünün arasından karnına, ardından bacaklarına, oradan da havuza karışırken, Mine, acı içinde haykırdı ve başını gökyüzüne kaldırarak çığlıklar atmaya başladı.

"Kalp iz bırakabileceğimiz tek varlığımızdır," dedi şapkalı adam sessiz ve ürkütücü bir tınıyla. "Varlığına ben iz bırakıyorum."

Mine, dişlerinin arasından acı içinde hırlamaya başladığında içinde bulunduğu havuzun rengi, kan rengine bulandı; iki göğsünün ortası kanın rengiyle yeşerdi.

"Beni sen öldürmeyeceksin," dedi Mine dişlerinin arasından ve hiç umulmadık bir anda yanındaki adamın elinden sertçe keskin neşteri aldı ve saniyenin onda biri kadar kısa bir sürede elini öne uzatarak neşter ile bileğini kesti. İkiye ayrılan deri ve patlayan damardan fışkıran kanlar, Mine'nin yüzüne bulanırken, adamlar tutmak istedi fakat şapkalı adam "Bırakın," dedi sakin bir sesle. "İstediğim buydu."

Adamların ikisi de havuzun köşelerine doğru çekildiğinde Mine yüksek bir sesle çığlık attı ve diğer bileğini de neşter ile kestiğinde kanlar, ellerine, parmak uçlarına bulaştı. Havuzun rengi, tamamen kan kırmızı rengine büründüğünde Mine, çığlık çığlığa gökyüzüne baktı ve bilekleri karşıyı gösterecek şekilde kanlar içinde havuzun içinde durdu.

Bir çocuk havuzu, kalbinin orada neşter ile atılmış bir çarpı izi; bilekleri kendi rızasıyla parçalanmış çıplak bir kadın ve kan ile dolu bir su...

"Kaç!" diye bağırdı Minel'in ablası son nefesini tüketirken ve havuzun içinde zorlukla yürümeye başladı, bakışlarını gökyüzünden ayırmıyordu. "Kaç kardeşim, kaç! Ben öldüm, kaç!"

Minel duymuyordu, Minel görmüyordu, Minel anlayamıyordu, Minel yaşıyorsa da farkında değildi. Sanki o neşterlerle onun boğazını kesmişlerdi, sanki neşterleri yutmuştu ve kalbi paramparça olmuştu; sanki Minel, neşterdi ve kendisine dokunsa kanayacaktı.

Mine, havuzun içinde çıplak bedeniyle zorlukla yürüdü ve dışarıya çıktı; karlara adımını attığında gözlerini gökyüzünden ayırarak son bir kere kardeşine baktı, ardından fısıldadı: "Kaç. Bize öğretildiği gibi kaç." Bir damla yaş, gözünden aşağıya doğru süzüldüğünde sanki Mine, ölmüyor, son bir kere yaşıyordu. "Prometheus'tan kaç. Sana yalvarıyorum güzel kardeşim. Kaç!"

Yarım adım attı, bakışları odağını kaybetti, ardından ağzının kenarından kan gelmeye başladığında gözlerinin beyazı ortaya çıktı ve karlar, kan ile kaplanırken, yüz üstü yere düştü. Ablasının çıplak cesedine bakan Minel, kendini kör olmuş gibi hissediyordu. Her yer kan kokuyordu ve Minel, cennetteki inci tanelerini zehir gibi yutmuştu.

Şapkalı adam ellerini birbirine çarptı ve alkışlayarak "Gösteri sona erdi!" diye bağırdı, ardından parmaklarını şıklattı. "Aydınlanan gündüz ve gökyüzü, sizin için."

Minel'i tutan adamlar onu tutmaya bıraktıklarında Minel artık ne çırpınıyor ne hareket ediyordu. Elinde sımsıkı tuttuğu Berry, bir anda ellerinden kayıp gitti ve karların içine düştü.

Kaç, dedi içinden bir ses. Durma, ailenin dediğini yap, kaç. Prometheus'tan kaç.

Minel'in bakışları ablasından ayrıldı ve şapkalı adama baktı, kısık bir sesle "Prometheus," diye fısıldadı, ardından geriye doğru adım attı. Bütün bakışlar onun üzereydi.

"İki seçeneğin var," dedi Prometheus ve Minel'e biraz daha yaklaştı fakat yüzünü şapkayla tamamen örtüyordu. "Ya neşteri alacaksın, bileklerini keseceksin," güldümsedi, "ya da beni beklemek için kaçacaksın."

Ölüm ve yaşam.

Ölüm ve intikam.

Ölüm ve ölüm.

Eğer, ölümü seçerse gündüzün içindeki gece; eğer yaşamı seçerse gecenin içindeki en belirgin acı onun gündüzü olacaktı.

Evet, acı gündüzdü; gece sadece acıyı gizlerdi ve bir neşterin ucundaydı.

Ablasına doğru yürüdü, karı, kana boyayan renk gitgide genişliyordu ve ablası, karların içine daha fazla gömülüyordu. Çıplak ayakları, karların üzerinde adım izlerini bıraktı ve yerde, ablasının parmaklarının ucunda duran neştere baktı.

O, geceydi.

Hıçkırdı, gözyaşları sessiz bir şekilde yanaklarından süzüldü ve ablasına dokunmadan yerdeki kanlı neşteri eğilerek aldı; parmaklarına kanlar bulaşırken, ablasının kanını koklamak için parmaklarını kokladı. Duruşunu dikleştirdi, elinde neşteri tutarak geriye doğru gitti ve gözlerini kıstı.

O, geceydi.

Az önce durduğu yere gittiğinde neşteri işaret ve baş parmağının arasına aldı, avuçlarının içi ablasının kanının rengine boyandı; bakışlar sadece onun üzerindeydi.

Ablasının sesini duyar gibi oldu, birkaç kar tanesi yüzüne çarptı; kaç diyordu, kaç.

O, gece miydi?

Neşteri sıkı bir şekilde parmaklarının arasında tuttu, bakışları ileride duran Prometheus'a takıldı; dudaklarında bir tebessüm vardı. Neşteri daha sıkı tuttu, avucunun içinden bileğine doğru akan ablasının kanı kara karıştı ve birkaç kar tanesi daha yüzüne çarptı; yağmaya başlayan karlar, acının izlerini silebilecek miydi?

Güneş, bulutların arasından görünmeye başladı.

Prometheus'un cehennemi, Minel'i yakabilecek miydi?

Babasının sesini duyar gibi oldu. Kaç, dedi yalvarırcasına. Yaşama kaç, ölümü terk et.

O, gece değildi.

Minel'in kaşları çatıldı, hırlar gibi bir ses çıkardı ve bir anda yanında duran adamın boynuna sert bir şekilde neşteri sapladı; adamı acı içinde haykırırken, yerde duran Berry'yi cline aldı ve geriye doğru yürümeye başladı.

O, gündüzdü.

Prometheus, yüksek bir sesle kahkaha atmaya başladığında Minel, duraksamadı ve boynuna sapladığı neşterden dolayı yere düşen adama ve karların örteceği ablasının yüzüne bakmadan arkasını dönerek çıplak ayaklarla koşmaya başladı.

O adamlar ne gece ne gündüzdü; onlar gündüzü kirletecek olan lekelerdi.

"Küçük kız!" diye bağırdı Prometheus arkasından. "Bana geri gelmek için kaçıyorsun."

Minel, duraksamadı, koştu, parmaklarından yerlere damlayan kanlar ve gökyüzünden yerlere düşen karlar onun acısını azaltmadı.

Güneşe ise meydan okudu; cehenneme ilk başkaldırıyı Minel Karaer yaptı.

Onuzunun üzerinden sadece bir an arkasına baktığında artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Geçmişin acıları, geleceğinin emareleri olacaktı.

Birinin hayatını ve hayallerini elinden çalmak, şeytanı bile kıskandıracak kadar kötü biri olmaktı; bunu çok geç anlamıştım.

Gelişigüzel açılmış bir fotoğraf karesinde kötülüğü zerre hak etmeyen bir yüzle karşı karşıya geldiğiniz zaman, fotoğraf bile olsa o yüze bakacak kuvveti kendinizde bulamıyordunuz.

En güzel hayallerin katili, en kötü düşlerin katledildiği kişiydim.

Şeytana en büyük ceza neydi?

İyilikti.

Kalbim, bir cesedin üzerinde paylanan kurşun gibi yakıp geçtiği yerlerde alev alev can veriyordu.

İyi insanlar, kötü insanlara en büyük cezaydı; bu değişmezdi.

Zihnim bozuk bir dikenli çark gibi dönerken, başımın acıdığını hissediyordum; görüntüler, sesler, gürültüler, sessizlikler; hepsi hep beraber zihnimin içinde can buluyordu.

Gözlerim donuklaştı, başta nefes alamadığımı hissettim fakat birkaç saniye sonra bakışlarım irileştiğinde zaman kavramı büyük bir fanusun içine beni çekiyormuş gibi kollarının arasına aldı.

Adamın ellerinde sanki sevdiğim bir cesedin kokusunu aldım.

Yüzünde kar maskesi olan adam benden on beş ya da yirmi santim daha uzundu; yüzünde bir kar maskesi vardı ve ona baktığım zaman karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordum. Işık tamamen bizi terk etmişti; pencereden vuran ışık ise adama arkasından vuruyordu.

Donuk bakışlarım bir an kendine gelirken, kafamı iki yana sallayıp ondan kurtulmaya çalıştım fakat adam, elini ağzıma daha sert bastırdı ve homurdanmalarımın sesi bile o kadar kısık duyuldu ki nefes alamadığımı hissettim. Ellerimi ona yumruk geçirmek için rastgele salladım fakat hiçbir şekilde etkilenmiyordu; gelişigüzel savurduğum tekmeler sanki onu içten içe güldürüyormuş gibi hissediyordum.

Korel. O neredeydi?

İnledim, kurtulmak için sessiz bir şekilde çığlık gibi inledim fakat sesimin Korel'e ulaşamayacağını biliyordum. Adam, hızlıca eğildi ve yerde duran fotoğraf karesini eline alarak hiç beklemediğim bir anda o eliyle boğazımı tuttu. Parmaklarının sert kavrayışı, boynumu ele geçirirken, beni o şekilde, sımsıkı tutarak havaya kaldırdı ve ayaklarının yerden kesilmesine sebep oldu.

Diğer eliyle ağzımı kapatmaya devam ederken acı içinde hırladım; adamın ellerinin içi güzel bir ceset gibi kokuyordu. Beni hemen arka tarafta duran duvara sertçe yapıştırdığında eli hâlâ boğazımda sanlıydı, ayaklarımın yerle teması yoktu ve yüzlerimiz karşılıklıydı.

"Minel Karaer," dedi kısık bir sesle; sesinde tanıdık bir duyumsama vardı.

Boğazıma parmaklarını geçirdiğinde nefes alamadığını hissettim; öyle ki nefesim inlemelerime bile yetmiyordu. Ayaklarımı sallamaya başladığımda ellerimi adamın boynumu kavrayan koluna sardım ve tırnaklarımı geçirdim. Beni, geriye doğru çekti ve sertçe duvara çarptı. Başım, şiddetli bir şekilde duvara çarparken, ensemden aşağıya elektrik çarpmış gibi bir acının geçtiğini hissettim.

"Beni dinle," dedi ve bir anlık Korel'in geleceği yöne doğru baktı. "Nefes almak istiyor musun?" Bir an ona boyun eğmek istemedim ve çırpınmaya devam ettim; ses çıkarmamı istemeyeceğini anlamıştım. "Demek ölmek istiyorsun," dediğinde parmaklarının ucundaki çarpan damarların o zedeleyici hissini, boynumda hissettim. Tırnaklarını daha sert koluna geçirdim. "O halde," dedi ve yüzüme doğru yaklaştı. "Baban hakkında da bilgi almak istemiyorsun."

Kasıldım ve tekmelerim durdu; koluna tırnaklarımı geçiren parmaklarım gücünü kaybederken, bakışlarımın değişikliğe uğradığını biliyordum. Adam, boğazımı kavrayan elini eş değer bir şekilde gevşetti ve kafasını aşağı yukarı salladı.

"Ses çıkarmayacaksın. Duydun mu?"

Hareket bile edebileceğimi sanmıyordum; öylece bakmaya devam ettim. Adam boynumdaki elini tamamen uzaklaştırdığında fotoğraf karesini yüzüme doğru tuttu. Bakışlarım, ilk olarak annemin yüzüne takıldığında gökyüzünün kasırgaları, kalbimin üzerinde defalarca paylandı. Bir baş, bir bedenden ayrılmıştı; o baş benim anneme aitti ve bu görüntüyü hiçbir zaman unutamayacağımı hissediyordum.

Annemin sesini duyuyordum, o neşeli ama bir o kadar da kederli sesini... Fark ettiğim bir şey vardı; annemin hiçbir zaman duygularını düşünmemiştim fakat şimdi, bu zaman diliminde düşündüğüm zaman aslında onun da benimle aynı kaderde olduğunu fark ediyordum.

Bir sabah, kaçmak için adım attığımız her şehrin yollarında, annemin gözyaşları asfalta veda ederdi ve her gittiğimiz yerde annem biraz daha yok olurdu; biraz daha kendinden bir parça bırakırdı.

Mesela Ankara'dan İstanbul'a taşınırken, annem en sevdiği nevresim takımlarını bırakmıştı. İstanbul'dan İzmir'e taşınırken, o renkli fincanlarını... İzmir'den Adana'ya taşınırken, kuş desenli yelpazelerini...

Her seferinde, her şehre kendinden bir parça bırakan annem; beni o gün, okuldan döndüğümde ölmeden önce bırakmayı mı tercih etmişti?

Ondan bir parça olan sevdiği pamuklu nevresim takımları değildim, renkli fincanları değildim, kuş desenli yelpazeleri değildim. Annemin turuncu saçlı kızıydım ve ölmeden önce, beni bıraktığını düşündüğü zaman; bütün şehirlerde bıraktığı parçalar ağlamış mıydı?

Yaşamasını istediğimi kalbimin içinde hissediyordum; ona daha fazla renkli fincanlar, pamuklu nevresimler, kuş desenli yelpazeler almak için.

Bir annenin ölümü, bir gecenin çöküşü ve gündüzün sürekli devam eden başlangıcıydı.

Ben kendimi hep gündüzde hissediyordum.

Adam, elini yavaşça boynumdan tamamen çektiğinde ayaklarım sertçe yeri buldu ve aynı anda ağzımdaki elini de çekti; hipnoz olmuş gibi fotoğraf karesine bakmaya devam ettim.

Bakışlarım, babamın yüzüne kaydığında yutkunmakta zorlandım; o oradaydı. Her şeyiyle babam bir fotoğraf karesinin içinde bana gülümsüyordu fakat onu artık düşünmek istemiyordum.

Bir babanın öldüğü öğretilebilir miydi? Bana babamın öldüğünü öğretmişlerdi. Kelime kelime, harf harf, beni babamın öldüğüne inandırmaya çalışmışlardı.

Bir babanın ölümü, gündüzü aydınlatan güneşin çöküşü ve zifiri aydınlığın kucak açtığı yalnızlığıydı.

Evet, kendimi gündüz hissediyordum, evet güneş çökmüştü ama benim gündüzümü güneş değil, bulutlar aydınlatıyordu.

Babamın öldüğüne hiçbir zaman inanamamıştım, babam güneşi çökertmiş olabilirdi ama bulutları benim gündüzüme ışık gibi bıraktığında ben güneşe inancımı kaybetmiştim.

Babam güneşi çökertmiş miydi?

"İşte böyle," dedi adam. Fotoğrafı gözümün önünden uzaklaştırdı ve elinde tutmaya devam ederek yüzüme doğru yaklaştı. "Beni hatırlıyor musun?" Bakışlarımı boşluktan çekerek yüzüne baktım ve ağır bir şekilde kafamı iki yana salladım. "Biliyordum," dedi. "Sen hiçbir şey hatırlamıyorsun."

İşte bu noktada, kendimden bile gizlediğim büyük bir sırrımı ortaya çıkarıyordu; birçok şeyi hatırlamadığımı biliyordum ama neleri hatırlamadığımı bilmemek benim canımı yakıyordu.

Hatırlamak mı daha kötüydü, hatırlamamak mı, işte bunu bilemiyordum.

"Babam," dedim, boğuk bir sesle. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Bir kâğıdın buruşma sesini duyar gibi oldum ve adamın elinde tuttuğu fotoğraf karesini elinde sımsıkı tuttuğunu fark ettim; geriye tek kalan canlar, görüntülerden siliniyordu.

"Mine," dedi adam ve göz ucuyla tekrardan Korel'in geleceği yöne doğru baktı. Kısa bir sessizlik oluştuğunda onun gözlerine boş boş bakmaya devam ettim; yan döndüğü zaman fark ettiğim ayrıntı gözlerinin açık bir renkte olduğuydu. Tekrar bana baktığında bir tepki vermemi bekliyormuş gibiydi fakat hiçbir tepki vermediğimde kısık bir sesle gülmeye başladı; gülüşü içten değildi ama ürkütücü bir etkiye sahipti.

"Mine'yi görmek ister misin?"

Gözlerimi kıstım ve bir an, zihnimin içinde yükselen bir kadının çığlık sesine kulak verdim; acı, soluk borumdan, göğüs kafesime doğru girdiğinde "Mine kim?" diye sorabildim. "Babam hakkında ne biliyorsun?"

"Çok tuhafsın küçük," dedi ve elini alnıma yapıştırarak beni tekrar o şekilde duvara itekledi. "Bir evin içerisinde bir adam senin ağzını kapatıyor, senin boğazını sıkıyor ve sen ona 'Sen kimsin?' diye sormayı bile akıl edemiyorsun. Hadi ama," dedi ve nefesini dışarıya verdiğinde alkolün kokusunu aldım. "Seni buna mı alıştırdılar?"

"Sen kimsin?" dedim gelişigüzel bir şekilde. "Babam hakkında ne biliyorsun?"

On dokuz yaşında bir kadına göre fazla hissizdim ya da fazla ruhsuzdum fakat küçüklüğümden beri bana öğretilen tek bir şey vardı; karşıma kimin çıkacağını hiçbir zaman bilemezdim. Buna hazırlıklı olarak büyümüştüm, buna hazırlıklı olarak büyütmüşlerdi.

Alnımda tuttuğu elini bastırdı ve diğer elini de duvara yaslarken, üzerime tamamen eğildi. "Beni sizin kaçtığınız kişi sanıyorsun, değil mi?" Dudaklarım aralandı, bir cevap vermedim. "Hayır," dedi zihnimden geçene cevap vererek. "Ben de sizin kaçtığınız kişiden kaçıyorum," duraksadı, yüzüme biraz daha yaklaştı.

"Yakalandım."

Duvarda duran elini yavaşça çekti ve yüzünde duran kar maskenin ucunu tuttu; alnımda duran elini de çektiğinde aslında kaçabilecek durumda olduğumu biliyordum fakat yapamayacağımı da

biliyordum; yukarı kattan Korel'in adım sesleri geliyordu. Sanırım artık onun da gelmesini istemiyordum.

Adam, yavaşça kar maskesini yukarıya doğru sıyırdı ve ilk başta çenesini gördüm, daha fazla sıyırdığında gözlerimin önünde buruşmuş deri parçalarını gördüğümde gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Kar maskesini burnuna kadar kıvırdığında duvara biraz daha sokuldum ve gözlerim yüzüne odaklandı.

Bir tarafı, yanmıştı ve buruşan deriler yüzünün bir kısmını kaplıyordu; diğer tarafı sanki yanıcı bir maddeyle baskı yapılmıştı ve yanağında şeklini tanımlayamadığım bir şekil vardı. Dudakları, yanık izlerinden görünmüyordu, sanki konuşsa ağzının içinden ateş çıkacaktı.

"Daha fazla görmek istiyor musun?" diye sordu, dudaklarını zor hareket ettirdiğini o an fark ettim. "Gözlerimden biri yok."

Biraz daha duvara sokuldum ve "Ne istiyorsun?" diye fısıldadım. Gözlerimi ondan kaçırarak Korel'in geleceği yöne çevirdim ve yukarıdaki kattan bir şeyin düşme sesi geldi, ardından Korel'in sesini duydum.

"Kötülüğünü istemiyorum," dediğinde bakışlarım hızlı bir şekilde ona döndü ve kaşlarım çatıldı.

Boynumda hâlâ parmaklarının acısını hissediyordum ve az önce benim ayaklarımı yerden keserek duvara çarpan o değilmiş gibi davranıyordu.

"Buna inanmamı bekliyor musun?" diye sordum. "Sana inanmamı bekliyor musun?" Sokulduğum duvardan öne doğru çıktım ve ona meydan okuyormuş gibi baktım. "Bana, bilmediğim ve hatırlamadığım geçmişimden söz ediyorsun ve neyden kaçıyorsam senin de ondan kaçtığını söylüyorsun." Öfkeyle nefesimi verdim. "Normal bir günde karşıma çıkamıyorsun, bu gece geliyorsun ve yüzünde bir kar maskesi var. Hadi ama," diye homurdandım. "Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve ben birazdan bağırdığımda o buraya gelecek."

Bağırmayacağımı biliyordum, adam da sanki bağırmayacağımı biliyordu. Dudakları belli belirsiz sağa doğru kayar gibi oldu. "Bağır," dedi sanki beni körüklendirmeye çalışıyormuş gibi, ardından sert bir vurguyla ekledi. "Bu, baban hakkındaki gerçeği değiştirmeyecek."

"Neyin gerçeği?" dedim sert bir sesle ve ayaklarımı hızlıca yere çarptım. "Bana yüzünü gösterdiğin zaman sana inanacağımı mı

sanıyorsun?" Öfke, damarlarımda bir nehir gibi akarken dişlerimi sıktım ve yerlere dökülen papatyaları gösterdim. "Bu gösteri neydi o zaman?" Yere attığı buruşturulmuş fotoğrafı ayağımın ucuyla itekledim. "Peki ya bu? Babam hakkında hiçbir şey bildiğin yok senin."

Yukarıdan yine bir şeylerin devrilmesinin sesi geldiğinde adam, tavana doğru baktı, ardından alayla gülümsediğinde kafasını aşağı yukarı salladı. "Bu gösterileri ben hazırlamadım küçük." Eliyle tekrardan kar maskesini indirdi ve başıyla tavanı işaret etti. "O hazırladı."

İlk başta bir tepki veremeden onun yüzüne baktım, ardından "Sen," diye fısıldadım ve tırnaklarımı avuç içlerimi batıracak kadar çok sıkı yumruklar yaptım. "Ne saçmalıyorsun?"

"Küçük," dedi boğuk bir sesle kar maskesinin ardından. "Çözemediğin çok şey var, değil mi? Çok açık var ve her şey o hayatına girdikten sonra oldu."

"Hayır," dedim sert fakat kırılgan bir sesle. Bir gün bu konuşmayı biriyle yapabileceğimi hissediyordum, en başından beri fakat bu gece uygun bir zaman değildi. "Sana inanmıyorum, kendini kurtarmaya çalışıyorsun, yalan söylüyorsun."

Adam, hızlı bir şekilde arka cebinden beyaz bir mektup zarfı çıkardı ve elime tutuştururken, Korel'in adım seslerinin hızlandığını ikimiz de duyduk. "Yalan söylemiyorum. Bak, babana ne olduğunu bu mektubu açtığında anlayacaksın." Korel'in kapıyı sertçe çarpma sesi geldi, ardından başka bir odanın kapısını açtı. "Seni bulabileceğim tek yer burasıydı küçük."

"Sana inanmıyorum," dediğimde mektubu nedense elimde sıkıca tutuyordum. "Bana hiçbir şey söylemedin."

"Korel Erezli senin kaçışların," dedi kendinden emin bir güvenle. "*Korel Erezli senin sırların, Korel Erezli senin geçmişin, Korel Erezli senin varlığın.*"

Elimde iki seçenek olduğunun farkındaydım; hangi seçeneğe elimi uzatacağımı bilmiyordum.

"Hayır," dedim net bir sesle. "Sana inanmam için hiçbir sebep yok."

Kapı kapandı, Korel'in tok adım sesleri üst katta duyuldu; yaklaşıyordu.

"İyi dinle beni küçük," dedi ve dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. "Senin baban yaşıyor ve Korel Erezli onun nerede olduğunu

biliyor." Geriye doğru çekildiğinde elimde sıkıca tuttuğum mektubu işaret etti. "Bu mektubu okuduğunda bana inanman için bir sebep olduğunu göreceksin."

Hissettiğim güneşsiz gündüz, bir çığ gibi düşerken, sanki bütün acılarım o çığın altında kalmıştı ve bulutları tek bir nefesimle içime çekerek babama olan derin özlemimi hissetmiştim.

Umudu hissediyordum; umudu nefesimin içindeki bulutlarda, acılarımın üzerine çığ gibi düşen gündüzümde hissediyordum.

Babam yaşıyor muydu?

"Yalan söylüyorsun," derken aksini iddia etmesi için neredeyse yalvaracaktım. "Benim babam öldü."

"Senin baban yaşıyor ve sen de hiçbir zaman öldüğüne inanmadın," dedi tekrar ve sanki senelerdir duymak istediğim o cümleyi bana kurdu. "Mektubu okuduğunda yaşadığını göreceksin." Merdivenden adım sesleri duyuldu. "Ve onun her şeyi bildiğini de anlayacaksın."

Umut, yıldızsız gecelerin bulutu, sıcak gündüz güneşiydi.

Umut, hayatıma tek bir cümleyle yeniden girmiş gibi hissediyordum.

Adam, geriye doğru hızlı birkaç adım attı ve bana bakmayı sürdürdü. "Sana ulaşamayacak mıyım?" diye sordum, adamın tek bir cümlesi benim umudum olmuştu. "Eğer dediğin doğruysa bana yardımcı olmayacak mısın?"

Adam, girdiği teras kapısına doğru yürümeye devam ederken, gözlerini benden ayırmıyordu; o saniye ayağının birinin aksak olduğunu fark ettim.

"Seninle tekrar karşılaşacağız," dedi düz bir sesle. "O zaman baban da yanımızda olacak küçük."

Başka bir umut, yeşerdiği yerden ağacın köklerinden bile meyveler verirken, acı tat dudaklarımdan uzaklaştı ve adama belli belirsiz gülümsedim; gülümseyişim çaresizliği simgeliyordu fakat ben o umudu simgelesin istiyordum.

Merdivenin son basamaklarında Korel'in ayak sesi duyuldu, adam hızlıca teras kapısını açtı ve ben tek bir kararı ellerimde sıkıca tutarak mektubu sırtımda duran çantanın içine hızlı bir şekilde yerleştirdim.

Her şey tam beş saniye içerisinde olurken adamın yokluğu karanlık odayı doldurdu ve Korel'den önce bir el fenerinin ışığı odayı

aydınlattı, ardından Korel'in siluetini gördüm ve bakışlarımı ona doğru çevirdim.

Korel Erezli, senin kaçışların.

Korel Erezli benim kaçışlarım mıydı?

Kaçtığım bir adamın, defalarca topraklarına çekiliyormuşum gibi hissetmem, aslında benim hislerimin ne kadar değersiz olduğunu mu gösterirdi?

Belki de Korel Erezli gerçekten benim kaçışlarımdı ve ben ona kaçıyordum; bu da bir hisli.

"Turuncu," diye seslendi ve elinde duran fenerin ışığını yüzüme tuttu. Sadece mimiksiz bir şekilde ona doğru bakmayı sürdürdüm, o ise ağır ağır bana doğru yürümeye devam etti.

Babamın nerede olduğunu biliyor olabilir miydi, işte bu noktada çelişkiye düşüyordum. Nedense Korel hakkında hiçbir şeye şaşırmadığımı yeni fark ediyordum ama bu kadar derine bıçağını geçirip bana oyunlar oynayacak kadar ona ne yapmış olabileceğim hakkında ufacık bir fikrim yoktu.

Evet, en başından beri Korel ile ilgili çözemediğim paradokslar vardı fakat sonrasında fark ettiğim en büyük kanıt zaten Korel'in bir paradoks olduğuydu.

"Hım," dedi Korel ve iki adım ötemde durduğunda yüzünü silik bir şekilde gördüm; kaşları çatıktı. "Beni karanlıkta izlemeyi mi tercih ediyorsun?"

Sanki çantama attığım mektup ağırlık yaptı ve Korel'e ihanet ediyormuşum gibi hissettim. "Korel," diye mırıldandım ve gözlerimi sıkıca yumup derin bir nefes aldığımda bana daha fazla yaklaştığını hissettim.

"Turuncu," dedi vurgusu sert bir sesle. "Ne oluyor?"

Gözlerim kapalı bir şekilde "Kasanın oraya bak," dedim. "Bana birisi hediye bırakmış."

Korel'in hızlı bir şekilde benim yanımdan uzaklaştığını rüzgârından anladım ve gözlerimi kısık bir şekilde açıp göz ucuyla ona baktım. "Senin buraya bakacağını biliyordum."

Kasanın oraya gittiğinde elinde duran fenerle ışık tuttu ve kaşları daha fazla çatıldı ardından olduğu yerde çökerek papatyalara ellerini

değirdi; bir tane papatyayı eline aldığında bu sefer kaşları havaya kalktı ve kasanın içine baktı.

Aynayla karşı karşıya gelen Korel "Bu hediyenin sana olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu fakat sorduğu soruya kendisi bile bir şekilde inanmamıştı; bunu biliyordum.

Küçük birkaç adım attım ve yerde duran buruşmuş fotoğrafı elime alarak ona doğru uzattım. Eğildiği yerden, alttan alttan bana baktığında fenerin ışığı onun şu an hiç de güven vermeyen gözlerini aydınlattı.

Korel, uzattığım fotoğrafı aldı ve feneri kasanın üzerine koyarak yüzünü tamamen aydınlatmasına sebep oldu. Buruşturulan fotoğrafın çıkardığı ses, kalbimin atışlarını daha fazla hızlandırıyordu.

Öylece dikilmek yerine onun yanına eğildim ve dizlerimin üzerinde durdum. Korel, fotoğrafa baktı ve yüzünden şüpheli bir ifade geçti; beklediğim şaşkınlık yoktu.

Gerçekten bütün planlar ona mı aitti?

İşte buna inanamıyordum.

İşaret parmağıyla beni gösterdi. "Bu sensin," dedi. "Diğerleri annen ve baban mı?"

Gözlerinin içine baktım, o ise bana bakmıyordu. Bunu yapmış olabileceğine inanmak dahi istemiyordum. Gözlerini yavaşça fotoğraf karesinden ayırdı ve uzun kirpiklerinin gölgesi, yanaklarına düşerken, el fenerinin sarı ışığı yüzünün sol tarafını aydınlattı.

Yanına biraz yaklaştım, fotoğrafa baktım ve işaret parmağımla annemi göstererek "Bu annem," diye fısıldadım. "Öldü."

Korel, bana bakmayı sürdürdü ve fotoğrafa bakmadı. Sebebini sormasını bekledim fakat o beni şaşırtmadı ve sormadı; bana bakmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Nefesi derin, gözleri keskindi.

"Ölmedi," dediğimde bakışlarımı ona çevirdim. "Öldürüldü." Ellerimin titrediğini fark ettim. "Kan dondurucu bir şekilde can verdi."

Korel, gözlerinde mevsimin en ılığını taşıyan adam, bana öyle bir baktı ki; bir an onun bana oyun oynamayacağına inandım. Bakışlarında belki de ilk defa şefkatin en sıcak rengini gördüm; sanki sonbaharında bütün yapraklar uçuştu da bir ağaca saplanıp kalan tek bir yaprağı benim için sakladı.

"Baban?" dediğinde sesi derinden ve kısık geliyordu. "Ona ne oldu?"

Boğazımın acıdığını hissettim, gözlerimin cayır cayır ateşe maruz kalmışçasına yandığını ve parmaklarımın bir ölümlünün ölüsüne dokunmuşçasına acıdığını ama bunları ona göstermemek için tekrar bakışlarımı fotoğraf karesine döndürdüm.

"Babam da öldü," dediğimde sesim titriyordu. Umut ağacı, eğildi ve benim belki de inancımı Korel sömürdü. "Ölmüş." Düzelttiğim kelimeye dikkat eden Korel'in gözlerine baktığım zaman, ağaçta takılı kalan tek yaprak sallanmaya başladı.

"Ölmüş?" dedi sorguluyormuş gibi ama amacının sorgulamak olmadığını çok iyi anlamıştım.

"Öyle söylüyorlar," dedim yutkunarak. "Öldüğünü söylüyorlar ama ben bilmiyorum."

Bakışlarımız, kısa bir kader ipiyle bağlanıyormuşçasına birbirine kenetlendi ve sadece gözlerimiz konuştu. Bir cevap vermesini beklemek yerine onun gözlerinde yanıtı aradım fakat Korel o kadar gizliydi ki ben onun gizli kapılarını açabileceğimi sanmıyordum.

"Her kim yaptıysa annemin yüzüne çarpı atmış," diye fısıldadım. "Fakat babam ve bende çarpı yok. Söylesene Korel, ben yaşıyorum, değil mi?"

Korel, kısa bir an sessizliğini devam ettirse de sonrasında "Sarınım," diye benim gibi fısıldadı. "Yaşıyorsun, Turuncu."

"Yaşıyorum," dedim tekrar ederek. "Yüzümde bir çarpı işareti yok. Babamda da yok. Babam yaşıyor mudur, Korel?"

Gözlerini fotoğraf karesinden ayırdı ve bana, tek bir yaprağa muhtaçmışım gibi baktı, o yaprağı koparmak istemiyormuş gibi baktı; ben bakışlarında yine o ılık rüzgârı hissettim ve umut için dudaklarından çıkacak her kelimeyi bekledim.

"Söylesene," dedi buz kırağı bir tınıyla. "Babanın ölmediğine mi inanıyorsun?"

"İnanmakla," dediğimde sarı fenerin ışığı gitgide kısıldı. "İnanmak istemek farklı şeyler, değil mi? Ben inanmak istiyorum. Bak," dediğimde gözlerimi sıkıca yumdum. "Bu zihnimin içinden nefret ediyorum, hiçbir şey anlamıyorum."

"Turuncu, gözlerini aç," dediğinde sesi baskın geliyordu. Yavaşça gözlerimi araladığımda elinde duran fotoğrafı parmaklarıyla iyice düzeltti ve bana doğru dönerek gözlerini kıstı. "Bazı şeyler kafanın

içinde değildir, bazı şeyler zihninden ibaret değildir." Fotoğraf karesini tam iki göğsümün ortasına yasladı ve parmaklarıyla baskı yaptı; kalbimin atışı aile fotoğrafımıza ve onun parmaklarına çarparken, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Hisler Turuncu, hisler. Bak buradalar. Ne hissediyorsun?"

Ürkek bir şekilde titreyen elimi havaya doğru kaldırdım ve parmak uçlarımı onun fotoğrafı sabit tutan parmaklarının ucuna değdirdim. "Ne hissediyorum, biliyor musun?" Parmaklarının ucu, belki de kaderi gibi buz gibiydi. "Annemin ölümüne kalbim acı içinde çarparak tepki veriyor fakat babam," duraksadım ve parmaklarımı bastırdım. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Ben sırf babam öldüğü için bir şey hissetmedim diye kendimi suçladım."

Korel, fotoğrafı avucunun içine sakladı ve kalp atışlarımı net bir şekilde hissetti. "Atışlar," dediğinde yakın bir dejavuyu hissettim. "Kalbinin atışlarına güvenmelisin. Kalbine güvenmelisin."

Sanki onun büyük eli, benim kalbimi ve ailemi avucunun içinde sımsıkı tutuyordu; bu fazla ironikti ama bunu hissediyordum.

O bir şeyler biliyor olabilir miydi?

Korel Erezli senin sırların.

Korel Erezli benim sırlarım mıydı?

Ağaçta tek başına duran o yaprak, hâlâ rüzgâra karşı koyuyordu fakat dayanacak gibi değildi.

Belki de o yaprak, artık ölmüştü fakat ben onu iple o ağaca bağlamıştım ve istediğim gibi görüyordum; bunu bilemezdim. Korel Erezli, benim hatırlamadığım sırlarım ise ona kendimden daha fazla güvenmem gerekiyordu çünkü o tamamen ben oluyordu.

Yavaşça elini kalbimden çektiğinde fotoğraf kucağıma düştü ve papatyalara doğru baktığında ikimizden de parçalar eksilmiş gibi görünüyordu.

"Öncelikle," dedi ve boğazını temizledi. "Sana neden böyle bir şey yapsınlar ve burada?" Kaşlarını kaldırdı, ardından çöktüğü yerden ayağa kalkarak beni yerde bıraktı. "Şüphelendiğin birisi var mı?"

Acı bir şekilde gülümsedim. "Bütün insanlar."

"Bütün insanlar?" dediğinde tek kaşını havaya kaldırmıştı. Başını kaldırıp ona baktım ve kucağıma düşen fotoğrafı ellerime alarak

"Bütün insanlar," diyerek yineledim. "Bütün insanlardan şüpheleniyorum. Bana bu öğretildi."

Korel, gözlerini benden ayırdı. "Bir mesaj vermek istenildiği açık bir şekilde ortada."

"Sence?" dedim ve sesimdeki şüpheyi duydum. "Bu eve geleceğimi önceden bilen birisi ve ben bile dört saat öncesine kadar buraya geleceğimi bilmiyordum."

Korel, gözlerini bir noktaya dikti ve yavaşça çenesini kaşımaya başladı; bir şeyler düşündüğü çok açık bir şekilde ortadaydı, ardından bir anda tekrar yere çöktü ve kasanın içinde ne varsa hepsini dışarıya dökmeye başladı.

"Hey," dedim ve ona doğru yaklaştım. "Ne yapıyorsun?"

Bir cevap vermedi ve papatyaları neredeyse fırlatarak kasanın içini tamamen boşaltmaya başladı. Papatyalar gittikçe daha fazla kan rengine bulanıyordu; sanki canlı bir kan rengiydi ve sanki daha yeni kana bulanmışlar gibi beyazlarından kan damlıyordu.

Kötü bir koku burnuma dolarken, yüzümü buruşturdum ve Korel, tam o an "Siktir," diye inledi ve kasanın üstünde duran el fenerini alarak kasanın içine tuttu. Başımı eğip kasanın içine baktığım zaman kısık bir sesle çığlık attım ve olduğum yerden geriye doğru kaçtım.

Korel, tereddüt bile etmeden elini kasanın içine soktu ve gördüğüm şeyi sımsıkı tutup kasanın içinden çıkarırken ellerimi yüzüme yerleştirerek "Hayır!" diye inledim.

Terrier cinsi bir köpek kafası, kasanın içinden çıktığında annemin, başı gövdesinden ayrılan görüntüsü gözlerimin önüne serildi ve elimle ağzımı kapatarak Korel'in havada elinde tutarak baktığı köpeğin başına baktım. Gözleri ve ağzı açıktı, boynunun olduğu yerden, beyaz açık kahverengi tüylerinden hâlâ kanlar damlıyordu ve yeni öldürüldüğü çok açık bir şekilde ortadaydı ama kokusu gitgide kötüleşiyordu ve dayanabilecekmiş gibi hissedemiyordum.

"Piç kurusu," diye hırladı Korel ve dişlerini sımsıkı kenetledi. "Bir köpekten ne istediler?"

"Annem," dediğimde artık nefes alamayacakmış gibi hissediyordum. "Annem böyle öldü." Korel, hızlı bir şekilde başını bana çevirdiğinde bir elimi kalbime yerleştirdim ve tam o an, zihnimin içine

yerleşen görüntüyle beraber hatırladığım o kısa detay "Hayır!" diye bağırmama sebep oldu. "Çakır!"

Köpeğin adı Çakır'dı ve babamın Sarıyer'deki evimizde yani son beraber olduğumuz evimizde büyüttüğü köpekti. Zihnimde oluşan tek görüntü, babamın Çakır'a mama verirken, benim Çakır'ın uzun, kahverengi tüylerini okşuyor olduğumdu. "Hayır!" diye tekrardan bağırdığımda Korel'in yüzüne baktım. "Korel bu köpek babamın köpeği!"

Zihnimi tamamen taradım ama babamın ölümünden sonra bu köpeğe dair tek bir ize rastlayamadım. Köpek hâlâ yaşıyordu ve bu gece mi ölmüştü?

"Emin misin?" diye sordu Korel sakin bir sesle fakat kafasında bir şeyler oturuyormuş gibiydi.

"Evet!" diye inledim. "Çakır o. Babamın köpeğiydi, Sarıyer'deki evimizde besliyorduk, sonra ona ne olduğu," gözlerimi irice açtım, "Korel köpek babamlaydı ve onu babamdan aldılar mı? Korel, babamın yaşadığının bir mesajı mı bu? Bu köpek ben onu bildiğim zamanlar yavruydu."

Korel, elinde duran köpek başını yavaşça yere bıraktı ve parmaklarıyla şakaklarına masaj yapmaya başladığında "Babanın köpeğiyle sana anneni hatırlatmaya çalıştılar," diye mırıldandı. "Babanın köpeği yaşıyordu."

Kulaklarım çınlıyordu, başım dönüyordu, koku beni mahvediyordu. İlk defa hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim, yüreğimi ortaya bırakıp parçalanana kadar ağlamak istedim fakat tek yapabildiğim nefes almaya çalışmak oldu.

"Korel," dedim çaresiz bir sesle. "Neler oluyor?"

Bakışlarını bana çevirdi ve hızlıca ayağa kalktı. "Sarıyer'deki o evinizin yerini hatırlıyor musun?"

Kafamı hızlıca iki yana salladım. "Hiçbir şey hatırlamıyorum ama belki amcamdan öğrenebilirim."

Korel, ensesindeki saçları kavradı ve sertçe çekiştirerek "Amına koyayım," diye hırladı. "Buraya gelmemen gerekiyordu."

O an, ona inandığımı hissettim; Korel bana bu konuda oyun oynayacak biri değildi.

"Hayır," diye karşılık verdiğimde ayağa zorlukla kalkmaya çalıştım fakat bacaklarımı hissetmiyordum. "Bu gece buraya kesinlikle

gelmem gerekiyordu." Ayaklarım yere sağlam bir şekilde bastığında yerde duran Çakır'a baktım ve ona dokunmak için tek bir adım attığımda başım döndüğü için dengemi kaybettim ve ayaklarım birbirine dolandı; düşeceğim sırada Korel, beni belimden kavradı ve kendine yasladı. Ellerim, onun göğüs kafesine tutunurken, belimi kavrayan sıkı kolu ve gözlerimle kesişen gözleri, sanki onun; benim sırlarım olduğunu gösteriyordu.

"Tamam," dedi Korel sakin bir sesle. "Sen iyi değilsin, buradan gideceğiz."

Acı içinde derin bir nefes aldığımda göğüs kafesinde duran ellerim titriyordu. "Onu gömmek istiyorum," dedim kısık bir sesle. "O papatyaları ekmek istiyorum, o fotoğrafı temizlemek istiyorum. O aynayı kırmak istiyorum."

"Tamam," dedi tekrar ve hiç beklemediğim bir anda çenesini alnıma yasladı; sert sakalları alnıma değerken, yanık izinin olduğu yerden çıkmayan sakallarının boşluğunu daha net bir şekilde hissettim. "Hepsini halledeceğiz ama bugün değil Turuncu, bugün değil."

Karşı çıkabilecek gücü kendimde bulamadım, karşı çıkabilecek kuvveti kendimde bulamadım ve kazağını sıkı bir şekilde kavradım. Çenesini alnıma sürttükten sonra geriye doğru çekildi ve yüzüme baktı. "Amcan evde mi?"

Başımı onun göğüs kafesine saklamak istiyordum, lanet olsun, Korel'e hiç olmadığı kadar çok sığınmak istiyordum ve bu gece için bu saçmalıktı; bunu biliyordum. "Evde değil."

Elini havaya kaldırdı ve yüzüme dokunacakmış gibi yaklaştırdı fakat sonrasında bunun sanki saçma bir hareket olacağına karar vermiş gibi kaldırdığı elini ensesine götürdü; gözleri keskinleşirken "Gidelim," diyerek beni kendinden uzaklaştırdı. "Bunları sonra halledeceğiz."

"Hayır," dedim küçük bir çocuk gibi huysuzlanarak. "Onu gömmek istiyorum. Bunu bana yapma, lütfen yapma."

Çakır, hatırlamadığım detayların en güzeliydi ve aylar belki de seneler sonra ilk hatırladığım şey, babamın köpeğiydi.

"Söz veriyorum Cüce," dedi sert bir sesle. "Dediklerinin hepsini yapacağız ama şu an değil."

Nedense bir an, Korel'in sözüne, kendimden bile daha çok inanmam gerektiğini hissettim. Sanki onun verdiği söz, benim kendime olan inancımdan bile daha büyüktü.

Göz ucuyla son bir kere etrafa baktı, ardından yere düşmüş olan fotoğrafı alarak bana uzattı; titreyen ellerimle fotoğrafı tuttuğumda "İlk iş bunu temizlemek olacak," dedi. "Gerisini de sonra halledeceğiz. Birazdan birisini arayacağım ve buraya gelip Çakır'ı alacak, burayı temizleyecek, yarın gömeceğiz. Tamam mı?"

Kafamı aşağı yukarı salladığımda fotoğrafa bakmamak için çaba sarf ediyordum.

Korel, el fenerinin düğmesini kapattı ve az önceki adamın çıktığı teras kapısına doğru yöneldiğinde kollarını benden uzaklaştırdı. Bir an onun kolları olmadan yürüyemeyeceğimi hissettim fakat bu iğrençti; bunu hissetmem, kendimi defalarca uçurumun kenarından atmak gibi bir şeydi.

Bileğimi yumuşak bir şekilde kavradı ve teras kapısına doğru yürümeye başladı; sarsak adımlarımla onu takip ederken, son bir kere yerde başı kalmış olan Çakır'a bakmadım.

Motosikletinin önüne geldiğimizde havanın soğuduğunu titreyen bedenimden fark ediyordum; üzerime giymiş olduğum ceketim ince gelmeye başlamıştı. Ya da hiçbir şey hissetmiyordum ve bedenim olanlara bu şekilde tepki veriyordu; bilemiyordum.

Korel, bileğimi bırakıp bana döndüğünde kaşları havaya doğru kalktı ve o âna kadar delirmiş gibi sarsıldığımın farkında değildim. "Sikeyim," dedi ve o saniyeye kadar atıştıran yağmuru da hissedemediğimi fark ettim. "Çok üşüyorsun." Üzerindeki siyah kot ceketini hızlıca çıkardı ve omuzlarıma yerleştirdiğinde çıplak bacaklarıma baktı. "Donuyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim fakat dişlerimin birbirine çarptığını da konuşana kadar fark edememiştim. "Sanırım üşüyorum." Bir tür kriz geçiriyor olabilir miydim?

Sol kolumu tuttu ve ceketin koluna geçirirken, yüzü o kadar ciddiydi ki gözlerimi ondan ayıramadım. Sağ kolumu cekete ben geçirdiğimde "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Başına dert açtım, değil mi?"

"Kes sesini cüce," dedi ve ceketin şapkasını başıma geçirdi. "O kadar kısasın ki sesin bana ulaşmıyor, üzgünsen de duymuyorum."

Bir tepki vermeden ona bakmayı sürdürdüm fakat Korel, bir anda benim belimi kavradı ve kıvrak bir hareketle motosiklete bindirdiğinde başımın farkında olmadan geriye doğru gittiğini hissettim ve Korel, ensemi kavradı. "Başın dönüyor mu?"

Hiçbir cevap veremedim. Ensemden elini çektiği an geriye doğru düşen başım ve bedenime küfür eden Korel'in sesini çok uzaktan geliyormuş gibi duyduğumda zihnimin içindeki sesler yükselmeye başlamıştı.

"Böyle olmayacak," dedi ve ensemi tutmaya devam ederek motosikletine bindi; o an onun benim arkama bindiğini fark ettim. Bir anda tekrardan belimi kavradı ve havalandım, ardından bacaklarım iki yana açık şekilde ona doğru dönük, neredeyse kucağında oturduğumu fark ettim. Başım öne doğru düştüğünde, alnım onun göğüs kafesine çarptı.

"Ellerini sar Turuncu," dedi ve sanki sesinde tedirginlik vardı; bunu hissetmiyordum ama duyuyordum. "Hadi Turuncu, ellerini sar."

Kollarımı kaldıracak halim yoktu, gözlerim kapanıyordu fakat açık tutmaya çalışıyordum. Duyduğum her ses, başka bir çığlığın devamı gibiydi; katlanamayacağım kadar ağırdı. "Çığlıklar duyuyorum Korel," dedim yarım bir ağızla. "Bağırıyorlar. Susmuyorlar."

Kollarımda ellerini hissettim ve sonrasında ona sardığını. Alnımı sürterek yanağımı göğüs kafesine yasladım ve fark ettiğim detay, kalbimin daha fazla sıkışmasına sebep oldu; beni düşmekten kurtaran Korel'in bedeniydi.

"Seni bana götürüyorum," dedi ve motosikletin motorunun çalışma sesini duydum. "Çığlıkları dinleme, gökyüzünü dinle. Geceyi dinle, o sana bir şeyler anlatacak."

Motosiklet hareket etmeye başladığında kısık bakışlarım boş, karanlık yola odaklandı ve Korel'in dediği gibi çığlıkları dinlememeye çalıştım fakat gökyüzünü de istemiyordum. Yaslandığım yerden başımı biraz daha yukarıya kaydırdığımda kulağım, Korel'in kalbine yaslandı ve gözlerimi sıkıca yumarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Her atışta, başka bir şiir dizesi önüme devriliyormuş gibi hissetsem de zihnimin içi acı bir ateş gibi yanıyor, yakıyordu. Sanki zihnimin içinde bir kız çocuğu ateşler içinde kalmıştı ve kaçabileceği bir yer yoktu; kurtaracak tek kişi ben bile olsam ona yardım edemiyordum.

Korel'in iki yanımdan direksiyona tutunmuş kolları, beni sanki sımsıkı sarıyormuş gibi hissediyordum. Kalbinin her atışında, bir Nazım Hikmet şiiri, gülümseyerek bana bakıyordu.

"Hey," dedi ve başımın üstünde nefesini hissettim. Motosikleti yavaş kullanıyordu çünkü ikimiz de aslında rahat bir şekilde oturmuyorduk. "İyi misin?"

Kafamı hafifçe salladığımda yüzüm göğüs kafesine sürtündü. "Kalbinin atışlarını dinleyebilir miyim?"

"Dinliyorsun zaten," dedi ve sanki atışlarından iki dize birden devrildi. "Kalp atışlarıyla alıp veremediğin ne senin Turuncu?"

"Neden öyle diyorsun?" Derin bir nefes aldım ve göğsüne daha fazla sokuldum. Yağmur, ince ince gökyüzünden aşağıya süzülse de sanki Korel, beni yağan yağmurdan koruyordu. "Her atışın bir melodisi, her melodinin bir hikâyesi vardır."

"Öyle mi?" diye sordu ve kapalı gözlerime rağmen kaşlarını kaldırdığını anladım. "Kalp atışlarından daha önemli atışlar da vardır."

"Ne gibi?" dediğimde onun kalbinin sesinin, beni sakinleştirdiğini fark ettim ve gözlerimi hafifçe araladım. "Başka bilmiyorum."

Yanımızdan geçen birkaç arabanın bize koma çaldığının ve ne yaptığımızı çözmeye çalıştığının farkındaydım çünkü bulunduğumuz konum hem aykırı hem saçma görünüyordu fakat ikimiz de bunu umursayacak durumda değildik. Üzerimdeki Korel'in ceketi, yağmurdan dolayı sırılsıklam olmuştu ve motosikletin geçtiği yerlerden dolayı yerlerdeki çamurlar, benim çıplak bacaklarıma bulaşmıştı.

"Korel," diye mırıldandım. "Bana bir gün motosiklet kullanmayı öğretir misin?"

Korel'in sessiz bir şekilde homurdandığını duyar gibi oldum fakat bu çok kısa sürdü. "Sana her şeyi öğretmemi istiyorsun, Turuncu."

"Evet," dedim yorgun bir tınıyla. "Bu dünya için bazen kendimi çok aptal hissediyorum. Sanki herkesin kalbi kömürden ve yanmış, benim kalbim ise henüz taze. Çözemiyorum."

"Bunların motosiklet ile bir ilgisi yok," dediğinde sesinde alayı hissettim.

"Var," diye terslendiğimde hafifçe başımı göğüs kafesinden uzaklaştırdım ve çenemi kalbinin olduğu yere yaslarken, alttan alttan ona

baktım. Yarık izinin izlediği yola gözlerim kaydı. "Motosiklet kullanırken bana insanları da öğretebilirsin."

Korel, belli belirsiz gülümsediğinde karanlık caddeyi aydınlatan ışıklara minnettardım.

"İnsanlar ikiye ayrılır Bulut Kızı," dedi ve başını eğerek bana baktı. "Sen ve diğerleri."

"Ya!" diye inlediğimde başımda hâlâ o ağrının yer aldığını fark ettim. "O kadar mı kötü haldeyim?"

"O kadar," dedi kısık bir sesle fakat sesindeki alay uzaklaştı. "O kadar Turuncu."

Ne kadar süre sonra evine vardığımızı bilmiyordum ama başımı göğsüne yaslayıp, kalp atışlarını dinlemeye devam ettiğimden beri her şeyden soyutlandığımı hissetmiştim. Motorun sesi durdu ve Korel'in hareketlendiğini hissettim.

"Bana uyuyor numarası yapma," dedi ters bir sesle. "Kalkarım ve kafanı taşa çarparsın."

Dudaklarımı sinirle birbirine bastırdım ve gözlerimi açmadan başımı, yaslandığım yerden kaldırdım. "Gözlerimi açmak istemiyorum."

"Niye?" dedi Korel ve çenemi kavrarken, motosikletten indiğini fark ettim. Bir şekilde hâlâ dengemi sağlamaya çalışıyordu. "Kör gibi mi hissetmek istiyorsun?"

Tek gözümü açtım ve ilk önce ona sonra evinin önüne baktım; yağmur ne hızlanıyor ne yavaşlıyordu ve bu sinir bozucu bir durumdu. Boda, kulübesinin içine girmişti, patilerini dışarıya doğru çıktığı için görüyordum. Diğer gözümü de açtığımda "Tamam," diye mırıldandım. "İyi hissediyorum, yürüyebilirim."

Korel, kafasını aşağı yukarı salladı ve tekrar sormadan elini hızlıca çenemden çekti. Başım öne doğru düşerken, bana dikkat bile etmeden evine doğru yürümeye başladı ve ben öylece motosikletin üstünde oturmak yerine sakince aşağıya indim ve çamur içindeki bacaklarıma baktım.

"Çok güzel," diye inlediğimde peşinden onu takip ettim fakat çıplak ayaklarımı saran topuklu ayakkabılar bile çamura battıkça ilerleyemeyeceğimi düşünüyordum. Onun tok ve sağlam adımlarına zıt bir şekilde sarsak adımlarla onun peşinden yürüdüm.

Boda'nın kulübesinin içine eğilerek baktı ve "Oğlum," diye mırıldandığını duyar gibi oldum. Boda'nın dışarıya doğru hafifçe çıkan başını sevdi ve gerçekten sıcak bir şekilde tebessüm ettiğini profilinden gördüm. Duruşunu düzeltip kapıya doğru yürüdü ve beni tamamen yok saydı, bir anda değişen ruh halinin verdiği öz güvenle "Kendini beğenmiş asabi herif," diye hırladım. Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki duymayacağını düşünmüştüm fakat Korel, cebinden çıkardığı anahtarı kilide yerleştirirken omzunun üzerinden bana baktı ve tek kaşının havaya doğru kalktığını gördüm.

"Senin yerinde olsaydım," dedi tehditkâr bir sesle. "Geceyi geçireceğim cani bir adamın evine girmeden önce bu şekilde konuşmaz, dua ederdim."

Anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Kilit sesi sanki kulaklarımı acıttı ve Korel, evinden içeriye bir adım attığında bana döndü. "Bak," dedim küçük birkaç adım atarak. "Ben o sarışın kıza benzemem, bunu biliyorsun, değil mi?"

Korel, dramatik bir şekilde gözlerini devirdiğinde gerçekten saçmaladığımı o an fark ettim. "Hadi ama," dedi bıkkınlıkla. "Bana bu konuşmayı bile yapabilmen için boyunun beş altı santim daha uzun olması gerekiyor."

Ona gözlerimi kısarak baktım fakat tartışacak kadar kendimi iyi hissetmediğimi fark ettim ve adımlarımı hızlandırarak onun ardından evine girdim. Kapıyı kapatırken, üstten üstten bana baktı fakat bakışlarına karşılık vermek yerine evinin içinde gözlerimi gezdirdim.

Korel, odanın köşesine giderek ayaklı lambanın ışığına bastı ve sarı, loş ışık odanın içini doldurdu.

Vitray pencerelerinin hemen altında duran yatağı dağınıktı ve koyu gri çarşafının yarısı yatağından dışarıya çıkmıştı, üzerine serdiği çarşaf yerdeydi. Birkaç kot pantolon ve kazak, yatağın diğer tarafında duruyordu. Yerde duran bir bira şişesi yan düşmüştü ve evin içinde yoğun bir bira kokusu vardı. Viski şişeleri ise yatağın ucundaydı.

Üzerimdeki ceketi yavaşça çıkarırken, Korel'in mutfağa doğru ilerlediğini gördüm fakat mutfak da oldukça dağınıktı ve her taraf içki şişeleriyle doluydu. Mutfağın olduğu yerde masanın üzerinde iki dilim pizza kalmıştı. Bir kitap, masanın üzerinde duruyordu. Korel, buzdolabını açtı ve o an, buzdolabının içinde içki şişelerinden başka hiçbir şey olmadığını fark ettim.

"Korel," dedim yüzümü buruşturarak. "Neden kendine bu kadar kötü bakıyorsun?"

Buzdolabından çıkardığı cam bira şişesinin kapağını sertçe açtı ve sanki benim dediğimi duymazdan geliyormuş gibi kapağı yere attı, ardından biradan büyük yudumlar alırken bakışlarını benden ayırmadı. Ürkek bir şekilde üzerimdeki ceketi çıkardığımda yatağının olduğu tarafa doğru yürüdüm.

"Kendime kötü bakmıyorum," dedi ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Bu ev beni yansıtıyor."

"Fazla asabisin, bir gün bu yüzden öleceksin." Yanına geldiğimde elimde duran şişeleri sertçe tezgâha koydum ve Korel, buzdolabına yaslanarak bana baktı. "Gerçekten evin çakmak çakılsa patlayacak, farkında mısın?"

Korel, kaşlarını havaya kaldırdı ve "Öyle mi dersin?" diye sorduktan sonra elini cebine attı. Siyah bir çakmağı cebinden çıkardıktan sonra düğmesine bastı ve ateş, çakmağın ucundan çıkmaya başladığında ateşin rengi, onun yüzünü aydınlattı. "Söylediğin kadar kötü değil ha?"

Gözlerimi devirirken "Bunu yapacağını biliyordum," diye homurdandım fakat o beni duymazdan gelerek yatağın sol tarafında kalan koltuğa doğru ilerledi ve ilerlerken, köşede kalmış eski, küçük bir sehpayı da yanında götürdü.

"Aç mısın?" diye sordu hiç beklemediğim bir şekilde ve gözlerim irileşirken, koltuğun yanında duran bir poşeti eline aldı. "Açsan da umurumda değil zaten, orada Boda'ya vereceğim pizzalar var, onları yiyebilirsin." Koltuğa gelişigüzel ve rahat bir şekilde kurulduktan sonra alayla bana baktı. "Tabii sen sevmezsin de böyle şeyleri."

Öfkeyle ona bakarken, sertçe masanın üzerinde duran pizzayı aldım ve kocaman bir ısırık aldıktan sonra aç olmadığım halde bunu yaptığımı fark ettim. Korel'in yüzündeki alay silinmedi ve sırıttı.

"Beni tanıdığını düşünme," dedim ağzım dolu bir şekilde. "Ben böyle şeylerden iğrenmem."

"Seni tanıyorum," dedi ve önüne çektiği sehpaya poşetten çıkardığı bir şeyleri yerleştirdi. "O pizzayı başka türlü yemezdin."

Yemek ağzımda takılı kalırken, aslında bana oyun oynadığını fark ettim ve zorlukla yutkunarak pizzayı tekrar aynı yerine koydum.

Ellerimi birbirine sürtüp temizlerken, bulunduğum yerden ona doğru ilerledim ve sırtımda duran çantayı yatağın kenarına koyarak "Her tarafım çamur içinde," diye utançla mırıldandım. "Banyo nerede?"

"Üçüncü kapı," dedi yüzüme bakmayarak ve poşetten çıkanlarını tütün tarzı bir şeyler olduğunu fark ettim. Adımlarım üçüncü kapıya doğru yöneldiğinde "Dolabımdan bir şeyler al üzerine," diyerek içimden geçene cevap verdi.

Buzdolabının karşı tarafında duran gardrobun kapağını açtım ve dolabın içine gelişigüzel fırlatılan kazaklar, pantolonlar ve eşofmanlarla karşı karşıya geldim. Aynı şekilde onun bilindik, kül kokusu, şiddetli bir şekilde yüzüme çarptığında kalbimde bir sızı oluştu ve hızlı bir şekilde dolabın kapağını kapattım. "Bir şeyler giymesem de olur," diye fısıldadıktan sonra yüzüne bakmadan hızlı bir şekilde banyoya doğru ilerledim ve bir cevap vermesini bile beklemeden kapıyı açtım.

Banyodan içeri girip kapıyı kapattıktan sonra sırtımı kapıya yasladım ve elimle sol tarafımda kalan ampulün düğmesine basarak tavana baktım. Gözlerimi kısa bir süre sonra tavandan ayırdığımda banyonun eve nazaran daha toplu olduğunu fark ettim.

Lavabo, lavabonun üzerinde ise bir tane dolap ve raf vardı. Rafta tıraş köpüğü, tıraş bıçağı ve tıraş makinesi; yanında ise diş macunu ve diş fırçası yer alıyordu.

Aynaya baktığımda gözlerimin içinin kıpkırmızı olduğunu fark ettim ve altları morarmıştı. Dudaklarımdaki renk tamamen uzaklaşmış, saçlarım yağmurdan dolayı başıma yapışmıştı. Boynumda silik bir şekilde duran parmak izlerini görünce dudaklarım aralandı ve parmaklarımı o izde gezdirdim; kabarıklık canımı yakıyordu. Korel'in fark etmemesinin tek nedeni, izlerin sürekli tekrar etmesindendi.

Yüzümü buruşturarak, hızlı bir şekilde lavabonun yanında duran fön makinesini çalıştırdım ve saçlarımı hızlı bir şekilde kuruttuktan sonra sağ tarafta kalan küvete doğru ilerledim. Küvetin yan tarafında duran vücut losyonunu ürkek bir şekilde elime aldım ve bacağımdaki çamurlu yerlere sürdükten sonra duştan akan suyla güzelce temizledim. Losyonun kokusu, burnuma ulaştığında aslında bu kokunun ona ait olmadığını fark ettim.

Ben Korel'in teninin kokusunu alıyordum; Korel'in tenindeki koku en doğal ve güzel kokuydu.

Çıkardığım ayakkabılarımı elime aldıktan sonra bacaklarımı güzelce temizlediğime emin oldum ve ayakkabıları yere bırakarak elimi yüzümü yıkadım. Banyoda işim bittikten sonra kapıyı sessizce açtım ve dışarıya çıktığımda Korel'in eğilmiş bir şekilde önünde duran şeyle ilgilendiğini gördüm.

Küçük adımlarla ona yaklaştım ve elimde duran ayakkabıları da yatağın yanına bıraktıktan sonra koltuğa doğru ilerledim. Varlığımın farkında olan Korel, başını bile kaldırmadı ve önünde açık duran kâğıda poşetten çıkardığı tütüne benzeyen otu oldukça dikkatli bir şekilde yerleştirdi.

Koltuğun kenarına hafifçe oturdum ve önüme gelen birkaç tutam saçı geriye doğru ittim. Korel, oldukça ciddi bir şekilde ve kaşları çatık, tütünden, kâğıda biraz daha yerleştirdiğinde ellerinin hiçbir şekilde titremediğini fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda beni duymazdan geldi ve kâğıda yeterli miktar tütün koyduğuna kanaat getirmiş gibi kafasını aşağı yukarı salladı, ardından oldukça dikkatli bir şekilde kâğıdı sigara gibi sarmaya başladığında "Neyse," diye mırıldandım. "Sanırım ne yaptığını biliyorum."

Korel, dakikalar sonra sardığı sigaranın uç kısmına dilini hafifçe değdirip yalarken, bana doğru baktı ve gözlerindeki saf alayla resmen meydan okudu. Islattığı kâğıdı yapıştırdı ve ortaya oldukça kalın bir sigara çıktığında kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Fazla mı tütün koydun?"

Korel, ilk önce bana sanki bir orangutan görmüş gibi baktı, ardından kısık bir sesle güldü ve başını koltuğun başlığına yaslayarak tavana baktı. Hazırladığı sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdiğinde az önce beni haksız çıkarmak için yaktığı çakmağını tekrardan alevlendirdi ve sigarasının ucuna tuttu. Ortaya kısık ama cızırtılı bir ses çıktığında sigaranın ucunun oldukça yoğun bir şekilde yandığını gördüm.

Sigarayı işaret ve orta parmağının arasında tutmak yerine, orta ve yüzük parmağının arasında tuttu; oldukça yavaş bir şekilde sigaradan nefes çekti ve çektiği nefeslerde ucundaki ateşin rengi aydınlandı. Ateşin ışığı yükseldi, gözleri daha fazla kısıldı ve duruşu daha rahat bir konum aldı. Bakışları tavandaydı. Çektiği nefesin ardından sigarayı uzaklaştırdı ve dumanı, dudaklarından dışarıya çıkarken, sanki nefesini de armağan ediyormuş gibiydi.

Kötü bir koku burnuma geldiğinde "Hey!" diye inledim. "Bu sigara iğrenç kokuyor."

Korel, aldırış etmedi ve ucundaki külü, sehpada duran küllüğe döktükten sonra ucunu çakmakla tekrar ateşlendirdi ve aynı şekilde başka bir nefesi çekti. Uyuşturucu maddeler hakkında çok bilgim olmasa da okullarda ve arkadaş çevremden öğrendiğim bilgilerle beynimin içinde bir şimşeğin çaktığını ve birkaç ampulün patladığını hissettim.

O an, içtiği şeyin bir sigara olmadığını anladım ve dudaklarım aralanırken "Sen," diye fısıldadım. "Sen kendine ne yapıyorsun böyle?"

"Ne yapıyorum?" dediğinde dudaklarından o zehri uzaklaştırmıştı. Koku, midemi bulandıracak kadar kötüydü.

"İğrenç," dediğimde onun elinden o zehri alıp fırlatmak istedim fakat buna gücümün yetmeyeceğini biliyordum. "Bunu kendine yaptığına inanamıyorum." Korel, cevap vermedi ve tekrar külünü, küllüğe döktüğünde gözlerinin daha fazla kısıldığına şahit oldum; göz altları hızlı bir şekilde morardı ve bakışları değişti. "Korel," dedim öfkeyle. "Bunun dışında başka ne kullanıyorsun?" Bekledim, bir cevap vermesini bekledim fakat cevap vermedi ve kilitlendiği tavana bakmaya devam etti.

Saniyeler, dakikaları kolundan çekerken, Korel'i sadece izledim. Çektiği her nefesten, dışarıya taşan her zehirde, belki de onun gözlerinin gözlerimin önünde tükenişini izledim fakat konuşamadım. Bakışları benim bakışlarımla kesişmiyordu, lanet tavandan başka hiçbir yere bakmıyordu; baktığı tavana baktığım zaman gördüğüm boşlukta onun gördüklerini görmek istiyordum.

"Konuş şimdi," dedi en sonunda, yaklaşık on dakika sonra. Elinde duran o zehrin sonuna gelmek üzereydi ve kelimeler dudaklarından çıkarken, net ve vurgusu sertti. "Benimle konuş."

"Ne konuşmamı istiyorsun?" diye fısıldadığımda kendimi hareket edebilecek kadar güçlü hissetmiyordum.

Gözleri tavandaki boşluktan ayrılmaksızın dudaklarını kendi kendine hareket ettirdi ve bir şeyler fısıldadığını anladım; her fısıldayışta elindeki zehirden çektiği duman, bir bulut gibi etrafa yayıldı. Gözlerim, dumanlara takıldığında bulutlardan belki de ilk defa nefret edebileceğimi hissettim.

Sindiğim koltuğun köşesinde bacaklarımı yan bir şekilde yatırdım ve ben de ona dönerek koltuğun başına kolumu, koluma başımı yasladım. Yan bir şekilde onu izlerken, dudağını her hareket ettirişinde âdem elmasının hareketini görüyordum.

İki yana devrilen kollarına, ardından ellerine baktım. Bana yakın duran elindeki parmaklarını sanki sayı sayıyormuş gibi hareket ettiriyor, dudaklarındaki hız gitgide artıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kısık bir sesle.

"Sayıyorum," dedi ve serçe parmağı dışında bütün parmaklarını hareket ettirmeye devam etti.

"Neyi?" diye sordum.

"Kaç yaşında doğduğumu," diye cevap verdiğinde boğazıma sert bir yumrunun oturduğunu hissettim.

"Hepimiz aynı yaşta doğmuyor muyuz, Korel?" diye mırıldandığında parmaklarının hareketi duraksadı ve gözlerini daha fazla kıstı.

Dudakları düz bir çizgi halini alırken, diğer elinin koltuğun diğer tarafına düştüğünü fark ettim; elinde duran zehir belki de bitmişti bilemiyordum.

"Hayır," dedi aksanlı bir tınıyla. "Ben doğduğum zamanı hatırlıyorum. Ben doğduğumda gökyüzündeki karlar, kan gibi damlıyordu. Ben doğduğumda karlar kirlenmişti. Ben doğduğumda kimse yoktu. Beni," dedi ürkütücü bir şekilde. "Beni ben doğurdum."

Koltuktan yavaşça ona doğru yaklaştım ve yutkunarak "Sen doğduğunda kaç yaşındaydın?" diye sordum. "Kaç yaşında karlar kirlendi?"

Korel'in dudakları sebepsiz bir şekilde tebessümle sağa doğru kaydı. "Ben ne zaman kirlendiysem, karlar da o zaman kirlendi."

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve ona baktım. Yüzünde her zamanki o ifadesiz, sabit duruşu vardı fakat bakışlarını bana döndürseydi, bir şeyleri görebileceğimden emindim. Diğer elinde tuttuğu zehri dudaklarına yerleştirdi; gözleri kısıldı ve odanın içindeki can çekişen sarı ışığa rağmen beyazlarındaki kırmızı damarların belirginleştiğini gördüm.

Çektiği nefesin ardından, zehrin ucundaki ateş, son bir kere veda etmek için hararetle yandı; Korel'in bakışları ise söndü. Dumanı üfledi, tavana doğru üflediği dumana bakarak "Bulutları görüyor musun?" diye sordu. "Bak, bunlar da benim bulutlarım."

Alt dudağımı ıslattıktan sonra ona biraz daha yaklaştım ve dudaklarından çıkan dumana baktığımda, "Bulutların zehirli," diye titreyen bir nefesle soludum. "Ben zehirli bulutları sevmiyorum."

Korel, elinde duran ve tekrardan yenileneceğine emin olduğum zehri küllüğe baş parmağıyla, işaret parmağının arasına yerleştirerek fırlattı; küllüğe düşen o kalıntıya baktıktan sonra kafasını iki yana salladı, ardından başını yasladığı yerden bana doğru bedenini hareket ettirmeden döndürdü ve "Sen zehri sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

O an, yaprak sarısı gözlerinde ve sonbahara gebe irislerinde o tek yaprağın intiharını gördüm. Göz bebekleri o kadar çok büyümüştü ki, sanki gözleri simsiyah olmuştu.

"Zehir ve zehirlenmek birbirinden ayrı şeylerdir," dedim düz bir sesle. "Senin zehirli bulutlarını yaratan sensin ve o bulutlarla zehirlenen de."

"Öyle mi dersin?" dediğinde yanağını biraz daha koltuğa yasladı ve bacaklarını daha fazla açarak rahat bir konuma geçti. "Diyelim ki ben zehirim," diye fısıldadı. "Seni zehirlememe izin verir miydin?"

Yutkundum ve bakışlarımı gözlerinden çekmeden "Seni bir yerden tanıyorum," diyerek lafı değiştirdim. Gözlerinde, hareketlerinde bir değişim olmasını bekledim fakat hiçbir şey olmadı. "Bundan artık eminim."

Korel, bana bakmaya devam etti ve tek kaşını havaya kaldırdıktan sonra "Bulutlara âşık, ufak bir kızsın," diye aksanlı bir tınıyla gülümsedi. "Aklından ne geçiyorsa ona inanmak istiyorsun, değil mi?"

Tereddütle ona baktığımda dudaklarından çıkan her kelimeye inanmak isteyen tarafım baskın çıktı ve gözlerimi kapatarak "Korel," diye fısıldadım. "Bana hiç kendinden bahsetmiyorsun."

Kısa bir sessizlik oldu, gözlerimi kapattığım o sırada koltuğun üzerinde bir hareketlenme hissettim fakat gözlerimi açmadan sadece onun cevap vermesini bekledim. Yeniden koltukta bir ağırlık hissettiğimde "Gözlerini aç," diye mırıldandı ve hızlı bir şekilde gözlerimi açtığımda elinde iki küçük cam bardak ve diğer elinde tekila şişesiyle durduğunu fark ettim.

"Alkol tüketmeyi sevmiyorum." Net çıkan sesime rağmen gerçekten bünyem sanki alkol istiyormuş gibi tepkiler veriyordu ve elinde tuttuğu tekila şişesinden gözlerimi ayıramıyordum.

"Sen bilirsin," dedi ve bardakları önünde duran ahşap sehpanın üzerine koyduktan sonra kısık gözlerle bana baktı. "Cevapları bu şekilde alacaktın."

"Ne?" diye şaşkın bir tınıyla soluduğumda Korel, şişenin kapağını açtı ve önünde duran bardaklara yavaş yavaş, açık renkteki sıvıdan döktü. Sıvının yoğun akışından gözlerimi ayıramazken, yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı fakat içtiği zehrin etkisiyle böyle şeyler yaptığının da farkındaydım.

"Üç shot, üç soru," dediğinde parmaklarıyla hafifçe bardağı benim olduğum tarafa doğru itekledi ve kendi bardağını parmaklarıyla sardı. Uzun ve hasarlı parmakları, kenarları soyulmuş tırnaklarını kan toplamıştı.

"Gerçekten," dedim büyük bir hayal kırıklığıyla. "Kendinden bahsetmen bu kadar mı zor?"

"Hadi ama," dedi ve bana göz ucuyla baktı. "Alkolün seni nasıl çarptığını o gün gördüm, eğer sana bir şeyler anlatacaksam aynı kafayla karşımda dur istemiyorum."

"Bu çok yanlış," dedim ve öne doğru eğildim. "İstemediğin hiçbir şeyi hatırlamam zaten."

Bana bir anda, o kadar hızlı ve sert bir şekilde baktı ki kendimi duvara çarpmış gibi hissettim ve soluğum kesildi.

"Öyle mi?" dedi tek kaşını havaya kaldırarak. "İstediğim şeyleri hatırlamanı isteseydim?" Bir anda kendine doldurduğu içkisini hızlıca kafasına dikti ve yüzünde herhangi bir değişim olmadan tekrardan sehpanın üzerine sertçe koydu. "Sen bilirsin Turuncu."

Ellerimin uyuştuğunu ve zihnimin bozuk bir plak gibi dönmeye başladığını hissettiğim an yine kendi istediğini yaptırdığının farkındaydım fakat umursamadan koltuktan iyice öne çıktım ve benim için ayırdığı bardağı elime aldım. "İlk soru," diye mırıldandım ve bardağı tam bir saniye içerisinde kafama diktim.

Alkol, ateş gibi ilk önce dudaklarımda paylandı, ardından ağzımın içini yaktı ve daha sonra boğazımdan geçerken, sanki ateşi yutmuşum gibi hissettim. Yüzümün şekli değişirken, bir an çıkaracak gibi oldum ve elimle ağzımı kapattım. Korel, bir elini koltuğun başlığına yaslarken, yayıldı ve yüzüme alayla baktı. "Sor bakalım."

Gözlerimi sıkıca yumarak "Kahretsin," diye inledim. "Ateşi yutmuşum gibi hissediyorum." Korel, sıntı ve nedense neşesinin bir şekilde yerine geldiğini hisseder gibi oldum. Kendime birkaç dakika verirken, beni büyük bir sabırla bekledi ve ardından bardakları hazırlamak için tekrardan içkileri doldurdu.

"Yalan söyleyip söylemediğine nereden emin olacağım?" diye sorduğumda hızlı bir şekilde "Emin olamazsın," diye karşılık verdi. "Ben çok yalan söylerim ve sen gerçeği hiçbir zaman çözemezsin çünkü yalanlarımın ardında aslında gerçekler yatar."

Hızlı bir şekilde bünyeme etki eden alkolün sanki kanımda dalgalanarak yayıldığını hissediyormuş gibiydim. "Tamam," diye homurdandım. "Adın Korel, soyadın Erezli. Senin hakkında bildiğim diğer başka şey ise senin Merkez'e daha önce gelmiş olduğun."

Sorunun gidiş yönünü fark eden Korel, duruşunu dikleştirdi fakat bakışlarındaki ifadesizlik uzaklaşmadı. "Anektod Merkezi'ne neden geri döndün? Neden üniversiteyi okumak yerine bunu yaptın?" İşaret parmağımı havaya kaldırdım ve uyarıcı bir tınıyla "Sakın," diye homurdandım. "Sakın bana kendini tedavi etmek için geldiğini söyleme, öyle bir adam olmadığını biliyorum."

Daha önemli sorularımı sona saklıyordum.

Korel, kafasını hafifçe aşağı yukarı salladı ve bakışlarını benden ayırarak tam karşıya, dış kapının olduğu yere doğru baktı. "Üniversite dördüncü sınıftayken tıp fakültesini bıraktım." Göz ucuyla bana baktığında şaşkınlığımı açıkça gördü. "İspanya'da ve Türkiye'de eğitim gördüm fakat istediğimin bu olmadığını anladım." Bir ayağı şiddetli bir şekilde sarsılırken "Daha önce ise Merkez'de bir denektim," diye açıklamada bulandı. Gözlerim daha fazla irileşti, bunu fark etmiş olacak ki "Detaya inmeyeceğim," diyerek sessiz soruma yanıt verdi. "Şimdi ise yine denekler için döndüm fakat bu sefer ben denek değilim."

Ona tuhaf tuhaf baktım ve "Anlamıyorum," diyerek önüme gelen saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Nasıl bir denekten bahsediyorsun?"

Korel, gözlerini devirdi ve sehpanın üzerinde duran, kendisi için ayırmış olduğu içkisini sert bir şekilde içtikten sonra bardağı tekrardan masanın üzerine koydu. "O gittiğin yerin iyi bir Merkez olduğunu

mu düşünüyorsun?" Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Hiçbir şey bildiğin yok senin."

"O halde anlat," dedim ve koltuğun üstünde heyecanla ona doğru yaklaştım. "Ne deneğinden bahsediyorsun? O Merkez'de benim arkadaşlarım var."

"O Merkez'de sen varsın," dedi ve ters bir şekilde bana baktı. "Söylesene bana, neyi hatırlıyorsun?"

Kırgınlıkla eğildiğim yerden geriye doğru çekildiğimde "Merkez ile bir alakası yok," diyerek ona karşı çıktım. "Ben bir şeyleri hatırlamıyorum evet ama bunun sebebi orası değil."

"Nah değil," dedi ve öfkeyle nefes verdi. "Bir bok çukurunun içine düşsen, başkalarına merdiven uzatır, kendin o bokun içinde yüzersin çünkü yüzdüğün yer senin için berrak bir sudur, değil mi Turuncu?"

Bir an Merkez'de geçirdiğim günler teker teker gözlerimin önüne serildiğinde yüzümü buruşturdum ve bakışlarımı sadece bir noktaya diktim. Gözlerimi sıkıca yumdum ve alt dudağımı dişlerimin arasına alarak "Çok saçma," diye fısıldadım fakat artık bir şeyler daha net görünüyordu. Gölgeleri ve sesleri, Merkez'de bana verilen ilaçlardan sonra hissedip görmeye başlamıştım; ilk zamanlar psikiyatristler ile birebir görüşmelerim oluyordu.

"Farkına var," dedi Korel sert bir sesle. "Merkez'in yanına bir akıl hastanesi yapılıyor ve günler sonra açılacak. Söyle bana, o Merkez'de pedofili, nekrofili, psikopat gibi tanısı koyulan kişilere ne oldu? Neredeler?"

Gözlerimi hafifçe araladım ve elimde duran bardağa baktıktan sonra "Akıl hastanesinde," duraksadım, dudaklarım aralandı ve gözlerim irileşti, "yeni akıl hastanesine gönderilecekler. Neler oluyor?" Şaşkınlığım katbekat artarken, ellerimin titrediğini fark ettim. "Bunu kimler biliyor? Sen nereden biliyorsun?"

Korel, alayla bana baktı ve doldurduğu üçüncü içki bardağını içti. "İç," dedi parmağıyla işaret ederek. "Öyle yanıtını alacaksın."

İlk önce tereddüt etsem de sonrasında bir elimle burnumu kapattım ve bardağı zorlukla dudaklarımın arasına koyarak hızlıca içkiyi içtim; aynı etki tekrar kendini gösterdiğinde bu sefer sanki boğazım ateş için açılmış gibiydi.

"Her şey çok derin," dedi ve gözlerimiz hissiz bir şekilde kesişti. "Bilenler bu işin başında ve ben," duraksadığında gözlerini kaçırır gibi oldu. "Babamdan biliyorum."

"Nasıl yani?" diye sordum, yüzümde şaşkınlık vardı. "Babanın bu işlerle ilgisi ne?"

"Kendisi Profesör Doktor," dedi umursamaz bir tınıyla. "Deneklerden birkaçı onun önüne geldiğinde her şeyi çözmüş." Derin bir nefes aldı. "Seneler önce, deneklerden bir tanesi bendim."

"Bu kadar basit yani." Sesimdeki öfkeyi fark eden Korel, sessizliğini koruyordu. "Peki bilenler neden bir şey yapmıyor? Neden sen, baban bir şey yapmıyorsunuz? Sana ne yaptılar? O yok olan insanları kullanıp üzerinde deneyler yapıp öldürecekler mi?"

Korel, kafasını iki yana salladı ve üstten üstten bana baktı. "Herhangi bir kanıt yok ve çeneni sıkı tutmazsan seni harcarım." Tehdidi bakışlarını ondan kaçırmama sebep olduğunda "Öldürmek mi?" diye alayla sordu. "Onları bir güç gibi kullanacaklar."

"Bu," dedim ve yüzümü buruştururken, ellerimin titrediğini, başımın şiddetli bir şekilde döndüğünü fark ettim. "Bu iğrenç. Resmen o Merkez insanları seçecekleri bir düzenek gibi."

"Merak etme," dedi ve başını omzuna düşürdü. "Piyon kadar değersizleri almıyorlar ve sen bir piyonsun."

"Öyle mi?" dedim öfkeyle. "Sen bir piyon olmadığın için mi deneklerden biriydin?"

Korel, ters bir ifadeyle bana baktı ve dişlerini kilitledi. "Ben artık o satranç tahtasında değilim."

Kafamı hızlı bir şekilde iki yana sallarken "O Merkez'de onlarca insan var," diyerek inledim. "O Merkez'de iyileşme umuduyla gitmiş onlarca insan var ve sen şu an o insanların artık bir umutlarının kalmadığını söylüyorsun."

"Kes sesini," dedi ve elimde boş boş tutuğum bardağı alarak sertçe şehpanın üzerine koydu, ardından bana doğru dönerek çenemi fevri bir hareketle kavradı. Yüzüme doğru yaklaştığında gözleri beni ürkütüyordu. "O Merkez'e gelen insanların hiçbirinin artık bir umudu yok, bir ailesi yok, bir geleceği yok, bir geçmişi yok. O Merkez'e gönderilenler aslında terk edilmişler. Farkında değil misin?"

Kalbimin üzerine katranın döküldüğünü hisseder gibi oldum ve çenemi elinden kurtarmaya çalıştım fakat buna izin vermedi. "Asıl sen farkında mısın?" diye sordum kırgın bir tınıyla. "Ben de o Merkez'e gidiyorum."

"Ve ben de gidiyordum," dedi hızlıca. "Kırıldın mı? Sen de terk edilmiş, kimsesiz bir kızdan başka hiçbir şey değilsin. O Merkez'e gelenlerin bir ümidi olsaydı, o Merkez'de olmazlardı. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

İçim acıyormuş gibi, katranı en derinimde hissediyormuş gibi ona baktığımda bakışlarındaki öfke az da olsa uzaklaştı ve çenemi kavrayan eli gevşedi.

"O zaman artık terk edilmiş değil misin?" diye sordum ve boğazımın acıdığını hissettim. Korel, bir cevap vermek yerine gözlerimin içine bakmayı sürdürdü ve büyüyen göz bebekleriyle beraber kızaran gözleri, aslında onun gerçek benliğini ortaya koydu. "Söylesene," dedim çekinmeyerek. "Çenendeki, bedenindeki hatta her yerindeki yaralar, bıçak izleri, hatta daha kötüleri..." Gözlerinin rengi değişir gibi oldu. "Bunlar sen denek olduğun zaman mı oldu?"

Korel, ilk önce bana oldukça ifadesiz baktı; cesaretim ellerimin ve ayaklarımın uyuşmasına sebep olacak kadar şiddetliydi. "Demek merak ediyorsun?" dedi ürkütücü bir tınıyla ardından parmakları çenemi öyle sıkı kavradı ki çenem çıkacakmış gibi hissettim. Geriye doğru çekilmeye çalışırken, diğer eliyle şişeyi rastgele eline aldı ve dudaklarıma doğru yaklaştırdı. Kafamı iki yana sallayıp ona karşı koymaya çalıştığımda şişenin ağız tarafını dudaklarıma yasladı ve havaya doğru dikti. Çenemi sıktığı için ağzım açılırken, içki ateş gibi boğazımdan içeriye şiddetli bir şekilde aktı. Başım geriye doğru giderken, ağzımda tuttuğu içkiden akan sıvı çeneme, ardından onun eline ve göğüslerime doğru hareket etti. Birkaç yudum içtiğime emin olduğu şişeyi dudaklarımdan ayırdığında çenemi itekleyerek bıraktı ve bu sefer şişeyi o kafasına dikti.

Başım diğer tarafa doğru dönerken, öksürmeye başladım ve elimle ağzımı kapatarak dudaklarımdan akan alkolü geri göndermeye çalıştım fakat faydasızdı. Boğazım cayır cayır yanarken, öne doğru eğildim ve öksürmeye devam ettim.

Dudaklarımdan ayırdığı içki şişesini sertçe yere koydu ve bana doğru yaklaşarak "Benimle bir oyun oynayacaksan kurallara uymak

zorundasın," diye hırladı. "Cevabını vereyim sana, hepsi denek olduğum zaman olmadı. Bazılarının adı iz, bazılarının emare. Denek olduğum zamanlar oluşanların adı izdir ve zerre umurumda değillerdir."

Başımı ona doğru çevirerek zorlukla "Hastasın sen," diye inledim. "Öfke problemin var." Islak çenemden, boğazıma, boğazımdan göğüslerime doğru akan soğuk içki daha fazla titrememe sebep olurken, sinirle ayağa kalkıp eve gitmek istedim. Bir an bakışlarımı ondan ayırdım ve koltuğa tutunarak ayağa kalktım fakat başım oldukça hızlı bir şekilde döndü ve odadaki eşyalar sanki yerlerini değiştirdi. Tekrar koltuğa devrildiğimde başım geriye doğru düştü ve yaslandığım yerden tavan ile göz göze geldim.

"Resmen o üç soruyu bana tek bir konuyla harcattın!"

"Alkolün çarptığını söylemiştim," dedi umursamaz bir tınıyla ve yaslanarak bir ayağının bileğini diğer bacağının dizinin olduğu yere yasladı.

"Lanet olsun," dedim dişlerimi sıkarak. "Senin gibi bir manyağın yatağında uyumayacağım, eve gitmek istiyorum."

"Sana kim yatağımda uyuyabileceğini söyledi?" dedi düz bir sesle. "Koltukta uyuyacaksın ve homurdanmayı keseceksin."

Dişlerimi sıkarken kendi kendime hırladım ve tırnaklarımı avuçlarımın içine batırarak "Neden bu kadar kendinle barışık değilsin?" diye sordum sinirle. Alkolün verdiği etki, sanki cesaretimi yok edemiyordu. "Bedenindeki izleri her sorana aynı tepkiyi mi veriyorsun?"

"Hayır." Net bir sesle verdiği cevap öfkeli bakışlarının ona doğru dönmesine sebep oldu fakat oldukça rahat görünüyordu. "Her sorana aynı tepkiyi vermiyorum."

Gözlerimi yumdum ve ağzımdan derin nefesler almaya başladım. Dakikalar önce duyduklarımın öfkesi hâlâ karımda alev alev kaynarken, saatler önce yaşadıklarımda üzerine gelmişti ve artık bedenimin kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu hissedemiyordum. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken, bulduğum her suçun sahibinin ben olmam hatta Korel'den özür dileyecek kadar derin düşünmem benim salaklığımdı, biliyordum fakat fazla özeline indiğimi düşünmeye başlamıştım.

Uyuşan ellerim ve bacaklarım hissedilmeyecek bir durumdaydı, zihnimin içindeki bütün sesler, görüntüler, gölgeler uzaklaşmıştı ve

gözlerimi kapattığım süre içerisinde varlığımın nerede olduğunu bile hissetmiyordum. Sanki nerede istersem, o an oradaydım.

Soyutlandığımı hissediyordum. Zihnimin içi o kadar boş, o kadar duru ve o kadar siyahtı ki, bir an bunu sevdiğimi fark ettim; çünkü tırnaklarını hafızama geçiren bir geçmiş yoktu ve olmayan bir acıyı hissetmek, olan bir acıyı hissetmekten daha ağırdı. Yüzüme bir tebessüm kondurduğumu fark ettiğimde kaç dakikadır aynı şekilde durduğumu bilmiyordum. Zihnimin içinde kendimi gördüm.

Simsiyah bir yeryüzünde, simsiyah bulutlara doğru elimde duran bir uçurtmayla o kadar hızlı koşuyordum ki; siyah yeryüzü benim adımlarımla beyaz rengini alıyordu. Uçurtmayı gökyüzü emiyordu; beyazlar çoğalıyordu, ben yok oluyordum ve tekrar ortaya çıktığımda biraz daha büyümüş oluyordum. Geçmiş yoktu, gelecek yoktu, şimdi yoktu; zaman yoktu.

"Zaman yok oldu," diye fısıldadığımda kendimi tek başıma gibi hissediyordum. "Zamanı hissetmiyorum."

Bir nefes sesi duydum ve koltukta hareketlenme oldu; yumduğum gözlerimin ardından hiçbir şeyi hissetmezken ve duymazken tek fark ettiğim kül koku oldu; o koku beni sanki şimdiye döndürdü ve soyutlanacak kadar sarhoş olduğumu fark ettim. Gözlerimi hafifçe araladım ve sanki bir uzay döngüsünün içindeymişim gibi derinliğe doğru savrulduğumu hissettim; hislerim tek tek ayrı ayrı yerine gelirken, beni izleyen bir çift sonbahar gözün varlığıyla bakışlarımı sola doğru çevirdim ve onunla göz göze geldim.

Koltuğun ortasında oturuyordu ve sanki bana doğru yaklaşmıştı; ayaklarını önündeki sehpaya uzatmıştı. Elleri koltuğun kenarlarına yayılırken, başını omzuna yaslamış bana bakıyordu; gözleri o kadar çok kısılmıştı ki uyuduğunu bile düşünebilirdim.

"Uçurtma uçurdum," dedim neşeli bir sesle fakat yorgundum. "Çığlıklar yoktu, gölgeler yoktu, tırnak izleri yoktu. Beni hiçbir şey zorlamadı. Özgürce, hür. Uçurtma uçurdum."

Gülümsememe karşılık olarak o da gülümsedi. Düzgün ve ucu kalkık kavisli burnu kızarmıştı. Dudaklarındaki renk ise uzaklaşmıştı. Kurumuş dudaklarına baktığımı fark ettiğinde yavaşça dilini dışarı çıkardı ve alt dudağında gezdirdi; kuruyan dudağında ıslanan yerler parlarken, hiç hissetmediğim bir duygu karnımın içinde şiddetli

bir sızıyla kasıklarıma doğru hareket ettiğinde "Bu ne?" diye inledim. "Karnım ağrıdı."

Korel, bir an donakaldı ardından dudaklarını birbirine bastırarak "Bu kadar da değil amına koyayım," diye mırıldandı. "Bu kadar da salak olamazsın."

Kaşlarım çatılırken, "Ben salak değilim," diye konuşmaya çalıştım fakat kelimeler birbirine dolandı. "Ama sarhoşum."

Hayal kırıklığına uğramış gibi kafasını iki yana salladı ve tam karşısına bakarak anlık güven veren bakışlarını benim üzerimden çekti. Profilini izlerken, üst dudağına göre daha kalın olan alt dudağı dışarıya doğru çıkmıştı. Uzun kirpikleri, moraran göz altlarına daha fazla gölge oluşturuyordu. Her nefes alışında kalkıp inen göğüs kafesine bakarak "Kalbinin atışlarıyla derdim olduğunu söylesem bana ne derdin?" diye sordum. "Dinlemek hem iyi hem kötü geliyor, bu çok tuhaf. Sanki kalbinin atışlarını uyku getiren bir melodi gibi."

"Kalp atışları değil," dedi ve kaşları hayretle havalandı. "Başka atışlar daha güzeldir."

Ona anlamsız gözlerle baktım ve cevap vermesini bekledim fakat o, cevap vermek yerine, bakışlarını bana döndürdü, ardından kucağına düşmüş olan elimi hafifçe elinin içine aldı ve o an kanımın buz gibi aktığını hissettim. Bütün uzuvlarım, uyuşan yerlerim, hatta ve hatta nefesim bile kendine gelirken, tuttuğu elimi çevirdi ve avucumun içi tavana bakacak şekilde tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım fakat işaret parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı ve parmaklarını avucumun içine tüy kadar hafif bir şekilde dokundurduktan sonra bileğime doğru hareket etti. İşaret ve orta parmağı bileğimdeki damarların üzerinde gezinmeye başladığında onu izledim; ilk defa büyülenmiş gibi baktığını görmüştüm.

"Tenin bembeyaz," dedi, hayran bir tınıyla. "Derinin altında dolaşan o sarmaşıkları görüyorum ve duyuyorum." Ne dediğini anlayamadığım için öylece bakarken, yavaşça bileğimi tuttu ve havaya kaldırarak kendisine doğru yaklaştırdı. Bakışları bana doğru döndüğünde "Dinliyorum," diye fısıldadı. Bileğimi narin denilebilecek kadar kibar bir şekilde kulağına götürdü ve gözlerini kapatırken "Atışlar burada," diye fısıldadı. "Atışlar sarmaşıklarındaki nabzında."

"Sarmaşıklar," diye fısıldadığımda damarlara verdiği bu benzetme, benim yüzümde sıcak bir tebessüm oluşmasına sebep olmuştu; onun ise gözleri hâlâ kapalıydı fakat dudakları aralıklı duruyordu. Çekingen, bir o kadar cesur bir şekilde sağ eline uzandım ve parmaklarını tuttum; Korel'in yüzü değişti fakat kendini benden çekmedi.

Onun gibi avucunun içini döndürdüm ve parmaklarımı bileklerindeki damarlarında gezdirdim; damarları şiş ve o kadar belirgindi ki "Senin sarmaşıkların kalın," diye mırıldanamadan edemedim. Dövmelerinden zorlukla görünen damarları, şişmişti. Tümsekler oluşturmuşlardı, damarları çok güzeldi. "Sarmaşıkların bir insanın tutunabileceği kadar güvenilir görünüyor."

Elini yavaşça havaya kaldırdım ve bileğini kulağıma doğru götürürken ona biraz daha yaklaştım; gözleri aralandı ve bakışlarımız kesişti. Bileğini kulağıma yasladığım an, bahsettiği o atışları ben de duydum ve "Korel," diye fısıldadım. "Atışlar sarmaşıklarındaki nabzında."

Gülümsedi, o kadar sıcak bir şekilde gülümsedi ki aynı şekilde ona baktım ve yutkundum; hiç olmadığı kadar güzel, kusurlarına rağmen kusursuzdu. O güldüğü zamanlar, bütün kusurları da gülümsüyordu.

"Sarmaşıklar sadece damarlarımız değil," dedi soluk bir tınıyla. "Sarmaşıklar geçmişimiz. Bak, dinle. Geçmişin sesi gibi."

Korel Erezli senin geçmişin.

Korel Erezli benim geçmişim miydi?

Hatırlayamadığım, köhne hafızamın kör bir kadın gibi arayıp bulamadığı o adam Korel miydi? Belki de Korel benim geçmişimdi fakat bir geçmiş, bu kadar yaralı olamazdı.

"Sanırım bu sefer anladım," dedim kafamı aşağı yukarı sallayarak. Aynı anda bileklerimizi aşağıya indirdik fakat tutmayı bırakmadık.

"Bir bileği kestiğin zaman," diye fısıldadı ve bileğini hafifçe bileğimin üzerine yerleştirdi. "Bir sarmaşığı kopardığın zaman, bir nabzı susturduğun zaman, geçmişini susturursun."

Bileğini bileğimin üzerine çapraz bir şekilde bastırdı ve diğer eliyle ikisini resmen birbirine yapıştırdı.

"Korel," dedim ve mucizeye bakıyormuş gibi gözlerimin aydınlandığını hissettim. "Nabzını nabzımda hissediyorum. Bu çok tuhaf."

Korel, bileğini bileğime hafifçe sürttü ve o an, bileğindeki yara izini hissettim fakat umursamadım, aldırış etmedim. Oradaydı, tam bileğimin üzerindeki atışlarda canını hissediyordum.

Korel'in canı, benim canımın üzerinde atıyordu.

"Ve sarmaşıklar birbirine dolandığında," dedi yüzüme doğru yaklaşarak. "Geçmişte bağlanır. Hissediyor musun?"

Korel Erezli senin geçmişin.

Korel Erezli senin dolandığın sarmaşık, o sarmaşığı koparmadığın sürece senin geçmişin olarak kalmaya devam edecek.

"Hissediyorum," dedim ve tekrardan onun herkesten farklı çalışan o zihnine hayran olduğumu fark ettim. "Artık geçmişi görebiliyorum."

Korel, kafasını aşağı yukarı salladı ve "Güzel," diyerek bileğini yavaşça bileğimden çekti. Koltuğun kenarına doğru kaydığında boynunu sertçe çıtlattı ve cebinden bir sigara paketi çıkardı, ardından çenesiyle paketin kapağını açarak dişleriyle bir dal sigarayı çekti. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasını ateşlendirmek için çakmağı eline aldığında ona karşı duyduğum hayranlığı o kadar net hissediyordum ki tarif edebileceğim bir kelime bile yoktu.

Yaktığı sigarasından bir duman çektiğinde, yavaşça koltukta cenin pozisyonu aldım ve sırtımı odaya döndüm. Alttan alttan Korel'e bakarken, üzerimdeki elbiseyi umursamadan dizlerimi karnıma doğru çektim ve ufacık kalana kadar kendime sokuldum.

Onun varlığının korkusu, beni koruyabilir miydi? Koruyordu.

"Korel," dedim kısık bir sesle ve ona bakmadan koltuğun yüzüne bakarak "Bileğini verir misin?" diye sordum. "Uyumak istiyorum, ben uyuduktan sonra gidersin."

Karşı çıkmasını ya da dalgayı almasını bekledim fakat birkaç saniye sonra bileğini yüzümün önüne düşürdüğünde hafif bir tebessümle "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve biraz daha kayarak başımı Korel'in eline, kulağımı Korel'in sarmaşıklarında atan nabzına yasladım.

Her nabız sesi, başka bir ninni gibi beni uyutmak istiyordu; Korel'in nabzının sesi ninni gibiydi ve çok geçmeden uykuya daldım.

Kötü mü, iyi mi olduğuna karar veremediğim bir rüyadan dolayı zihnim hayata döndüğünde elimin üzerinde ağırlık hissettim ve

kolumun uyuştuğunu fark ettim. Saat kaçtı bilmiyordum fakat sanki çok da uzun zamandan beri uyumuyormuş gibi hissediyordum.

Zorlukla ve inleyerek gözlerimi açtığımda uyku sersemi tam karşımda gördüğüm yüz ile nefesim kesildi ve gözlerimi sıkıca kapatıp açarak tekrardan baktım.

Korel'in başı elimin üzerindeydi ve kulağı nabzımdaydı. Yüzüyle yüzüm arasında bir karış mesafe vardı fakat alkol kokan nefesi yüzüme çarpıyordu. Dudaklarım onun çene hizasındaydı ve birbirimize tersten bakacak durumda yatıyorduk.

Bir eli, kolumu sımsıkı kavrarken, yüzünde gergin bir ifade vardı fakat uyuyordu. Yüzü yüzümün tam karşısındaydı ve o uzun boyuna, uzun kollarına ve güçlü bedenine rağmen cenin pozisyonu almış, küçük bir çocuk gibiydi. Kavradığı kolum, sanki tutunmak istediği bir daldı. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade olsa da sonrasında bir anda değişti ve dudaklarındaki gerginlik düzeldi. Dizlerini biraz daha kendine doğru çektiğinde kalbimde onun için geçen bütün dünyaları tek tek yakmak, kendimi parçalamak istedim.

Benim üzerimde bir battaniye varken, onun üzerinde hiçbir şey yoktu. O, muhtaç bir çocuk gibi uyuyordu ve kulağında sadece benim nabzımın sesi vardı. Bir an nabzıma ninniler öğretmek, onu günlerce uyutmak istedim. Hâlâ kulağımda atan nabzını dinleyerek ve onu izleyerek tekrardan uykuya daldığımda, koluma sımsıkı gömülen parmaklarının tutunuşu, Korel'e değil, bir erkek çocuğuna aitti.

Hatırlayamadığım kâbuslar ve rüyalarla geçirdiğim bir gecenin ardından, gözlerimi zorlukla araladığımda ağzımda metal bir tat hissediyordum ve bunun sebebinin gece içtiğim alkol olduğunu az çok anlıyordum.

Gecenin görüntüleri kesik kesik zihnime düştüğünde, gözlerimi açmak yerine daha sıkı kapattım ve hatırlayabildiğim kadarını tartmaya çalıştım fakat hatırladığım en belirgin detay, Korel'in bileğimi dinleyerek uyuduğuydu. Geriye kalanlar ise puslu bir camın ardında gibiydi fakat bu camı temizleyecek kadar kendimi dinç hissedemiyordum ve sanki hâlâ alkolün etkisi üzerimdeydi.

Elimin üzerinde bir ağırlık yoktu ve herhangi başka bir nefes de hissetmiyordum; sıkıca yumduğum gözlerimi hafifçe açtım ve yutkunmaya çalıştığımda boğazımın kuruduğunu hissettim.

Aynı şekilde yatıyordum ve hareket etmemiştim, üzerimdeki battaniyenin bir tarafı açılsa da hâlâ üzerimde duruyordu ve ensemden aşağıya doğru bir ter damlası düştüğünde gözlerimi tamamen açtım ve koltukta yavaşça oturur pozisyona geçtim. Hava aydınlanmıştı ve vitray pencerelerden bir tanesi açılmıştı, güneş odaya giriyordu.

Birbirine karışan saçlarımı düzeltirken hırıltılı bir tınıyla "Korel?" diye seslendim fakat ev, dün bıraktığımız gibiydi ve Korel, ortalarda görünmüyordu. "Korel!" dedim daha yüksek bir sesle ve elimi enseme yerleştirerek teri sildim.

Kapısı kapalı olan bir odadan yükselen bir şarkının sesini duyduğumda kaşlarım havaya kalktı ve uyuşan bacaklarımla zorlukla ayağa kalktım, elimle koltuktan destek alırken, kulağımı öne doğru çıkardım.

Yelawolf'un bildiğim bir şarkısı kulaklarıma dolduğunda Korel'in içerideki odada olduğunu fark ettim ve tebessüm ederek başımı döndürdüğüm an, dün geceden kalma sehpanın üzerinde bana ait olan aile fotoğrafını gördüm ve yüzümdeki tebessüm donuklaştı. İlk önce hareket etmeden fotoğrafa baktım, ardından yavaşça öne doğru eğilip fotoğrafı elime aldığımda kan lekelerinin temizlenmiş olduğunu gördüm ve gözlerim irice açılırken, ayağıma çarpan çantaya baktım.

Fotoğraf, elimden kaydı, çantanın içindeki mektubu düşününce kalbimin sıkıştığını hissettim ve gözlerim o kapalı kapıya doğru döndüğünde elimi boynuma sardım ardından hızlı bir şekilde sırt çantamı elime aldıktan sonra çantanın içindeki her şeyi koltuğa döktüm. Dizlerim titreyerek zorlukla eğildim ve eşyaları birbirinden ayırırken, mektup elime çarptı. Hızlıca tutarak elimde çevirdim ve açılıp açılmadığına baktım. Yapışkanları hâlâ yerinde duran mektup, açılmamış gibi görünüyordu.

Derin bir nefes alırken, kendimi koltuğa attım ve gözlerimi sıkıca yumup açarak rahatlamış bir şekilde gülümsedim. Gözlerim mektuba takıldığında, tekrardan kapalı duran kapıya baktım ve yutkunarak içimdeki merakın yenikliğiyle adeta yırtar gibi mektubu açtım.

Açtığım mektubun içinden beyaz bir kâğıt kucağıma düştüğünde hislerimin çekilmiş olduğunu ve hiçbir şey düşünemediğimi fark ettim. Dün akşam hissettiğim hiçbir duygunun zerresi şu an bende değildi

ve sanki elimdeki kâğıttan babamın cesedinin fotoğrafı bile çıksa hiçbir şey hissedemeyecekmişim gibi geliyordu. Sakince, parmaklarımla dörde katlanmış kâğıdı açtım ve ağzımdan büyük bir nefes verdikten sonra "Tamam," diye mırıldandım. "Kötü bir şey yok."

Açtığım kâğıda ilk önce umursamaz bir tavırla baktım fakat ardından gözlerim yavaşça irileşti ve dudaklarım aralanırken dikkatimi çeken detay sağ üst köşede yer alan tarih oldu. Bir sene öncesini gösteriyordu. Gözlerim, el yazısıyla yazılan harflere ve kelimelere kaydığında buz kütlelerinin içimde devrildiğini ve ayaklarımın altındaki zeminin kaydığını hisseder gibi oldum.

Yazı, babamın el yazısıydı fakat yazılan hiçbir şeyi anlayamıyordum; bilmediğim bir dildi. İngilizce, Rusça, Arapça, İspanyolca... Hiçbiri değildi. O kadar karmaşık görünüyordu ki bakışlarımı kâğıda sanki anlayabilecekmişim gibi yaklaştırdım ve gözlerimi açtım.

Babamın kıvrık y harfleri, karakteristik a harfleri... Evet, bu babamın el yazısıydı ve tarih bir sene önceyi gösterdiğine göre babam yaşıyordu.

Hislerime ne olmuştu?

Hislerim yok olmuştu. Mutluluk, heyecan, zafer; hiçbir duyguyu hissetmiyordum. Kocaman bir boşluk, anlayamadığım dilde yazılan kâğıt gibiydi.

Hiçbir şey yoktu.

Benim hislerimi sömüren, yalanlar mıydı, gerçekler miydi?

Kâğıdın sonunda sağ tarafa atılan babamın imzası ve hemen yanında atılan başka bir imzayı gördüğümde tekrardan başımı kaldırdım ve kapalı olan kapıya baktım. Hayal kırıklığını hissetmem gerekiyordu, yokluğu, yalanın acısını, varlığın tadını, yaşamın meyvelerini, ölümün acizliğini...

Boş bakışlarla ayağa kalktım ve mektubu katlayıp tekrardan zarfın içine koyduktan sonra çantanın içine attım ve çıkardığım bütün eşyaları toplayarak çantanın içine tıktım. Yere düşen fotoğrafı sertçe çekip alarak bir an bile düşünmeden kapısı kapalı olan odaya doğru ilerledim ve müziğin sesi yaklaştıkça kör olan hislerimi avuçlarımın içine alıp canları acıyana kadar sıkmak istedim.

Belki de bu kadar hissizliğimin sebebi, Korel'e olan sebepsiz inancımdı.

Kapıyı çalmadan ve izin bile almadan sertçe açtığımda odanın oldukça küçük olduğunu ve tek bir pencerenin bile yer almadığını fark ettim. On metrekare bile olmayan odada sadece tek bir masa vardı, masanın üzerinde bir daktilo, daktilonun yanında beyaz bir masa lambası vardı. Masa lambasından vuran, loş kırmızı ışık, odanın içini kırmızıya boyamıştı.

Korel, tam karşımdaydı ve eski bir sandalyeye oturmuş, önündeki daktiloya bir şeyler yazıyordu. Küllükte duran sigara, kendi kendisine yanmış ve sönmüş gibi görünüyordu. Korel, hipnoz olmuş gibi bir şeyler yazıyor, her satır başına geçtiğinde hızlı bir şekilde kaydırıyor ve yazısına devam ediyordu.

Bir an, o hırsla kalkışım ve içimdeki hissizlik toz bulutları gibi dağılırken, odanın içinde hissettiğim yoğunluk kaşlarıma çatmama sebep oldu. Tek bir masa, tek bir sandalye, tek bir daktilo ve daktilonun arkasında sayfalarca kâğıt...

Korel'in saçları sırılsıklamdı ve odanın içi o kadar sıcaktı ki bunun terden olduğunu fark ettim. Alnındaki boncuk boncuk terleri elinin tersiyle sildi ve bir an, hipnoz olduğu yazısından başını kaldırıp bana baktığında göz göze geldik.

Gözlerindeki saf ifade, masumiyetti.

Odanın duvarları komple siyah boş çerçeveler ile doluydu, yerde duran müzik çalar aynı şarkıyı tekrar edip duruyordu. Ürkütücü fakat bir o kadar da huzurluydu; gözlerim boş çerçeveye her daldığında sanki her çerçevede başka bir ruh varmış gibi hissediyordum.

İçeriye doğru bir adım attığımda ayağıma poşet değdi ve tökezleyerek yere baktığımda poşetin içindeki tohumları gördüm. Başımı kaldırıp Korel ile göz göze geldiğimde elimde duran fotoğrafa baktığını fark ettim, parmakları hâlâ daktilonun üzerindeydi; üzerine giymiş olduğu askeri yeşil kazak terden sırılsıklam olmuştu.

"Temizledim," dedi ve gülümsedi. Sesi kendinden o kadar uzak geliyordu ki bir an karşımda olan kişinin Korel olup olmadığına emin olamadım. Aksanı oldukça belirgindi ve vurgusu yumuşaktı; sıcak gülümsemesi yüzünden silinmedi. "Bak, orada neler var?" diyerek ayağını çarptığım poşeti işaret etti.

"Papatya tohumları."

Temizlenen fotoğraf, ekilmesi gereken papatyalar...

"Korel," diye mırıldandığımda birkaç adım daha attım ve yığın halinde duran kâğıtlara baktım; boş çerçevelerde sanki gözler vardı ve beni izliyorlardı. "Neler yazıyorsun sen böyle?"

Masanın ucunda durduğumda rastgele bir kâğıdı elime aldım ve Korel'in yüzüne bakmaya devam ettim. Korel, omzunu kaldırıp indirdiğinde parmaklarının ucunun kan topladığını fark ettim. Gözlerindeki yoğunluk ve masumiyetin rengine odaklandığım sürede yüzüme bir tebessüm yerleşti ve ardından dudaklarını birbirine bastırarak ben de omzumu kaldırıp indirdim ve elimdeki kâğıda umursamaz bir şekilde baktım fakat o saniye, kâğıtta yazan kelimelerin, cümlelerin hepsinin bana verilen mektuptakiyle aynı olduğunu fark etmem birkaç dakikamı aldı.

"Ne yazıyor bunlarda?" dedim yutkunarak fakat sesim o kadar kısık, o kadar kırgın çıkıyordu ki ben bile zor duymuştum.

"Anlamazsın. Anlayacak kişiler, sadece bu dili bilen kişilerdir."

Kısa ve net cevabının ardından, elimdeki kâğıt titremeye başladı ve o cümle, net bir şekilde zihnimde yankılandı.

Korel Erezli senin varlığın.

Korel Erezli, benim geçmişimin kırık dökük emareleriydi.

Korel Erezli, benim varlığımın sebebi miydi?

12. KAR

Yaşam ateşti, ölüm ise buz.

Yaşamı alevlenen topraktı, ölüm ise buz tutan gökyüzü.

Yaşam sıcaktı, ölüm soğuk.

Yaşam, ölümü eritebilir miydi?

Geceyi karanlığa bulayan siyahlık ve yeryüzünü aydınlatan ayın ışığı, boş sokağa ışığını adıyordu.

Yere yatan kimsesiz bir adam, ara sokağa yansıyan uzun bir gölgeyi gördüğünde bakışları kısıldı ve elinde duran şarap şişesini yanına koyarak doğrulmaya çalıştı. Alkolden dolayı bulanık gören gözleri, sokağın başına yöneldiğinde uzun boylu bir adamın öylece durduğunu gördü.

Prometheus.

Gözlerini ilk önce yıldızsız fakat bulutlar ile kaplı gökyüzüne doğru çevirdi ve yutkundu; yutkunuşuyla beraber âdem elması şiddetli bir şekilde hareket etti. Ayın ışığı tam olarak yüzüne vuruyordu fakat maskesinin ardında kim olduğu belli değildi.

Kimsesiz adam biraz daha doğruldu ve üzerindeki eskimiş, siyah montuna sokuldu, yanında uyuklayan köpeğin hırıltılarından başka sokağı dolduran ses yoktu.

"Kim var orada?" dedi kimsesiz adam, yaşı elli sekizdi ve belki de çocukları onu sokağa atalı on sekiz yıl oluyordu. Kir içinde olan parmaklarıyla gözlerini ovuşturduğunda sokağın başındaki adam yürümeye başladı, gölge gitgide büyüdü.

Prometheus, siyah deri eldivenlerinin olduğu parmaklarını avuçlarının içine doğru kıvırdı ve dudaklarında sinsi bir tebessüm ile kimsesiz adama doğru yürüdü; kafasının içinde dönen yılanların başını tutamayacak kadar zekiydi; o yılanları yaşatan Prometheus'tan başkası olamazdı.

Kimsesiz adamın önünde durduğunda gölgesi hem adamı hem köpeği kapattı. Yüzündeki maskeyi hafifçe düzeltti ve adamın yüzüne doğru yaklaştı, o an köpek gözlerini hafifçe araladı ve gerilerek yattığı yerden kalktı.

"Bu da ne?" dedi kimsesiz adam alkol kokan nefesiyle ve gözlerini tekrardan ovuşturdu. "Çok mu fazla içtim yine?"

Köpek bir kere havladı ve kimsesiz adamın önüne doğru geçti fakat Prometheus, aldırış etmeden hafifçe yere doğru eğilerek köpeğin başına elini koydu, ardından okşamaya başladı. "Çok fazla içtin," dedi kimsesiz adama doğru. Sanki bir cihazdan konuşuyormuş gibi sesi çıkıyordu. "Ama maalesef ben bir hayal değilim."

Kimsesiz adam, içgüdüsel olarak korkulacak bir şeyler olduğunun farkına vardı ve bembeyaz, uzun saçlarını önünden çekti. Sakalları uzamıştı ve aralarında siyah, ne olduğu belli olmayan kirler vardı. Elleri titremeye başladığında karşısındaki maskeli adama daha dikkatli baktı.

Simsiyah, kâğıt ya da kartondan bir maskeydi, göz taraflarında olan boşluktan başka hiçbir şey yoktu. Üzerinde ne ile yazıldığı belli olmayan kelimeler vardı ve aralarda yer alan işaretlerin bir anlamı bile yoktu. Sadece bir kâğıt parçası, Prometheus'un yüzünü kapatırken, bu bile kendisine olan güvenini belli ediyordu.

"Korkmam gerekiyor," dedi kimsesiz adam ve ayağa kalkıp kaçma planı yapmayı düşünürken, şarap şişesi yana doğru devrildi, ardından içindeki az kalan kırmızı sıvı akmaya başladı.

Akan sıvı, Prometheus'un siyah botlarına doğru ulaştığında başını eğerek baktı. "Korkman gerekseydi, sana böyle yaklaşmazdım." Köpeğin başında duran elini kulağına doğru yaklaştırdı ve diğer elini de hayvanın diğer kulağına koydu; ardından kulaklarına baskı uyguladı ve köpeğin hırlamasını umursamadan kulaklarını tıkadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kimsesiz adam dehşet içinde. "Çıldırdın mı?"

Prometheus, dilini üç kere damağına vurdu ve "Sessiz ol," diye söylendi. "Onlar kötülükleri duymaması gereken tek canlılardır çünkü sır saklayamazlar."

Kimsesiz adam şaşkınlıkla ilk önce köpeğe ardından karşısında maskeyle duran adama baktığında "Ya sarhoşsun," dedi ürkek bir tınıyla. "Ya da tek deli ben değilim."

Prometheus, kısık bir sesle kahkaha attı ve kafasını aşağı yukarı salladı; köpeğin kulaklarında duran ellerini çekmedi. "Kadim dostum," dedi kimsesiz adama doğru biraz daha yaklaşarak. "Sen sır saklayabilir misin?"

Kimsesiz adam ilk önce ne yapacağını bilemedi fakat damarlarında dolaşan alkole binlerce defa dua etti, eğer o alkol olmasaydı, korkudan yaşayabileceğine inanmıyordu.

"Bir hayvanın sır saklayacağına inanmıyorsun," dedi maskeli adamı anlamaya çalışıyormuş gibi. "Bir insanın sır saklayacağına mı inanıyorsun?"

Prometheus, eğildiği yerde biraz daha çöktü ve yerde oturan kimsesiz adam ile aynı hizaya geldi. "Yanlış cevap," diye fısıldadı. "İnsanlara değil, sana inanabilirim."

Kimsesiz adam kesik bir nefesin ardından yere dökülen şaraba baktı ve alt dudağını titreterek "İnsan olmadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Eğer bir şeyler anlatmaya çalışıyorsan daha açık olmalısın, beynim çalışmaz."

Prometheus, önünde duran köpeğe doğru baktı. "Kimsesiz olduğunu söylemeye çalışıyorum," dedi acımasız bir sesle. "Bir sırrı bile anlatabileceğin kimsen yok fakat köpekler öyle değildir, kadın dostum. Köpekler daima sırları paylaşacak birilerini bulur."

Adam, parmaklarını sakallarına geçirdi ve kaşımaya başladı. "Kimsesiz olduğumu da nereden çıkardın?" Gülümsedi, sararmış dişlerinin arasından hırıldadı. "Görüntüler yanıltabilir."

Prometheus, köpeğin kulağındaki ellerini çekti ve tam o anda köpek, kimsesiz adamın önüne geçerek, Prometheus'a doğru hırladı; bunu gören Prometheus, ayağa kalktı ve geriye doğru bir adım attı.

Kimsesiz adamı korumaya çalışan köpeğe bakarak "Seni koruyacağı kadar fazla vakit geçirmişsin onunla," dedi az önce söylediği cümleyi haklı çıkararak. "Dediğim gibi, köpekler sır tutamaz ve senin kimsesiz olduğunu da sana böyle gösterirler."

Kimsesiz adam, kir tutmuş elini sokak köpeğinin gövdesine yerleştirdi ve hafifçe okşayarak "Benim gibi kimsesiz bir adamdan ne istiyorsun?" diye sordu.

"Seninle gelmeni," dedi Prometheus hızlı bir şekilde. "Senden istediğim çok büyük bir şey yok."

"Bunu neden yapacağım?" Boğazını temizledi. "Bunu neden yapmak zorundayım?"

Prometheus, geriye doğru bir adım daha attı ve kollarını iki yana açarak "Sence?" diye sordu. "Ne için yapmak zorundasın?"

Adam, kafasını iki yana salladığında oturduğu yerden zorlukla doğruldu ve ayağa kalktığında karşısındaki adamın ondan santimlerce daha uzun olduğunu gördü. Köpek de aynı hızda koşmaya devam etti ve havladı.

"Beni öldüreceğini mi söylüyorsun?" diye sordu fakat kimsesiz adamın sesindeki neşe, bunun bir ödül olabileceğini belli ediyordu.

"Kimsesiz bir adamı ölüm korkutamaz," dedi Prometheus. "Kimsesiz bir adamı öldürülmek de korkutamaz."

"O hâlde?" Yaşlı adam bir adım attığında alkol hâlâ bünyesinde dolanıyordu ve başının döndüğünü hissediyordu.

"Kimsesiz bir adamı kurtuluş korkutabilir ama," diye fısıldadığında boynunu bir kere çıtlattı. "Kimsesiz bir adamı kurtuluşun yok olması da korkutabilir."

Yaşlı adamın geçmişini anımsatan bu cümlelerin ışığı, soluk bir şekilde onun karanlığa doğru dönmesine sebep olurken, ellerinde tuttuğu bütün güveni yere düşmüştü ve kendini tamamen çıplak hissetmişti.

"Sen," dedi kısık bir sesle ve tınısı acı koktu. "Sen nasıl?" Bir şey diyemedi, bir şey demek bile istemedi ve Prometheus'a doğru yürüdü.

Cümlelerin kamçılanmış izleri, kimsesiz adamın parmaklarında saklıydı. Gözleri ilk önce parmaklarına ardından parmaklarında yer alan o geçmişin lekelerine kaydı; artık teslim olması gerekiyordu. Karşısındaki duran bu maskeli adam, her şeyi biliyordu.

"O halde," dedi Prometheus bir kısır döngüyü gerçekleştirerek. "Benimle geliyorsun."

Ilık rüzgâr Prometheus'u ve kimsesiz adamı üşütmüyordu aksine ikisinin de damarlarında akan kanın rengi değişmiş gibi, değişen renk onları ısıtıyormuş gibi hissediyorlardı. Kalbin kabir azabında yanışı, bir bedeni söndürebilirdi ve ikisi de şu an bunu hissediyordu.

"Dediklerimi anladın mı?" dedi Prometheus, ormanın içinde yürürken, birkaç adım gerisinden kimsesiz adam geliyordu. Az ileride birinin çırpınma sesi yükseliyordu.

"Anladım," dedi kimsesiz adam ve kaderine eğdiği boynu, bir ip gibi Prometheus'un elinde sallanıyordu. Sanki o ip ile onu rahatça asabilirdi, astığı ip ile sallandırabilirdi.

Adımlarının toprak zeminde bıraktığı izler ve yaklaşan çırpınma sesleri, yaşlı kimsesiz adamın sakallarına sımsıkı asılmasına, içine düştüğü azabın kalbinin üzerinde paylanmasına sebep oldu.

"Kadim dostum," dedi Prometheus, omzunun üzerinden geriye doğru bakarak. "Ben seni yaratanım ve sen benim dostumsun, Tanrı ile dost olabildiğine inanabiliyor musun?"

"Ben senin kulunum," dedi kimsesiz adam hızlı bir şekilde.

İleride ağaca asılı duran küçük bir ampul gözlerini aldı. Ampul rüzgârdan sallanıyordu, sallanan ampul, ışığın bir bedeni aydınlatmasına sebep oluyordu.

Dilini tekrardan üç kere damağına çarptı. "Unutma," dedi kesin bir dille. "Tanrı her zaman kimsesiz ve yalnızdır."

Yürümeye devam ettiler ve aydınlatan ışık gitgide yayıldığında kimsesiz adam kamaşan gözleriyle etrafa baktı.

"Tanrı söylediğin gibi ise," dedi yaşlı adam. "Ve ben senin dostunsam ikimiz de ne yalnızız ne kimsesiz..."

Prometheus'un adımları yavaşladı ve sık ağaçların olmadığı bir boşlukta durdu, ampulün ışığı karşısındaki ağacın dalına asılıydı, gecenin karanlığı aydınlatan ay ışığını ağacın gölgeleri kapatıyordu. Karanlığı aydınlatan tek ışık, ampulün sarı ışığıydı. Ağaca bağlı birisi vardı fakat ağacın arka tarafındaydı; halatlarla ağaca bağlı olan kişi çırpınıyordu.

"Siz insanlar," dedi iğreniyormuş gibi. "Tanrı neden öldürülüyor sanıyorsunuz?" Sorduğu soru, kimsesiz adamı ürpertirken, beraber ağacın arkasına, bağlı olan adamın önüne doğru yürüdüler. Bağlı olan adam adım sesleriyle daha fazla çırpınmaya başladığında ikisi de tam karşısında durdu ve ampulün ışığı onları aydınlattı; kimsesiz adamın soluğu kesildi, Prometheus kısık bir sesle mırıldandı. "Daima kimsesiz ve yalnız kalabilmek için."

Kimsesiz yaşlı adam, karşısındaki ağaca bağlı olan adama baktı ve soluk borusunu tıkayan o ürkütücü nefesi bir türlü veremedi. Çırılçıplak, ağaca bağlı olan bir adam vardı ve karnından sımsıkı bir şekilde ağaca bağlanmıştı; bedeninde kırbaç izleri vardı, yer yer kızaran, uzun ve kabarık izler morarmaya yüz tutmuştu. Erkekliği kanlar içindeydi ve bir mil sokulmuştu. Kalın gövdeli kavak ağacının gövdesine bağlanan adamın elleri, demirden, kalın ve paslanmış çivilerle ağaca saplanmıştı.

Yukarıya doğru dimdik duran kolları ve onu havada tutmaya yarayan halat ve çivileriyle içler acısı görüntüyordu. Avucunun içinde kurumuş olan kanlar, kollarına doğru akmıştı. İnce ince çizgiler çizen kan lekeleri vardı. Adamın başında ise bir çuval yer alıyordu.

"Bak dostum," dedi Prometheus, hayran bir tınıyla. "Görüyor musun? O benim kulum."

Adamın yere değmeyen çıplak ayakları kir içindeydi. Hırladı, bağırmaya çalıştı hatta hareket etmeye çalıştı fakat faydasızdı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu kimsesiz adam ve damarlarındaki o akan sıcak kanın kuruduğunu hissetti.

"Tanrı hesap vermez," dedi ve kimsesiz adama doğru döndü. "Dizlerinin üzerine çök ve beni izle kadim dostum, sen benim yardımcı meleğimsin ve beni izleyeceksin, emirlerimi yerine getireceksin."

Kimsesiz yaşlı adam aklından bir an kaçmayı geçirdi fakat karşısında duran o heybetli kişiye baktığı zaman bunun imkânsız olduğunu fark etti. Boyu oldukça uzundu ve kalıplıydı. Attığı birkaç adımdan sonra bile onu kıskıvrak yakalar, ardından kendi hayatını söndürmesi önemli olmasa da kurtuluşu söndürebilirdi.

Dilini tekrar ve tekrardan üç kere şaklattı Prometheus. "Aklından geçeni okuyabiliyorum kadim dostum, kaçman senin zararına olacaktır."

Kimsesiz adam yavaşça yere, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini ensesine teslim oluyormuş gibi yerleştirdi; bu hareketi Prometheus'un yüzünü gülümsettiğinde maskesinin ardındaki kişiliği soğuk bir şekilde ateşi hissetti.

"Her zaman bir izleyicim olur," dedi Prometheus ve önüne dönerek ağaca bağlı duran adama doğru yürüdü; çırpınışlar onun parmaklarının daha fazla uyuşmasına sebep oluyordu. "Maskeyi sadece dostum olan kişilerin yanında takarım."

Kimsesiz adam ürperdi ve bakışlarını zorlukla yere indirdi; hissettiği korkudan öte bir duyguydu, hissettiği inançsızlıkların sorumsuzluğuydu. Bir Tanrı var ise ve bir yerlerde nefes alıyorsa, şu an bu yapılanların sorumluluğunu nasıl alıyordu?

Belki de Tanrı, gerçekten tam karşısında duran kişiydi.

Prometheus, bir eliyle yavaşça adamın başında duran çuvalı çekti ve yere attığında ağaca bağlı duran adamın yüzüne baktı. Kimsesiz adam, yerden başını kaldırdı ve o da baktığında boğazından şiddetli bir ateşli kasırga geçti.

Adamın ağzında bant yoktu, adamın ağzında ip yoktu, adamın ağzında örtü yoktu; adamın ağzı konuşamasın diye dikilmişti. Yüzünde yer yer morluklar vardı, tek gözü kapanacak kadar kısılmıştı; diğer gözü ise neredeyse görünmüyordu.

Ağaca bağlı duran adamın bakışı ilk önce Prometheus ile kesişti; ardından yerde, dizlerinin üzerine çökmüş olan kimsesiz yaşlı adama baktı ve yeni

bir yüz görmenin umuduyla daha fazla çırpındı; her çırpınışında elleri daha fazla acıdı, dudakları daha fazla yırtıldı fakat direnmeye devam etti.

Prometheus'u güldüren bu durum, kimsesiz yaşlı adamın "Ona ne yapacaksın?" diye sormasına sebep oldu. Bir yandan adama acıyor, bir yandan adamın hemen ölmesi için dualar ediyordu. "Dua ediyorum ki onu hemen öldürürsün."

"Duayı Tanrıya ediyorsun," dedi Prometheus alayla ve ağaca bağlı olan adama bakmaya devam etti. "Fazla ironik."

Doğru söylüyordu, kimsesiz yaşlı adam bir an gülecek gibi oldu fakat bu acısından geliyor gibiydi. Ettiği her dua Tanrıyaydı ve karşısında Tanrı olduğunu söyleyen bir adam vardı.

Prometheus, elini siyah kotunun cebine attı ve o bilindik bıçağını çıkardı; tek bir düğmesine basmasının ardından keskin tarafı açığa çıktı ve ağaca bağlı olan adam çırpınmayı bırakarak gözlerini bıçağa doğru çevirdi. Prometheus, elinde tuttuğu bıçağı adamın dudaklarına doğru yaklaştırdı ve öne doğru eğildi; "Günahlarımızı söylemeye başlayalım mı?"

Bıçağın ucuyla adamın diktiği dudağını tutan bir ipi kesti; sanki bir yorganı dikiyormuş gibi attığı dikişler, sırayla ve oldukça düzgün bir şekilde yan yana duruyordu. Kimsesiz yaşlı adam gördüklerinin alkolün verdiği kâbus olmasını isterdi fakat Prometheus'un yaydığı o katledeen enerji, gerçekliğin kanıtıydı.

Tek tek bıçağın ucuyla dikişleri söktüğünde ilk önce sessizlik oldu ve Prometheus geriye doğru çekildi; kimsesiz yaşlı adam, bir çığlık, bir küfür, bir yakarış beklerken, sadece ağzını açıp homurdanan ve tükürükleri çenesine doğru akan aciz bir adamı görebildi. Ne bağırıyor ne küfürler ediyor ne yardım dileniyor ne yalvarıyordu. Sadece bir hayvan gibi sesler çıkararak ağzını açıyordu.

"Görüyor musun kadim dostum?" dedi Prometheus tebessüm ederek. "Onun konuşma yetisini elinden aldım." O âna kadar adamın bir dili olmadığını fark edemeyen kimsesiz yaşlı adam titremeye başladı. "Onun duyma yetisini elinden aldım." Kimsesiz yaşlı adam onun kulaklarının kesilmiş olduğunu fark etti, adamın dağılan uzun saçlarından zor görünüyordu ve yeni fark edebiliyordu.

Yüzü tanınmayacak halde olan adam oldukça genç ti ve belki de gençliğinin en güzel zamanındaydı. Omuzlarının biraz yukarısında biten saçları dışında her yeri hasarlıydı.

"Görüyor musun, söyle bana," dedi Prometheus, sanki muhteşem bir resmin işçiliğine bakıyormuş gibi. "Onun elinden her şeyini aldığımı görüyor musun?"

Kimsesiz yaşlı adam, "Görüyorum," diye fısıldadı. "O artık sağır ve dilsiz. Bunu sen yaptın."

"Bunu ben yaptım," dedi Prometheus ve çenesini hafifçe yukarıya doğru kaldırdı. "O sağır, o dilsiz ama o kör değil." Elinde duran bıçağı havaya doğru kaldırdı ucuna baktı. "Onun gözlerini benim kadim dostumu görmesi için ise kör etmedim ama zamanı geldi."

Kimsesiz yaşlı adam hırıltılı bir nefes verdikten sonra ensesine yerleştirdiği ellerini hafifçe aşağıya doğru indirdi ve bacaklarının üzerine koydu. "O beni gördü."

"Ve o beni de görmüştü," dedi Prometheus, ardından havaya kaldırdığı bıçağın ucunu adamın sağ gözüne doğru yaklaştırdı. "Tanrı sadece dilsizlere gelir ve siz, kutsal kişiler olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?" Kapanan gözüne doğru yaklaştırdığı bıçağın ucuna baktı ve fısıldadı: "Kutsal değilsiniz."

Bir anda, saniyenin onda biri kadar kısa bir sürede bıçağı sertçe adamın sağ gözüne sapladı ve kanın keskin taraf gözünün içindeyken çevirdi; adam öyle bir inledi ki, cehennem zebanileri bu sesi, cennete armağan etmek istedi.

Kimsesiz, yaşlı adamın gözleri irileşirken, geriye doğru sendeledi ve elleri yeniden destek aldı; gözlerinin gördükleri bir Tanrının işi olsaydı şayet, Şeytana tapınırdı.

İnleyen adamın boynundaki damarlar belirginleşti, ağaca saplanan yukarıdaki ellerini çekmek için çabaladı fakat her çekmeye çalıştığında bir yırtılma sesi geldi ve yere değmeyen ayakları titredi.

Prometheus, sapladığı bıçağı çıkarmayarak elini bıçağın kınından çekti. "Diğer gözünü istiyorum," dedi ifadesiz bir sesle. "Diğer gözün bana lazım."

Kimsesiz yaşlı adam eliyle sakalına asıldı ve gözleri acıyla doldu; nefes almakta zorluk çekiyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sorabildi fakat soruşu boşaydı.

"İnandığına sormayı dene," dedi Prometheus, soluk bir sesle. "Bunu neden yapıyor?" Kimsesiz yaşlı adam hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında Prometheus omzunun üzerinden baktı. "Senin inandığın sana bunları göstermiyor diye ona tapıyor, ben sana gösteriyorum diye benden nefret ediyorsun. Adil mi?"

"Sen benim inandığım Tanrı değilsin," dedi kimsesiz yaşlı adam. "Sen Şeytanın akan kanından doğan tohumsun."

Prometheus parmaklarına bulaşan kanı kolunu silkti. "Ben, savaşacak bir Şeytan olmayacak kadar yüce bir Tanrıyım ve sen, işleri gizli yürütüp suçu kendi yarattığı Şeytana atacak kadar korkak olana tapıyorsun. Söyle. Sağır, dilsiz ve kör insanları o hale getiren ne? Şeytan mı?"

"Sus," dedi kimsesiz yaşlı adam. "Sus."

"Şeytanı yaratan Tanrım, suçlarını devretmek için bunu yaptı fakat ben bütün suçlarımı devralıyorum kadim dostum. Bak," dedi kollarını iki yana açarak ve gökyüzüne baktı. "İyilik ve kötülük benim, tekilim, sadeceden ibaretim. Suçlu da benim, suçsuz da... İyilik de benim, kötülük de... Cennetin de sahibi benim, cehennemin de... Kör eden de benim, gözlere o ışığı veren de... Şu an sen görüyorsan hâlâ sebebi de benim."

Kimsesiz yaşlı adam elleriyle kulaklarını kapattı. "Sus!" Göreceklerine ve duyacaklarına tahammülü yoktu. "Sen içindeki Şeytanın farkında olmayan korkak bir Tanrısın."

"Hayır, korkak değilim," dedi Prometheus ve sanki dünyaya sesleniyormuş gibi bağırdı. "Ben Şeytanı alt edebilecek kadar güçlü bir Tanrıyım."

Cümleler, kan dolu torbalardı ve kimsesiz yaşlı adam sanki o torbalardaki kanları yudum yudum içmişti; genzini yakan acının sebebi, içtiği kanın ruhunun karşısındaki adam olduğuydu.

Bir an konuştuklarını ve anlaşmalarını hatırladı, kaldıramayacağı kadar büyük bir şey olmadığını düşünmüştü fakat şimdi her şey daha farklı geliyordu; kaldıramayacağından daha öte bir acıydı. Sanki cehennemde oturuyordu ve etrafındaki insanların ölümünü izliyordu; kendisi ise zebani bile olmayacak kadar kademsizdi.

Buğulanan bakışları gökyüzüne bakan bu cani adama kaydı, ellerini yere indirdi ve toprak zeminden eline doldurduğu kumları üfülemaya başladı. "Sen kimsin?" dedi kısık bir sesle. Öyle duruyor, gökyüzünü öyle bir özlüyordu ki sanki kimsesiz adamı duymuyormuş gibiydi. Giydiği boğazlı kazağı boynunu tamamen örtüyordu fakat koyu renk sakalları seçilebiliyordu.

Yavaşça başını eğdi, arkasında inleyen adamı duymazdan geliyor gibiydi; maskesinin ardındaki gözlerde rengini çözemediği o bakışları kimsesiz yaşlı adam ile kesişti. "Prometheus," dedi fısıltıyla. "Ateşi çalan Tanrı," sayla güldü, "ben ise ruhlarımızın içinde yanan o ateşi söndüren Tanrıyım."

Prometheus.

Arkasını döndü, kimsesiz adama tamamen sırt çevirdi ve ağaca bağlı olan adama doğru ilerledi; gözünden yanağına, yanağından boynuna akan kanlar duracak gibi değildi. Bıçak saplandığı yerde sanki bir gözü kör etmemiş, bir gözü yerinden sökmüştü.

Adam öyle bir inliyor, öyle bir ağzını açıp hırlıyordu ki salyaları kana karışıyordu. Konuşabilseydi şayet, gökyüzünü yaratan Tanrıda, yeryüzüne hâkim olduğunu sanan Prometheus'ta kötülüğünden utanacaktı. İkisi de imkânsızdı.

"Şşş," dedi Prometheus soğuk bir tınıyla ve ağacın yanında duran, kahverengi büyük deri çantayı eline aldı. Çantayı ters çevirip içinde ne var ne yok yere dökerken bakışları ağaca bağlı olan adamdan ayrılmıyordu. Çantanın içinden yere düşen kesici aletlere gözü takılan kimsesiz adam, bir eliyle ağzını kapatmaya zorluyordu fakat kalbinin bile içinde bulunduğu kuyuda titrediğini hissediyormuş gibiydi.

"Seninle beraber kendimizce olan günahlarımızı sayacağız," dedi ağaca bağlı olan adama bakarak. Hafifçe yere doğru eğildi ve kimsesiz adamın ne olduğunu bilmediği aleti eline aldıktan sonra "Kadim Dostum," diye fısıldadı. "Seninle bir oyun oynayalım mı?"

Kimsesiz adam sanki oturduğu yerde gitgide ufalmış, görünmez bir hale gelmişti. "Ne oyunu?" diye sordu. Karşı çıkabilecek durumda değildi, bunun farkındaydı.

"Zor bir oyun değil," dedi Prometheus ve sesindeki tınıda bir aksan olduğunu fark eden kimsesiz adam onu daha fazla konuşturmak istedi. Prometheus, elinde tuttuğu aleti havaya kaldırdı ve ışığa doğru tuttuğunda kimsesiz adam ne olduğunu gördü, anlam karmaşası yaşarken, "Bana bu adamın ağzında kaç diş olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu.

Kimsesiz adam "Ne?" diye inledi ve Prometheus'un elinde duran kerpetene baktı; beyni algılarda zorlanırken, parmak uçlarını avuçlarına batırdı. "Onun dişlerini sökeceksin, öyle değil mi?" diye sorduğunda ağaca bağlı olan adamı duymamasına rağmen, diğer gözüyle zar zor bakabildiği kerpetene doğru hırlıyordu.

"Oynuyor musun," dedi Prometheus ve omzunun üzerinden tehditkâr bir şekilde olduğuna emin olacak şekilde kimsesiz adama baktı. "Oynamıyor musun?"

Kimsesiz adam başını sağa doğru çevirdi, düşünecek zamanı bile olmadığının farkındaydı; bazı şeyler çözümlerle birleşebilirdi, onun çözümlerinde cezalar vardı, cezalar ölümleri getirebilirdi fakat onun kurtuluşu olacaktı.

"Otuz." Yutkunmakta zorlandı. "Otuz dişi vardır."

Üç kere dilini damağına çarptı Prometheus. "Dua edelim de onu damgalayacağım harfe yetecek kadar dişi olsun, yoksa senin dişlerini de kullanırız."

Kimsesiz adam alayla güldü. "Ağzımda diş kaldığını mı düşünüyorsun?"

Prometheus da alayla güldü ve elinde tuttuğu yarı paslanmış kerpetenin ucunu hafifçe açarak ağaca bağlı duran adama doğru yaklaştı. "Eğer otuz dişi varsa," dedi ve sesi düşünceli bir hâl aldı. "Senin kurtuluşuna dokunmayacağım."

Kimsesiz adam içten içe öfke beslese de yana çevirdiği başını Prometheus'a yöneltti. "Sana inanmıyorum."

Rüzgâr esti, Prometheus, üzerine giydiği deri ceketinin yakalarını tek eliyle havaya kaldırdı.

"Kadim dostum," dedi, ardından ağaca bağlı duran adamın çenesini hiç beklenilmeyen bir anda kavradı. "Her çektiğim dişin ardından tek cümleyle bir günahı söyleyeceğim, benim ardımdan sen de yapacaksın. Beklediğin her süre, onun canının daha fazla yanmasına sebep olacak."

Kimsesiz adam vazgeçirmek istedi, karşı koymak istedi fakat bunu yapabilecek gücünün ve kuvvetinin olmadığının da farkındaydı. "Tamam," diye mırıldandığında boğazını acıtan o kanın tadını hâlâ hissediyordu. Son bir kere ağaca bağlı duran adamın tek bir gözüyle gözleri kesişti, adam bitik hâldeydi ve nefes almakta bile zorlanıyordu; hissettiği acıyı tahmin bile etmek mümkün değildi.

Ölüm, işkencenin kurtuluş biçimiydi ve bir insan evladına ölümü arzulatacak kadar işkence çektiren kişi, Şeytanın tohumundan meydana gelmişti kimsesiz adama göre.

Başını sağa doğru çevirmek istedi fakat gözlerini onlardan ayıramadı. Prometheus, adamın kavradığı çenesini bütün gücüyle sıktı ve "Başlıyoruz!" diye seslendi. Ardından acıdan dolayı adamın zaten ayrık olan ağzı tamamen açıldı.

Kimsesiz adam ilk önce adamın dilinin olmadığını ve ağzının içinin kanlar içinde olduğunu gördü. "Aman Allah'ım," diye acı içinde soluk verdiğinde Prometheus, kerpeteni adamın ağzına doğru yaklaştı ve "Başlıyoruz," diye fısıldadı. "İlk günah sende."

Kerpetenin ucunu üst ön dişine yerleştirdi, bir an düşünmedi, bir an nefes bile almadı hatta eli dışında başka hiçbir bölgesi bile hareket etmedi ve tek bir hamleyle kerpeteni kavradığı yerden yukarıya doğru öyle bir çekti ki

adam acı içinde boğazından yükselen bir sesle çığlık attı, Prometheus kerpetenin ucunda duran dişe bakarak "Ayağa kalk," diyerek kimsesiz adama seslendi. "Ayağa kalk ve yanıma gel. Derhâl!"

Kimsesiz adam, ağaca bağlı duran adamın ağzından akan kanlara bakarken tepkilerini ölçemiyordu; adamın gözüne saplı bir şekilde duran bıçak, sanki onun bacaklarına saplanmıştı. "Demek acı çekmesini istiyorsun," dedi Prometheus ve omzunun üzerinden geriye doğru baktı. "Öyle olsun."

Kimsesiz adam, sanki bam teline basılmış gibi hızlı bir şekilde yerinden doğruldu ve titrek bacaklarla Prometheus'un yanına doğru ilerledi. "İşte böyle," dedi kafasını sallayarak. "Günahı söyle ve elini aç."

Kimsesiz adam, Prometheus'un hemen yanında durdu ve ağaca bağlı duran adama bakınamak için ekstra bir çaba sarf etti. "Yalan," dedi kısık bir sesle. "Kimsesiz bırakacak bir yalan."

Prometheus, kafasını bir kere salladı ve sanki hızlanmak istiyormuş gibi kerpetenin ucunda duran dişi, kimsesiz adamın açmış olduğu avucunun içine attı, ardından dönerek diğer dişi kavradı; kimsesiz adamın gözünü bile kırpmadığı anda dişi yerinden söktü. Ağaca bağlı duran adam bir daha haykırdı fakat sesi artık daha sönük geliyordu; bayılmak üzereydi.

Dişi, kimsesiz adamın avucunun içine koyarken, "Baba," dedi. "Oğluna tecavüz eden bir baba." Söylediği günah, kimsesiz adamı derin bir dehşete düşürürken uzuvlarının gerildiğini hissetti.

Kerpeteni diğer dişi kavradı, diğer dişi yerinden söktü; adam daha kısık bir sesle inledi fakat gitgide direncini kaybediyordu ve belki de bedeni uyuşmuştu; kimsesiz adam ise bakışlarını yere eğmişti ve bakmamak için ekstra çaba sarf ediyordu. "Baba," dedi aynı şekilde. "Çocuklarını terk eden bir baba."

"Güzel," dedi Prometheus ve dişi kimsesiz adamın avucunun içine koyduktan sonra kendi günahı için diğer dişe geçti; ağacı bağlı olan adamın nefesi kesilir gibi oldu ve dişin sökülmesinin ardından küçük bir inleme dudaklarından döküldü ve başı öne doğru düştükten sonra bayıldı; belki de öldü.

"Anne," diye mırıldandı Prometheus. "Oğlunu boşluğa satan bir anne." Kimsesiz adamın gözleri acı, öfke ve belki de özlem ile dolduğunda bir damla yaş yanağından aşağıya doğru süzüldü.

Kimsesiz adam artık hissetmiyordu, bayılan adama başını kaldırıp baktı; gözleri kızarmıştı. Dişi çekti, adamın dudakları bile yarılmıştı ve ağzı kandan görünmüyordu. "Anne," dedi yineleyerek. "Boşluğa satılan oğlunu sevmeyen anne."

Prometheus'un elleri hızlandı; hızı damarlarındaki kanını alevlendirdi, gücü bedeninde buldu ve ormanı dolduran tek ses, günah içeren o cümleleri oldu.

Her sökülen diş, her günahın bir çığlığı oldu.

"İyilik," dedi Prometheus. "Günahların iyiliği."

"Yalnızlık," diye karşılık verdi kimsesiz adam. "Günahların yalnızlığı."

"Sessizlik," dedi Prometheus. "Sağır eden bir sessizlik."

"Soğuk," diye karşılık verdi kimsesiz adam. "Alev alev yakan soğuk."

"Ölüm," dedi Prometheus. "Yaşatmaya zorlayan ölüm."

"Yaşam," diye karşılık verdi kimsesiz adam. "Ölümü arzulatan yaşam."

"Kan," dedi Prometheus. "Acı ve zehirli kan."

Kimsesiz adamın avucunun içi kanın rengini aldı, sökülen dişler sanki o avucunun içine battı.

"Aile," dedi kimsesiz adam. "Dünyayı yerle bir edecek kadar büyük ekşiğimiz."

Günahların sesleri yükseldi, nefes bile almadan Prometheus ve kimsesiz adam birbirlerine onların günah saydıklarını söylediler; artık ağaca bağlı olan adam nefes almıyor gibiydi; ikisi de bunu şu an umursamıyordu, gözlerini bürüyen günahın ateşi vardı.

Prometheus, son dişe geldiğinde kerpetenin ucunu yerleştirdi ve sökmeden önce göz ucuyla kimsesiz adama baktı. "Kadim Dostum," dedi ve bir an ismi şefkatli gibi geldi; bu sadece bir oyundu. "Bu günah sadece senin için, bu günahlar Tanrının günahları; benim günah saydıklarım."

Dişi yerinden söktü ve maskesinin ardındaki gözleri kapandı; bir anlık derin bir nefes aldı, ardından fısıldadı; "Çocuklar," diye. "Geleceğin anneleri ve babaları; bizim ise en büyük günahımız."

Kısa bir an ikisi de tek kelime etmedi ve ormanın sessiz gürültüsünü dinlediler; birkaç dakika sonra kimsesiz adam elinde duran dişlere baktı. Prometheus, "Saydım," dedi. "Otuz tane dişi varmış."

Kimsesiz adam az önce olsa belki de mutlu olacağı şeyi şu an hissedemiyordu. Bir cevap vermek yerine elinde duran dişlere bakmayı sürdürdü. "Oyunu kazansam da kaybetsem de sonucun değişmeyeceğini biliyorum," dedi en sonunda.

Prometheus, kapalı gözlerini araladı ve belki de ilk defa bu kadar yakın bir şekilde kimsesiz adam ile göz göze geldi; kimsesiz adamın ise onun gözlerinde gördüğü tek ifade, evreni göz bebeklerinde sakladığı ışıkta taşıyan birisi

olduğuydu. "Evet Kadim Dostum," dedi Prometheus. "Sadece oyun oynamayı severim ama tek başıma."

Kimsesiz adam bir kere omzunu indirip kaldırdı; sonucunu birkaç saat öncesinden bildiği için tepkisizliğini üzerinden atamamıştı. "Bunlar ne olacak?" diye sordu dişleri göstererek. "Neden avuçlarımın içine bıraktın?"

Prometheus, ortama hâkim olan kasvet havasını atmak istiyormuş gibi kısık bir sesle güldü ve "Sence o damgalanmayı hak etmedi mi?" diye sordu. Kimsesiz adam anlamadığı için öylece baktı fakat birkaç saniye sonra Prometheus, yere eğildi ve çantadan ortaya çıkan bir tane kalın mili eline aldı. Neler olacağını tahmin edemeyen kimsesiz adamın bakışları çıplak adam da geziniyordu; bedenindeki her iz, başka bir izin devamı gibiydi.

Prometheus, milin ucunu, çıplak adamın kalbinin olduğu yere sapladı ve "Sence neden dişlerini söktüm?" diye sordu. Sorusu, kimsesiz adamı çelişkiye düşürürken, ne diyeceğini bilemiyordu. Prometheus, milin ucuyla oldukça küçük bir şekilde kalbinin olduğu yerde delik açtı ve kimsesiz adamın elinde duran bir tane dişi aldı ve o deliğe yerleştirdi. Prometheus'un ne yapacağını anlayan kimsesiz adamın gözleri irileşti.

"Onun bedeninde, onun dişleriyle iz mi bırakacaksın?" diye sordu fakat sesinde öyle bir korku vardı ki tarifi yapılamazdı.

Çıplak adamın kalbinin olduğu yere küçük küçük delikleri açan Prometheus, aynı hızda kimsesiz adamın elinde duran dişleri alıyordu ve o deliklere yerleştiriyordu.

"Cevap vermedin," dedi Prometheus fakat tınısı o kadar ciddi geliyordu ki sanki bir mimardı ve inşa ettiği bir binanın üzerinde çalışıyormuş gibiydi.

"Onu kendi dişleriyle cezalandırıyorsun," diye mırıldandı kimsesiz adam. "Kendi dişlerini ona geçiriyorsun."

"Güzel," dedi Prometheus sızısı derinden gelen bir aksanla. "Kendi dişlerini kendine saplayan bir yırtıcı hayvanın geriye kalan tek şey bedeni olacaktır."

Kimsesiz adam midesinin bulandığını hissetti, gözleri bayılmış olan adama kaydı, başı öne doğru düşmüştü ve gözünde hâlâ o saplı olan bıçak duruyordu. "O yırtıcı bir hayvan gibi görünmüyor." Kimsesiz adamın savunması sıradandı. "O aciz bir adam gibi görünüyor."

Prometheus, açtığı deliklere son dişleri eklerken, parmakları ustalıkla hareket ediyordu. Kalbi atıyor ise ilk önce hisseden Prometheus'un parmakları oluyordu. "Öyle ya," dedi kısık bir sesle, ardından geriye kalan tek dişi de ekledi.

Prometheus, geriye doğru gitti ve kimsesiz adam da ona eşlik etti; ortaya çıkan şekle ikisi de bakarken Prometheus bir Tanrı cümlesiymiş gibi kesin bir dille mırıldandı: "Yırtıcı hayvanlar bazen sadece salyalarını akıtır, dişlerini sökmek bu yüzden daha kolaydır."

Kimsesiz adam, harften gözlerini ayırmazken bakışları kısıldı. "Bu şekil, onun damgası mı? Anlamı ne?"

Prometheus, kafasını aşağı yukarı salladı, ardından "Sadece benim dilimi anlayanlar bilir. Ve bir şey daha var," diyerek kanlı eldivenini çıkardı ve tersini tekrardan giydi; ilk başta kimsesiz adam onun ne yaptığını anlayamadı ama elini cebine atıp, bir kâğıt ve bir kalem çıkardığında kan bulaştırmamak için böyle bir çabaya giriştiğini çözdü.

Sol eline kalemi aldı ve kâğıdı dizine yerleştirdiğinde kimsesiz adamın bakışları solak olmasına takılmıştı fakat Prometheus aynı anda "Solak değilim," diyerek zihninin içinden geçeni yanıtladı. "İki elimi de kullanabiliyorum ve bir sağ bir sol diye değişir."

Zekâsı, herkesin önünde eğileceği kadar yüce görünüyordu.

Beyaz, kılçıklı kâğıda bir şeyler yazdı ve cümlesini tamamladıktan sonra kâğıdı kimsesiz adama doğru uzattı, kimsesiz adam kâğıdı eline alırken, başka bir cümle daha yazmak için kâğıt çıkardı ve hızlı bir şekilde başka bir cümle daha yazdı.

Kimsesiz adam, kâğıtta yazan cümleyi okuduktan sonra zihninde bir kanıncalanma hissetti ve "Bu nedir?" diye sordu; cümleyi tekrar okusa bile anlayacak bilinçte olmadığının farkındaydı.

Prometheus, diğer cümleyi yazdığı kâğıdı elinden tutarken "O sende duracak," diyerek emir verdi. "Gerekeni ben sana söyleyeceğim."

Kimsesiz adam cümleye tekrar baktığında "Bu cümle eksik gibi," diye mırıldandı. "Sanki devamı olmalı gibi."

Prometheus, elinde duran kâğıdı havaya kaldırdı ve "Devamı burada," diyerek gösterdi. "Ama bu cümlelerin devamını sadece ben bileceğim Sevgili Kadim Dostum."

Kimsesiz yaşlı adamın kaşları çatıldı. "O halde neden yazdın?"

Başını omzuna düşürdü ve eliyle maskesini düzelttikten sonra başıyla ağaca bağlı duran adamı işaret etti. "Bu cümle, o adamın içinde canlanacak."

Kimsesiz adam Prometheus'un söylediklerinden hiçbir şey anlamadı, bunu fark eden Prometheus, geriye doğru adımlar attı ve "Son bir işimiz daha kaldı," diye fısıldadı.

Geriye doğru döndü, hava ise daha fazla soğumuştu; bedene işleyen ılık rüzgâr, ölü ruhları bile canlandırabilirdi.

Prometheus, ağaca bağlı duran çıplak adamın çenesini kavradı ve acımasızca gözüne sapladığı bıçağını sertçe çekti; kimsesiz adam geriye doğru itildiğinde olacakları az çok tahmin ediyordu. Bitmeyen bir cümlenin, bitmeyen bir devamı vardı; bu devam, adamın bedeninde yatacaktı.

Prometheus, bıçağı çıplak adamın boynuna dayadı ve kimsesiz adam ile göz göze geldi; bakışlarında anlam bütünleştiğinde Prometheus, yavaşça ve oldukça sakin bir şekilde çıplak adamın boynunu kesmeye başladı; kanlar sıçramaya başladığında çoktan ölmüş olan adamın canı artık yanmıyordu.

Kimsesiz adamın yüzüne sıçrayan kanlar ile beraber geriye doğru daha fazla çekilmek istedi fakat ayağı birbirine dolandı ve sırt üstü yere düştü.

"Tanrı sadece Tanrı değildir," dedi Prometheus. "Bazen boynunu kesen o cellat, bazen seni ölüme sürükleyen o Azraildir." Çıplak adamın boynunda patlayan şah damarın fışkıran kanları, Prometheus'un maskesine bulandığında, diğer eli adamın saçını kavramıyordu. Ayrılan boyun ve etin kesilme sesi, kimsesiz adamın kendisini hissetmemesine sebep oluyordu. "Beni iyi dinle," diye fısıldadı ve bıçağı kaydırmaya devam etti.

"Tanrı herkestir."

Baş geriye doğru giderken, adamın boğazı ve damarları açıkça ortaya çıktı; boğazından sarkan uzun damarlar, köprücük kemiklerine doğru çarparken, bedeni kana bulanmıştı; dişler ise bir kabarıklık gibi görünüyordu, dakikalarca o bıçakla adamın boynunu kesmek için uğraştı.

"Yaşam ateştir," dedi Prometheus, gözlerini bir an olsun dostundan ayırmayarak. "Ölüm ise soğuk. Ellerimin altında bir ateşin soğuğunu hissettim." Baş daha fazla geriye gitti, boyun daha fazla açıldı. "Yaşam alevlenen topraktır," diye mırıldandı. "Ölüm ise buz tutan gökyüzü. Ellerimin altında ateşler içinde yanan toprağın buz tutan gökyüzüyle birleşmesini hissettim."

Nefesi hızlandı, aldığı hazdan dolayı avuçlarında cennetin zehirli meyvelerini tattı. "Yaşam sıcaktır, ölüm ise soğuk. Ellerimin altında hem sıcağı hem soğuğu hissettim. Söyle bana Kadim Dostum, yaşam, ölümü eritebilir mi?"

Bıçağı sert bir şekilde çekti ve adamın başı boynundan koparken, saçından kavradığı kafayı havaya doğru kaldırdı ve aşağıya doğru sarkan bileğine dolandı. "Ben ölümü eritirken yaşamımı ateşe verdim, yaşamımı eritirken ise ölümü buz tuttu."

Kimsesiz adam son bir kere başını eğdi ve tekrar elinde tuttuğu yazılı kâğıdı okudu; o an anlam kazanan kelimeler ve acı kokan cümle, karşısındaki adamın sefil de olsa bir ruhu olduğunu gösteriyordu.

Prometheus'un bir ruhu vardı fakat ruhun ait olduğu beden, bir bebekken kalbi durmuş, bir çocukken uzuvları kesilmiş, bir gençken beyni zehirlenmiş, bir adamken elleri kesilmiş, bir yaşlıyken bacakları ezilmişti.

Damarlarımın sızladığını hissediyordum.

Öyle acılı, öyle sessiz, öyle keskin, öyle kimsesiz bir sızlamaydı ki bu tarifi imkansızlığın ötesinde; ötesi uçurumun kenarındaydı. Ben ise imkansızı öylece izliyor, tek bir nefes alsam onu uçurumdan aşağıya itecekmişim gibi hissediyordum.

Korel'in parmak uçlarında toplanan kanlar, ter içinde kalan bedeni ve gözlerimden ayrılmayan gözlerine bakarken, hangi yöne döneceğimi bilmiyordum ve ben aslında bacaklarımı bile hissetmiyordum. En kötüsü ise gidebileceğim tek yer kapının dışı iken, kendimi zaten yeterince dışta hissediyordum.

Varlığımın sessiz ama yakaran tınısını duyabiliyordum, benim içimde soluklanmıyor, Korel'in can veren kişiliğinde yanında yer alıyor gibiydi.

Bakışlarımız birbirimize uzunca bir süre kenetlendi, onun gözlerindeki uzun koridorları dolaşıyormuş gibi hissettim; kapıları çalmadan içeriye girmek istedim ve bütün gücümle kapının kollarına kendimi adadım fakat bütün kapılar kilitliydi, o koridorda tek bir ışık bile yoktu.

Karanlıktı, onlarca belki yüzlerce kapısı olan karanlık bir koridordu; karanlıkta çıkışı nasıl bulabilirdim?

Korel, oturduğu yerden kalkmak için oturduğu sandalyeyi yavaşça itekledi ve tahta sandalye geriye yüksek bir ses çıkararak geriledi; Korel ayağa kalktı, gözlerini ise üzerimden ayırmadı. Bakışlarını ondan kaçırmak istemesem de boş çerçevelerin şiddetli baskısını net bir şekilde hissediyordum, artık ürkütüyordu.

Kalktığı yerden birkaç adım attı ve masanın yanına geldi, terden sırılsıklam olan saçları, şakaklarından aşağıya doğru hareket eden tek bir damla yanağının boşluğunda duraksadı. "Buraya neden girdin?"

diye sordu, tınısında az önce duyduğum o çocuksu hava yoktu. "Benden de izin almadın üstelik?"

Kollarını önünde bağlarken, yanında durduğu masaya kalçasını yasladı, gözlerinde anlamsız bir ifade vardı.

O an sonbaharı anımsatan gözlerine verdiğim anlamı tekrardan sorguladım ve o karanlık koridorda yer alan boşlukların kapılar değil, boş çerçeveler olduğunu fark ettim.

Binlerce boş çerçeveyi gözlerinde barındıran bir adamdı; o çerçeveleri bir gün fotoğraf ile değil, ışık ile doldurursa işte o zaman onun koridorunda kendimi de onu da bulabilecektim.

Ben de onun gibi kollarımı önümde bağladım ve yutkunmakta zorlanırken odaya tekrardan göz gezdirdim. "Ürkütücü bir oda burası." Oda Korel'in gözlerine benziyordu. "Ürkütücü bir ruhu var. Duvarlarda yüzlerce boş çerçeve, çerçevelerin içinde binlerce boş ruh var gibi."

Korel bir süre bana baktı, ardından tek kaşını havaya kaldırdı ve elini saçlarına daldırarak karıştırdı. "Adı üstünde Turuncu," diye karşı çıktı. "Boş çerçeve. Nasıl bir ruh barındırabilir ki? İçini doldurursan artık bir ruhu olur."

Kaşlarım çatıldı ve masanın üzerinde duran yığınlar halindeki kâğıtlara baktım. "O halde," dedim net bir sesle. "Senin bu cümlelerinin de bir ruhu mu var?" Dakikalar önce elimde tuttuğum mektubun her harfi, her kelimesi, her cümlesi sanki bedenime saplanıyordu; izlerini karnımda, göğüs kafesimde, boynumda hissediyordum. "Sana ait bir dil mi bu?"

Korel, kaşlarını havaya kaldırdı ve beni baştan aşağıya süzdü; gözlerinin irislerine yayılan bir şeyler vardı ve ben onu çözememekten nefret ediyordum.

"Hayır," dedi. "Bana ait değil ama benim yarattığım bir dizgi; dikkatli baktığın zaman çözülmeyecek bir şey değil."

Gözlerimi devirmemek için kendimle savaşırken "Korel," diye çıkıştım. "Bana şifreli konuşmaktan vazgeç, seni anlayamıyorum."

"Hey hey hey," dedi ve yaslandığı yerden doğrularak bana doğru yürüdü, adımlarının sağlam basışı ve üzerime gelirken gözlerindeki netlik geriye doğru adım atmama sebep oldu. "Öfkelisin. Bu öfkenin sebebi ne?"

Tam karşımda durduğunda uzun boyundan dolayı başım göğüs kafesinin altına denk geliyordu, başımı kaldırıp konuşmamak için ekstra çaba sarf ettim ve dişlerimi kenetledim; göğüs kafesinden yükselen külün kokusunun yanında tenine özgü ter ve sigara kokusunu da alıyordum.

Korel'in kalbi kül kokuyordu.

"Sana bir şey sordum." Nefesini saçlarımda hissettim, başımı kaldırsam belki onunla göz göze gelecektim fakat şu an bunu istemiyordum; şu an onunla göz göze geldiğim zaman her şeyi mahvedecek cümleler kuracağımı hissediyordum.

"Zor bir geceydi," diye geveledim ağzımın içinde. "Gece olanları net bir şekilde hatırlamıyorum, canım buna sıkkın olabilir çünkü senin yüzünden."

Korel, geriye doğru çekilmedi ve yarım adım daha attığında burnum ile göğüs kafesi arasında bir karışlık bile mesafe kalmadı. "Hatırlamıyorsun, öyle mi?"

Dişlerimi daha fazla sıktım, zihnimde geceye dair her ayrıntının detayları vardı; kulağımda hâlâ onun nabzının o ninniyi anımsatan sesini duyabiliyordum, bileğimde hâlâ onun benim nabzımı dinleyen kulağının varlığı vardı.

"Hatırladığım kısımlar var elbette," dedim sinirle. "Şişeyi ağzıma diktiğini hatırlıyorum mesela."

Korel'in göğüs kafesi titrer gibi oldu ve güldüğünü anladım. "Kabul et," dedi vezinsiz bir sesle. "Benim hakkımda çok şey öğrendin."

Başımı öfkeyle kaldırdığımda bana doğru eğildiğini gördüm ve nefesi tam yüzüme çarptı; uzun, gür kirpiklerinin arkasına gizlenen gözlerinde alayın yanında sanki hayranlık da vardı. "Senin hakkında ne öğrendim?" Adımlarımı sertçe yere çarptım. "Bana denekleri anlattın ve kendin hakkında hiçbir şey söylemedin Korel Erezli. Beni öfkelendirdin, sana yanlış bir şey söylememe sebep oldun ve ardından ağzıma içkiyi dayadın sonra ise," bileğimi havaya kaldırdım, "beni o muhteşem sarmaşıklara inandırdın ve nabız sesine senin sayende anlam yükledim." Korel'in bakışları değişti, öfkeli cümlelerimin geriye dönmeyeceğini hissettiğimde "Geriye doğru çık," diye inledim. "Sana böyle bakarken boynum ağrıyor!"

Son söylediğimin ardından Korel'in gözleri kısıldı ve dudakları güzel bir tebessüm ile şekil aldı. "Gerçekten geceyi hatırlamıyormuşsun," diye imada bulundu. "Eğer hatırlıyor olsaydın, altından iç çamaşırını dişlerimle çıkardığımı da bilirdin."

Kaşlarım çatıldı. "İnadına üstüme geliyorsun, değil mi?" Kafasını yavaşça aşağı yukarı salladı. "İnadına beni utandırmak istiyorsun, değil mi?" Tekrardan kafasını aşağı yukarı salladı. "İnadına gece beni öptüğünü unutmak istiyorsun, değil mi?" Bir an kafasını sallayacak gibi oldu, ardından duraksadı ve gözleri hafifçe irileşti. Birkaç saniyede olsa şiddetli bir şok yüzünde oluştuğunda genişçe sırıttım ve çenemi göğüs kafesine sürttüm. "Gerçekten geceyi hatırlamıyorsun."

Dalga geçtiğimi fark etmesi birkaç saniyeyi aldığında bakışları göğüs kafesine sürttüğüm çeneme kaydı; birkaç kez tekrar ettiğim bu hareketin ardından hızlıca elini başımın arkasına koydu ve çenemin göğüs kafesinde sabit durmasını sağladı. "Sanırım artık boynun ağrımıyor, ha?"

Parmakları enseme doğru kaydı ve sımsıcak bir ısıyı karnımın içinde hisseder gibi oldum. Odanın sıcak olmasının yanında onun da teni alev alev yanıyordu ve enseme dokunan parmak uçları kibritin ucu gibiydi; bastırdıkça kibrit değil de ensem sönecekmiş gibi hissediyordum.

"Eve gitmem gerekiyor," diye fısıldadım ve geriye doğru çekilmek istediğimde Korel izin vermeyerek ensemi daha sıkı tuttu.

"Hayır, gidemezsin." Öyle sıkı tuttu ki bir an gerçekten parmaklarının ucunda ateş olduğunu düşündüm. "İzin vermiyorum."

"İzin almadım," dediğimde ellerimi karnına yerleştirdim ve onu itmek istedim fakat teni o kadar sıcaktı ki, sanki avuç içlerimi onun bedeninde ısıtmak için yerleştirmişim gibi öylece durdum.

"Benim izin vermememe için benden izin almana gerek yok," diye mırıldandı. "Bak, görüyorsun ya, izin alsan da almasan da ben istemediğim sürece gidemiyorsun."

Bilerek ve isteyerek benim damarıma basmaya çalıştığını fark ettiğimde "Öyle mi dersin?" dedim onu taklit ederek. "Şu an seni kendimden nasıl uzaklaştıracağımı çok iyi biliyorum Erezli, bu yüzden benimle oynama."

Odada duran radyoda çalan şarkıda bir kadının kadifemsi sesi canlılığını koruyordu; aramızda kısa bir an sözsüz bakışma geçse de ikimizin de geri adım atmayacağını anlamıştım. "Öyle mi dersin?" dedi o da aynı şekilde. "Durma, yap o halde."

Korel'in zeki bir adam olduğunu biliyordum hatta zekâsının önünde binlerce kişiyi eğdirecek kadar da kuvvetliydi ve şu anda yapacağım atağın da az çok farkındaydı; onun az çok zaaf bellediklerini çözebilmiştim.

Karnına bastırdığım avuçlarımı aşağıya doğru kaydırdım ve gözlerimi onun gözlerinden bir an olsun ayırmadım; ensemi daha sıkı kavrarken, başını yüzüme doğru biraz daha eğdi, evet, ne yapacağımı az çok anlamıştı.

Parmaklarım hafif hafif üzerindeki kazağının etek kısımlarına ilerliyordu, Korel'in kalbinin atışı dudaklarıma çarpıyor gibi hissediyordum; hızlanmıyor ya da yavaşlamıyordu, aynı seyrinde devam ediyordu fakat sanki ensemi tutan parmaklarında nabzını hissediyordum; sanki nabzı hiç olmadığı kadar hızlıydı. Gözlerinde ise ifadesizlikten başka hiçbir şey yoktu.

Kazağının etek kısmını tuttum ve hafifçe yukarı doğru sıyırdığımda Korel dudaklarını birbirine sıkı bir şekilde bastırdı, vazgeçecek gibi durmuyordu. Terlediğimi ve sıcağın beni alt edercesine kavurduğunu hissediyordum.

Parmaklarımı yavaşça hareket ettirdim ve işaret parmağımla orta parmağımı karnına dokundurdum; Korel nefesini tuttu ve karnını içeriye doğru çekti, karnındaki tüyler parmaklarıma çarparken, sıcaklığı elimi sanki alevler içinde bıraktı.

"Bunu yapmamdan rahatsız oluyorsun, değil mi?" diye sordum ve parmaklarımı karnının üzerinde gezdirmeye başladım; sola doğru kaydırdığımda işaret parmağıma bir kabarıklık çarptı ve bunun bir yanık izi olduğunu anladım.

"Senin hakkında tek bir konuda yanıldım," dedi kısık bir sesle. Parmaklarım hâlâ teninde geziniyordu; ne yukarı çıkıyordum, ne aşağıya inebiliyordum. Belinde duran pantolonunun kemerine bazen parmaklarım takılıyordu ve belirgin olan V çizgisinde tüylerin gitgide yoğunlaştığını hissettim; o âna kadar ise kendi hislerimi kapalı sanıyordum fakat dizlerim titriyordu.

"Sandığından daha zekiyim," dedim ve gülümsemeye çalıştım, gülümseyişime bakışları takıldı.

"Sandığımdan," dedi ardından hiç beklemediğim bir anda kendini bana sertçe bastırdı ve elimin ikimizin arasında sıkışmasına sebep oldu. "Daha aptalsın. Hiçbir şeyi anlamadığın gibi de görmüyorsun, Turuncu. Ben seninle üstüm çıplakken dans ettim ve sen benim yara izlerime dokundun. Sence rahatsız olsaydım, çıplak dans eder miydim?"

Yüzümdeki o zafer gülümsemesi yavaşça silindiğinde tenine çarpan elimin terlediğini biliyordum; belki de sebebi oydu. Kısa bir an gözlerindeki tek bir çerçevede bir ışık görür gibi oldum ve bu ışık aslında bana gerçek olan o yolu gösterdi.

"Karanlık," diye fısıldadığımda bakışlarımı bir an olsun bakışlarından ayıramıyordum; sesimdeki o heyecanı hissetti. "Çıplaktın ama karanlıktı, Korel. Sen," geriye doğru birazcık çekilmek istediğimde bana izin verdi. "Göstermiyorsun."

O an, o ışığı gördüğüm tek bir çerçeve yere düştü ve o çerçevenin düşmesi sanki o koridorda tek bir odanın kapısının açılmasına sebep oldu. Adımlarımı hızlıca sanki o odaya çevirdim ve gördüğüm doğruluğun yattığı o saf endişeydi; öfkesini nefesinde hissettim. "Söylesene," dedim üstüne giderek. "İzlerine dokunulması umurunda değil ama göstermemek için demirden binlerce bile zırh giyersin, değil mi?"

Karnının üzerinde duran elimi hızlıca kazağının eteğine doğru yönlendirdim ve yukarıya doğru açmak için sıyırmak istediğimde Korel, elektrik çarpmış gibi geriye doğru çekildi ve beni de tamamen serbest bıraktı. Yüzüme o zafer kazanmış gülümseme tekrardan yerleşti. "Benim hakkımda tek bir konuda yanıldın Korel." Başımı aşağı yukarı salladım. "Sandığın kadar aptal değilim."

Yüzünde oldukça sabit bir ifade vardı, gözlerinde ise aynı ifadesizlik olduğunu düşünüyordu fakat ben artık onun koridorunda bir ışık bulmuş, bir odaya yerleşmiştim; artık onun gözlerindeydim ve başka bir ışık yanmasa bile bu tek odanın bana yetebileceğini anlamıştım.

"İzlerimi göstermek istemiyor ve saklıyor olsaydım," dedi aksanlı bir tınıyla. "Başımda bir maskeyle geziyor olurdum çünkü en büyük imza benim yüzümde." Bakışlarını benden uzaklaştırdı ve yüzüme bakmayarak yürümeye başladı, birkaç adımın ardından arkama geçti

ve yerde duran poşeti aldığını hissettim, sırtım ona dönükken bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum.

"Nereye?" diye sordum, kalbimin üzerini yine büyük bir pişmanlık ateşi kaplamıştı ve yaptığımdan dolayı kendimi suçlamaya daha şimdiden başlamıştım. Gerçekten sakladığı izleri miydi, kendisi miydi, bilemiyordum.

"Bir söz verdim," dedi ve odanın dışına çıktığını, yürüdüğünü anladım. "Papatya tohumlarını ekeceğim."

Beni öylece odada yalnız bırakırken omzumun üzerinden ona baktım, arkasına bile bakmadan dış kapıya doğru yürüdü ve elinde duran poşeti sımsıkı tuttu; öfkeli miydi, üzgün müydü, nefret dolu muydu, onu anlamıyordum.

Hızlı bir şekilde beni yalnız bıraktığı odadan çıktım ve dış kapıyı açık bıraktığını fark ettim; gördüğüm kadarıyla hava hafif güneşliydi ve güneş ışığı dış kapıdan evin içine doğru giriyordu.

Üzerime bir ceket bile almadan ve uyuduğumuz koltuğa tekrardan bakmadan dış kapıya ilerledim; çıplak ayaklarım umurumda bile değildi.

Dış kapıdan dışarıya çıkacağım an Boda'nın havlayan sesini duydum ve başımı eğdiğimde Korel'in Boda'ya mamasını verdiğini gördüm; başını severken, diğer yandan da mama kabına mamasına koyuyordu. Boda ise büyük bir huzurla Korel'e bir yandan kendini sevdiriyor, bir yandan da kuyruğunu sallayarak mamasını yiyordu.

Dışarıya çıktım ve çıplak ayaklarım ilk başta girişteki beton zeminle, ardından evin bahçesindeki çimlerle buluştu.

Bakışlarım Boda ve Korel'i izlerken, bir yandan da küçük adımlarla bahçenin ortasına doğru yürüdüm; gecenin kalıntısı olarak yer yapmış olan baş ağrısına meydan okumak istiyormuş gibi dişlerimi kenetledim.

Bahçenin sol tarafında bir yerin kazınmış olduğunu gördüm ve fazla geniş olmasa da bir çukur duruyordu. Zaten çatık duran kaşlarım daha fazla çatıldığında Boda'nın havlayan sesiyle irkildim ve tekrardan o tarafa baktığımda kuyruğu dik bir şekilde bana baktığını gördüm. Durduğum yerde dizlerimin üzerine hafifçe çöküp gülümseyerek elimle onu çağırdığımda Korel'in verdiği mamayı da, onu seven

elini de umursamadan bana doğru koştu ve birkaç saniye içinde elimin altına girdi.

Başını severken dilini çıkardı ve iki kere havlayarak bana kendini sevdirmek istiyormuş gibi başını indirip kaldırdı. Parmaklarımın arasında dalgalanan tüyleri yumuşacıktı ve kokusu sanki bir sığınağı anımsatıyormuş gibiydi.

Başımı hafifçe kaldırıp Korel'e baktığımda üstten bize baktığını gördüm. "Sevdi ha?" Sorum kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. "Genelde canlılarla iyi anlaşırım. Sen hariç."

"Canlı olduğumu söylemedim," dedi ve Boda'yla benim sevgi furyamızı görmemek için. Sanırım kendinin kazmış olduğu çukurun olduğu yere doğru yürüdü. "Ölü olduğumu ise göstermedim. Şimdi o kıçını kaldır da şu işi halledelim."

Boda'nın başını son bir kere daha sevdikten sonra çöktüğüm yerden ayağa kalktım ve onun arkasından ilerledim. "Bir hayal ürünü olduğunu mu söylüyorsun?"

Korel, alayla omzunun üzerinden bana baktı. "Hayal ürünü olsaydım son derece kusursuz olurdum cüce, ben ise baştan aşağıya kusurdan ibaretim."

Çukurun yanına geldiğimizde aşılan toprak ve kenarda toplanan birikintiyle bakışlarım kesişti. Çukurun içi boş olmasına rağmen, karnımda şiddetli bir sızı hissettim. Korel, elinde küçük bir çuval ile benim bulunduğum yere doğru yaklaştığında ne yapmaya çalıştığını az çok anladım. "Korel," diye mırıldandım, sızı gitgide büyüdü ve canımın acıdığını hisseder gibi oldum.

"Söz verdim Turuncu, gözlerindeki o anlamı ise dün akşam gördüm. İçin rahat etmeyecekti." Elinde tuttuğu bez, beyaz çuvalın bir tarafı kanın rengini almış olsa da tekrardan o köpek başını görmemek beni rahatlatmıştı.

"Teşekkür ederim," dediğimde gözlerimi hem ondan, hem çuvaldan ayırdım. "Babam da böyle olmasını ister." Kurduğum cümlede dikkatimi çeken yüklem parmaklarımı avuç içlerime doğru kıvırmama sebep oldu. "Yani isterdi."

"Turuncu," dediğinde sesindeki tınıda şefkatin köklerini hisseder gibi oldum. "Sesin titremesin, bu hoşuma gitmiyor."

O âna kadar sesimin titrediğinin farkında bile olmadığım için boğazımı temizledim. Güneş gökyüzünden silinmişti ve soluk mavi renk bulutlar tepemizde dolanmaya başlamıştı; günlerdir yağan yağmurun tekrardan yağacağını hissetmiştim. "Ben ağlamam ki," dedim net bir sesle. "Korkma. En son ne zaman ağladığımı bile hatırlamıyorum."

Elinde tuttuğu çuvalı onun karakterine zıt bir şekilde yavaşça çukurun içine koydu; öne doğru eğildiğinde bakışlarımız karşılıklı bir şekilde birbirine oklar attı. Korel'in gözlerinde sonbahar bir yana, geçmişi görür gibi oldum.

Korel'in gözlerinde zaman vardı; Korel'in gözlerinde bütün zamanlar vardı, Korel'in gözlerinde her andan bir parça vardı.

Korel'in gözlerinde lahza vardı.

Karşımda durduğunda ona meydan okuyacak gücü bir şekilde hissedebiliyordum da yanımda durduğu zamanlar ona parmaklarım bile hareket edemiyordu; sebebi anlamsızdı.

Çukura yerleştirdiği çuvala kısa bir süre baktı, ardından eğildiği yerden doğruldu ve bahçesinin duvarına yasladığı küreği eline aldı; parmaklarımı avuç içlerime daha fazla bastırdım ve çukurun içine bakmaya devam ettim. Belki de bir şeyler söylemem gerekiyordu fakat dilimin ucunda hissettiğim bütün cümlelerimin sonucunda ateşin kanlı duvarlarıyla karşılaşacakmışım gibi hissediyordum.

"Dua mı etmem gerekiyor?" diye sordum fakat aslında kendimle konuştuğum açıkça ortadaydı. Bir an ellerimi açıp dua etmem gerektiğini düşündüm fakat bu içimden gelmiyordu, içimden geçen daha başka şeyler vardı. "Sanırım bunu istemiyorum."

Hava soğuk değil, ılıktı ama bir anlık titrer gibi oldum ve gözlerimi sıkı bir şekilde yumduktan sonra yavaşça yere, çukurun yanına çöktüm. Dizlerimin üzerinde dururken ellerimi bacaklarıma yerleştirdim ve yukarıya doğru sıyrılan elbiseyi bir an bile umursamadım. Korel'in çim zemindeki adım seslerini duyumsar gibi olsam da gözlerimi açmadım.

"Unutmam gereken hiçbir şey yokken, hatırlamam gereken birçok şey var," diye fısıldadım. Sesim yine titriyordu fakat bu sefer boğazımın acısından dolayıydı. "Şu an üzülüyorum çünkü bir canlı öldü Korel ve belki de bu köpek benim çocukluğumdu. Ona bırakabileceğim tek şey onu hatırlamamak olmamalı."

Korel tam yanımda durdu, bunu hissettim. Parmaklarını bacaklarıma batırıyordum, unutmak hissizdi ve fiziksel bir hissi bile muhtaç gibiydim.

"Kendinden bir şeyler mi katmak istiyorsun?" diye sordu Korel. Sesi uzaklardan, sanki karanlık bir dağın arkasından geliyormuş gibiydi. "Bunu yapabilirsin."

Gözlerimi hafifçe araladım ve başımı yana doğru çevirdiğimde bacaklarını gördüm. Hafifçe başımı kaldırdığımda o kadar yüksekte görünüyordu ki sanki güçlü, heybetli bir ağaçtı ve ben onun gölgesinde soluklanmak için bir mezarın başında oturuyordum. "Nasıl?" Sorgum muhtaçtı. "Gerçekten bunu yapabilir miyim?"

Korel, gür kirpiklerini birbirine yaklaştırdı ve bakışları kısılırken o da benim gibi yere çöktü. Bir dizini çime yerleştirirken, diğer ayağını yere sabit bir şekilde koydu. Yüzüne dikkatli bir şekilde baktığımda atıştıran yağmuru gördüm; yüzünde yer yer ıslaklıklar vardı. Yağmur damlaları yüzünde yer yapmıştı.

Gözleri büyük bir dikkatle gözlerimi izledi, ardından yüzümde gezindi. Saniye dakikaya dönüştüğünde yağmur tanelerini ben de yüzümde hissettim.

Korel, bir elini cebine soktu ve sakin bir şekilde küçük bir bıçağı çıkardığında bu bıçağı tanımıştım. Barış'ı tehdit ettiği bıçaktı. Kilit düğmesine bastığında keskin tarafı ortaya çıktı, gözleri ise gözlerimden ayrılmadı.

Korkmam mı gerekiyordu, kaçmam mı gerekiyordu bilemiyordum fakat ağaç yaşlanıp öne doğru eğilmiş olsa da yaprakları yerleri süpürse de hatta dalları bıçaklarla kaplı olsa bile yine bu ağacın altında dinlenmek isteyecekmiş gibi hissediyordum.

Belki de yaprakları zehirli olurdu ve yüzüme çarpardı ufacık bir rüzgârda, belki de kasırga çıkardı ve tutunmak için dallarını avuçlardım fakat yine de beni gölgesine hapsedebilirdi; sırf bu yüzden korkuyu hissedemiyordum.

Diğer elini yavaşça boynuma doğru yaklaştırdı ve parmakları tenime dokunmadan birkaç saniye önce "Tenin bembeyaz ve pürüzsüz," dedi. "Boynunda bir canın attığını kilometrelerce öteden görebilirmişim gibi." Parmakları tenime dokundu, boynuma, bahsettiği atışa, ardından avuç içini hissettim. Yavaşça sol eli boynumu kavradığında

tutuşu sıkı değil, naifti fakat parmaklarının ucundaki kan akışının baskısını hissetmek geriye doğru çekilmeme sebep oldu; izin vermedi.

Parmakları enseme denk geliyordu, işaret ve orta parmağı hafifçe ensemi okşadı ve yukarıya doğru tırmandığında saçlarım parmaklarına dolandı. Gözlerimi onun gözlerinden bir an olsun ayırmazken yüzüme doğru yaklaştı, bakışlarım kısıklaştı, yüzüme yaklaşmaya devam etti; dudaklarım nefes almakta zorlandığım için aralandı ve gözleri dudaklarıma kaydığında onun da dudakları aralandı.

Yüzüyle yüzüm arasında bir karışlık bir mesafe kaldığında ensemi sımsıkı tuttu, saçlarım parmaklarına öyle bir dolandı ki başım geriye doğru yattı ve alt dudağım titredi; yağmur damlası dudaklarının arasından nefesime karıştı.

Derin bir nefes aldım ve kül kokusu bünyeme işledi, kül kokusunu sanki tenim kavradı ve kıskıvrak onu avuçladı; geçmişin kokusunu alır gibi oldum.

Korel'in kokusunda zaman vardı; Korel'in kokusunda bütün zamanlar vardı, Korel'in kokusunda her andan bir parça vardı.

Korel'in kokusunda lahza vardı.

"Çok tuhaf değil mi?" dedi ve kaşları hayretle havaya kalktı. "Yağmur yüzündeki elmasları kararтmak yerine daha fazla parlatıyor." Gökyüzü ateşini su olarak yağdırıyordu. "Bir gün ağlarsan sanki elmaslar kararacakmış gibi."

Bir an ne demek istediğini anlamasam da sonrasında yüzümdeki çillere elmas dediğini anladım ve nefesimi tuttum, onun nefesi ise yüzümde dans etti. Bir insanın nefesindeki sıcaklık üşütebilir miydi? Daha fazla üşüyordum.

Ensemden kavradığı küçük bir tutam saçı elinin içine aldı ve öne doğru çıkararak köprücük kemiğimin üzerine doğru koyduğunda bakışlarımı ondan ayıramıyordum. "Korel, ne yapacaksın?" diye fısıldadım fakat o kadar sakin, o kadar korkusuz bir şekilde sormuştum ki diğer elinde havalanan bıçak bir an bile beni ürkütmedi.

Gözlerini gözlerimden, yüzümden çekti ve bıçağı hâlâ tutmaya devam ettiği saçıma doğru yaklaştırdığında "Senden bir parça bırakmak istemiyor musun?" diye sordu, ardından hiç beklemediğim bir anda, saçımın ucuna küçük bir tutama bıçağın keskin yüzeyini yasladı ve tekrardan gözlerimin içine baktı. İrislerinde tarifini çözemediğim

bir acı geçtiğinde o ufak tutamı tek bir hareketle kesti. "Senden bir parça alıyorum."

Donuk bir şekilde ona bakmayı sürdürdüğümde saçımda fark edilmeyecek bir kısım kesilmiş olsa bile Korel'in bu duruma canının sıkıldığını fark eder gibi oldum; tuhaftı ki ben hiçbir şey hissedemiyordum.

"Neden saçım?" diye sorduğumda tutmaya devam ettiği bıçağa kısa bir an baktı ve sanki kafasından bambaşka bir detay geçiyormuş gibi aynı acı tonda gülümsedi. Bıçağın kilidini kapattıktan sonra cebine koydu, elinde tuttuğu bana ait bir tutam saçı avucunun içine sakladı ve benden uzaklaşarak doğruldu.

Bakışlarım çamura batan botlarına ve lekelenen kot pantolona kaydığında benim çıplak ayaklarım ve bacaklarım soğuktan dolayı üşüyordu.

"Anlarsın sebebini," dedi üstü kapalı bir şekilde. Göğsünü şişirecek kadar derin bir nefes aldı ve tekrardan avucunun içini açtı, saçlarım kader çizgilerinin üzerinde yer alıyordu; bu bir anlık daha kötü hissetmeme sebep oldu.

Açtığı avucunu ileriye doğru uzattı, çukurun yukarısında tuttu ve yavaşça elinde duran saçlarımı çukura doğru bıraktı; çok az bir kısmı rüzgârdan dolayı uçuşurken geriye kalanı çukurdan içeriye girdi. Havada asılı duran Korel'in eline kilitlenen bakışlarım çukura odaklandığında tırnaklarımı daha fazla avuç içlerime batırdım. Acıyı karanlık bir odanın içine soluk bir şekilde vuran şafak ışığı gibi hissedebiliyordum. Derin olduğu kadar kendini hissettiriyordu, sanki gözlerim karanlığa alışmıştı ve şafak ışığı gözlerimi acıtıyordu.

Korel, küreği eline aldı ve kütle şeklinde duran toprakları hızlı bir şekilde çukurun içine doğru itmeye başladı. Ona bakmak yerine gitgide yok olan beyaz bez çuvala bakıyordum; kan lekesinin izi, mürekkep lekesi gibiydi.

Bir anlık babam ile küçüklüğüme dair soluk bir anı canlandı zihnimde. İzmir'in hangi ilçesi olduğunu hatırlamasam da mevsim yazdı ve babam terasa küçük masasını çıkarmış, rakısını yudumluyordu. Rakının renginin saf renk olduğunu babam bana öğretmiş ve göstermişti, hiçbir zaman karıştırıldığında ayran rengini aldığını görmemiştim; su karıştıranların hislerinin olmadığını düşünürdü. Seneler sonra anladım ki babam rakıyı sek seviyordu.

Rakının yanında sadece karpuz olurdu, beyaz peynir ve bir de Türk Sanat Müziği.

Terasın kapısının önüne oturur, babamı uzaktan hep izlerdim hatta bu durumu alışkanlık haline getirmiş olacağım ki oradan kalkmazdım ve annem benimle inatlaşmamak için babam her rakı içeceği zaman yere çarşaf ve yastık koyar, orada uyuya kalmama sebep olurdu. Yaşım belki de beşti, yaşım belki de beşi geçmişti, yaşım belki de babama en muhtaç olduğum zamandı.

Yaşım belki de kimsesizdi.

Babam benim hep orada oturduğumu bilirdi de bir kere dönüp yüzüme bakmazdı, boşluğa konuşurdu, boşlukta bir şeyler dinlerdi; kendi kendine konuştuğunu düşünürdüm hatta beni fark etmediğini fakat cümlesini bitirirken adımı söylerdi.

Kendimi o teras kapısının önünde gibi hissediyordum, mevsim yaz değildi, babam yoktu, yastığım ve çarşafım yoktu; hiç kimse yoktu. Kendimden ibarettim ve parmaklarımı bastırdığım avuç içlerinde babamın izleri yoktu, avuç içlerimde kaderimin demirden paslanmış kan izleri vardı.

O ânason kokusunu aldığımı hissediyordum fakat bu belki de özlemin kokusuydu, tam olarak bilmiyordum.

"Babalar, Korel," dedim kısık bir sesle fakat acıyla. "Babalar ölmek için çok güçlü, ölümsüz olmak için fazla acıya batmışlar. Babalar yaşamak için fazla güçsüzler." Hızını kesmedi, toprağı o çukura atmaya devam etti, beyaz çuval artık görünmüyordu. "Babalar, Korel. Anlıyor musun? Babalar. Onlar kız çocuklarını yaşatmak için fazla fedakâr, kız çocuklarını yalnız bırakmak için fazla gaddarlar."

Üşüyordum, babam yoktu, korkuyordum; donuyordum ve yanıyordum da ama babam yoktu.

O masada artık kimse oturmuyordu, artık o bardakta kimse rakı içmiyordu artık bir kız çocuğu hayranlıkla babasını izlemiyordu. Artık bir kız çocuğu da yoktu.

Kısa bir zaman sonra Korel, çukuru tamamen toprakla doldurdu ve dümdüz bir zemin haline geldi; çok hafif bir tümsek dışında sanki bir geçmiş gömülmemiş gibi görünüyordu.

Korel sessizliğini koruyordu, ağzını bıçak açmıyordu ve bu sebeple dudaklarımdan tek bir kelime dahi dökülmüyordu. "İsmini yazacak mıyız?" diye sordum.

"Daha iyi bir fikrim var," dedi hızlı bir şekilde ve onun da öylece durduğunu yeni fark ediyordum. Hareketlendi ve hemen yan tarafımızda duran çiçek tohumlarının olduğu poşeti yanıma koydu. Anlamsız gözlerle ilk önce poşete sonra başımı kaldırıp ona baktığımda yine yanıma diz çöktü ve poşetin içinden bir tane tohum alarak yere sürtmeye devam ettiğim elimi tuttu, ardından tohumu avucumun içine bıraktı. "Papatya tohumları bunlar, ekmeni istiyorum."

Kendisi de bir tane tohumu eline aldı. Mezarın üstü yerine kenarında ufacık bir oyuk açtı ve tohumu o oyuğun içine koydu. "Üstüne değil, kenarlarına tohumları ek. Bu mezarlığın parmaklıkları papatyalardan olacak, Turuncu; papatyalar yeşerdikçe bu mezarı koruyacaklar. Üzerine ekersen onu koruyamazlar, içinde geçmişinin olduğu bu mezarı tüketirler."

"Parmaklıklar papatyalar mı olacak?" diye sorduğumda bu fikir sebepsiz yere içime bir umut dolmasına sebep olmuştu.

"Papatyalardan bir hapis olacak," dedi ve kafasını aşağı yukarı salladı. "Mezarlıkların üzerine ekilen çiçekler sadece ruhları emer ve bu yüzden çürüyen bir ceset, başka bir canlıyı yaşatır."

Bakışlarımı ona çevirdim ve büyük bir hayranlıkla "Korel," dedim donuk bir sesle. "Bir gün ölürsem bunu benim için de yapar mısın?"

Kaşları çatıldı ve gözlerini benden uzaklaştırdı; çenesi seğirirken âdem elması hareket etti. "Bir gün ölürsen mezarının etrafını papatyalarla değil, sarmaşıklarla donatırım. Senin parmaklıkların papatyalar değil, sarmaşıklar olur."

Belli belirsiz gülümsedim ve ferah bir nefes verdikten sonra önümdeki mezarın kenarına bir oyuk açtım, tohumu yerine koydum ardından toprakla hafifçe üzerini kapattım. "Her tohuma bir anlam katmak istiyorum. Bu tohum, *devrilen senelere.*" Başka bir tohumu başka bir oyuğun içine yerleştirdiğimde Korel de bana yardım ediyordu ve o da tohumları ekiyordu. "*İlerleyen yaşlarıma.*"

Korel, tohumu ekti ve başını kaldırıp bana baktı, yüzünde sıcak bir gülümseme yer aldı. "*İlk on sekiz yaşına.*"

Yerleştirdiğim tohuma bakmak yerine ben de Korel'in gözlerine bakarak fısıldadım. "*On sekizimde üflediğim o muma.*"

Korel hızlı bir şekilde karşılık verdi. "*Geçmişin bir mum gibi sönüşüne.*"

Derin bir nefes aldıktan sonra elimde sımsıkı tuttuğum tohumu oyuğun içine attım, sessizce fısıldadım. *"Onunla beraber geçirdiğim zamana."*

Korel, kafasını iki yana salladı ve ektiği tohumun üzerini kapatırken o da fısıldadı. *"Geçirdiğin zamanların gitgide azalmasına."*

"Onunla geçirdiğim kısa zamana."

Korel, son tohumu ekti ve ayağa kalkarken toprağa batmış elini de bana uzattı. Tereddüt etmeden elini tuttuğumda beni sertçe ayağa kaldırdı ve ona çarpmama sebep oldu. Dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı, kısık bir sesle mırıldandı. *"Onsuz geçirmeye devam edeceğin koca bir asra."*

Atıştıran yağmurun şiddeti arttı, az önce yüzümü okşayan yağmur şimdi tokat gibi çarpmaya başladı. İkimizde başımızı kaldırıp gökyüzüne baktığımızda "Sulamaya gerek kalmadı," dedi Korel.

"Kimsenin gitmediği bir mezarlık gördün mü?" diye sordum ve hızlı bir şekilde onun kelimelerini tekrar ettim. "Yağmur en çok onların dostudur."

Korel, gökyüzüne kaldırdığı başını indirdi ve gözlerimin içine baktı; yüzümü sıcak bir gülümseme aldığında bakışları gülümsememe takıldı. Karşılık vermesini beklemedim fakat o da aynı şekilde gülümsediğinde kalbimdeki damarların sıkıştığını hisseder gibi oldum. "Saçını neden gömdüğümüzü bilmek ister misin?" Kafamı hızlı bir şekilde aşağı yukarı salladığımda beklemediğim anda önüme ve alnıma yapışan saçımı parmaklarıyla geriye doğru itti. "Bunun cevabını vermeyeceğim. Tek bir sözüm kaldı, ayna kırılacak."

"Çok kötüsün," diye homurdandım ve ister istemez alt dudağım aşağıya doğru sarktı. "Aynayı ben kırarım." Korel'in zihni sanki diğer bütün insanlardan daha farklı çalışıyormuş gibi hissediyordum; verdiği anlamlar karmaşık olsa da o anlattığı zamanlar hayran kalabiliyordum.

Korel, geriye doğru çekildi ve yüzünü buruştururken "Eve geçelim," dedi keyifsiz bir sesle. Yağmuru sevmediğini biliyordum fakat az önce hiç de keyif almıyormuş gibi durmuyordu.

"Benim artık eve gitmem gerekiyor," dedim kısık bir sesle. Gözlerim çıplak ayaklarıma doğru kaydığında çamur içinde kaldığını fark

ettim. Göz ucuyla Korel'e baktığımda onun da ayaklarıma ve dizlerime baktığını gördüm. "Yani sanırım duş almaya da ihtiyacım var."

Korel'in dudakları yana doğru kavislendi ve keyifli bir sesle "Çamurda seks yapmış gibi görünüyorsun," diye fısıldadı.

"Öyle mi dersin?" dedim onu taklit etmeye çalışarak ve sesimdeki utancı gizlemeyerek. "Yalnız sen de çamur içindesin."

Bir an laf vurduğum için kendimi huzurlu hissedecektim fakat Korel'in yüzündeki tebessüm genişledi; tebessümü alaylıydı ve son derece tedirgin edici bir şekilde beni süzüyordu. Ayaklarımdan tutup saçlarıma kadar beni süzdükten sonra "O halde yağmuru yağdıran sen olurdun?" diye keskin ama aksanlı bir tınıyla gözlerimin içine bakarak beni yanıtladı.

Kaşlarım çatıldı ve ne demeye çalıştığını anlamaya çalışıyormuş gibi yüzüne baktım fakat Korel bu anlaşılmaz ifademden daha fazla keyif aldı ve "Bekle burada cüce," diyerek eve doğru yürüdü. "Eşyalarını alıp geliyorum, seni eve bırakacağım."

Hâlâ söylediği cümleyi düşünmeye devam ederken Korel beş dakika gibi kısa bir zaman sonra evden dışarıya çıktı ve elindeki eşyalarımla bana doğru yürüdü. Üzerini değiştirmişti ve altına koyu renk bir kot pantolon üzerine kalın, gri bir kazak giymişti. Açık gri Korel Erezli'ye gerçekten yakışıyordu.

Hızlı bir şekilde elindeki ayakkabıları aldım. "Gerçekten bu kıyafetler üzerime yapıştı, harika." Homurdana homurdana ayakkabıyı giyerken Korel, öylece durmuş beni bekliyordu.

Birkaç dakika sonra hazır olduğumda üzerime montumu attı ve motosikletinin olduğu yere doğru yürümeye başladı. Son bir kere yağmurdan dolayı kulübesine gizlenmiş olan Boda ve geçmişimin mezarlığıyla bakıştıktan sonra peşinden ilerledim.

Motosikletine bindiğinde "Kaskı bu sefer tak," dedi gergin bir sesle. "Çok hızlı kullanacağım, işlerim var. Senin servis şoförlüğünü yapmak bana göre değil."

Ağzımın içinde sinirle bir şeyler geveledim ve bana doğru uzattığı kaskı kafama geçirdikten sonra boğuk bir sesle "Oldu mu?" diye bağırdım. Korel, kaskını takmadan önce yüzünü buruşturdu. "Sesim geliyor, değil mi? Korel!"

"Kızım bağırmasana," dedi Korel ve yüzünü daha fazla buruşturdu. "Kafanı mağaranın içine sokmadık, kaskın içine soktuk." Başımdaki kask kulaklarıma baskı uygularken öfkeyle ona baktım fakat kask, ışığımı da kesiyormuş gibiydi.

"Bir gün motosikletim olursa kask kullanmayacağım," dedim sinirle. Korel alayla başını aşağı yukarı salladığında onun da kaskı takmaktan hoşlanmadığını fark ettim. "Yağmur yağmasa sen de takmayacaksın, değil mi?" diye sorduğumda bir cevap vermek yerine kaskı kafasına geçirdi ve ellerini motosikletine yerleştirerek tamamen kuruldu.

Olduğum yerde iki kere zıpladıktan sonra Korel'in arkasına oturdum ve üzerimdeki elbise gitgide yukarı çıktığında derin bir nefes aldım.

Yol benim için inanılmaz uzun sürecekmiş gibi duruyordu.

Kollarım Korel'in beline sarılı, başım iki kürek kemiğinin arasına yaslanmıştı. Gerçekten motosikleti inanılmaz derecede hızlı kullanıyordu ve kararmak üzere olan havanın rüzgârı çıplak bacaklarıma tokat değil, bıçak gibi batıyordu.

Gazı biraz daha alevlendirdiğini hissettim, neredeyse eve varmak üzere olduğumuzun farkındaydım ve o an aklıma amcam geldi.

Günlerdir şehir dışında olmasına rağmen beni bir kez bile aramamıştı ve içime düşen kuşku, beni çepeçevre sararken kaşlarım kaskın altında çatıldı. Onu aramam gerektiğini düşünüyordum, bir şekilde onunla aramızda ne kadar aşılmaz yollar olsa da bir tarafımın ona minnet duyan sesini kısamazdım; tuhaf bir şekilde o da beni hiç aramamıştı.

Evin önüne geldiğimizde ışıkların yanmadığını fark ettim, amcam henüz gelmemişti.

Korel, düz bir şekilde karşısına bakarken, bir ayağını asfalta yerleştirmişti ve motosikletinden inmemi bekliyordu.

Yavaşça ve ağır ağır motosikletinden indikten sonra kaskı zorlukla başımdan çıkardım ve duran yağmurun bıraktığı o keskin toprak kokusunu içime çektim.

Bir an büyük bir tereddütle alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda Korel, hâlâ bana bakmıyordu. Bir bakışım Korel'e bir bakışım eve kayarken "Gelmek ister misin?" diye sordum. Sesimdeki isteği gizlemem imkânsızdı ve bunu fark eden Korel, hızlı bir şekilde başını bana çevirdi.

"Evine mi?" Kafamı aşağı yukarı salladım ve elimdeki kaskı kalktığım yere koydum. Korel, kaskı hızlıca kafasından çıkardı ve amcamın evine baktıktan sonra "Bu eve mi?" diye sordu. Neye bu kadar şaşırdığını anlamadığım için tek kaşımı havaya kaldırmaya çalıştım.

"Evet." Net cevabım Korel'i afallattı ve ilk defa Korel'i bu kadar şaşırttığımı hissediyordum. "Bir şeyler yeriz, hem de yaptıkların için sana bu şekilde teşekkür etmiş olurum."

Korel'in yüzündeki şaşkınlık saniye saniye silindi. "Beni eve atmak istiyorsun yani?" Sesindeki kibir hoşuma gitmişti. "Teşekkür bu kadar bahane edildiğini bilseydi teşekkür olmaktan çıkardı Turuncu."

Gözlerimi büyük bir hiddetle devirdim. "Gelecek misin yoksa egon konuşmaya devam mı edecek?"

Korel, gülümsedi ve "Aç hissediyorum," diye mırıldandı. Gözleri hâlâ evin üzerindeydi fakat sesi imalıydı. "Beni doyurabilecek misin?"

Yutkundum ve yutkunuşumun sesini kulaklarım hissettiğinde utandım. "Sanırım." Bakışları bana döndü, nemli saçları kaskın içinde terlediğinden ötürüydü. Önüne düşen birkaç tutam saçı geriye itmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Sanırım?" Sorgulayan tonusıyla beraber tek kaşı da havaya kalktı. "Pekâlâ Turuncu, bakalım beni doyurabilecek misin?"

Kafamı hafifçe aşağı yukarı salladım fakat karnımın içinde kalbime doğru fokurdayan bir volkanın arşınlandığını hissettim. Yeryüzüne ve gökyüzüne meydan okuyacak bu alevin sebebi, ben eve yürürken, benim arkamdan benimle eve girmek için yürüyen Korel'di.

O benim evime girecekti.

O amcamın evine girecekti...

Kapının önüne geldiğimizde arkamdaki soğuk varlığını hissedebiliyordum. Sırt çantamdan anahtarları çıkardım ve kilide yerleştirdikten sonra birkaç kere çevirdim. Tahta kapı kısık bir sesle ardına kadar açıldığında evin içinde zifiri karanlık vardı.

Evden içeriye girdim ve geriye doğru baktığımda Korel'in öylece kapının önünde durmuş, boş bir şekilde içeriye doğru baktığını gördüm.

"Hey!" diye seslendim, ardından elimi yüzüne doğru salladım. "Geçsene."

Kafasını bir kere aşağı yukarı salladı, ardından küçük adımlarla evden içeriye girdiğinde kapıyı kapattım ve ışığı açtıktan sonra oturma

odasına doğru ilerledim. Masanın üzerinde hâlâ amcamın bira şişeleri duruyordu, ev dağınıktı fakat Korel'in dağınıklığının yanında bu hiçbir şeydi.

"Kusura bakma," dedim kendi kendime konuşuyormuş gibi. "Evin içi biraz dağınık, amcam her şeyi hor kullanmayı sever."

Korel kapının önünde durmaya devam ederken gözleriyle resmen evin resmini zihnine çizliyormuş gibiydi. "Amcan nerede?"

"Şehir dışında." Aklıma gelen yine o ürpertici düşünceyle irkildiğimi hissettim. "Sen keyfine bak, yukarı çıkıp bir duş alacağım ve sonra da bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Tamam mı?"

Korel, bakmaya devam ederken, kafasını aşağı yukarı salladı ve tedirgin bir şekilde ki bu kelime Korel'e hiç uymuyordu, içeriye doğru girdi. Yanından geçerken "İyi misin sen?" diye sordum. "Seni zorla eve atmışım gibi davranıyorsun gerçekten."

Korel'den karşı bir atak, laf sokma ya da alaya alma bekledim fakat hiçbir şey söylemeden odanın içine doğru yürüdü, yürürken duvarlardaki tablolara bakıyor bir yandan da parmaklarını hareket ettiriyordu.

Sorgulamayı düşündüm fakat bu fikrimden hızlı bir şekilde vazgeçtim çünkü yanıtsız kalacağını biliyordum.

Merdivenleri çıkıp odamdan içeriye girdiğimde evimi özlediğimi hissediyordum. Odamın içine kısa bir süre baktıktan sonra hızlı bir şekilde üzerimdekilerden kurtuldum ve banyoya ilerledim.

Sıcak bir duş bütün kemiklerimi ısıtırken gerçekten kendimi daha iyi hissediyordum. Vücudumdaki çamur lekelerinden kurtulup saçlarımı defalarca şampuanladım ve son olarak vücut losyonuyla bedenimi duruladım.

Banyodan çıktığımda bir şeyler düşünmemek için ekstra çaba sarf ettiğimi yeni fark ediyordum. Aslında duşta çok kısa bir zaman kalmıştım fakat Korel'e asır gibi geldiğine de emindim.

İç çamaşırlarımı giydikten sonra üzerime rastgele bir siyah pantolon ve bordo, bol bir kazak giydim. Odamdan dışarıya çıkarken alt kattan çıt sesi bile çıkmıyordu.

Başımda hâlâ sarılı olan havluyla beraber merdivenleri ikişer ikişer indiğimde Korel'in bir şeyler mırıldandığını duyar gibi oldum, telefonla konuştuğunu düşünürken odanın içine girdiğimde hâlâ ayakta aynı vaziyette durduğunu gördüm.

Mırıldandıkları duyulmayacak kadar kısıktı fakat dudaklarında paylanan kelimeler acı çekiyormuş gibi dışarı çıkıyordu.

"Korel?" diye seslendim arkasından yaklaşarak fakat bir tepki vermeden mırıldanmaya devam etti. Bir elimle kolunu tutup tekrardan "Korel?" dediğimde mırıldanması yarıda kesildi ve bana başını çevirip baktı.

Gözlerinde bir ölünün kuyunun altında kalmış çığlıklarının sesini duyar gibi oldum; gözleri sanki bu evin içerisinde hiçbir zaman yalnız kalmadığını ya da kalmayacağını gösteren bir gizemle kısılmıştı.

"İyi misin?" diye sorduğumda korkunun parmaklarımdan sürükleyip beni dışarıya doğru iteceğini hissediyordum. Korel dağılmış olan saçlarının ve uzun kirpiklerinin arkasında sanki büyük bir tedirginlikle bana bakıyordu. "Eve girdiğimizden beri gerçekten çok tedirgin görünüyorsun. Sorun nedir?"

Gözlerimin içine bakmayı sürdürdü, dudakları hareket etmeye devam etti fakat artık fısıldayış bile yoktu. En sonunda "Korkutuyorsun," dediğimde tamamen sessizliğe gömüldü. Kısa bir süre daha gözlerimin içine baktıktan sonra omzunu bir kere aşağı yukarı indirip kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

"Ne yemek yapmayı planlıyorsun?" Rastgele sorduğu bu soru beni daha fazla şüpheye düşürmüştü. Kaşlarım çatılırken, "Bilmiyorum," diyebildim. "Ne istersin?"

Korel'in bir anlık o girdiği buhranlı havası bozuldu ve düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırdığında beni kolumdan tuttu, mutfağa doğru sürüklemeye başladı. "Senin en sevdiğin yemek ne?"

Beni merak etmesi bir anlık şaşırtsa da "Tuhaf olabilir ama ıspanak yemeğini çok severim, püreyi de." diye yanıt verdiğimde yüzünü öyle bir buruşturdu ki bir an ne yemek söylediğimi düşünmeye beni itti. "Yapmasana öyle," dedim mutfaktan içeriye girdiğimizde. "Senin en sevdiğin yemek nedir?"

"Et." Yanıtı beni güldürdüğünde kısık bir sesle kıkırdadım, Korel ise masanın yanındaki sandalyeye geniş bir şekilde oturdu ve kollarını önünde birleştirdi. "Neye gülüyorsun Turuncu Cüce?"

"Et," dedim onu taklit ederek. "Ne kadar da Sırtlan bir adam."

Gözlerini devirdi ve ayaklarını masaya uzattı. "Bir de baharatlı pilav."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Gerçekten mi?" Ardından ayaklarına öfkeli bakışlarım indi. "İndir o ayaklarını Erezli, benim çöplüğümde benim borum öter."

"Öyle mi dersin?" diye sorduğunda ayaklarını yavaşça indirdi ve daha yayvan bir şekilde oturdu. "Benim borum öterse susmaz ama."

Sesindeki ima anlık olarak beni gerse de "Baharatlı pilavı nereden duydun?" diye sorarak lafı değiştirdim. "Genelde çoğu insan bilmez."

"Duymadım," dedi net bir sesle. "Tattım. Seneler önce birisi yapmaya çalışmıştı fakat yapamamıştı."

"Yapamamıştı?" Arkamı ona döndüm ve buzdolabından et çıkardım. "O halde nasıl en sevdiklerin arasında yer alıyor?"

"Yapamamasını sevmiştim," dediğinde tınısında derin bir anlam vardı. "Yapamadığı halde koca tencereyi yapabilmiş gibi yemiştim."

"Korel Korel Korel," dedim kafamı iki yana sallayarak ve buzdolabından çıkardığım etleri dolaptan çıkardığım doğrama tahtasına yerleştirdikten sonra çekmecede keskin bir bıçak aramaya başladım. "Senin bunu yapabildiğine inanamıyorum."

"Neden?" diye sordu hızlı bir şekilde. "İştahlı bir adam olduğumu anlamış olman lazım."

"İştahlı olabilirsin ama kastettiğim o değildi." Çekmeceden çıkardığım bıçakla önümdeki eti doğramaya başladım. "Birisi için güzel olmamış bir pilavı yemek. Hem de koca tencereyi bitirmek. Sana uygun hareketler değil bunlar."

Derin bir nefes aldığını hissettim. "Güzel olmamış demedim." Pilavı bu derece sahipleniyor olması omzumun üzerinden ona bakmama sebep oldu. "Ayrıca beni tanıyabilecek son insan bile olamazsın Cüce."

Omzumun üzerinden ona bakmayı sürdürürken "Seni tanımayı isterdim," diyebildim. "Derine inmeden de olsa seni tanımayı isterdim."

Başımı tekrardan çevirip etleri doğramaya devem ettiğinde sessizliğini korudu ve beni yanıtsız bırakacağını az çok anladım. Etleri küp küp doğradıktan sonra tavaya yerleştirdim ve onları haşlarken diğer tarafta et için sos yapmaya başladım.

"Ne zamandan beri amcanla kalıyorsun?" diye sordu uzun bir süreden sonra. "Yemek yapmayı sana o mu öğretti?"

"Amcam bana bir şeyler öğretmez." Hâlâ onu aramadığım aklıma geldiğinde alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Ne zamandan

beri kaldığımı hatırlamıyorum ama sanırım uzun bir zaman. Babam öldükten sonra amcam beni almış ve büyütmüş. Kendi kendime yemek yapmayı öğrendim, amcam aç kalsın istemedim."

Suda beklettiğim pirinçlerle bakıştığımda Korel'in oturduğu yerde bir hareketlenme hissettim; bana doğru yaklaştığını anladığımda pilavın yağını koyuyordum.

"Fazla merhametlisin," dedi ve hemen yanımda kollarını önünde birleştirerek kalçasını tezgaha yasladı. "Amcan sana iyi davranıyor mu?"

Eti karıştırırken şüpheyle "Cümleye başlayış şeklin zaten diğer sorunun yanıtını verdi," diye mırıldandığımda göz ucuyla ona baktım. Bana değil, başımda duran havluya bakıyordu. "Amcam, amcam gibi davranıyor ve ben onu bu şekilde kabul ettim."

Süzdüğüm pilavı tencereye koyarken bir anda Korel hareketlendi ve hiç beklemediğim anda başımdaki havluyu çekti. Nemli saçlarım gözlerimin önüne düştü, omzuma çarpan soğuk ile irkildim. "Hey!" diye bağırdım ve geriye doğru çekildim. "Saçlarımla alıp veremediğin ne senin?"

Korel, gülümsedi ve keyifli bir sesle "Saçlarınla alıp da veremediğim çok şey var," diye homurdandı. "Toplamanı ve gizlemeni istemiyorum."

"Allah Allah?" dedim öfkeyle ve önüme gelen saçlarımı geriye ittim. "Ben sana saçlarını uzatacaksın desem uzatır mısın?"

Korel, bana doğru döndü. "Saçlarım üniversite okuduğum zamanlar çok fazla olmasa da uzundu." Saçlarını karıştırdı ve bana bakmayı sürdürdü. Bir an ne diyeceğimi bilemesem de sonrasında bakışlarımı onun üzerinden çektim ve yemeklerin başına geri döndüm.

"Çok şaşkınım tıp fakültesinden vazgeçmene, insanlar kazanmak için çabalıyor," dedim duygularımı belli ederek. "Neden bıraktın?"

Korel, bir kere omzunu kaldırıp indirdi ve başını yana doğru eğdi. "İstediğim bir bölüm değildi."

"Tıp?" dedim hayranlıkla. "İstediğin bir bölüm değil miydi? Neden?"

"İnsanların fizyolojisiyle ilgilenmekten hoşlanırım fakat farklı şekillerde," diye yanıt verdiğinde söylediği cümleden her türlü anlam çıkıyordu. "Hiçbir zaman kurtarıcı olacak bir adam olamadım ve doktorlar insanları kurtarır."

"Bazen de öldürür," dediğimde onaylar gibi kafasını salladı.

"Doktorlar Tanrıya benziyor sanırım?" diye sorgulayan bir ifadeyle yüzüme baktı. "Ölümü de yaşamı da görüyorlar."

"Yanlış bir düşünce," dediğimde büyük bir ilgiyle bana baktığını hissettim. "Doktorlar sadece kurtarmak için çabalarlar, öldürmek için değil."

Korel, önünde bağladığı kollarını aşağıya doğru indirdi. Gözlerinde dikenli tellerle örülmüş bir hapishane görür gibi oldum. "Ben doktor olsaydım ve sadece kurtarmak için çabalamasaydım Tanrı olacağımı mı söylüyorsun?"

Kaşlarım havaya doğru kalktı. "Hayır, kastettiğim bu değildi." Tanrıyı sorgulamak bir anlık bana yanlış geldi ve lafı değiştirmek istedim. "O halde neden tıp fakültesi? Fazla zekisin anlaşılan." Korel, cevap vermek yerine yaslandığı yerden doğruldu ve elini cebine atarak sigara paketini çıkardı. İçinden turuncu filtreli sigarasını çıkarıktan sonra sessizliğini korudu.

"Sanırım anladım," diyebildim sonunda ve sanki dikkatim yemeklerdeymiş gibi davrandım. "Baban bir doktor ve senin de doktor olmanı istedi."

"Babam bir doktor ve abim savcı," dedi sanki benim tezimi çürütmek istermiş gibi. "Kalıplara çok fazla sığınıyorsun Turuncu ayrıca fen lisesinde okudum ve liseyi birincilikle bitirdim. Tıp fakültesi benim için hiçbir zaman zor olmadı."

Dudaklarına yerleştirdiği sigarasının ucunu ateşlendirdiğinde bakışlarını ondan ayırarak yemekleri yapmayı devam ettim; onun ise bakışlarının benim üzerimde gezindiğinin farkındaydım. Korel ile yan yana bulunduğumuz zamanlar sessizlik aramıza bir duvar gibi giriyordu ve bu durum beni neden bu denli tedirgin ediyordu, bilmiyordum.

"Hangi takımlısın?" dedim fakat sorumun ne kadar boş olduğunun farkındaydım, büyük ihtimal alayla yanıt verecekti fakat ona baktığım zaman yüzünün oldukça ciddi olduğunu gördüm.

"Beşiktaş." Sesindeki hayranlığı net bir şekilde hissettim. "Çarşı'dayım."

"Vay!" dedim yüksek bir sesle. "Beni bugün çok şaşırtıyorsun Erezli. Sen ve bir takıma bağımlı olmak ha?"

"Takım değil," dedi düz bir sesle. "Beşiktaş." Gerçekten şaka mı yapıyor diye onu incelesem de mimikleri bile kıpırdamıyordu. "Sen hangi takımlısın?"

Sıntım. "Fenerbahçe." Hiçbir zaman fanatik olmamıştım fakat bunu nedense ona belli etmek istemedim. "Babam Beşiktaşlıydı ama."

Korel, dramatik bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Babanın yolundan gitmen gerekiyor Turuncu."

Aslında basit bir cümleydi fakat altında anlamlar aramak istediğimi fark ediyordum ve bu içimdeki kasırgaların tekrardan canlanmasına sebep oldu. Sanki intikam almak istiyormuş gibi ve o mektuptaki sırların bir dosyasını da onun gözüne sokmak için çaba sarf ederek "Annen?" diye sordum. "O ne iş yapıyor?"

Gerildiğini hissettim, ona bakmak yerine pilava baharatları döksem de yavaşça bir adım geriledığini gördüm; adım sesleri oldukça sessizdi. "Psikiyatrist." Sesi düz olsa da bir anlam karmaşası içinde olduğu belliydi. "Öyleydi yani."

Etleri çatalla çevirdiğim elim duraksarken "Özür dilerim," diye mırıldandım. Aslında amacımın tam olarak bu olduğunun farkındaydım fakat nasıl bir yol olursa olsun amacıma ulaştıktan sonra pişman olduğumu hissediyordum. "Geçmiş zaman kullandın."

Başımı kaldırıp ona baktığımda elinde tuttuğu sigarasından derin bir nefes çekti ve yanakları içe doğru çöktü. "Özür dilenecek bir şey yok, o yaşıyor."

Rahatlıkla gülümsedim ve "Öyle mi?" diye sordum. "Aranız nasıl?"

Korel'in onu sorgulamamdan hoşlanmadığının farkındaydım fakat sanki sıcak su gelmeye başlayan musluğun altındaydım ve kapatırsam tekrardan soğuk suya dönüşeceğinden korktuğum için sorularımı kesmek istemiyordum.

"Aramız yok." Annesi hakkında konuşmaktan hoşlanmayacağını az çok sezmiştim. "Dört sene önce evi terk etti ve bir daha kimse görmedi, kimseye ulaşmadı, kimseyle iletişime geçmedi."

Ben de onun gibi tezgaha yaslanıp kollarımı önümde bağladım. Boyu benden epeyce uzun olduğu için sanki sürekli kalbiyle bakışıyormuş gibi hissediyordum ve bundandır ki kalbinin sesi oldukça yakın geliyordu bana. Sanki kalbi acıyla kasılmıştı ya da tamamen benim yanlış hislerimden bir tanesiydi.

"Anlıyorum," dediğimde alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve sorup sormamak arasında kararsız kaldım.

"Sor," dedi zihnimden geçeni duyarmış gibi. "Şimdi soramazsan hiç soramazsın."

Çıplak ayaklarımı yere sürterken bir yandan da ondan bakışlarımı kaçırıyordum. "Onun yaşadığını söyledin fakat dört yıldır ondan hiçbir haber de almadın." Gözlerimi yumduğumda ona bakmak istemiyordum. "Yaşadığından nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü yaşıyor," dedi hızlı bir şekilde ve ardından ekledi. "Gözlerini aç, kaçmaktan sıkılmadın mı?"

Gözlerimi yavaşça açtım ve başımı kaldırıp ona baktım. Her nefes alışında göğüs kafesi kalkıp iniyordu fakat gözlerinde anlamsız bir ifade vardı. Sonbaharı anımsatan bakışlarına soğuk bir kış gecesi uğramış gibiydi. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Korel, elindeki sigaradan son nefesini çekti ve sigarayı söndürmeden baş ve işaret parmağının arasında atmaya hazırlanıyormuş gibi tuttu. Gözlerimin içine bakarak sigarayı ileriye doğru fırlattığında arkamı döndüm ve sigaranın açık olan pencereden dışarıya çıktığını gördüm. "Sana o kasanın önünde ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu ardından işaret parmağıyla üç kere şakağına vurduktan sonra "Burayı değil," dedi. Elini kalbine doğru indirdi. "Burayı dinliyorum. Bu konuda da burayı dinlemeye devam edeceğim."

Kafamı aşağı yukarı salladığımda "Anneni gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordum. "Kalbini dinleyecek kadar."

"Kalbimi dinlemediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu ve dudakları alayla aralandı.

Gözlerim çenesindeki yarık izine kaydığında sanki o izin mormuş gibi olduğunu gördüm. "Kalbini en son ne zaman dinledin?"

Eliyle sertçe kendi çenesini kavradı. "Bu emare son kalbimin atışıydı."

Korel'i daha iyi anlamama sebep olan bu cevapları, neden kalp atışlarına değil de nabız atışlarına anlam verdiğini gösteriyordu. Tam karşımda sadece aklını dinleyerek hareket eden bir adam vardı ve belki de seneler önce kalbini dinlemeyi bırakmıştı; tek bir konuda kalbine güveniyordu o da annesinin yaşadığı konusunda.

Uyuduğu o an gözlerimin önünde canlandığında hissettiğim küçük erkek çocuğun nefesini, Korel'in gözlerinde gördüm. Gizlenmişti, gerilerdeydi, bir yerlerde belki de o dikenli tellerle çevrili hapishanede nefes alıyordu fakat oralarda bir yerlerdeydi. Ulaşmak imkânsız olsa da Korel'in gözlerinde nefes aldığını bilmek bile yeterliydi.

"Hepsinin bir öyküsü var." Sesim aciz çıkıyordu. "Bir şeyi merak ediyorum, Korel. O akşam dans ederken izlerinin bazılarına dokundum fakat çenendeki ize dokundurmadın. Bunun sebebi o izin büyük bir öyküsü olduğundan dolayı mı?"

Korel'in yüzünde buruk bir tebessüm oluştu ve "Dokunmak mı istiyorsun?" diye sordu. Cevap vermek yerine gözlerinin içine baktım ve aklımdan geçenleri anlayabileceğini düşündüm. O da anlamış olacak ki bana doğru büyük bir adım attı fakat bakışlarında tehdidin adım izleri de vardı. Geriye doğru gittiğimde tekrardan adım attı ve üzerime doğru geldi. Karşılıklı bir şekilde adımlarken sanki bir dans sahnesinde gibiydik fakat dans sahnesi olamayacak kadar da korkutucu görünüyordu.

Her geriye attığım adımda o da karşılık olarak adım attı ve üzerime doğru gelmeye devam etti. En sonunda sırtım çarptığında açık olan pencerenin hemen önündeydim. "Demek dokunmak istiyorsun?" dedi tekrardan ve bir adım daha atarak hemen önümde durdu. "Kaçabilecek yerin kalmadı."

Ellerini pencerenin önündeki mermere yasladığında tamamen beni kafeslemişti ve kaçabileceğim yerim yoktu; bir an omzumun üstünden arkama doğru baktım ve yerden yüksekliğin çok da fazla olmadığını gördüm. Günler önce yaşadığım başka bir anı zihnimde can bulduğunda "Atlarım ki," dedim tereddüt etmeden. "Daha önce de yaşadım."

Hava kararmak üzereydi ve gökyüzündeki ışık soluk rengiyle bize kucağını açıyordu, mutfakta ise karanlık hâkimdi. Sırtıma vuran rüzgâr ile saçlarım uçuştu ve Korel'in göğüs kafesine çarptı. Korel, ilk önce saçlarıma sonra göğüs kafesine baktıktan sonra "Atlarsın demek?" diye sordu ve nefesi yüzüme çarptı. Karnımın kasıldığını hissettiğimde yüzümü buruşturdum fakat Korel daha fazla üzerime geldi ve hiç beklemediğim bir anda belimi kavradı, ardından beni kucaklayarak pencerenin önüne mermerin üzerine oturttu ve elini belime sardıktan sonra hafifçe arkaya doğru itti. "Atlasana."

Saçlarım geriye doğru dökülürken, belimi sımsıkı tutuyordu. Boyu benden uzun olduğu için üstten bakıyordu fakat bir bacağı iki bacağımın arasına yerleşmişti. Rüzgâr yüzüme her çarptığında tenimin üşüdüğünü fakat kasıklarımın tuhaf bir şekilde ısındığını hissediyordum. Bir elimle kazağını kavradım. "Bıraksana. Bırak da atlayayım."

Saniyenin onda biri kadar kısa bir süre de olsa kazağını tutan elime baktı. "Bana tutunuyorsun," dedi. "Seni bıraksam bile bana tutunmaya devam edeceksin, farkında mısın?"

Tuhaf bir şekilde korktuğumu hissetmiyordum, hissettiğim daha farklıydı. Sanki caddelerce duraksamadan koşmuşum da nefesim kesildiği zaman soluklanmak için bir yere oturmuştum; o yer Korel'di. Soluklanıyordum, soluklanmama izin veriyordu.

Kazağını daha sıkı kavradım, beni daha fazla geriye doğru itti, belime parmaklarını geçirdi. Boynum geriye doğru gittiğinde gözlerimi ondan ayırdım ve gökyüzüne baktım; ters bir şekilde gördüğüm gökyüzünde siyah bulutların rengi, hiç bu kadar renkli gelmemişti. Ay yerini alıyordu, gökyüzü siyah çarşafını örtüyordu, yıldızlar ışığı için hazırlanıyordu, güneş dinlenmek için köşesine çekilmişti ve ben böyle bir akşamüstünde Korel'in elini bedenimde hissediyordum.

Kısık bir sesle kahkaha attığımda "Çok güzel!" diye bağırdım. Esen rüzgâr sanki beni savuracak kadar güçlüydü fakat kendimi daha iyi hissetmeme sebep oluyordu. "Kendimi gökyüzünde gibi hissettim."

Korel'in güldüğünü hissettim ve bana biraz daha yaklaştı. "Umutların yok olmuş gibi görünüyor." Nefesi boynuma çarptı.

Parmaklarını daha fazla belime bastırdığında gözlerimi bir anlık kapattım ve "Biliyor musun?" diye mırıldandım. Eli yukarıya doğru ilerledi, kürek kemiklerimin hemen aşağısında durdu. "Benimde bir izim var ve şu an senin parmaklarını bastırdığın yerde."

Korel'in elini çekeceğini ya da parmaklarını daha fazla bastıracağını düşünmüştüm fakat herhangi bir tepki vermeden öylece durmaya devam etti; bu izimi herkesten gizlerdim ve bir yanık iziydi. Belki de nasıl olduğunu hatırlamadığım için gizliyordum, o iz umurumda bile değildi.

"Bir öyküsü var mı?" dedi Korel, ardından elinin baskısı eksilmeden yavaşça parmaklarının aşağıya doğru kaydığını hissettim. Kazağımın eteğinin olduğu yere geldiği zaman kaskatı kesildim fakat bunu

hissetse de duraksamadı ve parmaklarını kazağımın eteğinin üzerinde durdurdu. Yutkundum, yanaklarımın yandığını hissediyordum ve rüzgâr artık sanki soğuk değildi.

"Bilmiyorum," dediğimde parmakları kazağımdan içeriye doğru girdi ve çıplak tenimde onun sıcak parmak uçlarını hissettim. Bedenim daha fazla kasılırken kazağını daha sert tuttum. "Ne yapıyorsun?" Ona hâlâ bakamıyordum, ona bakmaktan çekiniyordum, nefes alamadığımı hissediyordum.

Parmaklarını yavaşça hareket ettirmeye devam ettiğinde ilerlediği yollarda kazınmış parmak izlerinin artık geçmeyeceğini hissediyordum; bu öyle bir şeydi ki sanki ait olduğum bir tenin, tenimde dans ediyor olduğunu bana kalbim fısıldıyordu.

İzin olduğu yere geldiğinde parmaklarını dokundurmak yerine hafifçe bileğini o yanık izinin üzerine yerleştirdi; sarmaşıklarının atışlarını yanık izimin üzerinde hissederken, yavaşça başımı ona doğru kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Bakışları kısıktı, dudakları tek çizgi halini almıştı. "Hissediyor musun?" diye sordu.

Oradaydı, hatırlayamadığım yanık izimin üzerinde nabzının atışları vardı ve geçmiş olan sarmaşıkların ezgisi yanık izimin üzerinde yayılıyordu.

Geçmiş, yanık izime dokunuyordu.

Belki de geçmiş, yanık izimdeydi.

Elimi yavaşça kaldırdım ve bileğimi korkarak da olsa çenesindeki yanık izine doğru yaklaştırdım. Korel, gözlerini sımsıkı kapattı ve dudakları aralandı.

Bileğim, çenesindeki yanık izine yerleştiğinde parmaklarım hafifçe yanağına dokundu. Kendine zıt bir şekilde şeffaf tenine hayran olmuştum. Bileğimin altındaki yanık izi ise sanki bir can gibi atıyordu; belki de benim nabzım ona can oluyordu. "Hissediyor musun?" dedim onun gibi.

Sarmaşıklarımızdaki atışlar, emarelerimizin üzerinde canlarını veriyor gibilerdi.

Gözlerini yavaşça açtı ve gözlerimin içine bakarak aralanmış olan dudaklarını nabzımın üzerine getirdi; ıslak dudaklarının varlığını nabzımın üzerinde hissettiğimde bacaklarımı birbirine bastırmak istemiştim

fakat Korel'in bacağı iki bacağımın arasında olduğu için buna engel oldu ve hafifçe muzip bir tavırla gülümsedi.

Dudaklarını nabzımın üzerine yasladıktan sonra yavaşça öptü; sakalları bileğime batarken yanık izimde atan nabzının hızlandığını hissediyordum. Dişlerini ortaya çıkardı ve hafifçe sürttükten sonra beni daha fazla geriye doğru yatırdı.

Başım geriye doğru gittiğinde dudaklarını bileğimden uzaklaştırdı ve üzerime doğru eğildiğini hissettim. Bakışlarım tekrardan gökyüzüne odaklandığında nefesi boynumda can buldu. Bir elim kazağını tutarken, diğer elim omzuna sımsıkı tuttu.

Eli, yanık izimden yukarıya doğru çıktığında sutyenimin kopçasının olduğu yerde duraksadı ve elini kopçanın altına yerleştirdi. "Korel," dedim kısık bir sesle. "Bu çok tuhaf."

Sanki havadaydım, sanki gökyüzündeydim, sanki yeryüzü artık beni kabul etmiyordu ve yanımda sadece Korel vardı. Nefesi, benim oksijenim olmuş gibi hissetmiştim çünkü tam boynuma vuran o sıcaklık, canlı olduğumuzu bana kanıtlıyordu.

"Bulut kızı," diye fısıldadığında dudakları boynumun üzerindeydi ve konuştuğu an çenesindeki sakallar köprücük kemiklerimin arasındaki o boşluğa değiyordu. "Bir gün bulutların yok olduğunda gökyüzünü sevmekten vazgeçeceksin."

Dudaklarını boynuma bastırdı, tam canımın olduğu yere, derimi zorlayan o hızlı atışlarımın üzerine ve bir süre bekledi. Kazağını sımsıkı tutarken onu kendime doğru çektim ve gözlerimi yumdum.

Havada asılı duran bir buluttum, bulutu asan Korel'di.

Havada asılı duran bir umuttum, umutlarımı oluşturan Korel'di.

Bastırdığı dudaklarının arasında nefesinin sıcaklığı kendisinin bıraktığı o ıslaklığa çarptı ve dudaklarının aralandığını hissettiğimde dişlerini damarımın üzerine geçirdi ve yavaşça ısırdı. Soluğum sonsuzmuş gibi kesildiğinde onun kazağını tutan elim düştü ve kendimi geriye doğru bıraktım; Korel belimden sımsıkı tutmasaydı eğer aşağıya düşeceğimi biliyordum. "Sırtlan'ın dişleri keskindir," dediğinde aksanı o kadar baskındı ki kanım alev alev yanıyormuş gibiydi. "Sırtlan'ın dişleri canında."

Canım onun dişlerinin arasında paylanırken, kalbimin göğüs kafesimi patlatacağını, nabızlarımın derimi yırtacağını düşünüyordum;

düşünmüyor, hissediyordum. Korel ise deriyi nabzımdan önce yırtmak istermiş gibi geçirdiği dişlerinin arasından yavaşça dilini sürttü. "Korel," dedim kısık bir sesle ve sesimin aldığı ton, daha fazla kasılmama sebep oldu.

Derin bir nefes aldı ve geri vermedi; bekledi, dudakları beni ölüme sürükleyecek olan o ince çizgide bekledi ve sanki bana benim canımın onun keskin dişlerinin arasında yer aldığını göstermeye çalıştı.

Kısık bir sesle hırladı ve geçirdiği dişlerini sürttükten sonra "Bak," dedi son bir kez derin nefesini verirken. "Sen beni tutmaktan vazgeçtiğinde ben seni tutuyorum." Sertçe ve oldukça hızlı bir şekilde beni geriye doğru yattığım yerden kaldırdı ve ona çarpmama sebep oldu. Yüzüyle yüzüm arasında mesafe kalmaksızın "Bir gün tutmayacağımı biliyorsun değil mi?" diye sordu.

Ellerim omuzlarına yerleşirken derin nefesten dolayı kalkıp inen göğüslerim onun kafesine sürtünüyordu. "Belki de," dedim içimdeki hislerime yenik düşerek. "Tutmamışsındır ve ben çoktan düşmüşümdür."

Bu cümlelerin sahibi ben değildim, bu cümlelerin sahibi geçmişin sesi gibiydi.

Bu cümlelerin sahibi belki de yanık izimdi.

Bu cümlelerin sahibi belki de her şeyi bilen fakat unutmayan küçük kız çocuğu Minel Karaer'e aitti.

Karşı çıkmasını beklerken "Belki de," dedi ve geriye doğru çekildi. İlk önce bedeni benden uzaklaştı, ardından ellerinin varlığı ve tamamen geriye doğru gittiğinde bana arkasını döndü.

Cebinden tekrardan bir sigara çıkardığında omuzlarının gerildiğini görebiliyordum.

Oturduğum yerden yere zıpladım ve başımın döndüğünü o âna kadar fark etmemiştim; onun dudaklarının varlığını hâlâ nabzımın ve boynumun üzerinde hissediyordum.

Korel'in dudakları ilk defa, benim evimde, sarmaşıklarıma dokunmuştu.

Hiçbir şey söylemeden yemeklerin olduğu yere doğru ilerledim, Korel ise masanın yanındaki sandalyeye tekrardan oturarak sigarasını ateşlendirdi ve böylelikle kocaman bir sessizlik duvarı tekrardan aramıza örüldü.

Karşısındaki sandalyeye oturmadan tabağı önüne koydum ve yüzüne bakmaktan kaçındım. Dakikalar boyunca neredeyse ikimizin de ağzını bıçak açmamıştı ve tek kelime etmemiştik. Tabağı hızlı bir şekilde önüne çektiğinde soslu etin yanına koyduğum pilava çatalının ucuyla dokundu.

Kendi tabağımı da masaya koyduktan sonra karşısına oturdum, göz ucuyla ona baktığımda pilav ile bakıştığını ve çatalıyla oynadığını gördüm.

"Ne oldu?" dedim en sonunda sessizliği ben bozarak. "Görünüşü kötü mü?" Pilav baharattan ötürü sarı rengini almıştı. İçinde kekikten sonra naneye kadar bütün baharatlar vardı. "Sen kimin elinden yedin bilmiyorum hatta baharatlı pilavı ben icat ettim sanıyordum diyebilirim fakat ben böyle yapıyorum."

Korel hiçbir şey söylemeden çatalıyla pilavından aldı ve ağzına attı; bir an gözlerimiz kesişti ve bana oldukça anlam yüklü bir şekilde baktıktan sonra daha ağzındakini bitirmeden başka bir çatal daha aldı, ardından başka bir çatal başka bir çatal ve başka bir çatal daha aldı. Kaşlarım şaşkınlıkla kalkarken dudaklarım şok ile aralandı. O kadar hızlı bir şekilde tabağına koyduğum pilavı yiyordu ki dilim tutulmuştu.

Tam bir dakika içerisinde tabağına koyduğum pilavı bitirdikten sonra ağzı dolu bir şekilde "Tencereyi getir," diye homurdandı ve eti yeni görmüş gibi onu yemeye başladı fakat pilav kadar hızlı değildi.

Tencereyi önüne koyduğumda yanına da kaşığı koydum ve tedirgin bir şekilde sandalyeme geri oturdum. Korel, tencereden pilavı yerken bir yandan da etlerden ağzına atıyordu.

Ona zıt olarak ağzıma bir et parçası attım ve yavaşça öğütmeye başladım. Aslında kendimi aç hissediyordum fakat Korel öyle bir iştahla yiyordu ki gözümün doyması sanki mideme de yansımıştı.

Beş dakika sonra tencerede çok az bir pilav kaldığında son etini de ağzına attı ve sırtını sandalyeye yasladı. Yavaşça çiğnediğim et ile donuk bir şekilde ona baktım. Herhangi bir tepki vermedi ve elini karnına yerleştirerek gözlerini kısa bir anlık kapattı.

"Sanırım beğendin?" diye sordum. "Bu kadar çok sevmenin bir sebebi var mı? Yapan kişiden ötürü mü?"

Gözlerini açtı ve önündeki boş tabağa bakarak "Yapan kişiden ötürü," dedi. "Bira var mı?"

Kaşlarım çatıldı ve "Biraz kibar olmayı dene," diyerek terslendim. "Eline sağlık denilmesi gerektiğini kimse sana öğretmedi mi?" Bir yandan da kalkmış buzdolabına doğru yürüyordum.

"Turuncu," dedi ve derin bir nefes aldığını hissettim. "Sana eline sağlık diyeceğim tek bir an biliyorum, onun dışında da söylemem." Sesindeki imayla başımı ona çevirdiğimde buzdolabındaki amcama ait olan bira şişesini elimde tutuyordum. "Getir şu biramı."

Öfkeyle buzdolabının kapağını kapattım ve bira şişesini önüne koyduktan sonra "Amcamın birası," diye gösterdim. "Eksildiğini fark ederse adını veririm."

Korel, gülümsedi ve biranın kapağını açarken mutfağın içinde telefonun sesi yükseldi. "Kim ulan bu?" Eli biranın kapağında takılı kalırken "Siktir," dedi ve hızlıca elini kotunun cebine attı. "Akşam yarışlar vardı."

Telefonu cebinden çıkardıktan sonra hızlı bir şekilde ekranı kaydırdı ve "Gürkan?" diyerek yanıtladı. "Birader yarışlar aklımdan çıktı."

Karşı taraftan gelen yüksek ses ile Korel'in yüzündeki ifade değişti ve kaskatı kesildiğini hisseder gibi oldum. Gürkan hızlı hızlı bir şeyler söylemeye devam ederken Korel, oturduğu sandalyeden ayağa kalktı ve duraksamadan mutfaktan dışarıya çıktı.

Hızlı bir şekilde peşinden kalktığımda "Bekleyin siz," diye Gürkan'ın o uzun uzun anlattıklarını yanıtladı. "Ben birazdan oradayım."

Telefonu kapattıktan sonra bana dönüp bile bakmadan çıkış kapısını açtı ve hızlı bir şekilde ilerleyerek motosikletine doğru yürüdü. "Hey!" diye bağırdım ve hızlı bir şekilde spor ayakkabılarımı giydikten sonra sadece anahtarı alarak evden dışarıya çıktım, peşinden ilerledim. "Neler oluyor?"

"Eve dön," dedi ve motosikletine bindikten sonra gazı alevlendirdi.

"Kötü bir şey oldu," dedim ürkek bir sesle. "Neler oluyor?"

"Sana eve dön, dedim." Vurgusu sert ve sağlam tınısıyla bana meydan okumaya çalıştı fakat altta kalmayarak "Hayır," diye karşı çıktım. "Sen götürmezsen taksiyle geleceğimi biliyorsun. Ne oldu?"

Korel, zaman kaybetmek istemiyormuş gibi sert bir nefes verdi ve "Atla," diye inledikten sonra motosikletini daha fazla ateşledi. Söylediğini dinleyerek hızlı bir şekilde motosikletine bindim ve motosikleti öyle bir hareket ettirdi ki bir an geriye doğru düşeceğimi sandım.

Kollarımı onun bedenine sardığımda sanki son kilometreye kadar gaza abanıyordu.

Uçuyormuş gibi yolda motosikleti sürerken, akşam vaktinin verdiği yoğunluktan dolayı caddeler kalabalıktı. Korel ise ne kırmızı ışıkta duruyordu, ne de önünde kayıp giden arabaları umursuyordu. Makas attığı arabalar ona korna çalarken hızdan dolayı rüzgârın yüzümü yırttığını hissediyordum. Neminı koruyan saçlarım sırtıma bir kere bile değmemişti.

Yüzümü Korel'in iki kürek kemiğinin arasına sakladıktan sonra gözlerimi sıkıca yumdum. "Lanet olsun!" diye bağırdım. "Bu kadar hızlı kullanma!"

"Kes sesini!" diye karşılık verdi ve motosiklet yana doğru eğildi, başka bir makası attığını hissettiğimde tekrardan doğrulduk. Aslında hızı sevdiğimi hissetmiştim fakat bu sefer daha başkaydı; sanki ölümle yarışıyordu ve ölüm onu geçerse ikimizde hayatımızı kendi ellerimizle feda edecektik.

Gürkan'ın söylediği hangi cümleler Korel'i böyle alevlendirmiş ve bütün bedeni kasılacak kadar tedirgin etmişti bilmiyordum. Başımı yasladığım sırtı kaskatıydı ve nefes bile almıyor gibiydi. Acelesi de ölümü arıyordu fakat sanki kendi ölümü değildi.

Çok kısa bir zaman sonra motosiklet durduğunda Korel, beni beklemeden motosikletten indi ve ben de onun peşinden indim.

Daha önce geldiğimiz ve yarışları izlediğim bu yerde o eski hava yoktu. Işıklar yoktu, müzik sesi yoktu, insanların kahkahaları ya da birbirleriyle atışmaları yoktu. Sevişenler, sataşanlar, kavga edenler hepsi bir köşede toplanmıştı ve sanki herkes Korel'i bekliyordu.

"Sırtlan geldi!" diye bağırdı birisi ve herkes bize doğru baktı. Bu yarışların kurucusu Korel'miş gibi davranıyorlardı ve ona itaat ediyorlardı; isteseler de istemeseler de buna zorunlu gibilerdi.

Koşar adımlarla meydana doğru ilerlediğimizde gözüme ilk çarpan kişi Gürkan olmuştu. Bizi fark eden Gürkan bana bile odaklanmadan Korel'in yanına geldi ve bakışları sözsüz bir anlaşmayla birleşti. "Nerede?" dedi Korel ve ileriye doğru baktı. Etrafta o kadar yüksek bir sessizlik vardı ki sanki bu durum benim kulaklarımı tırmalıyordu.

"İleride," dedi Gürkan ve ormanın içini gösterdi. Arkamızdan başka bir ses yükseldiğinde siyah bir araba meydanın önünde durdu ve içindekinin Korhan olduğunu arabadan indiğinde fark ettim.

"Ulan," dedi Korel sert bir sesle benim de baktığım yöne bakarak. "Bunun burada ne işi var?"

Gürkan öfkeyle nefes aldı. "Onu da ilgilendiren bir durum söz konusu Korel, bunu biliyorsun."

"Sikerim ilgisinin çıktığı o amı," dedi ve Gürkan'ı omzundan itekledikten sonra işaret edilen yere doğru yürüdü.

"Gürkan," dediğimde o da Korel'in arkasından yürümeye başlamıştı ve ben de eşlik ediyordum. "Neler oluyor?"

Gürkan, kafasını ümitsizlikle iki yana salladı ve arkamda başka birinin varlığını hissettim. Başımı çevirdiğimde Korhan'ı ve Korhan'ın arkasında yürüyen o tedirgin kalabalığı gördüm.

"Ne oluyor?" diye sordum fakat bu sefer sorum Korhan'aydı. "Sen de mi yarışlara katılıyorsun?"

Korhan, diğer bütün insanlara göre daha rahat görünüyordu. "Sen yarışlara katıldığın için mi buradasın?" diye sordu.

"Hayır," dedim hızlı bir şekilde.

"O halde?" dedi ve kaşlarını kaldırdı.

Sinirle nefes verdikten sonra başımı çevirdim ve Korel'e yetişmek için adımlarımı hızlandırdım; Korhan'ın varlığı tuhaf bir şekilde beni rahatsız etmişti.

Korhan Erezli'nin de Korel Erezli gibi çok kurnaz bir adam olduğunu düşünüyordum.

Karanlık ormanın içinde yürürken kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. İnsanlar ceplerinden çıkardıkları telefonlarının flaş ışığıyla yolu aydınlatırken Korhan'ın arkamdan "Etkileyici," diye mırıldandığını duydum fakat tek bir tepki vermedim.

En sonunda Korel durduğunda arkasında ben de durdum ve Korel elinde tuttuğu ışığı yavaşça ve sakince tam karşısına tuttu.

O an, kocaman bir aynanın yolun ortasına saplanmış olduğunu gördüm ve o kadar büyük bir aynaydı ki neredeyse bir odanın genişliği büyüklüğündeydi.

Diğer bütün herkes de ellerinde duran flaş ışıklarını aynaya doğru tuttuklarında ortaya çıkan görüntü ürpermeme ve geriye doğru kaçmama sebep oldu.

Tanrının nöbet tutan insanları gibi görünüyorduk ve herkesin elindeki ışık, sanki bir meşale gibiydi. Ayna benliğimizi ortaya sererken herkesin nefesini tuttuğunun farkındaydım, insanların gözlerinin içinde korku vardı; bakışlarım Korel'e kaydı, ardından Korhan'a. İkisinin de yüzünde o ifade vardı.

Tarifsiz bir maske, kanlı bir yüz ve soyulmuş bir deri.

İkisinin de yüzüne baktığım zaman bunu görüyordum. Maskelerini yüzlerine öyle bir yerleştirmişlerdi ki derileri soyulmuş, yüzleri kanamıştı.

"Ne yapacağız?" dedi Gürkan ve Korel'e baktı.

Korel, telefonundan gelen ışığı aynaya biraz daha yaklaştırdığında "Bir şeyler yazıyor," diye mırıldandı ve herkes o yazılı olan yere ışığını yöneltti.

Korhan benim arkamdan öne doğru çıktığında "Işığı yaklaştır," diyerek Korel'e emir verdi ve hemen yanına gitti. O an aynanın üst tarafındaki kan lekelerini gördüm.

Korel, ışığı biraz daha yaklaştırdı ve yazıları dudaklarını oynatarak okudu, aynı anda Korhan da bunu yaptığında geriye kalan bizler öylece ikisine bakıyorduk. Aynada yazılı olan şeyi okuyabilmemiz imkansızdı, hem onlardan daha uzaktaydık hem de anlaşılmaz bu el yazısını çözmek çok zordu.

Büyük bir merakla insanlar öne doğru çıkmaya başladı ve homurdanmalar yükseldi; herkes aynada yazılı olanı merak ederken Korel ve Korhan birbirlerine aynı anda baktılar ve Korel'in gözlerinin içindeki o hapishane çocuğunun çığlık attığını duyar gibi oldum.

Bir anda, hiç beklenilmeyen anda hızlıca yere eğildi ve büyük bir taşı aldıktan sonra geriye çekilerek sert bir şekilde taşı aynaya savurdu. Herkes geriye doğru kaçtığında Korel'in ilk attığı taşla ayna çatladı ve insanlar kaçışmaya başladı.

Zihnim, karanlık zift lekesi bulaşmış soğuk adımlarıyla kalbime ilerlerken kasanın içindeki o aynanın varlığını ve isteğimi tekrardan sessizce fısıldayarak dile getirdim. "Ayna kırılsın istiyorum." Korel, çok kısa bir an benimle göz göze geldi fakat tekrardan başını çevirdi.

Aynayı kırmak için bana söz veren kişi Korel'di.

Korel ve Korhan'ın amacı yazıların anlaşılmamasıydı ve bunu anlayanın sadece ben olduğumun farkındaydım.

Korel başka bir taşı da hızlı bir şekilde yerden alıp aynaya attığında biraz daha çatladı ve aynanın köşesinde kırılmalar oldu. İnsanların arasından yükselen çığlıklara eş olarak oldukça tepkisizdim. Gürkan ise benim yanımda duruyordu ve o da ifadesizdi.

Korel ile aramızdaki on on beş adımlık mesafeye rağmen ölü ruhların canlı varlığı omuzlarımdaydı; Korel'in nefesi omuzlarımdaydı.

Kulaklarımda can vermek istiyormuş gibi çığlıklar yükseldi; küçük bir erkek çocuğu ise o çığlıkların arasında fısıldadı: *"Aynayı kır."*

Bir gölge, Korel'in hemen yanında durduğunda gözlerimin içini son bir kez baktım; gözlerimde korku değil, geçmişi gördüm ve o an tekrardan aynadan Korel ile göz göze geldik.

Dudaklarımı hafifçe oynatarak "Aynayı kır," dedim; o karanlığa rağmen, Korel bana öyle bir baktı ki sanki ateşlenen bir toprak söndü, buz tutan bir gökyüzü ise eridi.

Korel, son bir taşı daha eline aldı ve o kadar sert bir şekilde savurup fırlattı ki ayna yüksek bir sesle patladı ve kırılan parçalar her bir tarafa yayılırken kendimi korumak için elimle yüzümü kapattım. Dudaklarımın arasından tiz bir çığlık sesi yükseldiğinde kapattığım gözlerimin arasından yayılan ışıkları fark ettim ve yüzümü saklandığım yerden çıkardığımda ormanın içinde sarı, kırmızı ve beyaz ışıkların dalga dalga yayıldığını gördüm, ardından yüksek bir çello sesi bütün ormanın içini doldurdu.

Bir ağacın dallarına bağlı olan renkli ışıklar aynanın patlamasıyla yanmaya başlamıştı; çellonun kışkırtan ve ölümcül notaları ise gitgide yükseliyordu.

Önümü kapatan Korel ve Korhan'ın yanına hızlı adımlarla gittiğimde ve Korel'i itekleyip öne çıktığımda karşımda gördüğüm görüntü sarsılmama ve tekrardan çığlık atmama sebep oldu.

Çıplak bir adam bedeni, elleriyle ağaca çivilenmişti ve bir başı yoktu; göğsünde ise dişlerden oluşan bir şekil vardı.

Anlamını bilmediğim bir şekil.

Korel, küçük adımlarla ayna kırıklarına basarak yavaşça yürümeye başladığında tek ses, çellonun sesiydi. Korel'in yüzünde aynanın patlayışından ötürü oluşan o kesik izleri vardı.

Korhan olduğu yerde duruyordu, onun yüzüne bile bakmak istemiyordum. "Bu da neyin nesi?" diyen Gürkan'ın sesini duyduğumda nefes almakta zorlanıyor, tutunacak bir yer arıyordum.

"Prometheus," dedi Korhan tek nefeste. Karşımdaki çıplak erkek cesedine bakmamak için çaba sarf ediyordum ve midemin gitgide bulandığını hissediyordum. Cesedin üzerinde o kadar çok iz, o kadar çok darbe vardı ki tanınmayacak durumdaydı.

"Not yok," dedi Korel, Korhan'a dönüp bakarak. İkisi de o kadar sakindi ki çığlık atıp kaçmamak için kendimi zor tutuyordum.

"On saniye veriyorum," dedi Korhan ve ellerini yumruk yaptığını gördüm; yumrukları sağlam görünse de şu an Korel ondan daha kuvvetli gibiydi.

"Ne için?" diye sordum fakat boğazımda sanki bu cesedin el izleri geziniyordu.

On saniye bile geçmeden bir telefon sesi çellonun sesinden zor da olsa duyuldu ve Korhan elini cebine atarak telefonunu çıkardı, kesik bir nefes aldıktan sonra ağzından nefesini verdi ve ekranı kaydırarak telefonu açtı. "Savcı Korhan Erezli." Karşı taraftan gelen sesi dinledikten sonra "Arayan kimdi?" diye sordu. Verilen yanıt hoşuna gitmemiş olacak ki "Ne dedi?" derken dişlerini sıkıyordu.

Yüzü kasıldı ve Korel ile birbirlerine baktılar, telefonda her kim ne söylüyorsa ilk defa Korhan'ın gerilmesine sebep oldu.

Bir cevap vermeden telefonu kapattığında Korel'in yüzüne bakmaya devam etti ve "Dedektif aradı," diyerek herkesin merakına su döktü. "Polis Merkezini birisi aramış. Bir adam."

"Arayan Prometheus mu?" dedi Gürkan hızlı bir şekilde. "Ne istiyormuş?"

"Arayan Prometheus'un dostuymuş," dediğinde Korel'den gözlerini ayırmıyordu. "Ve kulu."

Büyük bir tereddütle Gürkan ile birbirimize baktığımızda arkadan yükselen çellonun sesi, daha fazla ürpermeme sebep oluyordu. Sanki ölümün sanat ile bir dansıydı ve sanki karşımızda bir ceset değil de bir tablo varmış gibiydi.

Prometheus bize bunu anlatmaya çalışıyordu.

"Yanıldın Korel," dedi Korhan. "Prometheus notunu bu sefer dostuyla iletmek istemiş ve yine yarım bir not, yarım bir cümle, yarım bir paragraf, yarım bir gizem, yarım bir çözüm."

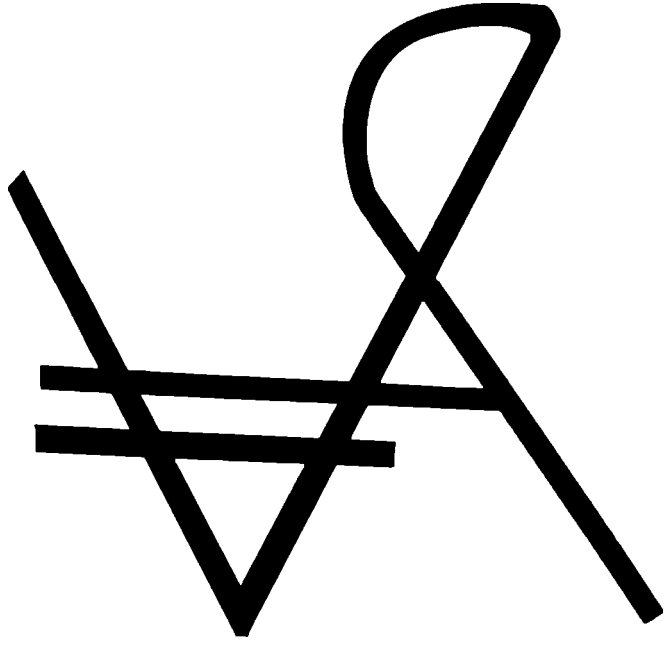
Ensemden aşağıya soğuk suların aktığını hisseder gibi oldum; parçalanmış olan aynanın her parçasında yansımalar görüyordum ve ışıkların dansı ruhumu zedeliyordu.

Ayna parçalarında sanki benim her yaşım vardı; sanki on dokuz parçaya ayrılmıştı ve her parçaya her yaşım gülümseyerek bakıyordu.

Korel, ifadesiz bir şekilde "Notu neymiş?" diye sordu.

Korhan derin bir nefes aldı, ardından fısıldadı:

"Öldüyor masum çocuklar ve yeşeriyor tohumunuzdan ekilmiş olan içinizdeki iblisler."

* Sayfa sonundaki harf, Prometheus'un alfabesine ait olup, bütünüyle yazarın tasarımıdır.

13. BUZ

Somut bir ölüm, kalbin duran ninnilerine gebe iken soyut bir ölüm, atan kalbin her seferinde acı içinde inlemesiydi. Her atışta başka bir can yok oluyor, her ninnide ölüm avuçların içine kazınıyordu.

Hangisi daha kötüydü?

Gerçek bir ölüm mü, öldürmek zorunda bırakan bir yaşam mı?

Adam, derin bir nefes aldığında bakışlarını yavaşça ve oldukça sakin bir şekilde gökyüzüne doğru çevirdi. Hava otuz beş, kırk derecenin üstündeydi ve İspanya'nın Granada şehrine göre oldukça normal bir havaydı. Hatta hava öğleden sonra sıcağına göre daha ılıktı fakat akşam yaklaştığında derecenin gitgide yükseleceği kızaran bulutlardan da belliydi.

Arkasından onu takip eden üç kişiye dönüp bile bakmadan sık adımlarla ilerlemeye başladı ve nereye gelmiş olabileceklerini sezmeye çalıştı, arkasında onu takip eden kişiler İspanyolca bir şeyler konuşuyorlar, adam ile geçirdikleri aylardan sonra neredeyse onu hiç umursamıyorlardı. Adam ise az çok anlamaya başladığı İspanyolcadan çıkardığı sonuca göre arkasındaki kişiler bir boğa güreşi hakkında yorumlar yapıyorlardı.

İşaret ve baş parmağını birbirine sürttü, toprak zeminde, ayaklarında deri sandaletlerinin içine giren taşların verdiği acıyı umursamayarak büyük bir kalabalığın gittiği yeri takip etmeye başladı. Altına giymiş olduğu sarı renkli kumaş pantolonun rengi akmıştı ve neredeyse belinden düşecekti. Üzerindeki yarım kollu, bol lacivert gömleği ise günlerin terinden dolayı hem kötü kokuyordu hem de ıslaktı.

Kafasına gelişi güzel takılmış olan hasır şapkasını yavaşça düzeltti ve kalabalığın hızlıca girmiş olduğu büyük alana doğru baktığında gözleri irileşti.

Plaza de Toros'un önünde durduğunu fark ettiğinde İspanyolların milli sporu olan boğa güreşini izlemeye geldiklerini fark etti ve arkasına şaşkın bir şekilde bakarak üç adamdan bir tanesiyle göz göze geldi.

Kısa bir bakışmanın ardından düşüncesinde yanılmadığını gösteren o el hareketiyle akın akın içeriye doluşmaya çalışan kalabalığın arasına karıştı.

Çevredeki insanları dinlediğinde yasal olmayan bir gösteri olacağını az çok anlıyordu.

Arkasındaki adamlardan bir tanesi sertçe adamı kolundan tuttu ve iteklleyerek, önünde ilerleyenleri de görmezden gelerek kalabalığı yarmaya başladı. Hızlı bir şekilde ona bir şeyler söylüyordu fakat adam onu dinlemek yerine etrafına bakmayı tercih ediyordu.

Gözlerinde puslu bir çizgiyle merdivenlere doğru yöneldiklerinde insanların heyecanlı bir şekilde oturmuş, henüz boğanın ve matadorun ortaya çıkmadığı boş alana bakarak bir şeyler tartıştıklarını gördü. Boğazı susuzluktan dolayı kurumuş olduğundan hafifçe öksürdü; oturan birkaç kişi onunla göz teması kurdu fakat bulunduğu bu şehirde bir kesim Çingenelerdi ve üstü başı onların arasında sıntıyormuş gibi durmuyordu.

Belki de Madrid'te olsaydı, ona yardım edebilecek birileri çıkardı.

En büyük ve en yüce soru ise şuydu ki, yardım istiyor muydu?

Arkasındaki kişi bir daha itekledi ve önündeki boşluğu işaret ederek oturmasını emretti.

Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde hareket etti ve yanındaki yerin de boş olduğunu gördü; başkaları oturmak için yeltendiğinde ise o kişiler tarafından engelleniyorlardı.

Günlerdir, belki de aylardır beklediği misafirlerin geleceğini fark eden adamın içinin korkuyla kaplaması gerekirken tam tersi şekilde derin bir nefes aldı ve avuç içlerini dizlerine sürttü; yara kaplayan bedeninde yer yer yanıklar oluşmuştu ve artık kemiklerinin içinin bile irin ile dolduğunu hissediyordu. Uzun boylu olmasına rağmen kaybettiği kilolar onun direncini tamamen düşürmüştü ve bir boğa şu an ona doğru saldırsa dahi, gözlerini kapatarak çarpmasını beklerdi.

Kalbinin derinlerinde hissettiği o karanlık ve geceyi anımsatan acının gündüz ışığını görebileceği günün geldiğini hisseder gibi olduğunda, bir miktar yüzüne çarpan güneş ışığını kucaklamak istemişti.

Ortadaki geniş, toprak alana doğru bakan meydanın tahta kapıları açıldığında insanlar büyük bir heyecanla bağırmaya başladı ve önünde oturan iki genç kadın da ayaklanarak büyük bir heyecanla ellerini çırptılar. Göz ucuyla başında dikilen adamlara baktığında onların da heyecanla meydana baktıklarını ve hayranlıkla gelecek olan boğayı beklediklerini gördü.

Kızgın bir boğa kapıdan göründüğünde ve yavaş yavaş meydandan içeriye doğru girmeye başladığında gövdesine saplanan kılıçlardan dolayı derisi

kanın rengine bürünmüştü ve aldığı nefeslerin acısı bile hissedilecek düzeydeydi; boğanın girdiği tahta kapı kapatıldı. Kızgın boğa meydanın ortasına doğru ilerlemeye devam ederken insanlar şiddetli bir şekilde bağırmaya devam etti, önünde duran genç kadınlar oldukları yerlerde zıpladılar, arkasındaki kişiler sessizce boğa hakkında bir şeyler mırıldanmaya başladılar.

Oradaki tek ilgisiz olan kişi, soyut ölümün soğuk içkilerini yudumluyor olan adamdı.

Birkaç dakika sonra diğer kapıda matador kostümüyle biri belirdiğinde elinde tuttuğu kırmızı pelerini salladı ve herkes alkışlamaya, belki de meşhur olan bu matadorun adını bağırmaya başladı; birkaç adım attı ve matadorun meydana girdiği tahta kapı da kapatıldı.

Hem boğa hem matador ortaya doğru ilerlediklerinde hep bir ağızdan edilen tezahüratların ardı arkası kesilmedi ve ortak bir seslenişle hep bir ağızdan boğayı sanki daha fazla kızdırmaya çalıştılar.

Kum zeminin tozu, gökyüzüne doğru yükselirken sakin bir şekilde oturan adam başını çevirdi ve yan tarafına uzun uzun baktı; sanki gizlenmiş bazı geçmişler, geleceklerin önünde siper olmuş bir şekilde onu izliyorlardı.

Islıklar yükseldi, matador elindeki kırmızı pelerini salladı ve yere çarparak boğanın üzerine doğru gitti; o an boğaya baktığı saniye kendi benliğini boğada buluyormuş gibi oldu.

Boğanın, sırtındaki izlerin, bedeninde bulunmuş olan yaraların ve sessiz bir çığlığın armağanı olan kızgın yüzünden eser kalmamıştı fakat ne zaman o pelerine doğru koşacağı ve tam isabetten vuracağı hiç belli olmayacaktı.

Kızgın boğa, ileriye doğru atıldı fakat profesyonel bir şekilde hareket eden matador zarif bir şekilde sağa doğru döndüğünde kırmızı pelerini de elinde salladı; boğanın canının acısı aldığı nefeslerden belliydi.

Her pelerinin sallanışında ve boğanın koşmasında etraftaki sesler daha fazla yükseliyor, insanlar şaha kalkıyorlardı; zevk aldıkları boğanın kızgınlığı değil, insanın her seferinde kurtuluşuydu fakat içten içe de o matadorun ölümünü izlemenin hazzını duymak istiyorlardı; insanların gözlerinde bu vardı.

Hemen yan tarafında bir hareketlenme olduğunu hissetti ve arkasında duran kişiler köşeye doğru çekildiklerinde yanındaki boş koltuğa birisi oturdu.

Yanındaki adamın varlığının farkındaydı fakat başını çevirmek yerine tam karşısına bakmaya devam etti, dudakları belli belirsiz bir tebessümle yukarıya doğru kıvrıldı; bu kıvrılış zaferin en derin çizgilerini barındırıyordu veyahut adını izlerinin tek tek silindiğini.

Birkaç dakikanın ardından matador kıl payı boğa tarafından boynuzlanmaktan kurtulduğunda birçok kişi ayaklandı ve alkışlar yükseldi. Aynı anda yanındaki adamın elini kendi omzunda hissetti; parmakları sıkılaştı, güçsüzleşen bedenindeki hasarları sızlar gibi oldu.

"Doğuş," dedi yanına oturan adam aksanlı bir sesle ve o aksanlı sesi duyan adam, aylardır telefonda konuşturulduğu o kişinin yanında oturduğunu anladı. "Doğuş Karaer. Sonunda karşılaştık."

Doğuş Karaer, elini, beyazlamaya başlayan saçlarına götürdü ve yavaşça karıştırarak gözlerini kapattı. "Sonunda," dedi tiz bir sesle ve tekrardan hafifçe öksürdü. "Aylardan sonra yanımda oturuyorsun ve oldukça kinayeli bir yer."

Yanına oturan adamın yavaşça güldüğünü hisseder gibi oldu ve omzuna konan o el aşağıya inmeden daha fazla sıktı. "Anlamlı değil mi?" diye sordu. "Aylardır sen ve ailen İspanya'da yaşıyordun ve böyle bir gösteriyi kaçırmanı istemedik. Ne o? Hoşlanmadın mı?"

Sakinlik, aralarına çizdikleri o keskin kara çizgiden dışarı çıkmayacakmış gibi görünüyordu. İkisinin de sesleri sakinliğin habercisiydi, bulundukları yer ise ruhlarının heyecanı ve şehvetiydi.

Doğuş Karaer, kapalı tuttuğu gözlerini yavaşça araladı ve başını yavaşça çevirerek yanında oturan adama baktı; o an zihninde oluşturduğu o kişiyle hiçbir ilgisi olmayan adamın gözleriyle karşılaştı.

Gür siyah ve dalgalı saçları omuzlarına kadar geliyordu; gözleri yeşil tonlarındaydı. Kirli sakallı adamın yüzünde tek bir pürüz bile yoktu, oldukça iri yapılı olmasının yanında uzun boyu oturduğu koltuğa sığmamasına ve bacaklarını kendine doğru çekmesine sebep olmuştu. Diğer eliyle dizinde tuttuğu parmaklarının ritmi, sanki Doğuş Karaer'in omzuna doğru da hareket ediyordu.

"Hoşlandım hoşlandım," dedi Doğuş Karaer samimi olabilecek bir tonuyla. "Gel gelelim tek gösteri bu değil, bunu da anladım."

"Bunu anlaman iyi oldu," dedi ve omzunu daha fazla sıktı. "Adımı biliyor musun?"

İçini ürperten bir sızı, göğüs kafesinden sırtına doğru saplanan bir ok misali derin bir yara bırakarak geçtiğinde gözlerini kıstı. "Bilmiyorum." Net cevabı sanki kalbinin daha fazla sıkışmasına sebep oldu. "Beni ilgilendiren senin ismin değil."

"Öyle deme," dedi düz bir sesle ve İspanyolca birkaç cümle sıraladıktan sonra Doğuş Karaer'in yüzüne doğru eğildi. "Adım, Neron. Senin geleceğini öldürsem mi, yaşatsam mı, karar verecek o kişilerden biriyim."

Doğuş Karaer duraksamadan "O kişilerden biri," diyerek alayla soludu ve başını çevirdi. "Tek kişi olamadığın sürece, hiçbir şey olmaya devam edeceksin Neron."

Neron'u kızdıran bu cevap, Doğuş Karaer'in omzunu daha fazla sıkmasına sebep oldu fakat canı ne kadar yanarsa yansın, belli etmeyen Doğuş Karaer derin nefesini içinde tutarak gözlerini kırpmadan boğaya baş kaldıran matadoru izlemeye devam etti.

"Bulunduğun konuma göre fazla cesurca," dedi Neron ve elini omzundan çekerek çenesini kavradı, ardından.Karaer'in yüzünü kendine doğru çevirdi. "Senin canının mühim olmadığının farkındayım fakat başka bir can için susman gerektiğini de biliyorsun."

Doğuş Karaer'in o an sırtından kalbine doğru saplanan okun bir ismi, bir acısı vardı; öyle bir acıydı ki kalbi duran bir evladın, sessiz çığlığında gizli gibiydi.

Dişlerini birbirine bastırdı fakat güçsüzleşen dişleri bile sanki dökülecekmiş gibiydi. Boğa, matadora her karşı koymaya çalıştığında matador daha fazla kızdırıyordu ve etraftaki yüksek sesler, onların fısıldayışlarını öyle bir bastırıyordu ki, Doğuş Karaer ölüm çığlığı atsa bile kimsenin umurunda olmayacaktı. Asıl sorun da buydu, onun çığlıkları, en yüksek çığlıkların arasında hep tizleşiyordu.

"Anlamıyorsun," dediğinde ellerine baktı ve derisinin üzerinde yer alan o yara izini tırnağıyla kaşıdı. "Elimi, tam şu an göğüs kafesime sokup kalbimi sana verecek kadar kendimden nefret ediyorum fakat bu kalp sadece benim için atmıyor, Neron." Başını kaldırıp ona baktı. "Anlıyor musun? Bana onu göster, bana ondan bir parça göster, bana onun sesini duyur."

Neron, alaylı bir şekilde güldü ve matadoru işaret ederek daha geniş bir şekilde sırıttı. O an, şarap kadehlerinde içilen kahkahaların zehrini Neron'un dudaklarında gördü.

"Bak," dediğinde matador pelerini kaldırmış, boğaya baş kaldırıyordu. "Buraya baktığında kendini nerede görüyorsun?"

Doğuş Karaer, soluk bir tınıyla "Ben bir dövüşün içinde değilim," dedi. "Ben sadece izleyiciyim."

Neron, kafasını aşağı yukarı salladı. "Bir zamanlar kendini matador sanıyordun ve etrafını saran onlarca boğayı görmemiştin." Elini, Doğuş Karaer'in ensesine doğru götürdü ve damarını sıktı. "O boğalardan kaçarken, bir yandan onlara pelerin sallıyor, kışkırtıyordun. Sonra ne oldu?"

"Boğalar beni kafesledi," dedi düz bir sesle Doğuş Karaer. Ruhsal bir konuşmaydı. "Boğalar beni yem olarak kullanacak."

Neron, dilini üç kere damağına vurdu. "Yanılıyorsun, eski matador," dedi derin bir anlamla. "Sen izleyicisin ve ellerin kolların bağlı. Bak," dedi koca alanı göstererek, "boğalar ise hâlâ orada fakat yeni matador kim?"

Doğuş Karaer dişlerini daha fazla sıktığında Neron, kavradığını ensesini yavaşça sol tarafa doğru döndürdü ve eliyle otuz adım ilerideki yeri gösterdi. Neron, "Dikkatli bak," dediğinde Doğuş Karaer gözlerini ovuşturmak istiyordu. "Yeni matador orada oturuyor."

Doğuş Karer'in bakışları kısıldı ve dikkatli bir şekilde baktığında heyecanla dövüşü izleyen insanları gördü fakat tam o sırada, gözüne net bir şekilde çarpan o küçük, o ince sızı ensesindeki damardan tutarak yerlerde sürükleyecek kadar acı verdiğinde "Kızım," diye fısıldadı. Yutkundu, alev topları boğazından aşağıya, midesine doğru hareket ettiğinde bedeni sanki dikenlerin arasında kalmıştı. "Minel."

Doğuş Karaer'in kızı Minel Karaer, tam ileride bir sandalyede oturmuş, diğer insanlara nazaran biraz daha ilgisiz bir şekilde boğa güreşini izliyordu. Kızının hemen yanında bir adam, belki de Doğuş Karaer'in çocuk diye hitap edeceği birisi vardı. O erkek çocuğunun elinde de gri bir kese kâğıdı duruyordu, Minel Karaer, dövüşü izlerken erkek çocuğunun elinde tuttuğu kese kağıdına elini geçiriyor ardından kese kağıdından aldığı küçük leblebileri ağzına atıyordu.

Turuncu ve uzun saçları açıktı, belinden aşağıya doğru dalga dalga dökülüyordu, çilli yüzü güneşten dolayı kızarmıştı. Üzerinde mavi renkte bir elbise vardı, ayaklarına Granada şehrinin insanlarına uymayacak bir ayakkabı giymişti.

O an, kızı Minel'in yanında duran o erkek çocuğu ilk başta Minel'e başını çevirip baktı, ardından yavaşça ve oldukça sakin bir şekilde Doğuş Karaer ile Neron'un oturduğu yere doğru döndü.

Gözleri saniyenin onda biri kadar kesiştiğinde bir erkek çocuğunun değil, bir adamın kızının yanında oturduğunu gördü. Oldukça uzun boyluydu, koyu kumral saçları ıslaktı ve bakışları, gökyüzünü bile delebilecek kadar

keskin bakışlara sahipti, bu artık bir erkek çocuğu olmadığını gösteriyordu. Islak ve dağınık olan saçları omuzlarının biraz yukarısındaydı.

Bakışları gizli olan mabedin, kanlı duvarlarında yazılı olan tek bir kelime vardı ve o kelimeyi açık bir kitap gibi okuyan Doğuş Karaer, ani bir şekilde ayağı kalkmak için hamle yaptı fakat Neron, ensesini öyle bir tutup geri oturttu ki Doğuş Karaer şiddetli bir acıyla inledi.

Minel Karaer'in yanında oturan o adam ise çoktan başını çevirmişti.

"O kim?" dedi Doğuş Karaer nefes nefese. "O öylesine biri değil."

Neron, duymazdan geldi fakat Doğuş Karaer kızını izlemeden duramıyordu.

Minel Karaer elini kaldırdı ve yanındaki adama bakarak dövüş hakkında ona bir şeyler sordu ya da söyledi; yanındaki adam ona net bir şekilde cevap verdiğinde ise Minel Karaer sıcak bir şekilde güldü, ardından kese kağıdından birkaç tane daha leblebi çıkararak ağzına attı.

"Söyle bana," dedi Doğuş Karaer ve Neron'un yüzüne baktı. "O kim?"

"Kızının koruyucusu," dedi hızlı bir şekilde fakat gözlerindeki anlam tam tersini söylüyordu. "Kızının gölgesi."

Doğuş Karaer, "Yalan söylüyorsun," dediğinde Neron başını o geniş alana çevirdi ve keskin bir nefesin ardından gözlerini yavaşça kapatarak devam etti.

"O kim, sana anlatayım mı?" dedi sanki derin bir hayranlıkla. "Minel'in gözleri, Minel'in elleri, Minel'in adımı, Minel'in geçmişinin parçası, şimdisinin lekesi, geleceğinin yıkılışı. En önemlisi ne biliyor musun?" Gözlerini açtı, bir babanın göz bebeklerinin içine çizilen acıyı tırnaklarıyla kazıdı. "Minel'in nefesi ve belki de Minel'in ölüm dansı."

Doğuş Karaer'in yüzü acı çekiyormuş gibi bir hal aldığında dolan gözlerinden bir damla yaş süzülerek aşağıya doğru indi ve belki de aylardır ağlayamadığı o hissizlik duvarı, haykıra haykıra ağlamasına sebep olacaktı.

"Hayır," diyebildi sadece. "Böyle olmayacaktı, istediğiniz o değildi, bendim."

Neron, omzunu kaldırıp indirdi. "Hayır ihtiyar herif, tam olarak istediğimiz o kılçıklı çilli kızımmış." Tek kaşını havaya kaldırdığında Doğuş Karaer'in yanağından süzülen o bir damla yaşa baktı. "Ağlıyorsun fakat ağlayışın bile kendin için. Kabul et, sen bir ailenin çöküşü, sen bir ailenin son ölüm imzasısın. Sen kızlarının boynuna asılan o ipin asıl sahibisin."

Doğuş Karaer hırladığında yumrukları sımsıkıydı; içini yakan cümleler değil, cümlelerin haklılık payıydı. "Benim cesedimi bile beş para etmez, değil mi?"

Neron, bir anlık düşünüyormuş gibi davrandı ve kaşlarını kaldırarak "Öyle deme," diye mırıldandı. "Yırtıcı hayvanlar için güzel bir yem olabilirsin ama insanlık için, haklısın. Hiçbir şeysin."

Doğuş Karaer, başını tekrardan çevirip kızına baktığında önü kalabalık ile dolmuştu ve artık kızını göremiyordu. "Beni biliyor mu?" diye sordu sadece.

"Bilmesi gerektiği kadar," dedi Neron ve gözleri kısıldı. "Merak etme, o küçük kız babasına hâlâ şiirler yazıyor."

"Güzel kızım," diye fısıldadı Doğuş Karaer fakat acının soluk borusunu tıkayıp, kalbindeki damarlarını kanattığını çok sonra fark etti. "O bir matador değil, siz onu boğaların arasına atıyorsunuz."

"Hım," dedi Neron ve burnunu sertçe çekti. "Katil olamayacak kadar da küçük, değil mi?" Kinayeli cümlesi, karlı bir şafak vaktini ve kan ile kaplanmış buzları anımsattı. "Onun eline pelerini henüz vermedik, verdiğimizde her şey daha da güzel olacak ve belki de boğalar bile saldırmak yerine ona itaat edecek."

Önündeki kalabalık anlık olarak yok olduğunda yanındaki adamın Minel'e doğru pet şişe içerisindeki suyu uzattığını gördü; Minel ise büyük bir minnetle o adama bakarak şişeyi elinden aldı ve büyük yudumlarla suyu içti.

"Görmüyor musun?" dedi yumruklarını sıkarak. "Sadece malvediyorum, beni neden öldürmüyorsunuz?"

Neron, anlam ve imalarla dolu bir şekilde Doğuş Karaer'e baktıktan sonra hemen arka taraflarda duran adamlara bir kafa hareketi yaptı, bu kafa hareketinden sonra adamlar hızlı bir şekilde tam arkalarında durdular ve gelecek emri beklediler.

"Gel gelelim," dedi Doğuş Karaer'i taklit eden Neron. "Asıl gösteriye."

Ölümün adımları, Neron'un gözlerinin içinde kan izleri bırakmaya başladığında Doğuş Karaer, yaşamının gerçek bir son ile imza atılacağını anladı.

Neron'un başka bir kafa hareketiyle adamlar hızlı bir şekilde Doğuş Karaer'in kollarından tutarak kaldırdılar ve neredeyse sürükleyerek çıktıkları yerden aşağıya doğru yürümeye başladılar.

Geldikleri yola değil, boğa ve matadorun olduğu o geniş meydana.

"Unutma," diye bağırdı arkasından Neron. "Bir matador her zaman boğa tarafından ölmeyi arzular ve bu yüzden o pelerini sallar."

"Benim ellerim boş!" diye bağıran Doğuş Karaer'in sesi sanki gökyüzünü bile tek parçada yırtıp geçti ve birkaç insan topluluğu onlara doğru döndü. "Benim pelerinim yok!"

"O halde senin için güzel bir ölüm olacaktır! Bir cinayet hiç bu kadar zevkli ve muhteşem izleyicilerin gözleriyle parıldamamıştır!"

Neron'un bu cümlesinin ardından, ölüme doğru sürüklenen Doğuş Karaer, aslında gerçekten arzularının gerçekleşeceğini görüyordu.

Gerçek bir ölüm, ruhsuz bir yaşamdan çok daha iyiydi.

Meydanın önüne geldiklerinde ve kapalı tahta kapının önünde durduklarında, çoğu kişi artık onlara bakıyordu; pistteki boğa ise gitgide kızışmıştı, matador bile artık neredeyse pes bayrağını kaldıracaktı.

Sesler yükselmeye başladı, insanlar gerçekten de bu duruma cinayet olarak değil de sanki bir eğlenceymiş gibi bakıyorlardı; adamlardan bir tanesi seriçe kapıyı itekleyiğinde Doğuş Karaer, başını öne eğdi ve seslere kulaklarını tıkamak istedi.

Bu cinayet belki de zorunlu bir intihardı ve yüzlerce, binlerce insanın önünde boğa tarafından parçalanacaktı. En tuhafı ise kimse karşı koymayacaktı.

Her şey bir oyun gibiydi, yıllanmış bir tiyatro sahnesi belki de kalemle yazılırken mürekkep değil de kan işlenmişti.

Doğuş Karaer bu ölümü hak etmişti.

Onu tutan adam İspanyolca bir küfür savurdu ve açtığı kapıdan Doğuş Karaer'i içeriye doğru fırlattı. Adımları birbirine girdi ve yere yüz üstü düştüğünde çığlıklar ile alkış sesleri birbiri ardına sıralandı.

Zihni, çağlayan bir su gibi sanki ters yöne akarken, yerinden kalkmak bile istemedi ve öylece uzanarak ecelini bekledi; kapalı göz kapakları yavaşça aralandığında ve başını kaldırıp tam karşısına baktığında matador hiç de şaşırmış görünmüyordu. Bakışları, boğaya yöneldiğinde onu yeni fark eden kızgınlıkla karşı karşıya geldi, yavaş fakat öfkeli adımlarla ona doğru yürüyordu.

Her şey bir oyundu, izleyenleri ürperten bir tiyatro sahnesinin ecel ile biten bir piyesiydi, bir babanın hayattan kopuşuydu, bir adamın canını cinayetten arınağan olan intihara bırakışıydı.

Doğuş Karaer, ona doğru yürüyen matador ve boğayı görmezden gelerek başını yavaşça çevirdi; o an gözleri ilk olarak kılçık kızına çarptı, çok uzakta olmasına rağmen göz bebeklerine çizilen o dehşeti gördü.

Bir eliyle yanındaki adamın tişörtünü çekiştiriyordu ve heyecanla bir şeyler soruyordu; yüzü tanınmayacak halde olan Doğuş Karaer, kızının onu son kez böyle görmemesinden dolayı memnundu.

Her şey bir oyundu, izleyenleri dehşete düşüren bir tiyatro sahnesinin terk ediş ile biten piyesiydi, bir babanın kızının ellerini bırakışıydı, bir adamın canını vererek bile olsa kaçışıydı.

Boğanın nefes sesini duyar gibi oldu, matador tam önünde durdu ve pelerinin gölgesini üstünde hissetti.

O an, Minel'in yanında duran adam, yavaşça ve oldukça sakin bir şekilde kafasını bir kere iki yana salladı ve gözleri direkt olarak Doğuş Karaer ile kesişti.

Bu hareket, canındaki damarların kopma sesini duymasına sebep oldu ve aslında ölümünün onun için bir kurtuluş olduğunu, yine kaçtığını ve kaçarken arkasında kızının canını bile zehirlerle dolu bir çukura bıraktığını fark etti.

Bu sefer değildi, bu sefer geriye kalan tek varlığını bırakmayacak, bu sefer kaçmayacak, bu sefer kaçsa bile kızının canına doğru kaçacaktı; kaçışı onu korumak için olacaktı.

Doğuş Karaer, bir anda yana doğru kaydı ve tam ona doğru atak gösteren boğadan kıl payı kurtuldu.

Her şey bir oyundu, izleyenleri heyecanlandıran bir tiyatro sahnesinin ölüme meydan okuması ile biten bir piyesiydi, bir babanın kızı için savaşmasıydı, bir adamın nefret ettiği canını geri isteyerek başka bir can için kaçışıydı.

"Hayır!" diye bağırdı Doğuş Karaer ve yattığı yerden zorlukla kalkarak hiç beklenilmeyen bir anda boğanın sırtına saplı duran uzun kılıçlardan bir tanesini zorlukla çekerek çıkardı ve boğanın ona doğru atılmasını umursamayarak yakınında duran kapıdan dışarıya doğru çıktı; tam o an boğa da onun arkasından çıktı ve insanlar bu sefer kendi canları tehlikede olduğu için acı dolu çığlıklarla kaçışmaya başladı.

Son bir kere Doğuş Karaer kızının oturduğu yere baktı ve o an, yanındaki adamın küçük kızını koltuğunun altına alarak yüzünü sakladığını gördü, kafasını yavaşça aşağı yukarı sallayan adamın sanki kollarında ateşler içinde kaynayan kazanlar vardı; kızı ise o kazanın içinde kaynamak istiyormuş gibiydi.

Doğuş Karaer, elinde sımsıkı tuttuğu kılıcı bırakmayarak ve arkasına dönüp bakmayarak koşmaya başladı; bu sefer kaçıyordu fakat bu sefer gerçek bir kaçıştı ve ayak tabanlarını parçalayan taşlar bile onu durdurmayacaktı.

"Matador!" diye arkasından bağıran Neron'un sesini duyduğunda daha hızlı koşmaya başladı ve arkasına bile dönüp bakmadı. "Kaçacak yerin yok!"

"Her zaman kaçacak bir yerim vardır!" diye karşılık verdi ve korkudan, dehşetten dolayı karışan ortalığı aldırmayarak insanları itekleyerek alandan

dışarıya çıktı; boğanın nerede olduğunu, hangi canlara kast edeceğini bilmiyordu ve umurunda bile değildi.

Taş zemine adım attığında akşamüzeri güneşi tam yüzüne çarpıyordu; güneşin, kendi bedeni gibi öfkeli bir hali vardı.

Kılıcın kınını sımsıkı tutarken, dişleri kenetliydi ve nereye olduğunu bilmeden sadece koşuyordu fakat tam o anda tam arkasında adım seslerini hissetti ve bir el onu sertçe omzundan tuttuğunda tökezledi; adımları birbirine girdiğinde geriye doğru düştü.

Bir bedenin üzerine düştüğünü, ensesinde can bulan nefes ve boynuna dolanan koldan dolayı hissetti. "Sana söylemiştim," dedi Neron. "Kaçacak yerin yok."

Neron'un kolu, Doğuş Karaer'in boynuna öyle bir dolanmıştı ki nefes alabilmesi mümkün bile değildi. Olduğu yerde çırpınmaya başlamıştı fakat Neron, ondan epeyce daha güçlüydü ve kaçmasına hiçbir şekilde izin vermeyecekti.

"Matador!" diye bağırdı Neron kulağına doğru. "Şu halde, ölümden kaçacak kadar kendini çok mu seviyorsun?"

Doğuş Karaer dişlerini birbirine bastırdı ve geriye doğru kafasını yatırarak kafa atmaya çalıştı, Neron ise oldukça kıvrak bir şekilde onun hamlelerinden kurtuluyordu. "Bırak," dedi zorlukla Doğuş Karaer. "Bu sefer kaçmak için değil, bu sefer kurtarmak için."

Elinde sımsıkı bir şekilde tuttuğu kılıcın kını, avucunun içi terlediği için düşecek gibi oluyordu. Tam o anda, Neron'un boynuna dolanan kolunun dışında diğer elinin savunmasız bir şekilde yerden destek alarak durduğunu gördü.

Güç, bedeninden uzaklaşıyordu ve o son bir kırıntı gibi kalan gücüyle de kılıcın kınını sımsıkı kavradı; kafasını sert bir şekilde geriye doğru attı. Neron'un görüş açısını kapatır kapatmaz, zorlukla kılıcı havaya kaldırdı ve o kadar sert bir şekilde Neron'un eline indirdi ki yüksek çığlık sesi, Doğuş Karaer'in neredeyse kulağının zarını patlatacaktı.

Boynuna dolanan kol hızlı bir şekilde çekilirken, Neron'un kopan üç parmağıyla kısa bir an bakıştı ve hemen ardından öksürmeye başlayarak düştüğü yerden sürüklenerek kalktı; Neron, çığlıklar içinde olduğu yerde çırpınırken, tam ileriden diğer adamlar onlara doğru koşuyordu.

"Benim canlı halime değil," dedi Doğuş Karaer nefes nefese. "Ölen bedenime muhtaç olduğunuzu anlayacak kadar kafam çalışıyor."

"Sen," dedi Nerva ve dişlerini birbirine geçirdi. İspanyolca küfürler ve yardım çığlıkları atarak bağırmaya başladı.

Her şey bir oyundu, izleyicileri gülümseten bir tiyatro salonesinin kurtuluş ile biten bir piyesiydi, bir babanın kızı için nefret ettiği kendi canını tutsak etmesiydi, bir adamın belki de muhtaç kaldığı son kaçışıydı.

Adamlar yaklaşmaya başladı, Doğuş Karaer elinde duran kılıcı yere fırlattı ve kendini toparlamaya bile fırsat vermeden koşmaya başladı.

Kaçtı.

Bir kız çocuğu, babasını ölümden döndürdü; bir baba, kızının yaşamı için ölümden vazgeçti; bir adam, kılçık bir kadını kurtarmak istedi.

Avucumun içinde hissettiğim şiddetli bir sızı, sızının içinde gizli bir öfke var gibiydi. Gökyüzüne başımı kaldırmak istemeyecek kadar kör, kulaklarımı bütün seslere kapatmak isteyecek kadar sağırdım. Tırnaklarımın içini kaplayan kan tabakası umurumda değildi, oturduğum taş, bulunduğum yer, baktığım gözler, hissettiğim nefesler hiçbiri umurumda değildi.

Tek umurumda olan, geçmişin sis tabakası gibi döküldüğü bir iz ve o izin altında yatan bütün gerçeklerin kimsesizliğimden sorumlu olduğunu hissetmemdi.

Avucumu yavaşça açtığımda sımsıkı tuttuğum cam kırığı avucumun içinde çok da keskin olmayan bir iz bırakmıştı, o iz derin bir yol gibi görünse de aslında kan izleri sadece bir gösteriş gibi duruyordu.

Bulunduğumuz yerin gösterişiydi belki de benim böyle hissetmeme sebep olan.

Boşluğa diktiğim bakışlarımı yavaşça kaldırdığımda tam karşımda Gürkan'ın bana doğru uzattığı pet bardağı ve içindeki suyu gördüm. "İçsene, solgun görünüyorsun." Gözlerim yavaşça uzattığı bardaktan gözlerine doğru tırmandığında aramızda anlamsız bir bakışma gerçekleşti ve hiçbir tepki vermeden bakışlarımı üzerinden çektim. "Yaklaşık on dakikadır öylece oturuyorsun," dediğinde dişlerimi sıkıyordum. "Kabul etmen gereken bir şey var ki, o tekrardan buraya dönmez."

Büyük bir öfkeyle tekrardan ona baktım ve elimde sımsıkı tuttuğum aynanın parçasını sağ tarafa doğru fırlattım. "Bu umurumda bile değil, etrafa bakmayı dene. Hepimiz neden duruyoruz, neden durmak zorundayız?"

Gürkan, umursamaz bir şekilde etrafına baktı ve gördüğü tablo gerilmesine bile sebep olmadı.

Herkes, her şey aynı şekilde duruyordu.

Kırılan aynanın parçaları yerlerdeydi, ceset ağaca saplanmıştı, ışıklar hâlâ gözlerimizi alıyordu, arkadan hâlâ çellonun o ürkütücü sesi geliyordu ve Korhan hâlâ tam karşımda duruyordu fakat Korel, o yoktu.

"İnceleme için gelecekler ve ifade vereceğiz," dedi Gürkan belki yüzüncü kez duyduğum şeyi söyleyerek. "Görgü tanığı olduğumuz için,"

"O nerede?" Oturduğum taştan hızlıca kalktım ve elimle Korhan'ın durduğu yeri gösterdim. Hâlâ aynı şekilde duruyordu fakat yanında Korel yoktu. "Hiçbirimizin gitmesine bile izin verilmezken o nasıl olur da bir anda gider?" Yüksek çıkan sesimden ötürü yan tarafımızda kalan birkaç kişinin bakışları bize doğru döndü, bu bakışların arasında Korhan'ın da gözleri vardı.

"Bilmen ve tanıman gerekiyor ki o bu tür şeyleri sevmez, genelde onu hep suçlu buldukları için..." Elimi sertçe kaldırıp onun sözünü kestim.

"Bu saçmalık! Beni anlıyor musun Doktor Gürkan? Kaçıp gitmesi sadece onun zararına olacak ve ben onun burada olduğunu zaten söyleyeceğim."

Gürkan kaşlarını çattı. "Söylemeyeceğini ikimizde biliyoruz Minel, işleri karıştırmak olur bu."

"Gerçekten söylemeyeceğimi mi düşünüyorsun doktor?" dedim ters bir sesle. "İnanır mısın, zerre umurumda değil şu an." Elimle tekrardan Korhan'ı gösterdim. "O ne yapıyor? Kardeşini mi koruyor?"

Korhan'ın bakışları hâlâ üzerimizdeydi ve bütün konuşmaları dinliyordu, onun yanında başkalarının da dinlediğini biliyordum.

"O işini yapıyor," dedi Gürkan. "Bu olayla ilgilenen savcılardan birisi ve gördüğü her şeyi tek tek anlatmak için burada."

"Sorum bu değil," diye çıkıştığımda Gürkan'dan bakışlarımı ayırmıyordum. "Ha, eğer olayla ilgilenmek, kardeşini korumak ise bu işte ben yokum."

Gürkan'ı hızlı bir şekilde omzundan ittikledim ve elinde tuttuğu pet bardaktaki su döküldü, Gürkan ise arkamdan bir şeyler söylerken duymazdan gelerek arkamı olayın olduğu yere doğru döndüm ve o ana kadar herkesin sessiz bir şekilde bizi dinlediğini bilmiyordum.

"Dur." Sesin sahibi Korhan'dı fakat duymazdan gelerek yürümeye devam ettim. "Sana dur dedim." Emir cümlesi kaşlarımı çatmama sebep olurken ayaklarımın altında ezdiğim cam parçaları açık olan ayakkabımdan içeriye doğru giriyordu ve ayaklarımı kesiyordu. Adımlarım gitgide hızlanıyordu ve insanların bana karşı bakışları büyük bir dehşet içindeydi.

"Yaptığın aykırı bir şey," dedi Korhan her zamanki o sakin sesiyle. "Buradan gittiğin an bütün şüpheleri üzerine çekeceksin ve buradaki herkes senin burada olduğunu biliyor."

Avucumun içindeki kesiğe tırnaklarımı batırarak fevri bir hareketle ona doğru döndüm ve hızlı adımlarla üzerine doğru yürümeye başladım. "Bunu sen mi söylüyorsun?" Sıktığım dişlerimden ötürü çenem sızlıyordu. "Bak yanına, kardeşin nerede?" Ellerimi iki yana açtım. "Yok! O gidebiliyorsa pekâlâ ben de gidebilirim, değil mi?"

Korhan, yüzündeki ilk tanıdığımdan beri oluşan o ifadesizliğiyle derin bir nefes aldı ve kaşlarını kaldırdı. "Korel mi? Kardeşim mi?" Olmayan parmaklarının olduğu eliyle çenesine dokundu. "O buraya hiç gelmedi."

İlk başta "Kendini komik mi sanıyorsun?" diyerek alayla fısıldadım fakat yüzünde yine aynı ifadesizlikle baktığında "Ne bu?" diye sordum. "Kurtarma politikası mı?"

"Hayır," dedi düz bir sesle ve Korhan da bana doğru yaklaştı. "Korel buraya hiç gelmedi."

"Geldi!" dedim ve eğilerek yerden bir cam kırığı aldım. "Onunla beraber buraya geldik, o bu aynayı kırdı, parçaladı ve sonra bir anda ortadan kayboldu! Korel buradaydı!"

"Yoktu." Gürkan'a doğru dönüp baktığında, Gürkan başını çevirdi. "En son onu nerede gördüysen oradadır."

"Yeter!" Boğazının acıyla yandığını hissediyordum. "Bu oyunlardan, bu gizemli laflardan, bunlardan, her şeyden bıktım! O buradaydı, bunu hepimiz biliyoruz!" Etrafıma baktım ve insanlarla göz teması kurarak elimle işaret ettim. "Bu insanların hepsi onu gördü."

Yaklaşık bir dakika boyunca insanların bana destek çıkmasını bekledim fakat kimisi başını çevirdi, kimisi Korhan'ın gözünün içine bakarak kafasını iki yana salladı.

"Lanet olsun," diye inledim. "Bu insanların derdi ne böyle?"

"Asıl senin derdin ne?" diyen Korhan'ın ilk defa yüzünde bir mimiğin değiştiğini fark ettim ve tek kaşı havaya doğru kalkarken bana doğru hızlıca ilerledi. "Cümlelerin umursanmıyor ise susman gerektiğini sana kimse öğretmedi mi?" İleriden gelen polis ışıkları onun yüzüne doğru vurdu, siren sesi ise gitgide yaklaşıyordu.

"Susmayacağım," dedim elimde tuttuğum camı öne doğru fırlatarak. "Yalan söylemiyorum."

"Susacaksın," diye mırıldandı Korhan. "Zararlı çıkan sen olursun."

"Asıl siz zararlı çıkacaksınız," dedim öfkeli bir sesle. "Suçsuz olan birisi kaçmazdı ve o kaçtı, sen ise bir savcı olduğunu söylüyorsun fakat onu korumaktan başka hiçbir şey yapmıyorsun."

Korhan, yavaşça gülümsedi ve "Ne yani?" diye sordu. "Bunların hepsinin sorumlusunun Korel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sorusu, göğsümün içinde büyüttüğüm kızgın kumlara rüzgâr estirirken nefesim kesildi ve "Neden kaçtı öyleyse?" diye sordum. "Sana bir şey diyeyim mi, o benim hayatıma girdikten sonra oyunların içinde kendimi buluyorum ve sonunda ne boklar döndüğünü elbette anlayacağım. Aptal yerine koyuluyorum, belki de aptalım fakat kör edemeyeceksiniz."

Korhan alayla kafasını iki yana hızlıca salladı ve "Kim kimin hayatına girdiğinde?" diye sordu. "Korel'in senin hayatına girmek için ekstra çaba sarf ettiğini bilmiyordum."

Bir noktada haklıydı, hiçbir zaman bana kendisini sunmamış, çevremde dolanmamıştı fakat farkında olmadan kendimi onun ekseni etrafında bulmuş ve bir bataklık gibi beni çekiyormuş gibi hissetmiştim.

"Şu an senin yaptığın bir suç," diyerek lafı değiştirdim. "Buradaki insanların hiçbiri gidemezken sen kardeşinin gitmesine izin veriyorsun."

"Kardeşimin gitmesinin sebebinin bu olayla hiçbir ilgisi yok," dediğinde başıyla arka tarafı gösterdi. Siren sesleri iyice yaklaşmıştı. "İzinsiz yarışlar yapılıyor ve bu yarışları düzenleyen kişi Korel. Onun burada olması suçunu ortaya çıkaran bir etken olur çünkü uzun zamandır bu yüzden sorgulanıyordu fakat kanıt bulamıyorlardı."

Derin bir alayla yüzüne baktım ve çevredeki insanları göstererek "Buna inanacağımı mı sanıyorsun?" diye sordum. "Buradaki insanların bazıları Korel'e düşman ve onun açığını bulduklarında dakika ipe asarlar, neden sussunlar?"

Korhan, etrafındaki insanlara bir daha baktı ve o an, aslında o insanların bakışlarında da öfkeyi gördüm fakat susuyorlardı. "Çalıştır," dedi ve işaret parmağıyla yavaşça şakağımdan itti. "Belki de bu insanların açıklarını bilen bir savcı vardır ve tek cümlesiyle hepsini iplere asacaktır."

İlk başta söyledikleri anlamsız gelse de sonrasında yerine oturan raylar gibi yüzümdeki ifade değişti ve burada bulunan herkesin kendi çıkarını düşündüğünü anladım; Korel de dâhil herkes kendi çıkarını düşünüyordu ve benim söylediğim hiçbir gerçeklik inandırıcı olmayacaktı.

Ya da ben bir şeylere çok çabuk inanan gerçek bir aptaldım.

Savaşımdan mağlup olmuştum ve geriye doğru adım attığım sesimden bile anlaşılıyordu. "Kardeşin yasal olmayan işler yapıyor ve sen buna destek çıkıyormuş gibi onu koruyorsun."

Polis araçlarının siren sesleri durdu ve fren sesleri art arda derin ormanda yükseldi, açılan kapılarla beraber sessizliğin kapladığı ve sadece benim gür çığlığımın duyulduğu bu bataklıkta başka sesler duyuldu.

"Kardeşimin oyuncaklarına karışmam," dedi Korhan ve arka tarafımdan gelen meraklı insanlara doğru baktı.

"Neden?" diye sordum hızlı bir şekilde.

"Çünkü ona oyuncaklarla oynamayı öğreten benim," diye cevap verdiğinde sesi oldukça derinden geliyordu. "Aynı şekilde oyuncakları elinden alındığında ne yapması gerektiğini öğreten de."

Yutkunmakta zorlandığımda ilk defa Korhan'ın bakışlarında bir ifade görmüştüm fakat bu ifadenin anlamını henüz çözebilmiş değildim. "Onun oyuncakları elinden alındığında kötü biri olacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Korhan son bir kere bana baktı ve eğilerek gözlerimin içine baktı. "Neye inanıyorsun? Korel Erezli'nin kötü biri olduğuna mı, kötü biri olabileceğine mi?"

Sorusu sivri uçlu bıçaklarla donatılmış bir duvara çarpmışım gibi hissetmeme sebep oldu ve kurduğu cümlenin aslında kendi içimde bile çözüme kavuşturamadığım bir muamma olduğunu hissetmeme neden olmuştu.

Kaskatı bir şekilde dikildiğim yerde dururken, herkeste bir hareketlenme olmuştu fakat ben dünya dönüyor da ben zamanın bile akmasını engelliyormuş gibi hissediyordum. Bu kötü hatta berbat bir histi fakat içimde Korel'in oyuncağı olduğumu söyleyen iç sesimi susturmaya çalışıyordum.

Düşünmem gereken çok şey, hatırlamam gereken geçmiş, bulmam gereken gelecek ve anlamam gereken şimdi vardı; ben ise çevremde akıp duran çarşaf gibi yalanlara rağmen sessizce olan her şeyi izlemeyi tercih ediyordum.

Korel Erezli hayatıma girdikten sonra hatırlayamadığım geçmiş, kirli bir kâğıt gibi önüme gelmişti ve kelimeleri seçmek bile çok zordu.

O kâğıdın üzerine yağmurlar yağmıştı, cümleler akıp giderken geride sadece siyah mürekkep lekesini bırakmıştı ve ben bazen yağmurun akıtamadığı kelimeleri okuyordum fakat tam o an sanki Korel beni izliyordu; kelimeler ise birbirine giriyordu.

Yağmur benim geçmişimi, geçmişimin cümlelerini temizlememiş aksine kirini bulaştırmıştı.

Yağmurun kim ya da ne olduğunu bilmiyordum fakat içimdeki kademsiz ve söz geçiremediğim ses, Korel'e oklarını yönlendiriyor ve sanki kelimelerimi tekrardan cümlelere dönüştürüp yağmurun kirini temizleyecek kişinin o olduğunu söylüyordu.

Yeni bir kâğıdın üzerine yazılan yeni cümleler, gerçek geçmişim olabilir miydi? Korel'in o kâğıda yazdığı cümleler, benim gerçeğim olabilir miydi?

"Korhan Erezli?" Polis memurunun sesiyle etraftaki o karanlık ruhlar bir anda dağıldı ve herkes kendi aralarında sessizce bir şeyler konuşmaya başladı.

Korhan ağır ağır arkasını döndükten sonra bana tamamen sırtını döndü ve "Geç kaldınız," diyerek polis memuruyla beraber olay yerinin olduğu yere doğru ilerlemeye başladı. Durduğum yerde kaldım ve etrafıma boş bir şekilde bakmaktan başka hiçbir şey yapmadım.

Olay yeri inceleme ekipleri, polis memurları, iki dedektif ve siviller etrafı doldurmuştu. Tek tek köşeye çekilen insanların ilk önce burada ağızları aranıyordu, ardından şüpheli görünen kişiler direkt karakola alınacaktı. Yasal olmayan yarışlardan ötürü buraya toplanmış

olmalarını umursamıyor gibi görünüyorlardı, kanıtları olmadığından dolayı olabilirdi.

"Minel." Hiç duymak istemediğim o sesi işittiğimde gözlerimi devirerek soluma baktım ve Hazal Hanım ile göz göze geldim.

Üzerinde siyah kumaş bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Kendisini nerede, nasıl görüyordu bilmiyordum fakat ciddiyet yüzüne bir miktar yakışmıyor gibiydi.

"Hazal Hanım," dedim kısık bir sesle. Kaşları çatıktı ve dudaklarına sürmüş olduğu kırmızı rujunu yemiş gibi görünüyordu. "Yine ben." Sempatik olmak adına hafifçe gülümsediğimde yüzünde ufacık bir ifade değişikliği bile olmadı ve kollarını önünde bağlayarak beni dinlemeye koyuldu. Ellerimi havaya kaldırarak "Sadece ışıkları gördüm, merak ettim ve buraya geldim," dedim berbat bir yalan söyleyerek. "Yürüyüşe çıkmıştım."

"Minel," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Daha güzel bir yalan bul ya da amcan ile konuştuğumda tam gözlerinin içine bak. Seç."

Başını omzuma doğru yatırdıktan sonra "Doğruyu mu duymak istiyorsunuz?" diye mırıldandım ve ona doğru yaklaştım.

"Evet," dedi direkt. "Burası kanıtlanmamış yasal olmayan motosiklet yarışlarının yapıldığı bir yer ve çevrene dönüp bakarsan buraya ait olmadığını anlayacaksın."

Sanki dediğini uyguluyormuş gibi etrafıma baktım ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldıktan sonra "Yasal değilse neden engellemiyorsunuz şu an?" diye sordum. Amacım biraz da olsa lafı değiştirmekti.

"Burnunu sokmaman gereken konulara neden giriyorsun?" diye ters bir yanıt verdikten sonra işaret parmağını bana doğru tehditkâr bir şekilde uzattı. "Lafı dolandırmana izin vermeyeceğim, burada ne işin var?"

İki seçeneğim vardı, Korel'i açık etmek ya da Korel'in lehine oynamak. Korel'i açık ettiğim zaman ise hiçbir kazancım olmayacağını az önce bana Korhan öğretmişti.

Cesedin olduğu yere doğru baktığımda olay yeri inceleme ve adli tıp ekiplerinin cesedi incelediklerini gördüm; ceset gitgide morarıyordu. Arkadan yükselen çellonun sesini kapatmışlardı fakat hâlâ o renkli ışıklar kendini belli ediyordu.

O sırada Korhan ile göz göze geldim ve yanındaki bir siville konuştuğunu gördüm. "Ben," diye mırıldandım ve gözlerimi kısa bir an açıp kapattıktan sonra "Onun yanına geldim," diyerek Korhan'ı gösterdim. "Onunla konuşmam gereken bir şey vardı."

Hazal Hanım'ın bu sefer yüzündeki o ifadesizlik yavaşça alaylı bir hal aldı ve "Hadi ama," diyerek adeta kıkırdadı. "Bu az öncekinden daha kötüydü ufaklık ve amcanın her şeyi öğrenme zamanı geldi de geçiyor." Elini kumaş pantolonunun cebine attıktan sonra telefonu çıkardı. "Amcanı arıyorum, bilmiyorum haberin var mı ama yaklaşık iki saattir seni arıyor ve eve yeni geldiği halde deliye dönmüş olmalı."

"Hazal Hanım!" dedim şaşkınlıkla. "Korhan Erezli'nin yanına geldim, onunla konuşmam gereken bir şey vardı. Neden anlamak istemiyorsunuz?" Gözlerini devirdi ve bana inanmadığını belli edecek şekilde havaya doğru baktı. Elinde tuttuğu telefonun düğmelerine basmaya başladığında "Bana inanmıyorsunuz," diyerek gergin bir sesle fısıldadım. "O halde Korhan Erezli'ye neden sormuyorsunuz?"

Bir anda duraksadı ve Korhan'a baktıktan sonra "Onu böyle bir yalanla meşgul etmemeliyiz," diye mırıldandı. "Kendini rezil etmek mi istiyorsun?"

Dişlerimi birbirine bastırdıktan sonra hiç beklenilmeyen bir anda "Korhan Erezli!" diye bağırdım ve ellerimi havaya kaldırdım. Korhan'ın bakışları bana döndüğünde "Gelebilir misiniz?" diye sordum. Hazal Hanım kolumu yavaşça sıkıp "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorduğunda kolumu ondan kurtardım ve bize doğru yaklaşan Korhan'a baktım.

Yanımıza geldiğinde ikimize baktı. "Bana bunu borçlusunuz," dedim imalı bir sesle ve devam ettim. "Hazal Hanım buraya sizin için geldiğime inanmıyor."

Korhan Erezli, kardeşini anımsatan bir bakışın ardından kaşlarını havaya kaldırdı ve derin bir sessizlik yaşandı. İçten içe bana ayak uydurmasını istesem de bunu Korhan'ın yapmayacağını, yapsa bile bir çıkarı olabileceğini hissediyordum.

"Buraya çağırmadım," dedi Korhan ve bana baktı. O an iki bacağının arasına tekme geçirmemek için kendimi tutsam da bunu yapamayacağını biliyordum fakat Korhan beni şaşkına uğratarak "İleride bir yerlerde görüşmüştük," diyerek gözlerimin anlık olarak irileşmesine sebep oldu.

"Nasıl?" dedi Hazal Hanım şaşkınlıkla ve bir bana, bir Korhan'a baktı. "Lütfen eğer ortak oluyorsanız..."

"Kiminle konuşuyorsun?" dedi Korhan sert bir tınıyla. "Neye ortak olmaktan bahsediyorsun?" Dışarıdan Korhan Erezli'yi izlediğimde insanları nasıl alt edebileceğini daha net bir şekilde görüyordum. "Kardeşim, Korel Erezli'ye ulaşamıyordum, bu aralar Minel ile epey görüştüklerini biliyordum ve hem kardeşimin yerini öğrenmek hem de Minel'in ağzını aramak için onu ilerideki kahveciye çağırdım. Daha konuşamadan haberi aldım ve buraya gelmek için yola çıktım." Bana doğru baktı. "Bu ufak kız da benim nereye gittiğimi ve Korel'e bir şey mi olduğunu merak ederek peşime düşmüş. Eğer bir ispiyon durumu varsa buna gerek yok."

Bir anda ortaya döşemiş olduğu yalan senaryosunu dinlerken alt dudağım aşağıya doğru sarktı ve başımı aşağı yukarı sallayarak "Öyle," diye kekeledim. "Tam olarak öyle oldu. Sonra buradaki durumla karşılaştım ve gitmemem gerektiğini söylediler."

Hazal Hanım'ın gözlerinden açık bir şekilde inanmadığı anlaşılıyordu ama Korhan'dan çekindiği için bunu belli edemiyordu. "Anlıyorum," dedi ve elinde tuttuğu telefonu yavaşça cebine yerleştirdikten sonra bana doğru döndü. "Gördüklerini memurlara anlattın mı?"

"Henüz anlatmadım," dediğimde Korhan bakışlarını başka yöne doğru çevirmişti fakat bizi dinlediğine adım kadar emindim. "Herkes ne gördüyse onu gördüm, bunda farklı bir şey yok."

Hazal Hanım kafasını salladıktan sonra bana olması gerekenleri anlattı ve Korhan Erezli'nin bir daha yüzüne bakmadan onu polis memurlarının yanına götürdü, sordukları birkaç soruya cevap verdikten sonra merkeze götürülmemem gerektiğine kanaat getirdiler fakat birkaç kişi tekrardan ifadeleri alınmak üzere araçlara bindiriliyordu.

Saatlerdir bulunduğumuz yerin bize olan etkisi yavaş yavaş hissettiklerimden çıkıyordu ve sanki her anlamda kendimi korku dolu hissediyordum. Kalabalık gitgide azalırken Hazal Hanım olay yeri incelemeyle konuşuyor ve gereken raporları bildiriyordu, Korhan ise elleri cebinde hareket bile etmeden karşısındaki cesedi izliyordu.

Olay yerinin fotoğrafları çekildi ve gereken her şey yapıldıktan sonra cesedi bulunduğu ağaçtan indirilmesi gerektiğine karar verildi; bakışlarım tekrardan cesede doğru kaydığında içimdeki şiddetli ürperti ense kökümü zedeleyecek kadar titriyordu.

"Hadi," diye bir ses duydum ve Hazal Hanım'ın arkamda olduğunu fark ettim. "Neden hâlâ gitmiyorsun? Kimse kalmadı."

Önümde bağladığım kollarımı yavaşça açtım ve Hazal Hanım'a dönerek "Prometheus," diye fısıldadım. "Bunun onun işi olduğu çok belli değil mi?"

Tek kaşını kaldırdı ve bana sorgulayarak baktı.

Parmağımı havaya kaldırarak cesedin parçalanan kolunu gösterdim. "Orada bir iz, bir damga olduğuna eminim fakat sanki onu sökmüş ve sadece kendi izi olmasını istemiş gibi." Derin bir nefes aldım. "Prometheus iz bırakmayı seviyor."

"Bu da bir bakış açısı," dedi ve Korhan'ın bizi dinlediğini fark ettim. "Dediğin gibi," diyerek devam etti. "Kör olmadığın ortada fakat Prometheus bunu neden göze sokmak için yapsın?"

"Cevap çok da zor değil," diyerek kaşlarımı çattım. "Bir mesaj vermeye çalışıyor, kime ya da nasıl bir mesaj olduğunu bilmiyorum fakat aslında bize bir şeyler göstermeye çalışıyor olabilir."

"Neden göstersin?" diye sordu bu kez Korhan.

"Bilmem," dedim ve imalı bir şekilde ona baktım. "Aynayı kıran kişiyedir belki?" Hazal Hanım ikimizi izlerken dediklerimi değerlendirdiğini biliyordum. "Evet Korhan Erezli, ben kör değilim ama aptalsam hepimiz aptalız, bunu bilmeniz gerekiyor değil mi?"

Korhan iki kaşını havaya kaldırdı ve "Korel Korel Korel," diyerek üçleme yaptı. "Şimdi ne gördüğünü anlayabiliyorum kardeşim."

Ona anlamsız bir şekilde baktığımda arka tarafımızdan bir kadının çığlık sesi yükseldi ve bu çığlığın aslında bir haykırış olduğunu anlamamız çok da uzun sürmedi.

"Hayır!" diye bağırdığında bize doğru koşan kadını gördüm ve gözlerim irileşti. "Hayır! Hayır! Bu olmuş olamaz! Olamaz!"

İlk başta bir yerden tanıdığımı düşünsem de çıkaramadım fakat hemen arkasından koşan birkaç kişiyi daha gördüğümde aslında bu kadını nereden tanıdığımı anladım.

Ayakları çıplaktı, altında bir kot şort üstünde ise yakası yırtılmış beyaz bir tişört vardı. Öyle bir koşuyor, öyle bir haykırıyordu ki onu kimse durduramaznuş gibiydi.

"Bu," dediğini duydum Korhan'ın fakat başka hiçbir şey söylemedi ve gözlerini sıkıca yumdu.

Cesede doğru koşan kadın ağacın etrafına sardıkları barikatları aşmak için tekme savurdu fakat hemen iki polis memuru kollarından tuttu, kadın ise deli gibi çırpınıyordu.

"O! Bu o! O mu? Yalvarıyorum bakmama izin verin! Size yalvarıyorum izin verin!" O an elim enseme doğru kaydı ve destek alacak bir yer aradım. "Erdem!" diye bağırdı. "Kartal bul! Kartal!"

Polis memurları kızı kollarından öyle sıkı tutuyor, öyle bir çekiyorlardı ki kolları kopsa bile yine koşacak gibi duruyordu. Farkında olmadan Hazal Hanım'ın koluna tutunmak istedim fakat o hızlı bir şekilde Helin'in yanına gitti.

"Hey!" dedi Hazal Hanım. "Sakin ol, sakin ol. Neler diyorsun?"

"Kartal!" diye öyle yüksek bir sesle haykırdı ki gözlerindeki yaşlar, kan gibi akabilirdi. "Bu o! Yakından bakmak istiyorum, emin olmak istiyorum!"

Geriye doğru birkaç adım attığımda irislerime çizilen tek görüntü Korel'in yüzüydü, başka hiçbir yüz yoktu.

Hazal Hanım bir an telaşlı bir şekilde Korhan'a baktığında Korhan sadece bir kere kafasını salladı ve izin verdi. Hazal Hanım da polis memurlarına başıyla işaret ettiğinde Helin'i ağaca doğru götürmeye başladılar.

"Bu olamaz," diye fısıldadığımda tırnaklarımı boğazıma batırıyordum. "Bütün oklar seni neden gösteriyor?" Korhan, başını yan çevirdi ve omzunun üzerinden bana doğru baktığını fark ettim fakat göz teması kurmadım. Adımlarım geriye doğru daha da hızlandı ve ağacın dibine giden Helin'e odaklandım.

Helin ilk başta bedenine baktı, ardından "Eli," diye mırıldandığını duydum ve ölümcül bir sessizlik oldu. "Parmağındaki yüzük." Gerisi ise sadece çığlıklara gebe kaldı ve ağaca asılı olan kişinin Korel'in günler önce bıçak yarışı yaptığı kişi olduğu anlaşıldı.

Polis memurları bir yandan emin olamayacaklarını söylese de ben içten içe emindim ve geriye doğru giden adımlarımı durduramıyordum. "Hayır," diye fısıldadım, Korhan tekrardan bana baktı ve o an göz göze geldik. "Hayır," dedim açık bir şekilde. "Bütün oklar ona saplanıyor."

Arkamı döndüm, ayağımdaki ayakkabıları söker gibi çıkardım ve yola doğru koşmaya başladım; geride bıraktığım kadının çığlıkları,

feryadları, polislerin tesellileri hiçbirisini duymadım ve koşmaya devam ettim.

Üzerime giydiğim kaç günlük elbise bacaklarıma dolanıyor, ayaklarıma dikenler, camlar batıyordu fakat umurumda değildi tek istediğim bu yerden çıkmaktı.

Geriye doğru baktığımda saçlarım yüzümü kapattı ve belirgin fısıldaşmalar, karanlık gölgeler sanki dört bir yanımı sardı. Bir an dejavu yaşar gibi olsam da bu noktada duracak gibi değildim. Her fısıldayış farklı bir şeyler söylüyordu, her fısıldayışın anlamı daha ayrıydı, dinlemek bile istemiyordum.

Başım şiddetli bir şekilde dönmeye başladığında kafamı havaya doğru kaldırarak koşmaya devam ettim ve ağaçların gölgeleri yüzümü ardından kalbimi gölgeledi. Zihnimin içinde yine bazı şeyler film şeridi gibi geçmeye başladı ve ilk önce babamın yüzünü, ardından annemi gördüm; başka bir yüz ise bana sesleniyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu.

Girdapta gibiydim, ellerimi kollarımı gölgeler çekiştiriyor beni sanki gökyüzünün bin bir parçaya ayrılmış zaman dilimlerine götürüyordu; zihnim o kadar hızlı dönüyordu ki kendimi Korel'in dakti-losunun olduğu odada gibi hissediyordum fakat bir fark vardı.

Her çerçevede bir fotoğraf vardı, ben odanın içinde arkama bile bakmadan daire şeklinde koşarak dönüyordum ve çerçevelerdeki fotoğraflar tek tek saniyelik olarak gözlerime çarpıyordu.

Güneşin altındaydım, mevsim yazdı, her şey güzeldi ve kahkahalar ile gülerken kalbimin içinde büyüttüğüm çiçeklerin yeşermeye başladığını hissediyordum; gökyüzünün zamanları benim hislerimi bir anda geri getirmişti.

Mutluluğu hissediyordum.

Koşmaya devam ettim.

Kuşlar cıvıldıyordu, mevsim ilkbahardı, babamın elini sımsıkı tutmuş, deniz kenarında yürüyorduk; korkuyu hissettim çünkü babam beni bir anda koşturmaya başlamıştı ve bir araba bize silahlarını patlatmıştı.

Kuşlar susmuştu.

Koşmaya devam ettim.

Kurumuş yapraklar dökülmüştü, mevsim sonbahardı, yağmur atıştırıyordu, karşımda bir adam vardı fakat yüzü pusluydu; sokaktaydık, dizdiği bilyelerine başka bir bilye atıyordu, attığı bilye diğerlerini dağıtıyordu. Hissettiğim ise özlemdi, geriye baktığımda evim yoktu.

Adam yok olmaya başladı.

Koşmaya devam ettim.

Karlar yağıyordu, hava buz gibiydi fakat kalbim yanıyordu, mevsim kıştı, karşımda şapkalı bir adam vardı ve bir havuzun başındaydım; havuzun içi kan ile dolmuştu ve bir kadının cesedi yatıyordu, nefreti, korkuyu, kini ve öfkeyi hissettim.

Ölüm boğazımı sıkıştırdı.

Koşmayı durdurdum.

Gökyüzüne baktım, zihnimdeki ceset gözlerini açtı, ellerini havuza batırdı ve avuçlarının içini bulutlarla doldurdu.

Bulutlar, umutlarımdı.

Dizlerimin üzerine düştüm ve zihnimde koştuğum odadaki fotoğraf karelerini göremeyecek kadar hızlı koştuğumu anladım; ormandaki zamanı içinde barındıran gökyüzü bedenime düştüğünde sımsıkı kapattığım avuçlarımda bulutlar gizliydi.

Yüksek bir yerden kendimi aşağıya bakıyormuşum gibi hissediyordum ve boğazımdan yukarıya doğru tırmanan acı vardı; aşağıya baktığım zaman yüksek değilmiş gibi geliyordu fakat yukarıya baktığımda yıldızlar avuçlarımın içine değiyordu.

"Kötü görünüyor," diye söylenen amcamın sesini duyduğumda homurdanmaya başladım fakat göz kapaklarımdaki ağırlık beni geri plana atıyordu.

"Aldığı serumlar onu kendine getirecektir."

Kolumda bir iğnenin varlığını hissettiğimde daha yüksek bir sesle homurdandım ve "Su," diyerek elimi havaya kaldırdım. Birbirine yapışan göz kapaklarım ayrıldığında kafamın içinde tasarladığım hastane odasında değil de kendi odamda olduğumu fark ettim.

Sol kolumda bir serum vardı ve başımın tepesindeki serum torbasından orta derecede su damlıyor, oradan benim kanıma karışıyordu.

"Merhaba," dedi bir ses ve netleşen bakışlarım karşımdaki orta yaşlı doktor ile kesişti. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Amcamın bana uzattığı suyu elinden aldığımda bakışlarımı doktordan çektim ve amcama baktım. Uzun zamandır yüzünü görmüyordum ve her zamanki gibiydi fakat diğer günlere göre bakışları biraz daha yumuşaktı.

"Boğazım acıyor sadece o kadar," diye yanıtladığımda amcam yanıtıma sanki ilk defa ilgili gibiydi. Elinden aldığım suyu dudaklarıma dayadım ve bir dikişte suyu içtiğimde boğazımdaki yangının azaldığını fark ediyordum.

"Oğlum seni bulduğunda ormanın ilerisindeki yolun ortasında yatıyormuşsun," diyerek karşımdaki doktor açıklama yaptığında kaşlarım çatıldı. "Bayıldığın saati biliyor musun?"

"Ben yolda bayılmadım," dedim ve yavaşça yattığım yerden doğruldum. "Ormanın içinde bayıldım," duraksadım, "yani öyle hatırlıyorum."

"Gecenin bir körü ormanda ne işin vardı Minel?" diye bir soru amcamdan yöneltildiğinde o lanet soruların geldiğini fark ediyordum. "Eğer bulunmasaydın neler olabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Amca," dedim ve bakışlarımı kaçırarak pencereden dışarıya baktım. "Hazal Hanım sana zaten her şeyi arayıp anlatmış olmalı."

"Hazal'ın ne dediğiyle ilgilenmiyorum," diye söylendiğinde gözlerimi devirmemek için kendimi durduruyordum. "O caddede eğer seni savcı bulmasaydı neler olabileceğini düşünebiliyor musun?"

Hızlı bir şekilde başımı onlara çevirdim ve "Bir saniye," diyerek daha fazla doğruldum. "Beni Korhan Erezli mi buldu?"

"Konu bu mu?" diyerek amcam öne çıktı fakat benim bakışlarım sadece ve sadece karşımda duran doktordaydı.

"Siz onların babası mısınız?" diye sorduğumda bakışlarını bir an bile kaçırmadan başını aşağı yukarı salladı ve o an aslında biraz daha vakit geçirsem Korhan, Korel Erezli'nin babası olduğunu anlayabileceğimi fark ettim.

Kumral bir adamdı ve uzun boyluydu, oğları çocukları ona çekmiş olmalıydı. Saçları kırlaşmıştı fakat aralarda yer yer siyah tutamları duruyordu, kaşları ise kalın ve kavisliydi. Dudakları ve kaşları Korel'e benziyordu, burnu ve yüzünün şekli ise Korhan'ı andırıyordu.

Gözleri ise Korel Erezli'nin gözlerine o kadar çok benziyordu ki, bir an sanki onunla bakışıyormuş gibi hissetmiştim. Adamın gözleri

bal, kehribar rengi karışmıydı ve kirpiklerinin gölgesi, Korel'in aksine onun gözlerine siyahlık kazandırmıştı.

Bakışları ise Korel Erezli'ydi.

İki oğlu da ona o kadar çok benziyordu ki, dudaklarım aralanmıştı ve sadece doktora odaklıydım.

Hepsinin bakışlarında gizli olan bir yara, bir dikiş izi, bir bulut, bir gökyüzü ve belki de bir zehir vardı fakat hepsinin aynı ölçüde ifadeye sahip olduğu ortadaydı.

"Sanırım küçük kız bir miktar şaşırdı," dedi ve tebessüm etti, tebessümü ise buz gibiydi. "Cüneyt Erezli."

"Biliyorum," diyerek cevap verdim. "Buraya nasıl geldim?"

"Oğlum seni yolda bulduğunda bir kriz halindeymişsin ve hastaneye götürmek istediğinde hastaneye gitmek istemediğini defalarca sayıklamışsın. Sonrasında bir şekilde evinin adresini bulup seni buraya getirmiş ve beni aradı."

İnandırıcı gelmeyen bu hikâyeyi düz bir yüz ifadesiyle dinledikten sonra, "Ben ormanda bayıldım," diyerek kesin bir dille ona terslendim. "Beni yolda bulma ihtimali yok, hem o nerede o zaman?"

"İşte bu beni ilgilendirmez küçük kız," diyerek o da aynı şekilde lafı ağzıma tıktı. "Beni senin sağlığın ilgilendirir ve pek de iyiye gitmediğini görüyorum."

Bakışlarım amcama kaydı ve kollarını önünde bağlamış bir şekilde bizi dinlediğini gördüm. Rahatsız olduğumu fark eden Cüneyt Erezli, "Müsaade edebilir misiniz?" diye sordu ve sanki cevabını beklemezmiş gibi kapıya doğru yürüdü. "Hastama özel olarak sormam gereken birkaç soru var."

"Benim yanımda da sorabilirsin," diyerek amcam karşı çıktı. "Oğlun kucağında yeğenimle bu evin kapısına geldiği zaman yaşadığım şaşkınlığın adı bile yok. O benim elimde büyüdü sayılır. Onu ilgilendiren her şey, beni de ilgilendirir."

Cüneyt Erezli kaşlarını havaya kaldırdı. "Küçük kızın da aynı düşüncede olduğunu sanmıyorum ama soralım."

"Amca," dedim kısık bir sesle. "Çıksan daha iyi olur, doktora söylemem gereken özel şeyler var," duraksadıktan sonra bakışlarımı kaçırdım, "regl gibi mesela."

Amcamın en çok utandığı konuların bunlar olduğunu bildiğimden hızlı bir şekilde pes etti ve birkaç saniye içerisinde odadan hızlıca dışarıya çıktı.

Amcam odadan çıktıktan sonra Cüneyt Erezli çantasından bir ampul ilaç çıkardı ve şırınganın ucunda duran iğnesini ampule saplayarak ilacı şırıngaya doldurmaya başladı.

"O nedir?" diye sordum, beni Cüneyt Erezli'ye karşı tedirgin eden o kadar çok şey vardı ki. Cüneyt Erezli cevap vermeden şırıngaya doldurduğu ilacı elinde tutarak serumun yanına geldi ve iğnedeki ilacı seruma doldurmak için hamle yaptığında refleks olarak olduğum yerden öne doğru eğildim ve Cüneyt Erezli'nin kolunu tuttum. "O nedir, dedim."

Cüneyt Erezli donuk bakışlarını bana çevirdi ve düz bir sesle "Sadece antibiyotik," diyerek hayretle bana baktı. "Soğuk algınlığı başlangıcın var." Tuttuğum kolunu bırakmadım ve bir süre yüzüne baktım fakat bakışlarındaki düzlüğü aşamayacağımı fark ettiğimde kolunu serbest bıraktım ve ilacı enjekte etmesine izin verdim.

Birkaç dakika sonra "Ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu ve önündeki çantaya dağıttığı eşyalarını yerleştirmeye başladı. Üzerine giymiş olduğu lacivert eşofman takımı onun evden geldiğini gösteriyor olabilirdi.

"Bayıldım," dedim omuz silkerek. "Bir aralar sık sık olurdu, son zamanlarda yaşamıyordum. Sanırım tekrardan başlıyor."

"Anlıyorum," dediğinde başını aşağı yukarı salladı. "Amcanın bahsettiği kadarıyla doktorlar psikolojik bir rahatsızlığın olduğunu ve ne olduğunu bulamadıklarını söyledi."

"Yanlış," dedim net bir sesle. "Doktorlar psikolojik rahatsızlığımın tek bir taneden ibaret olmadığını ve hepsinin birbirine karışmış bir şekilde bedenimde bulunduğunu bu yüzden isim koyamadıklarını söylediler." Gözlerimi devirdim. "Kısacası benimle dalga geçtiler."

Cüneyt Erezli gülümsedi ve eşyalarını doldurduğu çantasını kapattıktan sonra yatağa, hemen yan tarafıma doğru geldi. "Doğruyu söylemiş olamazlar mı?"

"Olamazlar." Cüneyt Erezli'ye bu kadar kızgın hissetmemin sebebi neydi? "Burası," diyerek serum bağlı kolumun eliyle şakağıma

vurdum. "Her şey burada. O lanet gölgeler de duyduğum sesler de yüzler de hatta beni bayıltan, bana bir şeyleri anımsatan her şey burada."

Cüneyt Erezli ilk önce sessizliğini korudu ve yüzüme uzun bir süre baktıktan sonra "Bu durumdan sıkılmış gibi görünüyorsun," diyerek mırıldandı. "Sana yardımcı olmamı ister misin?"

Alayla gülümsedim ve "Oğlunuz," diyerek imalı bir tınıyla kaşımı havaya kaldırdım. "Korel Erezli ile aynı Merkez'de oluşum galiba sizin hiçbir şekilde yardım etmeyişinizden kaynaklanıyor, ha?"

Cüneyt Erezli'nin yüzündeki ifadenin değişmesini istedim fakat bana yine aynı gülümsemeyle baktı ve "Bu onun tercihiydi," diyerek sakinliğini korudu. "Onun tercihlerine karışmam, yardım etmemi isteseydi ederdim."

"Değil mi?" dedim ve ters bir şekilde kapıya baktıktan sonra kısık bir sesle "Deneklere yapıldığı gibi," diyerek dik dik ona baktım. "O Merkez'e artık tek bir gitme nedenim olacak."

Cüneyt Erezli denekler hakkında tek bir yorum yapmazken bilmeme de şaşırmamış gibi görünüyordu. "Nedir o?" diye sordu.

"İnsanları o çukurdan kurtarmak ve her ne halt dönüyorsa ortaya çıkarmak."

Cüneyt Erezli omzunu indirip kaldırdı. "Bu da bir çaba fakat ben zamanında yeterince savaştım küçük kız." Yatağın köşesine koyduğu çantayı eline aldı ve geriye doğru gitti. "Yardım isteyecek olursan bana ulaşabileceğin adresi amcana bıraktım ve soğuk algınlığın için de alınması gereken ilaçlar amcanda."

Kapıya doğru yürüdü ve sırtı bana döndüğünde üzerine giymiş olduğu ceketten zor da olsa ensesinde bir dövme olduğunu gördüm; ne olduğu ise anlaşılmıyordu.

"Cüneyt Bey," diye seslendim ve seslenişimle beraber bana döndüğünde bakışlarımız kopmak üzere olan bir halat misali gerildi. "Oğullarınız size benziyor." Yavaşça gülümsedim. "Tek bir farkla, oğlunuz Korel Erezli kadar güzel yalan söyleyemiyorsunuz ve ben Erezli dilini çözeceğim, buna emin olabilirsiniz."

Cüneyt Erezli bir elini kapının koluna koydu ve "Evet," diye mırıldandı. "Korel benden daha farklıdır fakat bunun sebebi yalanı güzel söyleyip söylememiz değildir." Kapıyı yavaşça açtı, ardından çenesini havaya doğru kaldırdı. "Yalana neden gerek duyduğumuzdur."

Açtığı kapıdan dışarıya çıktığında adım sesleri yavaş yavaş yok oldu ve öylece çıkmış olduğu kapıya bir süre baktıktan sonra başımı yastığa yasladım ve açık olan perdeden gökyüzüne doğru bakmaya başladım.

Ne olmuştu, ne hissetmiştim?

Her şey, hiç olmadığı kadar yoğundu ve o boş çerçevelerin anlamlarını tek tek çözmüşüm gibi hissetmiştim. Sadece dört çerçeve görüntüsü yakalamıştım ve onda da her şey o kadar karışıktı ki kendimi gerçeklikten uzaklaşmış gibi hissediyordum.

Odamın kapısı açıldı ve "Amca," diye mırıldandım. "Çok uykum var, sonra tamam mı? Lütfen sonra."

Başımı çevirdiğimde amcamın bana dikkatlice baktığını gördüm. "Tamam," dedi sorgusuz. "Sadece sana tek bir şey söyleyeceğim Minel."

"Evet?" dediğimde başını önüne eğdi ve ayak uçlarına baktı.

"Canına dikkat et, canın bana emanet edildi."

Yutkunmakta zorlandığımda "Ederim," diyebildim. "Teşekkür ederim."

Bir süre daha bana baktı ve yavaşça kapıyı kapattıktan sonra odadan çıktı, ben ise serumdan dolayı olsa gerek kapanan göz kapaklarıma meydan okuyamadım ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

***

"Amca iki gündür uyuyorum zaten!" diye homurdandığımda mutfak masasında karşılıklı duruyorduk. Onun elleri masaya dayalıydı ve dik dik bana bakıyordu, benim ise üstümde siyah bir pantolon, bordo bir kazak vardı ve sırtıma attığım çantayla Merkez'e gitmek için neredeyse amcama yalvarıyordum.

"Hayır," dedi amcam belki de birinci kez. "Doktor bir süre dinlenmen gerektiğini söyledi, bu Merkez aşkı da nereden çıktı hem böyle? Sen zorla giden bir kızdın."

"Sıkıldım, anlamıyorsun," diyerek ayaklarımı yere çarptım. "İki gündür sadece yatıyorum ve serumu çıkarmaya gelen hemşire gayet iyi olduğumu söyledi, bunu sen de duydun. O suratsız doktorun da verdiği vitamin ve antibiyotik ilaçları kullanıyorum. Daha ne?"

Amcam, başını havaya doğru kaldırdı ve "O telefonun yanında olacak," diyerek sert bir dille beni uyardı. "Sadece Merkez'e gidilecek

ve sonra geri döneceksin, beni duydun mu? Seninle daha konuşacak çok şeyimiz var ve bunu sen de biliyorsun."

"İşte bu," diyerek sırıttığımda amcamın yüzünde mimik oynamıyordu. "Söz, telefon hep yanımda olacak hatta bak," diyerek cebimi gösterdim. "Onu hemen ulaşabileceğim bir yere koydum."

Amcam hiçbir şey söylemedi ve sinirle sandalyeyi çektikten sonra "Akşam direkt eve gel," diye soludu. "Konuşacağız."

Başımı aşağı yukarı salladım ve koşarak mutfaktan çıktım. Yerde duran siyah spor ayakkabıları ayağıma geçirdikten sonra bağcıklarını bağladım ve çıkış kapısını açıp dışarı çıktıktan sonra "Oh be," diye fısıldadım. "İşte temiz hava."

Hava soğumaya başladığından ötürü tepede güneş yoktu. Kazağımın kollarını ellerime doğru çekiştirdim ve kendi kafamda kısa bir karar verme süreci yaşadıktan sonra Merkez'e yürüyerek gitme kararı verdim.

Taşlık yoldan koru yoluna çıkarken birkaç damla yağmur yüzüme vuruyordu fakat hissi o kadar güzel, o kadar çok özgürlüğü anımsatıyordu ki gülümsemeden duramadım.

"Minel," diye bir ses duyduğumda kaşlarım çatıldı ve adımlarım yavaşladı. Başımı çevirdiğimde hemen arka tarafımda yürüyen Barış'ı gördüm. "Beklesene."

Barış'ın ses tonu ve konuşması o kadar soğuk geliyordu ki bir anlık onu en son ne zaman ve nasıl gördüğümü düşünmeden edemedim. "Barış," dedim adımlarım tamamen yavaşladığında. "Ne haber? Uzun zamandır göremiyorum seni."

Barış, soğuk bir şekilde gülümsedi ve yanıma geldiğinde beraber yürümeye başladık.

"Göremiyorsun çünkü ortalarda yoksun," dedi düz bir sesle. "Hiçbir şeyden haberin yok anlaşılan."

"Ne gibi?" diye sorduğumda günlerdir yaşadığım olayların yanında daha büyük ne olay olabilir diye düşünmeden edemiyordum.

"Bilmiyorsun," dedi ve başını iki yana salladı. Yüzü soluk görünüyordu, sanki hep olan neşesi bir şırıngayla çekilmiş gibiydi. "Büge'nin ve benim de içinde olduğumuz bir grup gözetim altında tutulacağız artık, bu dışarıdaki son günlerimiz gibi bir şey."

Bacaklarımda güç azalır gibi oldu ve adımlarım durdu. "O da ne demek? Neler oluyor?"

"Son olan olaylar," dedi fakat o durmadı hatta yüzüme bile bakmadı. "Merkez'deki o cesetten sonra insanlardan şüphelenmeye başlanıldı ve herkes sorguya çekildi. Bir ekip geldi, hepsi doktor önlükleriyle bizi resmen bir sürü teste tabii tuttular ve sonucunda birçoğumuzun hastanede yatması gerektiğine karar verdiler."

"Ne?" diye hırladığımda Barış, omzunun üzerinden bana baktı, ona yetişmeye çalışıyordum. "Böyle bir şeye izin veremezsiniz, bu nasıl olur?"

"İzini benden almıyorlar," diyerek sert bir dille benim lafımı ağzıma tıktı. "Aile onayı ve sence aileler onay vermez mi?" Kafasını iki yana salladı. "Yirmi yedi kişiyi gözetim altında tutarak hastaneye yatıracaklar ve sadece üç kişinin aile onayı yok. Bu ne demek biliyor musun? Ailelerimiz aslında bizim iyileşmemizi değil, çökmemizi istiyor."

Derin nefesler alırken başımı yere eğdim ve dişlerimi sıkarak "Merkez'in yanına yeni açılan hastane değil mi?" diye sordum. "Bu kocaman bir saçmalık."

"Saçmalık olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorduğunda sesinde ima vardı. "En başından beri her şeyi bildiğini düşünüyorum. Geri durduğun zaman diliminde o yaralı yüzle aranızda geçenler anlaşılmıyor mu sanıyordun?"

"Barış," dedim tersleyerek. "Onun hakkında düzgün konuş ve kimseyi fiziksel özellikleriyle yargılama."

Barış sıntı ve altın sarısı saçlarının arasına damlayan yağmur tanelerini elleriyle karıştırdı. "Görüyorum ki geç kalmışım," diyerek omzunu indirip kaldırdı. "Uzun zamandır seni tanıyorum fakat artık o uzun zamandır tanıdığım kızı göremiyorum."

"Bunu sadece ayaküstü beş dakikalık konuşmadan çıkaramazsın." Merkez'e neredeyse varmıştık ve aramızda buz gibi rüzgâr estiğini en uzakta gören insan bile bilirdi.

"Beş dakikalık konuşma mı?" diye mırıldandı. "Onun evinde kalmadın mı?"

Duraksadım ve ne diyeceğimi bilemediğim için "Bunlar da nereden çıkıyor?" diye sordum. "Kim söylüyor?"

Barış gözlerini devirdi ve cevap vermeyerek elini omzuma dokundurdu, kısa süre de olsa benimle göz teması kurduktan sonra hiçbir şey söylemeden yanımdan uzaklaştı. Arkasından ona bakarken hep tanıdığım Barış'tan eser kalmadığını anlayabiliyordum.

Merkez'den içeriye girdiğimde yemekhanenin olduğu yerin kalabalık olduğunu ve Merkez'in metrelerce uzağındaki hastanenin ise 4 katının son üç katının pencerelerinin demir parmaklıklarla örüldüğünü gördüm.

Dişlerimi birbirine sürttüğümde öfkeyi içimde bir yerlerde kaynayan kazan gibi hissediyordum.

Barış demek, denek demekti. Büge demek, denek demekti. O kadar insan denek demekti ve bu insanları kurtarabilmenin yolunu bir şekilde bulacaktım.

Yemekhaneden içeriye girdiğimde bana doğru yönelen bakışları önemsemeden kahve makinesinin önüne gittim ve sütsüz şekerli kahve seçeneği seçtikten sonra kahvenin dolmasını bekledim, bir yandan bakışlarımı atarken aslında gözlerimin kimi aradığı açıkça ortadaydı.

Korel Erezli'yi ise göremiyordum.

Kahvemi aldıktan sonra yemekhaneden dışarıya çıktım ve şemsiyelerin altındaki bir sandalyeye yerleştikten sonra sıcak kahveyi yavaşça içmeye başladım.

O sırada beni izleyen bir çift gözü hissettiğimde başımı sağa doğru çevirdim ve Korel'i gördüm; onu gördüğüm an elimde tuttuğu pet bardaktaki kahve titremeye başladı ve farkında olmadan parmaklarıma birkaç damla döktüm.

Üzerinde bol beyaz bir tişört, onun üzerinde ise lacivert bir oduncu gömleği vardı. Altına giydiği siyah pantolonu uzun bacaklarını kavrıyordu. Bana bakan gözlerinde ise o her zamanki yorgunluk ve ifadesizlik vardı. Saçlarını biraz daha kısaltığını ve sakallarını biraz daha uzattığını fark etmiştim.

Bakışlarını ayırmadı, bakışlarımı ayırmadım ve aramızda sözsüz geçen bakışmanın canımı sıkmasının ardından hemen karşısında ayakta duran Gürkan'a baktım; onun da bakışları benim üzerimdeydi.

Günler öncenin öfkesi tekrardan içimde canlandığında ve Korel'in ormanda yaşadıklarımdan haberi olduğu halde hiçbir şekilde benimle iletişim kurmaması son damlaları döküyordu.

"Minel?" Tanımadığım bir kız sesini duyduğumda başımı çevirdim ve benim boylarımda fakat biraz daha kilolu bir kızın tam karşımda durduğunu gördüm.

"Evet?" dedim ve beni izleyen gözlerin hâlâ üzerimde olduğunu hissettim.

"Şey," dedi çekinerek, "ben Büge'nin bir arkadaşıyım ve o senin dans ettiğini hatta önümüzdeki dans yarışmasına katılacağını söyledi," elinde tuttuğu kâğıdı bana verdiğinde sevecen bir şekilde güldü, "ön elemeler başladı, bu kâğıtta yazan şartlar dâhilinde yarışmaya katılabilirsin."

Elinden kâğıdı aldığımda göz bile gezdirmeden kıza dönerek, "Anlıyorum, teşekkür ederim fakat bunu bana söylemenin sebebini anlamadım?" diye sordum.

Kızın yanaklarına ateş yükselmeye başladı alt dudağını yaladıktan sonra "Şartlardan bir tanesi çift olma zorunluluğu," diyerek derin bir nefes aldı. "Büge senin tek olduğunu söyledi, belki ikimiz beraber," daha fazla kızardı, "dans edebiliriz."

İlk başta ne demeye çalıştığını anlamasam da sonrasında karşımda duran kızın yönelimini az çok fark ettim ve sıcak bir tebessümle "Düşüncen için teşekkür ederim fakat ben yarışmaya katılmaktan vazgeçtim," diyerek onu reddettim. Aslında gerçekten dans yarışması aklımdan tamamen çıkmıştı ve katılabileceğimi de sanmıyordum. Neredeyse bir hafta sonra ön elemeler başlıyordu, ben ise doğru düzgün çalışmamıştım bile.

Dudakları büküldü ve "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim yine de."

Tam o anda karşımdaki sandalye sertçe çekildi ve Korel'in oturduğunu gördüm. Bacakları iki yana açık rahat bir şekilde oturan Korel, bir bana bir yanımdaki kıza bakıyordu.

"Rica ederim," dedim kısık bir sesle ve kızın ürkek bir şekilde Korel'e olan bakışlarını görmezden gelerek onun yaprak sarısı gözlerine odaklandım.

Kız yanımızdan uzaklaştığında "Nasıldı?" diye sordu bir anda ve elimde tuttuğum kâğıda baktı.

"Ne nasıldı?" dedim ters bir sesle, ardından elimde tuttuğum kahveyi masaya koydum.

"Polisler, dedektifler, motosikletler, cesetler, şarkılar blah blah blah," diyerek dalga geçti. "Yırttın mı?"

"Ne saçmalıyorsun?" Önümde duran kahveyi yüzüne çarpmamak için kendimi zor tutuyordum çünkü yüzündeki ifade, benimle dalga geçtiğini gösteriyordu.

"Hadi ama," dedi ve ensesini tuttu, "cesedi bu boyunla o ağaca nasıl astın Turuncu Cüce?"

Yüzünde mimik oynamıyordu fakat gözlerinde eğlendiğine dair bir ifade vardı. İlk başta cevap vermek için dudaklarım aralandı fakat hemen sonra geri dudaklarım kapandı ve bir anda ayağa kalktım. Bu tepkimi beklemeyen Korel'in gözlerindeki ifadenin değiştiğini fark ettim.

Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüğümde yemekhaneden içeri girerek odaların olduğu yere doğru yöneldiğimde elimde tuttuğum kâğıt parçasını avucumun içinde eziyordum.

"Turuncu," diye seslendi ve birkaç adımda yanımdaydı. "Öfkeni elindeki kâğıttan alamazsın."

"Biliyor musun Korel," dedim sinirimi belli etmemeye çalışarak. "Artık ne yaptığın pek de umurumda değil."

"Öyle mi dersin?" dedi ve bir anda tam karşıma geçerek görüş açımı da yolumu da kapattı. "Umurunda olmadığı için mi o kâğıdı parmaklarının arasında benim olduğumu düşünerek eziyorsun?"

"Hayır," dedim ve diğer taraftan geçmek için hamle yaptım fakat yine önümü kapattı. "Elimde sen olsaydın emin ol sadece bunu yapmakla kalmazdım."

Korel gülümsedi fakat soğuk bir gülümsemeydi. "İçindeki caniyi bu kadar kolay ortaya çıkarmamalısın, yakalanırsın."

"Yeter," dedim ve elimde tuttuğum kâğıdı yüzüne doğru fırlattım. "Benimle dalga geçmekten vazgeç, vazgeçin. Sen ve ailen vazgeçin."

Yine geçmek için atıldığımda bu sefer Korel beni tamamen duvar kenarına sıkıştırdı ve yüzüme doğru eğildi. "Aile derken? Neyi kastettin?"

Alayla güldüm. "Hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranmaktan vazgeç, beni küçük görmekten başka yaptığınız hiçbir şey yok sizin. Beni tanıyor musunuz?" Tam gözlerinin içine baktım. "Tanıyorsunuz."

"Turuncu," dedi ciddiyetle. "Abimi mi kastettin?"

"Abin, baban, sen, hepiniz," diyerek kaşlarımı çattım. "Annen yanında olsa belki de o. Hepiniz beni küçük görüyorsunuz."

Kurduğum cümleyi söylediğim dakika pişman oldum ve toparlamak için dudaklarım aralansa da pek bir faydası olmadı. Korel aynı ifadesizlikle bana bakmayı sürdürürken "Benim sana anlattıklarımı bana kullanman pek de umurumda değil," dedi. "Babamla mı tanıştın?"

Sonbahar gözlerine odaklandım ve kırgınlık parçası aramaya başladım, sanki gözlerindeki bir yaprağı ayağımla ezip parçalamışım gibi hissetmiştim fakat bomboş bir sonbahar günü gibiydi ve yine rüzgâr bile yoktu.

"Evet," dediğimde yutkundum. "O gece dönerken ormanda bayılmışım, ağabeyin beni bulmuş ve eve götürmüş, babanı da doktor olduğu için çağırmış." Kaşları çatıldı ve geriye doğru bir adım attı. Bakışları benden uzaklaştı ve uzağa bakarken bir şeyler düşündüğü belliydi. "O gece neden kaçtın?" diye sordum. "O gece neden ağabeyin beni kucağında eve taşımak zorunda kaldı?"

"Canım istedi," dedi hızlı bir şekilde.

"Korel," dedim ve önüme gelen saçlarımı geriye doğru attım. "Bana doğruyu neden söylemiyorsun?"

Bakışları bana döndü. "Zamanı geldiğinde kullanman için mi?"

Duvara çarpmışım gibi hissettiğimde "Haklısın," diye mırıldandım. "Az önce kurduğum cümle yanlıştı fakat bana bir kere bile mantıklı açıklama yapmadın."

Korel, bir anda kolumu kavradı ve çekiştirerek kimsenin olmadığı bir koridora doğru sürükledi, sürükledi demek ise yanlış olurdu daha çok ben kendi isteğimle gidiyor gibiydim. Dar bir koridora girdiğimizde kolumu bıraktı ve kimsenin olmadığına emin olduktan sonra "Beni iyi dinle," diyerek cümleye başladı. "Beni sorgulamaktan, benim yaptıklarımın altında bir şeyler aramaktan vazgeç cüce. Bana şunun cevabını ver, geçen gün anlattıklarımdan sonra neden hâlâ bu Merkez'e geliyorsun?"

"Beni iyi dinle," dedim onu taklit ederek. "Beni sorgulamaktan, benim yaptıklarımın altında bir şeyler aramaktan vazgeç," duraksadım, "direk boylu herif." Başım tam göğüs kafesinin alt tarafına denk geliyordu ve yine o her zaman aldığım kül kokusunu soluyormuş gibi hissediyordum; bu sefer kâğıtlar yanmış gibi bir kokuyordu.

"Senin boyunun neden uzamadığı anlaşılıyor," diye homurdandı. "Yarısı inadına, yarısı da boş kafanın üstündeki turuncu saçlarına gidiyor."

"Beni buraya azarlamak için mi çektin?" diye sordum ve çenemi havaya doğru kaldırdım.

"Bu Merkez'e gelmemen gerekiyor," dedi. "Bu Merkez'in yakınından bile geçmemen gerekiyor, bunu biliyorsun fakat devam ediyorsun, neden?"

Bakışlarım anlık olarak çenesindeki yanık izine kaysa da tekrardan bakışlarına tırmandı. "Çünkü öğrenmek istiyorum artık," dedim bıkkın bir tınıyla. "Artık bilmek istiyorum, artık görmek istiyorum. En önemlisi engellemek istiyorum. Arkadaşlarımı o hastaneye yatıracaklarmış, buna sen nasıl izin verirsin?"

Korel alayla güldü. "Bu insanlar ve hastaneye yatanlar benim ne kadar umrumda cüce?"

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve gözlerimi kapatarak düşünmeye çalıştım fakat dediği cümle dikkatimi çektiğinde "Onlar umrunda değil," diye mırıldandım. "Ben de bu Merkez'deyim fakat beni uyarıyorsun. Neden? Ben senin umrunda mıyım?"

Korel, bir anlık afalladı ve gömleğinin yakasını çekiştirerek "Sebebini öğrenmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim hızlı bir şekilde. "Beni vazgeçirmeye çalıştığın her şey için elime bir şeyler ver, ver ki vazgeçeyim Korel Erezli."

"Tamam," dedi ve bir kere daha etrafına baktıktan sonra, "Gel benimle," diyerek tekrardan kolumu kavradı ve koridorun sonuna doğru yürümeye başladık.

Koridorun sonunda kalan kapıdan dışarıya çıktığımızda yangın merdivenini ve yanında yer alan başka bir merdiveni gördüm. Demir merdiven yukarıya doğru çıkarken, diğer taş merdiven aşağıya doğru iniyordu. "Dediğin cümle," dedi Korel ve durdu, omzunun üzerinden bana baktığında sanki vereceğim yanıta göre kararını değiştirecek gibiydi. "Seni kendimden vazgeçirmeye çalışsam ve eline geçerli bir şeyler versem benden vazgeçer misin?"

Cümlesi tuhaf bir şekilde kalbimin kanayan ve dikenli yaralarına ilaç oldu. Bakışlarımı, bakışlarından kesmeden "Elimde geçerli bir

şeyler yok mu sence?" diyerek dediğini aslında reddettim ve Korel'in dudakları üste doğru kıvrıldı.

"Daha kötüsü?" diye sordu.

"Daha kötüsü?" diyerek sorusunu tekrar ettim. "Benim arkama bakmadan kaçacak biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Aksine," dedi ve kaşlarını çattı. "Kaçman gereken yere değil de kaçtığın kişiye koşacak biri gibisin ve bu can sıkıcı."

Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım ve "Beklediğin yanıt aslında ne?" diye sordum. "Vazgeçmem mi, vazgeçmemem mi?"

Korel, bir süre bana baktıktan sonra "Aslında," diye fısıldadı. "Ben bunun yanıtını çok önceden almışım gibi hissediyorum."

"Nasıl yani?" diye sordum ve bir yanıt vermesini bekledim. Korel ise sanki bir yanıt veriyormuş gibi ayağını diğer aşağı doğru inen merdivene uzattı ve kolumu tuttuktan sonra beni de merdivene doğru çekti.

Taş merdivenden aşağıya doğru indik ve eskimiş demir bir kapıyı açtıktan sonra bodrum kat gibi bir yere girdik. Uzunlamasına dar koridorun duvarları rutubet ile kaplanmıştı ve rutubet kokuyordu. Nemli duvarları aydınlatan tavandan asma sarı ışıklı lambalar vardı.

Nereye gittiğimizi çok merak etsem de sormadım ve önümde yürüyen Korel'i takip etmeye devam ettim.

Uzun koridoru geçtikten sonra bir daha aşağıya doğru inen bir merdivenle karşılaştık ve bu merdiven dik bir şekilde, yuvarlak bir daireden aşağıya doğru iniyordu.

Bana baktı ve "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dediğimde sesim oldukça net çıkmıştı. "Sadece fare sesleri geliyor, onlar ürkütücü."

Korel, kafasını iki yana salladı. "Bu kadar şey değil de fareler mi seni ürkütüyor? Turuncu, asıl korkman gereken hiçbir şeyi bilmiyorsun."

"Blah blah blah," dedim ve Korel'in o daire şeklindeki delikten aşağı inmek için yaptığı hareketleri izledim. "Kafayı mı yedin? Boyun zaten uzatılan merdiven kadar, atlasana direkt."

Korel bana baktı ve ardından aşağıya baktı, sonra tekrardan bana baktı ve hiç beklemediğim anda burnuma fiske attıktan sonra, "Turuncu kızım benim," diye fısıldadı. "Akıllısın."

Ona alayla baktım ve "Bunu görmek için akıllı olmaya gerek yok," diyerek homurdandım. Korel ise dediğimi duymazdan gelerek dairenin

kenarına oturdu ve ilk önce ellerini dairenin iki yanına koydu ve ardından bacaklarını daireden aşağıya doğru sarkıttı. En son ise kendini tamamen dairenin içine bıraktı ve yavaş bir şekilde aşağıya atladı.

"Hadi," dedi. "Hızlan, yakalanmak istemiyorum."

Umursamaz bir şekilde omuz silktim ve yavaşça merdivenlerden inmeye başladım. "Farelere cüce, farelere," dedi ve bir anda beni birkaç adım inmişken belimden yakaladı ve tek eliyle tutarak yere indirdi.

Tepki bile vermemi beklemeden bileğimi kavradı ve hızlıca yürümeye başladı; indiğimiz katın üst kat ile hiçbir ilgisi yoktu. Kendimi başka bir zaman dilimine gitmişim gibi hissediyordum, duvarlarda ünlü ressamların tabloları vardı ve etraf eski eşyalarla donatılmıştı. Dümdüz dar koridoru dolduran eşyalar ve tabloların ruhu ise beni gerçekten ürkütmüştü.

"Burası neresi böyle?" dedim merakla. "Biri mi yaşadı burada?"

Korel, başını aşağı yukarı salladı. "Sosyopat birisi yaklaşık üç yıl boyunca burada yaşamış, izleri ve kalıntıları hâlâ bir yerlerde duruyordur o yüzden dikkatli bakma."

Bunu söylemesiyle beraber eski koltukların üzerindeki kurumuş kan lekelerini gördüm ve dehşete düşerek direkt bakışlarımı çektim. "Neden hâlâ aynı duruyor? Hapishaneye mi atıldı, akıl hastanesine mi?"

"Çünkü gizli," dedi Korel. "Ve hiçbiri. Buradan haberi olanlar sadece bu Merkez'i kuranlar ve yardımcı olanlar, burada yatan kişiye ise ne olduğu bilinmiyor." Bana imalı bir bakış attı.

"Gözetim altında," dedim zihninden geçeni söyleyerek. "Ve bir dakika," adımlarım yavaşladı, Korel ise bileğimi sımsıkı kavrıyordu, "sadece kurucular ve yardımcı olanlar biliyorsa sen nasıl bundan haberdar oldun?" Devam edemedim.

Uzun koridorun sonuna geldiğimizde sol tarafa dönmeden önce "Yardım eden birini tanıyordum," diye mırıldandı. "O kişi direkt anlatmasa da bir şeyleri birleştirmek zor değildi."

"Kim diye sormayacağım," dedim tereddütle. "Söylemeyeceğini biliyorum ama baban diye düşünüyorum."

Döndüğümüz koridor daha da dardı ve tekrardan rutubetli duvarlar, o koku ve fare sesleri geliyordu.

"Annem," dedi hiç beklemediğim bir anda. "Psikiyatrist olduğunu söylemiştim."

Bedenim kaskatı kesildi ve beklemediğim bu cevabı ellerimin buz kesmesine sebep oldu. "Annen mi?" diye sorduğumda boş bir soruydu. "Ama o, demiştin ki," konuşamadım ve boğazımın yandığını hissettim.

"Geride bıraktığı belgeler falan filan," dedi umursamaz bir sesle. "Önemli değil, geldik sayılır."

Hiçbir şey söylemedim ve bileğimi kavrayan eline baktım. Parmak boğumlarındaki dövmelerde hiçbir yerde rastlamadığım semboller vardı.

Kısa bir koridor yürüyüşünün ardından sağ tarafa döndü ve kocaman, ağır gri bir kapı ile karşılaştık. Asansör kapısına benzese de aslında daha da güçlü ve korumalı duruyordu.

Kapının hemen yanında şifre yazılması gereken numaralar ve kart tarama cihazı yer alıyordu.

"Bu da ne?" dedim kısık bir sesle. "Nereye geldik biz böyle?"

Hasta kayıtları dosyaları," dedi ve bileğimi daha sıkı kavradı. "Gerçek ve seneleri alan dosyalar."

Ürperdiğimi hissettim, korku ya da öfke değildi bunların dışında bir şeydi; sanki gerçeklerin asıl yattığı yerdeydim ve her şey çözülecekmiş gibi geliyordu.

Korel, cebinden bir kart çıkardı ve kart okuma sistemine yerleştirdikten sonra kısık sesle bir şeyler fısıldamaya başladı.

"Doktor kartı mı?" diye sordum. Başını salladığında "Gürkan'dan bunu nasıl alabildin?" diye sordum.

"Gürkan'ın değil," dedi ve üç kere bip sesinden sonra şifre yazılan yerin ışığı yandı. "Yeni olan kimse burayı bilmez ve giremez."

Beş haneli şifreyi beş parmağını kullanarak hızlı bir şekilde girdiğinde kısa bir sessizlik oldu ve üç bip sesinden sonra mavi ışık yanmaya başladı, onay ışığının ardından önümüzdeki gri ağır kapı yavaşça kayarak açıldı.

"Kimin olduğunu sormayacak mısın?" diye bana yöneldiğinde bakışlarının döndüğünü fark ettim. Kafamı iki yana hayır anlamında salladım çünkü anlamıştım fakat Korel, sanki bütün haklarını kullanıyormuş gibi elinde duran kartı bana uzattı ve arkasını dönerek içeriye girdi.

İlk önce onun gergin sırtına ardından elime verdiği karta baktığımda gözlerim yavaş yavaş irileşti ve tekrardan Korel'e baktım.

İdil Erezli adınaydı ve kimlik kartındaki fotoğraf neredeyse tamamen eskimişti fakat yüzünü net olmasa da seçtiğimde aslında Korel'in babasına değil, annesine benzediğini görüyordum.

Annesinin saç rengi kumraldı ve kemikli bir yüzü vardı, tam kadraja bakıyordu, dolgun dudakları gülümsüyor olsa bile gözleri inanılmaz derecede ürkütücü bakıyordu ve göz rengi koyu yeşil tonlarındaydı; bu ton, bakışlarına daha ürkütücü bir hava katmıştı. Bir yanağında gamzesi vardı.

"Annen," dedim yutkunarak. "Güzel bir kadınmış."

"Sakın," dedi ve bana öyle bir baktı ki, Korel'in gözlerindeki kurumuş yaprakların dalgalandığını hissettim, "bir daha annemin adının geçtiği cümlede geçmiş zaman kipi kullanma."

Korel, bir şekilde hâlâ annesinin bir yerlerde yaşadığını hissediyordu, umudu tükenmezdi, Korel'in umudu bilyelerinde gizliydi.

Karta bakmayı bırakarak geniş odaya girdim ve beklediğim gibi olduğunu gördüm. Eski sistem olduğu için raflar mavi kalından inceye doğru giden dosyalarla doluydu ve harf sırasına göre dizilmişti. Sıra sıra tam on bir tane dolap, on bir tane dolapta ise beş tane raf vardı.

"İnanamıyorum!" dedim yüksek bir sesle. "Bu insanlık değil, hepsi hasta kayıtları mı?"

Korel bana doğru yaklaştı ve eliyle ağzımı kapatarak "Sessiz ol," diye fısıldadı. "Yakalanmak mı istiyorsun aptal?"

Gözlerim irileşti ve başımı aşağı yukarı salladım, Korel ise elini yavaşça ağzımdan çekti.

"Güvenlik kamerası yok mu?" diye sordum kısık bir sesle. "Bir önlem almış olmalılar."

"Burası onlar için çok önemsizdir," dedi ardından elimde duran kartı benden aldı. "Burada ismi olan birçok kişi ya öldü ya da geri dönülemez şekilde aklını yitirdi. Buradan daha büyük bir inleri var ve oraya henüz giremedik."

"Giremedik?" diye sordum ve kaşlarımı çattım. "Kiminle?"

Korel, beni şaşırtmadı ve cevap vermedi.

Rafların arasında gezmeye başladığında ben de arkasından ilerledim ve tek tek isimlere bakmaya başladım. "Korel," dedim ve bana

bakmasına neden oldum. "Bu Merkez'e ikinci gelişin." Başını aşağı yukarı salladı ve kısık gözlerle bana baktı. "Neden ikinci defa geldin? Bana söylediğin şeyi sen neden yapıyorsun? Amacın insanları kurtarmak bile değil."

"Evet," dedi net bir sesle. "Amacım insanları kurtarmak değil." İnsanlar kelimesinin üzerine basıtırmıştı. Cümlesine devam etmesini bekledim fakat beni yine şaşırtmadı ve yine yanıtsız bıraktı.

Aklımı kurcalayan en önemli sorulardan biri ise Korel bir denek olduysa, annesi buna göz mü yummuştu? "Korel," dedim ve yine bana baktığında yüzünde bıkkınlık vardı. "Bu insanlar ne zamandan beri denek olarak kullanılıyor, annen ne zamanlar yardım etmiş?"

"Uzun yıllardır," dedi Korel ve üçüncü raftaki bir dosyanın önünde durduğunda kaşları çatıldı. Eğilmeden bakışlarıyla dosyayı izliyordu. "Burada seneler öncesinden kalan insanların dosyası var, annem o zamanlar yardım etmişti yani aklından geçen soruya yanıt, hayır, annem beni denek olarak kullanmadı."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Anladım ama anlamadım da. Yani seneler öncesiyse ve bu dosyaların bu Merkez ile pek bir ilgisi yoksa beni ilgilendiren nedir bu durumda?"

Korel, bana son bir kez baktı ve ciddiyetle baktığı mavi dosyayı raftan yavaşça çektikten sonra gözlerini bir kere açıp kapattı. Dosyayı bana doğru uzatırken "İşte bu yüzden," diye mırıldandı ve dosyaya bakmamı istedi.

Elinden oldukça yavaş bir şekilde dosyayı aldım ve bakışlarımı ondan zar zor ayırırken mavi dosyanın üstündeki ad soyada baktıktan sonra tırnaklarında hançerler olan parmakların boğazıma sarıldığını ve soluk boruma sapladığı o hançerlerle nefesimi parçaladıklarını hissettim.

"Mehveş Karaer," diye fısıldadığımda Korel'e bakmıyordum, zihnimde annemin ismi defalarca tekrar edilirken bakışlarım adından ayrılmıyordu. "Annemin adı, annemin dosyası bu. Nasıl?"

"Annen," dedi Korel, sanki kelimeleri zor seçmeye çalışıyormuş gibi, "bir denekti ve seneler önce hastanede yattığında onu denek olarak kullandılar."

"Benim annem hastanede yatmadı çünkü o hiç gitmedi," durdum ve "bir zamanlar annem yoktu," diyerek kendi kendimi düzeltim.

Elimde tuttuğum dosya titriyordu, elim titriyordu, bacaklarım titriyordu, sesim titriyordu. "Korel anneme ne yaptılar?"

Korel, dosyayı tuttuğum elimi bir anda tuttu ve dosyanın titremesini engelledi. "O dosyayı senin eline veriyorum ama o dosyayı açmanı istemiyorum Turuncu, göreceklerine hazır değilsin."

"Açacağım," dedim yüksek bir sesle ve elimi elinden çekmeye çalıştım. "Açacağım, ne yaptıklarını göreceğim."

"Hazır değilsin," dedi tekrardan elimi tutan elini çekerek omuzlarımdan tuttu. "Hazır olduğun zaman o dosyayı açmanı istiyorum, şu an değil, şu an hazır olmadığını biliyorum."

Dizlerim daha fazla titrediğinde bir yere oturmak, bir yerden destek almak, tutunmak hatta dosyanın elimdeki ağırlığını yok etmek istiyordum; bir noktada Korel haklıydı şu an dosyada her ne yazıyorsa beni mahvedeceğini biliyordum. "Sen ne biliyorsun bu dosya hakkında?" diye sordum. "Sen bunca şeyi nereden biliyorsun?"

"Rastlantı," dedi ve sorumu açık bir yalanla geçiştirdi. "Tek bildiğim annenin DNA'sına kadar aldıkları ve seni de bu yüzden kullanacakları. Annen onlar için altın değerinde bir denekti, anneni kullanabilirlerdi fakat sonrasında annen bir anda yok oldu." Duraksadı. "Dosyada yazanlardan anlaşıldığı kadarıyla sen de onlar için altın değerindesin ve DNA'larınız, psikolojik rahatsızlıklarınız, annenle olan her şeyiniz onlar için kullanacakları bir şey."

"Onlar?" dedim sinirle. "Onlar kim Korel? Onlar!" O kadar yüksek bir sesle bağırdım ki Korel, bir anda eliyle ağzımı kapattı ve beni ensemden çekerek göğsüne yapıştırdı.

"Sus aptal, sus. Bağırma. Bizi yakalatacaksın."

Olduğum yerde çırpınmaya ve kollarından kurtulmaya çalıştım, bir yandan da kapattığı ağzımdan homurdanıyordum fakat Korel hiçbir şekilde izin vermiyordu ve avucunun içini daha fazla dudaklarıma bastırıyordu.

Dışarı taraftan adım sesi geldiğinde Korel "Amına koyayım," diyerek ensemi sımsıkı kavradı ve beni daha fazla kendine çekti. "Ses geliyor, birileri geliyor."

Homurdanmayı kestim ve ona bakarak elini çekmesini bekledim, Korel ise kapıya bakmaya devam etti. Parmaklarının ucu saç diplerimi

sıyrıp geçerken kalbinin ritmi, yüzüme çarpıyordu. Kokusu ise bedenime sarılmış gibiydi.

"Bekle," dedi ve bana baktı. "Sessiz ol, tamam mı? Sese bakıp hemen geleceğim, duydun mu?"

Gözlerim irileşti ve hızlıca kafamı salladım. Kimin geldiği, bizi gördüğünde neler olacağı, nasıl bir kuyuya düşeceğim, şu an hiçbiri umurumda değildi. Umurumda olan en büyük şey elimde tuttuğum dosyada neler yazdığı ve beni nasıl bir sonun beklediğiydi.

Korel, elini yavaşça ensemden çekti ve hemen ardından ağzımı kapattığı elini de uzaklaştırdığında kesik kesik nefesler alarak onun yüzüne baktım; o ise "Sakin ol," diye fısıldadı ve kapıya doğru baktı. "Dosyayı açma, bunu kendine yapma."

Arkasını döndü ve beni birkaç dakikalığına yalnız bırakırken sesin geldiği yöne doğru bakmak için kapıdan dışarıya çıktı. Adımları sakin ve sessizdi; benim nefesim ondan daha sesliydi.

Korel, beni sığ ve dar odada yalnız bıraktığında bakışlarım elimde sımsıkı tuttuğum dosyaya kaydı ve annemin isminin yazılı olduğu yere parmaklarımı dokundurdum; cesaretimin son damlalarını sanki tüketmişim gibi hissettiğimde Korel'in aslında dediğinde haklı olduğunu görebiliyordum, şu an için bu dosyayı açmaya cesaretim olmadığı gibi gücüm de yoktu.

"Anne," diye mırıldandım ve gözlerimi bir anlık kapattığımda sanki başka bir zaman diliminin içinde kendimi buldum.

"Baba," diye fısıldamıştım korkarak. Annem etrafı dağıtıyor, tabakları kırıyordu. Babamın kucağındaydım. "Annem ne yapıyor?"

Babamın gözleri annemin üzerindeydi fakat duruşu ve oturuşu gergin olduğunu gösteriyordu. "Savaşıyor," demişti kısık bir sesle ve o an babamın sesindeki çaresizliği, gözlerindeki acıyı görmüştüm. "Savaşırken de parçalıyor."

Kapattığım gözlerimi araladım ve sımsıkı tuttuğum dosya titremeye başladı; dışarıdan gelen adım sesi ise durdu.

Acıyı kaburgalarıma kadar hissediyordum.

Annemle hiçbir zaman yakın bir anne kız ilişkimiz olmamıştı, annemle aramızdaki ilişkinin köprülerini babam oluşturmaya çalışmıştı fakat o köprüleri her seferinde parçalayan hep annem olmuştu.

Beni bir kafesin içine kapatmak isterdi, ben o kafesi parçalamak istediğimde ellerim yara alırdı fakat yaralarımı babam sarar, annem ise ilaç getirmek yerine kafesi tekrardan inşa ederdi.

"Her şeyin bir sebebi olur," derdi babam beni anneme her kızdığım zaman. "Sebepler canını yaktığı zaman bile huzuru hissedersin çünkü aslında gerçekleri görürsün."

Annemin sebebi, belki de zihninin içindeydi; ben belki de annemin zihninin içinden ibarettim.

Acıyla başımı kaldırdım ve raflara çaresiz bir şekilde bakarken ilk başta gözlerimi kaçırdım fakat sonra tekrardan rafa başımı çevirdiğimde dosyada yazılı olan o isimle karşılaştım ve elimdeki dosya daha fazla titremeye başladı.

Korel E. Erezli.

Karşılaştığım bu isim ilk önce korkmama, ardından gülümsememe, ardından öfkelenmeme ve en sonunda çözüm bayrağının tam karşımda olabileceğine inanmama sebep oldu.

Korel bunu biliyordu, Korel bunu bildiği halde beni buraya getirmişti ve bu bana karşı güvenini mi gösteriyordu, beni denediğini mi, anlayamıyordum.

Elimdeki dosyayı koltuğumun altına sıkıştırdım ve parmaklarımın ucunda yükselerek Korel'in isminin yazdığı dosyayı yavaşça rafından çekerek parmaklarımın arasında tuttum.

Korel'in dosyası, annemin dosyasına göre o kadar kalındı ki şaşkınlıkla gözlerim irileşti ve bir yandan da kapıya doğru baktım.

Korel'in isminin yazılı olduğu dosya, sanki benim kırmaya çalıştığım ama kıramadığım demir bir kapının anahtarıydı ve bu kadar basit ulaşabilmek tahmin ettiğim bir şey değildi.

Annemin dosyasını açmaya cesaretim yoktu fakat Korel'in dosyasını açmak için kendimi o kadar cesur hissediyordum ki bu kanımın daha hızlı pompalanmasına sebep oluyordu.

Koridorda adım sesleri duyuldu ve bana verilen az bir sürenin de tükendiğini fark ettiğimde elim ayağım birbirine dolaştı; koltuğumun altına sıkıştırdığım dosya yere düştü ve elimde duran Korel'in dosyasını rafa koyup koymamak arasında kararsız kaldım.

Adım sesleri yaklaştı ve bir anda ne yapacağımı bilemesem de hızlı bir şekilde Korel'in dosyasını açtım. Dosyanın içinden iki fotoğraf karesi yere düştüğünde dosyayı hızlı bir şekilde kapatıp rafına koydum.

Yere düşen fotoğrafları hızlı bir şekilde eğilip aldım ve tam cebime sokmak için hamle yaptığımda Korel'in fotoğraf karesindeki o yüzüyle karşı karşıya geldim.

Bir odadaydı, odanın en çok dikkat çeken detayı duvarlardaki lekeler ve yazılardı, yazılar okunmuyordu. Odada sadece tek bir yatak vardı, pencerelerde ise parmaklıklar. Korel, yatağın üzerinde oturuyordu, bakışları direkt kadrajdaydı, üzerinde beyaz bir önlük vardı.

Korel'in göğsünün üstünde kan lekeleri vardı.

Korel'in elinde ölen beyaz bir güvercin vardı.

Korel'in yüzünde kanlı tırnak izleri vardı.

Diğer fotoğrafa bakmadan iki fotoğrafı da arka cebime sıkıştırdım ve yere düşen dosyayı almak için çöktüğümde başımın şiddetli bir şekilde döndüğünü ve midemin bulandığını hissettim.

Çöktüğüm yerde derin nefesler alıp kendime gelmeye çalışırken, "Minel," diye fısıldadığını işittim ve başımı yavaşça kaldırıp ona baktım. "Ne yapıyorsun orada?"

Fotoğraf karesindeki bakışları aklıma geldiğinde değiştiğini anladım.

Korel'in bakışlarında şu an bulunan ifadesizliğin geçmiş gölgesinde korku vardı. Parmaklarının arasında can veren kuş, onun elleri şu an bana uzanıyordu. "Kalk hadi," dedi uzattığı eliyle. "İyi misin?"

Ellerine baktım, avuç içlerinde bile izler vardı, parmaklarının köşelerini kanatmıştı.

Korel'in ellerinde geçmişin izleri vardı.

Dosyayı elime aldıktan sonra onun elini tutmadan yerden destek alarak ayağa kalktım. "İyiyim, sadece burası çok havasız."

"Dosyaya baktın mı?" diye sordu ve bana doğru yürüdü. Ben ise refleks olarak geriye doğru gittim. Korel'in kaşları çatıldı, üzerime gelmeyi bıraktı.

"Bakmadım." Ondan korkmuyordum, onun geçmişi beni ürpertiyordu. "Bu dosyayı yanıma almak istiyorum, bunu yapabilir miyiz?"

Korel, kısa bir an düşündü ve başını sallayarak "Olur," diyerek beni onayladı. Başımı aşağı yukarı salladım. Korel ise "Çıkalım," diyerek arkasını döndü ve önden yürümeye başladı.

"Adım sesleri kime aitmiş?" diye sorduğumda çoktan yukarıya doğru tırmanan merdiveni bile geçmiştik.

"Güvenlik," dedi. "Şansımıza odaya kadar gelmedi."

"Yakalanırsak ne olurdu?" diye sordum.

"Gerçekten yakalanmış olurduk," dedi ve rutubetli koridorda hızlı adımlarla yürümeye devam etti. "Avuçlarına almaları daha kolay olurdu."

Hiçbir şey söylemedim ve arka cebimde taşıdığım fotoğraf karesinin çığlık çığlığa bağırdığını düşündüğümde aslında önümde yürüyen adamın, koca bir asır kadar acı çektiğini anlayabiliyordum.

Korel acı çeker miydi?

Korel belki de acı çekmeyi severdi.

Merkez'in içine tekrardan girdiğimizde neredeyse etrafta hiç kimse kalmamıştı. Korel, benden epey ileride yürüyordu ve sanki beni yine görmezden gelmeye başlamıştı.

"Korel," diye seslendim fakat duymadı. Kantin kapısından içeriye girip çıkış kapısına doğru yürümeye başladığında "Korel!" diye tekrardan seslendim ve adımlarının yavaşlamasına sebep oldum.

"Ne oldu Turuncu?" diye sordu ve omzunun üzerinden bana baktı.

İçimden bir ses, beni denediğini haykırıyordu ve tepkilerini ölçmek istediğim için yeni bir yöntem deneyerek "Gördüm," diyerek hemen yanına gittim ve kolundan çekerek bana dönmesini sağladım. "Orada senin de dosyan vardı."

Yüzündeki ifadede hiçbir değişim olmadı ve "Olabilir," diye mırıldandı. "Bu sakladığım bir şey değildi." Rahattı. Duruşu, bakışları, sesi. Her anlamda rahattı ama beni rahatsız eden bir şeyler vardı, bunu çözemiyordum. "İçine baktın mı?" diye sordu, sesi korkusuzdu.

Kafamı iki yana salladım ve "Hayır," diyerek hem dürüst davrandım hem de yalan söyledim. "Fakat vaktim olsaydı, emin ol bakardım."

Korel, belli belirsiz tebessüm etti. "O dosyanın içinde yazanların çoğu yalan," dedi ve elimdeki annemin dosyasına baktı. "Aynı senin elinde tuttuğun annenin dosyasında yazanlar gibi. Şunu çantana koy, ışıldak gibi taşımaktan vazgeç."

Dosyayı hızlı bir şekilde çantama koydum. "Yalan olduğuna nasıl inanacağım?"

Korel, ellerini cebine koydu ve kaşlarını kaldırdı. "Doğru olduğuna nasıl inanacaksın?"

"Korel," dedim ve saçlarımı geriye doğru attım. "Bana gün içerisinde kaç tane duygu yaşattığının farkında mısın? İlk önce öfkelendiriyor, sonrasında gerçekleri önüme sunuyor, sonrasında da yalanlıyorsun." Başımı iki yana salladım. "Neye inanacağım, sana mı, gerçeklere mi?"

"Söylesene," dedi ve başını omzuna doğru yatırdı. "Ben mi daha gerçeğim, gerçekler mi?"

Oluşturduğum ve inandığım bütün gerçekler yalan çıkmıştı, gerçek sandığım herkesin ise gizlediği detaylara takılıp düşüyordum. "Bazen kendimi gerçekten delirmiş gibi hissediyorum," diye mırıldandım. "Artık kaçacak hiçbir yerim kalmadı ve ben kaçmalara alışık biriydim."

Korel cebine soktuğu elini çıkardı ve avucunun içinde buruşuk duran kâğıdı bana doğru uzattı. "Senin kaçışın bu."

Uzattığı kâğıdı elime aldığımda öğle saatlerinde bana ön elemeler için verilen broşür olduğunu fark ettim. "Sen bunu nasıl?"

"Refleks ve hız," dedi hızlı bir şekilde. "Neden o kıza gitmeyeceğini söyledin?"

"Sen bunu nasıl?" dediğimde yine lafımı böldü.

"Dudak okuma." Elimden broşürü aldı ve buruşturulan yerlerini düzelterek gözüme soktu. "Neden o kıza gitmeyeceğini söyledin? Yönelimlerinden ötürü mü yoksa bu yarışmaya katılmayacak mısın?"

"Yönelimiyle ilgilenmiyorum," dedim omzumu kaldırıp indirerek. "Yalan söylemedim, o yarışmaya katılmayacağım."

"Neden?" dedi sorgusunun üzerine bastırarak. "Neden kaçtığın bir hayalinden vazgeçiyorsun?"

Duraksadım ve açık bir şekilde yüzündeki öfkeyi gördüm. "Yoruldum," dedim dürüstlükle. "Birçok şeyle uğraşırken dansa zaman bile ayıramadım ve o seçmeleri kazanma ihtimalim bile yok. Farkında olsan bile umursamadığın şeyler var Korel Erezli fakat öldü sandığım babamın yaşıyor olduğuyla burun burunayım. Annemin denek olduğunu öğrendim. Şehirde lanet bir katil var her an kimin öleceği bile belli olmuyor, bu katil ise her an çevremizdeymiş gibi hissediyorum."

Ürperdim ve ellerimi kollarıma sardım. "Sence dansa zaman ayırmak şımarıklık değil mi?"

"Değil," dedi net bir sesle ve elinde tuttuğu broşürü elimi çekerek avucumun içine sertçe yerleştirdi. "Hiçbir zaman babanın öldüğüne inanmadın," dedi bir gerçeği yüzüme vurarak. "Hiçbir zaman annenin normal olduğunu da düşünmedin değil mi? Ve o sikik katil ise senin umurunda bile değil." Kaşları çatıldı. "Bahanelerle uğraşmaktan vazgeç, o yarışmadan korkuyorsun ve bu yüzden de kaçıyorsun. Kaçışın olan danstan kaçıyorsun."

Söyledikleri öfkelenmeme sebep olduğunda elimdeki broşürü avucumun içinde ezdim ve "Yarışmadan korkmuyorum," diyerek ona diklendim. "Sadece çalışmadım ve çalışsam yapabileceğimi biliyorum."

"Turuncu cüce," dedi alayla. "O yarışmaya ne kadar çok katılmak istediğin bakışlarından anlaşılmıyor mu sanıyorsun?"

Benim bile farkında olmadığım detayların Korel'in cümleleriyle önüme dökülmesi ve o an farkına varmam şaşırtmaya başlamıştı. Aslında içten içe o yarışmaya ne kadar katılmak istediğimi yeni fark ediyordum çünkü günlerdir hissedemediğim hislerim, yeni yeni gün yüzüne çıkıyordu.

"Zor," dedim üzgün bir sesle. "Hiç çalışamadım, ön elemeyi bile geçemem ve şartlara uymayan bir şey var ki ben tekim, çift isteniyor."

Korel sertçe boynunu çıtlattı ve "Bana zordan sakın bahsetme," diye homurdandı. "En sevmediğim kelime zordur ve sen bir şeylere zor diyemezsin."

Bıkkın bir tonuyla "Ne istiyorsun?" dedim. "O elemeye tek başıma katılıp kendimi rezil etmemi mi?"

"Şunu söylemeyi kes," dedi ve kolumdan sertçe tutarak beni kendine çekti. "Kaybetmeyi hazmedemeyecek kadar güzel dans ediyorsun sen çilli cüce."

Korel'i belki de tanıdım tanıyalı bana olan ilk iltifatı, belki de ilk güzel cümlesiydi. Yüzümde bir tebessüm oluşurken "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum ve aptal gibi ona baktım.

"Gerçekten," dedi yineleyerek. "Benim seni götürdüğüm hocanın yanına yine gideceksin ve o elemelere hazırlanacaksın. Sen kaybedemezsin."

"Şansım yok," dedim başımı eğerek. "Çift isteniyor ve götürdüğün hoca ne kadar başarılı olsa da benim çalışacağım yer bireysel olmamalı çünkü ben o dansa tek katılmayacağım, rakiplerim olacak."

Korel, bakışlarını benden ayırdı ve başka yöne birkaç saniye baktıktan sonra "Tamamdır," diyerek tuttuğu kolumu bıraktı. "Aklımda bir yer var ve seni oraya götüreceğim ama tek bir şart," bekledi ve gözlerimin içine baktı, "özgün ol turuncu, özgün ve farklı; diğerlerinden kendini ayır, ayır ki dikkat çektiğinde farklı olduğun anlaşılsın."

Gözlerimdeki rengin koyulaştığını ve sanki farklı renkteki ışıkların üzerime doğru yağdığını hissettim. "Korel," dedim tereddütle. "Bakışlarında ilk defa farklı bir şeyler görüyorum ve bunun adı inanç." Gülümsediğimde onun da yüzü gülümsedi. "Sen bana inanıyorsun."

Korel, başını yavaşça aşağı yukarı salladı ve "Akşam dokuz civarı," diyerek parmağını şaklattı. "Hazırlan, seni almaya geleceğim ve farklı bir yere götüreceğim." Arkasını döndü, tam gideceği sırada duraksadı ve tekrardan bana baktı. "Tek kişi olmayı ise umursama, seninle ön elemelere katılacağım ve finalde tek başına dans ettiğinde kimse tek olduğunu bile fark etmeyecek."

Topuklu ayakkabılarını ayağıma geçirmek için hamle yaptığımda durdum ve odamın kapısına doğru baktım.

Amcam eve geldiğimde beni dört kere aradığı için ve cevap vermediğim için deliye dönmüştü. Ondan yorgunum bahanesiyle kaçmıştım ve odama iki kere girdiğinde de uyuyor numarası yapmak zorunda kalmıştım.

Evden kaçmak zorunda kalacaktım ve bunu küçüklüğümden beri yapsam da şimdi epey zorlanacakmışım gibi geliyordu çünkü üzerime giydiğim elbiseden dolayı tırmanarak aşağı inmek epey zorlayıcıydı.

Duruşumu dikleştirerek aynaya odaklandım ve üzerime giydiğim bordo, kısa elbiseye baktım. Lise mezuniyetim için aldığım fakat giymediğim bu elbise dolabımın köhne yerlerinde güveler tarafından çürümeye yüz tutmuştu fakat bu gece nedense çıkarma gereksinimi hissetmiştim.

İp askılıydı ve göğüs tarafı kalp şeklinde geliyor, aşağı doğru ise dapdar iniyordu. Elbise boyumun uzadığına inanmama sebep olmuştu çünkü ilk aldığım zamanki gibi durmuyordu, boyu baldırlarımdaydı.

Kaşlarım çatıldı ve abartılı olduğum düşüncesi zihnimi kurcaladı. Saçlarımı tepede dağınık bir şekilde toplamıştım ve birkaç tutam saç yüzüme doğru düşüyordu.

Makyaj olarak ise rimel ve dudaklarım için ten rengi bir ruj tercih etmiştim.

Kaşlarım tekrardan çatıldı ve başımı iki yana sallayarak saate baktım. Dokuza üç vardı.

"Aptal," diye homurdandım. "Ne vardı bu kadar özenecek?"

Kendimi o yabancı lise dizilerindeki kızlar gibi hissetmiştim. İlk buluşmaya giderlerdi, süslenirlerdi, bir partiye katılırlardı, partinin sonunda oğlanla beraber... "Minel!" diye inledim. "Kapa şu beynini."

Yerde duran dans ayakkabılarımı, ceketimi ve sırt çantamı elime aldıktan sonra evin kapısının sesini duydum ve dehşetle kapıya doğru bakarken Hazal Hanım'ın sesini duydum. Derin bir nefes aldıktan sonra işimin daha da kolaylaşacağını düşündüm ve pencereye doğru yürüdüm. Yatağa dönüp baktığımda ise yapay bir şişkinlikten başka hiçbir şey görmedim.

Bu evden hep aynı numarayı deneyerek kaçmıştım.

Amcam ise bu yorganın altına yastık koyma numarasını hiç yememişti.

Bugün şans benden yana olsun istiyordum.

Pencereden aşağıya doğru baktım ve sırt çantamı ceketimle beraber boşluğa doğru attım. Sırt çantam ile ceketim aşağıdaki çimenliklere düştükten sonra ayakkabılarımı da attım ve bacağımı pencerenin pervazına yerleştirdiğimde üzerimdeki elbisenin yukarıya doğru çıktığını ve ipin sökülme sesinin geldiğini duydum.

Kilo mu almıştım?

Aslında üzerimdeki elbise oldukça sadeydi ve bir lise mezuniyetinde bile giyilebilecek kadar naif duruyordu, beni rahatsız eden büyük ihtimal Korel'di.

Pervazdan iki bacağımı dışarıya attıktan sonra hemen pencerenin yanındaki doğalgaz borusunu sağ elimle tuttum ve gözlerimi kapatarak "Sakin ol," diye mırıldandım. "Sakin ol, sakin ol, sakin ol."

Bir adımımı doğal gaz borusunun kenarına koyduktan sonra diğer elimi de sardım ve tek güvencem olan diğer bacağımı da pervazdan çektim. Ellerimi yavaş yavaş hareket ettirerek aşağıya doğru

inmeye başladığımda nefesim kesiliyordu, üzerimdeki elbise ise kalçama kadar yükselmişti. Bir yandan da duvardan destek alıyordum.

"Aptal Minel," dedim öfkeyle. "Cüce Minel. Elbise seni yesin Minel!" Çıplak ayaklarım duvara sürtündükçe canım yanıyordu ve ellerimdeki güç gitgide azalıyordu. "Çilli Cücel" diye inledim. "Düşersen seni öldürürüm."

Yolun yarısını bitirdiğimde aklıma Korel'in buraya tırmanmasının ne kadar kolay olabileceği geldi. "Sınk herif," diye homurdandım. "İki adımda yukarıdasın değil mi? Zürafa."

Son birkaç adımım daha kaldığında arkamdan bir ses yükseldi ve "Manzara çok iyiymiş," diyen Korel'in sesini duydum. Ayağımı koyacağım yeri şaşırdığımda elim kuvvetini kaybetti ve geriye doğru kaydım. Tam düşeceğim sırada Korel, beni belimden yakaladı ve bir bacağım yan kayarken diğer bacağım havada kaldı. Korel, yüzüm yerine kalçalarıma doğru baktı, ardından gülümsedi. "Manzara gitgide güzelleşiyor. Güneş mi açıyor ne?"

Nefes nefese yüzüne baktıktan sonra "Yardım et!" diye inledim. "Böyle kaldım, bacağım ayrılacak."

"Halimden memnunum," dedi alayla. "Söylesene, bu boya ve bu fiziğe o kalçalar fazla değil mi?"

"İğrençleşme," diye homurdandım ve yumruğumu omzuna geçirdim. "İndir buradan, bacağım acıyor."

"Bir şey olmaz," dedi kalçama bakarak. "Dansçısın sen, alışıksındır bacağını ayırmaya."

"Korel!" diye bağırdım ve hemen ardından ağzımı kapattım. Başımı kaldırıp pencereye doğru baktım ve hemen ardından "İndir," diye fısıldadım. "Amcam bizi böyle görürse canıma okur, anlıyor musun?"

"Neden?" diye sordu. "Güzel bir pozisyon."

Dişlerimi birbirine bastırdım ve "Kahretsin," diyerek hırladım. "Sen ne zamandan beri buradasın, motosikletine susturucu mu taktın?"

"Çantanı ve ayakkabılarını aşağı attığından beri," dedi. "Motosikleti ileriye park ettim çünkü bu yolu deneyeceğini biliyordum. Amcan sesi duymasın istedim."

"Çok akıllısın." Sinirle bacağımı çekmeye çalıştım fakat Korel belimi daha sıkı sardı.

"Kiminle konuşuyordun sen az önce?"

"Kendimle," diye inledim. "Bacağım yanıyor!"

"Zürafa?" diye sordu. "Kendine zürafa mı diyordun?"

Başımı iki yana salladım. "Zürafa sensin."

"Öyle mi?" diye sordu ve kalçama doğru baktı. "Pigme seni." Yavaşça beni kucağında havaya doğru kaldırdı ve bacağımı oradan kurtardı. Bacaklarım havada sallanırken beni biraz daha yukarıya doğru kaldırdı ve onunla aynı hizaya gelmeme sebep oldu. Ayaklarım ölü gibi sallanıyordu. "Pigme Zürafa'nın boyuna yetişti, bak bakalım buradan dünya nasıl?"

Kaşlarımı çatarak aşağıda sallanan ayaklarımla dizlerine vurdum. "İndir beni, öldürürüm seni."

Korel, kısık bir sesle güldü ve gözlerinin etrafında çizgiler oluştu. Sigara kokusu ve bilindik kül kokusu her zamanki gibi üzerindeydi. Saçlarına sanki bugün önem vermiş gibi görünüyordu ve o kadar da dağınık görünmüyordu. Sakalları gitgide gürleşiyordu, gözleri ise diğer günlere nazaran daha az yorgun bakıyordu.

Bir anda beni yere bıraktığında ayaklarımın üzerine düştüm ve "Ah!" diye bağırdım. "Yavaş olsana!"

"Al eşyalarını," dedi. Yere attığım ayakkabılarımı, çantamı ve ceketimi gösterdi. "Zaman kaybetmeyelim."

"Zürafa herif," diyerek kısık sesle mırıldandım ve eşyalarımı yerden alarak onu takip etmeye başladım. Korel, bana baktı ve tekrardan başını çevirdi; üzerimdeki kıyafetlere dalga geçermiş gibi hiçbir şey söylememişti.

Hızlı bir şekilde ayakkabıları ayağıma giydikten sonra ona yetişmek için koşmaya başladım fakat topuklulara alışık olmadığım için birkaç kere ayağım burkuldu.

Motosikletin yanına geldiğimizde hızlı bir şekilde motosikletine bindi ve başıyla arka tarafı işaret etti.

"Bu elbiseyle nasıl bineceğim?" diyerek aptal gibi Korel'e sordum. Korel ise bana baktı ve "Ne yapacağız?" diye sordu. "Pantolonumu çıkarıp vermemi ister misin?"

"Versene," dedim ciddiyetle. "Rahatımı düşündüğün için teşekkürler."

Korel, motosikletten indi ve "Öyle mi dersin?" diye sorduktan sonra altındaki koyu kotunun kemerini açtıktan sonra düğmesini açtı ve fermuarını indirdi. Bir an ona inanmasam da aşağı indirmek için

hamle yaptığında "Şaka!" diye bağırdım. "Şaka yaptım, yemin ederim. Ne yapıyorsun?"

"Ben ciddiydim?" dedi pantolonun kemer taraflarını tutmaya devam ederken. "Motosiklete bindiğinde dikiz aynasından altına giydiğin pembe külotuna gözlerim kaysın istemeyiz."

Gözlerim irileşti ve altıma giydiğim külotun rengini düşündükten sonra, "Senin yaptığın sapıklık!" diyerek zıpladım ve omzuna yumruk attım. "Bakmaman lazımdı."

"Yok canım?" dedi başını eğerek. Pantolonun düğmesini kapattıktan sonra fermuarı çekti ve kemeri bağladı. "Güzel bir yolculuk olacak o halde?"

Tekrardan motosiklete bindi ve benim de binmemi bekledi.

Hızlı bir şekilde ve utançla motosikletin arkasına iki bacağımı açarak bindikten sonra elimde tuttuğum çantayı sırtıma geçirdim ve ceketi giymeden bacaklarımı kapatsın diye üzerine örttüm. Korel, dikiz aynasından bana baktı ve gözleri bacaklarıma doğru kaydı. Yüzünde yapay bir hayal kırıklığı oluşurken "Yüce pembe külotlar aşkına," diyerek söylendi. "Çok gizemli."

"Yeter," dedim utançla. "Şunu yapmaktan vazgeç, utandığımın farkındasın."

Başını çevirerek bana baktı ve gözleri dudaklarıma doğru kaydı, ardından tekrardan gözlerime tırmandı. "Dudaklarına ruj mu sürdün sen?"

Bir süre daha bana baktıktan sonra başını çevirdi ve önünde duran kaskı bana uzattıktan sonra takmamı bekledi, ikiletmeden kaskı başıma geçirdiğimde o kask takmadı ve motosikletin motorunu çalıştırarak olduğumuz yerden hareket etmemizi sağladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum dakikalar sonra. Ellerim onun beline sarılmak yerine, motosikletin arka kasasından tutuyordu.

"Seveceğin bir yere," dedi. Motosikleti yine hızlı kullanıyordu fakat ana yollardan gitmek yerine ara sokakları tercih ediyordu, bu yüzden daha az tehlikeliydi.

"Kaç senedir motosiklet kullanıyorsun?" diye sordum.

"On dört yaşımda abim öğretti." Biraz daha gazı alevlendirdi. "Arabaları da severim fakat motosiklet benim için ayrıdır Turuncu Bir gün sebebini anlatırım."

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ve yıldızları gördüğümde hafifçe tebessüm ettim. Bu akşam hava serin olsa da gökyüzünde yıldızlar varlığını sürdürüyordu. Hem serin olması hem motosikletin yaptığı rüzgâr, çıplak bacaklarıma ve kollarıma şok etkisi yaratıyordu. Bacaklarımın arasına sıkıştırdığım ceketi ise giymeye hiç niyetim yoktu.

"Üşüyor musun?" diye sordu. Dikiz aynasından ona baktığımda beni izlediğini gördüm.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Fakat o ceketi giymeyeceğim."

Korel'in kaşları çatıldı. Üzerine kalın, koyu gri bol bir gömlek giymişti ve bu gömlek onu ısıtıyor gibi duruyordu. "Üşüme diye motosikleti karıncalarla birlikte sürüyorum Cüce," dedi öfkeyle. "Şu ceketi üzerine giy, pembe külotuna bakmayacağım."

"Hayır," dedim sinirle. "Ve şunu söyleyip durma."

Dikiz aynasından yüzüne baktım ve bana bakmadığını gördüm; yüzünde öfke ve bıkkınlık var gibiydi. Tepkimden emindi, tepkim ise ona bu motosikleti ölüme sürdürecekmiş gibi hissediyordu.

Hızlı bir şekilde ellerimi motosikletin kasa tarafından çektim ve Korel'in beline sardıktan sonra avuç içlerimi karnına bastırdım ve yanağımı sırtına yasladım. Sıcacık teni ve yumuşak gömleği tenimle buluştuğunda daha fazla sarıldım, gözlerimi ise kapattım. "Böyle de ısınabilirim."

Korel'in motosikleti yavaşlattığını hissettim ve duruşu dikleşti. "Biliyor musun," dedi ve bağırmasına bile gerek kalmayacak şekilde yavaş kullandığını anladım. "Beni şaşırtman beni keyiflendiriyor ve bu keyif bana koca bir şişe içkiyi bitirmişim gibi hissettiriyor."

Gülümsedim ve avuç içlerimi karnına daha fazla bastırdım. "Biliyor musun," diye sordum. "Beni şaşırtman beni de keyiflendiriyor ve bu keyif bana koca bir kavanoz fındık ezmesi yemişim gibi hissettiriyor."

Ağaçlık bir alana motosikletle girdiğimizde taşlardan dolayı sarsılıyorduk. Uzaktan müzik sesi geliyordu ve göğe doğru yükselen ateşin dumanı gökyüzünün daha siyah bir renk almasına sebep olmuştu.

"Bana açık alan dememiştin," dedim tedirginlikle. "Söyleseydin topuklu dans ayakkabılarımı getirmezdim."

"Sorun değil," dedi ve omzunu indirip kaldırdı. "Kimse kimseye dikkat etmez ve rahat edemezsen çıplak ayakla dursun."

Gitgide müzik sesi yükseldi ve yaklaştığımızı anladım; Korel, motosikleti yavaş yavaş durdurmaya başladı, tam o sırada ağaçlıkların arasındaki alanı ve insanları görmeye başladım.

"Çekinmem gerekmiyor değil mi?" diye sordum ve Korel motosikleti durdurdu.

"Benim yanımdayken mi?" dedi ve motosikletten indikten sonra başıyla işaret verdi. "Hayır. Çekinmeni gerektirecek bir şey yok, herkes kendi halinde olacak."

Onu onayladım ve elbiseme dikkat ederek motosikletten indim. Topuklu ayakkabılarım yere değer değmez çimene battı ve yürümekte zorlanacağımı anladım fakat Korel'e belli etmemeye çalıştım.

"Yanımdan ayrılma yeter," dedi ciddiyetle. "İnsanların kafası pek yerinde olmaz, kafası yerinde olmayan insan da ne yaptığını hatırlamaz."

Beraber o ormanın ortasındaki meydana doğru yürümeye başladık; Korel hemen yanımda yürüyordu ve eli hafifçe sırtıma değiyordu, bu sahiplenen bir hareket gibi görünse de her an düşeceğimin farkında olduğunu düşünüyordum.

Ağaçların arasından meydana ulaştığımızda müzik sesi o kadar yüksekti ki yüzümü buruşturmak zorunda kaldım.

Hip hop tarzında şarkılar çalıyordu fakat viyolinin sesi de karmaşık bir ezgiyle eşlik ediyordu. Geriden yükselen elektronik müzik sesi ise baş döndürücü bir etkiye sahipti. Müzik bazen yükseliyor, bazen alçalıyordu.

Çimenlik bir alandı ve yukarıya doğru tırmanan yokuşlarda çadırlar vardı. Işıklandırmalar direklere asılan küçük renkli lambalardı, eskimiş bir ev hemen alanın yanındaydı ve duvara yansıma yapılıyordu. Yansımadaki görüntüler ise akıl alır gibi değildi; değişen şekiller, insan yüzleri, renkler de baş döndürücü bir etkiye sahipti.

Ortada variller duruyordu ve bazı variller masa gibi kullanılırken, bazı varillerin içinde ateş yanıyordu. Yerlerde ise az da olsa renkli armut koltuklardan vardı.

Gözlerim insanlara iliştiğinde aslında gerçekten dikkat çekmeyeceğimi anlamıştım.

Kadınların üzerinde öylesine giyilmiş kıyafetler vardı ve kimsenin üzerine dikkat etmediği açıktı. Açık giyinen de vardı, normal giyinen

de. Bir kadın sadece sutyeni ile ortada deli gibi dans ederken, başka bir kadın üzerine giydiği kazağıyla durduğu varilin önünde yavaş yavaş başını sallayarak şarkıya ritim tutturuyordu.

Ne çok kalabalıktı ne de az insan vardı. Yüz belki de yüz elli kişiden oluşuyordu. Benim gibi topuklu ayakkabı giyen de vardı, çıplak ayaklarıyla duran da. Ortada çoğu kişi delirmiş gibi dans ediyordu, DJ kabininde ise birisi kendini kaptırmış şekilde eliyle şarkıya eşlik ediyor, bir yandan da şişesinden içkisini yudumluyordu.

Ellerinde plastik bardaklar vardı, içinde bira, viski ve belki de bilmediğim içkiler vardı.

Kucak dansı yapan da vardı, romantik bir şekilde dans eden de.

Burası küçük dünya gibiydi, her çeşit insan yer alıyordu fakat dünyadan tek bir farkı vardı; burası barış içindeydi.

En çok dikkatimi çeken ise çoğu insanın gözünde gece olmasına rağmen güneş gözlüğü vardı.

"Nasıl?" dedi Korel ve yanından geçen insanların selamına başıyla karşılık verdi. "Beğendin mi?"

Boş bir varil masanın yanına gittik ve elimde tuttuğum ceketi üzerime geçirerek "Çok," diye mırıldandım. "Çok güzel ve tuhaf. Bir o kadar da özgün, özgünlüğünün yanında barış içinde. Herkes gerçekten kendi halinde ve kimse kimseyi yargılamıyor."

Mesela hemen sağ tarafımda iki kadın deli gibi öpüşüyordu ve kimse onlara ayıplar gibi bakmıyor, laf söylemiyordu. Herkes kendi hayatını yaşıyordu.

"Öyle," dedi Korel ve her yanından geçen kişinin Korel'e selam verdiğini fark ettim. Benimle ise bakışları bile kesişmiyordu. "Kendimi en rahat hissettiğim yerlerden biridir."

Başımı aşağı yukarı salladım ve "Böyle yerleri seviyorsun, değil mi?" diye sordum. "Ucuz," duraksadım, "yani insanlar değil, ortam ucuz. Klasik insanlar yok, kimse kimseye bir şey kanıtlamaya çalışmıyor."

Korel, hemen yanımızdan geçen ve elinde iki bira olan adamın elinden biralarını aldı ve birini benim önüme koydu, diğerini ise elinde tuttu. Adam Korel ile göz göze geldi ve selam verdi.

"Böyle yerler benim mabedim," dedi sakince. "Böyle yerler benliğim. Pahalı insan olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Her

insan ucuzdur fakat maske takarlar. Böyle yerler maske takılmayan yerlerden birisi ve kendimi rahat hissediyorum."

"Haklısın," diye mırıldandım. "Belki yanlış anlayacaksın fakat seni böyle yerlere yakıştırıyorum, diğer türlüsü üzerine yapay duruyormuş gibi."

Korel, tebessüm etti ve elindeki pet bardaktaki birayı kafasına dikti. Aldığı büyük yudumlar, âdem elmasının sürekli hareket etmesine sebep oldu.

"Ailenden farklısın," diyerek cesurca ona düşüncelerimi belirttim. "Ağabeyin lüksü seviyor gibi, baban ise otoriter duruyor. Sende ise bunların hiçbiri yok."

Korel'in dudaklarının arasındaki bardak titrer gibi oldu. Yavaş yavaş uzaklaştırdı ve gözlerini bana bakmayarak kıstı. "İkisine de çok benzediğimi söylesem bana inanır mısın?"

"Hayır," dedim hızlıca. "Gördüğüm kadarıyla hiç benzemiyorsunuz."

"Sen gördüğün kadarına bakıyorsun," dedi net bir sesle. "Ruhumuzu göremiyorsun."

"Haklısın ama ruhunuzun benzediğini sen nasıl fark ettin?" diye sordum. "Bunun için bir olay yaşamış olmanız gerekiyor."

Korel, başını aşağı yukarı salladı. "Babama benziyorum, ağabeyimin ise aynısıyım."

Dedikleri hem tereddüde düşmeme sebep oldu hem de şaşırmama. "Ağabeyin gibi lüks bir arabaya binmezsin mesela?" dedim, cümlem soru soruyormuş gibiydi.

"Yanlış," dedi ve bana baktı. "Bir amacım ve sonucunda kazanacağım bir yarış varsa en kalın maskeleri bile takarım."

Yutkundum ve sonbahar bakışlarındaki anlamı çözmeye çalıştım. "Seni ne zaman tanıyabileceğim?" diye sordum. "Ne zaman seni kolayca çözebileceğim?"

Gözlerini devirdi ve birasından hızlı yudumları tekrardan aldı. "Ben kendimi çözdüğüm zaman."

"Sen kendini çözdüğün zaman," diyerek dediğini tekrar ettim ve bende elimdeki biradan yavaşça içtim; tuhaf bir şekilde en rahat içtiğim içki biraydı. "Pekâlâ o zaman," dedim ve tamamen bedenimi ona

döndürdüm. "Korhan o gece seni korudu ve kaçmana izin verdi," sesim öfkeli çıktı, kaşlarım ise çatıldı, "sen bunu yapmazdın, değil mi?"

"Turuncu turuncu turuncu," dedi başını sallayarak. "Bir çıkarım varsa yapmayacağım şey yok benim," diye söylendi. "Ağabeyim de öyle ve ben oradan kaçmadım, sadece durmak istemedim."

"Öyle mi?" dedim alayla. "Açıkça kaçtın ve beni geride bıraktın." Son söylediğim cümle alayla bakmasına sebep oldu. "Tamam, biliyorum ben umrunda değilim ama arkamı döndüğüm saniye yok olmana gerek yoktu Korel."

"Ben sana oraya gel demedim," dedi Korel çenesini kaldırarak. "Sen peşimden geldin ve senin oradaki varlığını bile unuttum."

"Yalan söylüyorsun," dedim kızgınlıkla. "O aynayı kırdığında bana bakışını asla ama asla unutmayacağım. Söylesene, neden bu işlerle hep senin alakan olduğunu düşünüyorum."

Korel, sırıttı ve "Alakam olduğunu düşünmeyen birini göster bana," dedi. "Adım izlerimi bile sayacak insanlar biliyorum."

"Korel." Derin bir nefes aldım. "Sence bu olanlar normal şeyler mi? Rahatlığın sinirlerimi bozuyor."

Alt dudağını öne doğru çıkardı ve kaşlarını kaldırdı. "Biliyor musun, o sikik Prometheus benim üzerimden geçmediği sürece kime ne yaptığı umurumda değil."

"Bencil herif," dedim ve başımı çevirdim. "Orada katledilen kişinin Kartal olması bütün şüpheleri senin üzerine çekecek, haberin olsun."

Korel, elinde tuttuğu bardağı varilin üzerine koydu ve "Erdem mi?" diye sordu. Başımı çevirdiğimde yüzünde az da olsa şaşkınlık gördüm. "Emin misin?"

"Bilmiyormuş gibi davranma," diye söylendim. "Orada katledilen kişi Erdem yani Kartal."

Gözlerini irileştirdi ve bakışlarını yavaş yavaş benden ayırarak "Vay," diye mırıldandı. "Desene birisi sürekli okları bana atıyor."

"Birisi dediğin kim?" diye sordum. "Küfür ederek bahsettiğin Prometheus kimsenin değil, bizim bulunduğumuz çevrede dolanıyor. Umursamazlığının sebebi ne?"

Korel bıkkın bir şekilde nefes verdi ve "Bak ne var biliyor musun," diye homurdandı. "Gerçekten umrumda değil, Prometheus'un ensemde nefesini hissetsem gülümserim."

Söylediği cümle tuhaf bir şekilde ona bakmama sebep oldu. "Neden?"

Korel, boynunu çıtlattı ve birasındaki son yudumları da içti. "Ölümü sanatla birleştiriyor ve caniliğini görsel bir şölene döndürüyor. Böyle bir ölümü kim istemez?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve "Ben istemem ve Prometheus'a hayran gibi konuşuyorsun," diyerek koluna hafifçe yumruk attım. "Bu hasta bir düşünce."

"Blah blah blah," dedi gözlerini devirerek. "Hangi düşüncem sağlıklı ki?"

Bir adam yanımıza geldi ve Korel'in omzuna yavaşça vurarak ayaküstü birkaç muhabbet etti, bakışları bana bir an bile dönmedi. Elinde tuttuğu küçük pet bardakları varilimize koyduktan sonra Korel'in avucunun içine bir şey bıraktı ve "Seveceksin," diyerek gülümsedi. Gözlerinde gözlük vardı. "Sevmezsen..."

Korel, sırıttı ve adamın omzuna vurarak kafasıyla git işareti yaptı.

Adam gittikten sonra "Bir şey soracağım," diye mırıldandım. "Neden birçok insanın gözünde güneş gözlüğü var?"

"Işık," dedi bakışlarını kısarak. "Renkli ışıklar gözlerini rahatsız ediyor, güneş gözlüğüyle kafalarını daha rahat yaşıyorlar."

Işığa baktım ve etkilenecek bir ışık olmadığını fark ettim. "İyi de bu ışık hiçbir şey yapmıyor. İçilen alkolle mi ilgili?"

"Turuncu," dedi bıkkınlıkla. "Alkol değil, başka bir şey."

Kaşlarımı kaldırdım ve birkaç saniye düşündükten sonra neyden bahsettiğini anladım. Bir yerde okumuştum ya da izlemiştim, tam olarak hatırlamıyordum ama uyuşturucu maddelerin gözlere etkisi oluyordu.

Hiçbir şey söylemedim ve çevremi incelemeye başladım.

Durduğu yerde sallanan insanlar vardı, delirmiş gibi dans edenler ve kahkahalar atanlar.

Yanında biri varmış gibi kendi kendine konuşanlar, ağlayanlar ve köşeye geçip uyuklayanlar.

Ortama en uzak kişi ise bendim.

"İç," dedi Korel ve önümdeki birayı gösterdi. "Bir dikişte."

Yarısına kadar içtiğim biraya baktım ve karşı çıkıp çocuk gibi davranmak yerine en kolay içtiğim içkiyi kafama diktim; alkol boğazımdan geçerken midemi bulandırdı fakat dayanılmayacak gibi değildi.

Korel, diğer adamın bize getirdiği küçük pet bardaklardan birini önüme doğru parmağıyla itti. "Sıra bunda, bir dikişte, aynı anda."

Eline küçük pet bardağı aldı ve bana doğru baktı. Ben de bardağı elime aldım ve içindeki sıvının renginin koyu mavi olduğunu gördüm. "Hım," diye mırıldandım. "Çok mu acı?"

"İç," dedi tekrardan. "Dansı ayık kafayla etmeni istemiyorum. Sana bir shot bile etki edecek, biliyorum."

Bardağı havaya doğru uzattı. Ben de aynı şekilde kaldırdım ve pet bardakları birbirine çarptıktan sonra gülümsedim, o da gülümsedi ve aynı anda kafamıza diktik.

Alkol boğazımı öyle bir yakıp geçti ki, ateş yuttuğumu sandım ve elimdeki pet bardak yere düştü, ardından öksürmeye başladım. Korel ise yüzünü buruşturdu ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Hızlı bir şekilde bedenime sıcaklığın hücum ettiğini hisseder gibi oldum, dizlerim titredi ve zihnimin içinde bir hayvan şiddetli bir şekilde kükremeye başladı.

"Lanet olsun," diye bağırdım. "Ölecek gibiyim."

Ağzımı açıp hava girmesini bekledim ve elimle kendimi yelledim. Ateş öyle bir şekilde bedenime işlemişti ki parmak uçlarımda sanki alevler vardı ve her noktaya sıçrıyordu. Hemen yan tarafımızda yanan varilin ısısı, beni cehennemde gibi hissettirmişti.

Başımı kaldırıp Korel'e baktığımda onu çift bir şekilde gördüğümü fark ettim, başım ise dönüyordu. "Korel, tek değilsin, iki ya da üç kişi gibisin. Hepsi sensin."

Cebinden bir adet sigara çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra ucunu diğer elinde tuttuğu çakmakla alevlendirdi. Derin bir nefesi sigarasından çektikten sonra gökyüzüne doğru üfledi, ardından bana doğru baktı.

Yaslandığım yerden müziğe eşlik ederek yavaşça dans ediyordum. Ayakta zor durabilecekmiş gibi hissettiğimde ise kolumu beline sardım ve ona sımsıkı tutundum. O şekilde durduğum yerde dans ederken ben de başımı kaldırıp ona baktım ve elinde tuttuğu sigaraya odaklandım.

Tekrardan derin bir nefesi içine çekti, dumanı ağzında bekletti ve burnundan çıkardıktan sonra gözlerini kısarak bana bakmayı sürdürdü.

"Sigara," dedim fısıldayarak. "Çekmek istiyorum."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Daha önce denedin mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Büge'nin sigarasından denemiştim fakat sevmemiştim. Şimdi senin elinden içmek istiyorum."

Bir süre daha kısık gözlerle bana baktıktan sonra sigarayı işaret ve baş parmağının arasına aldı. "Tamam ama sana tek bir soru soracağım ve sonucunda yalana başvurmayacaksın."

Başımı hızlı bir şekilde aşağı yukarı salladım ve dudaklarımı sigaraya doğru yaklaştırdım. Korel, parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı iki dudağının arasına yerleştirdi ve içime çekmemi bekledi. Bakışlarımı ona odaklarken sigaradan az bir nefes içime çektim ve geriye doğru çekildikten sonra dumanı havaya doğru üfledim.

Yüzüm gülümserken "Hım," diye inledim. "Sevdim."

Korel, yüzüme baktı ve beni biraz daha kendine çektikten sonra omzumdaki kolunu belime doğru indirdi ve sımsıkı sardıktan sonra beni havaya doğru kaldırdı. Tek eliyle beni kaldırırken içine çektiği sigaranın dumanını gökyüzüne doğru üfledi ve tekrardan başını eğdiğinde gözlerinde farklı bir ifade vardı.

"Bugün dosyamın içine baktığını ve fotoğrafları aldığını biliyorum."

Kaskatı kesilirken elimle gömleğini sımsıkı tuttum ve gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Yavaşça ve sakince başımı aşağı yukarı salladığımda yüzünde herhangi bir hayal kırıklığı oluşmadı sadece "Bırakmayacaksın," diye fısıldadı. "Beni sorgulamanın peşini bırakmayacaksın."

"Bırakmayacağım," dedim boğazım acırken. Korel beni yavaşça aşağı doğru indirdi ve elini belimde gezdirmeye başladı.

"O fotoğraflardan sonra bende gördüğün ne?" diye sordu.

Bir süre daha yüzüne baktıktan sonra "Güç," diye fısıldadım. "Nasıl bu kadar güçlü ve dimdik ayaktasın?"

Korel'in yüzündeki ifade değişti ve bir anlık acıyı hisseder gibi oldum.

"Ben ayakta dimdik durmam," dedi vezinsiz bir sesle. "Ben bir kere yere düştüm, sonrasında ise hep dizlerimin üzerinde durdum. Tekrardan itmeye çalıştıklarında ise devrilmedim, devrilsem bile daha

kolay düştüğüm yerden doğruldum ama hep dizlerimin üzerinde durmaya devam ettim." Gözlerinin içine baktı. "Dizlerimin üzerinde durmamın en büyük faydası ise ne oldu biliyor musun? Bütün insanlar ayaktaydı ve ben ellerini, ellerinde tuttukları silahları görüyordum. Bana hiçbir zaman o silahlarla zarar veremediler ve dizlerimin üzerine çökmüşken onları daha kolay devirdim. Nasıl mı?" Çenemi kavradı ve baş parmağını alt dudağımda gezdirdi. "Beni görmüyorlardı ve ellerindeki silahlarla onları vurmak daha kolaydı."

Yutkundum ve "Ya devrilenler," diye mırıldandım. "Onlar da senin gibi dizlerinin üzerinde durmadı mı?"

"Onlar beni öldürmedi ve bu yüzden dizlerimin üzerinde durdum," diyerek kısık sesle beni sanki alaşağı etti. "Ben ise onları öldürdüm ve her yer cesetlerle doluyken diğer ayaktaki insanlar o cesetlere basıp geçti."

"Zihnin Korel," dedim hayranlıkla. "O kadar tuhaf çalışıyor ki bazen hayran olmamak elde değil. Bir gün dizlerinin üzerine çökmüş biriyle karşılaştığında ne yapacaksın peki?"

"Dizlerinin üzerinde duran tek bir kişiyle karşılaştım," dedi ve kulağıma doğru eğildi. "O sensin," diye fısıldadı. "Tam karşımdasın, dizlerinin üzerine çökmüşsün, insanların ellerine bakıyorsun fakat onları öldürecek cesaretin yok. Bir gün ikimiz savaşırsak ellerimdeki kandan da korkacak mısın?"

Gözlerimi sıkıca yumdum ve ben de onun kulağına fısıldayarak "Seninle hiçbir zaman savaşmayacağım," dedim. "O insanları belki bir gün öldürebileceğim ve bunu seni izlerken öğreneceğim fakat seninle hiçbir zaman savaşmayacağım."

Korel, geriye doğru çekildi ve başını kaldırıp gökyüzüne doğru baktı. Eli belimden, bedeni bedenimden ayrıldı ve gökyüzüne doğru odaklandı. O an, yaptığımın çok büyük bir yanlış olduğunu hissettim ve hızlı bir şekilde sırt çantamı açtıktan sonra Korel'e ait iki fotoğrafı çıkardım ve ona doğru uzattım. "Özür dilerim, özeline girmeyeceğim."

Korel, bana bakmadan "Sende kalabilir," dedi. "Merakını gidermek istersen o fotoğraftaki adama bak."

"Hayır," dedim sesli bir şekilde karşı çıkarak. "Bu adam, seninle aynı adam değil, farkındayım."

Gökyüzünden hızlı bir şekilde gözlerini ayırarak bana baktı ve elimdeki fotoğraf karelerini çekerek varilin üzerine attı. Bir tane fotoğrafı eline aldıktan sonra havaya doğru kaldırdı ve o fotoğrafın gördüğüm fotoğraf olduğunu fark ettim.

"Bu adama iyi bak," dedi sakince. "Gözlerine, duruşuna, ellerine, boynuna, en önemlisi ise hissettiğin ruha." Bakışlarım fotoğraf karesine kaydı ve yutkundum.

Fotoğraftaki Korel'in bakışları kesinlikle ifadesiz değildi.

Ateşler içinde kalmış, sonrasında ise sönmüş fakat hâlâ alevler içinde yanan bir tarafı varmış gibi bakıyordu; gözlerinde anlamlı bir o kadar da anlamsız bir ifade vardı.

En önemli duygu ise korkuydu.

Fotoğraftaki Korel'in gözlerinde korku vardı.

"Korkuyordun," dedim yutkunarak. "Gözlerinde korku var."

"O günü unutamıyorum," dedi ve gözlerini sımsıkı kapattı. "O odaya kapatıldığımın kaçıncı günüydü belli değildi ve her gün benim sabrımı sınıyorlardı. Kendi ellerimi," dedi ve ellerini havaya kaldırdı, "kendi ellerimi parçaladığım zamanları biliyorum, delirmemek için acıyı hissetmek istediğim zamanları biliyorum. Sonra canım yandı," diye fısıldadı, "canımın acısını candan çıkarmak istedim ve her gün önüme sürdükleri testlerden birinde onlara göre büyük bir başarıyla geçtim."

Elinde ölü olan kuşa baktım.

"Çok zor," dedim acı içinde. "Neler yaşadığını tahmin edemiyorum."

Fotoğrafı yüzüme doğru attı ve diğer fotoğraf karesini havaya kaldırdı. "Şuna bak. Dikkatli bak."

Gözlerimi zorlukla gözlerinden ayırdım ve elinde tuttuğu fotoğraf karesine baktığımda geriye doğru bir adım kaçmak zorunda kaldım. Korkuyu hücrelerime kadar hissettiğimde tekrardan onun gözlerinin içine baktım ve fotoğrafa bakmamaya çalıştım.

"İşte bu," dedi yüzüme doğru eğilerek ve beni sertçe kolumdan tutarak kendine çekti. "İşte bu fotoğrafta şu an olduğum adam oldum, işledikleri bedenim, ruhumu alt etti."

Fotoğrafta Korel'in üzerinde bir ameliyat önlüğü vardı ve bir cesedin başında duruyordu. Elinde kanlı bir neşter vardı ve önündeki cesedin karnı iç organlarına kadar açılmıştı.

Korel'in fotoğraftaki gözlerinde korku yoktu, öfke yoktu, endişe yoktu.

Korel'in gözlerinde mevsim bile yoktu.

Korel'in gözlerinde kocaman bir boşluk, hissiz bir insan, kimsesiz bir adam ve yalnız bir çocuk vardı.

Korel'in bakışlarında ifadesiz bir zevk, dudaklarında soğuk bir tebessüm vardı.

"Kadavra," dedi sanki bir filmden bahsediyor gibi. "Önüme defalarca getirdikleri kadavralardan sadece birisi. Acımı kadavralardan attım, onlar benim gözümde insan değil acımdı; acımı insanların ölü bedenlerin çıkardım ve bunu zevk haline getirdim, getirttiler." Başını aşağı yukarı salladı. "Korkuyorsun değil mi? İyi dinle Turuncu, bu dinlediklerin benim yaşadıklarımın çeyreği bile değil. Ben şu an kaybettiğim bu adamı, önceden kazandığım sikik geçmişime borçluyum. Farkına var, ben buyum."

Fotoğraf karesine bakmak yerine direkt onun gözlerinin içine baktım. Derinlerde, en dipte hâlâ küçük bir adamın bakışları gizliydi; bu bakışlar çığlık çığlığa ölmüş bir varlığa ait olsa da Tanrı, onu tekrardan canlandırabilirdi çünkü bir ruhun ölmesi imkânsızdı.

Sertçe elindeki fotoğrafı ve varilin üzerine attığı fotoğrafı da aldım, arkamı döndüm; hiç beklemediği bir anda fotoğrafları yanan varilin içine attım. Korel'in sırtıma baktığını fark ettiğimde ona doğru döndüm, ardından "Boş çerçeveler," diye bütün gücümle ona bağırdım. "Çerçevelere fotoğraf koyulmak zorunda değil."

Onun yanına hızlı adımlarla gittim ve zorlukla parmaklarımın ucunda yükselerek hiç beklemediği anda yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Her ne yaşamış olursan ol, bütün yaşanmışlıkların senin; belki seni hiçbir zaman çözemeyeceğim fakat bir yerlerde geçmişinin acı çektiğini biliyor olacağım."

Dudaklarını birbirine bastırarak "Yanılıyorsun," diye bana karşı çıktı. "En başlar acıydı, sonrası ise benim için huzurdu ve o zamanlar benim hayatımın en huzurlu zamanlarıydı."

İtirafı ürpermeme sebep olsa da geri çekilmedim ve yüzüne doğru yaklaşarak "Seninle savaşmayacağım," dedim net bir sesle. "Her kim olursan ol, seninle savaşmayacağım."

Korel'in öyle bir yere neden düştüğünü, nasıl düştüğünü belki de hiçbir zaman öğrenemeyecektim ya da Korel'in geçmişini tam olarak hiçbir zaman bileneyecektim fakat içimde bir yerlerde Korel'in önceden acı çektiğine emin bir tarafım vardı ve bu tarafım ilk defa haklı çıkmıştı.

Bana hiçbir zaman kendini tamamen açmayacaktı, bana gösterdiği her şey benim bulduklarımdan ibaret olacaktı fakat bakışları, anlam yüklediğim detaylardan en önemlisiydi.

Korel'in bedeni sanki kocaman bir evrendi ve kalbi, evrenin en büyük çukuruydu.

"Dans etmek istiyorum." Net çıkan sesimle beraber ellerimi yüzünden çektim ve orta alana doğru baktım. Oldukça güzel bir şarkı çalıyordu. "Ben buraya dans etmeye geldim."

Başım hâlâ dönüyordu ve ne kadar ayık olduğumu bilmiyordum fakat her ne olursa olsun bugün Korel ile burada dans etmek istiyordum.

Ondan uzaklaşarak alana doğru yürüdüm ve arkamdan geleceğine neredeyse emindim. Adımlarım sarsaktı, yürüyüşüm ise düz değildi fakat bu umurumda değildi. Müziğin gitgide yükselen ritmi ve kemanın sesi, karnımda şiddetli bir sancının ve heyecanın yükselmesine sebep oldu.

Alana geldiğimde kollarımı iki yana açtım ve gökyüzüne doğru baktım; Korel'in ise bana doğru yaklaşan ruhunu ve bedenini hissediyordum.

Tam karşımda durdu, başımı kaldırdığım yerden indirdim ve göz göze geldik. Korel, işaret ve baş parmağının arasında tuttuğu hapı ağzının içine, dilinin üzerine koydu ve dudaklarını kapattıktan sonra o da gökyüzüne baktı; yavaşça yutkunduğunda âdem elması hareket etti ve her ne ise onu yuttu.

Tekrardan başını eğip bana baktığında baştan aşağı beni süzdü ve ayakkabılarımda duraksadığında yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Eğildi, bir dizinin üzerine çöktü, ayağımdaki ayakkabının kemerini açarken elimi, omzuna koymama yardım etti ve beni dengede tutmaya çalıştı.

İlk önce sol ayakkabımı, sonrasında sağ ayakkabımı çıkardı ve duruşunu dikleştirdi. Çıplak ayaklarım yerle temas ettiğinde onunla aramızdaki boy farkı tamamen ortaya çıktı.

"Çilli cüce," dedi gözlerini kısarak. Gülümsedim ve olduğum yerde iki kere döndükten sonra geriye doğru bir adım attım. Korel'in bakışları beni izlerken daha sıcak bir şekilde tebessüm ettim ve ellerimi ona doğru uzattım.

Korel, ellerimi tutmak yerine kollarımdan beni kavradı ve sertçe kendine doğru çekti. Yüzüm göğüs kafesine çarparken, kollarımı bedenine sardı. Bir adım geriye doğru adım attığımda o da attığım adımın boşluğunu doldurdu. Hiç çalışmadan, hiç düşünmeden, nasıl oluyordu da bu kadar çift olmuş bir şekilde hareket ediyorduk anlamıyordum.

Geriye doğru çekildim, başımı arkaya doğru attım ve Korel o sırada belimden beni kavradı; bakışlarımız kesiştiğinde eli ceketimin fermuarına ulaştı ve yavaşça fermuarı aşağıya doğru indirdi. Nefesi boynuma doğru çarptığında ceketimin fermuarını tamamen açtı ve duruşumu dikleştirerek üzerimdeki ceketi hızlıca çıkardı, ardından yere attı.

Bedenim cayır cayır ateşe maruz kalmışçasına yanıyordu.

Tekrardan bedenimle bedeni birleşti ve bir bacağımı kaldırarak onun bacağına sardım; üzerimdeki elbise kalçama doğru açıldığında Korel geriye doğru bir adım attı ve eli bel boşluğumdan sımsıkı tuttu. Diğer eli ise sırtımı okşayarak enseme doğru çıktı, ardından saçlarımı tutturduğum tokayı kavradı. "Saçlarını toplamandan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı.

Tokayı hızlıca açtı ve saçlarım omuzlarımdan aşağıya sırtıma doğru döküldü. Korel'in bel boşluğumdaki eli hafifçe kalçama doğru indi ve parmaklarının baskısını kalçamda hissettim.

Yüzü yüzüme yaklaştı, çenesi alnıma sürttü. "Fazla kısayım," dedim nefes nefese. Alnımın terlediğini hissediyordum.

"Fazla," dedi aynı kısık sesle. Onun da alnı terlemişti, göz bebekleri büyümüş, göz altları morarmıştı.

Bir anda geri çekildim ve bir elini tutarak olduğum yerde parmaklarımın ucunda döndüm; yüksek bir kahkaha atarken Korel, elimi sımsıkı tutuyordu ve başım gökyüzüne doğru kaldırdığımda dünyanın hiç olmadığı kadar hızlı döndüğünü fark ettim.

Arkamı döndüğüm sırada Korel beni iki kere daha döndürerek kendine doğru çekti ve sırtım göğüs kafesine çarptı. Bedenim bedeniyle

bütünleşirken, karnımın üzerinden ellerini sardı ve o şekilde olduğum yerde hafifçe dans etmeye başladık.

"O elemelere gerçekten benimle katılacak mısın?" diye sordum, sesimde heyecan vardı.

Korel, eğildi ve çenesini saçlarıma sürttü; derin bir nefes aldığını hissettim. Saçlarımdan aşağıya doğru indi, kulağıma yaklaştı. "Katılacağım," diye fısıldadı gülümseyerek. "Başaracaksın."

Dudakları yanağıma sürtündü, çene çizgimde dolandı ve boynuma doğru indi, ardından omzuma doğru yaklaştı. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve kendimi tamamen ona yaslayarak sallanmaya devam ettim. Dudakları omzumda duraksadı; çok yavaş ve hissedilmesi zor bir şekilde omzuma dudaklarını değirdikten sonra boynuma doğru çıktı ve eliyle çenemi kavrayarak yüzümü ona doğru çevirdi

Gözlerimiz kesişirken burnu burnuma değdi ve nefeslerimiz birbirine karıştı; Korel'in bakışları dudaklarıma kaydığında "Rujun," dedi nefesini tutarak. "Gitmiş. Hoşuma giden o dudağının rengi kalmış."

Ona iri gözlerle bakarken gözlerim dudaklarına kaydı ve yanık izinden dolayı aşağı doğru çekilen dudaklarının renksiz ve ıslak oluşuna odaklandım. Nefesi nefesime çarparken, dudaklarını dudaklarıma doğru yaklaştırdı; kalbim nefes boşluğumdan dışarıya taşacakmış gibi atmaya başladığında ıslak dudaklarını çenemde hissettim ve Korel, çeneme kendi izini bıraktı.

Geriye doğru çekildiğinde nefes nefese kalmış bir şekilde ona baktım fakat o, beni itti ve koltuk altlarımdan tutarak havaya kaldırdı, bir anda kendimi gökyüzünde gibi hissederken, bacaklarımı beline sardım ve kollarım boynuna sarılırken Korel, kalçalarımdan beni tuttu.

"Döndür," dedim tebessümle. "Dönmek istiyorum."

Korel de tebessüm etti ve bir anda olduğumuz yerde dönmeye başladık; o kadar hızlı bir şekilde dönüyorduk ki boynuna doladığım kollarımı açtım da gökyüzüne bakarak kıkırdamaya başladım. Havada uçuyormuş gibi hissediyordum; yeryüzünde değil, gökyüzündeki bulutlardaydım.

Korel, durduğunda başım nefesimi kesecek kadar hızlı dönüyordu ve Korel'i neredeyse göremiyordum. Korel de dengesini kaybeder gibi oldu ve yere doğru çöktü; kahkaha attığımda yere oturdu ve belki de ikinci defa Korel de içten bir şekilde güldü hatta kısık bir kahkaha attı.

Ben kucağındayken yere oturdu ve bacaklarını iki yana açtı; bir elimi omzuna yerleştirdim ve gülümseyerek ona baktım; aynı gülümsemeyle bana karşılık verdi.

Diğer elimi, parmak uçlarımı yüzüne dokundurdum ve yavaşça gezdirdim. Korel'in yüzündeki ifade değişmedi, parmaklarım sakallarına dokundu, burnuna, kaşlarına, alnına. Sıra dudaklarına geldiğinde yutkundum ve omzunu sımsıkı tuttum.

Parmak uçlarım dudaklarında gezindiğinde yutkundu ve belimi sımsıkı tuttu.

Dudakları pürüzlü ve ıslaktı.

"Korel," dedim büyük bir heyecanla. "İzin ver bana," gözlerinin içine baktım, "izin ver bu güzelliğe dokunayım."

Neyden bahsettiğimi anlayan Korel'in dudakları aralandı ve nefesi parmaklarıma çarptı. Öylece yüzüme baktıktan sonra bir kere gözlerini açıp kapattı ve çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

Parmaklarım alt dudağından çenesine doğru kaydığında işaret parmağının ucunda o yanık izinin sıcaklığını ve derinin acısını hissettim. Korel gözlerini kapattı, parmakları belime saplandı.

Bütün parmaklarımı o sıcak yanık izine dokundurdum. Parmaklarım yanık izini takip etti ve boynuna doğru indi. İnceden kalına doğru giden bu iz, Korel'in imzası gibiydi ve sıcaklığı sanki onun bir zamanlar yaşadığı ateşi ve şu an kül oluşunu anlatıyordu.

Şimdi daha iyi anlıyordum; kül kokusu Korel'in izlerinden geliyordu, Korel aslında kül kokmuyordu, Korel kül kokmak zorunda kalmıştı.

"Her ne olursa olsun," dedim hayranlıkla. "En kötüsü bile seni daha da güzel kılıyor, bundan emin olabilirsin."

Kalbim göğüs kafesimi parçalayacak kadar hızlı atıyor, nefesim beni öldürecekmiş gibi hızlanıyordu; parmaklarımın ucunda onun imzası vardı, mürekkebi ise küldü.

Şarkı değişti ve oldukça eğlenceli bir şarkı çalmaya başladığında ikimizde ilk başta hareket etmedik ve birbirimize bakmayı sürdürdük.

Birkaç dakika sonra Korel, doğruldu ve beni de kucağında taşıyarak ayağa kalktı. Göz bebekleri hiç olmadığı kadar büyümüştü ve gözlerinin altındaki morluklar onun gözünü olduğundan daha ufak göstermeye başlamıştı.

Beni kucağından indirdiğinde dünya etrafımızda hiç olmadığı kadar hızlı dönüyordu. Heyecanın, alkolün ve dansın verdiği etkiyle midemin bulandığını hissettiğimde bir elimle ağzımı kapattım ve "Lavaboya gitsem iyi olacak," diye homurdandım.

Korel sırıttı ve "Lavabo yok," diyerek beni hayal kırıklığına uğrattı. "Kusacaksan ileride çöp kovaları var, onlara kus. Seni götüreyim."

Başımı büyük bir teşekkürle salladıktan sonra "Hayır!" dedim. "Sakın gelme, utancımdan kusamam! Ben geliyorum şimdi," dedim ve çıplak ayaklarla koşarak geldiğimiz yolda görünen çöp kovalarına doğru koşturdum.

O kadar çok başım dönüyor, o kadar çok titriyordum ki adımlarım birbirine karışmış ve defalarca düşme tehlikesi atlatmıştım.

Çöp kovasının yanına geldiğimde büyük bir öğürmeyle içtiğim bütün alkolü çöpe boşalttım ve kusmaya devam ettim. Midemdeki ağrıdan ve gözlerimi kapattığım zamanki histen tiksinmiştim. Her o hissi hissettiğimde bir daha öğürüyor ve kusuyordum.

Birkaç dakika sonra midemde neredeyse hiçbir şey kalmadığında geriye doğru çekildim ve çöp kovasına bakmamak için ekstra çaba harcarken bir anda bütün ışıkların söndüğünü gördüm.

"Kör mü oluyorum?" dedim alayla. Alandan yüksek sesler yükselirken müzik sesi durmuştu ve tek bir ışık kaynağı bile yoktu. "Hayır ya," dedim inleyerek. "Şaka mı bu?"

Her yer zifiri karanlıktı ve ileride insanların telefonlarıyla açtıkları flaşların ışıkları gözlerimi alıyordu. Hareket edemeden olduğum yerde kalırken alanın oradan "Minel!" diye seslenen Korel'in sesini duydum.

Tam ağzımı ona seslenmek için açtığımda bir el dudaklarıma kapandı ve Korel'e seslenemeden öylece kaldım.

Dudaklarıma kapanan el nasırlı ve kötü kokuluydu.

Anlık olarak şok yaşasam da sonrasında çırpınmaya ve kurtulmaya çalıştım fakat elleri bedenimi sardı ve hareket etmemi engelledi.

Korel yine "Minel!" diye bağırdı. "Neredesin Turuncu?"

Kulağıma doğru eğildi ve "Sakin ol," diye fısıldadı o ses. "Sana zarar vermeyeceğim, zarar verecek olsaydım seni bayıldıktan sonra ormandan yola çekerken bunu yapardım. Sadece bir şey getirdim."

Ses, oldukça yaşlı bir adama aitmiş gibiydi ve zorlukla konuşuyordu.

Çırpındığım, vurmaya çalıştığım ellerimden bir tanesini tuttu ve bir şey tutuşturduktan sonra "Bu fotoğraf karesine iyi bak," dedi ürkütücü bir tınıyla. "Prometheus sana geçmişini geri getirdiğini iletmemi söyledi."

Bir anda arkamdaki güç yok oldu ve dudaklarımdaki el uzaklaştı; refleks olarak arkama baktığımda zifiri karanlıktan başka hiçbir şey görmedim.

"Mine!!" dedi Korel ve ses daha yakından geldi. "Sikeyim! Neredesin?"

Karşılık verecek kuvveti kendimde bulamazken, zifiri karanlığa gözlerimi diktim ve elime tutuşturulan fotoğraf benim gibi titremeye başladı.

Birkaç dakika sonra ışıklar tekrardan yerine geldiğinde kamaşan gözlerim ışığa odaklandı ve Korel'in uzaktan bana doğru geldiğini gördüm.

Gözlerimdeki korkuyla ilk önce ona baktım ve bakışlarımı fark eden Korel'in hızlı adımları yavaşladı, bir şeyler olduğunu ise fark etmiş olmalıydı.

Yavaşça elime tutuşturulan fotoğrafa baktığımda arka beyaz yüzüyle karşılaştım.

Korel bana doğru koşmaya başladı.

Sol üst köşede Eskişehir'e ait bir adres vardı; sağ alt köşede ise bir ad soy ad vardı; bu ad soy ad avucumu kalbime batırıp tırnaklarımla kalbimi deşmeme sebep olacak bir ad soy addı.

Mine Karaer.

"Mine," dedim titreyen bir sesle. "Karaer."

Korel, tam karşımda durdu ve ilk önce bana sonra elimde tuttuğum fotoğrafa baktı.

Titreyen elimle fotoğrafı korkarak çevirdim ve gördüğüm görüntü birkaç saniye boş bakmama ardından dizlerimin üzerine düşmeme sebep oldu.

Karlar yağmıştı, hava soğuk olmalıydı, mevsim kıştı, bir çocuk havuzu vardı; havuzun içi kan ile dolmuştu ve turuncu saçlı bir kadının cesedi havuzun içinde yüzüyordu. Bilekleri sarmaşıklarından kesilmişti; karlar onun kanını paylaşmıştı.

Ölüm, gerçekliğiyle bir fotoğraf karesinde önüme serildiğinde "Mine," diye fısıldadım ve kalbimdeki o acı, zehrini göğüs kafesime boşalttı. "Karaer."

Başımı tekrardan kaldırdığımda ise Korel'in bakışlarında tek bir şey gördüm; artık hiçbir şey ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı çünkü zaman geleceğimle beraber yaşamaya devam ediyordu.

Geçmişim oradaydı, Prometheus'un avuçlarının içinde can vermişti, geleceğim ise can vermek için bekliyordu.

GÖKYÜZÜ

Aile, açık olan bir yaradan akan sevgidir. Kan hiçbir zaman akmaz, sevgi ise oluk oluk açık olan yaradan akarken küçük çocuklar avuç içlerini açarak sevgiyi kader çizgilerine doldururlar ve güllümserler. Kader çizgilerini yıkayan sevgi, ailenin damarlarından gelir.

Bazı çocukların ise kader çizgileri, sevgiyle dolmaz; açık olan yaradan kimsesizlik akar ve o çocuklar, avuç içlerini bir daha asla açmazlar.

Kader çizgilerini kimsesizlikle yıkamış çocukları, avuç içlerini açmadığı için suçlayamazdınız.

Kader çizgilerini sevgiyle yıkanış çocukları, sürekli avuç içlerini açarak sevgi dilendikleri için de suçlayamazdınız.

Çocukların kader çizgilerini değiştiremezdiniz, açık olan yarayı kapatamazdınız; aileyi ise yok edemezdiniz.

Kadın mutfak masasının sandalyesinde dik bir şekilde oturmuş, önündeki kitapta geçen bu cümleleri okurken kaşları bazen çatılıyor, bazen kalkıyor bazen ise yüreğini hırçın bir korku kaplıyordu.

Açık kahverengi saçlarında yer yer turuncu tutamları vardı; bu tutamlardan bir tanesini kulağının arkasına sıkıştırdı ve başını kitaptan kaldırırken kapağını kapattı. Mutfağın penceresinden dışarıya doğru baktı ve derin bir nefes aldı. Uzun kirpiklerinin altına gizlenmiş olan açık kahverengi gözleri, yorgun ve bitkin görünüyordu. Baş ve işaret parmağını çilli olan burnuna doğru götürdü ve yavaşça kemerini sıkarak dinlendirici gözlüğünü çıkardı.

Mutfağın içinde güzel bir şarkı çalıyordu ve oldukça dinlendiriciydi. Ocakta pişen çorbası olmak üzereydi. Yavaşça masadan kalktı ve üzeri dağılan masayı toparlamaya başladı. İçerideki odadan gelen adım seslerini duyduğunda hafifçe tebessüm etti; içini kavlayan korkuyu yok edecek varlık onun yanına geliyormuş gibi görünüyordu.

Tezgaha doğru yöneldi ve çorbasını karıştırmaya başladığında mutfağın kapısının açıldığını duydu. Yüzündeki tebessüm daha da genişledi,

omzunun üzerinden eşine doğru baktığında yıllar geçse bile ona aynı aşkla bakan o adamı gördü.

Adam, kadının yanına doğru geldi, arkasında durdu ve bir elini beline atarak karısının omzuna öpücük kondurdu. Mevsim sonbahardı; kadının üzerine giymiş olduğu ceketin bir kolu düşmüştü ve adam kadının çıplak omzuna daha fazla dudaklarını bastırmıştı.

Kadın tebessüm ederek "Hım," diye mırıldandı. "Acıktın mı?"

Aralarında fazla boy farkı yoktu. Kadın balık etliydi, adam ise zayıftı. "Seni özledim."

Kadın kısık bir sesle kıkırdadı ve kocasına doğru dönerek kalçasını tezgaha yasladı. "Sadece birkaç saat uyudun, seneler önce de beni uyurken özlerdin. Hâlâ aynı devam ediyor olması şaşırtıyor."

"Ah be kadın," dedi adam ve dudaklarını birbirine bastırarak karısının gözlerinin içine baktı. "Sana karşı hâlâ ilk günkü gibi hissediyorum." Saçındaki turuncu tutamları kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hâlâ turunculanına aşığım. Seni ilk gördüğüm gün hemen yanındaki arkadaşına saçlarını boyatacağından söz ediyordun, hatırlıyor musun?"

Kadın kafasını aşağı yukarı salladı ve elini kocasının yüzüne yerleştirdi. "Ve hiç beklemediğimiz anda konuya dâhil olarak, sakın o saçlara bu kötülüğü yapayım demeyin, demiştin. Öfkeleneceğini hissetmiştim ama yüzüne baktığımda ve özellikle gözlerini gördüğümde tebessüm edemeden duramamıştım."

Adam, kadının burnunun ucundan öptü ve tam o noktada fısıldadı. "Sonrasında ise kaçsan bile peşinden gelmiştim. Durmadan seni kovalamıştım. Şu an olsa yine kovalarım, gelecekte ise yine kovalayacağım, bunu biliyorum."

Kadın adamın ses tonundaki kederi hissettiğinde kalbindeki acı tekrardan can buldu. "Hiçbir zaman pişman olmadım," dedi içini rahatlatmaya çalışarak. "Hiçbir zaman her şeyi boş verip sana geldiğim için pişman olmadım. Olmuyorum. Olmayacağım da."

Adam gözlerini kapattı, derin nefes aldıktan sonra karısından uzaklaştı ve gözlerini tekrardan açtığında keder defteri gözlerinde yazılıydı. "Ama ben seni sürüklediğim her şey için pişman oldum. Oluyorum. Olacağım da. Bunu sana her gün dile getirmekten vazgeçmeyeceğim, hayatın için özür dilerim Mehveş."

"Doğuş," dedi Mehveş Karaer ve kocasına doğru yaklaştı. "Bunu yapmanı istemiyorum. Bak, buradayım, tek parçayım ve her şeyimle yanındayım. Yaşadıklarım, yaşattıkları hiçbir şey umurumda değil."

Doğuş Karaer, karısının, âşık olduğu yüzün, âşık olduğu kalbin yansıyan çehresine uzun uzun baktı ve aslında çoktan yok olmuş o kadını gördü. Sonunu gördüğü bir kuyuda gibiydi, karısını çoktan kaybetmiş olduğunu biliyordu.

O gün, gerçekten âşık olduğu kadın Mehveş'ti; o gün gerçekten kaybolmamış olan Mehveş'ti.

O gün diğer günlere göre gerçekten tam karşısındaydı ama diğer günler, yine âşık olduğu kadın olmayacağını biliyordu.

Karısını bağlamak zorunda kaldığı için bileklerinde yer alan ip izlerine baktı ve acısı ses tonuna yansırken "Her şeyinle buradasın ama her şey burada değil." Kaybettiği kızının sesi, ona sesleniyormuş gibi geldi. "Sana her şeyi unutturmayı çok isterdim Mehveş. Yaşadığın, yaşattığım, kaçtığın, kaçmak zorunda kaldığın; acıların, öfkelerin hepsini unutturmak isterdim. Ama en önce kendimi unuturdum."

Doğuş Karaer, bir veda konuşması yapıyor gibiydi; aslında bunu da farkında olarak yapıyordu.

Bugün karısı âşık olduğu Mehveş'ti.

Bugün karısı kaybettiği Mehveş olacaktı.

"Şşşh," dedi karısı, yanına gelerek yüzünü avuç içlerinin arasına aldı ve kocasının gözünden damlayan yaşı parmağıyla sildi. "Her şey bitti dedin Doğuş," dedi kadın ama onun da çoktan gözleri dolmuştu. "Her şey bitti değil mi? Artık kaçmak yok, yakalanmak yok, acı yok, kaybetmek yok değil mi? Bitti."

Doğuş Karaer, yutkundu ve birkaç damla yaş daha gözlerinden acısını akıttı. Karısının dolgun dudaklarına doğru yaklaştı ve öpmeden önce "Bitti," diye mırıldandı. "Bugün sondu ve bitti. Artık acı yok, kaçmak yok, yakalanmak yok. Kaybetmek," sustu, dudaklarını dudaklarına bastırdı ve geri çekilirken, "artık sen kaybetmeyeceksin," diye fısıldadı. "Artık acı yok."

Karısı gülümsedi ve kocasına sarıldı; sıkıca değil, sakince ve onu hissederek. Doğuş Karaer, sarılmadan öylece durdu ve pencereden dışarıya doğru baktı; karısının kokusunu içine çekerken o kokuyu hiçbir zaman unutamadığını biliyordu; unutamayacağını da biliyordu.

"Her neyse her neyse," dedi Doğuş Karaer ve gözlerini silerek omuzlarını dikleştirdi, siyah pelerinini omzuna attı. "Fındık ezmesi almak için dışarı çıkacağım, bir şey istiyor musun?"

Melveş Karaer, bir süre daha yüzüne tedirginlikle baktı fakat sonrasında omzunu indirip kaldırarak "Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Birazdan bizimi kız gelir, ona her şeyin bittiğinin haberini fındık ezmesiyle mi vermek istiyorsun?"

Doğuş Karaer, sadece başını aşağı yukarı salladı ve hafifçe tebessüm ederek karısının yanağına soğuk bir öpücük kondurdu. Mutfaktan hızlıca çıkarken Melveş, olacaklardan habersiz bir şekilde tekrardan yemeğinin başına döndü ve kendi kendine geriden duyulan şarkıya eşlik etmeye başladı.

Saniyeler, dakikalar geçti fakat hâlâ eşi ortalarda yoktu; endişeyle saate baktı, ardından pencereden dışarıya doğru baktığında havanın bulutlandığını ve sonbaharın yağmurunun yağacağını fark etti. Üzerindeki ceketinin önünü kapatırken, aralık duran penceresini de örttü ve tekrardan saate baktığında dış kapıda bir hareketlenme duydu.

"Sonunda," diyerek kaşlarını kaldırdı ve mutfak kapısını açarken "Nerede kaldın?" diye seslendi. "Çorba soğudu, tekrardan ısıtmak zorunda kalacağım."

Mutfaktan çıkarak dış kapıya doğru yürümeye başladığında, bir tane adım sesi değil, birkaç tane adım sesi duydu ve havaya doğru kalkan kaşları çatıldı. "Kızım?" Sustu, dış kapıya doğru giden adımları hızlandı. "Doğuş?"

Salona doğru çıkan odaya geçtiğinde, oradan dış kapı görünüyordu ve başını eğip baktığında dakikalar önce hissettiği o korku, tam kalbinin üzerine katran karası bir iz bırakarak rengini bıraktı. Kadın korkuyla yutkundu ve sadece kapıya doğru baktı.

İki tane yüzü kar maskeli adam, kapının önünde duruyordu ve dış kapı ise hâlâ açıktı. Kadın elini boynuna doğru götürdü, gözleri acıyla doldu, kalbi acıyla doldu; nefesi korkunun kucağına atıldı.

"Ne istiyorsunuz?" diye fısıldadı ve geriye doğru birkaç adım atarak hemen masanın üzerindeki bıçağı eline aldı ve havaya doğru kaldırdı. O sırada dış kapının orada bir hareketlenme oldu, kadın nefesini tutarak kapıya doğru baktığında o bildiği ve ne olursa olsun kurtulamayacağı yüzü gördü.

Adam, yavaş adımlarla içeriye doğru girdi, başına taktığı siyah şapkasını düzeltti ve her zamanki gibi maskesi vardı. Kendinden emin adımları birbirini takip ederken keskin bakan gözleri, Melveş Karaer'in üzerindeydi.

Cenneti yok etmiş, cehennemi ise var etmek için bile hiçbir çaba göstermemiş bir adam gibi duruyordu. Cehennem kendisiydi, cennet ise hiçbir zaman olmayacaktı.

GÖKYÜZÜ

Aile, açık olan bir yaradan akan sevgidir. Kan hiçbir zaman akmaz, sevgi ise oluk oluk açık olan yaradan akarken küçük çocuklar avuç içlerini açarak sevgiyi kader çizgilerine doldururlar ve güllümserler. Kader çizgilerini yıkayan sevgi, ailenin damarlarından gelir.

Bazı çocukların ise kader çizgileri, sevgiyle dolmaz; açık olan yaradan kimsesizlik akar ve o çocuklar, avuç içlerini bir daha asla açmazlar.

Kader çizgilerini kimsesizlikle yıkamış çocukları, avuç içlerini açmadığı için suçlayamazdınız.

Kader çizgilerini sevgiyle yıkanış çocukları, sürekli avuç içlerini açarak sevgi dilendikleri için de suçlayamazdınız.

Çocukların kader çizgilerini değiştiremezdiniz, açık olan yarayı kapatamazdınız; aileyi ise yok edemezdiniz.

Kadın mutfak masasının sandalyesinde dik bir şekilde oturmuş, önündeki kitapta geçen bu cümleleri okurken kaşları bazen çatılıyor, bazen kalkıyor bazen ise yüreğini hırçın bir korku kaplıyordu.

Açık kahverengi saçlarında yer yer turuncu tutamları vardı; bu tutamlardan bir tanesini kulağının arkasına sıkıştırdı ve başını kitaptan kaldırırken kapağını kapattı. Mutfağın penceresinden dışarıya doğru baktı ve derin bir nefes aldı. Uzun kirpiklerinin altına gizlenmiş olan açık kahverengi gözleri, yorgun ve bitkin görünüyordu. Baş ve işaret parmağını çilli olan burnuna doğru götürdü ve yavaşça kemerini sıkarak dinlendirici gözlüğünü çıkardı.

Mutfağın içinde güzel bir şarkı çalıyordu ve oldukça dinlendiriciydi. Ocakta pişen çorbası olmak üzereydi. Yavaşça masadan kalktı ve üzeri dağılan masayı toparlamaya başladı. İçerideki odadan gelen adım seslerini duyduğunda hafifçe tebessüm etti; içini kavlayan korkuyu yok edecek varlık onun yanına geliyormuş gibi görünüyordu.

Tezgaha doğru yöneldi ve çorbasını karıştırmaya başladığında mutfağın kapısının açıldığını duydu. Yüzündeki tebessüm daha da genişledi,

omzunun üzerinden eşine doğru baktığında yıllar geçse bile ona aynı aşkla bakan o adamı gördü.

Adam, kadının yanına doğru geldi, arkasında durdu ve bir elini beline atarak karısının omzuna öpücük kondurdu. Mevsim sonbahardı; kadının üzerine giymiş olduğu ceketin bir kolu düşmüştü ve adam kadının çıplak omzuna daha fazla dudaklarını bastırmıştı.

Kadın tebessüm ederek "Hım," diye mırıldandı. "Acıktın mı?"

Aralarında fazla boy farkı yoktu. Kadın balık etliydi, adam ise zayıftı. "Seni özledim."

Kadın kısık bir sesle kıkırdadı ve kocasına doğru dönerek kalçasını tezgaha yasladı. "Sadece birkaç saat uyudun, seneler önce de beni uyurken özlerdin. Hâlâ aynı devam ediyor olması şaşırtıyor."

"Ah be kadın," dedi adam ve dudaklarını birbirine bastırarak karısının gözlerinin içine baktı. "Sana karşı hâlâ ilk günkü gibi hissediyorum." Saçındaki turuncu tutamları kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hâlâ turunculanına aşığım. Seni ilk gördüğüm gün hemen yanındaki arkadaşına saçlarını boyatacağından söz ediyordun, hatırlıyor musun?"

Kadın kafasını aşağı yukarı salladı ve elini kocasının yüzüne yerleştirdi. "Ve hiç beklemediğimiz anda konuya dâhil olarak, sakın o saçlara bu kötülüğü yapayım demeyin, demiştin. Öfkeleneceğini hissetmiştim ama yüzüne baktığımda ve özellikle gözlerini gördüğümde tebessüm edemeden duramamıştım."

Adam, kadının burnunun ucundan öptü ve tam o noktada fısıldadı. "Sonrasında ise kaçsan bile peşinden gelmiştim. Durmadan seni kovalamıştım. Şu an olsa yine kovalarım, gelecekte ise yine kovalayacağım, bunu biliyorum."

Kadın adamın ses tonundaki kederi hissettiğinde kalbindeki acı tekrardan can buldu. "Hiçbir zaman pişman olmadım," dedi içini rahatlatmaya çalışarak. "Hiçbir zaman her şeyi boş verip sana geldiğim için pişman olmadım. Olmuyorum. Olmayacağım da."

Adam gözlerini kapattı, derin nefes aldıktan sonra karısından uzaklaştı ve gözlerini tekrardan açtığında keder defteri gözlerinde yazılıydı. "Ama ben seni sürüklediğim her şey için pişman oldum. Oluyorum. Olacağım da. Bunu sana her gün dile getirmekten vazgeçmeyeceğim, hayatın için özür dilerim Mehveş."

"Doğuş," dedi Mehveş Karaer ve kocasına doğru yaklaştı. "Bunu yapmanı istemiyorum. Bak, buradayım, tek parçayım ve her şeyimle yanındayım. Yaşadıklarım, yaşattıkları hiçbir şey umurumda değil."

Doğuş Karaer, karısının, âşık olduğu yüzün, âşık olduğu kalbin yansıyan çehresine uzun uzun baktı ve aslında çoktan yok olmuş o kadını gördü. Sonunu gördüğü bir kuyuda gibiydi, karısını çoktan kaybetmiş olduğunu biliyordu.

O gün, gerçekten âşık olduğu kadın Mehveş'ti; o gün gerçekten kaybolmamış olan Mehveş'ti.

O gün diğer günlere göre gerçekten tam karşısındaydı ama diğer günler, yine âşık olduğu kadın olmayacağını biliyordu.

Karısını bağlamak zorunda kaldığı için bileklerinde yer alan ip izlerine baktı ve acısı ses tonuna yansırken "Her şeyinle buradasın ama her şey burada değil." Kaybettiği kızının sesi, ona sesleniyormuş gibi geldi. "Sana her şeyi unutturmayı çok isterdim Mehveş. Yaşadığın, yaşattığım, kaçtığın, kaçmak zorunda kaldığın; acıların, öfkelerin hepsini unutturmak isterdim. Ama en önce kendimi unuturdum."

Doğuş Karaer, bir veda konuşması yapıyor gibiydi; aslında bunu da farkında olarak yapıyordu.

Bugün karısı âşık olduğu Mehveş'ti.

Bugün karısı kaybettiği Mehveş olacaktı.

"Şşşh," dedi karısı, yanına gelerek yüzünü avuç içlerinin arasına aldı ve kocasının gözünden damlayan yaşı parmağıyla sildi. "Her şey bitti dedin Doğuş," dedi kadın ama onun da çoktan gözleri dolmuştu. "Her şey bitti değil mi? Artık kaçmak yok, yakalanmak yok, acı yok, kaybetmek yok değil mi? Bitti."

Doğuş Karaer, yutkundu ve birkaç damla yaş daha gözlerinden acısını akıttı. Karısının dolgun dudaklarına doğru yaklaştı ve öpmeden önce "Bitti," diye mırıldandı. "Bugün sondu ve bitti. Artık acı yok, kaçmak yok, yakalanmak yok. Kaybetmek," sustu, dudaklarını dudaklarına bastırdı ve geri çekilirken, "artık sen kaybetmeyeceksin," diye fısıldadı. "Artık acı yok."

Karısı gülümsedi ve kocasına sarıldı; sıkıca değil, sakince ve onu hissederek. Doğuş Karaer, sarılmadan öylece durdu ve pencereden dışarıya doğru baktı; karısının kokusunu içine çekerken o kokuyu hiçbir zaman unutamadığını biliyordu; unutamayacağını da biliyordu.

"Her neyse her neyse," dedi Doğuş Karaer ve gözlerini silerek omuzlarını dikleştirdi, siyah pelerinini omzuna attı. "Fındık ezmesi almak için dışarı çıkacağım, bir şey istiyor musun?"

Melveş Karaer, bir süre daha yüzüne tedirginlikle baktı fakat sonrasında omzunu indirip kaldırarak "Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Birazdan bizimi kız gelir, ona her şeyin bittiğinin haberini fındık ezmesiyle mi vermek istiyorsun?"

Doğuş Karaer, sadece başını aşağı yukarı salladı ve hafifçe tebessüm ederek karısının yanağına soğuk bir öpücük kondurdu. Mutfaktan hızlıca çıkarken Melveş, olacaklardan habersiz bir şekilde tekrardan yemeğinin başına döndü ve kendi kendine geriden duyulan şarkıya eşlik etmeye başladı.

Saniyeler, dakikalar geçti fakat hâlâ eşi ortalarda yoktu; endişeyle saate baktı, ardından pencereden dışarıya doğru baktığında havanın bulutlandığını ve sonbaharın yağmurunun yağacağını fark etti. Üzerindeki ceketinin önünü kapatırken, aralık duran penceresini de örttü ve tekrardan saate baktığında dış kapıda bir hareketlenme duydu.

"Sonunda," diyerek kaşlarını kaldırdı ve mutfak kapısını açarken "Nerede kaldın?" diye seslendi. "Çorba soğudu, tekrardan ısıtmak zorunda kalacağım."

Mutfaktan çıkarak dış kapıya doğru yürümeye başladığında, bir tane adım sesi değil, birkaç tane adım sesi duydu ve havaya doğru kalkan kaşları çatıldı. "Kızım?" Sustu, dış kapıya doğru giden adımları hızlandı. "Doğuş?"

Salona doğru çıkan odaya geçtiğinde, oradan dış kapı görünüyordu ve başını eğip baktığında dakikalar önce hissettiği o korku, tam kalbinin üzerine katran karası bir iz bırakarak rengini bıraktı. Kadın korkuyla yutkundu ve sadece kapıya doğru baktı.

İki tane yüzü kar maskeli adam, kapının önünde duruyordu ve dış kapı ise hâlâ açıktı. Kadın elini boynuna doğru götürdü, gözleri acıyla doldu, kalbi acıyla doldu; nefesi korkunun kucağına atıldı.

"Ne istiyorsunuz?" diye fısıldadı ve geriye doğru birkaç adım atarak hemen masanın üzerindeki bıçağı eline aldı ve havaya doğru kaldırdı. O sırada dış kapının orada bir hareketlenme oldu, kadın nefesini tutarak kapıya doğru baktığında o bildiği ve ne olursa olsun kurtulamayacağı yüzü gördü.

Adam, yavaş adımlarla içeriye doğru girdi, başına taktığı siyah şapkasını düzeltti ve her zamanki gibi maskesi vardı. Kendinden emin adımları birbirini takip ederken keskin bakan gözleri, Melveş Karaer'in üzerindeydi.

Cenneti yok etmiş, cehennemi ise var etmek için bile hiçbir çaba göstermemiş bir adam gibi duruyordu. Cehennem kendisiydi, cennet ise hiçbir zaman olmayacaktı.

Şapkalı adam boğazını temizledi ve kibar bir şekilde gülümseyerek "Tekrardan karşılaştık," dedi. Salonun ortasına doğru yürürken, Mehveş Karaer, geriye doğru adım atıyordu.

"Bit..." kekeledi ve yutkundu, "bitmişti, bittiğini söyledi. Bitirmişti." Elinde bibloyu sımsıkı tutarken, dişleri birbirine kenetliydi ve dizleri titriyordu. Konuşurken sesi titriyor, sebebi korkudan çok acıyla doluyordu.

Şapkalı adam salona doğru ilerlerken duvarlara ve duvarlardaki çerçeveli fotoğraflara bakıyordu. O yaklaştıkça, Mehveş biraz daha geriliyordu, geriye doğru gidiyordu. Bir fotoğrafa doğru yürüyen adamdan gözlerini ayırmıyor, bibloyu tutan eli titriyordu.

O an, bedenini saran bir el varmış gibi hissetti ve "Dokunma!" diye bağırdı; kulaklarına konuşma sesleri doldu, nefes sesleri birbirini takip etti, kanlı parmaklar sanki nabzının üzerine bastırıldı.

Şapkalı adam, dönüp bile bakmadı çünkü bu tabloya alışıktı, her şey tam da istediği gibi devam ediyordu. Duvardaki bir çerçeveyi eline aldı ve gülümsemesini bir an bile kesmeden fotoğrafı havaya doğru kaldırıp kadına gösterdi. "Sana bir şey sormak istiyorum Mehveş." Kadına yaklaşmaya başladı, kadın ise geriye daha fazla gidemiyordu çünkü duvarın dibindeydi. "Onların kaderini değiştirmek elinde olsaydı, değiştirir miydin?"

Kadın titremeye başladı, salonda artık daha kalabalıklardı. Sarışın, uzun saçlı doktor arkadaşı salondaki kanepesinde oturuyor, Mehveş'i izliyordu. Şapkalı adamın hemen arkasında yüzüne kese kağıdı geçirmiş, göz kısımlarını kesmiş diğer arkadaşı ellerini havaya kaldırarak ona kendini göstermeye çalışıyordu. Hemen yanında birinin varlığını hissetti ve başını korkuyla çevirdiğinde üç metre boyundaki tek gözlü koca adamı gördü. Gülümseyerek ona bakıyordu.

Kanepede oturan sarışın kadın, "Törpün var mı?" diye sordu. "Eğer yoksa şu adamlardan birinden ister misin, tırnağım kırıldı da."

Başını kese kâğıdı geçirmiş olan adam ellerini sallamaya devam etti, o hiçbir zaman konuşmazdı ve sadece dans ederdi. Olduğu yerde ayaklarını ve ellerini sallayarak dans etmeye başladı, kendi etrafında döndü. Mehveş Karaer'i bu hali güldürdü fakat o anda yanındaki koca tek gözlü adam öfkeli bir nefes verdi ve korkuyla yanına baktı.

"Elindeki bibloyla onun başını ez," dedi tek gözlü. "Onun etini yemek istiyorum."

Az önce gülümsüyorken yüzü korkuyla doldu ve şapkalı adama doğru baktı. "O benden daha güçlü ama."

Şapkalı adam elinde tuttuğu çerçeveyi kadına biraz daha yaklaştırdı ve kadın, çerçevedeki küçük kızlarının yüzleriyle karşı karşıya geldi.

Büyük kızı, küçük kızının elini tutmuştu ve ikisi de fotoğrafta oldukça küçüktü. Deniz kenarında çekilen fotoğrafta küçük kızının üzerinde sarı elbisesi vardı, büyük kızı ise her zamanki gibi inat ederek erkek kıyafetleri giymişti. Küçük kızı kocaman bir gülümsemeyle kadraja bakıyor, büyük kızı ise üzgündü ve alt dudağı sarkmıştı.

"Törpüyü sorsana!" diye bağırdı sarışın kadın. "Aman Tanrım tırnağım kırıldı diyorum ve sen hâlâ nelerle uğraşıyorsun, bu önemli anlıyor musun?"

Kese kağıdı olan adam Mehveş ve şapkalı adamın arasına girdi ve orada dans etmeye başladı.

"Kafasını parçala," dedi tek gözlü koca adam. O kadar büyüktü ki Mehveş onu görmek için başını kaldırıp bakıyordu. Boynu uzundu, tek gözünün altında burnu dümdüzdü, dudaklarının ise yarısı dikişliydi.

Şapkalı adam, büyük bir keyifle Mehveş Karaer'e bakarken, elindeki çerçeveyi yavaşça yere bıraktı ve çerçeve yere düşerken sanki zaman bir an için hiç olmadığı kadar yavaş akmaya başladı.

Kadın, dans eden kese kâğıtlıya, tek gözlü adama ve kanepesinde sinirle söylenen sarışın kadına baktı; sesler oldukça geriden sanki bir kuyudan geliyormuş gibi silikleştiğinde az önce kocasıyla yaptığı konuşma sanki salonun ortasında canlandı ve aslında her şeyin bir veda olduğunu anladı.

Kocası onunla vedalaşmıştı.

Çerçeve yere düştü, cam kırıldı. Kese kağıdıyla dans eden adam durakladı, sarışın kadın ayağa kalkarak etrafına baktı ve tek gözlü adamın öfkeli sesi bir anlık kesildi.

Mehveş Karaer tekrardan şapkalı adamın yüzüne baktığında, gözlerinin içindeki kendi kaderini, kendi yansımasını gördü. "Bitti," dedi fısıldayarak. "Kaçış yok, acı yok." Titreyen elini aşağıya doğru indirdi, biblo ağır geliyordu. "Artık benim için kaybetmek yok."

Şapkalı adam tek kaşını havaya kaldırırken, "Çabuk kavradın," diyerek onunla alay etti. "Ama bu işi hemen bitirmek istemiyorum, sana soru sormak istiyorum. Birincisi," dediğinde kadının elinde tuttuğu bibloyu aldı ve sarışın kadının az önce oturduğu kanepenin üzerine attı. "Sonun geldiğini görüyor musun?"

Mehveş Karaer, başını hızlıca aşağı yukarı salladı. "Son sensin, son geldi."

"İkincisi," dedi şapkalı adam. "Sonun ailen için geldiğine inanıyor musun?"

Mehveş Karaer, korkuyla bir elini kalbine koydu ve yere düşen fotoğraf karesine ardından ona bakarak "İnanmıyorum," diye fısıldadı. "Bütün parçalarımı benden alacaksın."

"Üçüncüsü," dediğinde başını dikleştirdi. "Cehennemini ben inşa ettim, ateşi ben körükledim, seninle ateşin içinde defalarca oynadım fakat seni fokurdayan yangına sürükleyen kişiyi affedebilecek misin?"

Mehveş Karaer, kalbine koyduğu elinin tırnaklarını etine sapladı ve "Affettim," dedi. "Onunla tanıştığım gün zaten o benim sonum olmuştu fakat benim kaderimin sonu seni olmayacaksın, o senin sonun olacak, bunu asla unutma."

Şapkalı adam bu cümleyi ikinci defa duymuştu ve zaten Mehveş Karaer'in de bu cümlesi, kurduğu son aklı başında cümlesi olmuştu. Bu cümlesinin ardından kese kâğıtlı adam dans etmeye devam etti, sarışın kadın söylendi, tek gözlü koca adam ise öfkeyle konuşmaya devam etti.

Şapkalı adam hiddetle çenesini dikleştirdi ve karşısında aklı başında olmayarak ona sırtan kadının yüzüne baktı ve korkutucu bir gülümsemeyle kadının saçlarını kavradı, salonun ortasına doğru sürüklemeye başladı.

Mehveş Karaer'in duyduğu sesler, hissettiği eller onun bu dünyada değilmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Salonun tam ortasına getirdiğinde şapkalı adam dizinin arkasına tekme attı ve yere çökmesine neden oldu; Mehveş Karaer ise hâlâ kıkırdayarak gülüyordu.

"Lanet törpüyü istiyorum!" diye bağırdı sarışın kadın.

Kese kâğıtlı adam kendi etrafında dönmeye devam etti.

Tek gözlü koca adam "Öldürmediğin sürece ölmeyi hak edeceksin!" diye kükredi.

Şapkalı adam Mehveş Karaer'in saçını arkaya doğru çekti ve başı geriye doğru yattı. Salon oldukça büyüktü ve bir tarafı yerden tavana kadar camlarla kaplıydı. Ev zemin kat olduğu için bahçeyi görüyordu.

"Sana ölmeden önce göreceğin son yüzün ben olacağımı söylemeyeceğim," dedi keyifle. "Sana daha acısını göstereceğim." Arka taraftaki maskeli adamlardan birine başıyla perdeleri işaret etti. Maskeli adam hızlıca perdenin olduğu yere doğru geldi ve bir eliyle perdeyi kavrayarak emri bekledi. "İyi bak," dedi şapkalı adam. "Bu yüz, gördüğün son yüz olacak."

Başıyla onay verdiğinde maskeli adam hızlıca perdeyi çekti ve Mehveş Karaer, bir girdabın içindeymiş gibi hissettiren zihniyle pencereden dışarıya baktı ve o sahneyle karşılaştı.

Doğuş Karaer, çimlere oturmuştu; elleri dizlerinin üzerine sanki kendine ait değilmiş gibi düşmüştü. Başı ise yerdeydi. Kadın, kocasının omzunu ilk defa bu kadar düşük gördü. Yüzündeki gülümseme soluklaştı ve Doğuş Karaer, başını yavaşça kaldırıp tam karşısındaki karısının gözlerinin içine baktı.

Kocası tekti, kocasını tutan kimse yoktu, aralarında sadece bir cam parçası vardı fakat onu kurtarmıyordu, kurtarmaya çalışmıyordu; belki de kurtaramıyordu. Kısa bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve Doğuş Karaer, elini kaldırarak parmaklarını dudaklarının üzerine koydu. Gözleri kıpkırmızıydı, teni ise bembeyazdı. Dışarıda yağmur çiseliyordu, cama çarpan damlalar onu görmesini engellemeye çalışıyormuş gibiydi.

Tam o anda Mehveş Karaer, Doğuş Karaer'in parmaklarının arasında tuttuğu bilekliği gördü ve yüzü tekrardan gülümsedi. Sondu, kaçış yoktu, acı yoktu, kaybetmek artık Mehveş Karaer için yoktu fakat artık endişeleri de yoktu.

Şapkalı adam keskin bir bıçağı Mehveş Karaer'in boynuna yerleştirdi. "Hâlâ affediyor musun?" diye sordu ciddiyetle. "Son gördüğün yüz, senden vazgeçen bir yüz olacak."

Mehveş Karaer, başını bir kere aşağı indirip kaldırdı ve gözlerini kapattığında geriye kalan tek kızının yüzünü gördü; onun için son yoktu, kaçış vardı, acı vardı ama onun için kurtuluş da olacaktı ve intikam onun bedeninde canlandığında ailesinin nabzını koparan bu adamın ölümü, kızının ellerinden olacaktı.

"Kızının bileklerindeki canı istedim," dedi şapkalı adam. "Senin boynundaki canı istiyorum."

Mehveş Karaer, gözlerini tekrardan açtı ve son bir kere âşık olduğu o adamın yüzüne baktı; Doğuş Karaer, elini kalbine koydu, son bir kere âşık olduğu kadının yüzüne baktı.

Prometheus, bıçağı yavaşça Mehveş Karaer'in boynunda kaydırdı; gözleri Doğuş Karaer'in üzerindeydi. Doğuş Karaer Mehveş'in boynunda kayan bıçaktan bakışlarını ayırdı, elinde tuttuğu bilekliği sımsıkı kavradı ve Prometheus'un gözlerinin içine baktı.

Yara açıldı, sevgi akmadı, kimsesizlik akmadı, kan aktı; kan sıçradı, kan tek gözlü koca adamın gözünü kör etti; sarışın kadının tırnaklarını kopardı, kese kâğıtlı adamın kese kağıdını yırttı.

Hepsi tek tek yok olurken, geriye sadece Melveş'in son nefesi kaldı fakat o son nefesi de dudaklarından akan kan ile son buluyordu. Boynu tamamen açılırken, harelerine çizilen son ifade, Doğuş Karaer'in büyük bir aşkla bakan gözleriydi.

Bıçak, boynunda tamamen kaydı, son nefesini aşkla verdi ve dudaklarında tebessüm kaldı.

Prometheus, Melveş'in boynundan bıçağı çekti ve elinde sallanan saçlara baktı. Parmakları kavradığı saçlardan ayrıldığında Melveş Karaer'in cansız bedeni yere düştü ve kesilen boynunun yarısı açık bir şekilde kanlar içinde turuncu, kahverengi saçlarında yüzdü. Açık olan gözleri penceredeydi; Prometheus tekrardan pencereye baktığında ise Doğuş Karaer'i göremedi.

Ellerine bulaşan kana baktı, Prometheus'un kader çizgilerine hiçbir zaman sevgi dokunmamıştı, kimsesizliği ise o yok etmişti.

Onun kader çizgilerine ilk önce başkalarının kanı değil, kendi ruhunun kanı bulaşmıştı.

Prometheus başını kaldırıp tekrardan pencereye doğru baktığında uzaktan yaklaşan evin küçük kızının siluetini gördü ve dudakları hain bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldığında maskeli adamlara dönüp baktı ve kafasını bir kere aşağı yukarı salladı.

Adamlar da ona karşılık verdi ve birkaç dakika içerisinde Prometheus'un kendisine dair geride bıraktığı kalıntıları temizledi. Onun ise gözü hâlâ penceredeydi, evin küçük kızı tamamen yaklaşmıştı.

"Çıkın," dedi Prometheus tebessümü devam ederken. Maskeli adamlar hızlıca salondan ayrıldılar ve dış kapıya doğru yürüdüler, o an evin küçük kızı kapıya doğru yaklaşmıştı fakat gelen adım seslerini duymuş ve sırtını duvara yaslayarak saklanmıştı.

Bildiği, o gün tekrardan kaçacaklarıydı fakat evin içinden çıkan maskeli adamları gördüğünde dudakları aralandı ve kaşları çatıldı.

Prometheus, salonun köşesine doğru yürüdü ve kapıyı göremeyeceği bir yere geçti. Pencereye doğru yaklaştıkça, gelen yeni ziyaretçisi için içinde kadersiz bir şevk duyuyordu.

Maskeli adamların hızlıca evden çıktığını gören kız ürkek adımlarla kapıya doğru yaklaştı ve maskeli adamların arkasından bile bakmadan açık olan kapıdan içeriye girdi.

Üzerine giymiş olduğu lise önlüğünün kravatını gevşetmişti ve gömleğinin bir tarafı gri eteğinden dışarıya çıkmıştı. Beyaz bez ayakkabıları zeminde

ses çıkarıyordu ve Prometheus parmaklarına bulaşan kanı burnuna doğru oldukça yavaş bir şekilde götürerek kokladı.

Salonun kapısından içeriye girdiğinde ilk başta toplanan eşyalarını gördü, sadece bir kanepe duruyordu ve duvarlarda fotoğraflar vardı. Ardından birkaç adım daha attığında parkenin üzerindeki kan izlerini, annesinin yere düşen elini ve hemen sonra dağılan saçlarını ve koparılan damarından akan kanı gördü.

Boynu açılmıştı, kafası gövdesinden ayrılmıştı, gözleri hemen en küçük olan kızına bakıyordu; dudakları korkuyla aralanmıştı fakat aslında tebessümü de gizliydi.

Annesinin turuncu saçlarına artık kızıl kanların bulaştığını gören kız, olduğu yerde öylece kaldı ve titreyen ellerini saçlarına geçirdi; bacakları onu taşıyamayacak durıma geldiğinde dizlerinin üzerine öyle bir çöktü ki sanki bu bir daha düşemeyeceğini gösteriyordu.

Elleri kucağına doğru düştü, annesinin açık olan gözlerinden gözlerini ayıramadı. İzledi. Kalbinin attığını bile hissetmiyordu ama tamamen acıya battığının da farkındaydı.

Dudakları aralandı, bir şey söylemek istedi fakat söyleyemedi; ağlamak istedi fakat ağlayamadı, çığlık atmak istedi ama boğazına kadar kan ile dolmuştu.

Evin içinde başka bir misafirin dahi beklediğini bilmiyordu. Prometheus gizlendiği yerden küçük adımlarla ortaya çıktı ve kanepenin hemen yanında durarak karşısında gördüğü yıkıma baktı.

Kızın bakışları annesinden başka hiçbir noktaya çarpmıyordu, nefes dahi almıyordu, nefes sesini ise duymuyordu.

Titreyen elleri, titreyen parmakları, annesinin saçlarına dokunmayı diledi; annesi için dilendi ama hiçbir çaresi yoktu. Gözlerini kırptı, gözlerinin içinin acıdığını, gözlerinin içindeki damarların sanki çekildiğini hissediyordu.

Prometheus ise aynı şekilde sadece onu izledi. Konuşmadı, yüzündeki tebessüm bir an bile kesilmeden izledi.

Birinci dakika.

Kalbi ölümü kabullenemedi, annesinin saçları bunu hak etmemişti. Ailesi gözlerinin önünde parçalanırken kendisinin sağlam olmasını kaldıramadı.

Beşinci dakika.

Kalbi ölümü anlayamadı, annesinin saçları çok güzeldi. Ailesi gözlerinin önünde yok olurken, kendisinin var olmasına dayanamadı.

Yirminci dakika.

Kalbi ölümü kabullenmese de anlayamasa da ne olduğunu tamamen tattı, annesinin saçlarını daima seveceğine söz verdi. Ailesi gözlerinin önünde canlarını verirken, kendisinin canının sadece intikam için var olduğunu hatırladı.

Kırkıncı dakika.

Kalbi ölüme kucak açtı, annesinin saçlarının her bir teli için yemin etti. Ailesi gözlerinin önünde tekrardan canlanırken, kendisi canını intikam için verecekti.

Hayatının belki de en önemli, en zor, en acılı kırk dakikasını geçirmişti; zaman hızlı ya da yavaş akmıştı farkında değildi ama kırk dakika sonra annesinin gözlerinden gözlerini ayırabilmişti ve başını çevirdiğinde karşısındaki o bildiği maskeli yüz ile karşılaşmıştı.

Daha önce de bu maskeyi görmüştü, asla unutmayacaktı.

Birbirlerine baktılar; Prometheus o kırk dakika boyunca kızdan gözlerini ayırmadı, kız ise annesinden. Sadece birbirlerine baktıklarında bile aslında geleceği açık bir şekilde gördüler.

Kız, çöktüğü yerden güçsüz bir şekilde kalktı ve çenesini dikleştirdi.

Bedeninde kuvvet kalmamıştı, elleri hâlâ titriyordu; Prometheus şu an onun canını hemen alabilirdi fakat bunu yapmadı. Onun istediği de intikama susayan gözleri izlemekti. Kırk dakika boyunca değişen gözlere, göz bebeklere şahit olmuştu.

Kız, hissettiği bütün güçsüzlüğe rağmen başını asla aşağı indirmedi ve geriye doğru adımlar attı.

Bu Prometheus'un elinden ikinci kaçışıydı; aslında onun elinde bile değildi.

"İkinci tanışmamızdı küçük kız, keyif aldım" dedi Prometheus. "Üçüncü de artık tanışma olmayacak. Senin nabzını da alacağım."

Hiçbir şey söylemedi, söylemek istemedi. Nefreti kalbine durak bilmeyen kız, bu adama nefretten daha öte hisler besliyordu ve bu hisler, sadece bedenen değil, ruhen de bir ölüm istiyordu.

Kapıdan dışarıya doğru çıktı ve çoktan havanın kararmış olduğunu gördü. Yağmur ise çok şiddetli olmasa da yağıyordu.

Her zaman bildiği ezberinden vazgeçmedi.

Koştu.

Kaçtı.

Toprak zeminde izler bırakan bez ayakkabılarına ve defalarca tökezlemesine bile aldırış etmeden koşmaya devam etti.

Rüzgâr esiyordu, rüzgâr saçlarını savuruyordu, rüzgâr sanki kalbinin üzerine her çaptığında daha hızlı atmasına neden oluyordu fakat kız, koşmaktan asla vazgeçmiyordu.

Yağmur taneleri yüzüne her çarptığında su bile canını yakıyormuş gibi hissediyordu; şiddetini arttıran yağmur öcünü kızdan alıyor gibiydi.

Koşarak çıktığı caddede kaldırımda durdu, ilk önce soluna ardından sağına baktı ve ne yapacağını kestiremedi. Saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, vızır vızır geçen arabaların sıçrattığı sular çıplak bacaklarına çarpıyordu fakat o düşünceleriyle boğuşuyordu.

Elini sırtındaki çantasına atıp telefonunu almak istedi fakat okula giderken telefonunu evde bıraktığı aklına geldi ve kafasını iki yana sallayarak yolun karşısına geçti. Hava tamamen kararmış olduğu için ve saat geç olmaya başladığı için dükkânlar çoktan kepenklerini indirmişti ve arabalar dışında kaldırımda tek tük insanlar vardı.

Gördüğü ilk küçük markete girdi ve etrafına bakarak sahibini aradı. Birkaç saniye sonra saçları seyrekleşmiş kilolu bir adam reyonların oradan ortaya çıktı ve "Kapatıyorduk," diye mırıldandı. "Malum sonbahara girdik, yaz saatini kullanmıyoruz artık."

"Anlıyorum," dedi ve boğazının acısını tamamen hissetti. Sanki dakikalardır değil; asırlardır konuşmuyor gibiydi. "Telefonunuzu birkaç dakikalık kullanma şansım da mı yok? Evime gidemiyorum, birine ulaşmam gerek ve bu acil."

Adam ilk başta duraksadı, ardından başını babacan bir şekilde aşağı yukarı salladı ve kasanın önündeki kablolu telefonu gösterdi "Dakikası yetmiş beş kuruş."

"Teşekkür ederim," dedi hızlıca ve telefonun ahizesini kaldırırken, ıslanan bedeni soğuğu hissetmeye başlamıştı. Üzerine sadece gömleği vardı ve sırılsıklam olmuştu. Saçları ise rüzgâr estikçe buz gibi hissetmesine neden oluyordu.

Her zaman ezbere bildiği numarasını tuşladı ve kısa bir sessizliğin ardından telefonun çalma sesini duydu. İçinden bir ses, telefonun açılmayacağını söylüyordu fakat bunu düşünmek bile korkularının onu mahvedeceğini gösteriyordu.

Fakat düşündüğü gibi olmadı.

Telefon açıldı ve o kurtarıcı sesi duydu. "Alo?"

Kız gözlerini kapattı ve ilk defa ağlayacakmış gibi hissetti. "Alo." Reyonların arasında yürüyen adama sırtını döndü ve masaya yaslandı. "Baba benim, Minel."

Sessizlik oluştu, kimine göre kısa kimine göre uzun bir sessizlikti. Nefes dahi almadılar fakat en sonunda babası "Minel?" diye fısıldadı. "Nasılsın?"

"Baba," dedi titreyen bir sesle. "Eve gittin mi? Evde misin?"

"Evde değilim," dedi babası sadece.

Minel, korku ve endişeyle "Baba sakın gitme," diye inledi. "Sakın evin yanına bile yaklaşma. Annem," sustu, kan izlerini dudaklarında hissetti, "onu," konuşamadı ve kalbinin kanadığını hissetti.

Kalbi öyle bir kanıyordu ki, dudaklarından kan aksa, bütün acıları yine de o boşlukta yaşardı.

"Biliyorum." Babasının sakin sesini duyan Minel'in canı biraz daha yandı.

"Gördün mü?" Arkasını dönüp market sahibini kontrol etti ve adamın onunla ilgilenmediğini görünce sessizce fısıldadı. "Kim olduğunu biliyorum, ablamı öldüren o adamdı. Evin içindeydi ama bana dokunmadı. Baba, beni duyuyor musun? O benimle oynamak istiyor, bunu onun gözlerinde gördüm." Babası sessizliğini korudu ve sadece nefes sesi duyuldu ardından nefesi sanki üşlendi. "Baba?" dedi tereddütle. "Neredesin?" Yine sessizlik oldu, babası hiçbir yanıt vermedi; bu sefer babasının telefonunda geriden sesler gelmeye başladı. "Baba, iyi misin?"

Babası boğazını temizledi ve "Bir şey yok," diye mırıldandı.

Minel, bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettiğinde "Ne zaman beni alırsın?" diye sordu. "Üşüyorum ve yağmur yağıyor, gidecek bir yerim yok. Eve dönemem."

Babasının telefonundan daha fazla ses gelmeye başladı. "Minel," dedi sakince. Cümleler soğuk bir ateşe davetiye çıkarabilirdi. "Artık başının çaresine bakman gerekecek."

"Ne dedin?" diye fısıldadı Minel acıyla ve o anda karnına bıçak saplanmış gibi hissetti. "Baba, benim sana ihtiyacım var. Annem, o artık yok. Babu annem öldü, öldürüldü, onun boynunu kestiler."

"Dinle beni," dedi babası. "Sen benim kızımsın, ben senin kader çizgilerine sevgiyi bulaştırdım; sen o sevgiyle yaşayabilirsin ama benim elimde hiçbir şey kalmadı. Artık yoluna tek başına devam edeceksin, benim geride kalan tek varımsın, varlığımsın."

Minel acı içinde nefes alarak masaya tutundu. "Baba yapma, ben sız olmadan nefes dahi alamam; kader çizgilerime kimsesizliği bulaştırma yalvarıyorum sana. Ben senin kızınım, sen benim tek varımsın, varlığımsın. Beni bırakma."

Babası sustu ve iç çekme sesini duydu; Minel'in gözleri kaybetmenin verdiği o ağır yükle dolmaya başladığında bedeni artık sağlam değildi. Annesinin ölümü kemiklerini kırmış, babasının onu kabul etmeyişi kırılan kemiklerinin derisine batmasına sebep olmuştu.

"Baba," dedi Minel. "Nereye giderim, ne yaparım? Ölürüm, öldürür. Beni nasıl böyle bırakırsın?"

"Ölmeyeceksin." Babası keskin bir nefes daha aldı. "Ölmeyeceksin, ölmemen için kendi canımdan bile vazgeçerim. Sen benim güçlü tarafımsın. Hatırla, bir gün herkes giderse ne yapacağını söylemiş, öğretmiştim sana. İşte o gün, bugün. Senden tek bir şey istiyorum. Yaşa. Ailen için yaşa."

"Baba!" diye bağırdı Minel ve dolan gözlerinden etrafı görmemeye başladı; yağmur sanki bulutlarını gözlerine bırakmıştı. "Baba! Beni bırakamazsın!" Market sahibi adam uğraştığı işleri bıraktı ve Minel'e doğru baktı. "Beni bile bile mahvediyorsun baba!"

Kısa bir sessizlik oldu, sessizliği derin nefes takip etti ve ardından telefon kapandı. Artık tek duyduğu ses, kapanan telefonun sesiydi.

Hızlıca tekrardan numarayı tuşladı ve babasının açmasını bekledi fakat farkındaydı; bu sefer babası telefonu açmayacaktı. Babası artık hiçbir zaman telefonları açmayacaktı.

Babası artık olmayacaktı.

"Kızım?" dedi market sahibi ve Minel'in yanına geldi. "İyi misin? Polisi aramamı ister misin?"

Eli telefonda birkaç saniye bekledi ve babasının zihninde dönen cümlelerini içinde tekrar etti.

Bileklerini ablası kesmişti, annesi ise boynundaki damarı koparmıştı fakat babası; onu canlı canlı yakmıştı, yakarken ise bir an bile arkasına dönüp bakmamıştı.

Telefonu yavaşça kapattı ve elinin tersiyle dolan gözlerini sildi; yaşlar dökülmeden onların canını elinden aldı.

"Ne kadar?" dedi titrek bir sesle.

"Sorun var mı?" diye sordu adam.

"Ne kadar?" dedi tekrardan Minel ve adam ısrar etmek yerine fiyatı söyledi. Minel, çantasından cüzdanını çıkardı, haftalığının bir kısmını marketteki adama verdi ve arkasına bile dönüp bakmadan o marketten çıktı.

Yağmur hiç olmadığı kadar şiddetli yağıyordu, bu şiddetten ötürü karşısını bile net bir şekilde görmüyordu ve rüzgâr hiç olmadığı kadar soğuk esiyordu.

Kollarını önünde bağlayarak hızlı hızlı yürümeye başladı, nereye gideceğini bilmeden öylece yürüyordu. Gücü tükenmekte, bedeni vazgeçmekteydi. Gözleri bazen yanından hızlıca geçen arabalara kayıyor ve aklından geçeni yapıp yapmamak arasında kararsız kalıyordu.

Yürüdü.

Koşmadı ya da kaçmadı; sadece yürüdü. Saatler gece yarısını geçmeye başlamıştı ve dükkânların hepsi kapanmıştı. Trafik ışıkları yanıp sönmeye başlamıştı. Yağmur bazen şiddetleniyor, bazen duruluyordu fakat asla bitmiyordu.

Minel, ürkek bir şekilde etrafına ardından gökyüzüne doğru baktı ve yanından geçen birkaç adam hızlı adımlarla yürüyüp yağmurdan kaçarken ona laf attılar; duymazdan geldi.

Yanından geçen arabalardan atılan lafları duymazdan geldiği gibi, onları da duymazdan geldi.

Başka bir sokağa döndüğünde kaç saattir yürüdüğünü bilmiyordu fakat artık bacaklarındaki his uzaklaşmak üzereydi ve küçük bir lunapark gördü. O lunaparka doğru yürümeye başladığında titrediğini yeni yeni hissediyordu; lunaparkın kapıları ardına kadar açıktı ve kapıda görevli yoktu.

Lunaparktan içeriye girdi ve rastgele yürümeye başladı, üstü kapalı olan dönme dolap vagonlarını gördüğünde adımlarını o yöne doğru çevirdi. Rastgele dönme dolabın bir vagonuna oturdu ve titreyen ellerine nefesini üfleyerek ısınmaya çalıştı; dönme dolap çalışmıyordu fakat oturduğu yer diğer dönme dolabın koltuklarına göre daha yukarıdaydı. Çevrede hiçbir ışık yoktu ve atıştıran yağmur, vagonun içine doğru vuruyordu.

Lunaparktaki boş salıncaklar rüzgârdan dolayı hafifçe sallanıyordu, bez ayakkabılarına baktığı zaman çamurdan dolayı görünmeyecek duruma geldiğini fark etti. Kendisini ufak bir kız çocuğu gibi hissedebilirdi, lunaparka çocuklar eğlenmek için giderdi fakat o gece, o kızın gidecek hiçbir yeri olmadığı için en acılı gününde lunaparka sığınmayı tercih etmişti.

Bir an öğlen vakti lunaparkın içini dolduran çocuk sesleri sanki kulaklarında çınladı, gece vakti hissettiği korku ise o çocukların cesetlerinin fısıldayışı gibiydi.

Sırtındaki çantayı kucağına aldı ve fermuarı açarken bir hareketlenme hissetti, korkuyla ilk önce arkasına ardından yan tarafına baktı fakat kimsenin olmadığını gördü. Çevresine ve güvenlik kabinine baktığı zaman da kimseyi göremedi. Birilerinin de onun gibi buraya sığınabileceğini düşündü; bu imkansızdı.

Endişeyle ve gitgide yükselen korku hissiyle çantasının fermuarını tamamen açtı, öylesine okula götürdüğü defterlerin arasından müzik kolu için yanına aldığı mızıkasını avucuna aldı ve dışarıya çıkarırken çocukluğunun o anısı zihnine yağmur gibi yağmaya başladı.

Babasının hediyesi, korktuğu zamanlar çalmasını istediği mızıka ellerinde duruyordu fakat nefesi, artık yoktu. Bir süre mızıkayla bakıştı, mızıka ona kimsesizliğini sanki fısıldadı.

"Artık tamamen kimsesizsin," diye fısıldadı acıyla. "Artık tamamen yalnızsın, artık tamamen teksin. Artık tamamen hiçsin. Artık tamamen bittin."

Korkma diyordu iç sesi yılmadan, korkma ve baş kaldır her şeye. Minel ruhunun bir türlü pes etmeyişine artık tahammül edemiyordu.

Avucunun içine bir damla akarken ilk önce dışarıdan vagona doğru vuran yağmura baktı fakat sonrasında etrafı bulanık görmeye başladığını fark etti ve o damlanın yağmur olmadığını anladı.

Başka bir yaş, gözünden süzülüp yanağından dudaklarına doğru kayarken Minel'in kalbi ağlamaya, nefesi hıçkırmaya ve çocukluğu çığlık atmaya başladı.

Elinde tuttuğu mızıkayı yavaşça yanına koydu ve tekrardan salıncaklara doğru baktı. Kısa bir süre sonra gözlerini kapattı ve başını geriye doğru attığında yaşlar ardı arkası kesilmeden gözlerinden akmaya devam etti. Annesinin kokusunu hissetti, annesinin kokusu sanki gözyaşlarındaydı.

Ölülerin hep toprak gibi değil de ağaç gibi kokacağını düşünürdü çünkü onun için ölüler, toprağa tekrardan yeşermek için ekilen ruhlardı.

Annesi belki de güzel kokan bir ağaçtı.

Yaprakları belki de ablasının ruhuydu, onun yüzüne yağmur damlalarını değiriyor ve canlı kalmasına sebep oluyordu.

Toprak belki de babasıydı, ölülerin ruhunu yaşatmak için sadece vardı fakat yerin altındaki her şeyi ise çürültürdü.

Babasının toprağı, Minel'i çürültüyormuş gibi hissediyordu.

İlk defa o gece içten ölmeyi diledi, babasının toprağında çürümek için değil de yeşermek için.

Sondu.

Kimsesizdi.

Oturduğu yerde bir hareketlenme hissetti, vagon hızlı bir şekilde sallandı. Gözlerini yavaşça açtığında hemen yanında bir vücut ile karşılaştı ve irkilse de ayağa kalkmadı. Bakışları karşısındaki kişinin bacaklarından yüzüne doğru tırmanırken, tırnaklarını avuç içlerine batırdığını yeni fark ediyordu.

Üzerine koyu gri hırka giymiş genç bir adam hemen yanında duruyordu, bakışları ise Minel'in üzerindeydi. Hırkasının kapüşonunu başına geçirmişti fakat çoktan ıslanmış gibi görünüyordu.

Minel, korkuyu tamamen hissetmeye başladığında yutkundu ve oturduğu yerden dik bir konuma geçti. "Öldürecek misin?" diye sordu ciddiyetle. "Bana bir şey yapacak mısın?"

Karşısında duran adamın bakışları bir an olsun ondan ayrılmıyordu fakat karanlığa rağmen gözlerinde korkmasına neden olacak bir ifade yakalayamamıştı. Oldukça uzun boylu olan adamın elleri hırkasının cebindeydi fakat bir anda bir elini hırkasının cebinden çıkardı ve Minel'e doğru eğildi.

Minel, geriye doğru çekilirken, genç adam Minel'in diğer tarafa bıraktığı mızıkayı eline aldı ve bakışlarını ondan ayırdı. Mızıkayı birkaç saniye inceledikten sonra Minel'e doğru uzattı ve kaşlarını çattı.

"Hayır," dedi Minel endişeyle. "İstemiyorum." Sesi titriyor, gözlerindeki yaşlar farkında olmadan akmaya devam ediyordu.

Genç adamın daha fazla kaşları çatıldı ve ısrarla Minel'e mızıkayı uzattı. "İstemiyorum," dedi Minel. "Benimle oynamayı bırak, ne yapacaksan yap."

Genç adam kafasını iki yana salladı ve "Bu senin," diyerek soludu. "Çal."

"Hayır," dedi Minel bıkkınlıkla. "Çalmak istemiyorum."

"Çal," dedi tekrardan genç adam. Bir an ne yapacağını bilemez bir şekilde bekledi fakat Minel karşılık vermediğinde tekrardan "Çal," dedi fakat bu sefer ses tonu ürkütücüydü. "Çalmazsan sana bir şey yaparım."

Minel'in yüzü korkuyla gerildi ve yola doğru baktı; kaçmayı düşündü ama koşsa bile birkaç dakika sonra yere yığılacağını biliyordu.

"Çalarsam bana bir şey yapmayacak mısın?" diye sordu Minel ve uzattığı mızıkayı elinden hızlıca çekip aldı.

"Çalarsan," dedi genç adam ve gökyüzüne doğru başını kaldırıp baktı. "Üzerimdeki hırkayı sana veririm ve ısınırsın. Çalarsan, bu gece bu lunaparktaki çocukların ağlayışını susturabilirsin. Çalarsan kendi gözyaşlarını susturabilirsin."

Minel, nasıl bir şeyler karşı karşıya olduğunu düşünecek bir zaman istedi fakat genç adam buna fırsat vermek istemiyormuş gibi yavaşça Minel'in yüzüne doğru yaklaştı ve ellerini önünde birleştirdi. Minel'in gözleri, yanındaki genç adamın karanlık bile olsa görebildiği ellerindeki yaralara takıldı fakat sonrasında hemen bakışlarını çekti.

Sokak lambasının ışığı oldukça uzaktan geldiği için tam olarak birbirlerini göremiyorlardı.

Minel, "Belki de ağlamaya ihtiyacım vardır," diye fısıldadı. "Belki de tek istediğim bana kötü bir şey yapmandır. Belki de tek istediğim şu an beni öldürmendir."

Genç adam gözlerini kısa bir an kapatıp açtı ve "Kaçıyorsun," diye mırıldandı sanki geçmişini dile getiriyor gibi. "Ölümü istemek, ölüme kucak açmak cesurların işi değildir. Bu gece, bu lunaparkta, eğer ikimizde ölümü seçmiş olsaydık, bu vagonda ikimizde oturuyor olmazdık." Adam parmaklarıyla oynamaya başladı. "Bu gece, ikimizde yaşamdan vazgeçseydik, yan yana olmazdık." Kaşlarını kaldırıp indirdi ve kirpikleri yanaklarına gölge olarak düştü. "Bu gece gözyaşlarına izin verdiğin kadar ölseydin, bir daha asla yaşamazdın."

Minel, yanında oturan genç adam ile yollarının kesişen çizgilerine anlam vermeye çalışmak istedi fakat bunu yapabilecek kuvveti yoktu; gecenin ilerleyen saatlerinde bir lunaparkta dönme dolabın bir vagonunda karşılaştığı bu genç adamdan mantıklı hiçbir cümle bekleyemezdi; üstelik adamın alkol kokan nefesi, onun nefesini bile keserken.

"Şafak sökene kadar ağlasam ölür müyüm?" diye sordu Minel. "Şafak sökene kadar korksam öldürülür müyüm?"

Genç adamın gözlerinden kederli bir ifade geçti ve "Çal," dedi. "Şafak sökene kadar çal, yolunu gösteren pusulanın sesini o zaman duyacaksın."

Gözlerinden damlayan yaşlar kesildi ve elinde tuttuğu mızıkaya uzun bir süre baktı; bu bakış ölüme olan arzusunu yok etmeye başladığında mızıkayı dudaklarına doğru yaklaştırdı.

Mızıkaya nefesini verdiğinde sevdiği o ses çıktı ve bir anlık içinin huzurla dolduğunu hissetti. Korkularını kaçıran mızıkanın ezgisi, onun bir başka kaçışıydı.

Dudakları mızıkanın üzerinde dans ederken ve kendi oluşturduğu hüzünlü melodisini genç adama dinletirken gözleri daima kapalıydı.

Genç adam, korkularından kaçan kızı izlerken, asıl amacına ulaştığının farkındaydı. Korkunun damarlarından yavaş yavaş uzaklaştığını hissediyormuş gibi oldu, kızın boynundaki damarlara bakarken sanki artık teni daha duru, daha buzdandı.

Korku bedenini terk ediyordu.

Korku beni terk ediyor, dedi Minel'in iç sesi. Korkmak istemiyorum diyordu ruhu.

Genç adam, üzerindeki hırkanın fermuarını açtı ve üzerinden çıkarırken kız hâlâ hipnoz olmuş bir şekilde dudaklarını mızıkanın üzerinde gezdiriyordu.

Çıkardığı hırkasını sakince kızın omzuna yerleştirdiğinde kız irkildi ve melodi kesildi. Gözleri açıldı, ilk önce omzundaki hırkaya ardından yanındaki genç adam baktı ve karşısında sadece yarım kollu bir tişörtle durduğunu gördü.

"Sen üşümeyecek misin?" diye sordu fakat genç adam ona bakmak yerine tam karşısına bakıyordu. Minel, bakışlarını ondan çekmeden önce gözlerine bir anlık genç adamın kolları çarptı ve nefesini tuttu.

Bileğinden dirseğine kadar kolları izlerle doluydu ve karanlıktan seçebildiği kadarıyla çoğu dikiş izleriydi. Bu dikiş izleri, öylesine bir dikiş izleri değildi ve hepsi farklı şekillerdeydi.

Bazı dikiş izlerinin üzerinde hâlâ siyah ipler vardı.

Minel'in elleri kucağına doğru düştü ve genç adamın kollarına bakmaya devam etti.

"Çal," dedi tekrardan genç adam aksanlı bir sesle. "Çalmazsan sana bir şey yaparım ve o hırkayı omzundan alırım."

Minel, karşı çıkmadan başını aşağı yukarı salladı ve tekrardan mızıkayı dudaklarına yerleştirdiğinde artık tek bir kişinin korkusu için çalınmadığının farkındaydı.

İkisinin korkuları için çalıyordu.

Bazı çocukların avuçlarının içinde, kader çizgilerinde sevgide kimsesizlikte olurdu; Minel Karaer öyle bir çocuktu fakat yanındaki genç adamın kader çizgileri bile yoktu.

Onun bir kaderi yoktu; bunu anlamak için avuç içlerine bakmaya gerek duyulmazdı çünkü genç adamın eline açık olan yaradan ilk başta ne sevgi ne kimsesizlik akmıştı.

Onun avucunun içine oluk oluk ateş akmıştı; şimdi ise avuçlarının içinde küller vardı. Küller kalbine giden damarlarını tıkadığı zaman, pusulası olan kalbi, onu yanlış yollara sürükleyecekti.

Farkında değildi, küller onu var edendi.

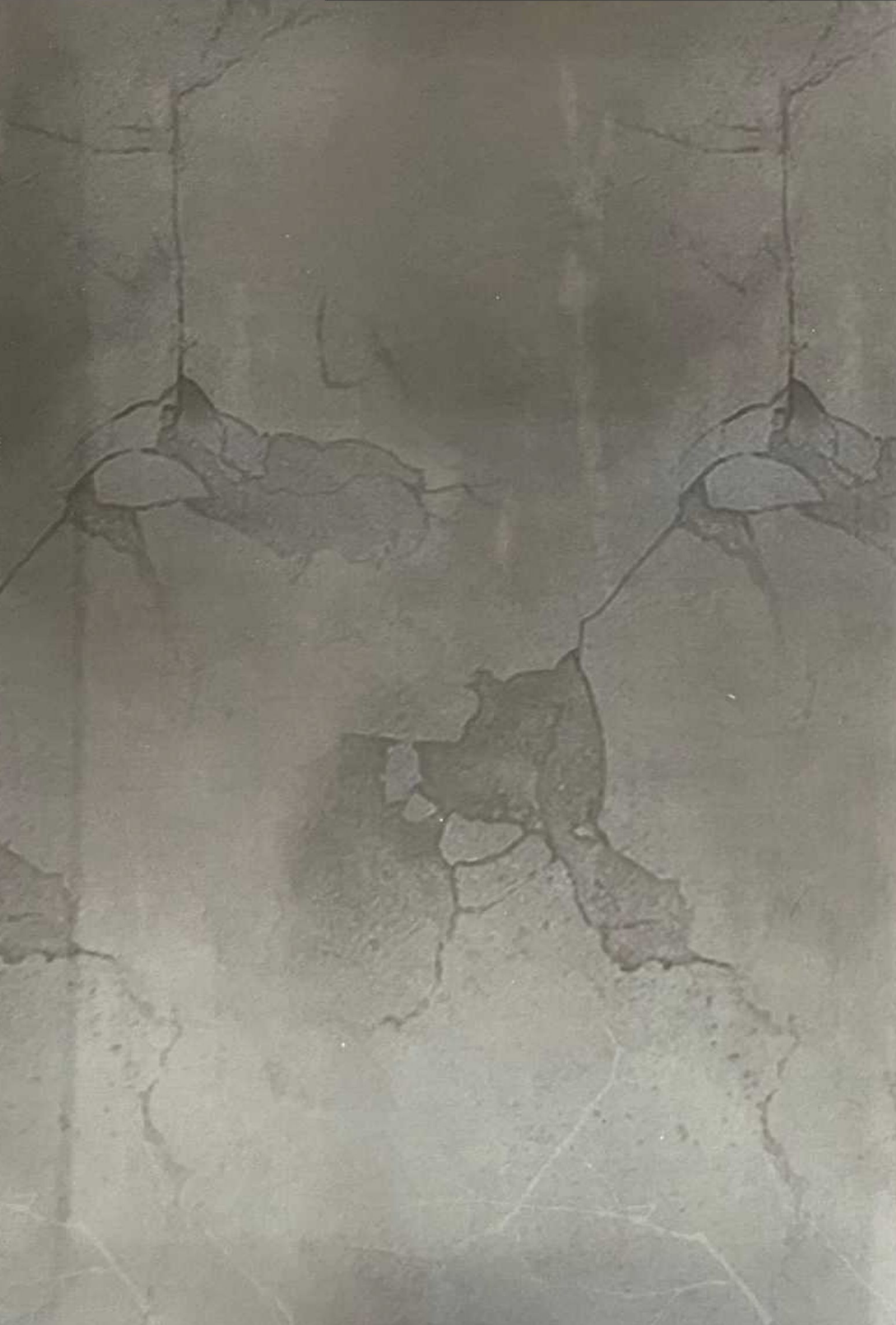
Kalbi ise pusulasıydı.

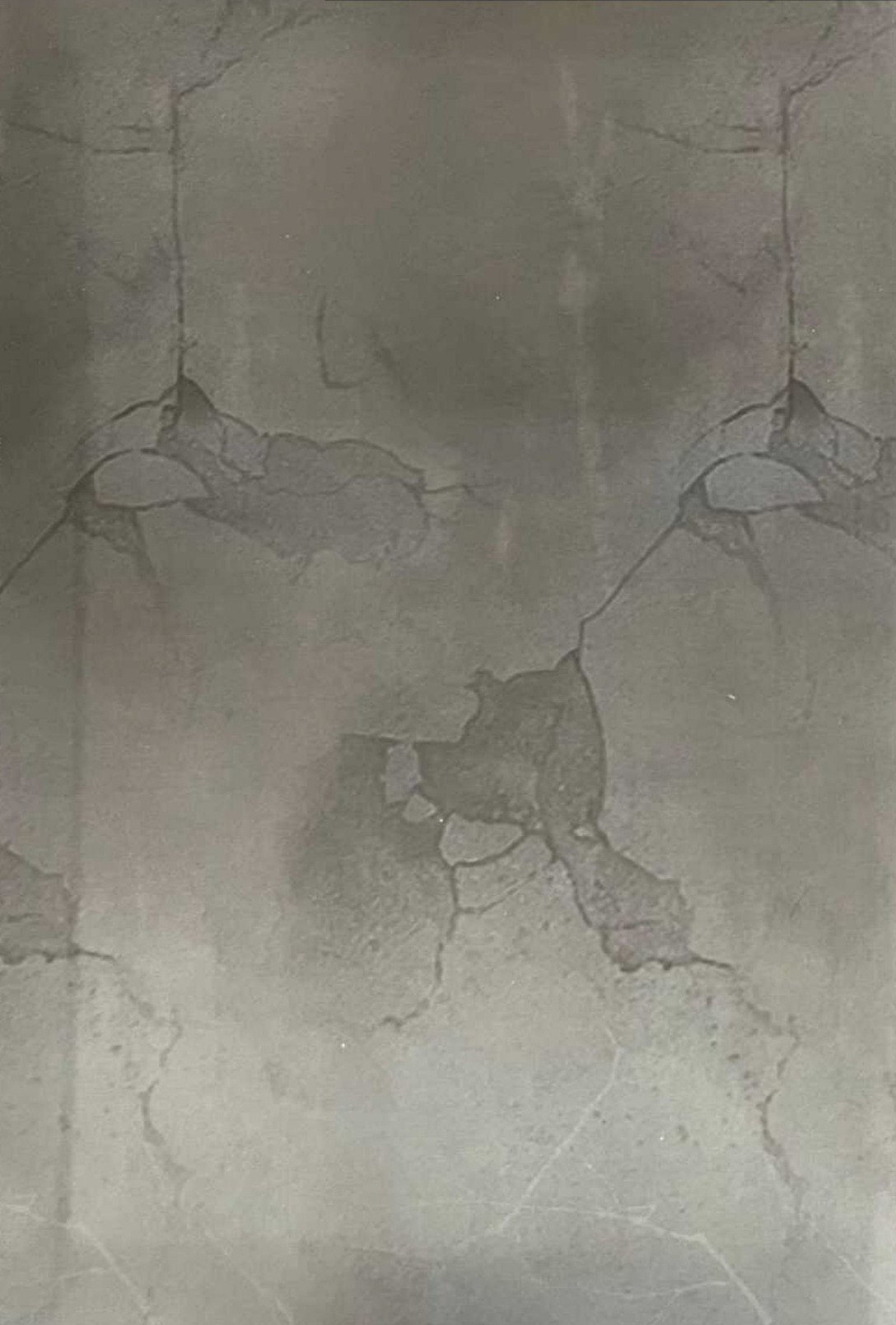
Yok ettikleri ve edeceklerine rağmen.

"Çocuklar, geleceğin anneleri ve babaları.
Bizim ise en büyük günahımız."

* İmza, Emare kitabının hayali karakterine aittir.

15 Ocak 1995'te Mersin'de doğan Aslı Arslan, kalemini 11 yaşında keşfetmiştir. 17 yaşında internet platformunda yazmaya başladıktan sonra kurguları ve bakış açısı yuzunden ufak bir kesim tarafından tepki toplamıştır. Ne olursa olsun yazmaktan vazgeçmeyen genç yazar, EMARE: SARMAŞIK ile yazarlık kariyerine ilk adımını atmıştır.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi mezunu olan yazar, halen Eskişehir'de yaşamaktadır.

@asliarslaan
@asliarslaan

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

Hissediyorum.
Avuçlarımda hatırlamadığım geçmişimin silik lekeleri, şimdinin acılı izleri, geleceğimde ölümün emareleri var; ellerimde tuttuğum papatyaların dallarında avuçlarımdaki yetimler idam ediliyor.

Görüyorum.
Karşımda sonbaharı anımsatan kurumuş yaprak sarısı gözlerle bir adam bana bakıyor, omuzlarındaki kuklası olduğu ipler kesilmiş fakat hemen yanındaki çocukluğunun ipleri parmaklarında duruyor. Yapraklar kalbimin üzerinde daha fazla soluyor, onun kalbinin atışları benim papatyalarımı canlandırıyor.

Duyuyorum.
İnsanlar ölüm çığlıkları atıyor, tam ileriden korkutucu bir çellonun sesi yükseliyor; ses, neşter gibi bileklerimdeki sarmaşıklara saplanıyor ve dudaklarıma yasladığım mızıkadan zehir akıyor. Gökyüzünden birkaç damla düşüyor.

Korkuyorum.
Gökyüzünde ailem var, ailemin gözyaşları yeryüzüne düşerken su değil, kan akıyor. Mezarları, avuçlarımın içine doluyor.

Boğuluyorum.
Bir el bana uzanıyor, avuçlarının içinde kader çizgileri olmadığını görüyorum ama o eli sımsıkı tuttuğumda sonbaharı anımsatan gözler geçmişimde silik bir anı oluyor, zihnimin içinde artık yaşayamıyorum.

Hissedemiyorum, göremiyorum ama duyuyorum; o elin sahibi bana sessizce fısıldıyor:

Çocukluğumuz tohumumuzdur, tohumumuza kim su verdiyse o şekilde büyür ve yetişiriz.

THG
0800445
RCV

Yetişkin Okurlar İçin
9 786057 583130